

உ

கணபதி துணை.

சங்கமருவிய எட்டுத்தொகை நூல்களுள்
ஆறாவதாகிய

0,1 B: 5

கலித்தொகை

(மருதக்கலி, முல்லைக்கலி)

மூலமும்

மதுரையாசிரியர்

பாரத்துவாசி

நச்சினர்க்கினியருடையம்

இவை

ஆடையாற்று மங்கலம்

வைத்தீச்சுவரையரவர்கள் சுவாரரும்

சென்னை;

பிரஸிடென்ஸி சூலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய

அனந்தராமையரால்,

நன்கு பரிசோதித்து,

தாம் பதிதாக எழுதிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புடன்

சென்னை

தோபில் அச்சக்கடத்தில்,
பதிப்பிக்கப்பெற்றன.

1925

ரீஜஸ்டரிட் காபிஸ்டர்.

கணபதி துணை.

இரண்டாஞ் சம்புடத்தில்.

முகவுரை.

கிளருந் திருவல்லிக் கேணிக்க ணன்பர்
தளருந் துயர்தீர்ப்பான் சார்ந்து—வளருந்
தோருகோட்கே கற்பகத்தா ளுற்றேன் கலிக்கட்
டிருகோட்கே வெப்பொழியச் செய்து.

இந்நூலையும் இப்பதிப்பையுட்பற்றிய செய்திகள் பலவும், கடவுள்
வாழ்த்தும் பாலைக்களியும், குறிஞ்சிக்களியும் அடங்கிய முதற்சம்புடத்
தின் தலைப்பில் எழுதப்பெற்றுள்ளன.

இவ்விரண்டாஞ் சம்புடத்தில் மருகக்களியும் முல்லைக்களியும்
அடங்கியுள்ளன. இதில் முதற்சம்புடத்திற்போலவே இப்பகுதிகளின்
உள்ளுள்ள செய்யுட்களோ செய்யுட்பகுதிகளோ மேற்கோளாகவந்துள்ள
இடங்களின் மூத்த பகுதிகளும் ஆங்காங்கு எண்கள் முதலியன

இட்டுக்குறித்திருப்பதோடு, சொல்லாராய்ச்சிக்கும் விலக்கு பறவை
 மாஞ் செய் கொடிகளைப்பற்றிய ஆராய்ச்சிக்கும் உதவியாக உரிய
 விடங்களில், சில குறிப்புக்களும் குறிக்கப்பெற்றிருக்கின்றன.

முதற்சம்புடத்திலன்றி இச்சம்புடத்தில் பிற்கூறிய குறிப்புக்
 களைச் சேர்த்ததற்குக்காரணம், முதற்சம்புடத்தைப் பார்த்த தமிழர்
 மானிகளான அன்பர்களிற் சிலர், உரையிலுள்ள சொற்கள், பண்டை
 இலக்கியத்துள்ளன; இல்லன; இவை இன்னசொல்லின் சிதைவு என்ற
 செய்திகளையும் இயன்ற அளவு தெரிவித்தில் கன்றென்றும், வேறு
 சிலர், உயிர்களைப்பற்றிக் கூறுமிடத்து மிருகவிசேஷம் பகிவிசேஷம்
 விருகூ விசேஷமென்று சிந்திக்கும் அறிய இயலாதபடி விட்டுவிடாமல்
 இப்பொருள் இன்னதென்று அறியும்படி அவற்றையும் இயன்ற அளவு
 விளக்கல் பேருபகாரமாமென்றும் விரும்பிக்கூறியனவாகும். ஆதலால்
 அவற்றையும் பற்றி இயன்ற அளவு குறித்திருக்கின்றேன்.

4

இம்முகவுரையின்மீது, முதற்சம்புடத்திலன்றி இச்சம்புடத்தில்
 வந்துள்ள ஆற்பெயர் முதலியவற்றின் அகராதியும் செய்யுள் முதற்
 குறிப்பகராதியும் இப்பதிப்பைப்பற்றி மஹாமஹோபாத்தியாயர்
 தாக்கிணத்திய கலாநிதியென்னும் சிறப்புப் பட்டங்களைப்பெற்று
 விளங்கும் பிரஹ்மபூதி உ.வே. சாமிநாதையரவர்களும் மதுரைத்தமிழ்ச்
 சங்கத்துச் செந்தமிழ் முதலிய பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்களும் எழுதி
 யுள்ள அபிப்பிராயங்களும் சேர்க்கப்பெற்றிருக்கின்றன.

இந்தால் விரைவில் இனிது நிறைவேறத் தமிழ்த்தெய்வத்தின்
 திருவருளை வேண்டுகின்றேன்.

திருவேட்டிசுவரன்பேட்டை
குரோதனலு
ஆனி 1922

இங்கனம்:

இ. வை. அனந்தசாமையன்.

உ

கணபதி துணை.

முதற்சம்புடத்திலன்றி இதில் எடுத்துக்காட்டப்பெற்ற
நூற்பெயர் முதலியவற்றின் அகராதி

அஷ்டாங்கவீருதயம்

சித்திஸ்வஸ்தானம்

[இராமாயணம் (உத்தராமாயணம்)]

சந்திரகேதுநகர்ப்படலம்

இருசமயவிளக்கம்

இன்னொருநம்பது

[உத்தரகோசமலைப்புராணம்]

அரித்துவசன் சரபந்தீர்த்தபடலம்

உதயணகுமாரகாவ்யம்

உஞ்சைச்சகாண்டம்

உரிச்சொனரிசண்டு

[கந்தபுராணம்]

அக்ஷினிமுகாசுரன்வதைப்படலம்

அசுரர் யாதப்படலம்

ஆற்றப்படலம்

சுரம்புகுபடலம்

திக்குவிசயப்படலம்

திருவாவதாரப்படலம்

தேவகிரிப்படலம்

பானுகோபன்வதைப்படலம்

மூவாயிரர்வதைப்படலம்

[சும்பராமாயணம்]

இராவணன்சோகப்படலம்

உருக்காட்டுப்படலம்

கடிமணப்படலம்

குசுப்படலம்

குடாமணிப்படலம்

சேதுபந்தனப்படலம்

திருவாடிதொழுதபடலம்

தேரேறுபடலம்

சிந்தனைப்படலம்

படைக்காட்சிப்படலம்

படைத்தலைவர்வதைப்படலம்

பிணிவீட்டுப்படலம்

பிரமாதீர்ப்படலம்

மாரீசன்வதைப்படலம்

வாலிவதைப்படலம்

பஞ்சநகத்தின் வரலாறு

யணிகன்னிசையின் சிறப்பு

[காஞ்சிப்புராணம்]

சித்திசுப்படலம்

குண்டலகேசி

[குறள்.]

பரிப்பெருமாளுரை

மணக்குடவுருரை

[கூர்மபுராணம்]

ஆதவர்சிறப்புரைத்தது

இந்திரத்தயம்மன் முத்திபெற்றது

இராமன் வைகுந்தமடைந்தது

தக்கனைச்சித்தது

திருக்கல்யாணம் [புரைத்தது

நவகண்டத் துறைவோரியற்கை

கோவையார் (திருக்கோவையார்)

சிதம்பரமும்மணிக்கோவை

[சீகானத்திப்புராணம்]

நான் முகச்சருக்கம்

சுக்கிரநீதி.

[குளாமண்]

அரசியற்சருக்கம்

குமாரகாலச்சருக்கம்

தூதுவிசுருக்கம்

நகரச்சருக்கம்

சேந்தன் நிவாகரம்

[தணிகைப்புராணம்]

இந்திரனருள்பெறுபடலம்

வீராட்டகாசுப்படலம்

திணைமொழியைப்பது

[திருக்கழுக்குன்றப்புராணம்]

தீர்த்தச்சருக்கம்

நகரச்சருக்கம்

பசுவராகச்சருக்கம்

திருக்கழுமலமும்மணிக்கோவை

திருப்புகழ்

[திருவாணக்காப்புராணம்]

புறமுதலாயுதரபது
[காசிகண்டம்]
அமுதேசன்முதலியலிலிங்கத்தின்
சிறப்புரைத்தது

புராணவரலாற்றுப்படலம்
[திருவிளையாடற்புராணம்]
திருநகரப்படலம்
நான்மாடக்கடலானபடலம்

6

நூற்பெயர் முதலியவற்றின் அகராதி

பரிநரியாக்கியபடலம்
பாயிரம் [லம்
மரமனுகவந்து வழக்குரைத்தபட
மாயப்பசுவைவைத்தபடலம்
வாகுணனுக்குச் சிவிலோகம் காட்
டியபடலம்
வண்ணியுங்கிண றுமிலிங்கமுமழை
தீர்த்தகிரிப்புராணம் [த்தபடலம்
கந்ததீர்த்தச்சுருக்கம்
[நாலாயிர திவ்வியப்பிரபந்தம்.]
இயற்பா
திருச்சந்தவிரூத்தம்
பெரியாழ்வார் திருமொழி
நிகண்டி
[நீலகேசி.]
குண்டலகேசிவாதச்சுருக்கம்
[கைடகம்.]
அரசாட்சிப்படலம்
கைக்கிளைப்படலம்
சிறப்புப்பாயிரம்

சையாதிகதையுரைத்தவத்தியாயம்
(8) வாமனாவதார முரைத்த வத்தி
யாயம்
ஸ்ரீ நாரதர் கஞ்சனோடுரைத்தவத்
[பிரபலிக்கலிலை.] [தியாயம்
பிரபுதேவாரங்கத்தி
மரையயினுற்பத்திகதி
[பிரமோத்தரகண்டம்.] [தியாயம்
பத்திராயுவுக்கு அரையலளித்தவத்
புள்ளிருக்கு வேளூர்க்கலம்பகம்
[புறப்பொருள் வெண்பாமாலை.]
உழினைப்படலம்
பெருந்திணைப்படலம்
வென்றிப்பெருந்திணை
[பெரியபுராணம்]
கழறிற்றறியார் நாயனார் புராணம்
கோச்செங்கட் சோழ நாயனார்
புராணம்
சிறுத்தொண்ட நாயனார்புராணம்
சேக்கிழார்

ககர்நீருபடலம்

போதுகொய்படலம்

மாலைப்படலம்

வேற்றுருவமைந்தபடலம்

[பதினொர்த்திருமுறை.] [மாலை

புத்தகாயனார் திருவிட்டைமணி

[பாகவாதம்.] [வத்தியாயம்

(9) அரிசுந்திரன் கதையுடைத்த

உருக்குயிலிழைந்தவத்தியாயம்

சகடமுடைத்த வத்தியாயம் [யம்

சுபத்திரை மணமுறைத்த வத்தியா

பிரத்துமனன்மணம்புரியத்தியாயம்

திருநாட்டுச்சிறப்பு

வாட்போக்கிக்குலம்பகம்.

[விநாயக புராணம்.]

கெசானனர் திருவாவதாரப்படலம்

[வில்லிபாரதம்.]

இராசசூயச்சுருக்கம்

எட்டாம்போர்ச்சுருக்கம்

காண்டவதகணச்சுருக்கம்

நான்காம்போர்ச்சுருக்கம்

மணிமாண்வதைச்சுருக்கம்

[வேதாரண்யபுராணம்.]

கோரசுருக்கம்

இவற்றன் சில தூல்கள் முதற் சம்புடத்தில் எடுத்துக்காட்டப் பெற்றிருந்தும் உட்பிரிவுகளின் வேறுபாட்டால் இதிலும் எடுத்துக்காட்ட வேண்டியவையாயிருந்தமையால் அந்தூல்கள் இவைஎன்பதற்கு அறிஞரியாக அந்தூற்பெயர்களின் இருபக்கத்தும் இருதலைப் பகரம் [ ] அமைக்கப் பெற்றிருக்கிறது. அதனில் இல்லாது, இச்சம்புடத்தில் எடுத்துக் காட்டப் பெற்ற தூல்கள்;

(கஅ)

முற்றுப் சிலவாய்.

மருதக்கலி முல்லக்கலிகளின்
செய்யுள் முதற்குறிப் பகராதி.

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்.	செய்யுள்	பக்கம்.
அகன்றறை	ச௩அ	காராப்பெய்த	எ௦௩	பொதுமெழி	ச௦௧
அரிநீரவீழ்நிலம்	௩௪௨	கார்முற்றியிணை	ச௦௩	பொய்கைப்பூப்	ச௪௨
அரைசுபடக்	௬௧௪	காலவை, சுடு	௩௦௪	போதவிழ்பனிப்	ச௧௩
அன்னைகடுஞ்	௩௧௨	ஞாலம்வறத்தீர	ச௮௬	மணிநிறமலர்	ச௨௩
ஆகல்வேந்தன்	௬௧௨	தளிப்பெறுதண்	௬௧௪	மலிதிரையூர்ந்து	௬௪௧
இணைபடர்வந்த	ச௩௧	தீம்பால்சுடந்த	எ௧௩	மாணவருக்கிய	எ௩௮
இணையிரண்டி	ச௩௧	தோழநாக	எ௧௨	மெல்லினர்க்	௬௩௩
பண்டிரீர்மிசை	௬௧௧	நயந்தலைமாறு	ச௪௧	மைபடுசென்னி	௩௧௧
உறுவளிதுக்கு	ச௧௪	நலமிதநந்திய	எ௨௨	மையறவிளங்கிய	ச௪௬
எல்லாவிஃதொன்	௬௮௬	நறவிணைவரைந்	௬௦௩	யாரிவனென்	௩௩௦
என்றொற்றிணை	௩௬௩	நில்லாங்குநில்	௩௪௬	யாரிவனென்னை	௪௧௪
ஏந்தெழின்மர்ப	௩௮௩	நீராற்செறுவி	ச௪௬	யாரைநீயெம்	௩௧௮
ஒருஉக்கொடி	௩௨௩	பன்மலர்ப்பழ	ச௬௨	வண்டுதுசார்தம்	௩௩௪
ஒருஉஃயெங்	௩௨௦	யாங்கரும்பாட்	எ௩௩	வாரிகெறிப்பட்ட	எ௨௪
கடிகொளிருங்	எ௦௧	புள்ளியிழுகல்வய	ச௬௪	விரிகதிரமண்டி	ச௨௪
கண்டேனின்	௩௩௩	புனவளர்ப்பூங்	௩௪௩	விற்குரீரவிழ்	௩௧௪
கண்ணகனிரு	௬௨௮	புணையிழை	ச௩௨	ஆக செய்யுள்	௩௨
கழுவொடுகடு	௬௪௪	பெருந்திருநிலை	ச௧௨	கவி. ச-க்கு	௧௧௪

உ

ஆ. மாணிக்கார்,
மணவாழகு காரிழகார்,
செவ்வாயப்பட்டடை, சேலம்.

வ்
கணபதி துணை.

கலித்தொகை விளம்பரம்.

இது மூன்று சம்புடமாகும்.

இருபது பவுண்டு பெத்ர்வேய்ட் பேர்

டி.ம்மி எட்டுப்பக்கம் ஸைஸ்.

சல்ல காலிகோ பைண்டு செய்யப்பெற்று இதுவரை வெளிவந்த

சம்புடம் 2.

அவற்றுள்,

க-ஆம் சம்புடம் பக்கம் ௩௬௫ விலை ரூ 0 0

உ-ஆம் சம்புடம் பக்கம் ௩௬௭ - ௭௪௩. விலை ரூ. 0 0

தபாற்கூலி வேறு.

௩-ஆம் சம்புடம் பதிப்பிக்கப்பெற்று வருகிறது; அது சுமார் ௪00 பக்கமாகும். அதில் செய்தற்கலியும் ஆசிரியர்களின் சரித்திரமும் அரும்பத முதலியவற்றின் அகராதியும் உளவாம். அதற்கு விலை வெளிவந்தபின்-குறிக்கப்பெறும்.

௧௯௨௫(௨) செப்டம்பர் மாதத்துள் முன்பணமனுப்பும்

உள்ளாட்டாருக்கு, தபாற்கூலி உள்பட மூன்று சம்

புடத்தின் விலை ரூ.

௧௨ ௮ 0

வேண்டுவோர் அடியிற்குறித்த விலாஸத்துக்கு எழுதிப் பெறலாம்.

இ. வை. அனந்தராமையர்.

பிரவரிடென்ஸி காலேஜ், தமிழ்ப் பண்டிதர்

௧௬, நாகப்பையர் தெரு,

முதற்சம்புடத்தின் அபிப்பிராயம்.

(பிரஹ்மஸ்தீ மஹாமஹோபாத்தீயாய உ. வே. சாமீநாதையாவர்களு.)

சென்னைப் பிரவரிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதராகிய பிரஹ்மஸ்தீ, இ வை. அநந்தராமையாவர்கள் பலவருடங்களாக மிக முயன்று நன்கு பரிசோதித்துப் பதிப்பித்துச் சில மாதங்களுக்கு முன்பு வெளிப்படுத்திய கலித்தொகையின் முதற்பகுதிப் புத்தகத்தைப் படித்துப்பார்த்துப் பரிசோதனைமுறை முதலியவற்றை பறிந்து மிக்க ஆநந்தமடைந்தேன். இருபது வருடங்களுக்குக் குறைபாமற் பழகி இவர்களுடைய ஆற்றல்களை ஒருவகையாக யான் அறிந்திருப்பிலும் இதுகாறும் இவர்கள் பார்த்த கண்டறியப்படாமலிருந்த விசேட ஆற்றல்கள் பலவற்றை இப்பதிப்பால் நன்கு அறிந்தேன். சிறந்த ஒரு னால் எத்தனைவகையாக ஆராய்ச்சிசெய்து பதிப்பிக்கப்பட்ட வேண்டுமோ அத்தனைவகையிலும் சிறிதும் குறைவின்றி ஆராய்ச்சி செய்யப்பெற்று இப்புத்தகம் விளங்குகின்றது. இப்பதிப்பிலுள்ள விசேடங்களெல்லாம் இதன் முகவுரையைப் படிப்பவர்களுக்கு நன்கு விளங்குமாதலின், இங்கே அவற்றை எழுதவில்லை.

அருந்தமிழ்ப்புலவர்கள், புதுமொழிகளும் புதியபொருள்களும் மாகிய அமுதப்பெருக்கத்தைக் கூட்டுண்ணுதற்கு நல்கிருந்தேன்றும் செந்தமிழ்ச் செல்வர்களுக்கு வாய்த்த ஒரு கருவூலமென்றும் இப்புத்தகத்தைச் சொல்லலாம்.

தமிழ்ப் பாஷாபிமானிகள் இதனை வாங்கிப்படித்து, இந்நன் முயற்சியிற் சிறிதும் சலிப்படையாதபடி இப்பதிப்பாகிரியர்க்கும்

பொருளுதவிசெய்து ஊக்கமளிப்பார்களாயின், அவ்வுதவி தமிழ்ப் பாஷைக்கே செய்த பெரியதோ ருதவியாகுமென்பதிற் சந்தேகமில்லை. எந்தக்காரியத்திற்கும் பொருள் இன்றியமையாததென்பது யாவரும் அறிந்ததன்றோ!

சென்னை,
திருவேட்டிசுவாம்பேட்டை,
தியாசாராஜவிவாகம். 5-4-25.

இங்கணம்:
வே. சாயிகாந்தையர்.

II

(சேந்தமிழ்.)

கவித்தொகை (பாலைக்கவி, குறிஞ்சிக்கவி) மூலமும் நச்சினூர்க் கினிய ருரையும்:—இப்புத்தகம் சென்னைப் பிரலிடென்ஸி காலேஜின் தமிழ்ப்பண்டிதர் பிரம்மமூர்த்தி அருந்தராமையரவர்களால், பலபிரதிகளை வைத்து ஒப்புப்பார்த்து நன்குபரிசோதித்து அச்சிடப் பட்டிருக்கிறது. இதற்குமுன்பு இந்நூல் ஸ்ரீமத். சி. வை. தாமோ தரம் பிள்ளை பவர்களால் பதிக்கப்பட்டிருப்பினும் இப்பதிப்பில் மூலமும் உரையும் பல திருத்தமடைந்துள்ளன. பாட்டுக்களேனும் அவற்றின் பகுதிகளேனும் பிறநூலுரைகளில் எடுத்தாளப்பட்ட வற்றை அவற்றிற் குரிய விவரங்களுடன் ஆங்காங்குக் குறித்தும் இன்னும் தோன்றிய பிற குறிப்புகள் வரைந்தும், முற்காலத்தவும் பிற்காலத்தவுமான நூற்றுக்கணக்கான நூல்களிலிருந்து பிரயோகங் கள் எடுத்துக்காட்டியும் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. ௧௮, ௧௯-ம் பக்கக் களில் ௩ -வது குறிப்பில் அருந்ததியைப்பற்றிய பல புராணங்களி லுள்ளகதைகளும் பலநூல்களிலும் வழங்கிவந்தபெயர்களும் ஒருங்கு சேர்த்துக் காட்டியிருப்பதும், இன்னும் கொல்லிப்பாவை முதலிய சில பல குறிப்புகள் அருமையான ஆராய்ந் தெழுதியிருப்பதும் பாராட்டத்தக்கன.

(ரத்தாஷிஸூ மார்கழிசீ.)

(கதேச மீத்தீரன்.)

கவித்தொகை மூலமும் கச்சினூர்க்கினியருரையும் (முதற் சஞ்சிகை. பாஸ்யும் குறிஞ்சியும்) சென்னை பிரஸிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டிதர் ஸ்ரீமான் இ. வை. அனந்தராமையரால் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

.....இக்காலத்தவராலும் இது போற்றற்குரியதோவெனின் உரியதே யென்பது பல துறைகளிலுமுழைப்பவர் துணிபு. பண்டைக் காலத்துத் தமிழரின் மதக் கோட்பாடுகள் எப்படிப்பட்டன. அவர் நன்றென்றும் தீதென்றும், அழகியதென்றும், அல்லாததென்றும் கருதியனயாவை. அவர்தம் அரசாட்சி எந்நிலையிலிருந்தது. அவருண்ட உணவும், உடுத்த உடையும், காதலித்த முறையும், கைப் பிடித்த ஒழுக்கங்களும் இன்றுபோலல்லாது வேறுபட்டிருந்தனவோ என்றும் பலவும் ஆராய்ச்சி செய்வோர் கவித்தொகையை ஒரு பொற் கவையேபோல் பாசாட்டுவர்.

iii

இஃதொரு புறமிருக்க,.....விதிவஞ்சி மேற்கோட்கள் சேர்க்காது விடுத்தாம்.

இனி, இந்நூலைக் காலம்சென்ற சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர் கள் ௧௮௮௭-ஆம் வருடத்திற் பதிப்பித்தார்கள் அப்பதிப்பிலடங்கிய

பிரதிகள்யாவும் செலவாகி விட்டமையான் அவை பணத்தாலும் சினேகத்தாலும் மற்றெவ்விதத்தாலும் கொளற்கரியனவாய் முடிந்தன. ஆதலின் வேறுவழிகாணாது எனக்கு இனியனவாத்தோன்றிய சிற்சில பாட்டுக்களை மாத்திரம் கையெழுத்தில் பெயர்த்துக்கொண்டேன். என்னைப்போலவே பலரும் இப்புதிய பதிப்பை எதிர்ப்பார்த்திருப்ப ராதலின் இதனை இரண்டாம்முறை அச்சிட்டு உதவியவருக்கு யாம் பெரிதும் நன்றிபாராட்டக்கடமைப்பட்டவராயிருக்க, இதற்குத்தாம் பல வாண்டுகளாக அரிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளும் சேர்த்தருளிய பிறும்மஹீ அனந்தராமையருக்கு நாம் எத்துணைக் கடமைப்பட்டோமென்பது கூறாமலே விளங்கும்.....

(14-2-25.)

(நவசக்தி.)

கலித்தொகை என்பது பழைய சங்க நூல்களுள் ஒன்று. அஃது எட்டுத்தொகையுள் ஒன்றாயிருப்பது. கலித்தொகையைக் “கற்றறிந்தார் போற்றுங்கலி” என்று தமிழர்கள் போற்றி வருவது கவனிக்கற்பாற்று.

கலித்தொகை, மக்கள் இன்பவாழ்விற்குரிய அகப்பொருளை அறிவுறுத்தும நூல். அகப்பொருளை யுணர்த்தும் நூல் பலவற்றுள் கலித்தொகை தலையாயது என்று கூறுவது மிகையாகாது. அகப் பொருளிலக்கணம் பயின்ற ஒருவன் கலித்தொகை வாசித்த வருவா னாயின், அவன் உடல் உணவு முதலியவற்றையும் மறந்து இன்பத் தால் விழுங்கப்படுவன் என்பது திண்ணம். அவன் துகளும் இன் பத்தை எழுத்தால் எழுத முடியாது. அத்தகை இன்பத்தை யூட் டும் நூலன்றோ நூல்? கலித்தொகையில் அத்தகைப் பேரின்ப மிருப்பதாலன்றோ கற்று அறிந்தார் போற்றுங்கலி என்று அந்நூல் புகழப்படுகிறது? அவ்வன்பநூல் பயின்று இயற்கை பின்பத்தில் திளைத்திருந்த நம்மவர்கள் இதுகாலை போலிநாவல்கள் பயின்று

முன்ன நாளில் கலித்தொகை புயிலாத ஒருவனைக் கற்றவரென எவரும் போற்றார். திருத்தக்க தேவர் சேக்கிழார் கம்பன் சிவஞான முனிவர் முதலிய புலவர் பெருமக்கள் கலித்தொகை பயின்ற கல்வியாளர்கள் என்பதுகவனிக்கத்தக்கது. பாட்டின்பத்துக்குழுற்றுபுள்ள கலித்தொகை படியாத ஒருவன் எங்கனன் சிறந்த பாவலனாவன்?

இத்துணைச் சிறப்புவாய்ந்த கலித்தொகை, பாலைக்கலி, குறிஞ்சிக்கலி, மருதக்கலி, முல்லைக்கலி, நெய்தற்கலியென ஐந்து ஊகுதிகளையுடையது. ஆகவே இந்நூலில் ஐந்திணை காணலாம். இந்நூல், இளம்பூரணர், பேராசிரியர், நச்சினூர்க்கினியர், பரிமேலழகர் முதலிய உரையாசிரியர் ஆட்சியையும் பெற்றது.

கலித்தொகை மூலமும், அதற்கு ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் வரைந்த அரிய உரையும் இற்றைக்குச் சுமார் நாற்பதாண்டுகளுக்கு முன்னர்த் தமிழ்த்தாயின் தவப்புதல்வருள் ஒருவராய அன்பர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களால் வெளியிடப்பட்டன. இது போழ்து சென்னை பிரஸிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமான், அனந்தராம ஐயர் அவர்களால் கலித்தொகையின்பாலையும், குறிஞ்சியும், நச்சினூர்க்கினியர் உரையோடு வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்ரீமான் ஐயர் அவர்கள் தமிழ்ப்புலமையும் உழைப்பும் இக் கலித்தொகைப் பதிப்பில் நன்கு புலனுகின்றன. தமிழ்ப்புலமை மிக்க ஐயர் எழுதியுள்ள ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக் கலித்தொகை பயில்வோர்க்குப் பெருந்துணை செய்வதாகும். இப்பதிப்பிலுள்ள விசேடம் முகவுரையில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது வருமாறு:—

க. பல ஏட்டுச் சுவடிகளோடு ஒப்பிட்டதினாலும்.....
அகராதியும் எழுதிச் சேர்த்தல் முதலியவையாம்.*

அநபாயன் சடையப்பவள்ளல் போன்றார் இல்லா இந்நாளில்,

தமிழ்வளம் அருகிலும் இக்காலத்தில், தமிழ்ப்புலவர்கள் மிடியால் பிடிக்கப்பட்டு வருந்தும் இச்சமயத்தில் ஸ்ரீமான் அனந்தராம ஐயர் சங்க தூல்களில் தலைபாயதை ஆராய்ச்சிக்குறிப்புடன் வெளியிடப் புகுந்தது குறித்து எமது நன்றி பறிதலான வணக்கத்தை அத்தமிழ்ப் பெரியார்க்குச் செலுத்துகிறோம். ஏனைய பகுதிகளும் ஸ்ரீமான் ஐயர் விரும்புமாறு விரையில் வெளிவர எல்லாம்வல்ல இறைவன் அருள் செய்வானாக.

* முதற்சம்புடத்தின் முகவுரை பக்கம் 10-1, முதல் 11-9 வரை பார்க்க.

V

இப்பதிப்புக்குத் தமிழ்மக்கள் எத்தகை ஆதரவு நல்குதல் வேண்டுமென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? தமிழ்ச்செல்வர்கள் தங்களாலியன்ற உதவி புரிந்து கற்றறிந்தார் போற்றுங் கலியைத் தமிழ்நாட்டிற் பரப்புவாராக. (3-4-25.)

(பாரத மீநீரன்.)

கலித்தொகை: இந்நூல்கடைச்சங்கமேறிய பனுவல்களின்பகுப்பு ளொன்றாகிய ஓட்டுத்தொகையுள் ஆறாவதாக வுள்ளது.

இதனுள் பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை, நெய்தல் என்னும் ஐந்திணைகளினுடைய முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் களும், அவற்றின் இயற்கையணிகளும் கற்றார்களிப்புறுமாறு கீளக் கப்பட்டிருக்கின்றன. 'கற்றறிந்தார் போற்றுங் கலி' என்பதனாலும், இவ்வுண்மை அறியலாம்.

இது, படிப்போருக்கு இன்பச்சுவையுடன் அந்தணர், அரசர், அமைச்சர், வணிகர், வேளாளர்களும் பிறருமாகிய ஆடவரும் மகளிரும் இளமையிலும் முதுமையிலும் அறிந்தொழுகவேண்டிய பலப்பலநீதிகளைக்கற்பித்து நன்னெறிகாட்டிப்பயன்றுய்க்கச்செய்வது.

இச்சென்றெறி நூலுக்கு மதுரை ஆசிரியர் பார்த்துவாசி உச்சி
மேற் புலவர்கொள் நச்சினர்க்கினியர் உரை யெழுதியிருக்கின்றார்.
உரையோடு கூடிய இந்நூலை சென்னப்பட்டினம் அரசாங்கக் கல்லூரித்
தமிழ்ப்பண்டிதர் பிரம்மஸ்ரீ இ.வை. அனந்தராமையர் அவர்கள் பன்
னெடுங்காலமாக ஆராப்ச்சிசெய்து அச்சிட்டு வருகின்றார்கள்.

கடவுள்வாழ்த்து, பாலை, குறிஞ்சி ஆகிய மூன்று பகுதியும்
தொகுத்த முதற் புத்தகம் வெளிவந்து விட்டது. கசடு நூல்களி
லிருந்து மேற்கோள்களும் கதைகளும் எடுத்துக் காட்டி ஐயமகற்றி
அச்சிட்டிருக்கின்றார்கள். இதனை ஊன்றிப் படிப்பவர்களுக்கு ஐய
ரவர்களுடைய பேருழைப்பு விளங்காமற்போகாது.....(பெநர் வெ
ய்ட்டுக்காகிதத்தில் இச்சம்புடத்தின் விலை ரு. ரு.).....தமிழ் மக்கள்
பலரும் இச்சிறுதொகைப் பொருளைப் பொருட்படுத்தாது அனுப்பி
ஒவ்வொரு காப்பி வாங்கிக்கொண்டால் ஐயரவர்கள் இதுபோன்ற
பல நூல்களை அச்சிட்டு உதவிபுரிவார்களென்பது ஒருநூலை. இதனார்
புகழும் புண்ணியமும் இரு பகுதியினர்களுக்கும் உண்டென்பதைத்
தமிழறிஞர்கள் செவ்வனே அறியவேண்டும். (8-4-25.)

VI

NEW INDIA, Thursday February 19, 1925.

REVIEW.

Kalithohai, Edited by Pandit E. V. Anantarama Iyer of the Presi-
dency College, Madras; with the commentary of Nachinarkiniar
and with notes of his own research, Vol. 1. pp. 395.

Tamil scholars and others who are interested in tamil literature
are well aware of this work, "Kalithohai" being the sixth of the
famous eight higher literary productions styled "The Ettuthohai"
of the ancient Tamil Sangams. All the commentators of the world

renowned work, "Tholkappiam" have sung in praise of the literary merit of this unique work, so much so that the famous "Nachinarkiniar" spared no pains to write an exhaustive commentary for this work which excites the admiration of the renowned scholars of Tamil Literature. This work is of the highest importance as it throws much light on the highly dignified civilisation of the Ancient Tamils. This production is admired as the best contribution to the Tamil literature of the Sangam Age.

Pandit E. V. Anantaramier has exhibited his scholarly erudition in his research notes in this edition of the work and has shown himself as fitted for bringing out a good edition of this famous literary production.

The present volume has brought out two of the five "Kalis" as well as the "Kadavul Vazh" of this work and the other three "Kalis" are expected to be out in a short time.

The HINDU, Saturday February 28, 1925.

VERNACULAR PUBLICATIONS.

THE TAMIL SANGAM CLASSICS.

Kalithohai:—Edited by pandit E. V. Anantarama Iyer of the Presidency College, Madras; with the commentary of Nachinarkiniar and with notes of his own research, Vol. 1, pp. 395.

Tamil Scholars and those others that are interested in Tamil literature are well aware of this work "Kalithohai" being the sixth of the famous eight higher literary productions styled "the Ettuthohai" of the ancient Tamil Sangams. All the Commentators of the world-renowned work "Tholkappiam" have sung in praise of

the literary merit of this unique work, so much so that the famous "Nachinarkiniar" spared no pains to write an exhaustive commentary for this work which excites the admiration of the renowned scholars of Tamil Literature. This work is of highest importance as it throws much light on the highly dignified civilization of the Ancient tamils. This production is admired as the best contribution to the Tamil literature of the Sangam age. A through knowledge and mastery over the other literary contributions of that age, such as the "Ahananooru", the "Natrinai," "The Kurunthohai," etc., as well as over "The Tholkappiam" and its commentaries are of the utmost necessity for bringing out a really good edition of this work.

*Pandit E. V. Anantharama Iyer has exhibited his talents in his research notes in this edition of the work and has brought out a good edition of this famous literary production. Not only the Tamil Nadu but also scholars all over the world have been placed under a deep debt of gratitude to our Pandit by this work of his. It is a praiseworthy effort in bringing out from obscure corners the light of ancient wisdom.

The present volume has brought out two of the five "Kalis" as well as the "Kadavul Vazth" of this work and the other three "Kalis" are expected to be out in a short time.

இரண்டாஞ் சம்புடத்தின் அபிப்பிராயம்.

மஹாமஹோபாத்தியாயர் தாசுதினத்தியலாதி,

பாஹ்மஸ்தீ உ. வே, சாமீநாதையரவர்கள்.)

சென்னைப் பிரலிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டித ராஜிய
ப்ரஹ்மஸ்தீ. இ. வை. அனந்தராமையரவர்கள் பலவருட்களாக
மிக முயன்று நன்காராய்ந்து பதிப்பித்துவரும் 'கலித்தொகை நச்சி
னார்க்கினியருரை' யின் மூன்றாவது மருகக்களியும், நான்காவது
முல்லைக்களியும் அடங்கிய உ - ஆம் பகுதிப் புத்தகத்தைப் பார்த்து
ஆனந்தம் அடைந்தேன். அவர்களுடைய தமிழ்க்கல்வியின் மேம்பாடு
இதற்குமுன் யான் பதித்துள்ள புத்தகங்களில் எழுதி யிருப்பவற்
றாலும், இவர்களுடைய பதிப்பின் அருமை, இந்நூலின் முதற்
பகுதிக்கு யான் எழுதியுள்ள அடிப்பிராயத்தாலும் யாவருக்கும்
நன்கு விளக்குமாயினும், இப்பகுதியைப் பற்றியும் எனக்குத்
தோற்றிப்பவற்றை எழுதும்படி இதன் பதிப்பாளியர் விரும்பினமை
யால் எழுதலானேன்.

VIII

உதவ்வெஞ்சும் ஏடெனக் கற்றான் தழைமுத் தமிழையுமே
என்றபடி, பிறருடைய சகாயத்தைச் சிறிதும் விரும்பாமல் தம்
முடைய மனத்தையும், மற்றைக் காணக்களையுமே துணையாகக்
கொண்டு இவ்வளவு பெருங்காரியத்தைச் செய்து முடித்த தொன்றே
இப்பதிப்பாளியரின் ஆற்றலை நன்கு அறிவிக்கும்.

இப்பதிப்பிற் காணப்படும் அரியவிஷயங்கள் பல.

க. இதுகாறும் நன்கு விளங்காமலிருந்த கடின பதங்களுக்கு
உரியபொருளை யறிந்து விளக்கித் தக்க மேற்கோள்களைக் காட்டி
யிருத்தல்.

உ. உரையிலிருந்த பிழைகளை மூலத்தைக் கொண்டும், மூலத்தி
லிருந்த பிழைகளை உரையைக் கொண்டும், இவ்விரண்டிலும் இருந்த
பிழைகளை வேறுபிரதிகளைக்கொண்டும் நீக்கிச் செப்பஞ்செய்திருத்தல்.

௩. ஒவ்வொரு பொருளினுடைய இயற்கையும் நன்கு புலப் படுமபடி பழைய நூல்களிலிருந்தும், பிற்காலத்து நூல்கள் பலவற்றி லிருந்தும் பற்பல மேற்கோள்களைக் காட்டியிருத்தல்.

௪. இந்நூலிலிருந்தும், வேறு நூல்களிலிருந்தும் ஆங்காங்கு ஒப்புமைப் பகுதிகள் பலவற்றைக் காட்டி யிருத்தல்.

௫. பழைய இலக்கண வுரையாசிரியர்கள், உரியவிடங்களில் மேற்கோள்களாக ஆண்டிருக்கும் இடங்களைக் கண்டு பிடித்து அவற்றை விளக்கி யிருத்தல்

இவை போல்வன பிறவும் காணப்படுகின்றன.

இயல்பாகவே கவித்தொகை மிக்க மதிப்புடையதாயினும், இப் பதிப்பால் இந்நூல் பின்னும் மிக்க கௌரவத்தையடைந்து விளங்கு கின்றதென்றே சொல்லலாம்.

மேற்படி ஐயசாஸ்திரஞ்சுடைய பெருமையைப்பற்றி இன்னும் பல படக் கூறுவதற்கு மனமிருந்தும், இதன்மேலெழுதுதற்கு இப் பொழுது நேரமில்லாமையால் இம்மட்டோடே நிறுத்துகின்றேன்.

சிதம்பரம்
ஸ்ரீ மீசாட்சி தமிழ்க்காலெஜ் }
18-7-25.

இங்ஙனம்:
வேதாரிகாரன்

உ

தேவர்கோமான் துணை

கலித் தொகை

மூலமும்

நச்சினூர்க்கினியருரையும்.

மூன்றாவது மருதக்கவி.

(313) வீங்குநீ ரவிழ்நீலம் பகர்பவர் வயற்கொண்ட
• ஞாங்கர் மலர்குழ்தந் தூர்புகுந்த வரிவண்
டோங்குய ரெழில்யாணைக் களைகடாங் கமழ்நாற்ற

மாங்கவை விருந்தாற்றப் பகல்கிக் கங்குலான்

நீ வீங்கிறை வடுக்கொள வீழுநர்ப் புணர்ந்தவர்
தேங்கமழ் கதுப்பினு ளாரும்பவிழ் நறுமுல்லை
பாய்ந்தாதிப் படர்தீர்ந்து பண்டுதா மரீஇய
பூம்பொய்கை மறந்துள்ளாப் புணலணி நல்லூர;

கூ அணைமென்றோள் பாம்பாட வமர்துணைப் புணர்ந்துநீ
மணமணியா யெனவந்த மல்லின் மாண்பன்றோ
பொதுக்கொண்ட கவ்வையுட் பூவணிப் பொலிந்தநின்
வதுவையங் கமழ்நாற்றம் வைகறைப் பெற்றதை;

கூக கனலுநோய்த் தலையுநீ கனங்குழை யவரொடு
புணுளுளா யெனவந்த பூசலிற் பெரிதன்றோ
தாரகொண்டா டலைக்கோதை தடுமாறிப் பூண்டநின்
னீரணி சிதையாதெம் மில்வந்து நின்றதை;

கூக தணந்ததன் றலையுநீ தளரிய லவரொடு
துணங்கையா யெனவந்த கவ்வையிற் கடப்பன்றோ

வொளிபூத்த துதலாரோ டோரணிப் பொலிந்தநின்
களிதட்ப வந்தவிக் கவின்காண வியைந்ததை;

எனவாங்கு;

உஉ அளிபெற்றே மெம்மைநீ யருளினை விளியாது
வேட்டோர் திறத்து விரும்பியநின் பாகனு
நீட்டித்தா யென்று கடாஅண் கடுந்திண்டோர்
பூட்டு விடாஅ நிறுத்து.

இது பாத்தையிற்பிடித்துவந்த தலைவன் *தனது ஆற்றமையே வாய்
லாகத் தலைவியுழைச் சென்றந்த, அவளிழன்பு லதுவையயர்ந்ததாம்அப்
பொழுது புனலாடியதாம் இப்பொழுது துணங்கையாடியதாம் கூறிப்
புலந்தான் தலைவி, அவள் புலந்தவாறுகண்டு சென்றுசார்ந்த தலைமக
னுடன் ஊடல் தீர்கின்றான் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)வீங்குநீ ரவிழ்நீலம் பகர்பவர் வயற்கொண்ட
ஞாங்கர் மலர்குழ்தந் தூர்புகுந்த (உ)வரிவண்

- க. கலியடி பதினென்கெழுத்தானவந்ததற்கு, "வீங்குநீ ரவிழ்நீலம் பகர்பவர்
வயற்கொண்ட" என்பது மேற்கோள். தோல். செய். கு. ௧௫. 'அள
வடி' இளம். ('வீங்கு' என்பதிலுள்ள குற்றியலுகரம் அலகுபெறுது.)
- உ. (அ) "சரும்புணக் களித்த புகர்முகவேழம்" ஐங். உருக. (ஆ)
"வரிசியி ருர்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்துப், பொறிததற் பொலிந்த
வயக்களிற் றொருத்தல்" அகம். எஅ: ௩-௪. (இ) "மிசிரூர்க்கும் கமழ்
கடாஅத்து.....மழகளிற்" (ஈ) "வரிசியி ருர்க்கும் வாய்புகு
கடாஅத், தண்ணல் யாளை" புறம். உஉ. சு-அ, ௧௩: ௧௨-௩. (உ)
"வரிவண் டார்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்த, வண்ணல்யாளை" தோல்.

களவி. கு. கக. ஈச். 'எண்ணியது' மேற்கோள். (௩௩) "அந்தனாற்றத்து, மதக்களி சுவைக்கு முணிநிறம் புரவை.....குஞ்சரம்" பெருங்-
 (க) இஅ: கட - அ. (௩) "கரிமதத் தனியைப் போன்றும்.....
 தெரிவின்றி நுகர்ந்ததெல்லாம்" மேரு.அ: சு௦. (௪) "வேழத்தின், வண்
 டொள் நறுமதமழையும்" (ஐ) "மூச வண்டின மும்மத யானையி, னாசை
 கொண்டன போற்றொடர் நாடின, வோசையொண்டதற் குன்றொ
 டவைபுக, வேசை மங்கைய ராமென மீண்டவே" கரிப. பம்பை. கட.
 சேதுபந்தன. இஅ. (௭) "மடந்தைய ரளசமு மாந்தர் மாலைபு, முடைந்
 துரு கடகரி மதமு முன்னியே, தடந்தொறு முரலளி தமரி னண்
 புறத், தொடர்ந்துடன் வரவரச் சோலையெய்தினார்" (ஊ) "தும்பி
 மேன்மதத் திடையீழும் தும்பிபோல்" (ஊ) "வண்டின மொய்க்க
 (பிரதிபேதம்) * தன்மந்ருமை, † தலைநில புலந்தயாறு.

மூன்றாவது மருதம் க.

௩௬௯

டோங்குய ரெழில்யானைக் கணை(க)கடாந் கமழ்நாற்ற
 (உ) மாங்கவை விருந்தாற்றப் பகலல்கிக் கங்குலான்
 (ஊ) வீங்கிவை வமிக்கொள வீமுநர்ப் புணர்ந்தவர்
 தேங்கமழ் கதுப்பினு ளரும்பனிழ் நறு*முல்லை
 பாய்ந்(நு)தூகிப்(சு)படர் தீர்ந்து பண்டுதா மரீஇய
 பூம்பொய்கை மறந்துள்ளாப் புனலணி நல்லூர

எ - து: பெருகுகின்றமரீரி லவிழ்ந்த கருங்குவளையைக் கொண்டொந்து
 விற்பார் வயலிடத்தே பறித்துக்கொண்டவை சுமத்தலிற் தலையிடத்தனவாகிய
 மலரைச் சூழ்தலைச்செய்து ஊரிடத்தே புருத்த பாட்டினையுடைய வண்டுக்கு
 † உத்தமவிலக்கணங்கள் ஒங்குஞ் சிறந்த அழகினையுடைத்தாகிய யானையி
 னுடைய நாறுகின்ற நாற்றத்தையுடைய செறிந்த மதத்தை அம்மதத்தில்
 முன் படித்திருந்த (ஊ)வண்டிகள் விருந்துசெய்ய, அப்புவொடு வந்த வண்டிகள்
 பகற்பொழுதெல்லாம் தங்கிக் கங்குலிடத்து வீங்கின இறையிற் கிடந்த (ஊ)
 தொடியாலே தங்கணவர் மேனி வமிக்கொள்ளும்படியாகத் தாம் விரும்பின

மதம்பொழி கரியும்” (ஓ) “இகலி யளிமுர லிருகவு ளினுமுட னிழியு மசமழை சூழிழிக ளெழுவெழ..... முடிசை கரிகளே” வில்லி. சூதுபோர். கூக. எட்டாம்போர். நு. பதினாறும்போர். ச, உ. ௦. (அஅ) “வண்டு, மூசுண்ட தான முசொ” திருவிளை. வாரூணனுக்கு. க. ௦. என்பவைகளும் (ஆஆ) “தன்மதந் திவண்ட வண்டு சந்திய காட்டுள் வேழம், பின்மதந் செறித்திட டஞ்சிப் படிமார் திரிந்து போகும், வெண்மதக் களிற்று வெய்ய வசனியே கத்தின் மேலான்” சீவக. உ.க.க. என்பதும். (இஇ) “நீலயானை.....வண்டிபடி, பூநாறு கடா அஞ் செருக்கி” மணி. க.க. ௨௦-௨௨. என்பதும் இங்கே அறிதற் பாலன்.

- க. யானைமதம் கமமுமென்பதனை, “கமழ்கடா அத் தினம்பரி யொருத்தல்” (கலி. உ.க: ௨.) என்பதனாலும் அதன் சூழிப்பாலும் உணர்க.
- உ. “விருந்து அஃறிணைக்கு வருமென்பதற்கு “ஆங்கவை விருந்தாற்றப் பகலவ்வி” என்பது மேற்கோள்; தொல். கிளவி. சூ. இள. ௩௪.
- ங. “ஊதுதல் - ஊருதல்” அகம். க.உ. ௨: ௧௧; புறம். ௭௦: ௧௨.
- ச. “படரே யுள்ளல்” தொல். உரி. சூ. ௪௨.
- ஊ. “இரிந்ததேன் குவளையி னெற்றி னைவர, முரிந்துபோ தவிழ்ந்து செரல் சூயிர்க்கு முல்லை, னரும்புச்சேர் தணிகியி னூர்ப்ப வாய்பதம், விருந்தெதிர் கொண்மொத தமுலி வீழ்ந்தவே” சீவக. ௪௮.
- ச. “தொடி யுற்றவடு” (கலி. ௭௮: ௨௨) என்பதும் அதன் சூழிப்பும பார்த்தக.

பிரதிபேதம்) * முல்லைப்பாய் + தம் உடலிலக்கணங்கள் † பூயோடு,

கவிதையின்மை

மகனிருவைய தேன் காதுவிட்டு மயிரினுள்பிடி கிடந்து
 அழகியாத்தலையை முற்றி விரிந்த களிதாசிய மூல்கைகளைப் பாய்த்து துளர்ந்து
 வேதனை பூக்களை சுந்தரவேண்டிமென்றும் திரைவின்றிப் பன்விதாம் விரும்
 பின் முத்திரையைய பொய்கையை மறந்து அதனை ஒரு காலத்தம் நினைபாத
 புணர் துளர்ந்த கல்வ ஊரணே; ௪ - ௫.

கடாம் - மதம்படுதனை; ஆகுபெயர். வீங்கிறை, பிரிந்து வருந்தாமையின்
 வெவியாவிறை.

(க)வீங்குநீர் பரத்தையர்சேரியாகவும், அதன்கணவிழ்ந்தநிலைம் காம்புச்
 செவ்வி நிகழ்ந்த பரத்தையராகவும், பசர்பவர் பரத்தையரைத்தேரோற்றித்
 கொண்டுவுறும் பாணர்முதலிய வாயில்களாகவும், அம்மலரைச சூழ்ந்த வண்டு
 தலைவனாகவும், யானையின் கடாத்தை ஆண்டுறைந்த வண்டுகள் வந்த வண்
 டிற்று விருந்தாற்றுதல் பகற்பொழுது புணர்வின்ற சேரிப்பரத்தையர் தமது
 கலத்தை அத்தலைவனை துக்ரவித்தலாகவும், கங்குவில் வண்டு மூல்கையை

ஊதுதல் இப்பரத்தையருடன் இரவுதயிலுதலாகவும், பண்டு மருவிய பொய்
 கையை மறத்தல் தலைவியை மறத்தலாகவும் பொருள் தந்து ஆண்டுப் புலப்
 படக்கறிய கருப்பொருள்கள் புலப்படக்கருத மருதத்திணைப்பொருட்டு
 உள்ளுறைபுலமமாயவாறுகாண்க. இது "செழுவோட்டுவம(௨)மீரிடத்திரித்தே"
 (க)என்பதனான் மருதத்துக்கண் உவமப்போலி கூறினான்.

இது சீர்வகைக்கவியாகவின் வரிவண் டோம்ருயரென கோற்றியுந்
 சீரும் காந்தது.

க (ச)அணைமென்றோள் யாம்வாட வமர் துணைப் புணர்ந்துநீ
 மணமணையா யெனவந்த மல்லவின் மாண்பன்றோ
 பொதுக்கொண்ட||கவ்வையிற் பூவணிப் பொலிந்தநின்
 வறுவையல் கமழ்நாற்றம் +வைகறைப் பெற்றதை

ச. நொல். அகத். ௪௫ - ஆம் சூத்திரத்தினுறையில் இவ்வகையாகிரியா
 உள்ளுறை புலமத்திற்கு 'வீங்குநீர் ... .. நல்லூர்' என்னும்
 பகுதியை மேற்கோள் காட்டி, இக்குறிப்பையும் சிறிது வேறுபட்ட
 குறித்துள்ளார். ௫ - வி. ௫. ௫௪௬. உரையில் ௫ - வி. உரைகாரரும்

அதனையே எழுதினர்.

2. கவிதை - மருதமும் செய்தலும்.

3. தொல். உ.அ.க. கு. உ.க.

4. (அ) "தலைமையென்றான்" (கவி. ச: ௬, உ.அ:௬,௬௨ச: ௬௨.) (ஆ) "தலைமையென்றான்" (கவி. உ.க: ௩) (இ) "தலைத்தோளாய்" (கவி. தொ.உ. அ: ௧) (ஈ) "தலைமையென்றான்" (ஈ) இவ்வாறு பரந்தாமன் உ.அ.க. ச - ஆம் குறிப்பில் தலைமையென்றான்.

5. (அ) "தலைமையென்றான்" (கவி. ச: ௬, உ.அ:௬,௬௨ச: ௬௨.) (ஆ) "தலைமையென்றான்" (கவி. உ.க: ௩) (இ) "தலைத்தோளாய்" (கவி. தொ.உ. அ: ௧) (ஈ) "தலைமையென்றான்" (ஈ) இவ்வாறு பரந்தாமன் உ.அ.க. ச - ஆம் குறிப்பில் தலைமையென்றான்.

மூன்றாவது மருதம் ௧. சரக

எ-து: ஆரவாரத்தாற்*பொலிவுபெற்ற (க)சிறப்பில்லாமையைக்கொண்ட(உ) பரத்தையரைப் பூப்பேசிக்கொள்கின்ற தலைவியைத்தெரிந்துண்டான நின்னுடைய அழகினையுடைய தீராமலின்மணத்தினை விடியற்காலத்தே யாங்கன்பெற்றது யாம் || அணைபோலும் மெல்லியதோள் மெலியும்படியாக நின் நெஞ்சிற்கு அமர்ந்த பரத்தையரைக் கூடி மணமணையிடத்தா பென்று பிறர்சொல்ல நினக்கு உண்டான வளப்பத்திலும் மாட்சிமையுடையதொன்றன்றோ? எ-று. + கௌவையிற் பொலிந்த பொதுக்கொண்ட புவணி வதுவையென மாறக.

(உ)மருதத்திற்குச் சிறுபொழுது வைகறையென்பதுதோன்ற x வைகறைப்பெற்றதை என்றாள்.

கரு கனலுநோய்த் தலையுநீ கனங்குழை யவரொடு புனலுளா யெனவந்த பூசலிற் பெரிதன்றோ (ஈ)தார்கொண்டா டலைக்கோதை தடுமாறிப் பூண்டநின்று ரணி சிதையாதெம் மில்வந்து நின்றதை

(அ) பொதுவென்பது சிறப்பென்பதற்கு எதிர்மொழியாக வழங்குதலும், (ஆ) "எதின் மாக்கள் பொதுமொழி கொள்ளாது" (புறம். ௫௪: ௨௭) என்பழி, பொதுமொழியென்பதற்குச் சிறப்பில்லாதமொழி

யையென்றும் (இ) “புலிக் கவரைப் புலமை தெரிதல்,.....பொது மக்கட் காகாதே” (பழ.நு) என்புழி, பொதுமக்கட்கென்பதற்குச் சிறப்பில்லாத மக்கட்கென்றும் முன்னோரால் உரை எழுதப்பெற்றிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாவன.

உ. “நூறுபத் தடுக்கி யெட்டுக்கடை றிறுத்த, வீறுயர் பசம்பொன் பெறுவது திம் மாலை, மாலை வாங்குநர் சாலுநம் கொடிக்கென” சீலப். ந: ககச - ககக.

ங. தொல். அகத். கு. அ. சர். உரையிலும் மருதத்திற்கு வைகறை வந்ததற்கு, “அணமென்றேன்.....பெற்றதை” என்னும் பகுதி மேற்.

ச. (அ) “ததைத்தகோதை தாரொடுபொலியப், புணர்ந்துட னுமியிசையே” (மது. உசடு-உசக.) (ஆ) “தாரும்கோதையும் - மைந்தர்தாரும்மகளிர் கோதையும்” (இ) “மகளிர் கோதை மைந்தர் புனையவு, மைந்தர் தண்டார் மகளிர் பெய்யவும்” (பரி. சு: சச.உரை, உ0: உ0-உக.) (ஈ) “கோதையர் தாரும் பிணக்கக் கொடுக்குழைக், காதன் மகளிரு மைந்

தரும் காணிய” (சீவக. உசகக.) எனவும்(உ) “மைந்தர் கண்ணி மகளிர் குடவு, மகளிர் கோதை மைந்தர்மலையவும்” (பட். க0க-சக0.) எனவும்

(பிரதிடேதம்) * பொலிபெற்ற. † கல்வியாணத்தி னுண்டான ‡ காறுமணத்தின || அணமேல மெல்லிய ÷ கௌவையுட்பொலிந்த. X வைகறைபெற்றதை

51

சு0உ கலித்தொகை கூகீ.

எ - து: நின் மார்பின் மாலையை வாங்கிக்கொண்டவளுடைய நெற்றிக் கட்டை வைகறையிலேவருதலின் மனத்தமொழிப் *பூண்ட இரண்டுஅணியும் கெடாமல் எம் இல்லிடத்தே வந்துநின்றது எம் மேனி கனலுதற்குக் காரணமான காமநோய்க்கு மேலேயும் றீ(க)பொன்றாற்செய்தமகரக்குழையையுடைய (உ)பரத்தையருடனே புனலிடத்தே வீனையாடுகின்றயென்று பிறர்சொல்ல நினக்கு உண்டான ஆரவாரத்திலும் பெரியதொன்றன்றோ ? எ - று.

ஆடவர் கோலமும் மகளிர் கோலமும் கொண்டு வந்துநின்றலின்

இரண்டணியென்றான்.

கஎ தணந்ததன் றய்யுநீ (௩)தளரிய லவரொடு

(௪)துணங்கைபா யெவ்வந்த கவ்வையிற் (௫)கடப்பன்றே

வொளிபூத்த துதலாரோ டோரணிப் பொலிந்தின்

களிதட்ப வந்தயிக் கவின்காண வியைந்ததை

எ - து: ஒளி பொலிவுபெற்ற துதலினையுடையாரோடே கூடுதலாலுண்டான (௬)பூண்வெடிக் கிடத்தலின் அவுக்கும்நினக்கும் ஓரணியாகப் பொலிவு பெற்ற நின் செருக்குப் பிறர்பாற் செல்லாமல் அமைதி பிறப்பித்துத் தடுக்கையினாலே வந்த இவ்வழகை யாங்கள் காணும்படி பொருந்தினது நீ! என்னைப்பிரிந்த இதற்குமேலேயும் நின்னைப் பெருது-தளர்ந்த இயல்பினையுடையாரோடே துணங்கைக்கடத்தாடினென்று பிறர்சொல்ல நினக்கு உண்டான ஆரவாரத்திலும் மிகுதியானதொன்றன்றே? எ - று.

†எனவாங்கு

(ஊ) “தாரு மாலையு மயங்கிக் கையற்று” (சீலப். உ: ௩௫) எனவும் வருவன ஈண்டு ஒப்புநோக்கற்பாலன.

க. கனங்குழை யென்பதற்கு, பொன்னாற்செய்த மகரக்குழை யென்றே பலவிடத்தும் இவர் பொருள் கூறிலும் இந்நூல். கக: எ. இல். பொன்னாற்செய்த கனவியகுழை என்று எழுதியிருத்தலால் பொன்மர்ரைய உலோகங்களினும் கனமுடையதென்பது பற்றி இவ்வாறு பொருள் கொண்டனர்போலும்; துறள் ௧௦௮. பரி. உரையும் பார்க்க. கனமென்பது பொன்னின் பரியாயகாம மென்பாரு முளர்.

உ. “கடியார் புனலாடப் புணையாய மார்பினில்” (கூவி. எஉ: ௧௫) என்பதும் அதன் குறிப்புப்பார்க்க.

௩. (அ) “தளரியால்” கலி. ௧௧௩: சு. (ஆ) “தளரியலாய்” காநி. எ. (இ) “தளரியல்பொருட்டின்வந்தசீற்றமும்” கம்ப. இராவணவதை. உ௦௪.

௪. “துணங்கையுளாவம்” கலி. ௭௦: ௧௪ என்பதன் குறிப்புப்பார்க்க.

௫. “கடப் பன்றே கனங்குழாய்” கலி. ௫௭: ௧௫.

௬. “பொன்னாணும் புக்கொளிப்பப் புல்லுவன்” நள. சுயம். ௮௪.

(பிரதிபேதம்) * பூண்டவிரண்டினையுக் கெடாமல். † எனவாங்கு - ஆங்கை அளிபெற்றே யெம்மை.

எ-து: என்று யாங்கள் காணும்படியாக; எ - று.

ஆங்கு, அசை.

௨௨ அளிபெற்றே மெம்மைநீ யருளினை விளியாது
(க)வேட்டோர் திறத்து விரும்பியநின் பாகனா
நீட்டித்தா யென்று கடாஅங் கடுந்திண்டேர்
பூட்டு விடாஅ; நிறுத்தா.

†எ - து: நீ ஈண்டு வருதலாலே நினது அளியைப்பெற்றேம்; நீயும் எம்மை அருளினை; இதுவே அமையும்; இனி நீ விரும்பியோர் திறத்தே நீ செல்லுதலை விரும்பிய நின்பாகனும் பூட்டுதலைவிடாத கடிய திண்ணியதேரை நீ இவ்விடத்தே தாழ்த்தாயென்று கருதி அது நிற்கும் நிலையிலே செலுத்தும்; அதற்கு முன்னே சென்று அப்பாத்தையர் அன்பு கெடாமல் அவ்வன்பை நீ நிறுத்துவாயாக; எ - று.

விளியாது நிறுத்து எனக் கூட்டுக.

இதனால், இருவாக்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இது வெள்ளைச்சரிதகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா.

(ஆஎ.) காமுற்றி யிணருழ்த்த கமழ்தோட்ட மலர்வேய்ந்து
சீர்முற்றிப் புலவர்வாய்ச் சிறப்பெய்தி யிருநிலந்
தார்முற்றி யதுபோலத் தகைபூத்த வையைதன்
னீர்முற்றி மதில்பொருடம் பகையல்லா னேராதார்
போர்முற்றொன் றறியாத புரிசைசூழ் புன லூரான்;

கூ நலத்தகை யெழிலுன்க ணல்லார்தங் கோதையா
லலைத்தபுண் வடுக்காட்டி யன்பின்றி வரினெல்லா
புலப்பேன்பா னென்பேன்ம னந்நிலையே யவற்காணிற்
கலப்பே னென்னுமிக் கையறு நெஞ்சே;

க. “காம நிலையுரைத்தலும்” என்னும் நொல். கற்பியல், உக-ஆம் ருத்தி ரத்தின் இவருரையில் “பாக்கன் கூறுவன நோய்மருங் கறிநரு ளடக்கிக்கொண்டு எடுத்து மொழியப்படுதலன்றிக் கூற்று அவணின்மை உணர்க்; அது: ‘வேட்டோர்.....நிறுத்து’ என[வும்] வரும்” என்பது காணப்படுகிறது; அதனை கோக்கப் புரங்களை இங்குத்தேர்ப் பாகலு யிருத்தனென்றுகொள்ள வேண்டிமென்று தேர்த்துறது. இஃது ஆராய்தற்பாலது.

(பிரதிபேதம்) * சின்பாகளீ நீட்டிந்தாயென்று † எ - து என்று பாக்கன் காணப்பட்டபாக ளீ யீண்டு நிறுத்தவாயென்றுக் விவியாத நிறுத்தெனமற்றுக் கிதரால்.

சரிசு கலித்தொகைக் கீள்

க0 கோடெழி லகல்குற் கொடியன்னார் முலையுழ்கிப்
பாடழி சாந்தினன் பண்பின்றி வரினெல்லா
லுடுவே நென்பேன்ம னந்நிலைய யவற்காணிற்
கூடுவே நென்னுமிக் கொள்கையி னெஞ்சே;

கச இனிப்புணர்ந்த வெழினல்லா ரிலங்கெயி றுறாஅலி
னனிச்சிவந்த வடுக்காட்டி நாணின்றி வரினெல்லா
துனிப்பேன்யா நென்பேன்ம னந்நிலைய யவற்காணிற்
றனித்தே தாழுமித் தனியி னெஞ்சே;

எனவாங்கு;

கக பிறைபுரை யேர்துதா ருமெண்ணி யவையெல்லாந்
துறைபோத லொல்லுமீமா தூவாகா தாங்கே
யறைபோகு நெஞ்சடை யார்க்கு.

இது வாயின்மறுந்த தலைமகள் ஆற்றுமைவாயிலாகப் புக்குக்கடிய தலைமகனது நீக்கத்துக்கட் புக்க தொழிக்குக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

கார்முற்றி யிணரூழ்த்த கமழ்தோட்ட (1)மலர்வேய்ந்து
சீர்முற்றிப் (2)புலவர்வாய்ச் சிறப்பெய்கி யிருநிலந்

- க. (அ) “மலரு, நாறுபு நிகழும் யாறுவா லாறு” (ஆ) “மாறுமென் மலருக் தாருக் கோதையும்... ..மண்டி.....வேறு கின்றிவ் விரிபுனல் வாவென” (இ) “மலையி னிழியருவி மல்கினர்ச் சார்ச்சார்ச், கரைமாஞ்சேர்ந்த கவினிமடவார், நனைசேர் கதுப்பினுட்டண்போது மைந்தர், மலர்மார்பிற் சேர்ந்த மலரிதழ் தாஅய், மீராம் பூத்த வியன்கங்கை கந்திய, வானம்பெயர்ந்த மருங்கொத்த வெஞ்ஞான்றுந், தேனியிர் வையைக் கியல்பு” பரி. சு: சக - உ, சு: சக - ௫௦, கக, ௩௨-௩௪. (ஈ) “வையையென்ற பொய்யாக் குலக்கொடி,.....புண்ணிய நறுமல ராடை போர்த்து... ..புனல்யா மன்றிது பூம்புனல் யாறென” சீலப். கக: க௭௦ - க௭௪. என்பவையும் (உ) “பூசி ரைத்து மென் ருது பொருத்தியும்,.....வான வில்லை நிகர்த்தது வாரியே” கம்பி. ஆற்று. ௪. (ஊ) “கொங்கு லாமலர்க் கொன்றைக விரைகுர வுழினை, பொங்குமாசணந் தாத்கிபாடலம் புன்னை, துங்க மார்திருத் தலைமிசைக் கொண்டெறச் தொடர்பா, வெங்க ஞாயகன் மன்னையு மொத்ததவ் விருகீர்”கந்தி. ஆற்றுப். கக என்பவையும் ஒப்புநோக்குக.
- க. (அ) “வையைபிரகு பத்தாறு மாமதுரை காண்கென்ப, செய்யபரி பாடற் றிதம்” (ஆ) “புலவர் காலிற் பொருத்திய பூங்கொடி, வையை

முன்றாவது மருதம் உ.

சுரு

(க)தார்முற்றி யதுபோலத் தகைபூத்த(உ)வையைதன்
(ஈ)னீர்முற்றிமதில்பொருடம் பகையல்லா னேராதார்
போர்(ச)முற்றென் றறியாத புரிசைசூழ் புன லூரான்

யென்ற பொய்யாக் குலக்கொடி” சீலப். கக: ககக - க௭௦. என்பன ஈண்டறிதற் பாலன.

- க. (அ) “மாநில மடந்தை.....ஆரம் போலச், செல்புன லுழந்த செய்வாற் கான்யாற்று” சிறுபாண். க - ௩. (ஆ) “ஆரப் பேரியாற்று

..... மண்ணக மடந்தை” சீலப். இ: க - ட. (இ)
 “காவிரி, மாதர்மண் மடந்தைபொன் மார்பிற் ருழந்ததோ, ரோதநீர்
 நித்திலத் தாம மொக்குமால்” பெரிய. திருநாட்டுச். உ.

உ. (அ) “அமிழ்த வெண்டிரை வையைபு மொருபுறத் தகழாம்” (ஆ)
 (வையை) “கல்லென்றதிர் சம்மைப்புனல் கடிமாமதிற் புறம்போய்,

.....புல்லம்புரி சையுந்தள்ளியுள் புகுகின்றதை யன்றே”
 தீருவினா. திருநகரப். ௧௭. பரிநரி. இள - அ. என்பனவும் (ஆ) “புனல்

பொரு புதலி னுறந்தை” அகம். உ௩௭: ௧௪. (ஈ) “புல்லிலை வஞ்சிப்:
 புறமதி லலைக்கும், கல்லென் பொருகை” புறம். ௩௮௭: ௩௩ - ௩௪.

என்பனவும் (உ) “நிவந்துகரை யிழிதரு நனந்தலைப் பேரியாற்றுச்,
 சீருடை வியன்புலம் வாய்பார்து மிகீஇய, ருவலை சூடி புருத்துவரு

மலிர்நிறைச், செந்நீர்ப் பூச லல்லது, வெம்மை யரிதுநின் னாகன்றலை
 நாடே” பதிநீ. ௨௮: ௧௦ - ௧௪. என்பதும் (ஊ) “ஒருகொம் பாணையு

மொராயிரத் திரட்டிவெண் கோட்டுச், செருவின் வேழமுந் திரளியிற்
 தருமவென் னேறும், பொருவி லோகையிற் பொருதி[ய](டப்) படுவ

தல்லாது, மருவ லார்களிற் பொருதிடப் படாததவ் வரையே” தீரு
 வானைக். புராணவரலாற்றுப். ௬. என்பதும் (ஏ) “கோற்றொடிப்

புரிசை முற்றிக் குளிர்நிழற் படப்பை சாய்த்துத், தோற்றிடு நாட்டி
 லுள்ள பல பொருள் சூறையாடி, யேற்றம ருடற்றம் வேந்தர் நாட்டி

னி லிகவி னோடும், வேற்றர சிறுத்தா வென்ன மேவுமவை தரணி
 யாறும்” கூர்ம. நவகண்டத். ௩௫. என்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௩. “அதிராச்சிறப்பின்மதுரைமூதார்” என்பதற்கு, ‘பகைவரால் நடுக்க
 மில்லாத சிறப்பினையுடைய மதுரையாகிய மூதார்’ என்று பொருள்

கூறி அதற்கும், “முதிர்கடன் ஞாலம்” என்புழி ‘முதிர்நல்’ என்ப
 தற்கு, ‘முற்றுதல், சூழ்தலுமாம்’ என்று பொருள்கூறி அதற்கும்,
 “நீர்முற்றி மதிவ்பொருடம்” என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டி

னர், அடியார்க்கு கல்லார்; சீலப். பதிகம். ௩௬, உ: ௩௦.
 ௪. “முற்று - வனைத்தல்” பு - வெ. உழிஞா. ௨௫.
 (பிரதிபேதம். *புனதூரன்

எ - து: கார்சாலம் முதிர்கையினாலே பூங்கொத்துக்கள் அலர்ந்த கமழ்
கின்ற இதழ்களோ புடையனவாகிய மலர்களைச் சூடித் தலைமைமுதிர்ந்து புலவர்
வாயிற் கவினைத் தான் பெற்று, ஊரைச் சூழ்ந்து வருதலிற் பெரிய நிலமடச்
சைதான் ஒரு பூமாலைகையச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்த தன்மைபோல அழகு
பொலிவுபெற்ற வையை யாற்றினது கீர் சூழ்ந்து மதிசைப்பொருள் பகை
யன்றிப் பகைவர் போரால் ஊரைத் தலைச் சிறிதும் அறியாத புரிசை சூழ்ந்த
புனைபுடைத்தாகிய மதுரையை புடையவன்; எ - து.

புனலூரனென்றது பாண்டியனயாதலிற் பாட்டுடைத் தலைவனே
கிளவித்தலைவனாகக்கூறிய அகப்பறமாயிற்று. இதற்கு விதி “காமப் பகுதி
கடவுளும் வரையா, ரேனோர் பாங்கினு மென்மனார் புலவர்” (க) என்பதனுள்
‘எனோர்பாங்கினும்’ என்பதனாற் கூறிலும்.

சு நலத்தகை பெழிலுண்க (உ) ணல்லார்தங் கோதையா
லலைத்தபுண் வசிக்காட்டி யன்பின்றி வரினெல்லா
(நு) புலப்பேன்பா நென்பேன் னந்நிலையெ யவற்காணிற்
கலப்பே நென்னுமிக் கையறு நெஞ்சே

க. நொல். புறத். கு. உஅ. (அ) இதனுரையிலும் இவரால், குறிப்பினாற்
பாட்டுடைத்தலைவனாகக் கிளவித் தலைவனாகக் கூறியதற்கு, “சீர்முற்றி
.....புனலூரன்” என்பது மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது;
(ஆ) முன்னோர்கூறிய குறிப்பினு மென்பதற்கு, முதலாகிரியர் கூறிய
காமக்குறிப்பினு மென்று பொருள்கூறி, அஃது இயற்பெயர் சார்த்தி
வருதற்கு “வையைதன் வீர்முற்றி.....புனலூரன்” என
பதை மேற்கோள்காட்டி, இது குறிப்பினாற் பாட்டுடைத் தலைமகனைக்
கிளவித் தலைமகனாகக் கூறியதென்பர், இளம்பூணரும்; நொல். புறத்.
கு. உஉ. ‘வழக்கியன்’

உ. (அ) “குறுகலென் றெள்ளிழை கோதைகோ லாக, விறுகிறுக யாத்துப்
புடைப்ப” (ஆ) “கமழ்கோதை கோலாப் புடைத்து” பரி. க: ௩௬-௪௦.

கஉ: குடி. (இ) “கோதை கோலா விற்றைஞ்சி நின்ற, ஐதையஞ்
சேர்ப்பனை யலைப்பேன் போலவும்” கவி. கஉடி: ௧௮ - ௧. (ஈ) “மகளி

ரோச்சு, மட்டவிழ் மாலை போல மகிழ்ந்துபூண் மார்பத் தேற்று” (உ)
“சந்தனத் தளிர்சண் மாலை, யோக்கினூர் கண்ணி சண்ண முடற்றினூர்”
கீவக. உஉக௧. உ௧க௧. (ஊ) “நீர்நலைக் கொண்ட நெடும்பெருக்
துறைவயிற், போர்தலைக் கொண்டு பொங்குபு மறவிக், கொங்கலர்
கோதை கொண்டபுறத் தோச்சியும்” பெருங். (ஃ) சஉ: ௧௮௪ - ௧௮௧.
(எ) “கோதைகொண்டோச்ச வாறும்” கம்ப. நீர்வினை. இ.

௧. “புலப்ப வெனச்சென்றேன் புல்லினே நெஞ்சம், கலத்த ஹறுவறு
கண்டு” துறன். கஉஇக.

(பிரதிபேதம்) * யந்தை.

முன்னராவதுமருதம் உ.

௪௦௭

எ-று: ஏடி! எழிலையுடையவாகிய மையுண்கண்ணினையுடைய பரத்தை
யார்தம் கோதைகளாலே அடித்தகலத்தினையுடைய அழகினையும் (க) சகத்தாலும்
எயிற்றாலும் அலைத்தபுண்களையும் (உ) பூண்கள் பொறித்த வடுக்களையுங்காட்டி
என்னிடத்து அன்பின்றி வருவானாயின் யான் புலப்பெனன்றிருப்பேன்,
அதனால் பெற்றதென்? இச்செயலற்ற நெஞ்ச அவினைக்காணில் அத்தவறுக
ளோடு கூடிய அந்நிலைதன்னிலே யான் கூடுவேனென்று கூறாநிற்கும்; எ-று.

௧௦ கோடுழி லகலக்குற் (௩) கொடியன்னூர் முலைமுழுகிப்
பாடழி சாந்தினன் பண்பின்றி வரினெல்லா
ஶ்டுவே நென்பேன்ம னந்நிலையே யவற்காணிற்
கூடுவே நென்னுயிக் கொள்கையி நெஞ்சே

எ - று: ஏடி! பக்கமுயர்ந்த எழுச்சியையுடைய அகன்ற வஞ்சுலையுடைய
கொடியையெசக்கும் பரத்தையர் முலைகள் அழுந்திப் பூசின பாடழித்த சந்த
சத்தையுடையராயுந்மக்களுடையினறிவருவனாயின் ஊடியிருப்பேனென்று
ஶறுவேன், அதனால் பெற்றதென்? யான் கூறியதனைக் கொள்ளுதவில்லாத
றுக்கெஞ்ச அவினைக் காணில் அத்தவறுகளோடுகூடிய அந்நிலைதன்னிலே
யான்கூடுவேனென்று கூறாநிற்கும்; எ - று.

கச இனிப்புணர்ந்த வெழினல்லா ரிலங்கெயி றுறாஅலி
 னனிச்சிவந்த வரிக்காட்டி நாணின்றி வரினெல்லா
 தூசிப்பெய்யா னென்பெய்ம னந்நிலையே யவற்காணிற்
 றணித்தே தாமுமித் †தனியி னெஞ்சே

எ-து: எஃ ! இப்பொழுது புதிதாகக் கூடிய அழகியையுடைய பரத்தை
 யுடைய விளங்குகின்ற எயிறகள் அமுந்துகையினவே யிருதியையுடைத்தாய்ச்
 வந்த வர்க்களைக் காட்டி நாணயின்றியே வரின். துணத்திருப்பேன் யான்

ன்று கூறவேன், அதனாற் பெற்றதென் ? †இத்தனிமையான மனத்தைத்
 னக்கு ||உரித்தாக்குதலில்லாத நெஞ்சு அவனைக்காணில் அத்தவறுகளோடு
 டிய அந்நிலைதன்னிலே என்னை நீக்கித் தான் அவனிடத்தேதாமும்; எ - று.

உறாஅல், விகாரம்.

- க. "பேணென் றடன்றவ ருகிர்செய்த வடுவினான், மேனான்
 றேஞ்சேர்ந்தார் நகைசேர்ந்த விதழினை" கலி. எஃ. ௧௧-௨ என்பதும்
 அதன் குறிப்பும் பார்க்க.
- உ. "தொடி வடுக்கானிய" கலி. எஃ. ௧௧. என்பதும் அதன் குறிப்பும்
 ஈண்டறிதற் பாலன.
- ஈ. "அலமர லுண்கண்ண ராய்கோதை குழைத்தநின், மலர்மார்பின்
 மறுப்பட்ட சார்த்தல்வக் துரையாக்கால்" கலி. எஃ. ௧௨-௩. என்பதும்
 அதன் குறிப்பும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கற்பாலன.

ரத்தீபதம்) *பெற்றதென் இத்தயான், †தனிநெஞ்சே, †இத்தத்தனிமனத்தை, || உரிதாக்
 குதலில்லாத.

சு0அ

கலித்தாகை கள.

இத்தாழிசைமூன்றம்(க)மறுத்தாரப்பதுபேரல்உவகைபற்றிக்கூறியன.
 "உடம்பு முயிரும் வாடியக் காவு, மென்னுற்றானகொ லிவையெனி னல்லது,
 கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக் கில்லை" (உ) என்பதனால் இந்நெஞ்சிற்குத் தன்
 றன்மையென்பதொன்றன்றியது என்னென்றவாறுகாண்க.

†எனவாங்கு

எ - து. என்று; எ - று.

ஆங்கு, அசை.

கக பிறையுரை †யேர்நாதலா (நு)யெண்ணியவை யெல்லாந்
துறைபோத லொல்லுமோ தூலாகா தாங்கே

(ஈ)யறைபோகு நெஞ்சடை யார்க்கு

எ-து: பிறையையொத்த || அழகினை யுடைய துதலினை யுடையாய்! தமக்கு
வலியாகாதே அவனிடத்தே கீழ் ஆற்றுச் செல்லும் நெஞ்சினை யுடைய
மகளிர்க்குத் தாம் நினைத்தவையெல்லாம் முடிவபோய்ல் பொருந் துமோ?
பொருந்தாதன்றே! என்றான்; எ - று.

இதனால், தலைவிக்கு இளிவுபிறத்தது.

இது வெள்ளைச்சரித்தகத்தால் இற்ற ஒத்தாழிசைக்கவி. (உ)

க. மறுத்துரைப் பதுபோல் உலகைபற்றிந் கூறியதற்கு, “கோடெழில்
.....கொள்கையி னெஞ்சே” என்பது (தொல். பொருளி.
கு. உ. கச்.) மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளது.

உ. “தொல். பொருளியல். கு. க. இச்சூத்தித்தின் இவருரையிலி” இனிப்
புணர்ந்த.....நெஞ்சே” என்பது மேற்கோளாக “இதனால் யான்
துணித்தல் வல்லேன் என்னெஞ்சிரகுத் தன்றன்மை யென்பதொன்
றில்லை; ஈ.தென் னென்றல் அன்வாறு காண்” என்றும் குறிப்புக்
காணப்படுகின்றது.

க. (அ) “நீன்மார்பு தோயவ மென்னு, மிடையு நிறையு மெளிதோசிற்
நாணிற், கடவுபு கைத்தல்கா நெஞ்சென்னுத் தம்மோ, புடன்வாழ்
பகையுடை யார்க்கு” கலி. எள: உக - ச. (ஆ) “நீன்நீமை, பொறை
யாற்றே மென்றல் பெறுதுமோ யாழ், நிறையாற்றா நெஞ்சடை
யேம்” கலி. க0: உஎ - க.

ச. (அ) “நெஞ்சறை போகிய வறிவி னேற்கே” அகம். உக: உச. (ஆ)
“அறைபோய் நெஞ்ச மவன்பா லணுகினு, மிறைவனை முன்கை யீந்
கிவன் பற்றினுந், தொன்று காநவன் சொல்லெதிர் மறுத்த, னன்றி
யன்றென நடுக்கினன் மயக்கி” மணி. ௧௮: ௧௩௦-௧௩௩. (ஆ) “நின்ற

(பரதிபேதம்) *என்பதொன்றின்பது. †எனவாக்கு ஆக்கை. ‡எந்தலாய்தாமென்னிய வெல்லாம், ஏந்தலாருமென்னியவெல்லாம்; || அழகியதனை.

முன்றாவது மருதம் ௩.

சூக

(கஅ.) (க) பொதுமொழி பிறர்க்கின்றி முழுதானஞ் செல்வர்க்கு

மதிமொழி விடன்மாலை வினைவர்போல் வல்லவர்

செதுமொழி சீத்த செவிசெறு வாக

முதுமொழி நீராப் புலனா வழவர்

புதுமொழி கூட்டுண்ணும் புரிசைசூழ் புனலூர;

க ஊர்வன் னூரனல்ல னாமக்கென்ன வுடன்வாரா

கோளுந்தொக் கிருந்தநின் பெண்டிரு னேராசிக்

கனையாநின் குறிவந்தெங் கதவஞ்சீசர் தசைத்தகை

வளையின்வாய் விடன்மாலை மகளிரை நோவேமோ

கோல னாமக்கவன் குறுகன்மி னொனமற்றெந்

தோனொடு பகைபட்டு நினைவாடு நெஞ்சத்தேம்;

கஉ ஊடியார் நலந்தேம்ப வொடியெறிந் தவர்வரின்

மாநீர்க் கு மவன்மாற்பென் நெழுந்தசொன் னேவேமோ

முனைவாய்த்த முலைபாயக் குழைந்தநின் றுரொள்ளா

வகைவரிச் செப்பினுள் வைகிய கோதையேம்;

கக சேரியாற் சென்றுநீ சேர்ந்தவில் வினாயினன்

நேரொடு திரிதரும் பாகனைப் பழிப்பேமோ

கெஞ்சு, மறைபோன தன்றிக் கவன்வழியே” அம்பிகா. ௫௨. (ந)

“மகிழ்நர் தம்மே, லன்போடு நன்னெஞ் சறிவறை போக” தந்தை.

௩௭௮. என்பவைகளும் (உ) “மொய்கொண் டெழுந்த வமரகத்து

மாற்றார் வாய்ப், பொய்கொண் டறைபோய்த் திரிபவர்க்கு” பழ.

உசக. (ஊ) “அறிவறை போகிய பொறியறு கெஞ்சத் திறை”

சீலப். ௨௦: ௨௫. (எ) “அறைபோக் கமைச்சின் முறைபோக் கெண்

ணிலும்” பெருங். (ஐ) கள: ௫௩. (ஏ) “கீழ்த்தறை போகிய கிளைகு

ராமென” கந்த. மார்க்கண்டேய. அக. (ஐ) “காசண்ட பூண னறை

போய கருத்த னான்” (ஓ) “கானறைபோய மனத்தோ டிக்குப்,

பரிவுறலும்" நீருவினை. வாருணனுக்குச். ௧0; வன்னியும். உஉ என்ப
வைகளும் (ஔ) "ஒட்டை கொஞ்சின ராய்" (கீவக. ௧௪௨) என்பதற்கு,
"அறைபோய கொஞ்சினராய்" என்றழைத்திருக்கும் உரையும் இங்கு
ஒப்புக்கோக்கற் பாலன.

௧. புல்லுதன் மயக்கும் புலவீக்கன் காமக்கிழத்தியர் கூற்று-கிழத்தற்கு
இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டி, இது மூலவை யார்க்கும் பொது
வெண்பர், இளம்; தொல். கற்பி. கு. ௮. 'புல்லுதன் மயக்கும்'

52

௪௧0

கவித்தொகை ௬௮.

வொலிகொண்ட சம்மையான் மணமனை குறித்தெய்மிற்
பொலிகெணப் புருந்தநின் புலையனைக் கண்டயாம்;
எனவாங்கு;

உக நனவினான் வேறாகும் வேளா முயக்க
மனைவரிற் பெற்றுவந்து மற்றெந்தோள் வாட
வினைய ரொனவுணர்ந்தா ரென்றேக்கற் றுங்குக்
கனவினா நெய்திய செல்வத் தனையதே
பைய வெமக்குநின் மார்பு.

இது பரத்தையர் சேரியினின்றும் வந்த தலைவனோடு ஊடிய காமக்
கிழந்தி தன்காதன்மீதுதி கூறி ஊடியவாறு கண்டு சேன்று சாரிந்த தலைமக
னுடன் ஊடல் தீர்கின்றான் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)பொதுமொழி பிறர்க்கின்றி முழுதானுஞ் செல்வர்க்கு
மதுமொழி யிடன்மாலை (உ)வினைவார்போல் (ஈ)வல்லவர்

௧. (அ)"வையங்காவலர்வழிமொழிந்தொழுகப், போகம்வேண்டிப்பொதுச்
சொற்பொருஅ, திடஞ்சிறி தென்னு மூக்கர் தூப்ப, வொடுங்கா வுள்
எத்து.....சேரலாதனை" (ஆ) "வழுதி, தண்டமிழ் பொது
வெணப் பொருஅன்" புறம். ௮: ௧-௨; ௧௧: ௪ - ௫. (இ) "பெருநில

முழுதானும்பெருமகன்" சிலப். க: கக. (ஈ) "ஞாலம் பொதுவெனப் பொருவாசர்" குறள். சகஉ. பரி. (உ) "கோசசெகைட் செம்பியர் கோன், பூவலயம் பொதுகீக்கி யாண்டருளி" பெரிய. கோசசெகைட். கள. (ஊ) "உலகம்பொது வறநான்முறை யோராழி செறுத்தி" கூர்ம. இத்திரத்துய்மன், உஉ. (எ) "நிலமுழு தாண்டநேமி, உரவிரிகீர்த்தியான னளனெனு நாமவேந்தன்" வில்லி. அருசகனன்றவு. (ஐ) "முழு தலகம்பொதுகீக்கி முழுசெகைக்கோல் செறுத்தான்" உலககோ அரித்தவசன் சாயந்தீர்த்தம் உ. (ஐ) "செதுமொழி சித்தசெயிற் செறுவாக தொடைபும், பிறர்கொளப் பெருநாள் சென் கொண்டு செறுவாக திரிநி நிசை நிசை போக்கிநி நிசைபுழைந்தி" உடு

உ. (அ) "கொலையஞ்சா வண்டாசை" அகநானூறு. அகநானூறு. 100. "கொலையஞ்சா வண்டாசை போல்" கலி. க: க, சக: அ. (ஆ) "செதுமொழி சித்தசெயிற் செறுவாக தொடைபும், பிறர்கொளப் பெருநாள் சென் கொண்டு செறுவாக திரிநி நிசை நிசை போக்கிநி நிசைபுழைந்தி" உடு

க. "வல்லவர் செதுமொழி சித்தசெயிற் செறுவாக தொடைபும், பிறர்கொளப் பெருநாள் சென் கொண்டு செறுவாக திரிநி நிசை நிசை போக்கிநி நிசைபுழைந்தி" உடு

(பிரதிபேதம்) *மொழிவிடம்மாலை; விடையர்

முன்றாவது மருதம் ௩.

சகக

(க) செதுமொழி சித்த (உ) செவி (ஊ) செறுவாக

முதுமொழி *நீராப் (ச) புலன வழுவர்

(ஐ) புதுமொழி கூட்டுண்ணும் (ஃ) புரிசைகுழி புனலூர்

எ-து: பிறர்க்கும் இம் மண்ணுலகம் பொதுவென்னும் மொழி இன்றாக மண்ணுலகமுமுதையும் ஆளுஞ்சக்கரவர்த்திகளுக்கு (எ) அறிவாகிய சொல்லிச் சொல்லுதலை இயல்பாகவுடைய அமைச்சரைப்போல, தால்வல்ல ஆசிரிய ராலே பொல்லாவாகியசொற்கள் இடையிற் புருதாமற் போக்கப்பட்ட தஞ்

க. (அ) "செதுகாற் குரம்பை" (ஆ) "செதுகாழ் சாய்த்த" அகம். கக: கச; கள: ச; (ஐ) "புதுக்கண் மாக்கள் செதுக்கரை" புறம். உக: க.

(ஈ) “செதுமதித்தக்கன்” தே. திருஞான. அம்பர். ‘படிபுளார்’ ௫. (உ) “செதுமதிச்சமண்” திருவிசைப்பா. கள. (ஊ) “செதுமகப் பெற்று” சீவக. ககஉச. (எ) செதுவன் மரத்தில்” பெருங். (ஐ) கடு: ௨௦. (ஐ) “செதுமொழி நிலையினரே” (ஐ) “செதுகைப் பெருந்தானவர்” கம்ப, இலங்கைகாண். சு; நாகபாசப். ௨௨. (ஐ) “செதுவதட்டு” தணிகை. திருநாட்டு. கக௦. என்பவற்றால் செதுவென்பதன் பொருள் துணிக.

௨. (அ) “வள்ளியோர் செவிமுதல் வயங்குமொழி வித்தித்தா, முள்ளியறு முடிக்கு முரனுடை யுள்ளத்து.....பரிசிலர்க்கு” (ஆ) “பொய்த்த லறியா வுரவோன் செவிமுதல், வித்திய பனுவல் வீணா

தன்று நன்றென” புறம். ௨௦க: ௨ - ௫. ௨௩எ: ௪ - ௫. (இ) “மறையோன் மறைநா வுமுது வான்பொரு, ளிறையோன் செவிசெது வாக வித்தலின்” சீலப். ௨௮: ௧௮௭ - ௧௮௮.

௩. செய்யைச் செதுவென்பது அருவா காட்டு வழக்கு; நொல். எச்ச. ௫. ச. ௩ச.

௪. “புலனுமு துண்மார்” புறம். ௪௬: ௩.

௫. (அ) “புதுமொழிகுட் டெணத்தமிழாற் புனைதல் செய்தான்” நைடநம். சிறப்புப். (ஆ) “ஈண்டுநலத் தருதல் வேண்டிப் பாண்டியர், பாடுதமிழ் வளர்த்த கடலின்” ஆசிரிய. ‘சிறசெவி யன்னே’

௬. “புரிசைசூழ் புனலூரன்” கலி. கள: ௫.

௭. (அ) “தெரிதலக் தேர்த்து செயலு மொருதலையாச், சொல்லலும், வல்ல தழைச்சு” (ஆ) “அறனறிந் தான்மமைந்த சொல்லானெஞ் ஞானந்த், திறனறிந்தான் தேர்ச்சித் துணை” (இ) “மதிதட்ப துவோ டையார்ச் சிறிதட்பம், யாவுள முன்னிற் பனை” (ஈ) “அறிகொள் நறியா னெனினு முறதி, புழையிருத்தான் கடறல் கடன்.” (உ) “சொல்ல வல்லன் சோர்வில னஞ்சா னவனை, பிகல்வெல்லல் யார்க்கு மரிது” குறங். கக௪, கக௫, கக௬, கக௭, க௪௭. (ஊ) “செறித்தவர் தெளித்த

பிரதிபேதம் *கிரம்புலன், † சக்கிரவர்த்திசூழ்க்கு.

செவிகள்(க)செய்யாத, முன்னுள்ளசான்றோர்கூறிய செய்யுட்கள்தஞ்சொல்லி
வளர்க்கும் நிராக, அறிவினையுடைய நாவாகிய ஏராலே உழுதுண்ணும் புலவ
ருடைய புதிய கலிகளைக் கொள்ளுகொண்டு உண்ணும் மதில் சூழ்ந்த புனலை
புடைத்தாகிய மதுரையையுடையவனே; எ - து.

! இதுவும் பாட்டுடைத்தலைவினைக் கிளவித்தலைவனாகக் கூறியது.

* ஊரன்முன் னுரணல்ல * எனமக்கென்ன வுடன்வாளா

தோளூர்தொக் கிருந்தரின் பெண்டி ரு னேராசிக்

கனையாரின் குறிவந்தெங் கதவஞ்சேர் துசைத்ததை

வனையின்(உ)வாய் விடன்மலை மகளிகை கோவேடுரை

தேளல எனமக்கவன் குறுகன்மீ னெனமற்றெற்

தோளொடு பகைபட்டு டினைவாடு தெஞ்சத்தேம்

எ - து: நமக்கு ஊன் மிகவும் பற்றுக்கோடல்லனெனச் சொல்லிப்
பின்னர் ஒருவர்கூறியது ஒருவர்கூறுதே நூர் குடியேற்றவேண்டுவாராய்த்
நிரண்டிருந்த நின் சேரிப்பாத்தையருடனே யாங்கனம் ஒப்பாகி, நமக்கு
*அவன் உறவல்லன் அவனை முயங்காதேகொள்ளும்கொளெனச் || சொல்லி
முயங்கக்கருதின எந்தோள்களுடனே மாறுபட்டுப் பின்னை முயங்கக்கருதின

நூலார் சிறத்தவை தெரிந்து சொன்னு, வறித்தவை யமர்ந்து செய்யு
மமைதியா னாச னாவான், செறித்தவ; தெளித்த நூலார் சிறத்தவை

தெரிந்து கூறி, யறித்தவை யியற்றுகிற்கு மமைதியா ரமைச்ச ராவார்”
துளா. மந்திரசாலை. க. (எ) “தம்முயிர்க்குறுவி யெண்ணுர் தலைமகன்
வெருண்ட போதும்; வெம்மையைத் தாங்கி ரீதிவிடாதுகின் றுரைக்கு
மெய்யர்” கம்ப. அயோத்தி. மந்திப். க. (ஏ) “மன்னவர் செவி
யழன் மடுத்த தாமென, நன்னெறி தருவிதோர் நடுவுரீதியைச், சொன்
னவ ரமைச்சர்கள்” கந்தி..... (ஐ) “மதிநுட்பரு மாகிச்
சோர்வில், சொல்லா லடைபார் மனமுங்களி தூங்கச் சொல்விப்,

பல்லார் பிறர்சொற் பயனாய்ந்து கவர வல்லார" தீருவினை. பன்றிக் குட்டிகளை. ௧௪. (ஓ) "செவிசுடர் சென்றாக் கிடித்தறிவு மூட்டி, வெகு ளினும் வாய்வெரீ இப் பேரா.....யமைச்சு" நீதிநெறி. ௪௫. (ஓ) "சருக்கிமெய் விளக்கி யினிமையும் பயனுந் தொகுத்தய லார்மொழிக் கிடையாத், திருக்கிளர் மொழியைச் சோர்வற வவைக்கட், செல்லுமா தஞ்சுத வின்றி, புரைக்கவல் லவரே யமைச்சர்க ளாவர்" விநாயக. அரவியற்கை. ௧௦௧.

௧. "பன்றி நாட்டார் செறுவைச் செய்யென்று வழங்குவர்" நன். பெயரி. கு. ௧௧. மயிலை.

௨. "வாய்வீடேர் தானென்ப" கலி. ௪௧: ௧௫.

(193திபேதம்) *எமக்கென்னவுடன்வாராது, |நினைவாகு, |இவற்றவல்லன், |சொல்லமுயக்க,

மூன்றாவது மருதம் ௩.

சூகீக

நினைவு கெடுகின்ற நெஞ்சத்தினைபுடைய யான்கள் நிற்பெண்டிருள் நேராகி ளரன் உரனல்லனென்ற வார்த்தையைக் களைந்து நின்றூறியிடத்தே வந்து ஆண்டுக் காணாமையின் எம்மிடத்தே வந்தாயென்று கருதி எங் கதவத்தைச் சேர்ந்து தட்டின கையின் வளையினாலே தம் வரவினைச் * சொல்லுதலை இயல்பாகவுடைய அப்பரத்தையரை நோவேமோ? அதற்கு யான்கள் உரியே மல்லேமே; எ - று.

இது † "வண்ணம் பசந்த புலம்புறு காலே, புணர்ந்த போலவுறுப்பினைக் கிழவி, புணர்ந்த வகையிற் புணர்க்கவும் பெறுமே" (௧) என்பதனான் உறுப்பினை உணர்வுடையதுபோற் கூறிற்று.

௧௨ ஊழியார் நலந்தேம்ப வொடியெறிந் தவர்வயின்
மாறீர்க்கு மவன்மார்பென் றெழுந்தசொன் னேவீவமோ
முறை||வாய்த்த (௨) முலைபாயக் குழைந்ததின் றாரெள்ள
(௩) வகைவரிச் (௪) செப்பினுள் வைகிய கோதையேம்

எ-து: முகையின் தன்மை வாய்த்த முலைகள் முயற்குக்கையினாலே + செவ்வீ குழைந்த நினைதுமாலே எம்மை இகழ்ந்துகூறக், கூறுபாட்டினை x புடைத்தாகிய

∴ வரியினையுடைய 'பூச்செப்பிலே பயன்படாது தங்கிய மாலத்தன்மையை புடைய யாக்கள் இப்பரத்தையர் ஊடினமகளிர் ஊடலைத்தீர்த்துமுயங்காதே

க. ருதால். பொருளி. கு. அ. இச்சுத்திரத்தினுடையிலும் இவர், தலைவி தன்மேனி பசந்து தனிப்பட ருறும் காலத்துத் தனது உறப்பினை உணர்ந்ததுபோலக் கூறினதற்கு, "கேளவ.....ருஞ்சத்தேம்" என்பதை மேற்கோள் காட்டியிருக்கிறார்.

உ. "ஒல்லா முயக்கிடைச் சுவைகவென் றுரே" புறம். எங்: கச.
 ஈ. "வைகவரிச் செப்பினுள் வைகிய மலர்போற், தகைநலம் வாடி மலர் வணம் புகூ, மாதவி பயந்த மணிமே கலையொடு" மணி. ச; கடு-கஎ.

ச. (அ) "பெய்யாது வைகிய கோதை போல, மெய்சா யினையவர் செட் குறி பிழைப்ப" நற்.கக:க-உ.(ஆ) "மடைமாண் செப்பிற் தமிய வைகிய, பெய்யாப் பூவின் மெய்சா யினனே" துறந். க.(இ) "பீர்தங்கிப் பெய்யா மலரிந்பிறி தாயி னானே" சீவக.ககக௦.என்பவையும்(ஈ) "பாநிரிக் குற மயிர் மாமலர், நறமோரோடொர டுடனெறிந் தடைச்சிய, செப்பிடத் தன்ன நாற்றம்" நற். ககஎ:ச-க.(உ) "செப்புலாயவிழ்த்த தேம்பொதி நறவினா, நறமலர்" சீலப். உஉ: 'ககஉ - கஉஉ. (ஊ) "பித்திகைக் கோதை செப்புலாய் மலரவும்" பெருங். (க) கக: எக. (எ) "கற்பக ரதிபேதம்" * சொல்லுதலையுடைய பரத்தையை + உண்ணத்திரிந்த புலம்புறகலை + உறப்பினைக்கினவி புணர்ந்த; || வாய்ந்த, + செவ்விரிந்த மாலையெம்மை x ஊடத்தாசிய அச்செப்பிலே ∴ வரியினையுடைய செப்பிலே

௩௧௪

கலித்தொகை கூறு.

அவர்கள் நலங்கெடும்படி அவரை (க) இடையன்கொன்ற சுமரமாக்கிவைத்து அச்சேரிப்பரத்தையரிடத்து வேட்கையைத்தீர்க்கும், அவனுடையமார்பென்று ஊரிந்பிறத்தசொல்லுகோவேமோ; அதற்கு யாக்கள் உரியேமல்லேமே; எ - று.

ஒடியவெறிந்தென்பது, (உ) ஒடியெறிந்தெனவிகாரமாயிற்று.

கக சேரியாற் சென்றுநீ சேர்ந்தவில் ியினையினன் நேரொடு திரிதரும் பாகனைப் பழிப்பேமோ

||பொலிகொண்ட சம்மையான் மண + மனை குறித்தெம்மிற்
பொலிகொணப் புருந்தின் புலையனைக் கண்டயாம்

எ - து: ஆரவாரத்தை மாறாமற் தன்னிடத்தேகொண்ட ஆரவாரத்தாலே
 மணஞ்செய்கின்ற மனைபோகக் கருதி எம்முடைய X மனையிலே பொலிக
 பொலிகவென்று கூறிப் **புருந்த நின்னுடைய புலைத்தொழிலுடைய பாண
 னக் கண்ட யாங்கள் சேரிதோறுஞ் சென்று நீ ++சேர்ந்த இல்லை வினாவினா
 நயத் தேரோடே கூடத் திரிதலைச்செய்யும் பாசனைக் குறைகூறவேமோ ?
 புதற்கு யாங்கள் ++உரியேமல்லேமே ; எ - து.

சேரியான் என்றது “ஊரானேர் தேவகுலம்” என்றறற்போல் நின்றது.
ம்மையை ஒலி விசேடித்து நின்றது. |||புலையன், செறற்சொல்.

X X எனவாங்கு, அரை.

மாலைபுஞ், சேம மணிகளைச் செப்பினு னேந்துபு” துணா. மந்திர.
 குக. என்பவையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

- க. (அ) “இடைய னெறிந்த மரம்” பழமொழி. ௩௧௪. (ஆ) “இடைய
 னெறிந்த மாமேயொத் திராமே” பெரியநீருமொழி. (௧௧) அ : க. (இ)
 “இடைமகன் கொன்ற வினா மாத்தினேன்” சீவக. ௧௧௧௪. (ஈ)
 “பொதுவனோர்மகன், கொன்றிடுமுலவையின்கொள்கையாயினேன்”
 கந்த. மூவாயிரவதை. ௭௧. (உ) “கன்றுங் கேள்வ னருளென
 வெண்ணி காப்புலர் துள்ளழித் தாயன், கொன்றனை மரம்போ
 வெழினலம்வாடித் குற்றயி ரொடும்பதை பதைத்தான்” கூர்ம.
 இராமன் லைகுந்த. ௩௬. (ஊ) “ஆயன் கொன்ற மரம்பொர, முரண
 வித்தொரு பற்று மின்றி முடிந்த பாணியின்” தணிகை. இத்திர
 னருள். ௧௨.

- உ. (அ) “ஒடியெறியத் தீரா பதை” பழமொழி. ௩௮௭. (ஆ) “கெறியின
 யொடியெறி சிற்பவ ரொத்து” கலிங்க. ௪௧௧. (இ) “ஒடியெறிந்து
 முரிவா ரொழுக்கினர்” விநாயக. சிந்தாமணி. ௭௮.

[தற்பேதம்] * மாமாக்களைத்தச் சேரிப்பாத்தை + ஒடியெறித்ததொலிகாயம் சேரியான்
 சென்று, + வினாவினா || யனிகொண்ட + மனைக்குறித், X மனையிலேபொலிக
 வென்று **புருந்த தம்முடைய ++சேரவில்லை ++ உரியமல்லேமே ||| புல
 யுக் செறற்சொல் X X எனவாங்கு ஆங்கரை எனினுள்;

2.0 நனவினான் வேறாகும் வேளா முயக்க

*மனைவரிற் பெற்றுவந்து மற்றெந்தோள் வாட
வினைய ரெனவுணர்ந்தா ரென்றேக்கற் றுக்குக்
(க)கனவினா செய்திய செல்வத் தினையதே
(உ)ஐய வெமக்குநின் மார்பு.

எ - து: எம்மனைக்கண்ணே நீ ஒருகாலத்தே † வந்தாயாயின் நின்னைப்
பற்று மகிழ்த்து நீ நீக்கிய பின் எந் தோள் மெலிகையினாலே அதனை
ணர்ந்தவர்கள் இக்காலத்து இவரும் || இவரும் இத்தன்மையராயினாரென்று
நக்கூறுதலின் அக்கூற்றையாம் ஏற்றுக்கொண்டு பழையநிலையைப் பெறு
ந்கு ஏக்கற்று முயகருமாறுபோலே வியக்கத்தக்க நின் மார்பினிடத்தே
யங்கினும் உண்மையிடத்து வேறாயிருக்கும் நீ விரும்பாத முயக்கம்எமக்குக்
கவின்கண் வரப்பெற்ற செல்வத்தையொப்ப தொன்றாய் இருக்கும்; எ-று.

இதனற் பயனின்றென ஊடினான். x, நனவினான் கனவினனென்பன,
டப்பொருள். நனவு - உண்மை; கனவு - பொய்.

ஐயென்னும் உரிச்சொல், ஐயவென ஈறு = திரித்தது.

இது மெய்யன்றிப்பொய்யாகக்கோடலிற் (உ)பொய்யாக்கோடலென்னு
ய்ப்பாடி.

இஃது ஃசாடியிக்க தாழிசையும் வருதலிற்கொச்சம். (க)

3a.) போதவிழ் பனிப்பொய்கைப் புதுவது தனைவிட்ட

தாதுகும் தாமரைத் தனிமலர்ப் புறஞ்சேர்பு

காதல்கொள் வதுவைநாட் களிங்கத்து ளொடுங்கிய

மாதர்கொண் மாளேக்கின் படந்தைதன் றுணையாக

- க. (அ) "கனவுகண்டது நனவினெய்தது, தேவர் வேண்டினு யிசைதல்
செல்வாது, காவ லான கத்தோர் கேட்பிற், பெருகை யிதுவெனப்
பேர்த்துரை கொடாஅ" பெருங். (ச) எ: 350 - ௩ (ஆ) "செம்பொன்
கனவினாற் காண்டல் கைப்புருமோ" இந்நமய. (க) எ: 6, ௭. (இ)

“கண்டகனவின் பொருள்போல யாவும் பொய்” திருவாங்கத். ௬.

“ஐவியப்பாரும்” நொல். உரி. கு. ௮௭.

பெய்யாக்கோடலென்பதற்கு மெய்யைப் பொய்யாக்கோடலென்று
பொருள்கூறி அம்மெய்ப்பாட்டிற்கு “கனவிகு செய்திய.....
பொய்” என்பதை மேற்கோள் காட்டினர், பேராசிரியரும்; நொல்.
கு. உஉ. இ - வி. உரைசாரும் இதனையே பின்பற்றினர்;
சொ.

பெற்று இவ்வொழுது ! வந்தபின்னினை !
கனவியைப் பொய்யாக்கி செய்தியை
பொய்யாக்கக் கொண்டு பொய்யாக்கிய பொய்யை

சுககூ கலித்தொகை கூகூ.

- ௫ வோதுடை யந்தண னெரிவலஞ் செய்வான்போ
லாய்தூவி யன்னந்தன் னணிநடைப் பெடையொடு
மேதகத் திரிதருஉ யிருபுண னல்லூர ;
- ௮ தெள்ளரிச் சிலம்பார்ப்பக் தெருவின்கட் டாக்கிரின்
னுள்ள ங்கொண் டொழிந்தானைக் குறைகூறிக் கொள நின்றாய்
துணிந்தது பிறிதா தக் துணியில ளிவனொனப்
பணிந்தாய்போல் வந்தீன் றிப் பயனில ளொழிவாயோ ;
- ௧௨ பட்டுழி யறியாது பாகனைத் தேரொடுநி
விட்டவள் வரலோக்கி விநுந்தேற்றாக் கொளநின்றாய்
நெஞ்சத்த பிறவாக நிறையில ளிவனொன
வஞ்சத்தான் வந்தீங்கு வலியலைத் தீவாயோ ;
- ௧௬ இணர்ததை தண்டாவி ரியன்றரின் குறிவந்தான்
புணர்வினிற் புகன்றூங்கே புனலாடப் பன்னியாய்
தருக்கிய பிறவாகத் தன்னில ளிவனொனாச்
செருக்கினால் வந்தீங்குச் சொல்லுருக் தீவாயோ ;
எனவாங்கு ;

உக தருக்கீகம் பெருமரின் எல்கல் னீ ருப்பற்றித்
 தாழ்த்தாய்போல் வந்து தகனில் செய்யாது
 சூழ்ந்தவை செய்துமற் றெர்நாயு முள் ளுவாய்
 வீழ்ந்தார் விருப்பற்றக் கால்.

இதுவும் அது.

இதன் போருள்.

போதவிழ் பனிப்பொய்கைப் புதுவது தனைவிட்ட
 தாதுசூழ் தாமரைத் தனிமலர்ப் புறஞ்சேர்பு
 காதல்கொள் (க)வதுவைநாட் கறிங்கத்து *வொடுங்கிய

க. (அ)“சாண்டை நெடிய வாட்கண்டையவிழ் குவளை பூப்பப், பூண்டை
 முலையின் பாடம் பொறுக்கலாச் சளிவின் மேலு, நாண்ட நடுக்கிக்

கையா னகை முகம் புதைத்த தோற்றஞ், சேண்டை யரவு சேர்ந்த
 திங்களை யொத்ததன்றே” சீவக. உசகக. (ஆ)“கைம்மலரின் கீர்வைச்

கைம்முகிழ் பிடிப்ப, மெய்ம்மயி ரெறிந்துமணி வேர்துத லரும்பிச்
 செ.....சேறடிகள் செவ்வனிட மாட்டா, வம்மயிலீ ஞ்ணதனை

(பிரதிபேதம்) * ஒக்கிய.

- (க) மாதர்கொண்ட மாடுகட்கின் மடகல்வாய் தரிசுவாய்
 (உ) மீன்துறை யந்தண (ந) நெரிவலர் செய்வான்போ
 (ச) காய்துவி யன்வந்தன் னணிசடைப் பெடையொடு
 மேதகித் திரிதரூஉ மிசுபுன னல்லூர

எ-து: உத்தரீயத்தன்னேகாணத்தொடுகிசோக்குகின்ற (இ) சாதற்கொண்ட
 மான்போதுகொக்கிண்புடையமடத்தை தனக்கு (எ) இம்மை மதுமகிசு

யாவரை கிற்பார்” குண. கல்யாண. உளவ. என்பவைகளுக்கும் (இ)
 “வதவையயர்தல் கேண்டிலொருப், புதுவை போதுகின்வாடிவின்
 வதவையா நெடுக்கமுத காண்குவல் யானே” (கலி. இ: உ.உ - இ)
 என்பதம் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ஈ. “மாதர்கொண்ட மாடுகட்கின் மடகல்வாய்” கலி. இ: க.க.

- உ. (அ) “அத்தண ரோத்தடைமை யாற்ற மிகவினிதே” குளியறு
 (ஆ) “ஒத்தடை யந்தணர்க்கு” மணி. க.க: உ.உ.

ட (அ) "சரலி யொருமீன் நகையானாக் கோவலன், மாமுது பார்ப்பான்
 மறையழி காட்டிடத், தீவலஞ் செய்வது காண்பார்க் ளேன்
 பென்னை" சீலப். க: ௫௩ - ௫௩. (ஆ) "இட்ட வுத்தரியின்து வெரி
 மணிப்பருமுத்தார, மட்டலிழ்கோதை வெயய வருமுலைதாக்கைந்து,
 செட்டிரும் உர்த வடனோவனை முன்கை பற்றிக், கட்டழல் வளக்
 கொண்டாய் பொற் கட்டிருனேறினே" (இ) "குளிர்க்கிடு கொண்ட
 காசை கோவலிக் கின்றதேபோற், தளிப்புரை கோதைமாதர் தாய்க்க
 முகைதச்சேர்த் வொளிர்வனைக் கையைச் செவ்வன் விடுத்தவ விட்ட
 கைபற்றி, வளரொரி வலகொண் டாய்பொற் கட்டிரு நேறி னுனே"
 சீவக. ௩௩௫, ௨௪௧௩. (ஈ) "தகழல் வேன்கிமுற்றித் தையலக் காரி
 யோமும், பொங்கழல் வலஞ்செய் போழ்நிலம்" குண. சயம்வர. ௨௩௩.
 (உ) "இடம்படுதோளவ னோடியை வேன்கி, தொடம்பிய வெங்கைக்
 குழ்வரு போதின், மடம்படு கிந்தையன் மாறு பிதப்பி, இடம்படு
 காரத்தொடர் கின்றதை பொத்தான்" கம்ப. கடிமண. ௧௩. (ஊ)
 "தன்மக் கலத்த மனத்தோணியத் தைய வேலிக், தொன்மக் கல
 செஞ் சுடர்த்தீவலஞ் குழுவித்தார்" வில்லி. திரையபநிசே. ௩௩.
 (ஐ) "பொங்கு செத்தழல் குழவத்த" கைடநம். மணம். ௨௦.

"குத்தலி யனமென" கலி. ௫௩: ௧௫.

"மாதர் காசல்" என்பது நோல். உரிச். கு. ௩௦. இவ்வாறு
 இவ்வாறு கவிஞன் கூறியும்.

மாதர் போதல் கோத்து - மாதேந்தல் போதல் கோத்து
 இவ்வாறு கவிஞன் கூறியும், இவ்வாறு கவிஞன் கூறியும்
 இவ்வாறு கவிஞன் கூறியும், இவ்வாறு கவிஞன் கூறியும்

துணையாகக் காத்தல்தலைக்கொன்சின்ற கெலியாணகாளிலே ஒத்தினையுடைய அத்தணன் அங்கியங்கடவுளை வலஞ்செய்வான்போலே (க) மெல்லிதாயியருட்டு மயிரினையுடைய அன்னம் தன்னுடைய அழகிய கடையினையுடைய பேட்டோடே கூடிப் பூக்கள் அலர்ந்த குளிர்ச்சியினையுடைய பொய்கையிடத்தே நின்ற தாமரையினது புதிதாக முறுக்கு நெழிந்த தாது சூழ்ந்த தனித்த மலரைப் புறத்தே சேர்ந்து பெருமை தரும்படி திரிதரும் பரந்த புனையுடைய கல்ல ஊரினையுடையவனே; எ - று.

வலஞ்செய்வான் போலென்ற எணையுமம் பயவுவமயின்றி வினையுமம் மாத்திரையை மேல்வருகின்ற கருப்பொருட்டுக் கொடுத்து † அதனைச் சிறப்பித்துநின்றது, ‡ அன்னத்திற்கு அங்கியங்கடவுள் அறிகரியாக மந்திர || விதியாற் சூழும் கருத்தின்றித் தாமரையைச் சூழவருகின்ற தொழின்மாத் திரையே கோடலின். அத்தணன் எரிவலஞ்செய்வான் = போல அக்கருத்தில்லாத அன்னம் பெடையோடே தனிமலரைச் சூழத் திரியும் ஊரவென்றதனான் றீயும் அக்கருத்தின்றிக் குலமகளிரைத் தீவலஞ்செய்துவரைத்துகொண்டு பாதுகா வாது ஒழுருகின்ற நினக்கு எம்மைப் பாதுகாத்தலுளதாமோவெனக் காமக் கிழத்தியும் உன்னுறையுமமை கூறினானாகவுரைக்க. இதனை, "ஏனோர்க் கெல்லா மிடம்வரை வின்றே" (2) என்று உவமப்போலியிற் கூறிய விதியாற் கொள்க.

அ (ந) தெள்ளரிச் சிலம்பார்ப்புத் தெருவின்கட் டடாக்கிரின் னுள்ளங்கொண் டொழித்தானைக் குறைகூறிக் கொளரின்றாய் துணிந்தது 19 நிதாகத் துணியில ளிவனொன்ப பணிந்தாய்போல் வந்தின்பு (5) பயனில மொழிவாயோ

எ - று: தெளிந்த உள்ளிடுமணியையுடைய சிலம்பு ஆரவாரிப்ப வத்த தெருவிடத்தே (6) தாக்கணங்கு போலத் தாக்கி நின்னெஞ்சை அகப்படுத்திக்

க. "ஒய்தலாய்த னிழத்தல் சாஅ. யாவயினுக்கு முன்னத னுணுக்கம்" தொல். உரி. கு. ௩௨.

உ. தொல். உவம. கு. ௨௭.

௩. "தெள்ளரிப் பொற்சிலம்பு" மது. ௪௪௪.

௪. குறக். 'பயனில சொல்லாமை' என்னும் ௨0-ஆம் அதிகாரம் இங்கே அறிதற்பாலது.

க. தாக்கணம்சென்பதற்கு, தாக்கெவருத்துவதோரணங்கு (தறம் ௨௦௮௨ பரி) தீண்ட வகுத்தஞ்செய்யுந் தெய்வம்; சீதேவியுமாம் (சீலப். ௧௪: ௧௧௦. அரும்பத) தீண்ட வகுத்துந் தெய்வமகன் (சீலப். ௧௪: ௧௧௦ அடியார்த்து) தீண்ட வகுத்துந் தெய்வம் (மணி.௩:௫௭. ௨௨௨) வகுத்துந் தெய்வம் * கவியாண கவிவே. † அநிபிப்பிப்பித்தரிந்தது, ‡ அன்னத்திந்தரியுடைய, § விதித்தலும் = போலக்கருத்திந்தியது, + தாக்குந் x ஒளித்தரி.

முன்னுல்து மருந்தம் சி.

சுத்க்

கொண்டிபின்னர்க்கைவிட்டவீன நின்(க)வகுத்தத்தைந்சொல்வி அழகுத்துக் கொள்ளக் கருதிநின்ற நீ அறுதியிட்டு வந்த காரியம் வேறொன்றிருக்க இவன் தனக்கென ஓர் (உ) அறுதியுடையனல்லவென்று கருதி இவ்விடத்தே தாழ்த்தாயப்போல வந்து பயனில்லாத சொந்தனைச் சொல்லக்கடவையோ? அது நின்னை வகுத்தாதோ? ஏ - று.

கஉ (நு)பட்டுழி யறியாது பாக்கைத் தேரொடும் விட்டவள் வாளைக்கி யிருந்தேற்றுக் கொளநின்றாய் (ஈ)நெஞ்சத்த பிறவாக கிறையில ளிவளென வஞ்சத்தான். † வந்திக்கு வளியலைத் தீவாயோ

எ-து: † சீ செல்லாதே அகப்பட்ட (நு)பரத்தையாதுநெஞ்ச வலிதென்ற அறியாது பாக்கைத்தேரொடும்போகவிட்டு அவன் உன்னைவிருந்தாக எதிர் கொள்ள அவன் வாலினைக் கருதிநின்ற நீ அவன் வரக்காணாமையினாலே நின்னெஞ்சத்திடத்தன வேறுசிலவாயிருக்க இவன் (க) நிறையென்பின்ற

தெய்வம் (அகம். ௭:௪. ௨௨௨) என்று பொருளெழுதப்பெற்றிருத்தவரல் அவவுரைகாரர் பலரும் பெரும்பாலும் ஒரு கொள்கையர்; ஈசனினுள் கினியர் "வேயகெடுத் தோளியொர், தாக்கணம் கோமக கோவணத் தாழ்த்தான்" (சீவக. ௧௪௭௩) என்புழியும் இச்சொற்குத் திருவென்றே பொருள் கூறியுள்ளார். இவர் கொள்கைக்கு, "தாக்கணம்முறை யுந்நடந்தாமரை" (சீவக. ௮௭௧) என்பதும் சீலப். அரும்பத. இரண்டாவதுரையும் நிகண்டுமென்றும் ஒத்தனவாம்.

க. குறை - ஆகவேண்டிய காரியமுமாம்.

உ. ஆறுதி - வரையறை; நிச்சயம்.

க. "உள்ளது வர்த்தல்" என்னும் மெய்ப்பாட்டிற்கு, "பட்டுழி .....
கொள நினராய்" என்பது மேற்கோள்; நோல். மெய்ப்ப. கு. உச. மே.

ச. தொழிற்குத் தலைவிற்கும் உரித்தாயிய வெளிப்படக் கூறாதவர்,
ஆற்றமை வாயிலாகத் தலைவன் வந்துழித் தலைவ் வெளிப்படக் கூறிய
தற்கு, "கெஞ்சாத பரவாக... .. சுவாயே" என்பது மேற்
கோள்; நோல். பொருளி. கு. சவ. சச.

இ. "இரும்பியன் தன்ன கருமகோட் டெருமை" (அகம். இக: உ.) என்
பதற்கு, 'இரும்பு போன்ற கெஞ்சினை படையராயிய பரத்தையர்'
என்று எழுதி யிருக்கும் உள்ளுறை இக்கே அறிதற்பாலது.

ஊ. சிறையென்பதற்கு 'மறை பிறாயியமை' என்ற சுவ்வத்தலுக்கும்,
'நும்பொழிகிணையும் அடக்குதல்' என்ற போரிரியும், 'சாப்பன
சாத்தத் தடிவன சடித்தொழுரு மொழுக்கம்' என்ற மணக்குறியும்,
'சாப்பன சாத்தத் தடிவன சடித்தொழுரு மொழுக்கம்' என்றும் 'சுழி'
என்றும் பரிப்பெருமானும், 'கெஞ்சாத் தப்பெழியின் சிறத்தலம்'

என்றும் 'மணத்து அடக்கற்பாவனவுடறை அடக்குதல்' என்றும் 'மறை

(3) (3) (3) * சிறையின் விவரம் + வந்தின்பு வந்தெனத் தினயே. [3] (3) (3) (3)
தெய்வப்பாட்டி அறிதற்பாலது

சுஉர

கவித்தொகை சீக.

குணமுடைய எல்லென்ற கருதிப் பொய்வன்மையாலே இவ்விடத்தே
வந்த உன் (க) உரான்மையாலே ஆண்க்க்கடலையே? அது நினை
கருத்தானோ? எ - று.

கெஞ்சத்தவென்ற பன்மை தன்வயத்த சாக்கிக்கொள்ளக் கருதிய
தொழில்லை.

கக (உ) இணர்ததை தண்காவி னியன்றின் குறிவந்தாள்
புணர்வினிற் புகன்றாங்கே புனலாடப் பண்ணியாய்

தருக்கிய பிறவாகத் தன்னில ளிவளெனச்

செருக்கினால் வந்தீங்குச் (ந)சொல்லுருத் தீவாயோ

எ-து: பூங்கொத்து செருக்கின குளிர்ந்த பொழிவிலே நீ செய்த குறியிடத்தே வந்தவளைப் புணர்ச்சியிடத்தே கொண்டாடி அப்பொழுதே கூடப் புணராம்படி பன்னன்ன நீ நின்னெஞ்சின் மிக்குகடக்கின்றவை வேறென்ற யிருக்க இவள் (ச) தனக்கென * ௨ ௩ செருக்கையுள்ளவளென்ற கருதி மனசு செருக்காலே இவ்விடத்தேவந்து பாதையார்க்குக்கூடும் பயன்படுசொற்களைப் பாழே †போக்கக்கடவையோ? அது நின்னை வருத்தாதோ? எ - து.

“வாயிற் கிளவி வெளிப்படக் கிளத்த, குயின் றரிய தத்தக உற்றே” (நீ) என்பதனால், துணர்விலன் உறையிலென ஆற்றமைவாயிலாகத் தலைவன் வந்துழி வெளிப்படக்கறிஞன்.

எனவாங்கு, அசை.

உக (ஆ) தருக்கேம் பெருமகிள னலகல் விருப்புற்றுத்
தாழ்ந்தாய்போல் வந்து தகவில செய்யரது

‘பிறறியாமை’ என்றும் பரிமேலழகரும், ‘மனத்தைநிறுத்ததல்’ என்றும் ‘மறைபிறறியாமை’ என்றும் நச்சினர்க்கினியரும் பொருள் கூறவர்.

- க. “ஊராண்மைக் கொத்த படிநடைதது” (கலி. அக: ௨) என்பதும் அதன் உரையும் குறிப்பும் பார்க்க.
- உ. “துணர் ததையும் புககானல்” சீலப். எ: ௩௧.
- ஈ. (அ) “கானவர் துறைவற்குச் சொல்லுருப்போயே” ஐங். ௧௩௧. (ஆ) “புகருபா ளன்னவென் சொல்லுருத்தேனே”
- ச. “அவர்கெஞ் சுவர்க்காதல் கணி மெவனெஞ்சே, நீயெமக் காகாதது” துறங். ௧௨௧. என்பதும் கலி. ௧௪: தாழிசைகளின் ஈற்றடிசையும் இத்தாற்பக்கம் ௪௦௮: ௩ - ஆம் குறிப்பும் கார்க்கு.
- ஊ. நொல் பொருளி. கு. ௪௪.
- ஈ. “தருக்கேம் பெரும ..... விருப்பற்றக்கால்” என்பது ஊடகத்து மேற்கோள். நொல். அகத்திணையியல். கு. ௧௪. ௧௪.

பிரதிபேதம் * ஊர்கெஞ்சு; † போக்கக்கடவையோ வாரித்தியை.

சூழ்த்தவை செய்துமற் றெம்மையு முள்ளுவாய்
விழ்த்தார் விருப்பற்றக் கால்

எ-து: பெருமா! நிண்ணருனால் யாங்கள் *மனஞ்செருத்தேகம்; எம்மிடத்தே
விருப்பமுற்றக் (க) குறைந்தாய்போலே வந்துநின்ற நினக்குத் தருதிப்பா
டில்லாதவற்றைச் செய்யாதே நீவிரும்பினிடத்து தகரக்கருதியவற்றை
செய்துமுடித்து ஆண்டென்ன விருப்பமற்றஇடத்துப் பின்புஎம்மையும் நினைப்பா
யென ஊடல் தீர்கின்றான் கூறினான்; எ - று.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுடையவை பிறந்தது.

இது வெள்ளைச்சரிதகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிசைக்கவி. (ச)

(எ0.) மணிநிற மலர்ப்பொய்கை டுகிழ்த்தாடு மன்னத்தன்
னணிமிகு சேவலை யகலடை மறைததெனக்
கதுமெனக் காணாது கலங்கியம் மடப்பெடை
மதிநிழ ளீருட்கண் டதுவென வுவந்தோடித்
துன்னத்தன் னெதிர்வருடந் துணைகண்டு மிகநாணிப்
பன்மல ரிடைப்புடும் பழனஞ்சே ரூரகேள்;

எ நலரீப்பத் துறத்தெம்மை கல்காய்நீ விடுதலிற்
பலநாளும் படாதகண் பாயல்கொண் டியைபவாற்
றுணைமலர்க் கோதையார் வைகலும் பாராட்ட
மணமணைத் ததும்புநின் மணமுழுவந் தெடுப்புமே;
கக அகலநீ துறத்தலி ன்முதோவா வுண்கணெம்
புதல்வனை மெய்தீண்டப் பொருந்துத ளியைபவா
வினக்கொத்த நல்லாரை நெடுகாத் தந்துநின்
றமர்பாடுந் துணங்கையு ளரவம்வந் தெடுப்புமே;

க௫ வாராய்நீ துறத்தலின் வருந்திய வெமக்காங்கே
நீரிதழ் புலராக்கண் ணிமைகும்ப வியைபவா
னேரிழை நல்லாரை நெடுகாத் தந்துநின்

தேர்ப்புண்ட கெடுகென்மான் நென்மணிவந் தெடுப்புமே;
எனவாக்து;

க. தாழ்தலென்பது குறைதலென்றும் பொருளில் வழுமென்பதை
“தாழ்த்தான்” “தாழ்த்து” (சேவக. ௧௪௭௨, ௨௧௫௭) என்பவற்றிற்று
இவ் எழுதியிருக்கும் உரையாலும் அறிக.

(பிரதிபேறல்) * மலர்ச்செய்தல்.

சூ. ௨. கவித்தொகை எடு.

௨௦ மெல்லியான் செலிமுதன் மேல்வந்தான் காலைபோ
லெல்லார் துயிலோ வெடுப்புத நின்றபெண்டி
நில்லி நெழீஇய யாழ்தழீஇக் கல்லாவாய்ப்
பாணன் புகுதராக் கால்.

இது பாத்தையிற் பிரிந்துவந்த நலைவன் தோழியை வாயில்வேண்ட
அவன் வாயினேர்வான் நெருங்கிக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க) மணிநிற மலர்ப்பொய்கை மகிழ்ந்தாடு (௨) மன்னந்தன்
னணிமிசு சேவலை யக(நு)லடை மறைத்தெனக்
கதுமெனக் காணாது கலங்கியம் மடப்பெடை
மதி(சு)நிழ னீருட்கண் டதுவென அவந்தோடித்
துன்னத்தன் நெதிர்வருடந் துணைகண்டு மிகநாணிப்
(நு)பன்மல ரிடைப்புசூஉம் பழனஞ்சே (க)ருரகேள்

எ - து: புலமணிகள் போலும் நிறகளை யுடையவாகிய மலர்களை யுடைய
பொய்கையிலே சேவலோடு மகிழ்ந்து விளையாடும் அன்னப்பெடை தனது
அழகுமிக்க சேவலன்னத்தை அசன்ற தாமரையிலு மறைத்ததாக அதனைக்
காணாமற் (எ) கதுமெனக்கலங்கி அக்த அறியாமையை யுடையபெடை மதியி
னுடைய நிழலை நீருக்குள்ளே கண்டு அசசேவலென்ற உவந்து ஒடிச்சென்ற

க. “மணிநிற மலர்ப்பொய்கை வளர்த்தருளு மயிலோனை” நொல். செய்.
சூ. ௧௨. ௩௪. மேற். “மணிநிற செய்தல்” ஐ. ௧. ௧௧; ஐ. ௩ - எழு. ௧௦.

உ. "அன்னச் சேவ வயர்ந்துவினை யாடிய, தன்னுற பெடையைத் தாமரை யடக்கப், பூம்பொதி சிதையக் கிழித்துப் பெடைகொண், டோங்கிருத் தெகி னுயர்மட லேர" மணி. இ: ௧௨௩-௧௨௪.

௩. இந்துப்பக்கம் உக: ௧-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

௪. "வண்ணிறைப் பவளச் செவ்வாய்ப் பெடையன்ன மடமை உரத், தண் கய ரீகுட் கண்ட தன்னிழல் பிறிதென் றெண்ணிக், கண்டனக் கள்வ மற்றன் காதலி தன்னை நீர்க்கீழ்ப், பண்டைய மல்லம் வேண்டா படுக்கெவன் றாடிற் தன்றே" சீவக. ௧௧௨௩.

௫. "பன்மலர்ப் பழனத்த" கலி. எஅ: ௧.

௬. 'ஊரகேள்' கலி. எஎ: எ; எக: ௧. அண்மைசட்டிய வினிதிலைக்கிளவியின் முன் வல்வெழுத்து இயல்பாய் வந்ததற்கு இப்பகுதி மேற்கோள்; தொல். உயிர்மயங்க. கு. அ. ௧௪.

௭. கதுமென - விராய. (அ) "கதுமெனச், சிறகுடி துயிலெழுடம்" (ஆ) "கதுமென வெரீஇ" (இ) "கதுமெனக் கண்டவர்க், குண்ணின்ற சேரய்".

முன்னுரவது மருதம் இ.

௪௨௩

தன்னைச் சேருதற்கு எதிரோருகின்ற சேவலைக்கண்டு மிகவும் காணிப் பல் பூக்களின் செறிவுக்குட் புக்கு ஒளித்திருக்கும்(௧)பழனநிலஞ்சூழ்த்த ஊரகேள் யான் உறுகின்றதனைக்கேள், எ - று.

பரத்தையர்சேரியிலே இருந்து நின்னோடே புணர்ந்து விளையாடுகின்ற பரத்தை வேறொரு பரத்தை களவொழுக்கத்தாலே மறைத்துக் கொண்டு போனானாக நின்னைக் காணாது கதுமெனக் கலங்கி அந்தப் பரத்தையை வேறொர் தலைவன் வதுவையயர்சின்றதனை நீ வதுவையயர்சின்ருயென்று கருதி உவந்து சென்று கன்னைக் கூடுதற்கு எதிரோருகின்ற நின்னைக் கண்டு இவன் தானே வருகின்றதனை அறியாது காள் தேடிவந்தோமெயென்று அத்தற்குகாணித் தன் சுற்றகிடத்தேயிருந்து நின்னை வருகதுகின்றானென்று உன்னுறை புவமகஉறித் தலைவனைத கோழ்கொருங்கினான்.

எ நலநீப்பத் (உ)துறந்தெம்மை கல்காய்நீ விடுதலிற்

பலராளும் படாததன் பாயல்கொண் டியைபவாற்

றுணைமலர்க் கோதையார் வைகலும் பாராட்ட

மணமனைத் (நு.) ததும்புநின் மணமுழுவர் தெடுப்புமே

எ - து * நீ எம்மை நலம்போம்படியாக நீநகிப் பின்னர் † ஒருகாலத்தும் அருளாயாய்க் கைவினைகையினலே பலராளூ துயிலாத கணகன் வருத்தமிருதியால் யாவகன் இருத்தலாறாது ஒருகாட் (ச) பகைகையைபும் இடமாதெ

யிக வுயிரெஞ்சு துயாசெயதல்" (ந) "கதுமென கோக்கி" (உ) "கதுமெனதகாம்பவாதார்" (ஊ) "கதுமெனவந்து" (எ) "கதுமெனகோக்கன் மின்வந்து" என்ற இரதுலுள வருவனவும். (ஏ) "கதுமென" விரைவுணர்ந்தமென்று (தொல். இடை. கு. ச. அ. ௩௪.) எழுதப்பெற்றிருத்தலும் கோக்குக. (ஐ) "கதுமென் விரைவில்" என்றார் சேக்கிழாரும்.

௧. (அ) பழனம் பொதுநிலமென்பா ஐவருறு துற்றகாரார்; ஐங். ச.
(ஆ) நீர்திணைசெறவென்பர் அடியார்க்குஎல்லார் சீலப். எஃ. ௧௩௩.

௨. "எல்லாது துறத்த காதலர்" அகநி. ௧௩௩: ௧.

௩. ததும்புதல் - ஒலித்தல்; (அ) "அருவி, முதுவாய்க் கோடியர் முழுவிற் ததும்பி" துறந் எ. அ. (ஆ) "வெண்ணெ லரிசர் பின்மைத் ததும்புந், தன்னுமை" அகநி. ௪௦: ௧௩ - ௪. (இ) "அருவி, தாழ்த்தவீழ்த்தலை முழுவிற் ததும்பின" சீவக. ௧௫௧௦. (ஈ) "இயிழ்முழாத் ததும்பு, மரங்கம்" (உ) "முழுவொடு பல்லிய முன்றிற ததும்ப" பெருங். (எ) ௩௪: ௧௪௦-௧௪௧; (ஐ) ௧: ௪. என்பவை இதகே ஒப்பு கோக்கற்பாலன.

௪. பாயல், உறக்கமென்னும் பொருளிலும்வரும்; இந்நினை இத்தாற்பக்கம் ௧௫௧: ௩-ஆம் குறிப்பால் உணர்க.

(பிரதிபெயல்) * நெய்யுக்குள்ளே புக்கு † நெய்யுந்நெயின் ‡ ஒருகாலம்

௪௩௪

கவித்தாகை எஃ.

கொண்கையினலே * இமைபொருத்ததலுள உடும், அதனை இணைத்த மலராத் செய்த கோதையினையுடைய (க) கலைகெல்லாம் முற்றக்கற்ற † முநிர்த்த பரந்தையர் கன்றென்று கொண்டாடும்படி நாடோறும் மணஞ் செய்யும்

முனைகளிடத்தே நின்ற முழங்கும் நின் மணத்தை எம்க்கு உணர்ந்தும் முழ
வோசை வந்து போக்கும், அதுவே குறை; எ - று.

இனைய, அகவீற்றத் தொழிற்பெயர். ஆல், ஐயப்பொருட்டு.

கக (உ) அகலநீ துறத்தலி னடிதோவா வுண்கணெம்

|| புதல்வனை மெய்திண்டப் பொருந்துத - லியைபவா

க. கலைகளென்றது. (அ) “வேத்தியல் பொதுவிய வென்றிரு நிறத்துக், கூத்தும் பாட்டுக் தாக்குந் துணியும், பண்ணியாழ்க் கரணமும் பாடைய் பாடலுந், தண்ணுமைக் கருவியுந் தாழ்த்தி குமுலும். கத்துகக் கருத்து மடைதாற் செய்தியுந். சந்தாச கண்ணமும் தாரீ ராடலும், பாயற் பள்ளியும் பருவக் தொழுநகமுந, காயக் கரணமுந கண்ணிய துணர்தலும், கட்டுரை வகையுந் கரந்துறை கண்க்கும், வட்டிகைச் செய்தியு மலராய்க்த கொடுக்கலுந. கோலக கோடலுந்கோவையின் கோப்புந். காலக் கண்தழங்கலைகளின் துணிவு, நாடக மகளிர்க்குநக் கணம் வகுத்த, ஹோவியசு செந்து லுரைதாற் கிடக்கையு” (மணி. உ: கஅ - கக.) எனக் கூரப் பட்டனவும் பிறவுமாகிய மகளிரக் குரிய அறுபத்துகாண்கு கலைகளை; இவை பரத்தையாக்கு இன்றி யமையாதவை யென்பது (து) ‘எண்ணெண் கலைபு யிசைத்துடன்... .. பசந்த மேனியன்’ (இ) “எண்ணெண் கலையோர்” (ஈ) “எண்ணெண் கிரட்டி யிருநகலை பயின்ற, பண்ணியன் மடந்தையர்” சீலப். அ: கச-கஅ, கச கக, உஉ ககஅ - ககக (உ) “கலைபுணர் மகளிர்” (ஊ) “கலைவலார்” சீவக. ககஉஇ, உக௦எ. (ஃ) “கலைபுணர் மகளிர்” பெருங். (க) ச௦ கஅச. (ஏ) “கலைபுணர் நெஞ்சிற் கூத்தியா” கூரிம. சவகண்டத். இ௦. என்பவற்றாலும் அறியலாகும்; (ஐ) இக்கலைகளை, “யாழ்முதலாக அறுபத்தொருகாண்கு” என்பர், கொங்கு வேளிர்; பெருங். (க) கக: அச.

உ. (அ) சிறுவோன் விளையாட்டும் காமகிளின் யிருநினையக் காட்டு மென்ப தற்கு: “அகலநீ .. . வந்தெடுப்புமே” என்பதனை மேற்கோள்காட்டி, விளையாட்டற் காமமிக்கு உறங்காமை கண்டு கொள்க வென்பர்; இளம்; தொல். கற்பி. கு. உ௦. “சிறுவோன்விளை” (ஆ) இப்பகுதியை வாயிலாய் வந்தார்க்கு மறுத்தத் தலைவனது பழிகளைத் தலைவி

(பித்திரபேதம்) * இமைப்பொருத்த ததற்குமேதனை சிம்மணந்தை.....முழுவோரை
 வந்த பொருத்தமதயேகுறை திணைத்த, † முநிந்தபாதந்தையர், ‡ மனை
 விடத்தே சிந்துமுழங்கு முழுவென்று முழுவிரண்டபாக்குக; இயைபுஅகாரீத்
 தந்திணைத்தொழிந்தெயல் || புகக்கிணை, + இயைபாதல்.

முன்னுரவு தாமருத்தம் இ.

சு. ௨௩

**விணக்கொத்த நல்லாரை செடுகர்த் தந்துதின்
 தம்பாடுர் (க) துணக்கையு ளாவம்வர் தெடுப்புமே**

எ - து: நீ எம்மை நீக்கத் தாம் * துயிலைத் துறக்கையினாலே அழுது
 மாருத மையுண்கண் * எம்மெய் புதல்வினைத்தீண்டுகையினாலே பொருத்த
 ததுல் கூடும்; அதனை சின் இனமைமைப்பருவச்செவ்விக்கொத்த பாத்தையரை

அவர்க்கென்று சமைத்த செடிய முனியிலே கொண்டுவந்து (உ) சின்சந்தமாயிய
 பாதந்தையர் சின்று பாடுர் துணக்கைக்கூத்தில் எழுத்த ஆரவாரம் வந்த
 போக்கும்; அதுவே குறை. எ - து.

கடு வாராய்நீ துறத்தலின் வருந்திய வெமக்காங்கே
 * நீரிதழ் புலராக்கண் ணிமைகூம்ப லியைபவா

வெளிப்படையாகக் கூறியதற்கு, மேற்கோள் காட்டுவர் சர்சினியார்க்
 கினியர்; நொல். பொருளி. கு. சௌ.

க. “துணக்கை, இங்கே மகளி ராடுர் துணக்கைக் கூத்து, சிம்மித்
 கூத்தென்றும் சொல்லப்படும்; இது மெழ்ச்சிக்காலத்தில் தமருடன்
 ஆடப்படுவது; இதற்கு முழுவ முதலிய வாச்சியத்தானும் பாட்டானும்
 ஒலியுண்மையின் ‘துணக்கையுளாவம்’ என்றார். (அ) “துணக்கையச்
 தழுஉவின் மணக்கமழ் சேரி” மது. ௩௨௬. என்பதும் (ஆ) “இலக்கு
 வனை மடமக்கையர், துணக்கை யஞ்சீர்” மது. ௪௫௬-௪௬௦. (இ)

“மகளிர் தழீஇய துணைக்கை யானும்” குறுந். கட. (ந) “செவ்வெழு
 துணைக்கை யாடிய ம்ருகின்” (உ) “முழா அவிமிழ் துணைக்கைக்குத்
 தழுஉப்புணை யாகச், சிலைப்புயல்வேற்றித் தலைக்கைதத் தூரி, எளித்தனை
 வருத லுடன்றன னாகி” பதிந். கட. இ; இஉ: சச - சச. (ஊ)
 “தளரிய வவரொடு, துணைக்கையாய்” (ஈ) “நிரைதொடி எல்லவர்
 துணைக்கையுட் டிசைக்கொள்ளத், கரையிடைச் சிழிந்தநின் காழகம்மீ
 துரையாக்கால்” கலி. சச: சச - சச; எக: சச - சச. (ஐ) “முழ
 விமிழ் துணைக்கைதற்கும் விழவின்” அகநி. கட.க: சச. என்பவையும்
 ஈண்டு அறிதற்பாலன; இதற்கு இலக்கணம் (ஐ) “பழுப்புடை யிருகை
 முடக்கியடிக்கத், துடக்கிய கையது துணைக்கையாகும்” என்பது
 கீர் வென்றொடு துணைக்கையும் பேய்கள் ஆடும் துணைக்கையும்
 இதனின் வேறு.

உ. ‘நின் தம்பரமும்’ என்ற தொடரை ‘நின்ற அம்பு ஆடும்’ எனச்
 சொற்பிவிவுசெய்து, நின்ற விரும்பி யாடுகின்ற வெண்ப் பொருள்
 கொண்டனர், இளம்பூரணர்; தெலு.

(பிரதிபலம்) * எம்மெய்ப் புறம்பி. † சீரிழி.

54

சுடசு கவித்தொகை எடு.

(க)னேரிழை நல்லாரை நெடுநகர்த் தந்துநின்

நேர் பூண்ட நெடுநன்மான் நெண்மணிவந் தெடுப்புமே

எ - து: நீ ஈண்டு வாராயாய் யார் தயிலைத் தறக்கையினாலே வருத்திய
 எமக்கு நீர் வீழ்சின்ற இதழ்போல் நீர் மாருத கணகன் பாயலிலே இமை
 பொருத்ததலங் கூடும்; அதனை ஒத்த இழையிணையுடைய பரத்தையரைத்
 தமக்குச் * சமைத்த சடிய இல்லிலே கொண்டுவருகையினாலே பிறந்த நின்
 தேரிலே பூண்ட உயர்த்த நல்ல குதிரையிற் கட்டின தெளிந்த மணியோரை
 வந்து போக்கும்; அதுவே குறை. எ - து.

எனவாங்கு, † அசை.

உடு (உ)மெல்லியான் செவிமுதன் மேல்வந்தான் காலிபோ
 லெல்லார் துயிலோ வெடுப்புக நின்றபெண்டி

நில்லி ஜெழீஇய யாழ்தழீஇக் கல்லாவாய்ப்
பாணன் புருதராக் கால்

எ - து: காற்படையாற் குறைத்த (௩) அகத்துழிகுளையான் செவியிடத்தே
மேலே வந்துவிட்ட புறத்துழிகுளையானுடைய பள்ளியெழுச்சி முரசுபோல
முற்கூறியவெல்லாம் அரிதிற்பெற்றதுயிலையோபோக்குக. பாததையரில்லிலே
வாசித்த யாழைத் தழுவிக்கொண்டு வாயிலாய்ததிரினின்றதொழியப்படிட்டைத்
திருத்தக்கல்லாத வாயினையுடைய பாணன் நம் இல்லின்கண வாராதவிடத்து;
அவ்வரவேகான் எமக்கு வருத்தமென கெருகெக்கூறினான். எ - து.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுடைய பிறத்தது.

|"வாயிற்றினவி வெளிப்படக் கிளகத, றுவின் றரிய நத்தக கூற்றே" (அ)
என்பதனால், தோழி தாழிசைகளில் வெளிப்படக் கூறினான்.

இது வெள்ளைச்சரிதகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிசைக்கவி. (இ)

க. "கேரிழை மகளிர்" பட். ௨௨.

உ. சுலிப்பாலி னிறதி வெண்பாலியவிலிழை பண்புற வுத்ததற்கு, "மெல்லி
யான் செவிமுதல் . . . . . புருதராக்கால்" என்பது மேற்கோள்;
தொல். செய். கு. எள. பேர். ௧௪.

௩. அகத்துழிகுள புறத்துழிகுள யென்னும் வழக்கின, தொல். புறத்.
கு. ௧ - ௧௩. ௧௪. உரைகளானுணர்ச. அகத்துழிகுளைய கொச்சி
யென்பர் பிறநாவர்.

௪. தொல். பொருளி. கு. ௪௭.

(தேர்தேறல்) * சமைத்தவின்னிலே, † ஆகாச மெல்லியார்.

முன்றாவத்து மருதம் கீ.

௧௨௭

(௭௧.) விரிகதிர் மண்டிலம் அபல்லிசும் பூர்தரப்
புரிநலை தனையமிழ்ந்த பூவங்கட் புணர்ந்தாடி
வரிவண்டு வாய்குழும் வளங்கெழு பொய்கையுட்
கெனிசிறந் திழிதருந் கண்ணினீ ரறல்வார

௫ யினிதமர் காதல னிறைஞ்சித்தன் னடிசேர்பு
நனிவிரைந் தளித்தளி னாகுபவண் முகம்போலப்
பனியொரு திறம்வாரப் பாசடைத் தாமரைத்
தனிமலர் தளையீடேந் தண்டுறை நல்லூர;

௬ ஒருநீ பிறரில்லை யவன்பெண்டி. ரொனவுரைத்துத்
தேரொடுந் தேற்றிய பாகன்வந் தீயான்கொ
லோரிற்றான் கொணர்ந்துய்த்தார் புலவியுட் பொறித்தபுண்
பாரித்துப் புணர்ந்ததின் பாததைமை காணிய;

௭ மடுத்தவன் புருவழி மறைபேனென் றியாமொடு
மெடுத்துச்சூள் பலவுற்ற பாணன்வந் தீயான்கொ
லெடுத்துத்தன் பொய்யுண்டார்ப் புணர்ந்ததின் னெருத்தின்க
ணெடுத்துக்கொள் வதுபோலுந் தொடிவடுந் காணிய;

௮ தணந்தனை யெனக்கேட்டுத் தவறேரா தெமக்குவின்
குணங்களைப் பாராட்டுந் தோழன்வந் தீயான்கொல்
கணங்குழை நல்லைவர் கதுப்பற லணைத்துஞ்சி
யணங்குபோற் கமமுதின் னலர்மாப்பு காணிய;
என்றதின்;

௯ தீரா முயக்கம் பெறுகர்ப் புலப்பவர்
யார்நீ வருகாட்போ லமைருவம்யாம் புக்கீமோ
மாரிக் கவாவுற்றுப் பிள்வாடி நெல்லிற்காக்
காராத் துவலை யளித்தது போலுநீ
போர்பாட் டொருகால் வரவு.

௧௦ பாத்தையீந் பீரீந்துவந்த நலியனது வரவுகண்டி னடியு காங்கி
கிழநீ னடியவானுகண்டி சேக்கு சாரித்த நலியனுடன் னயக னாடல் தீ
கிற்றுக ளறியது.

௧௧ பாரதக.

கவித்தொலை எக.

(3) விரிததிரர் மண்டிலம் விபல்விசம் *பூர்ந்தரப்
புரிதலை தனையவிழ்ந்த புவங்கட் புணர்ந்தாடி
வரிவண்டு வாய்க்குமும் ழவளங்கெழு பொய்கையுட்
டுனிசிறந் திழிதருங் கண்ணினீ ரறல்வார

வினிதமர் (உ)காதலனிறைஞ்சித்தன் னடிசேர்பு
 நனி(ங்)விரைந் தனித்தலி னருபவண் முகம்போலப்
 பனியொரு திறம்வாரப் (சு)பாசடைத் தாமரைத்
 தனிமலர் தனையிடேந் (டு)தண்டுறை நல்லூர

எ - து: மேல் விரியுங் கதிரையுடைய இளஞாயிறு அகந்சியையுடைய
 விசம்பிலே புரவா நிழ்க் விடியற்காலத்தே இதழ்கள் முறக்குண்ட தலைகள்

அம்முறுக்கு கெசிழ்ந்த செவ்விப்புவிடத்து அழகியதேனை(சு)வரியினையுடைய
வண்டுகள் அனைத்தாக கூடி நுகர்ந்து அதனாலும் அமையாது (எ) பின்னும்

தகர்தற்கு அவ்விடத்தைச் சூழ்ந்து திரியுந் செவ்வம் மிக்புபொய்கையிடத்தே
(அ)தனியிருதலாலே பெருக்கு மாறுது வீழ்சின்ற கண்ணினுடைய நிர் காமத்

க. “உள்ளுறையுமம்” என்னும் தொல். அகத். சுக-ஆம் சூத்திரவுரையில்
 “விரிகதிரர்.....நல்லூர” என்பதனை மேற்கோள்காட்டி, இதனிற
 சிறிது வேறப்படப் பொழிப்புரையும் விசேடவுரையுமெழுதி இது சிறப்
 பென்னு முள்ளுறையுமம் என்ற கூறி, தொல். பொருளி. சுக-ஆம்
 சூத்திரவுரையினும் “விரிகதிரர் மண்டிலமென்னும் மருதக் கலியுட்

சிறப்புக்கொடுத்த நின்றது காட்டினும்” என வலியுறுத்தினார்; ௪௪.
 காரிரத்த கவிராயரும் “இச்சிறப்பென்ற உள்ளுறை, ‘விரிகதிரர் மண்
 டிலம்’ என்னும் மருதக்கலியுள்ளும் வந்தமை காண்க” என்பர்; மாறு
 ளலங். உஅக. மேற்கோளுரை.

உ. “மறங்கொள் வெங்ககீர் வேலவன் வார்கழல், கறங்க வேசித்தன்
காதலி யூடலை, புறைத்த வொண்மலர்ச சென்னியி னீக்கினு, னிறைத்த
தின்ப தெடுக்கணிக் கென்பவே” கீவக. ௧௦௩௪.

உ. “துணிகொ யெர்நீரக் காதலர் துணாதா” கலி. ௧௨௦: ௨௧.

ச. “பாசடைத் தாமரை” கலி. இக: ௧; எக - ௨; எஅ: ௧.

இ. “தண்ணிறை யூரன்” ஐங். ௧௩, ௨௧, ௮௩, ௮௮; கலி. எக: ௧.

க. ‘வரிவண்டு’ கலி. ௧௧: ௨; எச: ௧; ௧௨: ௨௧. முன்பு இத்தொடர்
மொழியில் வரிபெண்பதற்குப் பாட்டுண்டு பொருள் கூறியுள்ளார்;
கோடுகளுமாம்.

ங. கலி. எச: தாலும், அதன் முதலாவது குறிப்பும் பார்க்க.

ஈ. துணி - கையகத்த யூடல்.

(பிரதிபந்தம்) * ஊரநாயபுரிநிலை, † வலங்கொழுதிப்பொய்கையிடத்தே பரிவளிக்கும்வே.

மூன்றாவது மருதம் க்.

௧௨௩

பிரைத் தவறி அறநிலையுடைத்தாய் ஒருச அங்குத்தத்ததைக் கண்ணி இனிதரச
அமர்க்கத் தணவன் தன் அடியைச் சேர்ந்து இறைஞ்சி மிகவிவாந்து அளித்
தலாலே சிறிது மகிழ்பவன் முகம்போலப் பசிய இலைக்குள்ளே நின்ற தாமரை
யினது தனித்த மலர் தனக்கு வருத்தத்ததைச்செய்யும் பளி ஒருகூற்றிலே
வடியாநிற்கத் தான் மிகச் செவ்வியின்றி அலருந் குளிர்க்கத் துறையின
புடைய எல்ல ஊரனே ! எ - று.

இதனால் வைகறைக்காலத்து மனைவயிற் செல்லாது இனிய செவ்வியை
புடைய பரத்தையரைப் புணர்ந்து வினையாடி அதனினும் அமையாது பின்
னும் அவரைப் புணர்த்தற்கு சூழ்துதிரிசின்ற இவ்வூரிடத்தே சிவ்விண்ப்
பெறாது சுற்றத்திடகதேயிருந்து *கண்ணீர் வாராநிற்க, கீ ஒருகாலத்து அளித்
தலிற் சிறிது செவ்வி பெற்றாளாயிருக்கும்படி தலைவியை வைத்தாய்; என்னை
வருந்துதல்கூறவேண்டுமோவெனக்காமக்கிழத்தி உன்ருறைபுலமம்[†]கூறினான்.

முசும்போலவென்ற வினாயுமம் காமரைமலர் பனிவாரத் தலைவிடு
 மென்ற உன்னுறையுமத்தைத் தருகின்ற கருப்பொருட்டுச் சிறப்புத்
கொடுத்து சிந்தது. இஃது உமம்போலி. "இனிதுறு வினவியுத் தனிபுறு
வினவியு, முசும் மருகிற ரேன்று மென்பு" (க) என்பதனான் இரண்டு
 தோன்றிச் சிந்தது.

க. ஒருநீ பிறரில்லை யவன்பெண்டி ரெனவுரைத்துத்
 ||தேரொடுந் தேற்றிய பாகன்வர் தியான்கொ
லோரிற்றான் கொணர்ந்துய்த்தார் புலவியுட் பொறித்தபுண்
பாரித்துப் புணர்ந்தநின் +புத்தைமை காணிய

க - து: அவன்பெண்டி சின்னையொழியப் பிறர் இல்லை; அதனை ஓர்ந்து
 பாரொணக் கூறித் தனக்குத் தெய்வமாகிய தேரைத் தொட்டுச் சூழற்ற பாகன்
 ஈண்டு வாரானே? தான் கொண்டுவந்த பாகையைரெல்லாரும் வருதற்குச்
 Xசமைத்ததோர் இல்லிலேவிட்ட பாதையாபுலவியாலே அழுத்தின வடுக்கள்
 காணியின்மையின் இவைவிடக்க**வேண்டுமென்றபுரப்பிட்டுடனெய்க்கையினால்
 அவை மறையாமற் கூடிக்கிடந்த சின் ||புத்தைமையைக் காண்டற்கு. எ-து.

உம்மை, சிறப்பு. வந்தியான், || வினத்திரிகொல். ஓர் என்னுகொல்.

உதரம் பெற்று வந்தது.

க. நொல். உமம். கு. உஅ.

(பிரதிபெறும்) * கண்ணியால் வாராநிறம், † கறிஞர் தனிமிகுதலாலே.....சிறிது
மகிழ்ப்பவர் முசும்போலவென்ற வினாயுமம். ‡ சிந்தது ஓர்ந்துறு
சொத்துமை பெற்றமனா ஒருநீ. || தேரொடு தேற்றிய + புத்தைமை. †
சமைத்தயோரினிலே, ** வேண்டுகொண்டபுரப்பி, †† புத்தைமையை
 ‡‡ வினத்திரிகொல் ஓர்ந்துறு சொத்துமை பெற்று வந்தது பரிந்துரை.

க. (க) மடுத்தவர் புகுவழி மறையேனென் நியாமொடு
 மெடுத்துச்சூள் பலவுற்ற பாணன்வர் தீயான்கொ
 லடுத்துத்தன் பொய்யுண்டார்ப் புணர்ந்ததின் அருத்தின்க
 ணெடுத்துக்கொள் வதுபோலும் (உ) தொடியுமிக் காணிய

எ - து: அப்பரந்தையர் உடன்பா டின்றித் தானே செல்லுமிடத்தி
 லின்றி மறையேனென்று கூறி யாழாகிய தெய்வத்தோடும் பல தெய்வங்
 களைபுங் கூட்டிப் பலருளுஞ் சூன்றி பாணன் வாரானோ? இவன்செய்தி
 பெய்யென்று அறிந்துவைத்தும் மருண்டு அப்பொய்யைப் பலகாலும் அனு
 பவித்தவர்களைக் கூடின நின் கழுத்தின்கண்ணே அள்ளிக்கொள்ளவரவ
 தொன்றபோலும் மறையாமற் கிடக்கின்ற தொடித்தழும்பைக் காண்டற்கு.
 எ - து.

கஎ தணந்தனை யெனக்கேட்டுத் தவிராரா தெமக்குநின்
 குணங்களைப் பாராட்டுந் தோழன்வர் தீயான்கொல்
 (ந) கணங்குழை நல்லவர் (ச) கதுப்பற லணைத்துஞ்சி
 (ஊ) யணங்குபோற் காழுநின் னலர்மாறு காணிய

எ - து: நின் தீயகுணங்களை உணர்ந்திருக்கின்ற எமக்கு நீ எங்களை
 கீங்கினென்று பிறர்கூறக் கேட்டிருந்து நின் தவறகளை ஞானதே நினக்கு
 நற்குணங்கள் உளவாகக் கொண்டாடுந் தோழன் வாரானோ? நிரட்டியுடைத்
 தாகிய குழையினையுடைய மகாரிசுடைய புணர்ச்சிபாற் சூலித்து வீழ்த்த
 அறியுடைய கதுப்பாகிய அணையிலே தஞ்சுகையினிலே தெய்வம்போல
 மணக்கும் நின் அலர்ந்த மார்க்பைக் காண்டற்கு. எ - து.

இது காற்றசெவ்வி சூலியாமல் வந்தமைகூறலின் (க) மருதத்து விடியற்
 காலம் கூறிற்றும்.

- க. (அ) "சுனத்தாயர் மடுப்பவு முண்ணுள்". அகம். ௧௦௫: ௧. (ஆ) "மடித்
 தவா யெல்லாம்" துறள். ௧௨௪.
 உ. (அ) "தொடியுற்ற வடுக்காட்டி" (ஆ) "தொடியு முகிரும்படையாக
 றுக்கை, கடியுடைமார்பிற் சிறுகண்ணுமுட்கான், வடிவுக்குறித்தாக்கே
 செய்யும்" (இ) "செறிதொடியுற்ற வடுவும்" கலி. எஃ. ௨௨, ௮௨:
 ௨௮ - ௧௦, ௧௧: ௧௧.

- உ. "கணக்குழை" என்பதற்கு, 'பலவாய்த் திரண்ட குழை' என்று பொருள் உதுவர், பிறர்; துறவி. ௧௦௮௧. பரி. உரைபார்க்க.
- ச. "உத்தம் றயில்பெறும்" கலி: ௧௦௪: ௨௦; என்பதும் அதன் குறிப்பும பார்த்தக.
- இ. "முணங்கமழ் தெய்வத் தினாலம்" முருகு. ௨௧௦.
- ஈ. "முருத்தித் தாலவத்ததற்கு, "தணத்தின..... .. மாப்பு காணியு" என்பது (தொல். ௮௧த். கு. ௮. ௪௪. உரையிலும்)மேற்கோள்.

முன்குறும் முருத்தி தா.

௨௧௧

நாந்துதின்

உ. திரர் முயக்கம் பெறுதர்ப் புலப்பவர்
யாரி வரூகாட்போ லமைகுலம்பாம் புத்திமோ
(க)மாரிக் கவரவுற்றப் (௨)பிள்வாடு செல்விற்காங்
காராத் *துவலை யளித்தது போ லுரி
யோர்யாட் டொருகால் வரவு

எ - து: இவ்வணம் நின்னன்புரிதாகாதமுயக்கத்தை என்றும் பெறுகின்ற பரத்தையரை வெறுப்பார் யார்? நீ ஓர் யாண்டிடத்து ஒருகால் வருகின்ற வரவு எமக்கு மழைக்கு அவரவுற்றாத தோன்றின ிதநிர் உலரும் செல்விற்கு அப்பருவத்தே நிறையப்பெய்யாதே ஆராக சிறுதுவலையைப் பெய்த தன்மை போல மிக்க வருத்தத்தைத் தரும்; ஆதலான் நீ வருகாட்போல யாம் ஆற்றி யிருப்பேம்; நீ அவர் வருத்தாமல் அவர்மனைக்கட் செல்வாயாக. எ - து.

இதனால், இருவாக்கும் புணர்ச்சியுலகை தோன்றிற்று.

இது வெண்ணைச்சரிதகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிசைக்கவி.

(௧)

(௭௨.) இணைபட நிவந்த நீலமென் சேக்கையுட்

டுணைபுண ரன்னத்தின் தூவிமெல் லணையசைஇச்

சேடியல் வள்ளத்துப் பெய்தபால் சிலகாட்டி.

யூடுமென் சிறுகிளி யுணர்ப்பவண் முகம்போலப்

புதுநீர புதலொற்றப் புணர் திரைப் பிதிர்மல்க
 மதினோக்கி யலாவித்த வாம்பல்வான் மலர்நண்ணிக்
 கடிசயத் தாமரைக் கம்ழ்முறை கரைமாவின்
 வடிநீண்ட வாய்விடும் வயலணி கல்லூர;

க கண்ணிரீ கடிகொண்டார்க் கனைதொறும் யாமழப்
 பண்ணினுற் களிப்பிக்கும் பாணன்காட் டென்றானே

க. (அ) "சரலிகள் வளரு மெல்லுத் தடம்புணல் வறமைத் தாக, வாவிறு
 ரூல் வாக சாது வருத்தொடு மாய்வதே போன், மேலவ னருளாற்
 போகம் வெறுததலிற் கருமல் கின்றி, ஞாலமன் னுயிர்சண் முற்ற
 சாடொறும் குறைந்த வன்றே" கந்த. மேருப். ௨௮. என்பதும் (ஆ)
 "உலகம், கயங்க ணற்ற பைதறு காலைப், பீனொடு திரங்கிய ளெவ்
 வீற்று, சன்னென் யாமத்து மழைபொழிற் தாய்கே" நந். ௨௨. ௮-௧௧
 என்பதும் இங்கே அறிதற்பாவன.

உ. (அ) "பூர்விரித் திறைஞ்சிய பிறங்குகெரித் கழனி" அகம். ௨௪௩: ௧.
 (ஆ) "பொன்னிற் செச்செற் பொதியொடு பூர்வாட" நாலடி. ௨,௧௨.

பிரதிபேதம் *நிலை, டி களைகளும்.

௪௩௨

கலித்தொகை ௭௨.

பேணானென் றுடன்றவ ருகிர்செய்த வடுவினான்
 மேனானின் றோள்சேர்ந்தார் நகைசேர்ந்த விதழினை;

க௩ நாடிநின் றாதாடித் துறைச்செல்லா னூரவ
 ராடைகொண் டொலிக்குநின் புலைத்திகாட் டென்றானோ
 கூடியார் புனலாடப் புணையாய மார்சினி
 லூடியா ரெறிதர வொளிவிட்ட வரக்கினை;

க௭ வெறிதுநின் புகற்களை வேண்டாரினெடுத்தேத்து
 மறிவுடை யந்தண னவளைக்காட் டென்றானே
 களிபட்டார் கமழ்கோதை கயம்பட்ட வருவின்மேற்

குறிபெற்றா குரற்கூந்தற் கோளொந்த துகளினை ;
எனவாங்கு;

செறிவுற்றே மெம்மைநீ செறிய வறிவுற்
றழிந்துகு நெஞ்சத்தே மல்ல லுழப்பக்
கழிந்தவை யுள்ளாது கண்ட விடத்தே
யழிந்துநிற் பேணிக் கொளலி னிழிந்ததோ
விந்நோ யுழத்த லெமக்கு.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்.

(க) இணைபட நிவந்த நீலமொள் சேக்கையுட்

தணைபுண ரன்னத்தின் தூளிமொல் லணையசைஇச்

- க. (அ) “மெல்லிதின் விரிந்த சேக்கை மேம்படத், துணைபுண ரன்னத் தூநிறத் தூவி, யிணையணை மேம்படப் பாயணையிட்டு” (நேடுநல். கநக - கநக) என்பதும் (ஆ) ‘என்புருகி மிக்க அன்போடு புணர்த லிற் குட்டிற்று மென்மை பிறக்குமென்பது தோன்றத் துணைபுண ரன்னத் தூநிறத் தூவி யென்றார்’ என்னும் அதன் விசேடவுரைப் பகுதியும், (இ) “துணைபுண ரன்னத் தூவியிற் செறித்த, விணையணை” (சீலப். ச: கக-எ.) என்பதும் (ஈ) ‘தன் சேவலோடு புணர்ந்த அன்னப்பேடை அப்புணர்ச்சியான் உருகியுதிர்ந்த வயிற்றின் மயிர் எல்கிப் பெய்தபலவகை அணை’ என்னும் அதன் விசேடவுரைப் பகுதியும், (உ) “ஆதாம் பெருகு கின்ற அன்பினு லன்ன மொத்தும்” (சீவக. கஅக) என்புழி, “ஆதாம் பெருகுமன்பாவது: புணர்வதன் மூன்றும் பின்னும் ஒருதன்மைத்தாய்ச் செயற்கையால் மிகுமன்பு. அன்னம், புணர்ச்சியால் மெய்புருகு மென்மைக்கு உவமம். பலரும், ‘துணைபுண ரன்னத்தின் தூவி’ என்ற புணர்ச்சியால் தூவிக்கு மென்மை பிறக்கு

மூன்றாவது மருதம் எ.

சேடியல் வள்ளத்துப் பெய்தபால் சிலகாட்டி

சுரு

யூடுமென் (3) சிறுகிளி யுணர்ப்பவன் முகம்போலப்

* புதுநீர புதலொற்றப் புணர்திரைப் பிதிர்மல்க

மதினோக்கி டயலர்வீத்த வாம்பல்வான் மலர்நண்ணிக்

கடிசுபத் தாமரைக் கமழ்முனை கரைமாவின்

வடிதீண்ட வாய்விடும் வயலணி நல்லூர

எ - து: (2) ஐத் துவகைப்படப் படுத்தலால் உயர்ந்த கீலப்புடாற்செய்த மெல்லிய படுக்கையிடத்துக்கிடந்த, துணையோடேகூடிய அன்னத்தின் (உ) தவியாத் செய்த மெல்லிய அணையைச் சார்ந்திருந்து, பெருமையின்ற வெள்ளி வட்டியிலே வார்த்த பாலிச் சிறிது காட்டி அப்பாலுபுண்ணாது வெறுத்திருத்த கிளி அதனை உண்டற்கு வேண்டும் மொழிகளைக் கூறி உண்ணப்பண்ணுவித்து அவ்வணவினான் மகிழ்த்த முத்தக்கொன்பவன் || முகம்போல, மிகுதியுடைய கயத்திடத்துநின்ற புதிய கிரிடத்தனவாகிய பசிய தாதுகளின்மேலே இடை விடாது வருகின்ற திரைகள் மோதுகையினாலே அதன் தவலை மிகாநிற்க இடைநின்ற தாமரையினது கமழாநின்ற முனை தனக்குரிய வண்டு துகர அலராமல் நின்ற கரையில் நின்ற மாவினது வடு மதியைநோக்கி அலர்ந்த ஆம்பலினது வெள்ளிதாசிய மலரை முதம் நீண்டிப் பின்னர்த் தன்னைத் தீண்ட அலரும் வயலணர்ந்த கல்ல ஊ:னே! எ - து.

மென்றார்" என்ற இதனை மேற்கோள் காட்டி எழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன.

- க. (அ) "கோக்கலர் சேர்ந்த மாக்களி தன்னைப், பாக்குற விருத்த பல் பொறி மஞ்ஞையைச், செம்பொற் றட்டிற் நீம்பா லேத்திப், பைக்கிளி யூட்டுமோர் பாவையா மென்றும்" மணி. கக: கஎ - எ0. (ஆ) "வண்டளிர் மாஅத்துக், கிளிபோல் காய கிளைத்துணர்" அகம். கஎ: எ-அ.
- உ. (அ) "ஆத்துமுன் தடுத்த செல்வத் தமளி" சீவக. அக.அ. (ஆ) "புதினைத் தலைமத்த படைமமை சேக்கையன்" பெருங். (ச) இ: இக. (ஊ) "தாயமென் பஞ்சிய யன்னத் தவியு நிரிய செய்பு, மாய்மயிர் முதல முனைத் தடுக்கிய வமளி" ஐடடநம். மணம். உக.
- ஊ. தவியென்றது சிறகினை; இச்சொல் அன்னத்தின்சிறகிற்குப் பெரும் பான்மையாயும், கிளி வெள்ளைக்குருகு காரை காக்கை மயில் முதலிய வற்றின் சிறகிற்குச் சிறுபான்மையாயும் வரும்.

சுடச

கவித்தாயக எட.

முகம்போலவென்ற வினையுமம் மேல்வருகின்ற கருப்பொருட்டுச் சிறப்புக்கொடுத்துவந்தது. “சிறப்பினை செம்பஞ்சு வெண்பஞ்சு சேண, (க)முது *தாவி தாயிவையோ றார்து.” (உ)துணையைப் புணர்ந்த காலத்து மெய்ப்புருகி உதிர்ந்த தாவிதானும் மிக மெல்லிதாயிருக்குமென்பது உணர்த்தற்குத் துணை புணரன்னமென்றார். பாலைச் சிறிதென்னுது (ங)சிலவென்றல்முட.

தாமரை வண்டுநுகர்வதற்குப்பயன்கொடாது விடுத்தீண்ட † அலருமென்பதனால் நின் தலைவி நீ துகர்ந்த செவ்விபெறாமற் || சேக்கை யிடத்தே இருந்து பால் உண்ணாத புதல்வன் பால் உணப் பெற்றதர்கு அவனை முத்தங் கொண்டு மகிழ்ந்திருக்குமாறுபோல (அ)ஆற்றியிருக்குத்தன்மை எமக்கின்றெனக் + காமக் கிழத்தி உள்ளறையுமம் கூறினான்.

க (ரு)கண்ணினி கடிக்கொண்டார்க் கனைதொறும் யாமழப் பண்ணினாற் களிப்பிக்கும் பாணன்காட் டென்றானே

க. “உறுதுவி சேக்கையோ றார்து” நெடுநல். ககக. ஈ - உரை. சீவக. அகஅ. உரை.

உ. பறவைகள் போகத்தால் அவசமாகி மெய்ப்புருகுமென்பதை, “அருத் தளிர் கயத்து நல்கி யலருட னலரு றேரப், பொருத்துமுன் னவச மாகிப் போகமென் குயிலும் பேடு, யிருத்துமெய் புருகுங் காவில்” என்பதும் வலியுறுத்தும். வில்லி. சம்பவச்சுருக்கம். கக. இத்தாற் பக்கம் சுடஉ: க - ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

கூ. இத்தாற் பக்கம் எக: ச-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

சு. (அ) “அகவலி துரத்தலி னருதோவா வுண்கணெம், புதல்வனை மெய் தீண்டப் பொருத்துத லியைபவால்” (கலி. எ: கக - கஉ) என்பதும், (ஆ) “ஊடி யவரை புணராமை வாடிப, வள்ளி முதலரிந் தற்று” (தருள். கக௦ச) என்பதன் விசேட வுரையில் பரிமேலழகர் “நீர்

பரத்தையரிடத்திராயவழி எம்புதல்வரைக்கண்டு ஆற்றியிருக்கற்பாலமாய யாம் தும்மோடு ஊடுதற் குரியமல்லம்; அண்மையின், எம்மைபுணர்த்தல் வேண்டா; உரியாய்ப்புடிய பரத்தையரையே உணர்த்தல் வேண்டுவது; அதனால் ஆண்டுச்சென்மி னென்பதாம்." என்று எழுதியிருப்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௫. பாணன் முதலியோர் வாயிலாயதற்கு, "கண்ணீர்.....துகளினை" என்னும் பகுதிகள் மேற்கோள்; நொல். கற்பி. கு. க. ௪௪. (யாதிபேதம்) * துவி சையபேரைந்த, †மகு மிகுநிபையுடைய.....தாமரை வண்டு, ‡அலரும் என்பதிகள்கருந்த இதனால் நின்றவி, ||செங்கையிடத்தே, + காங்கிழத்திய முன்றறை.

மூன்றாவது துமருதம் எ.

௪௩௫

(க)பேணுனென் றுடன்றவ ருகிர்செய்த வடுவினான்
மேளுனின் றோர்சேர்ந்தார் நகைசேர்ந்த விதழினை

எ - து: நம்மைப் பேணுகின்றிலனென்று கோபித்தவர் தம்மைப் பேணுதற்காக உரிராற்செய்த வடுக்காரணமாக அவர்க்குப் பின்னுள்ள நாளிலே நின்றோரைச் சேர்ந்த பரத்தையருடைய எயிறு அமுந்தின இதழைத், தங் கூட்டத்திற் பிறந்த இன்பத்தைக் கருதி நீ காவல்கொண்ட பரத்தையரைச் செறியுந்தோறும் யாம் அமும்படி நின்னைப் பண்ணவேகளிப்பிக்கும் பாணன்னகர்க்குக் காட்டென்று சொன்னாலே? எ - று.

மேளுனென்றது, பின்னான். யாம்அழிப் பண்ணினாற் களிப்பிக்குமென்றது, இல்லறம் நிகழ்த்துவதற்கு உரியனவற்றைப் பாடிக்காட்டி யாம் வருந்தாதபடி பண்ணாது (2) பரத்தையரிடத்தே ஒழுக்குதற்குவேண்டுவனவற்றைப் பாடிக்காட்டிக் களிப்பிப்பென்றவாறு.

கக (௩)நாடிநின் னா(௪)தாடி,க் துறைச்செல்லா னுரவ
ராடைகொண் டொலிக்குநின் புலைத்திகாட்டென்றானோ

க. (அ) "தொடியு முகிரும் படையாக றுக்கை, கடியுடை மார்பிற் சிறு கண்ணு முட்கான், விடுவந் குந்தக்கே செய்யம்" (ஆ) "புள்ளிக்

கனவன் புனல்சேர் பொதுக்கம்போல், வள்ளுகிர் போழ்தனவும்
 வாசெயி றுற்றனவும்” (கு) “கூருகிர் சாடிய மார்பும்” கலி. அட:
 உஅ - கூப. அஅ: ௧0 - ௧௧. ௧௧: ௧௨. (ஈ) “கள்ளுபிர்க்குமின் குழ
 வியர் முகிழ் விரற் கதிர்வான். வள்ளுகிர்ப் பெருங் குறிகளும் புயங்
 களின் வயங்க” (உ) “மூடந்தையர் ..... தங் கூருகிர்ப் பெருங்
 குறி தோண்மேற், கவச க்கினர்க் கண்டிகண் டாருயிர் கழித்தார்”
 கம்ப. பிள்வீட்டி. ௩௧; படைத்தலைவர். ௧௧. (ஊ) “அகனமர் கணி
 கைய ரடிசுக் குடியி, முகனுறு முவகையான் முயங்கியன்னவர்,
 கணுறு குறிகொயீஇ நானும் காடிது, தகைமைசெய் காணையர்
 தொகுதி சான்றதே” (எ) “ஆறறி முனிவர னாகக் தான்முறை,
 வீனொடு புணர்த்தலும் வெய்ய மாயவன், கீறின னாகத்தினால்” கந்த.
 திருகாட்டுப். ௧௩. அசுராதோற்று. ௧௧.

- உ. “நிறைநீ ரூர் கெஞ்சகம் பிரிக்கும், பிணிமொழிப் பரணன்” கல். ௧௧.
- ஊ. ஆடை கழுவுவாளை வாய்வென்றதற்கு “காடிசின்.....அரக்கினை”
 என்பது மேற்கோள்; நொல். கற்பியல். கு. ௧. ௩.
- ஈ. “கண்ணடி வென்று” (சேக. ௨௨.௭) என்பதற்கு, ‘கண் எல்லாரிடத்
 திலும் உலாவி வென்று’ என்று பொருள் கூறி, “காவாடு போழ்
 தின்” (நாலடி: ௧௧௨) ‘என்றாற்போல’ என இவ்வுரையாளியர்
 பொருள் விளக்கியிருப்பதும், ‘காவாடு கூத்தியர் கண்போல்’
 (நாலடி: ௧௧௩) என்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௨௨.௩ கவித்தொகை எட்ட.

(க)கடியார் புனலாடப் புணையாய ார்பினி
 ளாடியா ரெறிதர வொளிகிட்ட வரக்கினை

எ - று: கடியாமகளிர் புனலாடிதற்குத் தெப்பமாகிய மார்பிலே அப்
 புனலாட்டுப்பெருது ஊடியமகளிர் சாதிலிங்கம் இருந்த(உ)செப்போடேஅதனை
 எறிதலைச் செய்கையினாலே விளக்கம் மிக்க சாதிலிங்கத்தை, நினக்குக் கூட
 லாம் பரந்தையரைத் தேடித் துதாய்த் திரிந்து துறையிற் செல்லான் ஊரி
 ளுன்னாருடைய ஆடைகளை இடுவித்துக்கொண்டு ஒவியாமற் திரியும் நின்
 ளுடைய புலைத்தி எனக்குக் காட்டென்று சொன்னாளா ? எ - று.

ஒலிக்கும், * இஃழ்ச்சிக்குறிப்பு. ஒளிக்குமென்றும் பாடம். (௬) புலைத்தி,
 † செறற்சொல்.

கள வெறிதுதின் புகழ்களை வேண்டாரி வெடுத்தேத்து

(ச)மறிவுடை யந்தண னவளைக்காட் டென்றானே

க. “தாழ்நீ ரிமிழ்சனை நாப்பட் குளித்தவன், மீநீர் நிவந்த விறலிழை
 கேள்வனை, வேய்நீ ராழுத்துதன் கையின் விடுகெனப், பூநீர்பெய் வட்ட
 மெறியப் புண்பெரு, தருநிலை நீரி னவையர் கண்டு, கொழுநன் மகிழ்
 தாங்கிக் கொய்ப்பும் புனல் வீழ்த்து, தழுவுந் தவைவகைத்துத் தன்பரங்
 குன்று” பரி. உக: ௩௬-௪௮.

உ. (அ) “வண்ணநீர் கந்த வட்டுவிட் டெறிவோரும்” (ஆ) “புல்லா தாடிப்
 புலந்து நின்றவன், பூவெழில் வண்ணநீர் பூரித்த வட்டெறிய” பரி.
 கக: ௮௮; உக: ௬௭ - ௮. (இ) “ருவிநீர் நிறைந்த பந்திற் கொம்பனா
 ரோச்சமைத்தர், மெலிவுகண் டிவந்து மாதோ விருப்பொடு மறவி
 னாரே” சீவக. ௧௬௮. (ஈ) “காதன் மங்கைய ராகத் தெறியுந், சாதிக்
 குவிசுருஞ் சந்தனத் தேய்வையும்” (உ) “அஞ்செஞ் சாந்த மாகத்
 தெறிந்தும்” பெருங். (ஈ) சக: ௧௨௧ - ௩௦; சஉ: ௧௮௭.

௩. (அ) “அறனில்புலைத்தி யெல்லித் தோய்த்த, புகாப்புகா(க்) கொண்ட
 புன்பூம் கலிங்கமொடு” நழ். ௧௦: ௩ - ௪. (ஆ) “கலத்தகைப் புலைத்தி
 பசைதோய்த் தெடுத்துத், தலைப்புடைப் போக்கித் தண்கயத் திட்ட,
 நீரிற் பிரியாப் பருஉத்திரி” குறுந். ௩௩௦. (இ) “பசைசொன் மெல்
 விரற் பெருந்தோட் புலைத்தி” (ஈ) “பசைவிரற் புலைத்தி கெடிது
 யிசைந் தாட்டிய, பூந்துகில்” அகம். ௩௪: ௧௧. ௩௮௭, ௧ - ௭. என்ப

வையும் (உ) “கனர்ப்படு கூவற் றேண்டி நாளும், புலைத்தி கழீஇய
 தவெள்ளறவை” புறம். ௩௧௧: ௧-௨. என்பதும்சண்டுஅறிதற்பாலன.

௪. (அ) “தவ்வையைக் காட்டி” என்புழி, தவ்வைக்குக்காட்டி யென்ற
 பொருள்உறி, “தவ்வையைக் காட்டியென்பது ‘அறிவுடை யந்தண
 (பிரதிபெயல்) * இஃழ்ச்சிக்குறிப்பு † செறற்சொல், புழினை யென்பாரிள்.

(க): களிப்பட்டார் கமழ்கோதை கயம்பட்ட வருவின்மேற்
 குறிபெற்றார் குரற்கூந்தற் கோடுளாந்த துகளினி

எ - து: உட்டத்தார் களித்தல் பிறத்தவருடைய கமழ்வின்ற மாண
 முயக்கத்தான் மென்மையெதற்குக் காரணமான வடிவின்மேலே, அதற்குப்
 பின்பு தின்னார் குறியிடம்பெற்றருடைய பற்றத்தினையுடைத்தாகிய மயிரி
 னுடைய முடியை நீ விரிந்து கைசெய்து முடிக்கையினாலே வீழ்த்துவிடத்த
 பூத்துகளைநின்புகழ்களைக்கேட்கவேண்டாதஎங்கள் இவ்விலே(உ) ஒருபயனின்றி
 யிருத்துக்கொண்டாடும் அறிவில்லாத அத்தனை அவளைக்காணப்பண்ணென்ற
 சொன்னாலே? எ - து.

(உ) கயம் - மென்மை; சுண்டுத் துவட்டியை உணர்த்திற்று. அறிவுடை
 யத்தனை, இகழ்ச்சி. அவட்கு என உருபு முயக்கமாம்.

|| எனவாங்கு, அசை.

உஉ + செறிவுற்றே மென்மைசீ செறிய; வறிவுற்
 தழிந்துகு நெஞ்சத்தே; மல்ல லுழம்பக்
 கழிந்தவை யுள்ளாது கண்ட விடத்தே

னவளைக் காட்டென்றாலே என்பதுபோல உருபுமயக்கம்” என்று
 இலக்கணமும் கூறி, (ஆ) “களித்தாணக் காரணங்காட்டுதல்” என்பு
 புழி, “களித்தானெயன்னும் இரண்டாவது, ‘அறிவுடை.....
 என்னாலே’ என்புழிப்போல நீன்றது” என்றும் எழுதினர். பரி,
 தறன். ௧௧௭; ௧௨௧. (இ) உருபுமயக்கத்திற்கு இவ்வடிவை மேற்கோள்
 காட்டி, ஐயைக்குவ்வாகக்கொள்குவென்றனர் மயிலை; நன். பெயரி. ரு.
 ௧௦. (ஈ) சம்பிபதானம் வடநூலார்கூறாத இரண்டினெடும் ஒத்ததென்று
 இவ்வடிவை யெடுத்துக் காட்டுவர் சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதர்; பிரயோக.
 ௧௫. (உ) ‘யாரே யாயினு மிவன்மக னொருத்தியைச், சீர்க்கரு
 வின் சிறப்பொடு காட்டி” என்பது, பெருங். (ச) ௧௪: ௫௦ - ௫௧.

- க: "வெறித" பெருங். (௩) உ: உஅ. கம்ப. மாயாசீதை. ஏ.
 உ. "கரிபட்டார் கமழ்க்காலை கயம்பட்ட வருவின்மேல்" என்பது
உழைமோனைக்கு மேற்கோள்; தொல். செய். கு. கூஉ. ௪௪.
 ட. கயவென்பது உரிச்சொல்லாதலின், அது விகாரவகையாற் கயவென
நின்றது; "கயவென்னுமுரிச்சொல் விகாரவகையால் கயவென நின்
உது; சிறுபான்மை மெல்வெழுத்துப் பெற்றதெனினும் அமையும்"
 (கோவையாரி. ௩௦. கொளு. உரை) என்று பேராசிரியர் எழுதியிருத்
தல் இங்கு அறிதற்பாலது.

(பிரதிபேதம்) * கழிபட்டார், † விந்தை வகையென்று, ‡ மயக்கமுமாம், || எனயங்கு
 சூகளை, † செறிவுந்தெய்வம்மை,

கூஉது கவித்தொகை எ்.க.

யழிந்துநிற் பேணிக் கொளவி னிழிந்ததோ
 விந்நோ யுழத்த லெமக்கு

எ - து: முன்பு எம்மை நீ செறிகையினாலே யாரும் நின்னோடு செறிதலை
 யுற்றேம்; இக்காலத்து நீ செய்யுங் குறைகளை அறியலுற்று அதனானே
 அழிந்துகொடுகின்ற நெஞ்சத்தினையுடையேம்; அதன்மேலே வருத்தத்திலே
 உங்கும்படியாக நீ செய்து கழித்த இக்குறைகளைக் குறையென்று நினையாதே
 நின்னைக் கண்டஇடத்தே நெஞ்சு அழித்து நின்னைப்பேணிக்கொள்ளாதலின்,
 இக்காமமோயிலே தங்குதல் எமக்குக் தாழ்த்ததொரு * தொழிலோ? இஃது
 இழித்ததன்றுகாண். எ - று.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுடையவை பிறத்தது.
 இது வெள்ளைச்சரிதகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிசைக்கல்வி. (எ)

(௭௩) அகன்றுறை யணிபெறப் புதலொடு தாழ்ந்த
 பகன்றைப்பூ வுறநீண்ட பாசடைத் தாமரை
 கண்பொர வெளியிட்ட வெள்ளிய வள்ளத்தாற்
 றண்கமழ் நறுந்தேற லுண்பவண் முகம்போல
 வண்பிணி தளைவிடேம் வயலணி நல்லூர ;
 க - கோதக்கா யெனநினை ரொந்நிய ரில்வழித்

நீதிலென் யானெனத் தேற்றிய வருதிமன்

ஞெகிழ்தொடி யினையவ ிடைமுலைத் து றுசோர்ந்

திதழ்வணப் பீழந்தின் கண்ணிவந் துரையாக்கால்;

60 கணற்றிசீ செய்வது கடிந்தீவா ரில்வழி

மணத்திறநீ திலென மயங்கிய வருதீம

னலமர லுண்கண்ண ராய்கோதை குழைத்தின்

மலர்மார்பின் மறுப்பட்ட சாந்தம்வந் துரையாக்கால்;

61 என்னைசீ செய்யினு முரைத்தீவா ரில்வழி

முன்னடிப் பணித்தெம்மை யுணர்த்திய வருதிமன்

னிரைதொடி நல்லவர் துண வ்நையுட் டலைக்கொள்ளக்

கரையிடக் கிழிந்தின் கா முகம்வந் துரையாக்கால்;

எனவாங்கு;

62 மண்டிசீ ராரா மடிகடல் போலுவின்

றண்டாப் பாததை தலைக்கொள்ள காளும்

பிரதிபேதம் * தொழிலேவித இழிந்ததன்று எனென பூநீர்தான் இதரும்.

மூன்றாவது மருதம் ௮.

௪௩௯

புலத்தகைப் பெண்டிரைத் தேற்றிமற் றியாமெனிற்

ரோலாமோ நின்றபாய் டருண்டு.

இது “நங்கிய வொழக்கத்துக் கிழவனை வணங்கி, யெங்கையித்
துரையென விரத்தங்கண்” (௧)தலைவி கூறியது.

இதன் பொருள்.

அகன்றிறை யணிபெறப் புதலொடு தாழ்ந்த

(உ)பகன்றைப்பூ வுறநீண்ட பாசடைத் தாமரை

கண்பொர வொளியிட்ட வெள்ளிய வள்ளத்தாற்

(ஊ)றண்கமழ் நறந்தேற லுண்பவண் முகம்போல

வண்டிணி தலைவிடும் வயலணி நல்லூர

எ-து: அகன்ற நீருண்ணுந்துறை அழகுபெறும்படி சிறுதரேடு வந்து தாழ்த்து கிடந்த பகன்றையினது பூவைச்சேரும்படி வளர்ந்த பசிய இலை யிண்புடைய தாமரைமுகை, கண்ணெய்கொள்ளும்படி ஒளிவிட்ட (ச) வெள்ளி வள்ளத்தாலே குளிர்ந்த ஈறிய கண்ணை உண்பவன் முகம்போல வளவிய முறுக்குகொழும் வயவணர்ந்த நல்ல ஊர்ணை ! எ - று.

க. நொல். கற்பி. கு. சு. இச்சூத்திரவுரையில் “அகன்றறை யென்னு மருதக்கலியுள் ‘சோதக்காய்... .. உரையாக்கால்’ எனவும் ‘மண்டுரீ ராரா... .. மருண்டு’ எனவும் கூறதலால், தலைவி தான் தாழ்த்தவாறும் பின்னர் எக்கையர்க்கு உரையெனக் கூறிய வாறும் காண்க” என்றனர் இளம்பூரணர்; கச்சிரூர்க்கினியரும் இதனையே தழுவினர்.

உ. (அ) “பகன்றைப்பூ வுறநீண்ட பாசடைத்தாமரை” என்பது பகன்றை சிலுசிலுப்பையன்று; சிலுவையென்பதற்கு மேற்; துறிஞ்சி. அ. அ. உரை. (ஆ) “பாண்டிலொப்பிற்பகன்றைமலருக், கும்பனியற்சிரம்” நந். அ. க. (இ) “வெள்ளிதழ்ப், பகன்மதி புருவிற் பகன்றை மாமலர்” ஐய்நு. ச. இ. க. (ஈ) “பாசிலை பொதுளிய புதிரூறும் பகன்றை, நீலுண்..... .. தோலெறி பாண்டிலின் வாலியமலர்” (உ) “பகன்றை வான் மலர் பனிநிறைத்ததுபோர், பால்பெய்வானைஞ் சால்கைபற்றி” அ. க. ம். உ. க. க. - அ. உ. க. க. ச - இ.

உ. (அ) “தண்கமழ் தேறல்” புறம். உ. ச. ஈ. உ. (ஆ) “தண்ணை வுண் களி ரீ” கோவையார். க. உ. உ. (இ) “மண்கமழ் தேறல்” மது. எ. அ. 0. (ஈ) “தேங்கமழ் தேறல்” பெருங். (உ) ச. ச. க. க.

ச. “வள்ளத் துறுகறவு வாக்குக, ராவுசெறி புலவுமதியென வக்கையிற் குங்கி, யெறிமகர வலய மணிநிகழ் துதலியர், மதிபுனர மகனென வரம்பல்காய் மடுப்ப” பரி. க. 0: எ. இ - எ. அ.

(பிரதிபேரம்) * வெள்ளிய வள்ளத்தாலே.

வெள்ளியவள்ளமென்பது அம்முச்சாரியையின் மகாந் தெட்டு அகரம் யகாவுடம்படுமெய்பெற்று நின்றது; "மென்மைபு மிடைமையும் ஒருடம் காலை, யின்மை வேண்டு மென்மனார் புலவர்" (க) என்பதனால்.

அகன்றதுறை பரத்தையர்சேரியாகவும், அமுதுபெறும்படி புதலொடு வந்து தாழ்ந்த(உ)மணயில்லாத பகன்றைப்பூப்பாணர்முதலியவாயில்களோடே வந்து தம்மின அன்பில்லாத பரத்தையராகவும், அதனை உற நீண்ட தாமரை அப்பரத்தையரிடத்தே சேர்ந்த தலைவளுகவும், அத்தாமரை, கள்ளைத் திதென்று உணர்ந்துவைத்தும் அதனை உண்டு களித்தின்றவன் முகம்போலத் தனைவிடுதல் அன்பில்லாத மகளிரிடத்துப் பெறுகின்ற இன்பறுகாச்சி திதென்று உணர்ந்துவைத்தும் அதனை நுகர்ந்து மகிழ்கின்ற தலைவளுகவும் உள்ளுறை புலமம் கொள்க. முகம்போல வென்னும் வினை புலமம் கருப் பொருட்டுச் சிறப்புக்கொடுத்து நின்றது.

க (ங) நோதக்கா யெனநின்னை கொந்தீவா ரில்வழித்

திதிலென் யானெனத் தேற்றிய வருதிமன்

ஒருகிழ்தொடி யினையவ (மு)ரிடைமுலைத் தாதுசோர்ந்

திதழ்வனப் பிழந்தநின் (ரு)கண்ணிவந் துரையாக்கால்

எ - து: நீ லீங்குதலான் கெகிழ்த்த தொடியினைபுடைய பரத்தைய ருடைய முலையிடையிலே தாதுகள் உதிர்ந்து இடங்கள் அழிழிந்த நின் கண்ணி நினக்கு உட்பகையாய்வந்து நின் பரத்தைமையை எமக்கு உரையாத பொழுது நீ யாங்கள் வெறுக்கத்தக்க பரத்தைமையை+யென்று ஒருகாலத்தும் நின்னை வெறுப்பார் இல்லாத இடத்தே யான் திதிலெனென்று தேற்றத்தற்கு வருவாய்; அதனாற் பெற்றதென்? எ - நு.

க0 கனற்றிநீ செய்வது கடிந்தீவா ரில்வழி

†மனத்திற்று திலெனன பயக்கிய வருதிம

1. நோல். புணரியல். கு. உஅ.

உ. "பேரிலைப் பகன்றைப் பொதியலிழ் லான்பூ, வின்கடும் கள்ளின் மணவில் சமழும், புன்கண் மாலைபும்" என்ற (குறுந். ௩௩0.)

காணப்படுவது ஆராயத்தக்கது; பகன்றை, பெருங்கையா வென்னும் கொடிவென்பர் அடியார்க்கு நல்லார். சீலப். ௧௩: கடுஎ. உரை.

க. "நின்னணல் குற்றவர் நீ செய்யுங் கொடுமைக, கொன்னுழை வந்து
 கொள் துரையாமற் பெறகற்பின்" கலி. எள: ௧௪ - ௫.

ச. "இடைமுலை" கலி. ௧௨: ௧௩.

இ. "சரிசூறல் கண்ணியை யீங்கெய்யில் வருவதை" கலி. எள: ௧௪.
 (பிரதிபேதம்) * என்று மொருகாலத்த சிண்ண, † மனத்தினிற் நீயில கொன்மயங்கி
 வருமிமன்.

மூன்றாவது மருதம் ௮.

௪௪௩

(க) னலமர ளுண்கண்ணை ராய்கோதை குழைத்தநின்
 மலர்மார்பின் மறுப்பட்ட சாந்தம்வந் துரையாக்கால்

எ-து: தம்வயத்தராதற்கு ிரியானாத் தேடிச்(உ)சுழல்கின்றமையுண்கண்
 ணினையுடைய பரத்தையருடைய ஆழகிப மாலைகள் முயக்கத்தாம் குழைவித்த
 நின் மலர்ந்த மார்பிற் பூசின பாடலிந்த சந்தனம் நினக்கு ாட்பகையாய் வந்து
 நின் பரத்தைமையை எமக்கு உயையா,தபொழுது டெஞ்சைக்கனலப்பண்ணி
 ி ஒழுகின்ற பரத்தைமையை வெறுப்பாரில்லாததுடத்தே யான் தீதுடையே
 னல்லேனென்று எங்கள் மனத்திடத்தே விடலுணர்ந்துதற்கு வருவாய்;
 அதனெற் பெற்றதென் ? எ - று.

௧௪ எண்ணீ செய்யெறு *17ததைத்தீவா சில்லாழி

(௩) முன்னடிப் பணிர்தெகம்மை யுனர்த்திப வநுதிம
 னிரைகொடி கல்லவர் (சு)துண்க்கையுட் டலைக்கொள்ளக்
கொரியடைக் கிழிந்தநின் காழகந்வந் துரையாக்கால்

எ - து: நின்க்க கொடியினாய் டைய பாத்நையர் ஆடுந் துணங்கைக் கூத்திடத்தே ி. சென். 2 (ஈ) கலைக்கொடுத்தற் றெழுமிலை நின்னிடத்தே கொள்ளகையினவே அவர் சிலம்பு தொடக்கித் கையிடத்தே கிழித்த நின் னுடைய புல ஆடை சின்க்கு உட்பகையாய் வந்து சின்பரத்தைமையை எமக்கு உடையாதபொழுது எப்படிப் பெரிய குறைகளை ிசெய்யினும் இக்குறைகளைச்

க. (அ) கலி. கக: ௧0-௧௧; (ஆ) கலி. கஉ: ௧௩. (இ) பு-வே. பெருந். ௧௨.

உ. (அ) "அலமர வாமரு ள்க ளக்கல்லார்" கலி. ௧௧௩: ௨. (ஆ) "மண்ணிற் பாய்வன மாநி ள்த் குச்சுவன, விண்ணிற் றுவலு வீதியிற் செல்வன, வெண்ணிற் பல்பொரு ளிச்சைகொள் வேசியர், கண்ணிற் கொப்பன கத்துக ராசியே" க. ௩௩. அக்கினி முகாசுன்வதை. உச. (இ) "கூற்ற மோகொகிம் பசுட்டோ வெனக்குளிர் முகத்துத், தோற்ற வான்வீழி கொட்டிற் தொழிவினை ிசாக்கி, யாற்றல் சான்றதன்னைஞ் சமு மலமர முனிவன், மாற்றி னுனைமு விழைவினை மாற்றிடு முன் னர்" விநாயக. அங்காரக. ௩.

௩. (அ) "முன்னடி யொல்கி யுணர்ந்தினவும்" (ஆ) "தலைபுற முன்னடிப் பணிவான் போலவும்" (இ) "மணங்கம மைம்பாலா ருடலை யாக்கே, வணங்கி யுணர்ப்பான் றறை" கலி. கஉ: 6௧; ௧௨௮: ௧௭; ௧௩௧: ௩௧ - ௪0.

௪. இத்தாற்பக்கம் ௪௨6: ௧-ஆம் குறிப்புப் பார்த்து.

5. "மெல்லினர்க் கண்ணி யிலைத்த மைத்த, பெல்வனை மகளிர் தலைக்கா தருஉத்த" புறம். உச: ௮ - ௧.

(பதிபேதம்) * உணர்ந்தியர். † இலம்புதடக்கி.

56

௪௪௨ கலித்தொகை எச.

செய்யாநின்றயென்ற உறவாரில்லாத இடத்தே அடிமுன்னே பணிந்து எம்மை ஊடலுணர்ந்துதற்கு வருவாய்; அதனற்பெற்றதென்? எ - து.

“பயங்கெழுத்துணையனை புல்லிய புல்லா, துயங்குவனன் கிடங்க கிழத்தியைக் குறுகிப், பங்கென முன்னிய நிறையழி பொழுதின், மெல்லென்றேடி புல்லிய வீரவீனும்” (க) என்பதனான் முன்னடிப்பணித்தென்றார்.

† எனவாங்கு, அசை.

கக மண்டுநீ ராரா மலிகடல் போலுவின்
றண்டாப் பரத்தை தலைக்கொள்ள நானும்
 புலத்தகைப் பெண்டிரைத் தேற்றிடிமற் றியாமெனிற்
 றோலாமோ நின்றபொய் மருண்டு.

எ - து: யாற்றினின்ற யிக்குச்சென்றவீழ்சின்ற ரீரால் நிறையாத மிகு கடல்போலும் நின் அமைபாத || பரத்தைமை மேலிணையினிலே நாடோறும் நின்றொடு புலக்குத் தகுதியையுடைய பெண்டிரைத் தெளிவிப்பாய்; பன்னை, யாமாயின் நின்றபொய்யை மெய்யாக நினைந்து நினக்குத் தோலாதிருப்பேமோ? தோற்பேமன்றோ? என்று எங்கையாக்கு உரையென்றார். எ - து.

இதனால், தலைவிக்கு முனிவு பிறந்தது.

இது வெள்ளைச்சரிநகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிணைக்கவி.

(அ)

(எஃ) பொய்கைப்பூப் புதிதுண்ட வரிவந்நி கழிப்பூக்கத்
 நெய்தற்று தமர்ந்தாடிப் பாசடைச் சேப்பினுட்
 செய்தியற்றி யதுபோல வயற்பூக்க தாமரை
 மைதபு கிளர்கொட்டை மாண்பதிப் படர்தருஉங்
 கொய்குழை யகைகாஞ்சித் துறையணி நல்லூர் ;
 க அன்புல னறவில னென்படா னெனவேத்தி
 நின்றபுகழ் பலபாடும் பாணனு மேமுற்றார் ;
 அ நஞ்சயிர் செகுத்தலு மறிந்துண்டாக் களியின்மை
 கண்டுநின் மொழிதேறும் பெண்டிரு மேமுற்றார் ;
 க0 முன்பகற் றலைக்கூடி நன்பக லவணித்துப்
 பின்பகற் பிறர்த்தேரு நெஞ்சமு மேமுற்றாய் ;

க. தோல், கற்பி. கு. இ. இச்சுத்திரத்தின் இவருரையில் மெல்லென்றேடி புல்லிய இரவினைத் தலைவிடறியதற்கு ‘என்னை நீ செய்யினும் .....வந்துரையாக்கால்’ என்னும் இப்பகுதி மேற்கோள்.

(3) (பேதம்) * தரிசுபிளப் பல்லிப் புல்லா, தயங்குயன்..... குறடி, பலகன முன்னிய
 கிடை, † சூக்கை மண்டு, ‡ மந்தியாமேம், || பாத்ரம,

மூன்றாவது மருதம் கூ.

கூக்கூ

எனவாங்கு;

கக. கிண்கிணி மணித்தாரேரா டொலித்தார்ப்ப வெண்டொடிப்
 பேரமர்க் கண்ணாக்கும் படுவலை யிதுவென
 லூரவ ருடனகந் திரிதருந்

தேரே முற்றன்று நின்னிணும் பெரிதே.

இது பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவனோடு ஊடிய காமக்கீழத்தியை
 அவன் இவ்வகையன கூற நீ ஏழற்றயோவேன்றித் து அவன் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க) பொய்கைப்பூப் புதிதுண்ட (உ) வரிவண்டு கழிப்பூத்த
 கெய்தற்ற துமர்த்தாடிப் பாசடைச் செப்பினும்

செய்திபற்றி யதுபோல வயற்பூத்த தாமரை

† மைதபு கிளர்கொட்டை மரண்பதிப் படர்தருவந்

(ஈ) கொய்குழையகைகாஞ்சித் துறையணி நல்லூர

எ - து: பொய்கையிடத்துப் பூவினுடைய தேனையுண்ட வரியினையுடைய
 வண்டு கழியிடத்துப் பூத்த கெய்தற்பூவிற்றுகை மனம்பொருந்தி துகர்த்து

- க. (அ) "வெறிவா ளிணச்சரும்பு மேய்த்தோர் காலிக், குறைபரிதேன்
 வேட்டுவ குறாகும்-ரைமது சேர்ந், துண்டாடுந் தன்முதத்தே செவ்வி
 யுடைய தோர், வண்டா மரைபார்த்த வண்டு" தோல். அகம். கு. 6க
 இள. மேற். (ஆ) "முழுநீர்ப் பொய்கையுட் பொழுதொடு விரிந்த,
 செழுமலர்த் தாயரைச் செவ்விய் பைந்தாது, வைக லூநா வந்தக்
 கடைத்து, மெவ்வந் தீராது செத்தற் கவாவும், வண்டே யணையர்
 மாந்த மென்பது, பண்டே டுரைத்த பழமொடி மெய்யாக், கண்டே

நெய்த் தினிக் காமக்கலப்பென" பெருங். (உ) கக: ௩௨ - ௩௮ (ஊ)
 "செய்ததீர் விரித்தசென் றிருமலர்த் தாமரைப், பெருந்தே னருத்தி
 யெய் பேரிசை யினதென, முதலிசைச் செவ்வழிவிதிபெறப் பாடியத,
 தாதுடறுரைந்த மென் தழைச்சிறை வண்டினம், பசுந்தாப்புல்விதழ்க்
 கருந்தா ளாம்பற், சிறிதுவா மதுவமும் குறைபெற வுருத்தியப்,
 பாசடைக் குலகவர் பயிலாத் தாரிபை, மருளொழி குறிக்கும் புனவணி
 யூர்" ௩௧. ௧௨: ௧௧ - ௨௩. (ஈ) "கன்னி நறுத்தேன் மாத்திக் கம
 வத்தின், மன்னித் துயின்ற வரிவண்டு, பின்னையும் போய், செய்தத்
 தவாவு டெனாட" நள. கல். ௧. ௧௧.

உ. துள்ளுந் பக்கம் ௪௨௮: ௧ - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

உ. குழை யென்னு முடிப்பு மாத்திர்கு வுருத்தகு "கொய்குழை.....
 கல்லூர்" என்பது மேற்கோள்; தோல். மரபி. கு. ௮௮. பேர். ௧௪.

99திபேர்திச் செப்பினர், து போதும் யுத்தி மைதழ்ப்புகினர்.

சூசூசி கவித்தொகை எச்சு.

வயலிடத்துப் பசிய இலையினையுடைய தான்றேன்றல் கிழங்கிடத்தைக்கை
 செய்து பண்ணினதுபாலப் *பூத்த, கரிய இதழ்ப்பொசிந்த, கீங்குசின்ற
 தாமரைப்பூவினது விளங்குகின்ற கொட்டையாகிய மாட்சிமையையுடைய
 பதியிடத்தே மீண்டுவரும் (க)மகளிர்கொப்புத் தழை துளிர்க்கின்றகாஞ்சிமாத்
 தினையுடைய துறையணிந்த நல்ல ஊரணை ! எ - று.

மைதழ்தாமரையெனக் தகூட்டுக. தேரேற்றிக்கொண்டுவந்த பாத்தையரை
 முன்படநகர்க்கு பின்னர்ச் சேரி பரத்தைபரை நகர்க்கு விடியர்த்தகாலத்துத்
 தலைவிமனைவயிற் செல்கின்ற உ ருன்னன்று காமக்கிழந்தி புலந்துகடறிஞர்.

* (2) ஆள்பில னறவில னென்பபடா னெனவேந்தி

நின்புகற் பலபாடுள் பாறுறு விடாறழ்முள்

எ-று: அவன் உன்புடையனல்லவென்றும் அறணை யனல்லவென்றும்
 கி சொல்லப்படாநென்று கினைப் புகழ்து கின் புகழ் பலவற்றையும்

பாடிக்காட்டும் பாணனும் பித்தேறினான். ஏ - று.

அ (உ) நஞ்சுயிர் செருத்தலு மதிந்துவந்தான் குறியிடுவனா.

கன்றுவின் ரொழித்தொழும் பெண்டி ரு மொழிபுற்று

எ - று: நஞ்சு நன்னை தகித்தாருயினைப் போக்குதலையும் அரித்து வைத்து உண்டாற் போல இன்ன மனக்குத்து அரு ரின்றி வருதுதலைக்கண் டி || வைத்தும் பின்னும் இன்பொய்மொழியை மெய்யாகத் தெரிபுடும்: த்நையரும் பத்தேறினர். ஏ - று.

÷ ரொகுத்தலுமென்ற உம்மை, சிறப்பு.

க. தலைத்த காஞ்சி யென்பதற்கு “விநாயாட்டிமகிளிர் பலரும் திரிரும் முறியும் தானும் பூவும் க்காலலார் சிதைவுபட்டிக்குடகின்ற காஞ்சி” என்று எழுதியிருக்கும் விளக்கம் இயக்க அறிபற்றக்கது; பதி. உரு: ௧௬-உரை.

உ. (அ) “அருளு மன்று கீக்கித் து ணதுதந்து, பொருள்வயிற் பிரிவோ ருவோராயி, னுரவோ ருவோ ராக, மடவ மாக மடத்தை காமே.” குறந். ௨௦. (ஆ) “அன்பு மறலு முடைத்தாயி னில்வாழ்க்கை, பண்பும் பயனு மது” குறள். ௪௫.

ங. (அ) “முத்தை யிருந்து கட்டோர் கொடுப்பி, னஞ்சு முண்பர் நனி கா கரிசர்” நய். கூகுடி: ௬ - ௭. (ஆ) “பெயக்கண்டு நஞ்சுண்டடைவர் நயத்தக்க, காசரிசம் வேண்டு பவர்” குறள். ௧௮௦.

(பிரதிபேதம்) * பூத்த தாமரைப்பூவிசது, † கூட்டிக கரியவிதற் பொறித்த கிக்குவிற தாமரையென்க. தேதேற்றி. ‡ காலத்துத் திந்தநிலி, || வைத்துப்பின்னும் + செருத்தலுமென உம்மை சிறப்பு.

முன்னுரவதுமருதம் கூ.

சுசுரு

30 (க) முன்பகற் றிலைக்கடி (உ) நன்பக லவணீத்துப்

புன்பகற் றுறந்தீதரு நெஞ்சமு மேமுற்றும்

எ - து: நாட்காலமெல்லாம் ஒருத்தியிடத்தே கூடியிருந்து உச்சிக்கால மெல்லாம் அவளைக்கைவிட்டுப் பலரிடத்தே சென்று அத்திக்காலத்திற் கூடி தற்கு வேறுசிலரை ஆராயும் தின்னெஞ்சமும் பித்தேறினும். எ - து.

அவளையென்னும் இரண்டாவது - "ஒழியாதுவருதலும்" (ங) என்றதனைச் சிறப்பான்மை ஒழித்துின்றது. நெஞ்சமுமேமுற்றியவனச சின்னவினை முதலொடு முடிந்தது. உம்மைகள், என்னும்மை.

† எனவாங்கு, அரை.

கக னின்கணரி மணிந்தாரொ டொலித்தார்ப்பு வொண்டொடியப்
பொய்யார் க்குந்நணிக் கும் படுவல்ல யி துவென

ஆரவ ருடனாகத் திரிதருத்

(+) தேயொ முற்றன்றும் னொனினும் பெரிதே

எ - து: || சந்தனை தந்தை சிறுமணிகள் கோத்த தாருடனே ஒலி யெழுந்து ஆரவாரிப்ப டுள்ளிதாகிப் தொடியினைபுடைய பெருந்து (ரு) அமர்த்த

க. "முற்பகல் பிப்பக லென்பன, பன் முன்றாகத் தொக்க ஆறும் வேற்றுமைத்தொடர்" என்பர், பரி; துறா. டுக்க.

உ. | உசிப்பொழுது என்னும் பொருளில் கணபகலென்பதே யன்றி நன்பக லென்பதும் உருபு என்பதை, "என்பகலத்தி" (பொருத். சக.) "என்பகலக் கூறல்" (பு - வெ. வஞ்சி. ச.) என்புழி கணபக லென்பதற்கு எழுத்தப்பற்றிற்சீர்தம் உறையும் "பைங்கருங் காவிச் சொக்கரி யாட்டி. என்பகல கரைக்க வந்துவார்க் காடி, யிருங்கண் மலைக்குப் பெரும்புழை காடும், கைகறைக் கரையக் கைபுனைத் தியற்றிய, வின்தே னயோ இப விளம்பகுகாயும்" (பெருங். (ங) கச: அக - அரி) என்று வரும் பகுதியும் வலியுறுத்தும்.

க. தொல். தொகை. கு. கடு.

ச. (அ) ஏழுறுதல் என்பதற்கு மயக்கமு உத்தவன்று பொருள்கறி, "தேரே முற்றன்று நின்னிலும் பெரிதே" என்பதனை மேற்காள் காட்டினர்

நச; தொல். களவி. கு. கடி. சீவக. உஅசக. (ஆ) பித்துறுதவென்று பொருள்கறவர், பரி; துயன் அளவு.

டு. ஆமர்க்கனென்பதற்கு, (கல். எநி: ஏ) போகாச்செய்யுள் கண்
னென்று வழல்பிருக்கும் உரை: இங்கே அறிதற்பாலது.

(பிரதிபேதம்) * ஒழிப நெறநமுத மறுபன், † எனயாககு சூவகை, ‡ கண்ணுக்குப் பிழை || சதங்கசத்தன்மை

சூசூகூ

கலித்தொகை எடு.

கண்ணினையுடைய * பாத்தையர்க்கும், அவர்கள் அகப்படுத்தற்குக் கார்ண்
 மான வலை இதுவென்று சொல்லி ஊரிலுள்ளார் சேரச் சிரிக்கும்படி திரிதருந்
 தேர் நின்னிலும் பெரிதாகப் பித்தேறிற்று; யான் † பித்தேறிலேனென்று
 ஊடினான். எ - று.

தேரென்றது, † ஆகுபெயராய்ப் பாகனை யுணர்ந்திற்று.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறத்தது.

இது சிறுமைக்கெல்லைகறிய உரடித்தாழிசையான்வந்தொத்தாழிசைக்கலி

(எடு.) (க) சீரார் செறுவி எனய்தலொடு நீடிய

நேரித ழாம்ப னிரையிதழ் கொண்டார்

சீரார் சேயிழை யொல்ப்ப வோடு

மோரை மகளி ரோதை வெரீஇயெழுந்

டு தார லார்கை யஞ்சிறைக் தொழுதி

யுயர்ந்த பொங்க ருயர்மா மேறி

யமர்க்கண் மகளி ரலப்பிய வர்கோப்

தமர்க்குரைப் பனபோற் பல் தூல் பயிற்று

முயர்ந்த போரி னொபிசல் லூரன்

- க0 புதுவோர்ப் புணர்தல் வெய்ய னூரின்
வதுவை நாளால் வைகலு மஃதிபா
னோவன் நேழி கோவாய் ிபென
வெற்பார்த் துறுவோப் கெளரிநித் தெற்றென ;
- கச எல்லினை வருதி யெவன் நறித் தனைபெளச்
சொல்லா திருப்பே னாயி னொல்லென
விரியுளைக் களிமான் நேரொடு வந்த
விருந்தெதிர் கோடலின் மறப்ப லென்றம்.
- கஅ வாடிய பூவொடு வாரலெம் மனையென
ஆடி யிருப்பே னாயி னீடா
தச்சா ருத வுணரிய வருபவன்
பொய்ச்சூ ளஞ்சிப் புலவே னுருவல் ;

க. | இச்செய்யுள் கற்பின்கண் தலைவிடற்றுப் பெட்பின்கண் வந்ததற்கு
மேற்கோள்; நொல். கற்பி. கு. க. இளம். கச.

(பிரதிபேதம்) * பாந்தரபார்க்கவர்களைப், † பித்தேறித்திலே சென்று, ‡ குறுபெயர
பாளை, இதனால்.

முன்றாவதுமருதம் க0.

சசஎ

- உஉ பகலான் டல்சனை பாத்த வென்றியா
னிகலி யிருப்பே னாயிற் றுன்றன்
முதல்வன் பெரும்பெயர் முறையுளிப் பெற்ற
புதல்வற் புல்லிப் பொய்த்துயி றுஞ்சம் ;
ஆங்க;
- உஎ விருந்தெதிர் கொள்ளவும் பொய்ச்சூ ளஞ்சவு
மரும்பெறற் புகல்வனை முயங்கக் காணவு
மாங்களிந் தொழியொன் புலநி தாங்கா

தவ்வம் விடந்தா னையயனை காண்பி
 பூங்கண் டாகாரி புனைவல் சிறைத் து
 மாய மகிழ்தல் பாத்ததை
 கோவைன் றேழி கடனாற் கொளவோ.

இது தலைவன் தாடோறும் வதுவையயர்ந்து வந்தால் யான் அதற்கும்
 பொறேறும் நீ ஊடலின்றி அவன் வந்தபொழுதே எதிர் கொள்ளுத்யென்ற
 தோழிக்குத் தலைமைய அத்தந்தக் காணங் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)*நீரார் செறுவி னெய்தலொடு நீடிய
 கோரித மாம்ப னிரையிதற் றுகொண்மார்
 நீரார் சேயிழை பொய்ப்ப வோடு

மோரை மகளி தோதை †வெரி இப்பொழிற்

① தார லார்கை யஞ்சிறைத் தொழுதி
யுயர்ந்த பொங்க || ருயர்மர மேறி
யமர்க்கண் மகளி † ரல்பரிய வந்தோய்
தமர்க்குரைப் பனபோற் பல்சூரல் பயிற்று
முயர்ந்த = வோரி னெய்தல் லூரன்

க. (அ) தரவு தனக்குப் பேரெல்லையாகிய பன்னிரண்டடியை யிகத்து
புதினமுண்டடியான வகத்தற்கு. "நீரார்.....தெற்றன்" என்னும்
இப்பகுதி மேற்கோள்; தோல். செய். கு. ககக. கச. பன்னிரண்
டடியின் இகத்தன துள்ளலோசையான் வாராமையின் இலேசிறை
கொண்டானென்பர் போர்.

(ஆ) "நீர்ச்செறுவி னீனெய்தல்" பட். கக. இத்தாற்பக்கம் சகக: க-ஆம்
 குறிப்பும் சகக: க-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) *நீரே செறுவின், †கொய்ம்மார், ‡வெரி இப்பாள். || ஊர்மாம், + அகம்பிய,
 = போரினெய்தல்.

க0 புதுவோர்ப் புணர்தல் வெய்ய னாயிள்

வதுவை நாளாட் வைகலு ருலீதிபா

னேவென் றேழி நேவாய் ரீபென

வெற்பார்த் துறுவோய் கேளிவித் தெற்றென

எ - து: நீர் நிறைந்த செய்வில் ஊர்ந்த ஒத்த இதழையுடைய செய்தற்
பூவோடே ஆம்பலின துக்கிரைத்த இதழையுடைய புக்களைப்பறித்துக்கொடற்குக்
தலைமை நிறைந்த சிவந்த சிலம்பமுள்வியன ஒலிப்ப ருகின்ற விளையாட்டின
யுடைய மகளிருடைய ஆரவாரத்திற்கு வெருவியெழுந்து ஆவ்வீனை புண்டலை
யுடைய அழகிய சிரகிளையுடைய புரவைத்தின் உயர்ந்த மரத்தில் உயர்ந்த
கொம்பிலே எறியுந்து போலிசெய்யும் கண்ணிளையுடைய மகளிர்
தம்மை + அலைத்த அக்கோயை அம்மகளிருடைய சுற்றத்தார்க்குக் கூறுவன
போலப் பலகுலாவை பலகாலும் சொல்லும் உயர்ந்த போர்களால்
உண்டாகிய ஆவாரத்தினையுடைய சல்ல மாரிளையுடையவன் பதிய பத்தை
யுரை மணஞ்செய்தலை எக்காலமும்கூறும்பவனாயின். அதற்கேற்ப (1) ஈள்களும்
வதுவைக்கு உரிப சாராயி நக்கு மாயின். அங்கிலாமுக்கத்திற்குக்கோழி! யான்
வருத்தவேன்; அதற்கு முகாலும் வருத்தாயெனச் சொல்லி என்னைப்
பார்த்து வருக்கமுறுகின்வன! இஃது அவன் செய்தியை யின் அருக
தெளியும்படியாகக் கேள். எ - து.

உயர்த்தாரோடு இழிந்தாயை யுத் தத்தம் மனைகளினின்றும் கொண்டு
போந்து வருந்த விடுகின்ற விடலி முதலிய வாயிலேயார் செங்கின்ற ஆவாரத்
தைக் கேட்டு வெருவி அவனை அறிதிற்பெற்று, அதற்கு வருத்திக்குள்ளே
சேரிப்பத்தையர் பின்பு அவன் கொடுத்துகின்ற ஆவாரில்செங்கு எய்தாத இடம்
களிலே புலந்திருந்து அவன் வாயில்கள் தம்மை வருத்தின கோவை அவர்
சுற்றத்தார்க்குப் பலகாலும் முறைப்பட்டுக்கூறும். மனைகளினின்றும்
கொள்க.

கச (2) † எல்லினை வருதி பெயன் குறிக்கனை பெயர்
சொல்லா திருப்பே னாயி || வெல்லென

க. கல்லாளில் வதுவை செய்தல் மரபென்பதை, நலி. கூட: கஉ - ச - ஆம் அடிகளின் குறிப்பாலுணர்க.

உ. "இடை நிலைப்பாட்டே தரவகப்பட்ட மாய்னது" என்புழி அகப்படுதல் என்பதற்கு அகம்புறமென்றிரு கூறு செய்தவழி முற்கூற்றினுட்படுதல்; முன், காலமுன்னும்; எனவே ஆறடிமுதல் இரண்டடிகாரும் வரப்பெறுமென்று கொள்க..... பன்னீர்டி யிகந்த "நிரர்செறுயின்" என்ற தாவிர்கும் "எல்லிவருதி..... மறைப்ப (பிரதிபேதம்) * நிகந்தவிதமே. † அகக்க, ‡ மெய்வீரையருதி, எல்லியருதி, || எல்லென.

முன்றுவது மருதம் ௧0. சசக

(க) *விரியுனைக் கவிமான் நேரொடு வந்த

(உ) விருந்தெதிர் டிகோடவின் மறப்ப வென்றும்

எ - து: வதுவை அயர்ந்தின்பு விளக்கத்தினை யுடையாய் வாராகின்றாய், எம்மை எத்தன்மையாகக் கருதியெனப் புலந்துகறிப் பின்னர் ஒரு மொழியைக் கூறுதிருப்பேயின் அது||கீக்கப்பரந்த கழுத்தின்மயிரினையும் மனச்செருக்கினையுமுடைய குதிரை பூண்ட தேரிலே ஆரவாரிப்பக் கொண்டு வந்த விருத்தினரை எதிர்கொள்ளுகையினவே எங்காரும் புலவியை(உ) + மறப்பேன். எ - று.

கஅ வாடிய பூவொடு வாரலெம் மீனையென
வூடி யிருப்பெ னாயி னீடா

வென்றும்" எனத் தரவகப்பட்ட தாழிசை வருதல் கொள்கவென்பர், நச; தொல். செய். கு. கஉச.

க. தனக்கொத்த இல்லறம் இன்னதென்று தலைமகள் மனத்துட்படுதலாகிய "புரையதீத் தெளிதல்" என்பதற்கு, "விரியுனை.....மறப்ப வென்றும்" என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டி, இது அவனொடு சொல்லாடாது ஊடியிருப்பேயின் விருந்து கொண்டு புகுதரும்; அதனால் ஊடலை மறப்பெ வென்றமையிற் புரையறத்தெளிதலாயிற் றென்பர், பேர்; தொல். மெய்ப். கு. உச; இ - வி. தாலாரும் இதனையே எழுதுவர்; இ - வி. கு. ௫௮௦.

உ. “உருவிலாள் னொருபெருஞ் சேனை, யிகமல ராட்டி யெதிரின்று விலக்கியவ, டெழுதுவாரி கோல முழுமெயு முநீஇ, வீருத்தொடு புக்க

பெருத்தோட் கண்டொ, டெனுறைவு மரீஇ யொழுக்கொடுபுணர்த்த,
வடமீன் கற்பின் மனையுறை மகளிர், மாதர்வாண் முகத்து மணித்
தோட்டுக்குவளைப், போது புறங்கொடுத்துப் போதிய செக்கடை,
வீருத்திற் தீர்த்தில தாயின் யாவது, மருத்துர் தருங்கொலிம் மாநில
வரைப்பெணக், கையற்ற கடுங்கு கல்வினை நடுநான்” சீலப். இ: ௨௨௪ - ௨௩௪.

கூ. “மறைப்ப வென்றும்” என்று தோல். செய். கு. ௧௩௪. ௩௪. உரை
 மேற்கோளிக்காணப்படு மூலமும்; மறைப்பெனென்று ஒரு பிரதியிற்
காணப்படும் ‘உரையு மாகிய பிரதிபேதம், ‘வீருத்து கண்டொளித்த
ஶூடல் பள்ளியிடத்து வெளிப்படல்’ என்றும் கோவைக்களவியை
 கோக்கப் பொருத்தமுடையதாய்த் தோற்றுகிறது; கவித்தொகை எடு
ஏவ்வாவற்றின் மூலமும் பலவற்றினுரையும் அவ்வாறு இல்லை.

(பிரதிபேதம்) *விரியுறழ்க்கலிமான் தோரெமும் வந்த, † கொண்டலின் மறைப்பல். ‡ பின்
 விளக்கத்தினி, || சீக்கத்தேரிலே கொண்டெய்த, † மறைப்பென் பந்தகலுத்
 தின் மயி.....கொண்டே வந்தவிருத்த. பாடிய பூவோடு.

57

௪௪இ

கவித்தொகை எடு.

(க)தச்சா ருக *வுணரிய வருபவன்
 பொய்ச்சூ ளஞ்சிப் புலவே னுருவல்

எ - து: முயக்கத்தால் வாடிய பூவோடே எம்மணியிடத்து காராதே
 கொள்ளென்று கூறி யான் ஊழியிருப்பெனையின் † நீடியாமல், (௨)தன்பொய்ச்
 சூளுக்கு காம் அஞ்சும் அச்சமே தான் ‡ ஊடலுணர்த்தும் வழியாக ஊட
 லுணர்த்துதற்கு வருபவனுடைய பொய்யாகிய சூளுக்கு அஞ்சிப் புலவேனூ
 யிருப்பென். எ - று.

“அஞ்சியச்சுறத்தலும்” (௬)என்றாற்போல (௪)அச்சம் அச்ச என விகார
 மாய் நின்றது.

உ.உ. பகலான் டல்கினை பரத்த வென்றியா

னிகலி யிருப்பே னாயிற் றுன்றன்

(ரு)முதல்வன் பெரும்பெயர் || முறையளிப் பெற்ற

புதல்வற் புல்லிப் பொய்த்துயி றுஞ்சும்

க. “தெய்வ மஞ்சல்” என்னும் மெய்ப்பாட்டிற்கு, “அச்சாரூக..... ஆகுதல்” என்பது மேற்கோள்; தோல், மெய்ப். கு. உச. பே. இ - வி. கு. இஅ௦.

உ. “என்னை யருளி யருண்முருகு குஞ்சுளி, என்னை யருளி லணக்கான் மெய் வேறின்னும், விறல்வெய்போ னூர்மயில் வேனிழ னோக்கி, யறவ ரடிதொடினு மாங்கலை குளேல், குறவன் மகனானை கூறேலா கூறே, லைய குளி னடிதொடு குன்றோடு, வையைக்குட் தக்க மணற்சீர் குள் கூறல்.” பரி. அ: சுடு - எக.

உ. தோல். கன. கு. உக. இதனுடையில் இவர் ‘அஞ்சதல் அச்சென்றாயிற்று’ என்று எழுதியிருக்கிறார்.

ச. (அ) “அச்சந் தேம மாதி” (பதிந். க௦: உ.) என்பழி, அச்சமென்பது கடைக்குறைந்த தென்று எழுதியிருத்தலும். (ஆ) “நகையச் சாக கல்லமிர்து கலந்த” பரி. க: கக.” (இ) “அச்சிடை யிட்டித் திரியின்” பழ. உகக. என்பவையும் ஈண்டறிதற்பாலன.

ஊ. “புதல்வன் பொன்மருடம் பொறுத்தலான், முதல்வன் பேருவகைக்கு முத்தவா, னுதவும் பூமகள் சேர வொண்மலர்க், கதவாட்செய்ய கரத்தி னீக்கினான்” கம்ப. அடியற். உக. என்பதனால் முதல்வனென்பது தகப்பனார் பெயராய் வருதலையும் “அறைதரு மாந்தா தாமுன முயிர்த்தோ ரம்பரீ டன்புரு குச்ச, னெறிபுறு புகழ்சார் தருமுசு குத்த னிகழ்த்தமீம் மூவரின் முண்டோன், குறைவறு குணஞ்சாலொருமகவெண்ணக்குலவி.....பிதாமகனாகு, முறைமையின் புலனாச் சுவனெனு நாம மூதுல கிற்பெநீஇச் சிறந்தான்” பாக. (பிரதிபேதம்) * புனரிய, † கீட்டியாமல், ‡ ஊடணு ராதலம் வழி. || முறையளிபெற்ற.

எ - து: *பரத்தைமையையுடையவனே! பகற்பொழுதெல்லாம் பரத்தை யர் மனையிலே தங்கினாயென்று கூறி யான் அவனுடனே மாறுபட்டிருப்பே னாயின், தான் தன்னுடைய தந்தையுடைய பெரிய பெயரைப் பெறு(க)முறையாற் பெற்றபுதல்வனைத் தழுவிப்(2)பொய்யாகிய துயிலைக்கொண்டிருந்தும். எ-று

துஞ்சுதல் - இறந்துபடுதல். 'பகலாண்டல்கினை' எனவே உண்டாக் காலத்தும் வந்திலையென்றான்.

† ஆங்க, அசை.

128 (17) விருந்தெதிர் கொள்ளவும் பொய்ச்சூ ளஞ்சவு
மரும்பெறற் புதல்வனை முயங்கக் காணவு
† மாங்கனிர் தொழியுமென் புலனி தாங்கா
|| தவ்வவ் விடத்தா னவையவை காணப்
பூங்கண் மகளிர் புனைநலஞ் சிதைக்கு
(சு)மாய + மகிழ்நன் பரத்தைமை
நோவேன் நேழி (18) கடனமக் கெனவே

(க) அரிச்சுதின்கதைபுரைத்த. க. என்பதனாலும் "எத்தை பெயரனை யாங் கொள்வேம்" கலி. அக: ௩௫. எனப் பின்பு இந்துலுள்ளே வருதலாலும் ஒருவன் தந்தைப்பண்பெயரைத் தன்பிள்ளைக்கு இடு தல் மடபென் பதைபும் அறித.

- க. உளியென்பது மூன்றும்வேர் மூலையப்பொருள்படுவதோ ரிடைச்சொல்.
- உ. (அ) "சிறுதையெய்த் திரு வினைகப், பூவிப லமளி மேலாப் பொய்யுறக் குறங்குவானை" ௩௫.ப. ௩௩. ௩. ௩. (ஆ) "பொலங்கொடி காணி னேழிம் பொய்த்துயில் கூர்ந்தா னன்றே" நைடந. மணம். ௪௨.
- உ. கற்பெண்ணுங் கைகோரில் உணர்த்தலுக்கு "விருந்தெதிர்.....புலவி" என்னும் இப்பகுதி மேற்கோள். தொல். செய். கு. ௧௩௩. பேர். ௩௪.
- ச. (அ) "அன்புடைக் கணவ ரழிதகச் செயினும், பெண்பிறக் தோர்க்குப் பொறையே பெருமை" பெருங். (ச) ௩௪: ௧௩.௬. (ஆ) "சிறமையும் பெருமையும் தெரிந்தி லாபெனப், பொறுமையொன் றின்றியே பொங்கும் கக்கையை, யறமல குவயினூர்ச் கன்பர் பாற்செயுந்,

நிறமல சிவமென வருணன் தேற்றுவான்" நீருக்கழகீதன்றப்.
நிர்த்தச்சருக்கம். உ.உ.

டு. புரையாற் தெளிதலாவது: தணக்கற்ற அடம் இன்னதெனத் தெளி
தல்; "கடனமக்கெனவே பென்றவழி, 'பரத்தைமைகண்டு புலவாறு
*அதனைப்பொறுத்தல்[*]இதனைப் பொத்துவது என்றும் பிரதிபேதம்.
(பிரதிபேதம்) * பரத்தைமையுடையானே, † எனவாய்ந்த ஆற்ற அரை. *உரை. † ஆத்
மைத் தொழியும் || அவ்வவிடத்தான், † மகி

சுருஉ

கவித்தொகை எ.உ.

எ - து: தோழீ! பூப்போலும் கண்ணையுடைய மகளிருடைய கையெய்த
கலத்தைத் கெடுக்கும் பொய்யைவல்ல மகிழ்நனது*பரத்தைமையாலேவதுவை
யயாந்து வந்த மனைதோறும் அவர் புலவியாற் செய்த வடுக்களைக் கண்டிருக்க
நமக்கு முறைமையாயிற்றென்று கருதி யான் கொந்திருப்பேன்; ஆயின் யான்
இவ்வனமாகவும் விருத்தினரை எதிர்கொள்ளுதலைச் செய்கையினாலும் அவன்
பொய்யாகிய குளால் நமக்கு வருத்தம் வருமென்று அஞ்சுகையினாலும் பெறு
தற்கரிய புதல்வனை முயங்கிக்கொண்டு வருத்தக்காண்கையினாலும் என்
னெஞ்சு புலவியை முழுக்கத் தாக்காது; † தாக்காதபடியாலே அவ்விடத்துப்
புலவி டெட்டிப்போகாநிற்கும்; இதுகாண் யான் உறுகின்ற துன்பமென்றால்.,
எ - து.

இதனால், பிறர் இகழ்க்கமைபற்றித் தலைவிக்கு என்எல் பிறத்தது.

இது "தாவே தானு நாலடி யிழியாயா நிரண்[†]டியா வேறவும் பெறுமே"
(க)என்றதனில் ஏறவுமென்ற உம்மையாற் சிறுபான்மை பதின்மூன்றடியும்
வருமென்றவிற் பதின்மூன்றடியான் வந்த தரவும் || தாழும்பட்ட நுசை
யின்றித்தரவுகப்பட்ட இடைநிலைப்பாட்டும்ஆங்கவென்னுக் X தனிச்சொல்லும்
ஏழடிச்சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கவி. .

(எ0)

(63.) புணையிழை நோக்கியும் புனலாடப் புறஞ்சூழ்ந்து
 மணிவரி தைஇயுநம் மில்வந்து வணங்கியு
 வினையுபு வருந்துமிந் நெடுந்தகை திறத்திவ்வு,
 ரிணையனென் நெடுத்தோதற் கணையையோ ரீயென
 வினவுதி யாயின் விளங்கிழாய் கேளினி;

க செவ்விரல் சிவப்பூரச் சேட்சென்று யென்றவன்
 பொளவரீர்ச் சாய்க்கொழுதிப் பாவைதற் தனைத்தற்கோ
 கெளவைநேர யுற்றவர் காணாது கசித்தசொல்
 லொவ்வாவென்றுணராய்நீ யொருநிலையே யுரைத்ததை;

கடு ஒடுக்கியாம் புகலொல்லேம் பெயர்தர வவன்கண்டு
 நெடுங்கய மலர்வாங்கி நெறித்துத்தந் தனைத்தற்கோ
 விடுத்தவர் விரகின்றி யெடுத்தசொற் பொய்யாகக்
 கடிந்தது மிலையாய்நீ கழறிய வந்ததை;

இவ்வழைமகளிர்க்கு இயல்பென்னும் அறித்தினனே எனக்கூறிய
 வாறு கண்டு கொள்க" என்பர், இளம்; நொல். மெய்ப்ப. கு. உச.

க. நொல்; செய். கு. கருக. இந்நூற்பக்கம். சசஎ: க-ஆம் குறிப்புப்
 பார்த்து.

(பிரதிபேரம்) * பாத்தமையலே, † கீங்காத படியாலே, ‡ உயர்பேற்பவும் படுமே, உயர்
 பேறும்பெறும், உயர்வென்றதையும் படுமே, || நூழ்ப்பட்டம், x தனி
 கிண்சொல்லும்.

மூன்றாவது மருதம் க்க.

சடுக.

கச வரிதேற்றாய் ரீயென வணங்கிறை யவன்பற்றித்
 / தெரிவேய்த்தோட் கரும்பெழுதித் தொய்சில்செய்தனைத்தற்கோ
 புரிபுநம் மாயத்தார் பொய்யாக வெடுத்தசொல்
 லுரிதென வுணராய்நீ யுலமந்தாய் போன்றதை;
 எனவாங்கு;

கக அரிதினி யாயிழா யதுதேற்றல் புரிபொருங்
கன்றுநம் வதுவையு ணபர்செய்வ தின்றிங்கீக
தானயந் திருத்த திவ்வு ராயி னெவன்கொலோ
நாஞ்செயற் பால தினி.

இஃது “அச்ச நீடினும்” (க) என்றதனார் கூட்டமுண்மை உணர்ந்த
தொழிக்கு உண்மைகூறுதற்கு அந்சீய அச்சம் நீட்டித்துத் தலைவி கூறியது.
இது “நீணை மயக் குறதலுங்கடிநிலையிலவே” என்றும் (உ) குத்தீவிநீயான்
மருதத்துக் குறிஞ்சி வந்தது.

இதன் பொருள்.

புனையிழை தொக்கியும் புனலாடப் புறஞ்சூழ்ந்து
மணியரி தை இயுகம் மில்வந்து வணங்கியு

நினையு பு வருந்துமிக் கெடுத்ததை திறத்திவ்வு
நினையொன் றெடுக்கேதாதற் கனைபையா நீபென
(ஈ) வினவுதி யாயிள் விளங்கியாய் கேளினி

எ - து: கைசெய்த பூண்களைக் கிடக்கும் முறைமையிலே கிடக்கத்
திருத்தியும், நாம் நீரிலே விளையாட நமக்கு ஒரேதம் வாராமற் புறத்தே
சூழ்த்து திரித்தும் அழிய தொய்யிலெழுதியும் நம்முடைய சிற்றிலிலே வந்து

வவற்றொழிலைச் செய்தும் கூட்டத்தை + நினைந்து வருந்துகின்ற, இர்தப்
பெரிய தருகிப்பாட்டையுடையவனிடத்தே கூட்டத்தைபுடையனென்ற இவ்
பூரினன்னார் பலகாலங் கூறுதற்கு நீ அங்வனம் ஒருகூட்டத்தைபுடைய
யோவென்று கேட்கின்றாயின், விளங்குகின்ற இழையினைபுடையாய்!
இப்பொழுது யான் கூறுகின்றநனைக்கேன். எ - று.

க. தொல். கள. கு. 20. இச்சூத்திர வுரையிலும் இச்செய்திக்கே இச்
குறிப்போடு இச்செய்யுளை இவர் மேற்கோள் காட்டியிருக்கிறார்.

உ. தொல். அகத். கு. 82. இச்சூத்திரத்தின் இவருரையிலும் மருதத்துக்
குறிஞ்சி மயங்கிபதற்கு இச்செய்யுள் மேற்கோள்.

ஈ. “வினவுதி யாயிற் கேண்மதி” சூசிரிய. ‘ஒளியிடு’

கு (க)செவ்விரல் சிவப்பூர்ச் சேட்சென்றா யென்றவன்
 பெளவநீர்ச் (உ)சாய்க்கொழுதிப் பாவைநர் தனைத்தற்கோ
 *கொவைநோ யுற்றவர் காணாது கடித்தசொல்
 லொவ்வாவென் றுணராய்நீ பொருவிலையே (ங)யுரைத்ததை.

எ - து: அலர்துற்றுது வில்லாதபொழுது வருத்தமுற்றிருந்த மகளிர் இது தகாதென்று ஆராயாதே ஐயுற்றுக் கூறியசொல் இவட்குப் †பொருந்தாவென்று அறியாயாய் நீயும் அவர்கள் சொன்ன நிலையிலேசொன்னது, சிவந்தவிரல் மிகச் சிவப்புப் பரக்கும்படியாக நெடும்பொழுதுநின்று வாங்கிஇயென்றுசொல்வி அவன் கடல் நீர் வந்து ஏறின கழியிடத்துத் தண்டான் கோரையைப் பறித்துக் கிழித்துப் பாவையாக்கித் தந்த அச்சிற்றுபகாரத்திற்கோ? எ - று.

நீர், ஆகுபெயர்: "ஒன்றேவேறே" (சு) என்பதனால் வேற்றுநிலமாயிற்று. மருதத்துத் தலைவி நெய்தலில் நேர்பட்டமையின்.

க0 ஒடுங்கியாம் புகலொல்லேம் பெயர்தர வவன்கண்டு
 நெடுங்கய மலர்வாங்கி நெறித்துத்தநர் தனைத்தற்கோ
 †ஊடுந்தவர் விரகின்றி யெடுத்தசொற் பொய்யாகக்
 கடிந்தது மிலையாய்நீ கழறிய (ரு)வந்ததை

எ - து: தீயரென்று எல்லாருங் கைவிடப்பட்ட மகளிர் அங்ஙனங் கூறநல் தீதென்று உணராவல்ல விரகின்றிப் பல்காற் கூறிய சொல் பொய்யாகக் கெடும்படி தவிர்ந்ததுவுமில்லைபாய் நீ என்னைக் கோபித்தற்கு வந்தது, கூடியாம் உட்புகுதலைப்பொருத்தேமாய்மீள அவன் அநனைக்கண்டு கெடிய

க. (அ) "ஒவற்றி நெடுஞ்சுவர் கான்பல வெழுதிச், செவ்விரல் சிவந்த...
 .....அறிவையர் பதிற். கடி: சுஎ-க., (ஆ) "சேந்தக ணதிகமுஞ்
 செவந்து நீருக" கம்ப. மாரீசன்வதை. கூடி. (இ) "சிவந்த தளிர்க்கை
 சிவப்பூர்" பாக, உருக்குமிணி யூடநீர்ந்த. உ.

உ. "சாய்தாட் பின்னா தந்து கொடுத்தம்" கல். கக: உச.

க. "வளர்ந்ததை" என்பது வினைத்திரி சொல்லென்பதற்கு 'உரைத்ததை' என்பது மேற்கோள்; சீவக. உஉஉ - உரை.

ச. நொல். களவி. கு. உ. இச்சூத்திர வுரையில் "செவ்விரல்..... உரைத்ததை" என்னும் பகுதியை மேற்கோள்காட்டி 'இது மருத்தத்த தலைவி களவொழுக்கம் கூறவாள் பெளவரீர் சாய்ப்பாணை தந்தா கொருவனென செய்தனிலத்தெதிர்ப்பட்டமைகூறியது' என்பர். சச.

இ. வந்ததை பென்பது வினைமுற்றாக வருதல். உந்த. தேவசிரி. உஉ. (பிரதிபேதம்) * கௌவையோவற்றயி. † பொருந்தாதென்று. ‡ விடுத்தயி.

முன்னூவ துமருதம் கக.

சடுஇ

கயத்தின் மலரைப் பறித்துப் *புறவிதழையொடித்துத் தந்த அச்சிற்றுபகாரத் திற்கோ? ஏ - று.

தந்த, விடுத்த: இவை விகாரம்.

கச லரிதேற்றாய் நீயென வணங்கிறை யவன்பற்றித்

தெரிவேய்த்தோட்கரும்பெழுதித் தொய்யில்செய் தனைத்தற்கோ

புரிபுகம் மாயத்தார் பொய்யாக வெடுத்தசொல்

(க)† லாரிகென வுணராய் ‡ (உ)யுலமந்தாய் போன்றதை

ஏ - து: சாவல்புரிந்து காக்கின்ற கம் ஆயத்தார் சாவல் ||பொய்யாய்ப் போம்படி இவ்வூரார் பலகாற் கூறிய கூற்றை நீ பொய்யென்றுணராயாய் இவட்கு உரித்தென்றுகருதி - அலமந்தாரைப்போலே இருத்தது, நீ தொய்யி லெழுத அறியாயென்று கூறி விரைந்த முன்கையை அவன் பிடித்துத் தெரிந்தவேய்ப்போலுத்தோளிலே கரும்பைபுழுதித்தொய்யிற்குழம்பான்(க)மற் றம் எழுதுதற்கு உரியனவற்றை எழுதின அச்சிற்றுபகாரத்திற்கோ? ஏ - று

செய்த, உரித்து: இவை விகாரம்.

∴ எனவாங்கு

ஏ - து: என்று யான் கினக்குக் கூறும்படியாக. ஏ - று.

ஆங்கு, அசை.

கக அரிதினி யாடிழா யதுதேற்றல் புரிபொருக்
கன்றுநம் வதுவையு ணம்செய்வ தின்தீங்கே
தானயந் திருந்த திவ்வு ராயி னெவன்கொலோ
நாஞ்செயற் பால தினி.

எ - து: x நின்னெஞ்சிடத்து நிகழ்ந்த இக்காரியம் ஆயிழாய்! இனித்
தெளிவித்தல் அரிது; இனி நம்முடைய வதுவையிடத்தே நஞ் சுற்றத்தார்
சேரலிரும்பி அன்று செய்யுங் காரியத்தை இன்று இவ்விடத்தே இவ்வூர்
விரும்பி யிருந்ததாயின் அதற்கு நாம் + செய்தற்பகுதியையுடைய காரியம்
எக்காரியம்? = எ - று.

க. "உரிது" குறித்தீ. கடு; பரி. கக; கக; கடி; குடு; கலி. கட: எ; அகம்.
ககஉ: உ௦. சீலப். உ: ச௦.

உ. "உலமரல், சொப்புற நடையாற் கொள்க" என்பர், நச்; தொல். உரி.
கு. கக. கலி. அக; உ: ககக: க; ககஎ: கு; சசடு: ச; அகம். கடி: கக:
ககடு: க௦. கம்ப. மீட்சி. உஉச.

க. "தரும்பும் வல்லியும் பெருந்தோ னெழுதி" சீலப். உ: உக.

(பிரதிபேதம்) * புறவிதழொடித்த, † உரித்தென, ‡ உலமர்தாய், || பொய்யாம்படி, +
உலமர்தாய்; ∴ ஆக்கை. என அரிதினி, x என்றயான் கினக்கும் உறும்
படிபாக கிள் + செய்தற்குப் பகுதியை, = எனத்தலைவி தோழிக்குக்கறிஞர்
பந்துறு.

சடுக

கலித்தொகை எஎ.

இது தலைவி தோழிக்குக் கூறியது.

"பன்னூறு வகையினுந் தன்வயின் வரூஉ, நன்னய மருங்கி னூட்டம்
வேண்டலிந், றுணைச்சட்டுக் கிளவி கிழவிய தாரூர், துணையோர் கரும மாக
லான" (க) என்பதனால் வினவுதியாயினென நூட்டம் நிகழ்த்தவாழும்
சுரிதகத்துக் கூட்டம் கூறித்துணைச்சட்டுக் *கிளவி கிழவியதாயவா றுங்காண்க.

இதனால், தலைவிக்கு அச்சம் நிகழ்ந்தது. இதுனைத்தோழி கூற்றுக்கி

உரைப்பாரும் உளர்.

இஃது † ஆசிரியத்தனையும் கலித்தனையும் விரவி ஐஞ்சீரடி வந்த வெண்ணைச்சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. “வெண்பாவியலினும் பண்புற முடியும்” (உ) என்பதனால் வெண்ணைச்சரிதகத்தாலிற்றது. இது “வெண்டளை விரவியு மாசிரியம் விரவியு, மைஞ்சீ ரடியு முளவென மொழிப்” (ங) என்பதனால் ஐஞ்சீரடியும் வந்தது. (கக)

(௭௭.) இணையிரண் டியைந்தொத்த முகைநாப்பப் பிறிதியாதுந் துணையின்றித் தளைவிட்ட தாமரைத் தனிமலர் திருமுக மிறைஞ்சினள் வீழ்பவற் கிணைபவ ளரிமதர் மழைக்கண்ணீ ரலர்முலைமேற் றெறிப்பபோற்
 கு றகைமலர்ப் பழனத்த புன்னொற்ற வொசிந்தொல்தி மிகநனி சேர்ந்தவம் முகைமிசை யம்மல ரகவிதழ்த் தண்பனி யுறைத்தரு முரகேள் ;
 அ தண்டளிர் த் தகைபூந்த தாதெழி னலஞ்செலக் கொண்டி நீ மாறிய களின்பெறல் வேண்டேன்ம னுண்டாதல் சாலாவென் னுயிர்சாத லுணர்ந்துநின் பெண்டெனப் பிறர்கூறும் பழிமாறப் பெறுகற்பின் ;
 கூ. பொன்னெனப் பசந்தகண் போதெழி னலஞ்செலத் தொன்னல மிழந்தகண் டியில்பெறல் வேண்டேன்ம னின்னணங் குற்றவர் நீசெய்யுங் கொடுமைக ளென்னுழை வந்துநொந் துரையாமற் பெறுகற்பின் ;

க. நொல். கள. கு. கூ. இச்சூத்திரத்தின் இவருரையில் “புனையிழை நோக்கியுமென்னும் மருதக்கவியுள் ‘வினீஷுதியாயின்’ என நாட்டம் கிகழ்ந்தவாறும் அதன் சரிதகத்துக் கூட்டமுண்மை கூறுதலின் துணைச்சுட்டுக் கிளவி கிழவியதாயவாறுங் காண்க” என்பது காணப் படுகிறது.

உ. நொல். செய். கு. எள.   ங. நொல். செய். கு. கூ.

(பிரதிபேதம்) * கிளவியதாயவாறும், † ஆசிரியத்தனையும் விரவி ஐஞ்சீரடியும்.

கக மாசற மண்ணுற்ற மணியேசு மிருங்குந்தல்
விசேர்ந்து வண்டார்க்குங் கவின்பெறல் வேண்டேன்ம
னேய்சேர்ந்த திறம்பண்ணி நின்பாண னெம்மனை
நீசேர்ந்த வில்வினய் வாராமற் பெறுகற்பின்;

ஆங்க;

உக கடைஇய நின்மார்பு தோயல மென்று
மிடையு நிறையு மெளிதோகிற் காணிற்
கடவுபு கைத்தங்கா ரெஞ்சென்னுந் தம்மோ
டென்வாழ் பகையுடை யார்க்து.

இது பாத்தையர் கசேரியிற்சென்றுவந்ததலைவனோடு ஊடிய தலைவி
ஊடறிகின்றள் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க) இணையிரண் டினைபத்தொத்த மறககாப்பட் டிறிதியாதுந்
துணையின்றிக் துணையிட்டகாமரைத் தனிமலர்;
திருமுக மிறைஞ்சினள் விழ்பவற் கிணைபவ

(உ) ஸ்ரீமதர் (ரு) மறைக்கண்ணி ரலர்முலைமேற் றெறிப்பபேயற்

நி றகைமலர்ப் பழனத்த புள்ளொற்ற வொசுந்தொல்கி

மிதநனி சேர்க்கவர் முகைமிசை யம்மல

ரகவிதழ்த் தண்பனி யுறைத்தரு முடிகைள்

எ - து: தாமரையிற் றனித்த மலர்கள் இரண்டு தம்மிற் சேர்ந்து ஒப்
பொத்த முகைகளுக்கு றடுவே நின்ற ட வேறொரு பூச சிறிதுத் தம் அருகு
சேர்தலின்றி முறுக்கு டுவிழ்ந்தன; தான் விரும்பப்பட்டவனுக்கு அழகினை
புடைய முகம் சலித்து அழகின்றவளுடைய செவ்வரியினைபுஞ் செருக்
கினைபுங் குளிர்ச்சியினைபுமுடைய கண்ணின் கீர் அடிக்கொண்ட முலைமேல்

க. இவ்வடி இணைமோனைக்கு மேற்கோள்; தொல். செய். கு. கட. கச்.

உ. இவ்வடி பொழிப்பு மோனைக்கு மேற்கோள். தொல். செய். கு.

கட. கச்.

௩. (அ) “கண்ணீர் நிறுத்தல் செல்லாண், முலைமுத களைப்ப” புறம். கசக: கக - கச. (ஆ) “முலைமேல், வடிக்கேழ் மலர்கெடுக்கண் வாற்புயலும் காணும்” சிவக. உபசக. (இ) “வாருங் கண்ணீர் வளர்கொற்கை வரைமே லருவி பெனவீழ்” வில்லி. குதுபோர். உகக. (ஈ) “மைக்க வரிவ வாலி சிந்த வைகிய, மங்கை மென்முலைத்த டத்து” நாடநம். கைக்கிண. க.

(பிரதிபேதம்) * சேரிச்சென்றயத்தலைமேடு முடிய, † வேடுகு பூக்கள், ‡ அவிந்தன யென முந்ருகையாக்க, அப்பூக்கள் அழகின.....ஊரே.

சாநிஅ கலித்தொகை எள.

வீழ்வன * போல, அப்பூக்கள் அழகினாயுடைத்தாகிய மலர்களை யுடைய பழனத்திடத்தனவாகிய பரவைகள் வந்து தாக்க மிகவுஞ் சாய்ந்து வளைந்து மிகவும் இணைந்த † அந்த முகைகளின்மேலே தம்முடைய உள்ளிதழினின்ற றீரைத் துளித்தலைத் தருகின்ற ஊரணே! ‡ கேள். எ - து.

அம்மலர் புன்னொற்ற ஒல்கி அம்முகைகளின்மேலே தன்பனி யுறைத் தரும் ஊர என் றதனாற் சேரிப்பரத்தையர் நின்மனைவியரை இகழ்த்து வந்து அவர்மனை தோறும் நின்னைக் தேடுகையினாலே அவர் வருத்தி அழுகின்ற ஊரவெனத் தலைவி புலந்துகூறினள்.

அவிந்தன என வினைமுந்ருக உரைக்க.

அ தண்டளிர்க் தகைபூக்க காகெழி னலவ்ஞ்சலக்

(க) கொண்டுநீ மாறிய களின்பெறல் வேண்டின்ம

ணுண்டாதல் சாலாவென் னாரிர் || சாத னுனார்த்து(உ)கின்

(ஈ) பெண்டெனப் பிறர்குறும் பழி னாறப் பெறுகற்பின்

எ - து: உண்டென்று கூறதல் அமையாத என்னுயிர் அந்நிலையினும். நிலாமம் சாதலை உணர்ந்துவைக்கும் நின் பெண்டென்று பிறர்குறும் பழி போகப்பெறின், குளிர்ந்த(சு)தளிரிடத்தே வீழ்த்து அழகுபொலிவுபெற்றதாது

- க. (அ) "பிறனைக், சொல்லியொக்கும் கொண்டுகுண்டாநல்" நா ஸ்மணி. அ.
(ஆ) "கொண்டுகண் மாநல் கொடுமையிற் றல் வாது" முதுமொழி. க. எ.
- உ. (அ) "சுட்டுமுதலாகிய அன்னும் ஆனும், அவைமுதலாகிய பெண்டென்
கிளவியும்" என்பதன் விசேடவுணாயில் என்னை, 'நின், பெண்டென்ப
பிரர் கூறும் பழிமாதப் பெறுகற்பின்' என சான்றோர் கூரலின்
பெண்டென்பதே பாடமென்றும் அப்பெண்டென்னுஞ் சுட்டு, "தடி
சொல்லிவலை" என்பதனால் பெண்டென நின்றது என்றும் கூறுவர்
நச்; தோல். பெயரி. கு. க. (ஆ) தொல்காப்பியர் காலத்தே பெண்
டென்னும் சொல் வண்டென்பது, "வண்டும் பெண்டு மின்னெடு
சிவணும்" "பெண்டென் கிளவிக் கன்னும் வரையார்" தோல். குந்.
கு. கடு, கக. என்பவற்றால் விளங்குகின்றது. இச்சொல் பிறவற்றிலும்
வந்துள்ளதேனும் ஐங்குறுநூற்றில் பிக வந்துள்ளது. (இ) 'இன்னன்'
என்பதனால் பெண்பாற் பெயர்களுள் பெண்டென்பது மொன்றென்று
கூறி அதற்கு, "நின் பெண்டென..... பெறுகற்பின்" என்பதனை
மேற்கோள்காட்டுவர், இ - வி. உரைகாரர்; இ - வி. கு. க. எ. அ.
- க. ஒருமோனைக்கு இவ்வடி மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்றிருக்கிறது;
தோல். செய. கு. கஉ. கச். வேறுசிலர் கருத்தின்படி இது சீழ்க்
கூறுவாய் மோனையாகும்.
- ச. இத்தாற்பக்கம், கடுஅ: க - ஆம் குறிப்பில் இவ்விடத்துக்கு ஒத்தன
ஒப்புக்கோக்கற்பாலன.

(சீழ்ப்பேதம்) * போல் அம்மலர் புன்னொற்ற.....கறிஞன், தண்டளிர்ந்த † அம்முனை
கலிஞ் டுகேனென்க. தான் விரும்பப்பட்ட. || சாய்ததுணர்ந்த.

மூன்றாவது மருதம் கஉ.

சுருகி

போலும் எழிலையுடைய மாமைபுள் சுணங்கும் எம்மிடத்தினின்றும் போம்படி
யாக வாங்கிக்கொண்டு நீ பின்பு ஒருகாலத்தாராதவிட்ட அழகை யான்
பெறுதலை விரும்பேன்; அதனாற் பெற்றதென்? பெண்டென்னும் பெயர்
போகாதாயிற்றே! எ - று.

(க) பெறுகற்பின், வினைத்திரிசொல். மன், கழிவு.

சாதலுணர்ந்துமென்பது செடுங்காலன் கைவிட்டமை தோன்ற நின்றது.

கஉ. (உ) பொன்னெனப் பசந்தகண் போதெழி னலஞ்செலத்
 தொன்னல மிழந்தகண் டியில்பெறல் வேண்டேன்ம
 (ஈ) னின்னணங் குற்றவர் நீசெய்யுங் கொடுமைக
 னென்னுழை வந்துநொந்(சு) - துரையாமுற் பெறுகற்பின்

எ - து: *கண்கள் பூவினது அழகையுடைய நலம்போம்படியாகப்
 (ஈ) பொன்போலப் பசந்தகண்; நீன்னை வறுத்தமுற்ற பாதையர் நீ செய்யுங்
 கொடுமைகளை என்னிடத்தே வந்து வெறுத்துச் சொல்லாமையை யான்
 †பெறின், இயற்கைநலத்தையும் இழந்த அக்கண் துயில்பெறுதலைவிரும்பேன்;
 அதனைப் பெற்றதென்? அங்ஙனம் என்னை இகழ்த்து கூறுதல் || தவிராரே!
 எ - து.

க. 'பெறுகற்பின்' என்பதற்குப் பெறின் என்னும் பொருள் இங்கே
 காணப்படுகின்றது. இதைப்போலத் திருக்குறளிற் 'செல்கற்பின்'
 என ஒரு வாய்பாடு காணப்படுகின்றது; அதற்கெழுதியுள்ளபொருளை
 நோக்க அது 'செல்கிற்பின்' என்றுருக்க வேண்டுமெனத் தோற்ற
 திறது. இஃது ஆராய்தற்பாலது.

உ. இந்துற்பக்கம் சகக: ஈ-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

ஈ. (அ) பரத்தையர்தாமுற்ற தன்பத்தினைக்கூறக்கேட்டலைமகள் அதனைப்
 புலவியின்கண் தலைமகற்குக் கூறியதற்கு "நின்னணங்கு..... ..
 பெறுகற்பின்" என்பது மேற்கோள்; தோல். பொருளி. கு. உக.
 'தம்முறு விழுமம்' இளம்.

(ஆ) "நோதக்கா யெனநின்னை நொத்தீவா ரில்வழி" கவி. எக: க.

ச. (அ) "பிறவாம னல்து பெரிபோய்" கம்ப. நாகபாச. ௨௫௮. (ஆ)
 "தற்பழி யாமலுஞ் சந்திர வாணன் நழித்தஞ்சைநகம், கற்பழி
 யாமலுங் காரணமாக" தந்தை. ௨௨௭. (இ) "என்சொல் வழு
 வுறாமல் வேண்டி மென்ன" விஸ்வ. பதினான்காம். ௧௭. (ஈ) "வளைத்
 திழுத்துக் குட்டா மலங்கு" தனிப்பாடல். என்பவற்றாலும் 'மல்'
 எதிர்மறைத் தொழிற் பெயர் விதுதியாய் வருதல் அறியலாகும்.

ஊ. "பூப்போ லுண்கண் பொன்போர்த் தனலி" ஐங். ௧௧.

(பிரதிபேதம்) * உரையாமை பெறு, † பசந்தகனென முற்றக்குக, இயற்கை நலத்தை
 யிழந்த அக்கண்ணொளச்சொட்டாக்கியதாகக். நீன்னை, † பெறின் அக்கண்
 துயில்பெறுதலை || தவிராரேயென்க. பாசத.

பசுந்தனவென முற்றாக்குக. இயற்கை கலத்தையும் இழந்த ஆக்கண்
ணெனச் சுட்டாக்கி உரைக்க.

கக (3)மாசற (2)மண்ணுற்ற (h)மணியேச மிருங்குந்தல்
(ச)வீசேர்ந்து வண்டார்க்குங் கவின்பெறல் வேண்டேவ்ம
(ரு)னேய்சேர்ந்த திறம்பண்ணி சின்பாண நெம்மனை
நீசேர்ந்த வில்வினாப் வாராமற் பெறுகற்பின்

எ - து: நின்னுடைய பாணன்(சு)ரோவுசேர்ந்த திறப்பண்ணைப்பண்ணி
ம்முடைய மணையிடத்தே நீ சென்று சேர்ந்த பரந்தையர் மனையை என்னைக்
கேட்டு வாராதிருத்தலை யான் பெறின், மாசறக் கழுவதுலுற்ற நீலமணியை நீ
எனக்கு ஒவ்வாயென்று எசும் கரியகூத்தல் பூவணிந்து வண்டுகள் ஆரவாரிக்
கும் அழகைப்பெறுதலை யான் விரும்பேன்; அந்நூற் பெற்றதென்? அவன்
வில்வினாவுதல்த் தவிரானே. எ - து.

எம்மனை, *வேண்டினென்ப, ஒருமைப்பன்மைமயக்கம்.

ஆங்க, அசை.

க. "செய்யொடு துறத்த மையிருங் கூத்தன், மண்ணுறு மணியின் மாசற
மண்ணிப், புதுமலர் கருவ" புறந். கசச: சு - அ.

உ. "மண்ணார் மணியின் வணர்குல் வண்டார்ப்ப" பரி. ௧௦: அக

ங. "அணிக்கயிற் நவழந்த மண்க்ருர லைம்பால்" "நீல மாமணி நிமிர்ந்தி
யன்றன்ன, கோலங்கொண்ட குயடுறிக் கூழை" "மணியிருங் கூத்
தல்" பெருங். (க) ச௦: கதிஅ, (௨) கடு: சு௦ - கக. (ங) க: கடு௩.

ச. (அ) "அருந்துய ருழக்குதின் திருத்திழையரிவை, கலமயிற் கலாவங்
கால்குவித் தன்ன, வொலிமென் கூந்தற் கமழ்புகை கொளீஇத், தண்
கமழ் கோதை புனைய" (ஆ) "புணர்ந்தோர் பூவணி யனைய" புறந்.
கசச: எ-க௦; ககச: ங. (இ) "பெறுக நின் செவ்வி பெருமகன் வந்தா,
ன்றமலர்த் கூந்த ளுளணி பெறுகென" திலப்.உஎ: உகடு - உகச.
எனவும் (ஈ) "போதில் வறுங் கூத்தல்" கலி. அ௦: உ௩. (உ) "தன்ன

வன் தணந்த காலிப், பூமனும் புனைதலின்றி” சீவக. கடுகடி. எனவும் வருவன இங்கு அறிதற்பாலன.

டு. “நோய் சேர்ந்த.....பெறுகற்பின்” என்பது குர்பின் கண் மடத்தப் புரைத்தலென்னும் மெய்ப்பாட்டிற்கும் (தொல். மெய்ப். கு. கக. பேர்.) ஊடலுக்கும் (தொல். செய். கடி. போ, கச.) மேற்கோள்.

க. பரி. பதின்மூன்றும் பாடலின்பன் கோதிறமென்றிருத்தலும் சீலப். ச: எடு. “பூண்வாய் வண்டு கோதிறம்பாட” என்றிருத்தலும் இங்கு கருதற்பாலன.

பிரதிபேதம்) * வேண்டேனென்பது.

மூன்றாவது மருதம் கஉ. சங்கக்

உக (க) கடைஇய நின்மார்பு தோயல மென்னு
முடையு நிறையு மெளிதோநிற் காணிற்
கடவுபு கைத்தங்கா (உ) நெஞ்சென்னுந் தம்மோ
டுடன்வாழ் பகையுடை யார்க்கு.

எ - து: “தம்முறு விழும் பந்தையர் கூறினு, மெய்மையாக வவர்வயி
னுணர்ந்து, தலைதாட் கழறதம் தமெதிர்பொழு தின்றே, மலிதலு மூடலு
மலையலங் கடையே” (உ) என்பதனும் பரந்தையர் முன்னரன்மையின்
மலிதலும் ஊடலும் திகழ்த்துதலைக்கழறினார். நின்னைக் காணில் என்னை
உன்னிடத்தே செலுத்தத் தாழும் நினைவிடத்தே ||தங்கி வருந்துகெஞ்
சென்று சொல்லப்படுந் தடமோடு ஒன்றும் வாழப்படுகின்ற உட்பகையை

யுடையார்க்கு முன்னர் எம்மை நின்மேல் வீழ்வித்த நின் மார்பைக் கூடக்
கடவேமல்வேமென்று தருதும் (ஈ) திரையென்னுங் குணத்தையும் பெறுத
லெளிதோ? அஃது அரிசுண்டே? என ஊடநீர்த்தான். எ - து.

இடையும் - நெஞ்சென்க. நிறையுமென்னும் உம்மை, சிறப்பு.
இதனால், தலைவிக்குப் புணர்ச்சியுடைய பிரத்தது.

* “அருணமுந் துறுத்த வந்துபொதி கிளவி, பொருள் பட மொழிதல்கிழ

வோட்டு முறித்தே. (11) என்பதனால் = 'வா'மற் பெறுகற்பின்' என்ற தலைவி 'நீர்காணற் கடவுறு கைத்தந்திரா நெஞ்சு' என அந்நொற்றமை கண்டருளி நெஞ்சு எவல். ∴ செய்ததென வேறொ பொருள்பயப்பத் தன் அன்பினைத் கரத்தவாறு காண்க.

இது வெள்ளைச் சரிதகத்தா விற்கு நுத்தாட்டிசைக்கவி. (கஉ)

- க. பெயரொசு வினைத்தி' சொல்லுக்கு, 'கடைஇய ின் யாற்பு' என்பது மேற்கோள்; தொல். எச்சு. கு. சக. நச.
  - உ. (அ) "அவர்கெஞ்சவா காநல் கண்டு மெவனெஞ்சே, நீயெமக் காகா தது" துறள கஉகக. என்பதும் (ஆ) "அரைபோரு நெஞ்சுடையார்க்கு" (கலி. சஎ: உக) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.
  - ங. தொல். பொருளி. கு. சக. இசுருத்திரத்தின் இவருரையில் "பொன் னென . . . . . னையாமற் பெறுகற்பின்" என்பது மேற்கோளாக 'இது பரத்தையர்முன்னவனமையின மல்தலும் ஊடலும் நிகழ்த்த தலைத் தாட்கழறியது.' என்னும் திருத்தமான குறிப்புக் காணப்படுகின்றது.
  - ச. இத்தாற பக்கம் சகக ச - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.
  - ஊ. தொல். கற்பி கு. உ௦ இசுருத்திரத்தின் இவருரையிலும் இப்பாட்டு மேற்கோளாக இக்குறிப்பு, சிறிது வேறுபடக் குறிக்கப்பெற்றது.
- (பிரதிபேதம் *கடைஇய, +எநிப்பொழுது, +நிசுத்தநா, ஊக்கழறிருள், ||தக்கியிருந்த செந் சென்று + கருதியகடிகை, + நெஞ்செனக் உட்டிசு. x அருளொழுதுறத்த ஊளாமை பெறுகற்பின். ∴ செய்ததென வென்றே.

சுகூஉ கவித்தொகை எழி.

(எஅ.) பன்மலர்ப் பழனத்த பாசடைத் தாமரை யின்மல ரிமிர்சூதுந் துணைபுண ரிருந்தும்பி யுண்டுறை யுடைந்தபூப் புனல்சாய்ப்பப் புலந்தாடிப் பண்புடை நன்னாட்டுப் பகைதலை வந்தென
 னு வதுகைவிட் டகன்றொரீஇக் காக்கிற்பான் குடைநீழற் பதிபடர்ந் திறைகொள்ளுந் குடிபோலப் பிறிதுமொரு பொய்கைதேர்ந் தலயரும் பொழுதினன் மொய்தப

விறைபகை தணிப்பவக் குடிபதிப் பெயர்ந்தாங்கு
 நிறைபுன னீங்கவந் தத்தும்பி யம்மலர்ப்
 பறைதவிர் பசைவிடும் பாய்புன னல்லூர ;

கக நீங்குங்கா னிறஞ்சாய்ந் து புணருங்காற் புகழ்பூத்து
 நாங்கொண்ட குறிப்பிவ ணலமென்னுந் தகையோதா
 னெரியிதழ் சோர்ந்துக வேதிலார்ப் புணர்ந்தமை
 கரிகூறுங் கண்ணியை யீங்கெம்மில் வருவதை ;

கரு கடர்நோக்கி மலர்ந்தாங்கே படிந்கும்பு மலர்போலென்
 றொடர்நீப்பிற் றொகுமீவ ணலமென்னுந் தகையோதா
 னலநாணிக் கரந்தநோப் கைம்மிகப் பிறர்கூந்தன்
 மலர்நாறு மார்பினை யீங்கெம்மில் வருவதை ;

கக பெயினந்தி வறப்பிற் சாம் புலத்திற் சூப் பெயல்போல்யான்
 செவினந்திச் செறிற்சாம்பு மிவனென்னுந் தகையோதான்
 முடியுற்ற கோதைபோல் யாம்வாட வேதிலார்
 தொடியுற்ற வடுக்காட்டி யீங்கெம்மில் வருவதை ;
 ஆங்க ;

உச ஐய வமைந்தன் றனைத்தாகப் புக்கீமீமா
 வெய்யாரும் வீழ்வாரும் வேறாகக் கையின்
 முகைமலர்ந் தன்ன முயக்கிற் றகையின்றே
 தன்பனி வைக லெமக்கு.

இது பரத்தையர் *சேரியிற் சென்று வந்த தலைவனோடு ஊடிய காமக்
 கிழத்தி ஊடறிகின்றக் கூறியது.

இதன் போருக்.

(பிரதிபேதம்) * சேரியிற் சென்று.

மூன்றாவது மருதம் கக.

சகக

பன்மலர்ப் பழனத்த (க)பாசடைத் தாமரை

யின்மல ரியிர்பூதுந் துணைபுண ரிருந் தும்பி

யுண்டுறை யுடைந்த பூப் புணல்சாய்ப்பப் புலந் துடிப்
பண்புடை (உ)நன்னாட்டுப் பகைதலை வந்தென

டு வதுகைவிட் டகன்ருரீஇக் காக்கிற்பான் குடைநீழற்
பதிபடர்ந் திறைகொள்ளுங் குடிபோலப் ஃபிரிதுமொரு
பொய்கைதேர்ந் ஃதலாரும் பொழுதினான் மொய்தப
விறைபகை தணிப்பவக் (ஈ)குடிபதிப் பெயர்ந்தாங்கு
நிறைபுண னீங்கவந் தத்தும்பி யர்மலர்ப்

(ச)பறைதளிர் (டு)பகைவிடீஉர் (ஃ)பாய்புண னல்லூர

எ - து: பலமலர்களை யுடைத்தாகிய மருதநிலத்திடத்தனவாகிய பசிய
இலைகளை யுடைய தாமரையினது கட்கினிய மலரை ஆரவாரித்துச் சென்று

க. "பாசடைத் தாமரை" சிலி. எச: எ.

உ. ஒரு காட்டுப் பகைவராற் றன்பம் வந்துழி ஆங்குள்ள குடிகள் அங்காட்
டைக் கைவிட்டுச் செல்லுதல் மாயு: (அ) "பதியெழு வறியாப் பழங்குடி
கெழீஇ" மலைபடு. சஎக. (ஆ) "பதியெழு வறியாப் பழங்குடி
கெழீஇய" சிலி. க: கநி என்பவையும் 'பதியெழு வறியா-பதியினிள்
றும் பெயர்தலை யறியாத்; எனவே பகையின்மை கூறிற்று' என்று
ஆடியார்க்கு நல்லாடு முதியிருப்பதும் (இ) "அதிராச்சிறப்பின் மதுரை
மூதார்" (சிலி. பதி. ௩௩) என்புழி 'அதிராச்சிறப்பு' என்பதற்கு,
'பகைவரால் அதிர்ச்சியில்லாத சிறப்பு' என்று அரும்பத வுரையாசிரி
யரும், 'பகைவரால் கடுக்கரில்லாத சிறப்பு' என்று அடியார்க்கு நல்
லாரும் எழுதியிருப்பவையும், (ஈ) "ஆனெலா மழ்க்க தேரு மாண்பு
மாடன் மாவு, காணெலா, மெண்ணி னாலுக் தொலைவிலா காநரின்றித்,
தானெலாந் குலை யவோடித் திரிவன தாக்க லாற்றம், கோளிலா
மன்ன னாட்டிற் குடியெனக் குலைவ கண்டான்" கம்ப. பிரமாத் திர.
கசஎ. என்பதும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

ஈ. "சூறை யாட்டயர் வார்தொலை வெய்தலும், பாநினோர்படர்ந் தாங்குப்
படுகளை, கோறல் செய்தவர் நீக்கலுந் கொம்மெனச், சேற சூவயற்
செறநின புள்ளெலாம்" தணிகைப். திருகாட்டுப். ககஉ.

ச. பறை - பறத்தல்; இஃது ஆகுபெயராய்ப் பறவைக்கும் வரும்.

இ. அசை, முதனிலைத் தொழிற் பெயர்.

க. (அ) புரய்தலென்பது பரத்தலாகியிருதிப்புணர்த்தி வருதற்கு, 'பாய் புணல்' என்பது மேற்கோள். தொல். உரிச். கு. கடு. சே. கு. இ.

(பிரதிபேதம்) *பிரிதமோர், † அலம்கரும்.

சகச

கலித்தொகை எ அ.

ஊதர் துணையப்புணர்ந்த கரிய தும்பி பலரும் நீர் உண்ணுந் துறையில் அலர்ந்த பூவைப் பெருகிவந்த நீர்சாயப்பண்ணுகையினாலே அப்பூவிவிருத்தலை வெறுத்து * அப்புணலுடனே ஊடி நற்கு-னங்களைபுடைய நல்ல நாட்டிற்கு உரிய பகை தம்மிடத்தே வந்ததாக அந்நாட்டை † இருப்பல்லவென்று கை விட்டு நீங்கிப் போய்த் தன்னுட்டைக் காக்கின்றவனுடைய குடைநிழலி

ஊரகளை இருப்பாக நினைத்துத் தங்குதல் கொள்ளும் குடிமக்களைப்போல வேறுமொரு பொய்கையைத் தனக்கு இருப்பாக ஆராய்ச்சிநுந்து பழைய பொய்கையை நினைத்துச் சமூகின்ற காலத்தே † அவ்விறைவன் வந்தபகையின் வலிகெடும்படியாக அப்பகையைப்போக்க அக்குடிமக்கள் பதியிடத்தே மீண்டு சென்றற்போல அந்நிலத்துள்ளார் போக்க அப்பெரும்புணல் நீங்குகையினாலே || மீண்டுவந்து அத்தும்பி அத்தக் 1. தாமரைப்பூவில் பறத்தலைத் தவிர்த்து இளைப்பாறும் பட்ட புணலைபுடைய நல்ல ஊரகளை ! எ - று.

பகைதலைவந்தன இறைகொள்ளும் குடிபோலத் தும்பி ஊடித்தேர்ந்து அலமரும்பொழுதிலே அவ்விறை பகைதலைப்ப அக்குடி பதிப் X பெயர்ந் தாற்போலே புணல்பகை மீண்டுவந்து அத்தும்பி அம்மலரிலே அசைவிடும் ஊர என்றதன்ற பல பட்டகையரையுடைய பட்டகையர் சேரியிலே சிலநாள் ஒரு பரத்தையை ஆரவாடித்துடனே 1. வதுவையயர் அவளை நின் காதற்பரத்தை வந்து கோபித்துத் தீங்கு கூறுகையினாலே வதுவையயர்ந்தவரிடத்துக் கூட்டத்தையும் வெறுத்துக் காதற்பரத்தைப்பொடும் ஊடி வேறொர் பரத்தையர் சேரியிலே சென்றிருந்து 1. வதுவையயர்ந்தவளை நினைத்து † வருந்துகின்ற காலத்தே அவள் சற்றந்தார் காதற்பரத்தைக் கோபப்படைபரிகை மீண்டு சென்று

அவரிடத்தே தங்குகின்றயெனக் காங்கிழத்தி புலந்து கூறினான். இது வினாபுவமப்போலி. வினாபுவமமும் வினாபுவமம்.

கக (க) நீங்குகங்கா னிறஞ்சாய்த்து புனா நங்காற் புகழ்ப்புக்து நாங்கொண்ட குறிப்பிவி னலமென்னுந் தகைப்பாதா னெரியிதழ் சேர்த்துந் (உ) விவதிவாப் புணர்ந்தகை கரிகூறுங் கண்ணியை யீங்கெம்மில் வருவதை

‘ஞெமர்தலம்’ தெய். (ஆ) வினாயியலுள் ஓதாமையாற் பெயரெச்ச உம்மை இடைச்சொலென்று கொள்ளப்படும். பாயும் புனலென்பது பாய்புனலெனத் தொக்குழி வேற்றுமைப்பொருட்கண் உருபு பெயர் நிற்பத்தொக்க வாறுபோல வினா நிற்ப உருபு தொகுதலானும் செய்யு மென்பது வினாபு முருபுமாகிய இரு நிலைமைத்தென்று கொள்க. என்பர் தெய்; தொல். இடை. கு. எ. ‘எச்சஞ்’

க. கலி. ௩௮. இன்றாழிணைகள் ஈணநி அறிதற்பாலன.

உ. கலி. ௭௧: ௧௭ - ௧௮. அடிகள் ஒப்புநோக்குக.

(பிரதிபேதம்) * அப்புறமுடனே கற்குணங்களை, † விருப்பல்ல, ‡ அய்விழைமந்த ிமீண்டு வந்தவத்தம்பி. + ஊரென்க பகை x பெயர்ந்தாய்போலே + யகு ின்றகாலத்தே.

மூன்றாவது மருதம் க௩ . சுகநி

எ - து: எரிபோலும் நிறத்தைபுடைய இதழ்கள் வாடி உதிரப் பரத்தை யரைப் புணர்ந்தபடியைச் சான்றாய் எமக்குக் கூறுங் கண்ணியையுடைய யாய் எம்முடைய இல்லில் யாமிருக்கின்ற இடத்தே வருகின்ற நிலைமை, இவளுடைய *சலம், யாம் பிரியுங்காலத்து நிறங்கெட்டுப் புணருங்காலத்துப் பிறர் புகழ்தல் பொலிவுபெற்று காம் மனத்திற் கொண்ட கருத்தாயிருக்கு மென்று நீ குறித்திருக்குந் தகைமைப்பாடோதான். எ - து.

கநி (க) கூடர்நோக்கி மலர்ந்த: வீகை படிற் கூம்பு மலர்போலென்ன றொடர்நீப்பிற் றொசுமிவ னாலமென்னுந் தகைப்பாதா னலர்நாணிக் காந்தகோர் கைம்மிதப் பிறர் (உ) கூந்தன் மலர்நாறு மார்பின யீங்கெம்மில் வருவதை

எ - து: பிறர் கூறும் அலருக்கு காணி மறைத்த காமகோய் ஒழுக்கத்
தெல்லையைக் கடவாரிந்தப் பிறர் கூட்கலின் மணம் காறுகின்ற மார்பினே

புடையையாய் எம்முடைய இல்லிலே †யாமிருக்கின்ற இடத்தே வருகின்ற
 †நிலைமை இவள் நலம் ஆதித்தனைக் கண்டு அலர்ந்தாமரைப்பூ அந்தஆதித்தன்
 அடங்குமளவிற குவித்தாற்போல ||எனது தொடர்ச்சி நீக்கின் வறிதுபட்
முருக்குமென்னுந் தகைமைப்பாடோதான். எ - து.

கக (நு)பெயினைந்தி வறப்பிற்சார்பு லுத்திற்குப் பெயல்போல்யான்
 செலினந்திச் செறிற்சார்பு மிவனொன்னுந் தகையோதான்

க. (அ) “கொழுநனைக் காளு. . . . .அவன் வடிவெலா நோக்கித், தென்னு
 தெண் டிடைக்கும் பொலங்கிரி முகட்டிற் சேட்டினம்பரிதிகண்டாங்கே,
 முள்ளரை முளி முறுக்கவிழ்க் தென்ன முகமலர் தகமலர்
 தனளே” பீரமோத்தர, உமாமகேசவப்பூசாபல. ௧௨. (ஆ) “தணர்த
 வென் கணவன் வல்லே சார்தா வருளு கென்னுப், பணர்தழை யரவ
 மாலைப் பகவனைக் காங்கன் கூப்பு, மணர்தவழ் கமல மென்றுழ்
 வருதலுந் தழவி மார்பம், புணர்ந்திடக் கூப்புந் கைகள் .பொருக்
 கென விடுத்து நின்ற” பேரூர்ப். குழகன் குரப்புச் சுவற்ற. ௧௩.

உ. (அ) “சார்த நாறு நறியோன், கூத்த ஏறுநின்மார்பே தெய்யோ” ஐங்.
 ௨௪௦. (ஆ) “வேந்த, வெரிமணி பார மார்பி னின்றயிவ் பொருத்தி
 னுளே” ஐநடநம். மண. சக.

க. (அ) “வறனுழக்கும்பைக்கூழ்க்கு வான்சோர்வினிதே” ஔரியது. கக.
 (ஆ) “துளியின்மை ஞாலத்திற் கெற்றற்றே வேந்த, னளியின்மை
 வாழுமுயிர்க்கு” நறங். ௧௩௭. என்பவையும். (ஆ) “ஹபெயிற் றெய்யா
 மகளிர் திறமினிப், பெய்ய வழக்கு மழைக்காமற் றைய” பரி. க:
 ௩௩-௩௪. என்பதும் அதனுள் ‘மழைக்கா’ என்பதனை விளக்குகிறீடத்து
 (பித்திரெயம்) * னைப்பிரியும் † யானிருக்கின்றவிடத்தே, ‡ நிலைமை ஆதித்தனைக். ||எனது.

50

சகக கவித்தொகை எ அடி.
 (க) முடியுற்ற கோதைபோல் யாம்வாட வேதிலார்
 (உ) தொடியுற்ற வடுக்காட்டி யீங்கெம்மில் வருவதை

எ - து: முடியிலே பொருத்தும் மாலைபோல யாம் வாட நின் பரத்தைய
 ாறு தொடியினூற்ற வடுவினைக் காட்டி இவ்விடத்து எம் இல்லிலே
 யாயிருக்கின்ற இடத்தே வருகின்றநிலைமை, இவள், மழைபெய்யிற் செருக்கி
 அது பெய்யாதொழியிற் புலர்நின்ற நிலத்திற்கு (௩) † அப்பெயல் பெய்து
 வினைவித்தும் பெய்யாது கெடுத்தும் போமாறுபோல யான் சென்றேறாயிற்
 செருக்கிச் செல்லாமல் வருத்திற் கெடுமென்று நீ குறித்திருக்குந் தகைமைப்
 பாடோதான். எ - று.

† ஆங்க, அசை.

உச னுய வமைந்தன் றனைத்தாகப் புக்கீமோ

(ச)வெய்யாரும் ||வீழ்வாரும் வேறாகக் கையின்
 முகை X மலர்ந் தன்ன = முயக்கிற் றகையின்றே
 தண்பனி வைக லெமக்கு

“காவையொத்தலாவது: கா, தனக்கு இன்றி யமையாத மழையை
 வருவித்துக்கொள்ள மாட்டாது அது தானேவந்துழிப் பொலிந்து
 வாராதவழியும் ஆமனவும் ஆற்றி ஆகாதஎல்லைக்கண் இறந்துபடுதல்”
 என்றெழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன.

- க. (அ) “சேக்கை யாகி மலர்ந்தசெந் தாமரைப், பூக்கள் பட்டதப் பூவையும்
 பட்டனள்” (ஆ) “அரக்கர், ... புறத்தினேடின ரோடிய
 குருதியேபோல” (இ) “கரைவித்தா னுயிரைக் கண்போல்” கம்ப.
 மிதிலைக். எக: சும்பகருணப். உஉசு. நாகபாச. உக௦. (ஈ) “நின்
 னிடை யெனத்தா, மெய்வண்ணம்வாடி” தந்தைசை. கஉ௦. (உ) “மாலை
 யென வேதுவளுறம்” விநாயக.
- உ. “தொடியகடு” கலி. எக: கசு. இன் குறிப்புப் பார்க்க.
- ஊ. “கெடுப்பதூஉன் கெட்டார்க்குச சார்வாய்மற் றுக்கே, யெடுப்பதூஉ
 மெல்லா மழை” துறள். கடு. என்பதும் அதன் பரி. உரையும் இங்கே
 அறிதற்பாலன.
- ஈ. உள்ள துவர்த்த வென்பதற்கு உள்ளதனை ‘உவர்த்துக்கறுதலென்று
 பொருள் கூறி ‘வெய்யாரும்.....லெமக்கு’ என்பகை மேற்கோள்

காட்டி இது தலைவன் செய்கின்ற தலையளியை வெறுத்த வென்பர்
 இளம்; நொல். மெய்ப்பாட். கு. உச.

(பிரதிபேதம்) *பானிருக்கின்றவிடத்தே, † அப்பெயர்க்கப்பெய்த, ‡ ஆக்கை. || விள்வா
 கும். X அலர்ந்தன்ன, = முயக்கிற்.

மூன்றாவது மருதம் ௧௪.

சுகள்

எ - து: நம் பரத்தைமையாற் பலரும் வியக்கத்தக்கனஎல்லாம் நமக்குப்
 பொருத்திற்று; (க) நம்மைவிரும்புவாரும் நீர்தாம்விரும்புவாரும் உபரத்தைய
 ரும் உமக்கு வேறுபடும்படியாக ஈண்டு நிலலாதே அவர் மனைக்கண்ணே
 செல்வீராக; தன் செவ்வியான் அலராது கையினாலே வலிய அலர்த்துதலின்
 முகையலர்த்தார்போல இனிதல்லாத முயக்கத்தில் எமக்குக் குளிர்ந்த பனித்
 காலம் அப்படிக் கொடிதாயிருக்க, நம்மையின்றித் தங்குதல் தகைமையில்லையோ
 யோ அது தகைமையுண்டோவென ஊடல்தீர்கின்றான் *உறிஞன். எ - று.

தண்பனி அனைத்தாகவென்க.

இது கையெழுத்தும் † இழிவுமென்னும் மெய்ப்பாடுகள் உணர்த்திற்று.

இது தரவும் தாழ்சையும் † அசைநிலையாகிய அடைநிலைக்கிளவியும்,
 வெள்ளைச்சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழ்சைக்கவி. (௬௩)

(௭௧௦.) (உ) புள்ளியி முகல்வய லொரிசெந்நெ விடைப்பூத்த

முள்ளரைத் தாமரை முழுமுதல் சாய்த்ததன்

வள்ளித முறநீடி வயங்கிய வொருகதி

ரவைபுக முரங்கின்மே லாடுவா ணணிநுதல்

வகைபெறச் செஃஇய வயந்தகம் போற்றேன்றுந்

தகைபெறு கழனியந் தண்டுறை யூரகேள்;

எ அணியொடு வந்தீங்கெம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி

மணிபுரை செவ்வாய்கின் மார்பகல நனைப்பதாற்

ரோய்ந்தாரை பறிசுவென் யானெனக் கமழுகின்

சாந்தினைற் குறிகொண்டாள் சாய்குவ ளல்லனோ;

கக புல்லலெம் புதல்வனைப் புகலக னின்மார்பிற்

பல்காழ்முத் தணியாரம் பற்றினன் பரிவானான்

மாணிழை மடல்லார் முயக்கத்தை நின்மார்பிற்
 பூணிழை குறிகொண்டாள் புலக்குவ ளல்லனோ;
 கடு கண்டேயெம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி நின்சென்னி
 வண்டியிர் வகையினர் வாங்கினன் பரிவானு

க. "நின்வெய்ய னுயி னவன்வெய்யை நீயாயின்" கலி. ௧0௪: ௨௧.

உ. ஏனையவாயில்களை மறுத்தவழி இன்னகைப் புதல்வனைத்தழிஇ இழை
 யணிந்து அவன் வாயிலாக வந்ததற்கு இச்செய்யுள் மேற்கோள்;
 நொல். கற்பி. கு. ௧0. இளம்.

(பிரதிபேதம்) * உறியது தன்பனி + இழைமென்றும், † இவையியங்கிய இடத்தில்,

சூக்தி கவித்தொகை எஃக.

எண்ணியார்க் காட்டுவ திதுவெனக் கமமுநின்
 கண்ணியாற் குறிகொண்டாள் காய்குவ ளல்லனோ;
 எனவாங்கு;

உ0 பூங்கட் புதல்வனைப் பொய்பல பாராட்டி
 நீங்கா யிகவாய் நெடுங்கடை தில்லாதி
 யாங்கே யவர்வயிற் சென்றி யணிசிறைப்பா
 னீங்கெம் புதல்வனைத் தந்து.

இது செல்லாக் காலைச் செல்கெனக்கூறிவிடுத்தது. (உ) அது தலைவன்
 இனிச் செல்லானென்பது இடழங் காலழம்பற்றி அறிந்த காலத்து ஊட
 லுள்ளத்தாற் கூடப் பெறுதான் செல்கெனக் கூறி விடுத்தாற்றுகலாம்.

இதன பொருள்.

புள்ளிமி முகல் (உ) வய லொலிசெந்நெ லிடைப்பூத்த
 முள்ளரைத் தாமரை முழுமுகல் சாய்த்ததன்
 வள்ளித முறகீடி வயங்கிய வொருகதி
 ரவைபுக முரங்கின்மே லாடுவா னணிநுதல்
 வகைபெறச் செரீஇய டவயத்தகம் போற்றோன்றுத்

தடைபெறு கழனியர் தண்டுறை யூரகோள்

எ - து: பறவைகள் ஒலிக்கின்ற அகன்ற வயலிடத்து(௩)ஒலிக்கின்ற செக்
 செவ்வியிலே புத்த முள்ளை அரையிலேயுடைய தாமரையை ஒன்றாகிய
 செக்கென் முதல் டீசாய்க்கையிலும் அகனூடைய வள்ளிய இதழையுறும்படி
 வளர்த்து அப்புவிலே கிடந்து விளக்கின ஒரு கதிர் அவையினுள்ளார் புகழப்
 பட்ட அரங்கின்மேலே ஆடுகின்றவளுடைய தலைக்கோலத்தினின்ற துதலிலே

க. நொல். கற்பி. கு. சு. இதனுரையில் இளம் பூணரும் நச்சினூர்ச்
 கினியரும் செல்லாக்காலசெல்கென விடுத்திரு, "பூங்கட் புதல்வனை
 ..... தந்து" என்பதனை மேற்கோள் காட்டி யுள்ளார்.

உ. (அ) "செந்தா மரைப்பூ வுரநியிர்த்த செக்கெலின், பைந்தார்ப் புனல்
 வாய்ப்பாயர் தாவொ-ளந்தார், வயந்தகம்போற்றோன்றும் வயலூரன்"
 திணைமலை. ௧௨௮. (ஆ) "சரும்பணி வளவயற் காமர் தாமரை, வாய்
 பனைத் ததனுதற் கிடந்த வார் செகெ, வங்கண் னாடக மகனி ராய்
 துதம், சரும்புரு ழிலம்பகத் தோற்ற மொத்ததே." சீவக. ௧௪௪௨.

௩. ஒலித்தல் - தழைத்தல்.

பிரதிபேதம்) *செல்கென விடுத்தது. † வயந்தகமேபோற்றும் ‡ சாய்க்கையிலே
 யிதழைய.

முன்னூர்வது மருதம் கிசு. சுகுகு

தாமும்படி ஒரு வடமாகச் செருகி வைத்த வயந்தகமென்றும் அணிபோலத்
 தோன்றும் அழகு பெறுகின்ற கழனியையுடைத்தாகிய அழகினையுடைய
 குளிர்த்த துறையினையுடைய ஊரனே! கேள். எ - து.

சாய்த்துவயங்கியவென முடிக்க. அணி - தலைக்கோலம். பரத்தையர்
 சேரியிற் பரத்தையரிடத்தே பொலிவுபெற்ற நின்னை அவர்கள் தம்வசமாகக்
 கொள்கையினாலே அவர் கூறில் ஒருத்தி நின்னிடத்தே விடாமற் றங்கி நினக்கு
 அணியாய்த் தோன்றூர் ன்ருமென உள்ளுறையுமவ கொள்.

எ அணியொடு வந்திங்கெம் புதல்வனைக் கொள்வாரதி
 (௧) அணிபுரை செவ்வாய்கின் (௨) ரார்பகல *நனைப்பதாற்
 (௩) றோய்த்தார † பறிசுவேள் பாவெனக் காழுதின்

சரீர்திரை குறிகொண்டார் புல்கு வ எல்லனோ

எ - து: பரத்தையரிடத்து அணங்க அணயுடனே இவ்விடத்தே வந்த எம்புதல்வனைகொடுத்தேன்; அவனுடைய மனைய ஒத்தின்ற சிவந்த(ச)வாயினீர் நின் மார்பினுடைய பாப்பையெல்லாம் நனைக்கப்படுவதொன்றாய் இராரின்றது; அஃது அம்மனம் நைத்தால் யான் நின் மார்பின் முயங்கினரை அறிவேனென சொல்லும் சமுத்தின்ற என்னுடைய சந்தனத்தாலே பிறர் முயக்கத்தைத் தான் கருதுதலை மனத்தாற்றிகொண்டவன் வருந்துவ எல்லனோ? எ - து.

கக புல்லெனம் புதல்வனைப் புதுக (௫) நின்மார்பிற்
பங்காழ்முத தணியாரம் பற்றினன் பரிவானன்

- க. (அ) "மண்புரை செவ்வாய்" அகம். கக: ௩௪. (ஆ) "மண்புரைவாய்" (கலி. ௮௧ - ௮.) என்பதும் அன் குறிப்பும் பார்க்க.
- உ. (அ) "மலைமாதம் திருமாபகலி, தீசன்" தேவாரம். (ஆ) "உந்தவாயம்புதம் பரிசையுள் சருவியும், முருவிமார் பகலும் முருவிவீழ் செருகர்" கலிங்க. ௪௮௨.
- ஈ. நய். ௫௫: ௩-௧௨.
- ச. (அ) "மண்புரை செவ்வாய் மழையைக் கிளவி, புலர்த்தகைச் சார்தம் புலர்தொழ நனைப்பக், காளு யாகலோ கொடிதே." தொல். கற்பி. கு. க. ௩௪. மேற்கோள். (ஆ) "மைவார் குழன்மட மக்கையர் தங்கள் வறுவை புன்னிக், கைவார ணக்கடவும்பெரு மாணக் கறுத்தழைத்துன், செவ்வாய்முத மனைந்து செஞ் சார்த்தஞ் சிதையப்புல்லி, யிவ்வாறு செய்ததெல் வாமவர் மேனியி வேறவதே" அம்பிகா. ௫௦௩.
- இ. "தந்தை வியன்மார்பிற்,.....கோதை பரிபாட" கலி. ௮௦: ௨௪-௧. (பிரதிபேதம்) கண்ப்பயால், அறிசுவல், புல்கு வ நீள்.

சுஎ கலித்தொகை ௭௧௦.

மாணிழை மடநல்லார் முயக்கத்தை நின்மார்பிற்
(க)பூணிறை குறிகொண்டார் புல்கு வ எல்லனோ

எ - து: எம் புதல்வனை நீ தழுவாதேகொள்; பரத்தையர் கொண்டபு
தலைபுடைத்தாகிய நின்னுடைய அகன்ற மார்பிற் கிடக்கின்ற பல வடங்களை
புடைத்தாகிய முத்து அணிந்த ஆரத்தைப் பிடித்து அறுப்பானெருவனாய்
இராரின்றான்; அவன் அறுத்தால் மாட்சிமைப்பட்ட இழையினையும் மடப்பத்
தினைபுமுடைய மகளிர் முயங்கின முயக்கத்தை நின் மார்பிற் கிடக்கின்ற
பூணிலை கருதுதலை மனத்தாற்கொண்டவன் புலப்பளல்லனோ? எ - து.

கடு கண்டேயெம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி நின்சென்னி
 வண்டியிர் வகையினர் வாங்கினன் பரிவானு
 (உ) ண்ணியார்க் காட்டுவ தினுவெனக் கமமுநின்
கண்ணியாற் குறிகொண்டாள் காய்குவ ளல்லனோ

எ - து: எம் புதல்வனைத் தேடி எடுத்துக்கொள்ளாமல் அவன்தானேவரக்
கண்டு எடாதேகொள்; நின்னுடையதலையிலவண்டுகள் ஒலிக்கின்ற கூறுபாட்டை
புடைய பூங்கொத்திற் பூக்கூர் வாங்கி அம்மாலையை அறுப்பானெருவனாய்
இராரின்றான்; அவன் அறுத்தால் நின்னை முயங்கினவர்களை அறிவிப்பது
இக்கண்ணியென்று கூறி மணக்கின்ற நின்கண்ணியானே பிறர்முயக்கத்தைத்
தான் கருதுதலை மனத்தாற்கொண்டவன் கோப்பிப்பளல்லனோ? எ - து.

*எனவாங்கு, அசை.

உ0 (நு) பூங்கட் புதல்வனைப் பொப்பல பாராட்டி
நீங்கா யிகவாய் நெடுங்கடை நில்லாதி
யாங்கே யவர்வயிற் சென்றீ யணிசதைப்பா
னீங்கெம் புதல்வனைத் தந்து

எ - து: பூப்போலங் கண்ணியுடைய புதல்வனைப் பல பொய்களைச்
சொல்லிப்பாராட்டிப்புதல்வனைவிட்டுப்பூதாயாய்ப்பரத்தையர்குறிக்கொண்ட
நிலைமையைக் கடவாயாய் பெரிய வாயிலில் நில்லாதேகொள்; நின்றால்

- க. “ஒளிபூத்த துதலாரோ டோரணிப் பொலித்தநின், களிதப்ப” (கலி.
 கக; கக - ௨0.) என்பதும் அதனுரையும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.
 உ. கலி. எஅ; கக - ௧௪.

௩. (அ) வாயிலின் வரலும் வகைகளுட் புதல்வனைவாயிலாக்கொண்டு சென்றதற்கு, "பூங்கட்.....பாராட்டி" என்பது மேற்கோள்; நொல். கம்பி. கு. க. கச.(ஆ) "பூங்கட் புதல்வனை ரோக்கி" அகம். கக; கட.
 (ஆ) "பூங்கட் புதல்வன்" ஐந் - யெழு. சஎ.

(பிரதிபேதம்) * ஆக்கை பூங்கட், † சென்றி.

முன்றாவது மருதம் கரு. சஎக்

அவன் அணியைச் சிறைப்பாடுவனாயிருப்பான்; ஆதலால் எம்புதல்வனை (க) இங்கே தந்து அப்பரத்தையர்சேரியிலே அங்கனம் குறிக்கொண்டபரத்தைய ரிடத்தே செல்வாயாக. எ - று.

'நங்கெம் புதல்வனைத் தந்து' என்றது (2) தலைவனிடத்தினின்றும் புதல் வனைச் சிறைத்தது.

(இதனால்) தலைவற்குக்கைம்புகலூர் தலைவிக்கு இளியாலும் பிறந்தது.

* இது தரவும் தாழிசையும் அசைநிலைத் தனிச்சொல்லும் கட்டினையாகிய வெள்ளைச்சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிகைக்கலி. (கச)

(அ0.) (௩) நயந்தலை மாறுவார் மாறுக மாறாக் கயந்தலை மின்னுங் கதிர்விடு முக்காழ்ப் பயந்தவெங் கண்ணார யாங்காண நல்கித் திகழொளி முத்தங் கரும்பாகத் தைஇப்

டு பவழம் புனைந்த பருதி சுமப்பக் கவழ மறியாரின் கைபுனை வேழம் புரிபுனை பூங்கயிற்றிற் பைபய வாங்கி யரிபுனை புட்டிலி னுங்கணீர்த் தீங்கே வருகவெம் பாக மகன்;

க0 கிளர்மணி யார்ப்பார்ப்பச் சாஅய்ச்சாஅய்ச் செல்லுந் தளர்நடை காண்ட லினிதுமற் றின்னாதே யுளமென்னு னுந்தைமாட் டெவ்வ முழப்பார்

வளைநெகிழ் பிரயாங்காணுங் கால்;

கச ஐய, காமரு நோக்கினை யத்தத்தா வென்னுநின்
றேமொழி கேட்ட லினிதுமற் றினனாதே

க. இவ்வுரைகாரர் "ஒழிககாம மீடுகென" சேவக. எஉ என்பதன் விசேட வுரையில் "சங்கு: தன்மையை உணர்ந்துதல், 'செவலினும் வரலினும்' என்னும் (ரீதால். கிளவி. உஅ) குத்தித்துக் கூறினும்" என்று எழுதியிருத்தலும், அச்சுத்திரத்தின் உரையில், "சங்கு முதலியன தன்மைக்கண்ணும் அங்குமுதலியன படர்க்கைக்கண்ணும் அடக்கப் பட்டன" என்று எழுதியிருத்தலும் இக்கே அறிதற்பாலன.

உ. தலைவனிடத்தினின்றும் புதல்வனைச் சிறைத்ததற்கு "அணியொடு வந்திங்கெம்.....புதல்வனைத் தந்து" என்பது மேற்கோள்; நோல். கற்பியல். கு. க.

க. பல்வேறு புதல்வர்க்கண்டு களியுவந்து கூறினதற்கு இச்செய்யுள் மேற்கோள்; நோல். கற்பி. கு. க௦.

(பிரதிபேதம்) * இது அகலிபித்.

சுஎஉ

கலித்தொகை ௮௦.

யுய்வின்றி நுந்தை நலனுண்ச் சா அய்ச்சா அய்மா
ரெவ்வநோ யாங்காணுங் கால்;

கஅ ஐய, திங்கட் குழவி வருகென யானின்னை
யம்புலி காட்ட லினிதுமற் றினனாதே
நல்காது நுந்தை புறமாறப் பட்டவ
ரல்குல்வரி யாங்காணுங் கால்;

உஉ ஐயஎங்; காதிற் கணந்துழை வாங்கிப் பெயர்தொறும்
போதில் வறுங்கூத்தற் கொள்வதை கின்னையா
னேதிலார் கண்சாய நுந்தை வியன்மார்சிற
றுதுதேர் வண்டின் கிளைபாடத் தைஇய
கோதை பரிபாடக் காண்நூர்.

இது பாக்கைநிற்பிரிந்து வந்த தலைவன் சிறைப்புறத்தாலாகத் தலைவி மகனுக்கு உரைத்தது.

நயந்தலை மாறுவார் மாறுக மாறும்

(க) கயந்தலை மின்னாக் கதிர்விடு முக்காழ்ப்ப

பயந்தவெங் கண்ணார யாங்காண நல்கித்

†திகழொளி முத்தங் கநுர்பாகத் தைஇப்

௫ (உ) பவழம் †புனைந்த பருசி சுரப்பக்

|கவழ மறியாநின் (நு)கைபுனை வேழம்

புரிபுனை ||பூக்கயிற்றிற் பைபய வாங்கி

க. (அ) "கைபுனை முக்காழ் கயந்தலை தாழ்" கலி. அக: உ. (ஆ) "மயிர்ப் புறஞ் சற்றிய கயிற்கடை முக்காழ், பொலம்பிறைச் சென்னி நலம் பெறத் தாழ்" மணி. ந: கநடு - கநச.

உ. (அ) "கவழக் களியியன்மால் யானைசிற்றாளி, தவழக்தா வில்லாதத போற் - பவழக், கழிகை யிலைமுத்தம் காண்டொற ரில்லா" தீணை மாலை. சஉ. (ஆ) "பவழமே யனையன பன்மயிர்ப் பேரெலி, யசமுயிற் குலிகமஞ் சனவரைச் சொரிவன, கவழயா னையினுதற் தவமுங்கச் சொத்தவே" சீவக. கஅகஅ. (இ) "பவழவரை யன்னதிர டோட்பரவை மார்பன், தவமுமண். யாரமொடு தார்மணி தயங்கக், கவழமனை மேவு களி யானையென வந்தாங்கு" தூண. துறவுச். ககக. என்பவழற்றல், பவழம் கவழமென்னும் வழக்குண்மை அறியலாகும்.

க. "கை புனைவேழம்.....வந்திக" கலி. அக: ஏ - ௧௦.

(பிரதிபேதம்) *முக்காழ்ப்பயந்த, †திகழொளி; ‡புனைந்த, ||பூக்கையிற்றிடையையவாங்கி,

முன்றாவது மருதம் கரு.

சஎக

யரிபுனை புட்டிலி *ஊக்கணீர்த் தீக்கே

வருகலெம் பாக மகன்

எ - து: நின்னிடத்து அன்பு ஒழிவார் ஒழிந்தேபோக; நின்னைப் பெற்ற எம்முடைய கண்ணிறைய அன்பு மாறாத யான் நின் வரவைக் காணும்படி. அருளி மென்மையையுடைய தலையிடத்தே கிடந்து மின்னும் ஒளிவிடுகின்ற மூன்று வடத்தையுடைய பாகனைய மகன்! விளிம்பிடத்தே விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய முத்தை அரும்பாக அழுத்திப் பவழத்தாற்செய்த வட்டப் பலகை சமத்துநின்ப நின்ற கவழத்தைக் கொள்ளுதலறியாத கையாற்புனைந்த வேழத்தை நின்னுடையகாலிற் கட்டினுள்ளிமென்யாற் புனைந்தகெச்சையாலே (யாரவாரிப்ப) நீ விளைத்து முப்புரியாக முறுக்கினகயிற்றாலே பையப் பைய ஈர்த்து இங்கே வருவாயாக. எ - று.

கயத்தலை, வல்லெழுத்த மிருவழி மெலிப்பொடுதோன்றியது. (க)மகனென்றது, இயல்புவிளி.

க0 கிளர்மணி யார்ப்பார்ப்பச் சூஅய்ச்சூஅய்ச் செல்லுங்
(2) தளர்நடை டகாண்ட வினிதுமற் றின்னூதே
யுளமென்னு தந்தகமாட் டெவ்வ முழப்பார்
வளை + ரெகிழ் டியாங்காணுங் கால்.

எ - து: விளங்கின மணிகள் ஆரவாரிப்ப ஆரவாரிப்ப அசைத்தசைத்து நடக்குந் தளர்ந்த நடையைக் கண்டு மகிழ்த்திருத்தல் எமக்கு இனிது; அஃ தொழிந்து நந்தையிடத்து எந்தள்ளென்மென்றுகூறி விளைகெழாரின் றுவருத் தத்திலே தங்கும் மகளிரை யாங் காணுமிடத்து அக்காட்சி இன்னது. எ - று.

மற்று, வினைமாற்று. இது(உ)தின் தந்தையாலற்றவருத்தம் நீக்குதற்கு நின்னைக்கொண்டு பொழுதுபோக்குவேமென்பது போதா நின்றது. மேல் வருவனவும் அன்ன.

க. நொல். தொகை. கு. கடு. கயத்தலை, பண்புத்தொகையென்பது சிலர்
கருத்து.

உ. (அ) “தேரோடு, தளர்நடைப் புதல்வனை புள்ளி” (ஆ) “சிறுதேருட்குத் தளர்நடை” ஐஃ. கக, ௪௦௩. (இ) “குழவி தளர்நடையைக் காண்ட வினிதே” ஔரியது. கடு. (ஈ) “தளர்நடை தாங்காக் ஐவர் புட் புதல்வரை” மணி. க: ௧௪௧.

உ. இத்தற்பக்கம் ௪௩௪: ௪-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.
 (பிரதிபேதம்) * சூன்சணிச்சிக்கே, † யானினி ‡ சின்சாவித், || பெயலிழுத்த இங்கே
 + கண்டலினித, † செழிப்பியாம்.

60

௪௪௪

கலித்தொகை அடி.

௧௪ ஐய, காமரு நோக்கினை (க)யத்தத்தா வென்னுரிந்
 தேமொழி கேட்ட வினிதுமற் றின்னாதே
 *யுய்வின் றி றுந்தை நலனுணச் சாய்ச்சாய்யமா
 ரெவ்வனோ யாங்காணுங் கால்

எ - து: †ஐயனே! வீருப்பமருவுகின்ற அழகினைபுடையையாய் அத்தா அத்தாவென்று கூறும் (உ)ரினது இனிய மொழியைக்கேட்டு மகிழ்ந்திருத்தல் இனிது; அஃதொழிந்து றுந்தை மகளிர் நலஞ் சாய்தற்கு அவர் நலத்தை உண்மையினாலே உய்வின்றிச் சாய்த்துற்ற எவ்வகைதத் தரும் நோயை யாங்காணுமிடத்தா அக்காட்சி இன்னாது. எ - று.

(உ) †காமர் கடைக்குறைத்து றின்றது. மருவும்சுற்றுமிசை உகடம் மெய்யொடுக்கெட்டு மவ்வீறு சந்தியாற் கெட்டது. அத்தா கடைக்குறைத்து றின்றது. சாய்மார், †மாரீற்றுமுற்று எதிர்காலமுணர்த்திற்று. அது நலனுணவென்னும் வினையோடு முடிந்தது.

க. “ஓவா தடுத்தடுத்தத் தத்தாவென் பான்” கலி. அக: ௧௧.

உ. (அ) “யாமொடுக்கொள்ளா பொழுதொடும்புணரா, பொருளறி வாரா வாயினுத் தந்தையர்ச், கருள்வத் தனவாற்புதல்வார்தம் மழலை” புறம்.
 கஉ: ௧ - ௩. (ஆ) “அவர்மழலை கேட்ட லிழித்தி னினிதே” ஔரியது.

கடு. (இ) “குழலினி தியாழினி தென்பதம் மக்கண், மழலைச்சொற்
 கேளாதவர்” குறள். சுசு. (ஈ) “எழுத்தி னறழாது வருத்து பொரு
 ளின்றிக், குறிப்பொடு படாது வெறித்த புன்சொல்லே, யாழினும்
 பயந்ததஞ் சேயவர் சொலுமொழி, குழலினும் யாழினு மழகிதாம்”
 திருக்கழமலழிர். உஅ: உ - இ. (உ) “குழலும் யாழ் மினியவெணச்
 கூற வண்ண மென்கனிவாய், மழலை மொழித்து” பிராபு. மாயையின்
 இஉ. (ஊ) “குழலினும் யாழினுங் குழைத் செவ்வியாய், மழலையஞ்
 சிறுவர்சொன் மருந்தி லின்பமாம்” தீர்த்தகிரி. கந்ததீர்த்த. உஎ.

௩. காம ரென்பதற்கு, விருப்பமென்ற பொருளே (புறம். ௧௧௮: அ.
 மது. உஅஉ.) உரைகளிற் காணப்படுகின்றது; (ஆ) “காமர் கண்டுகை”
 சீலப். க: அக. என்புழி, ‘காமம், காமரென விகாரமாயிற்று’ என்று
 அடியார்க்கு கல்லாரும் எழுதியிருக்கிறார். இவ்வரையாசிரியரோ
 பல விடத்து (முருகு. ௭௫. சீறுபாள். ௭௭. மது. ௪௦௨.) அதற்கு
 விருப்ப மருவின என்றும் எழுதியிருக்கிறார். அடியார்க்கு கல்லார்
 (ஆ) “காமரு குவின” (சீலப். ௪: ௪௦.) என்புழி, ‘காமம்வருமென்பது

விகாரத்தாற் காமருவென நின்று கண்டார்க்கு விருப்பம் வருமென்ப
 தாயிற்று’ என்ற எழுதியிருக்கிறார். இவை ஆராய்தற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * எய்வின்றி, † கயெனவிருப்பம், ‡ காமகடைக்குறைந்த. || மாரீற்று எழிர்
 காலமுற்றணர்ந்திற்று.

முண்ணுவது மருதம் கடு. சஎஇ

இஃது (க) ஒப்பு வழிபுவத்தல்; காமருகோக்கு இனிதென்றவின்.

- ௧௮ ஐய, திங்கட் குழலி வருகென யானின்னை
- (உ) யம்புலி காட்ட வினிதுமற் நின்னாதே
- (ஈ) நல்காது தந்தை புறமாறப் பட்டவ

* ரல்குல்வரி யாங்காணுங் கால்

எ - து: ஐயனே! திங்களாகிய சூழலீ! நீ இவனுடனே விளையாடும்படி வருவாயாகவென்று கூறி அவ்வம்புலிக்கு யான் நினைக்க காட்டி மகிழ்தல் எமக்கினிது. அஃகொழிந்து துரைத அருளாதே தனக்குப் புறஞ்சொல் உண்டாக அருளைக்கவைவிடப்பட்ட மகளிருடைய அல்குலிற் பசப்பொழுங்கை யாக காணுமிடத்து அக்காட்சி இன்னது. எ - று.

(ச) உயர்நினைமருங்கின் ஒழிந்துஞ்சிற்பான்மைவருமென்றலின் † எவ்வ முழப்பார் கலணுணப்பட்டாரென இரண்டாவது விரியாதுநின்றது.

உஉ ஐயஎவ், காதிற் காங்குழை வாங்கிப் பெயர்தொறும்

(நீ) போதில் வறுங்கூந்தற் கொள்வதை நினையா

மேதிலார் தாசாய(க), அந்தை விபன்மாட்டிற்

க. (அ) “காமரு கோக்கினை யத்தத்தா வென்னுநின், தேமொழி கேட்ட லினிதமற் றின்னதே, என்பது ஒப்புவழி யுவந்தது; என்னை? காமரு கோக்கினை பென்றமையின்” என்ற குறிப்பு தோல். மெய்ப். கு.

உஉ. பேராசிரிய ருரையிற காணப்படுகின்றது. (ஆ) இ - வி. தூவாரும் இதனையே பின்பற்றுவர். இ-வி. கு. ௫௮௦. (இ) “தந்தைய யொப்பர் மக்கள்” (தோல். கற். கு. சு.) (ஈ) “நினைவேரன்ன நின் புதல்வர்” புறம். ௧௧௮; ௧௪. என்பனவையும். (உ) “புதல்வனை ..... செத்தனன்போ” (அகம். ௧௧: ௫-௮.) என்பழி, ‘செத்து, ஒப்பு மாம்; ஒப்பு - தலைவனை யொப்பு’ என்று எழுதியிருக்கும் உரையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. (அ) நாலாயிரதீவ்யப்பரந்தம் பெரியாழ்வார் திருமொழி. முதற்பத்தில் ௫-ஆவது ‘சன்முசத்து’ என்னும் தொடக்கத்த பாசா முதலானவை இங்கே அறிதற்பாலன. (ஆ) “அக்கண் விசம்பி னகனிவாக் காண் பினிதே” இனியது. ௧௦. (இ) “பிள்ளை சனைமருட்டுர் தாய்போ வும் புலமே, லொள்ளிய காட்டு” பழ. ௩௨௩.

௩. “நல்காள்சண் மாறி விடின” கலி. ௧௧: ௨௪.

௪. |தோல். தொகை. மரபு. கு. ௧௫. இன. ௩௪. உரைபார்க்க.

௫. இத்தூற்பக்கம் ௪௧௦: ௪-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க. “பூவில் வறத்தலை” துறந். ௧௧.

௬. “புல்லலெம் புதல்வனைப் புகலக னின்மார்பிற், பங்காழ்முத் தணி யாரம் பற்றினன் பரிவாலல்” கலி. ௧௧: ௧௧ - ௧௨.

சுள்ளு

கலித்தொகை அடிக.

ரூதுதேர் வண்டின் *கிளைபாடத் தைதிய
கோதை பரிபாடக் †காண்கும்

எ - து: ஐயனே! எம்முடைய காதிற் பொன்றாற்செய்த மகரக்குழையை வாங்கிக்கொண்டுபோய் எம்மிடத்தே மீண்டுவருந்தோறும் எம்முடைய பூ இவ்வாத வறுவிய கூந்தலிலே நினை யாங்கள் வைத்துக்கொள்வது, நூத்தை அகற்சியையுடைய மார்பிற் கோதையை அறுத்து நீ விளையாடுதற்கு; நீ அங் கண்ம் விளையாடினால் † யாரும் எமக்குப் பகையாயவரிடத்து அவன் வைத்த அன்பு தேயக் || காண்போம், எ - று.

இனி, ஏதிலார் இடஞ்சாயக் †காண்போமென்றமாம்.

தாதைத் தேடும் வண்டின் சுற்றம் விழும்படி கட்டின +கோதை.

(இதனால்) தலைவிக்கு இழிவும் தலைவற்குக் கைம்மிகலும் பிறந்தது.

இது தரவு வெண்பாவாய் எனவெண்பாக்கள் ஐயவென்பதனோடுங் கூடி ஐஞ்சீரெக்கிவருதலிற் கலிவெண்பாட்டு. “தரவும்போக்கும்” எனப் போக்கினைத் தரவோடு கூறியவதனால், தரவிறுதி போல இது xகாண்கும் எனத்(க)தேமாவாலிற்றது. (சு)

(அக.) மையற விளங்கிய மணிமரு எவ்வாய்தன்

மெய்பெற மழலையின் விளங்குபூ ணனைத்தரப்

பொலம்பிறை யுட்டாழ்ந்த புனைவினை யுருள்கல

னலம்பெறு கமழ்சென்னி நகையொடு துயல்வர

டு வருவெஞ்சா திடைகாட்டு முடைகழலந்துகி

லரிபொலி கிண்கிணி யார்ப்போவா வடிதட்பப்

பாலோ டலர்ந்த முலைமறந்து முற்றத்துக்

கால்வறேர் கையி னியக்கி நடைபயிற்றா

வாலமர் செல்வ னணிசால் பெருவிறல்

போல வருமென் னுயிர் ;

க. வெள்ளைச்சரிதகம் ஒரோவழிச் சீரானிறமென்றகூறி அதற்கு “ஐய, எம்.....காண்கும்” என்பதை நச்சினூர்க்கினியரும் “தாதுதேர் வண்டின்.....காண்கும்” என்பதைப் போசிரியரும் மேற்கோள் காட்டிச் சிறிதுவேறபட இக்குறிப்பையுமெழுதியுள்ளார். தொல். செய். ரூ. கடுச.

(பிரதிமேதம்) * கின்பட. † காங்கு, ‡ யாதும், || காண்பேனெனக் கூறினான் இனி, + காண்பே னென்றமாம். தாதைத்தேயிம், † கோதை தலைவிக்கு இனியும் x காங்குவெனத்தேமாயாம்.

மூன்றாவது: மருதம் ககக

சுஎகக

கக பெரும, வீருந்தொடு கைதுவா வெம்மையு மு6.

பெருந்தெருவிற் கொண்டாடி ஞாயர் பயிற்றத்

திருந்துபு நீகற்ற சொற்கள்யாங் கேட்ப

மருந்தோவா நெஞ்சிற் கமிழ்த மயின்றற்றப்

பெருந்தகாய் கூறு சில ;

கக எல்விழாய், சேய்நின்று நாக்கொணர்ந்த பாணன்சிதைந்தாங்கே

வாயோடி யேனாதிப் பாடிய மென்றற்று

நோய்நார் தணிக்கு மருந்தெனப் பாராட்ட

வோவா தடுத்தடுத்தத் தத்தாவென் பான்மாண

வேய்மென்றோள் வேய்த்திறஞ் சேர்த்தலு மற்றிவன்

வாயுள்ளிற் போகா னரோ ;

உஉ உள்ளி யுழையே பொருங்கு படைவிடக்

கள்ளர் படர்தந் ததுபோலத் தாமெம்மை

யெள்ளுமார் வந்தாரே யீங்கு ;

உரு ஏதப்பா டெண்ணிப் புரிசை வியலுள்ளோர்

கள்வரைக் காணாது கண்டேமென் பார்போலச்

சேய்நின்று செய்யாத சொல்லிச் சினவனின்

னானை கடக்கிற்பார் யா ;

உக அதிர்வில் படிநெருக்கி வந்தென் மகன்மேன்

முதிர்பூண் முலைபொருத வேதிலான் முச்சி

யுதித்துகளுக்கின் னுடை யொலிப்ப

வெதிர்வளி நின்றாய்நீ செல் ;

௩௩ இனியெல்லாயாம், தீதிலே மென்று தெளிப்பவுங் கைநீவி
யாதொன்று மெங்கண் மறுத்தர வில்லாயின்
மேதக்க வெந்தை பெயரனை யாங்கொள்வேந்
தாவா விருப்பொடு கன்றியாத் துழிச்செல்லு
மாபோற் படர்தக நாம்.

இது தலைவன் பாத்தையிற்பிரிந்து வந்துழித் தலைவி தன் மகனைத்
தழீஇ வினையாடுகின்ற வினையாட்டின்கண், தன்வரவு அறியாமையி் சென்ற
நின்ற தலைவன் அவன் ஊடலுணர்வனவும் உறழ்த்து சொல்லி மகன்வாவி
லாக ஊடலீந்தது.

எஎஅ

கலித்தொகை அக.

இதன் பொருள்.

(க)பையற விளங்கிய (உ)மணிமரு (௩)எவ்வாய்தன்
(ச)மெய்ப்பெறு (௪)மழலையின் விளங்குபூ னனைத்தாப்
பொலம்பிறை யுட்டாழ்ந்த புனைவினை யுருள்கல
னலம்பெறு கமழ் (க)சென்னி நகையொடு துயல்வா

இ வுருவெஞ்சா திடைகாட்டு முடைகழ லத்துகி

லரிபொலி (எ)கிண்கிணி யார்ப்போவா வடி, தப்பப்

க. மெய்ப்பாடென்னும் செய்யுளுறுப்பிற்கு, “மையற..... என்
னுயிர்” என்பது (தொல். செய். கு. உ௦ச. ௩௪. உரையிலும்) “மையற
..... பூனைத்தா” என்பது (தொல். செய். கு. உ௦ச. 35.
இ - வி. கு. ௩௭௮. உரையிலும்) மேற்கோள்.

உ. (அ) “மணிமருள்வராய் .. புடல்வனை” அகம் கக: ௩-௩. (ஆ) “மணி
மருள்வராய்க் கிண்கிண்ப்புதல்வர்” புறம். கக௮: ௪ - ௩. (இ) “மணி
புரை செவ்வாய்” கலி. எக. ௮; அகம். கக: ௧௪.

௩. (அ) “மயிர்ப்புறஞ் சுற்றிய கயிற்றடை முக்காழ், பொலம்பிறைச் சென்னி
 நலம்பெறத் தாழ்ச், செவ்வாய்க் குழை மெய்பெரு மழலை, சிந்துபு
 சின்னீ ரைம்படை நனைப்ப, வற்றம் காவாச் சுற்றுடைப் பூத்துகி,
 றொடுத்தமண்க் கோவை யுடுப்பொடு துயல்வரத், தளர்டை தாட்காக்
 கினர்பூட் புதல்வரைப், பொலந்தீர்மீசைப் புகர்முத வேழத், நிலங்கு
 தொடி நல்லார் சிலர்ின் றேற்றி, யாலமர் செல்வன் மகன்விழாக்
 கால்கோள், காண்மி னேவெண்க் கணிநிற் குடும்” மணி. ௩:
 ௧௩௫ - ௧௪௫. (ஆ) “அழகிய வாயி லமுத லூர றொளிவுரு. மழலை முற்
றாத விளஞ்சொல்லால்” நாலா. பெரியாழ்வார். (க) ௫: ௫.

௪. “மெய்பெரு வெழுத்துயிர்க்கு மழலை” சீவக. ௧௮௧.

௫. மழலை - இளஞ்சொல்; (அ) “வினாயா மழலையின்” சீலப். ௮: ௧௭.
 (ஆ) “வினாயா மழலை வினாந்து” மணி. ௪: ௧௧.

௬. “மத்தக நித்திலம்” பரி. ௧௬: ௫.

௭. (அ) “செல்வச் சிறுஅர் சிறுடிப் பொலிங்க, தவ்வாவாய பொலஞ்செய்
கிண்கிண” துறுந். ௧௪௮. (ஆ) “காலவை, சுபொன் வளைஇய
 வீரமை சுற்றொடு, பொடியமுற் புறத்தத்த செய்வுறு கிண்கிண.” (௫)
 “கிண்கிணி யார்ப்ப. வியலுமென், போர்யானை” கலி: ௮௫: ௧-௨.
 ௮௬: ௧-௧௦; (௬) “கிண்கிணி களைந்தகா வொண்கழ றொட்டி” (௨)
 “கிண்கிண்ப் புதல்வர்” புறம். ௭௭: ௧. ௧௧௮: ௫ (ஊ) “தாளரிச்
 சதங்கை யார்ப்பத் தவழ்கின்ற பருவத் தன்னில்” கம்ப. இராமணன்
 (பிரதிபேதம்) * உருள்லைம, † ண்ணிகைபொடு.

முன்றாவது மருதம் ௧௬.

௪௭௧

(௧) பாலோ டலர்ந்த முலைமறந்து முற்றத்துக்

(௨) கால்வறேர் கையி னியக்கி நடை பயிற்றா

(௩) வாலமர் செல்வ னணிசால் (ச) பெருவிறல்

போல வருமென் னுயிர்

எ - து: மாசற விளங்கிய (நீ)மணியை ஒக்கின்ற அழகினை யுடைய வாய் தன்னுடைய எழுத்துவடிவு பெறாது (சூ)மழலைச் சொல்லக் கூறாதவாற் பிறந்த நீராலே விளங்குகின்ற புணை நனைத்தலைச் செய்பாநிற்க. நன்மை பெறுகின்ற கமழுந்தலையிற் கிடந்த பொன்ஞற்செய்த பிறறயுட் சேர்த்த முத்துவடத் தோடே நெற்றியிலே ஞான்ற சுபுணைக் விளையினை யுடைய உருண்ட கடடி விளக்கத்தோடே அஃய, நிறத்தை ஒழியாமல் நன் நடுவே நோற்றுவிக்கும்

சோக. சக. (எ) "கிண்கிணிக்கான் மைந்தர்" கூர்ம. தக்கனைச்சுபித்த. அ. (ஏ) கிண்கிணிக்காற்புதல்வன்" காசி. அமுதேசன். எ.

க. "காலத்திற் றேன்றிய கொண்மூப்போ வெம்முலை, பாவொடு வீங்க" கலி. அஉ: உ - ந.

உ. "வைக, வெண்டேர் செய்யுச் தச்சன், நிற்கள் வலித்த காலன் றேனை" (புறந். அள: உ - ஈ) என்பதும் "தேர்க்காலோடு உவமை வினாவுந் திண்மைமுமாகக்கொள்சு" என்னும் அகன்பகுதியின் விசேட வுரையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ங. (அ) சிறப்புச்சொல், உயிர்போற் சிறத்தான உயிரென்றல் என்பர். சேனாவரையர்; நோல். கிளவி. கு. சூ. (ஆ) கச்சினூர்க்கினியர் இவ்வாறுகூறி, "ஆலமர் ..... யிர்" என்பதை மேற்கோளும் காட்டுவர்.

(இ) உயர்திணை 'அஃறிணையாய்ச் சிறப்பின்கண் திணையங்கி வந்த தற்கு இதனை மேற்காண்காட்டுவர். இ-வி. தாலார்; இ-வி. கு. உகக.

(ஈ) "ஆலமர் செல்வன் மகன்" கலி. அந: கச என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ச. 'பெருவிறல்' விற்றசொல்லென்பர் சேனாவரையரும். கச்சினூர்க்கினியரும். நோல். கிளவி. கு. சூ. சிள.

சி. மணி - பவனம்; மாணிக்கமுமாம்.

க. (அ) "பொன்னெடு குயின்ற பன்மணித் தாலித், தன்மார்பு நனைப் பதன் நிலையு மிஃதோ, மணித்தகைச் செவ்வாய் மழலையன் கிளவி, புலர்த்தகைச் சார்த்தம் புலர்நொறு நனைப்ப" நோல். கற். கு. க. கச். மேற்கோள்; (ஆ) "செத்துகிர்வா, யூறு நீர்நனை மார்பிஃனா டினமகா

ருந்தி, யேற மின்பமுள் எதனையே யுடம்பென விசைப்பார்”

கீகாளைத்தீ. கண்ணப்பர். ௧௦.

(பிரதிபேதம்) * புனைந்த விழையின.

௪௮௦

கவித்தொகை அக.

உடுத்ததல் கழன்ற அழகினையுடைய(க)துகில்(உ)உள்ளிமெணியாற்பொலிந்த
சதங்கையொலிக்கும் ஒலிமாறாத அடியைத் தடுக்க, பாலாலே விம்மின
முலையைமறந்து முற்றத்தே உருனையோடுதல்(உ)வல்ல(ச)தேரைக் கையாலே
செலுத்தி கடத்தலைக் கற்று ஆலின்கீழ் அமர்ந்த இறைவனுடைய அழகமைந்த
முருகனைப்போல வரும் என்னுயிரே! எ - று.

கால்விறைர் வினைத்தொகையாதலின் ‘மருவின்பாத்திய’ வாய் நின்றது.
*கினைத்தாத் தயல்வரத் தட்ப மறந்து †இயக்கிப் பயிற்றாப் பெருவிறல்போல
வரும் என்னுயிரே! பெருமா! பெருந்தகாய்! யாங்கேட்பச் சில உறென
மேலுறுப்போடுமுடிக்க.

கக (ரு)பெருமா, விருந்தொடு கைதூவா வெம்மையு முள்ளாய்
பெருந்தெருவிற் கொண்டாடி (க)ஞாயிர் பயிற்றத்
திருந்துபு நீகற்ற சொற்கள்யாங் கேட்ப
மருந்தோவா தெஞ்சிற் கமிழ்த மாயின்றற்றாய்
பெருந்தகாய் கூறு சில.

||எ - து: பெருமா! பெருந்தகாய்! நினது (எ)மழலைச்சொல்லைக்கேட்டு
அவ்வினிமை மாறாத மனத்திற்கு, அமுதக்கை உண்டாற்போல இன்னும்
இனிதாக, விருந்தினர் வருதலாற் கையொழியாத எம்மையும் நினையாயாய்த்

க. துகில், சிறந்த உடைவகையுள்ஒன்று; “பட்டுத் துகிலுமுடித்த” நாலடி.
உசச. “ஆரையது துகிலே மார்பினதாரம்” ஆசிரிய. “வண்ணத்துகி
லுடுப்பின் வாய் விட்டமுவதுபோல் வருந்தும்ல்குல்” கீவக. உசஉடு.
இது பலவகைப்படுமென்பர் அடியார்க்கு நல்லார்; சிலப் ௧௪: ௧௦௮.
விசேடவுரை. கலி. ௧௫: ௪. அடு: ௫.

- உ. அரியென்பதற்கு, தவளையென்று பொருள்கொள்ளலுமாம்; “தேரை வாய்க் கிண்கிணி” கலி. அக: க. என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.
- ஊ. ‘கால்வறேர், விளைத்தொகை’ என்பதை ரோக்க வல்லினவென்றாவது வல்லுமென்றாவது இருக்கவேண்டுமென்று தோற்றுகிறது.
- சு. ஆண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ்களில் சிறுதேர்ப்பருவமெனப்படும்.
- டு. தலைவியும் காமக்கிழத்தியைப் போலத் தன்மகனைக்கொண்டு விளையாடியவழி, தலைவிமாட்டுக் கூற்றுநிகழ்த்ததற்கு, “பெரும, விருத்தொடுகைதாவா.....என்னுமார் வந்தாரே யீங்கு” என்னும் பகுதிகள் மேற்கோள். நொல். கற்பி. கு. க. இசம்.
- க. ஞாயர் - நின்றாயர்; என்றது, ஐவகைத்தாயருள் கொடி பயிற்றுவாரே.
- எ. “அவர் மழலை கேட்ட லமிழ்தி னினிதே” இனியது. கடு.
- (பிரதிபேதம்) * கிண்கிணி, † இயக்கிம் இயற்றிப்பெருவிறல், ‡ யார் கேட்பவருக்கேவன கெடுநீர் கமிழ்தயின்றற்கு, || எ - து: கிண்கிணியி.

மூன்றாவது மருதம் ககா.

சு அக

தாய்மார் பெரிய தெருவிலே நின்னைக் *கொண்டாடிக் கற்பிக்கக் கற்பிக்க நீ அவர்பால் திருத்திக்கற்றசொற்களை யாக் கேட்கும்படி அதிலே சிலவற்றைக் †கூற. எ - று.

இது புதல்வனை நோக்கிக் கூறியது. மேல் தோழியை நோக்கிச் செய்தி கூறகின்றான்.

ககா எல்லிழாய்

எ - து: ஒளியுடைத்தாகிய பூணினையுடையாய்! ‡எ - று.

சேய்நின்று || நாங்கொணர்ந்த பாணன் சிதைந்தாங்கே

வாயோடி யேனாதிப் ÷ பாடிய மென்றற்றா

நோய்கார் தணிக் கு மருந்தெனப் பாராட்ட

வோவா + தடுத்தடுக்க(க)கக் தக்தாவென் பான்மாண

X வேய்மென்றோள் வேப்புகிறந் சேர்த்தலு மற்றிவன்

வாயுள்ளிற் போகா னரோ-

எ - து: நாம் பழக்கங்கொண்டு போத்த பாணன், நீ இப்பொழுது எவ் விடத்தாயென்று வினாவ, பரத்தையர் கூற்றிலே மனக் தங்கி நமக்குச் சேயனாய்நின்று = வாயிற்குறும் மொழிசொகந்து ஏனெதிர்பாடியிடத்தேமென்ற தன்மைத்தாக, நாம் நம்முடைய சோயைத்தண்தத்தற்குக்காரணமாகிய மருந் தென்று கருதிப், ∴ பாராட்டாநிற்க, மாறாமல் அடுத்தடுத்து அத்தா அத்தா வென்று கூறுகின்றவனை அவன் தவறு பாராது நம்முடைய வேய்போலும் மெல்லிய தோள்களிலே மாட்சிமைப்பட ஏறட்டுக்கொள்ளும் கூற்றிலே ஏறட்டுக்கொண்ட அளவிலும், பின்னையும் இவனுடைய வாயிடத்தினின்றும் போகாளுயிராநின்றான்; இதற்குக் காரணமென்னென்றான். எ - து.

வாய்சிதைச்சென்க. ஏனெதிர்பாடி-(2) ஏனெதிர்ப்பட்டம் கட்டினாலெருவன் ஏற்றிய பரத்தையர்சேரி. தான் இல்லறமே பூண்டு புதல்வனைக்கொண்டு

க. “அத்தத்தாவென்னு நின், தேமொழி” கவி. அ: ௧௪ - ௧௫.

உ. ராஜ பதத்திற்கு அடுத்தபதம் சேனூபதிபதமென்றும் அது மத்திரி பதத்தினும் சிறத்ததென்றும் தெரிசிறது. ஏனெதி யென்னுஞ் சொல், ‘பாண்டியன் ஏனெதி கெடுக்கண்ணால்’ அகம். ௩௭௩. ‘ஏனெதி திருக்கின்னி’, ‘மலையமான் சோழியவேனெதி திருக்கண்ணன்’, ‘சோழிய ஏனெதி திருக்குடிலவர்’ புறம். ௧௧௭, ௧௭௪, ௩௧௪. என உரை களையிலும், “சோழிக வேனெதி தன் முக கோக்கி” மணி. ௨௨: ௨௦௫. எனச் செய்யுண்டையிலும் பயின்றவருகிறது. இதனை நறுகுறைத்த சொல்

(பிரதிபேதம்) * கொண்டாடிக்கற்பிக்கரி, † உறென்ப புதல்வனை கோக்கிக்கறிஞன் எவ் விழாய். ‡ வளத்தோழியையகோட்டுப் பின்னாச்செய்கிறிஞன் செய். || நாக் கொணர்ந்த, † பாடியோ மென்றாக. † எடுத்தேறித்த. x வேயமென் றெனநிற்கு. வாயபாறகறுக்கற்று மொழித்த, ∴ பாராட்டாநிற்க.

௨1

ச அ ௨

கலித்தொகை அக.

வினாயாதலே * இனிதென்று இருத்தமை தோன்ற கோய்தணித்தற்குப் பின்னையை மருந்தென்றான். “சிறந்த செய்கை யவ்வழித் தோன்றி, யறம்புரி புள்ளமொடு தன்வர வறியாமைப், புரஞ்செய்து † பெயர்ந்தல் வேண்டிடத் தானும்” (க) என்பதனால், தலைவன் இவள் புதல்வனேடு வினாயாடுமென்ற மனை

லென்றும் நன். பத. கு. ௧௨. சிறப்புப் பெயரென்றும் நன். பொது.
 கு. ௪௨. கூறுவர் மயிலைநாதர். இவனைத் தளவீரருக்கு மேலதிகாரி
 என்பர் நீலகேசி யுரையாசிரியர். நீலகேசி. ஈ. குண்டல. ௪௩.
இவனுக்கு அரசன் தன் பேரவையில் தனக்கையினாலே கொற்றிக்கு
ஏனாகப்பட்டமும், விடலுக்கு ஏனாகியோகிராமும் அணிவது மரபு.
இதனை, "போர்க்கட லாற்றும் புரவித்தோப் பல்படைக்குக், கார்

கடல் பெற்ற கரையன்றே - போர்க்கெல்லாக், தானாகியாகிய தார்
வேந்தன் மோதிரஞ்சே, ஏனாகிய பட்டத்திவன்" என்னும் (தொல்.
 புறத். கு. ௩. மேற்கோள்). செய்யுளும் 'உலகையின் மகிழ்தாண்
 றிறையுக் காலை, யுயர்பெருக் கொல்சீ ருருமண்ணாவாவிற், கெழுநா
 டோறு முழுநகர் புகழ்ப், படிவ முத்தீக் கடிக்கைக் கணனு, மைம்
 பெருக் குழுவு மத்தி கோசமு, மன்பெருள் சிறப்பின் மனைப்பெருஞ்
 சனமுக், தேனேர் தீஞ்சொற் தேவி மார்களுக், தானையஞ் சூழத்
 தானே யணிக்துதன், றைமோதி னன்னுட்கொண்டு, சேனா பதியிவ
னாகெனச் செறித்தப், பன்னூறியும் பழுநின்ற வருவன், மன்னார்
வேண்டிவ மற்றவற் கித்தக், குதியைச் சேருந் கொலைமருப்
பியானையு, மெதிரிய சிறப்போ டெனைப்பலகல்கி" பெருங். (௪) ௧:
௧-௧௪. என்னுஞ் செய்யுட்பகுதியும். "ஆழிதொட்டான்" என்பதற்கு
ஏனாகியமோதிரஞ்செறித்த சேனாபதி என்று "ஆழ்கடல் வையத்தில்லா
வருகிதி யரசு நல்ல, சூழ்மன் யாழி செம்பொற் சூட்டொடு கண்ணி
காதற், நேழற்கட்கருரி" என்பதற்கு, "மன்னவன். காதற்நேழர்
கட்கு உலகில் வேறசிலர்க்கில்லாத பழைய அணையுப் ஏனாகி
மோதிரத்தையும் செம்பொன்ற செய்க பட்டத்தையும் கண்ணியை
யும் நிதியையும் அருளி" என்றும் எழுதியிருக்கும் உரைகளும். கீவக.
௨௧௧௭. ௨௧௧௯. "மன்பட்ட வர்த்தனரு மன்னருட வர்த்தனரு
முறையால்வணக்க வொளிகா, னன்பட்டமுத்தனது கையா லணிக்து
படை நாலுக்கு நாயகமென, மின்பட்ட வோடைதத விபராசன்
வன்பிடரின் மிசைவைத் துகந்தன னரோ, வென்பட்ட கப்பொழுது
குருசேனை மெய்ப்புகை மெழுவொண்கண் முத்த மெழுவே." வி.லி.
பதினெட்டாம்போர். ௬. என்னுஞ் செய்யுளும் வலிபுறத்து. ௧நீத.

திருவிளையாட்டிப். ௧௨௦-௧௨௧ - ஆம் செய்யுட்களும் இங்கே அறிதற்
பாலன்.

௧. நொல். கம்பி. கு. க. இப்பகுதியினுரையில் இச்செய்திக்கு இச்
செய்யுளை மேற்கோள் காட்டினர் கச்சினூர்க்கினியர்.

உ. சிலப்பதிகாரம் - மூலப்பாட்டு - மூலப்பாட்டு - மூலப்பாட்டு

மூன்றாவது மருதம் காள்.

சு அந்

யறத்தினைக் காணவேண்டி மறைந்து இவன்பின்னேறிப்ப, எதிராக நின்ற
தலைவனைக் கண்டு பின்னே அத்தா அத்தாவெனவும், எதிரின்ற தோழி
முதலியோர் தன்னைக் கண்டு (க) ஆசாரஞ்செய்தாற் தலைவி அறிவென்று
அவர்களை ஆசாரஞ்செய்யாமற் கைகவித்தலிற் தோழி ஆசாரஞ்செய்யா திருத்த
லின், தலைவன் அவன் பன்னின்றதை உணராமல் தோழியை வினாவினான்.

உஉ உள்ளி யுழையே பொருவ்து படைவிடக்

கன்னார் படர்ந்த ததுபோலத் தாமெம்மை

(உ)யொள்ளுமார் வந்தாரே யீங்கு.

எ-து: அங்கனம் வினாவின தலைவி தோழிருதிப்பானும் புதல்வன் அத்தா
அத்தாவென்றதனும் தலைவன் வந்தவாறு (க) கண்டு பகைவரைநினைத்து
அவரிடத்தே படைக்கலங்களைச் சே. விடுத்திருக்கின்றவர் வருதலைச் செய்தல்
போல இவ்விடத்தே தாம் எம்மை இகழ்கந்தே வந்தார்; நம்மேல் அன்பாக
வந்தாரல்லவெனத் தலைவன் கேட்பத் தோழியைநோக்கிக் கூறினான். எ - து.

தலைவி துணி போக்குதற்கு, தலைவன் இங்கனம் வந்தான்.

உரு ஏதப்பா டெண்ணிப் புரிசை விபலுள்ளோர்

கன்வரைக் காணுது கண்டிடென் பார்ப்பாலச்

சேய்நின்று செய்பாத சொல்லிச் சினவ(உ)னின்

னீண் கடக்கிற்பார யார்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன் மதிமையுடைய ஊரிற் காவலாளர் கள்
வரைக் கண்ணற் காணாதிருக்கவும் அவரால் வருங்குற்றத்தைக்கருதி இங்கே
கன்வரைக் கண்டிடென்று கூறுவாரைப்போலே முன் நில்லாது ஒருசிறைப்

க. எழுத்து வணக்குகல் முதலிய ஒழுக்க முறை.

உ. மாரீற்று வினைமுற்றுச்சொல் பல்லோர்படக்கையாய்ப் பெயர்கொள்ளாது வினைகொண்டு முடிகற்கு, "எள்ளுமார் வந்தார்" என்பது மேற்கோள்; தொல். வினை. கு. க௦. சேனா. நச்சினூக்கினியரும் இ - வி. உரையாசிரியரும் இடற்கு இவ்வடியை மேற்கோள் காட்டி, மார் உகரத்தை அடுத்துநின்றது என்பர். தொல். வினை. கு. க௦. இ-வி. கு. உகஉ. "சாய்மார்" (கலி. ௮௦: ௧௬) என்பதற்கு நச்சினூக்கினியர் எழுதியிருக்கும் இலக்கணக்குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலது.

ங. காணல் - விளக்க அறிதல்.

ச. தலைவன் தன்மவறு பெரிநாகிய இடத்துத் தலைவிமுன் பணிந்து கூறும் கூற்றிற்கு, "நின், னுனை கடக்கிற்பார் யார்" என்பது மேற்கோள்; தொல். கற்பி. கு. கக. நச்.

(பிரதிபேதம்) * கையர் படைத்தது.

ச அச்ச

கலித்தொகை அடிக்.

போய் நின்ற யான் செய்யாத குறைகளைக்கூறிச் சினவாதேகொள்; நின் ஆணைவழி ஒழுகுதலன்றி ஈண்டு நின் ஆணையைத் தப்புவார் யாரென்றான். எ - று.

'சேய்நின்ற செய்யாத சொல்லிச் சினவல்' என்றது(க)புலவிபொருளாக அச்சம்பிறத்தது. அது "நின்றானரி பிரிவி னஞ்சிய பையுளும்" என்னும்(உ) விதியான் உணர்க.

உக அதுநீரில் படிநெருக்கி வந்தென் மகன்மேன்
முதிர்முண் முலைபொருத (நு)வேதிலான் முச்சி
யுதிர்க்குக் குக்கரின் னடை யொலிப்ப
வெதிர்வளி நின்றாய்நீ செல்

எ - து: அதுசேட்ட தலைவி முக்கியில்லாத வஞ்சினையாலே வருத்தி
என் மகன்மேல் வேட்கைநிழி ினையாய் வந்து, பூனினையுடைய முதிர்ந்த
முலைகளால் நின் மார்பொடு பொருத பத்தகைமுடியினின்றும் உதிர்ந்த துகள்
சித்திக்கிடந்த நின்னொடையது துகளை வினக்கக் காற்றின் எதிரே நின்றாய்;
இவ்வனம் நில்லாதே போவென்றாய். எ - து.

படிநெருக்கி - வஞ்சினையைப்பாக்கியென் துமாம். ஆடையெதிர்ப்பவும்

பாடம்.

கூ.க இனியெல்லாயாய், (சு)தீதிலே மென்று தெளிப்பவங் கைநீயி
யாதொன்று மெங்கண் மறுத்தர வில்லாயின்

க. புலவிபொருளாக அசசம் பரந்ததற்கு, "சேய் நின்று ... யார்" என
பகை மேற்கோள் காட்டினர், பேராசிரியரும்; நொல். மெய்ப். கு. அ.

உ. நொல். கற்ப. கு. ஈ. இசுருத்திரப் பகுதியின் உடையில், "எதப்பா
டெண்ண் ..... கடக்கிற்பார்யார்" என்பதனை மேற்கோள்காட்டி,
சேய் நின்று என்றதனால் துளித்து ின்றவாறும் சிவவென்றதனற்
பிரிவுகிட்டித்தவாறும் நின்னொண் கடக்கிற்பார்யா றென்(றதனால்)
அஞ்சியவாறு கூறியவாறுங் காண்க. என்றனர், இவ்வரைகாரர்.

ங. "ஒருஉக், கொடியய னல்லார் குரனாற்றத் துற்ற, முடியுதிர் பூந்தாது
மொய்ம்பின வாகத், தொடிய வெமக்கு? யாரை" கலி. அஅ: க-கூ.

ச. கற்பிடத்தத் தலைவி ஊடியவழித் தலைவன்தேற்றத் தேறுமெல்லு
இகத்த பொழுது தலைவன் ஊடுதற்கு, 'தீதிலே மென்று.....
மறுத்தர வில்லாயின்' என்பது மேற்கோள்; நொல். கற்பி. கு.
கஊ. கச.

(பிரதிபேதம்) * ஊடுபெய்கும், † ஊடியாப்பவந்த.

மூன்றாவது மருதம் ககூ.

ச அரு

மேதக்க (க)வெந்தை பெயுனை யாங்கொள்வேந்

தாவா (உ) னிருப்பொடு கன்றியாத் துழிச்செல்லு

*மார்போற் படர்தக நாம்

எ - து: அது கேட்ட தலைவன், எழு! யாம் தீங்குடையேமல்லேமென்று குன்றவும், அசுக்குறவைக் கைகடந்து வம்மிடத்துச் சிறிதும் துனித்தநிலைமை மீட்சியில்லையாயின், தன்கன்றைக்கட்டின இடத்தே கொடா தவிருப்பத்தோடே செல்லும் பசப்போலத் தாம் இனி நம்பாற் படர்தல் தகுமபடி, மேம்பாடுதக்க எந்தை பெயரின் யாம் எடுத்துக்கொள்ளுவோம். ௩௭ - று.

(உ) நாமென்றது இடவழிவழி. தாமென்றும் பாடம். "முறைப்பெயர் மருங்கிற் கெழுதகைப் பொதுசொர, னிலைக்குரிம: பி னிருவீற்று முரித்தே" (ச) என்பதனால் எல்லா - வென்றான். புதலவனை வாங்கவே துனிதீர்த்தா

க. "அகன்பெருஞ் சிறப்பிற் றந்தை பெயரன்" ஐங்குறு. ௪௦௩. என்பதும், கலி. எடு: ௨௪-இன் குறிப்பிலுள்ள பாகவாதசெய்யுளும் ஈண்டு அறிதர்பாலன.

உ. (அ) "கன்றமர் கரவை யான, ... வருமே." (ஆ) "கற்றுவிண் மணம்போலக் கசிந்துருக வேண்டிவனே" (இ) "கன்றுகான் கரவையிற் சென்றவட் பொருந்த" (ஈ) "தனிக்கண் யுள்ளிய புனிற்சூப்போல, விரைவிற் செல்லும் விருப்பின னாகி" (உ) "கன்றுபிரி கற்றுப்போற் கதலயித்தி" (ஊ) "கன்றுகாண கரவையன்னை" (எ) "கன்று பிரிந்துழிக், கரவையொப்பக் கரைந்து கலங்கினன்" (ஏ) "தாயருக் கன்று சார்ந்த கன்றெனந் தகைய னான" (ஐ) "கனைத்ததன் கன்றை சோர்க்கிக் கடைத்துசெவ் புனிற்சூப்போல, ... எதி: போத்தான்" என்பவைகளும் (ஓ) "கரவைதம் பதிவயிற், கன்றமர் விருப்பொடு மன்று கிறை புருதர" (கலி. கக: ௬ - ௧௦.) (ஔ) "கொடுக்கொழுவி ழுட்பட்ட கன்றிற்சூசு குழும், கடுக்குலா" கலி. கக: ௧௩ - ௧௪. (ஐ) "கன்றுசேர்ந் தார்கட் கதவிற்

றாய் சென்றருக, வண்கண்ண னாய்" (கலி. கக: ௧௧.) என்பவைகளும் அவற்றின் குறிப்புக்களும் இவகே அறிதர்பாலன.

௩. தலைவன், நாமென்றது தலைவியை ஆகவின் இடவழிவழியென்றார். "நந்தையிவ பென்றெருசு னடர், தவிரோ நாமென்ன" (கம்ப. சூரப்ப.

ககஅ) என்பது இங்கே அறிந்தபால்,ங.

ச. தொல். பொருளி. கு. ௨௧. இக்ஊடையில் இவ்வுரைகாரர், "அதிர்
வில்..... க்செல்; இனியெல்லா" என்ற பகுதிகளை மேற்கோள்
காட்டி, தலைவன் தலைவியை எல்லாவெனவிளித்துக்கூறலின் வருவா
யணந்தென்பர்.

(பிரதிபேதம்) * குபோல் படா, † ளம் இனி, தன் இனி. ‡ என்று புதல்வன் வாக்வே,
|| அமைதி முறைப்பெயர். + எக்குள் சென்றுகை,

ச அக
கவித்தொகை ௮௨.

ளாயிற்று. மறத்தர வில்லாயி னெனவே இறந்துபடுவென்று * துனி
தீர்த்தான். "கரணத்தி னமைத்து" என்னும் (க) குத்திரத்தில், "சென்றுகை
யிகத்து பெயர்த் துள்ளிய † வழியும்" என்பதனான் உணர்க.

இதனால், தலைவிக்கு எள்ளலும் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தது.

இது "வெளிப்பட" (௨) என்றதனால், இயற்சீர்நினையொன்றிப் பாவேறு
பட்ட தரவும் போக்கும் ஐஞ்சீட்டுக்கிவந்த யாட்டும் வந்த கவிவெண்பா. (கக)

(௮௨.) ஞாலம் வறச்சீரப் பெய்பக் குணக்கைப்பு

காலத்திற் றேன்றிய கொண்டிழப்போ லெம்முலை

பாலொடு வீங்கக் தவடுடி தாயினை

புத்தேளிர் கோட்டம் வலஞ்செப் திவனொடு

புக்க வழியெல்லாங் கூற;

கூ கூறுவேன்; மேயாயே போல் சினனி வழிமுறைக்
காயாமை வேண்டுவல் யான் ;

காயேர்;

கூ மடக்குறு மாக்கனோ டோரை யாடா

மடக்கமில் போத்தின்கட் டங்கைகா முற்ற

தொடக்கத்துத் தாயுழைப் புக்காற் கவளு

மருப்புப்பூன் கையுறை யாக வளிந்து

பெருமா னகைமுகங் காட்டென்பார் கண்ணீர்

சொரிமுத்தங் காடிசொர்வ போன்றன மற்றும்

கடு வழிமுறைத் தாயுழைப் புக்காற் கவளு
மயங்குநோய் தாங்கி பகனெதிர் வந்து
முயங்கினண் முத்தின வேறெக்கி நினைந்தே

க. தொல். கற்பியல். கு. கு. இசுருத்திப் பருதிக்கு, தலைவன் ஆற்றா
லாய்த் துணியைத்தீர்த்தற்கு அவன் அணுகச்சென்று. அவன் மெய்க்
கட்கிடந்த தவறுகண்டு தலைவி ஆற்றாணாய் நீக்கிநிறுத்தலானே அவன்
ஒருவாற்றான் அவனாரருமையைச் சிறிது மீட்கையினாலே அவன்
கூட்கருதிய விடத்தூர் தலைவன் கூற்று நிகழும் என்ற பொருள்
கூறி, "அதிர்வில்..... ராய்" என்ற பருதினை மேற்கோள்
காட்டினார்; இவ்வுரைகாரர்.

உ. தொல். செய். கு. கடுகு.

(பிரதிபேதம்) * துணிதீர்த்தான் நாமென்றது. † யகையாழனாக.

முன்றாவது மருதம் கள.

சுஅள

நினக்கியாம் யாரே மாகுது மென்று
வனப்புறக் கொள்வன நாடி யணிந்தன

உ. ளாங்கே, யரிமத ருண்கண் பசப்பனோய் செய்யும்
பெருமான் பரத்தைமை யொவ்வாதி பென்றா
ளவட்கினி தாகி விடுத்தனன் போகிக்
தலைக்கொண்டு நம்மொடு காயுமற் றீதோர்
புலத்தகைப் புத்தேனில் புக்கா னலைக்கொரு

உ. ளு கோறு நினக்கவள் யாராகு மெல்லா
வருத்தியா நோய்கூர தந்தையை யென்றார்
பருந்தெறிர் தற்றுகக் கொள்ளுங்கொன் டாங்கே
தொடியு முகிருந் படையாக தந்தை

கடியுடை மாட்டிற் சிறுகண்ணு முட்காள்
கூ.0 லடுவுந் குறித்தாங்கே செய்யுட் விதிவினி

யன்ன பிறவும் பெருமா னவன் வயிற்
 றுன்னுத லோம்பிக திறவதின் முன்னிரீ
 யையமில் லாதவ ரில்லொழிப வெர் போலக்
 கையா றுடையவ ரில்லல்லாற் செல்ல
 ஈடு லடைந்த தினிரின் றொழிந்

இது புத்தேளிர் கோட்டம் வலஞ்செய்விந் துக்கொண்டு வந்ததற்குச்
 சேடியருடன் மகந் போகிய தலைமகன் அவன் நீட்டித்து வந்தவழித்
 “நாயர் கண்ணிய நல்லணிப புதல்வனை, மாயப் பாத்நை யுஞ்சிய வழி”
 (க)யால், தலைமகன் சீறைப்புறத்தானாகச் சொல்லியது.

இந்ன் போருள்.

(உ)ஞாலம் வறந்தீரப் பெய்யக் (ஈ) குணக்கேர்பு
 காலத்திற் றோன்றிய கொண்முப்போ(சு)லெம்முலை

க. தொல். சற். கு. ச.

உ. “காடுவறங் கூரினயிவ் வோடுவறங் கூராத” மணி. ௧௪: ௧௩.

ஈ. (அ) “குணகடல் கொண்டு.....வாண்டுமிர்த்து, சிதரற் பெரும்பெயல்
 சிறத்தலின்” மது. ௨௩௮ - ௨௪௪. (ஆ) “குணகடன் முகர்த கொன்றி
 வானம் .....பெருமலை மீமிசை முற்றின வாயின” அகம்.
 ௨௪௮: ௧ - ௧.

ச. “சென்ற, புனைவிலை, பூட்டலென் நீம்பால் பெருகு மனவெல்லா,
 நீட்டித்த காரணமென்” கலி. ௮௩: ௪ - ௬.

௪௮௮

வித்தொகை ௮௨.

(க)பாலொடு வீங்கத் தவறெடி தாயினை

(உ)புத்தேளிர் கோட்டம் வலஞ்செய் திவனொடு
 புக்க வழியெல்லாங் கூறு

எ - து: உலகம் வறகடம் நீங்கும்படி பெய்தற்குக் கிழக்கே எழுந்து
கடிக் காலத்தே தோன்றிய மேகம்போல எம்முடைய முலை பாலாலே
 விம்மும்படி நீபோனகாலம் மிகவும்நீட்டித்ததெனக் கூறும்நிலையிலே யாயினே;
ஆதலால், தேவர்கோயில் வலம்வந்து பின்னர் இவளுடே நீ சென்ற இடம்
 களையெல்லாம் எமக்குச்சொல்லென்றான். எ - து.

கூ கூறுவேன், மேயாயே போல வினவி வழிமுறைக்
காயாமை வேண்டுவல் யான்

எ - து: அதுகேட்ட கோழி. யான்கூறுவேன்; கூறுகின்றதனை மேவி
இயேபோலக் கேட்டு அதன்பின்னாகக் கோப்யாதிருத்தலை யான் நின்
 னிடத்தே பெற வேண்டுவே னென்றான். எ - து.

காயேம்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, யான் சின்னைக் கோப்யேன். கூறுகின்ற
 உற்றையெல்லாம் கூறென்றான். எ - து.

கூ மடக்(நு)குறு மாக்கனோ (சு)டோடையரு
(ஊ)மடக்கமில் போழ்தின்கட் டந்தைகா முற்ற

க. “பாலோ டலர்ந்த முலை மறந்து” கலி. அச: எ.

உ. (அ) “கர்த்தியா னரக்கவுந், கைநிலர்வாயிந்தி, கரந்தவென் மென்
 முலைப் பால்பழு தாககீ. நல்வாயிற் போ டர்ந்த பொழுதினா சொல்லா,
கடவுட் கடிநகர்தோறு மிவனை, வலம் கொளிஇ வாடுவெனச் சென்றாய்
விலங்கினை. யீரமிலாத விவன்மந்தை பெண்டிருள், யாரிற் தவிர்க்தனை
 கூறு” கலி. அச: க - கூ. (ஆ) “குன்றே யனைய கடவுட் குலம்வலம்
கொண்டி வந்த, தெ](ரு, கெ)ன்றே விடுதத்திருவினை யேயினர் யெம்
கையர்ப்பாற், சென்றே வருக மறக்கவின் தேசெம்ம ஊன்செல்வக்,
கன்றே புனக்குக் கசுத்தன வோலிக் கனதனமே” அழ்ப்கா. ௫௦௫.

ஊ. (அ) “ஒண்குறுமாக்கன்” மது. சகக. (ஆ) “சிறகுறுமாக்கன்” நற். உஉ௦:
 ச. (இ) “ஊர்க்குறு மாக்கன் வெண்கோழி கழாவின்” (ஈ) “ஊர்க்குறு
மாக்க ளாட” (உ) “பல்குறு மாக்கன்” புறம். கச: க, க௦ச: உ,
 க௫க: எ.(ஊ) “அடர்க்குறு மாக்கனொடு” (எ) “ஊர்க்குறு மாக்களும்”
 மணி. கக: ச௦; க௫: ௫க.

ச. “தற்றறிந்தார் கண்ட நடக்கம்”

இ. “பல்வேறுபுதல்வர்க் கண்டு கனி யுலப்பினும்” என்னுள் குத்திரப் பகுதியுரையில், “ஞாலம் வறத்தீர வென்னும் மருதக் கலியன்,

முன்றாவது மருதம் கள.

ச அக

தொடக்கத்துத் தாயுழைப் புக்காற் கவளு

மருப்புப்பூண் கையுறை யாக வணிந்து

பெருமா னகைமுகக் காட்டென்பாள் (க)கண்ணீர்

சொரி(உ)முத்தக் காழ்சோர்வ போன்றன மற்றும்

கரு வழிமுறைத் தாயுழைப் புக்காற் கவளு

மயங்குநோய் தாங்கி மகனெதிர் வந்து

‘அடக்கயில் .....போன்றன’ என்பது முதிர்ந்தான் உண்ணவந்து கூறியது. ‘மற்றும், வழிமுறை ..... அணிந்தனன்’ இதனுள் கோய்தாங்கின னென இனமைப்பருவத்து மதிழ்ச்சியும் முதிர்ந்த பருவத்து மறவியுந்தோன்றக் கூறாமையினனும் வழிமுறைத்தாய் என்றமையானும் இஃது இடை நிலைப்பருவத்தான் கூற்று. ‘அவட்கினிநாடு .....புக்கான்’ என்றவழி, புத்தேவொன்றதும் தலைநின்றெழுமுருயினையோனைக் கூறியது’ என்று (தொல். கற்பி. கு. ௧௦.) கச்சினுர்க்கினியரும், “முதலொடுபுணர்ந்த” என்பதனுரையில், “ஞாலம்வறத்தீர வென்னு மருதக்கலியன், ‘அடக்கயில் .....புக்கான்’ எனவும் ‘வழிமுறைத் தாயுழைப் புக்கான்’ எனவும் ‘புத்தவளில் புக்கான்’ எனவும் வருணவற்றன், தொடக்கத்துத்தாய், வழிமுறைத்தாய், புத்தவள் இவ்வாறு வருத்துக் கூறக் கேட்கின்ற காமக்கிழத்தியென மனைவியர் நால்வருளான்கு! அவரெல்லவாரையும் கூருது மனைக்கிழத்தியர் இருவரொன்றதொற் பயனின்றேயெனின், அவரெல்லாரும் இக்கிழத்தி காமக்கிழத்தியென்ற இரண்டிபருப்பினன்

அடக்குப என்சு என்றும். (தொல். களவி. கு. ௧௧.) “புல்லுதன் மயக்கும்” என்பதனுடைய, ‘பிறவும்’ என்றதனால், தலைமகட்டுரித் தாகச் சொல்லப்பட்டவற்றன் ஒப்பன கொள்ளப்படும் என்ற கூறி, “ஞாலம் வந்தீரவென்னு மருதக்கலிபுன், ‘அடக்கவில்..... புக்கான்’ எனவும். ‘வழிமுறைத் தாயுழைப் புக்கான்’ எனவும் ‘தலைக் கொண்டு..... புக்கான்’ எனவும் கூறதலிற் புதல்வனை நன்ருள் மூன்றும் காமக்கிழத்தி யாபினவாறும் இவன் மாட்டுத் தாயர் கண்ணிய நல்வணிப் புதல்வனை, மாயப்பாத்தை யுள்ளிக் கூற்ற நிகழ்த்த வாரும் கண்டுகொள்” என்றும் (தொல். கற்பி. கு. ௧௦.) இளம்பூரணரும் எழுதியிருப்பவை இங்கே ஆராய்தற்பாவன.

௧. “கலங்காவுள்ளம் கலங்கக் கடைசிவந்து, விவங்கி நிமிர் செங்கண் புலம்புமுத் துறைப்ப” சீலப். ச. ௪௦ - ௪௧.
 ௨. “முத்த சோபு புணர்காழ்” பரி. ௧௧: ௨.

62

சகூ கலித்தொகை அடி.

முயங்கினண் *முத்தின னோக்கி நினைந்தே

†நினக்கியாம் யாரே மாசுது மென்று
 வணப்புறக் கொள்வன நாடி யணிந்தன

- ௨௦ ளாங்கே யரிமத ருண்(க)கண் பசப்பனோய் செய்யும்
 பெருமான் †பரத்தைமை யொவ்வாதி யென்ற
 (உ)ளவட்கினி தாகி விடுத்தனன் போகித்
தலைக்கொண்டு நம்மொடு காயுமற் றீதோர்

புலத்தகைப் || புத்தேளில் புக்கா(நு)னலைக்கொரு

- ௨௫ கோறு நினக்கவர் யாராகு மெல்லா
 வருந்திபா நோய்கூர துந்தையை யென்றும்
 (ச)பருந்தெறிந் தற்றுகக் கொள்ளுங்கொண் டாங்கே
 (நு)தொடியு முகிரும் படைபாக துந்தை

+ கடியுடை மார்சிற் சிறுகண்ணு முட்காள்

- ௩௦ வடுவுங் குறித்தாகங்கே செய்யும் விடுவினி
யன்ன பிறவும் பெருமா எவன்வயிற்
றுன்னுத லோம்ரித் X திறவதின் முன்னிரீ
யையமில் லாதவ ரில்லொழிய வெம்போலக்
கையா றுடையவ ரில்லல்லாற் செல்ல
௩௫ (கூ)லமைந்த தினிரின் ரெழில்.

௧. இந்நூற்பக்கம் ௨௭௧: ௪, ௫. ஆம் குறிப்புக்கள் பார்க்க.

௨. தலைவனிலும் நான் புதல்வற்குச் சிறந்தானாகி அவன் காதலித்த
பரத்தையர் மாட்சிச்செல்லாமல் புதல்வனைத் தன்பாற் சிறைசெய்த
தற்கு “அவட்கினிதாகி..... நின்றொழில்” என்பது மேற்கோள்;
தொல். கற்பியல். கு. க. ௧௪.

௩. “மகனெடு, நானே புருதந் தோனே யானது, படுத்தனெ னுருத
னூணி யிடித்திவந், கலக்கினன் போலுநிக் கொடியோ னெனச்சென்,
றலைக்குவ் கோவொடு குறுகத் தலைக்கொண்டு” வரும். ௧௧: ௧௭-௨௧.

௪. “பாருங்கெனப் புதப்பாய்ந்தவ னெடுவில்லினைப் பறித்தான்”
கம்ப. அதிகாயன். ௧௧௮.

௫. இந்நூற்பக்கம் ௪௩௦: ௨-ஆம் குறிப்பும் ௪௩௫: ௧-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

௬. “அமைதல்” என்பது தவிர்ந்தலென்னும் பொருளில் வருதற்கு இவ்
வடி மேற்கோள். கீவக. ௧௮௨.

(பிரதிபேதம்) * முகந்நினிஞெக்கி. † சினக்கியாரேம், ‡ பரத்தமை, || புத்தவளிற் புக்கான்.
+ கடியுடை X தறயநன்முன்னினி.

முன்னூல்து மருந்தம் கவி.

சுக்கி

எ - து: அதுகேட்டசேடி, மடப்பத்தைபுடைய சிறிய(க) அறிவில்லாத மகளிரோடே (உ) ஒருகாப்பாவையைக் கொண்டு விளையாடும், வேண்டியவாறு ஒழுக்கும் பொழுதிலே இவன் தந்தை விரும்பின * பரத்தைமை தொடங்குகின்ற காலத்துள்ளாகிய தாயிடத்தே சென்றவனுக்கு அவளும்(ங) இடப இசைச் சினையைக் (ச) கைக்காணியாக இட்டு, பெரியோனே நினதுசிரிப்பினையுடைய முகத்தை யான் முத்தங்கோடற்குக் காட்டென்று கூறுகின்றவளுடைய சொரிசின்ற கண்ணீர்கள் முத்துவடங்கள் முத்தம் கழன்று விழுவனபோலே இருந்தன; பின்னை அவட்குப் பின்னர்வந்த தாயிடத்தே சென்றவனுக்கு அவளும் மனம் மயங்குதற்குக் காரணமான காமகோயைப் பொறுத்துத் தன் மகனெதிரிவந்து தழுவிக்கொண்டு பின்னர் முத்தங்கொண்டு இவளைப்பார்த்து, தலைவன் தன்னைக் கைவிட்ட தன்மையை நினைந்து நினக்கு யாக்கன் தாயாகின்ற முறைமை எம்மிடத்தின் நீக்கினமையின் இனி எம்முறையே மாவேமென்று கூறி இவனுக்கு அழகு மிகுப்படி இவன் வடிவு தாங்கும்படியான (ரு) பின்னைப்புகளை ஆராய்ந்து அணர்ந்தபொழுதே, மகளிருடைய செவ்

- க. (அ) "மாவு மாக்களு மையறி வின்னவே" "மக்க டாமே யசறறி வுயிரே" தொல். மாபு. கு. ௩௨, ௩௩. (ஆ) "அவமதிப்பு மான்ற மதிப்பு மிரண்டு, மிகைமக்களான்மதிக்கற் பால-நயமுணராக், கையறியா மாக்க ளிழிப்பு மெதித்தத்தும், வையார் வடித்தன லார்" நாலடி. ௧௧௩. என்பவையும்(இ) "தவஞ்செய் மாக்க டம்முடம் ப்டாஅ, ததன்பயமெய்திய வளவை மான" பொருந். ௧௧ - ௧௨ என்புழி, 'மக்கனென்னுதை மாக்க னென்றார்; வீடுபேறு குறியாது செல்வத்தைக் குறித்தவின்' என்றும் (ஈ) மூவறு பாடைமாக்களால்" சீவக. ௧௩, என்புழி, 'மிகேவச்ச ராத வின், ஐயறிவிற்குரிய மாக்கனென்னும் பெயராத கூறினர்' என்றும், (உ) "கோயின் மாக்கள் மற-திறத்திட்ட தொத்தார்" சீவக. ௧௨௭அ, என்புழி, 'மக்கட்குரிய மன்னினி அறிவுகேட்டமையின், ஐயறிவுடையாரென்று மாக்கனென்றார்' என்றும் இவ்வுரையாளர் எழுதியிருக்கும் விசேடவுரைகளும் (ஊ) 'கையறியா மாக்கட்கன்றி தூலியற்றும் அறி வினையுடைய மக்கட்கு' என்னும் நன். வி. கு. ௧௩௭. விசேடவுரையும் இங்கே அறிந்தபாலவன்.

உ. சூரை - மகளிர் வினையாட்டு.

கூ. "பூண்டவை, ஏறிபா வாளு மெற்ற மழுவுந், செறியக் கட்டி யிரிடைத் தாழ்த்த, பெய்புல சூதாய்ப் புகர்நிறத் துமிரின், மையற வினங்கிய வானேற் றவிர்ப்புண." கலி. அடு: ௮ - ௧௧.

சு. தெய்வத்துக்கு கோர்த பொருளென்ற பொருளிற் காணிக்கை யென இக்காலத்து வழங்குமொழி, ஊக்காணயின் நிலை மாறாதல் போலும்.

ஊ. "என்பெற மென்று பின்னைப் பணிகளும் கவர்ந்தார்" திருவிடை, மாமஞ்சு. உடு.

(பிரதிபேதம்) * பாத்தமை தடக்கு.

சுகூட

கவித்தொகை அட.

விரியினையும் செருக்கினையுமுடைய மையுண்கண்கள் பசக்கும்படி அவர்க்கு கோணைக் கொடுக்கும் நின் தந்தையுடைய *பாத்தமைக்குணமொன்றையும் ஒவ்வாதே கொள்ளென்றான்: அங்கணம் கூறினவளுக்கு இனிதாயிருக்கும்படி சில மறமொழிகளைக் கூறிப் போய்ப் பின்னை கம்மோடு ஒப்பானாகத் தலைமைப்பாடுகொண்டு கம்மைக் காய்த்திருக்கும் இந்தப் புலக்குர் தகைமை யினையுடைய புதியவன் இவ்விலேசென்றனென்றான்; அதுகேட்ட தலைவி, ஏடா! யான் வருத்தி கோய்மிக உன் தந்தையை எங்காளும் தான் குறித்த தொன்றை நினைவறப் பருத்தெடுத்துக் கொண்ட தன்மைத்தாக நினைவறக் கைக்கொண்டுபோம்; கைக்கொண்ட அப்பொழுதே தொடியும் உகிரும் அவைபோல் வுண்பிறவும் தனக்குப் படைக்கலமாகக் கொண்டு உகிராவே தந்தையுடைய புதுமையையுடைய டீமார்பின் கண்ணும் அனையவற்றாலே ஒழிந்த சிறிய இடக்களிலும் தான் குறித்தபடியிலே வடுக்கையும் அஞ்சாளாய் நிகழ்த்தும்; ஆதலால் நினக்கு அவன் என்ன உறவுடையான்? இவனை அடித்தற்கு ஒரு கோல் டீதருவாயாகவென்றான்; அதற்கு அஞ்சி அவன் அழுதமைகண்டு இனி அழுதையை விவோயாகவென்று கூறி, நின் தந்தையுடைய காதற்பாத்தையிடத்து நீ சேர்நிலைப் பாதுகாத்து நீ செல்லுதற்குத் || திறவாதிய இவ்வி லும் மனத்தாற் கருதி அவன் நீங்குவனே நீங்கானென்று ஐயப்படாமல் ஒருநிலையாக நீங்கானென்று துணர்ந்த பாத்தையர் இவ்வினும் நின் டுசலவொழித்தது கிடக்க, எம்மைப்போலே கையாற்றையுடையவர் இவ்விற் சேறவன்றி வேறேர் இவ்வில் நீ செல்லாதேகொள்; இனி நின்னுடைய புறத்துப் போக் தொழில்தான் முடிந்ததெனக் கூறினான். எ - று.

(க) + தொடக்கத்துத்தாயென்றமையான் அவன் முநிர்த்தமையும்வழிமுறைத்
தாயென்றமையான் அவன் இடைஈலைப்பருவத்தானானமையும் புத்தேனென்
றமையான் அவன் இளமைப்பருவத்தானானமையும் கூறினான். நகைமுகம்
காட்டென்பான் கண்ணீர்வீழ்த்தது இப்புதல்வனைள்ள பயினை நகர்த்து
இளிமைபுருது பயனில்லாப் புறத்தொழுக்கம் நிகழ்த்துகின் நமைகருதி.

இது பரத்தையரில்லிற் புதல்வன் செல்லாமற் சிறைத்தது.

இதனால், தலைவிக்கு இளியும் தலைவற்கு அசைவும் பிறத்தது.

இஃது ஐஞ்சேரகேள்வித் தனிச்சொற்பெற்று வந்த கலிவெண்பா. (கஎ)

(அந்.) பெருந்திரு நிலைஇய விங்குசோற் நகண்மனைப்

பொருந்துநோன் கதவொற்றிப் புலம்பியா முலமர

வினையவர் தழுஉவாடு மெக்கர்வாய் விபன்றெருவின்

வினையாட்டிக் கொண்டு வரற்கெனச் சென்ற

க. இத்தூத்பக்கம் சஅஅ: ௫-ஆம் ரூபிப்புப்பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * பரத்தமையென்றமையும், † மார்பின்கண்ணே யினய, ‡ கொண்மனை
வென்றும். || ததயாயெ + தடக்கத்தத்.

மூன்றாவது மருதம் கஅ.

சுக்கி

புனைவினை, யூட்டலென் றிம்பால் பெருகு மளவெல்லா
நீட்டித்த காரண .மென்;

கேட்டி;

அ பெருமடற் பெண்ணைப் பிணர்த்தீதாட்டுப் பைக்குறும்பைக்

குடவாய்க் கொடிப்பின்னல் வாங்கித் தளரும்

பெருமணித் திண்டோர்க் குறமக்க னூப்ப

ணகணகர் மீடருவா னாகப் புரினெகிழ்பு

நீல நிரைப்போ துறுகாற் குலைவனபோற்

சாலகத் தொல்கிய கண்ண ருயர்சீர்த்தி

யாலமர் செல்வ னணிசான் டகனவிழாக்

கடு கால்கொளென் றூக்கிக் கதுமென நோக்கித்
 திருந்தடிநூ புரமார்ப்ப வியலி னிருப்பினாற்
 கண்ணு றதலுங் கவுளுங் கவலியார்க்
 கொண்டை யெதிரிய வங்கையுந் தண்ணெனச்
 செய்வன சிறப்பிற் சிறப்புச்செய் திவ்விரா
 ௨௦ வெம்மொடு சேர்ந்துசென் றீவாயாற் செம்மா
 னலம்புதி துண்டுள்ளா நாணிலி செய்த
 புலம்பெலாந் தீர்க்குவே மன்னென் றிரக்துபு
 வேற்றானாத் தாய ரெதிர்கொள்ள மாற்றாத்
 கள்வனாற் றங்கிய தல்லாற் கதியாதி
 யொள்ளிழா யான்றீ திலென்;

௨௧ எள்ளலான், அம்மென் பணைத்தோ ணுமர்வேய்ந்தகண்ணியோ
 டெம்மில் வருதியோ வெல்லாநீ தன்மெய்க்க
 ணந்தீஞ்சொ னல்லா ரணிந்த கலங்காட்டி
 முந்தை யிருந்து மகன்செய்த நோய்த்தலை
 வெந்தபுண் வேலெறிந் தற்றால் வடுவொடு
 தந்தையும் வந்து நிலை.

இது வினையாட்டிக்கொண்டு 'வாந்தக் கேடியரோடு மகற்போக்கிய
 தலைவி அவள் நீட்டித்துவந்தவழி, "நாயர் கண்ணிய * நல்லணிப் புதல்
 வனை, மாயப் பரத்தை புள்ளிய வகை"(க)சிறைப்புறமாகக் கேட்டு வந்த
 தலைவனைக் கண்டு அவன் தன்னுடையே புலந்தது.

க. நொல். சத்பியல். கு. க.

(பிரதிபேதம்) * கண்ணிய. † உள்வியழி, உள்வியலி.

சுருதி

கவித்தொடை அருள்.

இதன் பொருள்.

பெருந்திரு நிலைஇய வீக்குச்சாற் றகன்மனைப்
 பொருந்துநொன் கதவொற்றிப் புலம்பியா முலமா
 வினையவர் தழுஉவாடு மெக்கீவாய் வியன்றெருவின்
 வினையாட்டிக் கொண்டு வரற்கெனச் (க)சென்றா
 யுனையிலை, யூட்டலென் றீம்பால் பெருகு . னாவெல்லா
 நீட்டித்த காரண லென்

எ - து: பெரிய செல்வம் நிலைபெற்ற, மிகுவின்ற சோற்றையுடைய
 அகன்ற மனையிடத்து இரட்டையாய் வந்து சேரும் பலகைகள் தம்மிற் பொரு
 ந்தின கதவைத் தீண்டின்று பிள்ளையைக் கைவிட்டுத் தனித்து யாம்வருந்தப்
 பிள்ளைகள் தம்மிற்குடி வினையாடும் * இம்மணலை இடத்தேயுடைய அகற்
 சியையுடைய தெருவிவே பிள்ளையை தீவினையாடுவித்துக்கொண்டு வருகற்
 கென்று போன நீ, இனிய பாலை யான் பிள்ளைக்கு ஊட்டாமல் அப்பால்
 பெருகச்சாக்கும் அளவெல்லாம் பிள்ளை பாலுண்ணாதிருத்தற்கு நின்மனத்
 தில் வருத்தமில்லையாய்த் தாழ்த்த காணம்பாது? அதனைக்கூறு. †எ - து.

கேட்டீ,

அ பெருமடற் பெண்ணைப் பிணர்த்தீதாட்டுப் பைங்குரும்பைக்
 குடவாய்க் கொடிப்பின்னல் வாங்கித் தாரும்

பெருமணித் திண்டீட்த் குழுமக்க ண்ப்ப
 ணகனகர் மீடருவா னாகப் புரிஞெகிழ்பு
 நீல ||நிரைப்போ துறுகாற் குலைவா ன்போற்
 சாலகத் தொல்கிப கண்ண ருபர்சித்தி
 (உ)யாலமர் செல்வ னணிசான் மகன்விழாக்

- க. "எம்முலை, பாலொடு வீங்கத் தவகெடி தாயின, புத்தேளிர் கோட்டம்
 வலஞ்செய் திவ்வொடு, புக்கவழியெல்லாங்கூறு" கலி. அஉ: ௨ - ௫.
- உ. (அ)"ஆலமர் செல்வ னணிசால் பெருவிதல், பேரல வருமென் னுயிர்"

கலி. அக: ௬-௧௦. (ஆ) "புதல்வரைப், பொலந்தேர் மீமிசைப் புகர்முச வேழத், திலங்குதொடி நல்லார் சிலர்நின் நேற்றி, யாவமர் செவ்வன் மகன்விழாக் கால்கோன், காண்மி னேவெனக் கண்டுநிற் றாரும்" மணி. ௩: ௧௪௧ - ௧௪௩. எனவும் (ஐ) "ஆல்கெழு கடவுட் புதல்கு" ழநுந. உடுக. (ஈ) "ஆலமர் செவ்வன் புதல்வன்" சீலப். உச. "வேலனார்" எனவும் (உ) "ஆலமர் செவ்வற்கு" சீறுபாண். ௧௭. (ஊ) "ஆலமர்கடவுள்" புறம். ௧௧௮: ௧. எனவும் வருதல் காண்க.

(பிரதிபேதம்) * கண்மேனாக், † திப்பாட்டு விந்த. ‡ எஞ்சும், || சிப்போத,

முன்னுரவது மருதம் கவி.

௪௧௩

௧௩ கால்கோளென் றாக்கிக் கதுமென நோக்கித்
(க) திருந்தடிநா புரமார்ப்ப வியலி விருப்பினுற்
கண்ணு துதலுங் கவுளுங் கவனியார்க்

கொண்மை யெதிரிய வங்கையுந் தண்ணெனச்
(உ) * செய்வன சிறப்பிற் சிறப்புச்செய் திவ்விரா

௨௦ வெம்மொடு சேர்ந்துசென் றீவாயாற் செம்மா
(ஈ) னலம்புதி துண்டுள்ளா நாணிலி செய்த
புலம்பெலாந் தீர்க்குவே மண்ணென் றிரங்குபு
வேற்றானுத் தாய ரெதிர்கொள்ள மாற்றாத
கள்வனாற் றங்கிய தல்லாற் கதியாதி
யொள்ளிநா யான்றீ திலைன்

எ - து: அதனைக்கேட்பாய்; பெரிய மடையுடைத்தாகிய பன்னியினுடைய குடம்போலத் திரண்ட இடத்தையுடைத்தாகிய சூர்ச்சரையையுடைய முகிழையுடைய பசியகுரும்பையைக் கொடியாற் கட்டிப் பின்னினை பின்னை இழுத்து அதனால் இளைக்குஞ் சிறிய பன்னைகளுக்காகவே பெரிய மணியழுத்தின திண்ணிய தெரிவேயிருந்து அகன்ற மனையை கோக்கி மீளுதலைச் செய்வானாகாநிற்க, நிலத்திலுடைய முறுக்குகெழிந்து நிரைத்த பூக்கள் மிக்க காற்றுக்கு அசைவனபோலே சாண்டங்களிலே ஒதுங்கிப் பார்த்த கண்ணினையுடையார் பரந்த மிக்க புகழையுடைய ஆலின்கீழ் இருந்த இறைவனுடைய மகனைய(சு)பின்னையார் திருகாளுக்கு அடிக்கொள்ளுகின்ற காமென்று கருதி, தவாலிலே முயன்று கடுகிவந்து பார்த்து, இவனாதலாற் திருத்தின அடியிற் சிலம்பொலிப்ப அணுகி, நின் கண்ணாலும், துதலாலும் கதுப்பாலும் நின்னைத் தழுவி நாயர்க்கு விளக்கத்தைக்கொடுத்தலை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்ற அழகிய கையினால் நின் தந்தைக்குத் || தண்ணென நீ செய்யுஞ் சிறப்புக்கள் போலே எமக்குஞ் சிறப்புக்கள் செய்து இவ்விராக்காலத்து எம்மோடே தலகிப்போதலைச் செய்யவேண்டும்; [சிறப்பாலே] தலைவா! எங்கள் கவத்தின்.

க. இதனை ஐஞ்சீரடியாக்கலுமாம் உரையின் பிரதிபேதத்தால் 'கவுளும்' என்பதை நீக்கி விருப்பினுவென்பதை அடுத்த அடி ஆக்கலுமாம்.

உ. தலைவன்மரைக் கண்டவழி உவந்தவாகிற "அவன்மம் குவத்தல்" என்னும் மெய்ப்பாட்டிற்கு "செய்வன சிறப்பிற்.....நிச்சு கு வேமன்" என்பது மேற்கோள்; நோல்; மெய்ப்பாடு. கு. 122. இளம்.

ஊ. "மாண மறத்துள்ளா காணலிக்கு" கவி. அக: 32.

ச. பின்னையாரென்றது, முருவேளை; 'பின்னையார் அயனைச்சயித்தலின்' 'செத்தனென்பது பின்னையாருக்குத் திருகாமம்' 'பின்னையார் வேலைத்

(பிரதிபேதம்) * செய்வன. தயாலிலே. | தலைவா நீக்கி, || தண்ணென.

புதுமையை துக்கீது பின்னர் எம்மை நினைபாத காணில்லாதவன் தந்த
தனிமையெல்லாம் மிகவும் போக்குவேமென்று கூறி, இவனிடத்து விருப்பத்
தாலே அமைபாத வேற்றுத்தாயர் எதிர்கொள்ள, அதனை மாற்றாத இக்கவ
னாலே ஆண்டுத் தாழ்க்க நின்றுதன்றி, யான் வேறோர் தீதுடையேனல்வேன்;
ஒள்ளிழாய்! என்னைக் கோபியாதேகொன்னென்றான் சேடி. ஏ - று.

உக எள்ளலான், அம்மென் பிணைத்தோ னுமர்வேய்ந்த கண்ணியோ
டெம்மில் வருதியோ வெல்லாரீ தன்மெய்க்க
ணர்திஞ்சொ(க) னல்லா ரணிந்த கலங்காட்டி
முந்தை யிருந்து மகன்செய்த நோய்க்கலை
(உ)வெந்தபுண் வேலெறிந் தற்றால் வடுவொடு
தந்தையும் வந்து நினை

ஏ - று: அதுகேட்டுப் புதல்வனை கோக்கி, எடரி அழகையுடைய மெத்
தென்ற புழங்கிப்போலுக் தோளினையுடைய றும்முடைய தாய்மார் குடின
கண்ணியோடே எம்முடைய இவ்விலே ி வருவையோவாராயோவென வெறுத்
துக்கறி, தலைவன்வந்தமைகண்டு, முன்னேயிருந்து மகன் எமக்குச் செய்த
நோய்க்குமேலே எம்மைமனத்தால் இகழ்த்திருக்கலாலே தம் மெய்யிடத்துக்
கிடந்த அழகிய இனியசொல்லையுடைய கல்ல மகளிர் அணிந்த கலங்கனில்
வடுவைக்காட்டி வளை வகிக்கனோடே தந்தையும் வந்து நிற்றல், வெந்ததொரு
புண்ணிலே வேலால் எறிந்த தன்மைத்தாயிருந்ததென அவளோடு புலந்து
கறிஞன். ஏ - று.

தனக்கு அடையாளமாகக் கொண்டு திரிதலின் வேலென்றார்,
'தகர் - பின்னையார் கோயிலென்றமாம்' முருகு. ககஉ, ககக, உஉஉ
உகஅ; 'பின்னையாரால் வந்ததென முற்கறி' மது. ககக. என்ப
வற்றாலும் இவ்வழக்கு அறியலாகும்.

- க. "ஒளிபூத்த ததலாரோ டோரணிப் பொலிந்த" கலி. கக: கக - உ0'
உ. (அ) "வெந்தபுண் வேலெறிந்தற்றால்" (ஆ) "வெந்ததோர் புண்ணின்
கண் வேல்கொண்டு துழைப்பான் போல்" கலி. அச: உக. உஉ: கஎ.
(இ) "வெந்துயர்க் கண்ணின் வேலிட்டதுபோல்" (ஈ) "தழுவறு
புண்மேற் கருவி பாய்த்தென" பெருங். (ச) கக: கக; (ச) கக: கக00
(உ) "புண்செய் கோவில் வேலெறிந்தாற் போலும்" பெரிய.
சிறத்தொண்ட. இ0. (ஊ) "தீறுழை புண்ணில் வேல் செறிந்த

தென்ன" கந்த. குமார. சக. (எ) "வெந்த புண்ணிடை வேல்பட்ட வெம்மையரன்" கம்ப. இராவணன்சேரக. ௧௦. (ஏ) "வெவ்வே வெறிந்த விழுப்புண்ணின் மீட்டும் வெதுப்பியதோர், செவ்வேறுழைப் பவர் சீவமன்றோ" தஞ்சை. ௧௧௩. (ஐ) "புண்ணி னூடெரி, யயி னுழைத் தாலென வலமர் தேங்கினுள்" நாடநம். சகரீகீழ். ௮.

(பிரதிபேதம்) * மாகுத, † அப்புதல்யன், ‡ அண்போதும் தேவியையுடைய தம்பாயா.

முன்றாவது மருதம் ௧௧.

௪௬௭

இதனால், தலைவர்க்கு இனிவும் தலைவர்க்குக் கைமிகலும் பிறந்தது.

இது தலைவிரவி ஐஞ்சேரடியும் வந்த வென்னைத்தரவும் தனிச்சொல்லும் தலைவிரவின் வெண்பாவும் ஐஞ்சேரடுக்கிய வென்னைச்சரிதகமும் பெற்ற கவி வெண்பா.

(௧௮)

(௮ச.) உறுவளி தூக்கு முயர்கினை மாவீ

னறுவடி யாரிற் றவைபோ லழியக்

காந்தியா னரக்கவுங் கைநில்லா வீங்கிச்

சுரந்தவென் மென்முலைப் பான்பழு தாகரீ

ரு நல்வாயிற் போத்தந்த பொழுதினெ னெல்லா

கடவுட் கடிநகர் தோறு மிவனை

வலங்கொளீஇ வாவெனச் சென்றாய் விலங்கினை

யீர மிலாத விவன்றத்தை பெண்டிருள்

யாரிற் றவிரந்தனை கூறு ;

௧௦ ரீருள், அடைமறை யாயிதழ்ப் போதுபோற் கொண்ட

குடைநிழற் றோன்றுநின் செம்மலைக் காணூஉ

விவன்மன்ற யானேவ வுள்ளாங்கொண் டள்ளா

மகனல்லான் பெற்ற மகனென் றகனகர்

வாயில் வரையிறந்து போத்தந்து தாயர்

௧௧ தெருவிற் றவிர்ப்பத் தவிரந்தனன் மற்றவர்

தத்தங் கலங்களுட் கையுறை பென்றிவற்

கொத்தவை யாராய்ந் தணித்தார் பிறன்பெண்டி

ரீத்தவை கொள்வானு மிஃதொத்தன் சீத்தை

செறுதக்கான் மன்ற பெரிது;

20 சிறுபட்டி, ஏதிலார் கையெம்மை யெள்ளுடி நீதொட்ட
மோதிரம் யாவோயாங் காண்கு ;

21 அவற்றுள், நறுவிதழ் கண்டன்ன செவ்விரற் தேற்பச்
சுருவே நெழுதிய மோதிரம் தொட்டாள்
குறியறிந்தேன் காமன் கொடியெழுதியென்றுஞ்
செறியாப் பரத்தை யிவன்றத்தை மார்பிற்
பொறியொற்றிக் கொண்டாள்வ லென்பது தன்னை
யறியு செய்த வினை;

68

சுகுஅ

கலித்தொகை அசு.

*அன்னையோ இஃதொன்று,

22 முந்தைய கண்டு மெழுகல்லா தென்முன்னர்
வெந்தபுண் வேலெறிந் தற்று விஃதொன்று
தந்தை யிறைத்தொடி மற்றிவன் றன்கைக்கட்
டந்தாரியா ரெல்லா அ விது;

23 இஃதொன்று, என்னொத்துக் காண்க பிறரு மிவற்கென்னுந்
தன்னலம் பாடுவி தந்தாளா நின்னை
யிதுதொடு கென்றவர் யார் ;

24 அஞ்சாதி, நீயுந் தவறிலை நின்கை யிதுதந்த
பூவெழி லுண்க ணவளுந் தவறிலா
வேனிற் புனலன்ன தந்தையை நோவார்யார்
மேனின்று மெள்ளி யிதுவிவன் கைத்தந்தா
டான்பாரோ வென்று வினவிப நோய்ப்பாலேன்
யானே தவறுடை யேன்.

இது கடவுட் கடிதகர்தோறும் வலங்கோளீடு வர்த்துச் சேடியரோடு
மகற்போக்கிய தலைவி அவன் நீட்டித்து வந்தாழி. “தாயர் கண்ணிய

†நல்லணிப் புதல்வனை-மாயப் பரத்தை யுள்ளிய'வழி"(க)யின் கண்ணி, தந்தை
தொடி மகன்கைக்கண்டு புலந்தான் தன்னுள்ளே அழித்து கூறியது.

இதன் பொருள்.

க. தொல். கற். கு. க. இச்சூத்திரப் பகுதிக்கு. 'தாயரைக்கிடைய நல்ல
அணியையுடைய புதல்வனை மாயப்பரத்தை குறித்த வரையும் கூற்று
நிகழும்; புதல்வனைப் பரத்தைமை குறித்தலாவது தலைவன் புறப்
பெண்டிர் மாட்டுப்போகிய வழி வெகுளுமாறுப்பால்ப் புதல்வனையும்
அவரிடைச் சென்றவழி வெகுளல்; கண்ணிய நல்லணி யெனவே
அவர்கொடுத்த நல்லணியென்பது பெறுதும்; பரத்தைமை உள்ளாத
வழி இவண்மாட்டுக் குறிப்புரிசூழாதாம்; மாய மென்பது பரத்தை
மைக்குப் பண்பாகி இனஞ் சட்டாது வந்தது' என்று கூறி, அதற்கு
இ' மிசய்யுளை மேற்கோள் காட்டினர் இளம்பூரணர்; நச்சினூக்கினிய
யும் இச்சூத்திரப்பகுதியில், 'அவருள் (தாயருள்) துணியாவே வருத்திய
பரத்தையர் தம் வருத்தத்தினை உணர்த்தியும், தலைவன் ரொழுமும்
பரத்தையர் தம் சிறப்புணர்த்தியும் அணிவ ரென்றற்கு, 'கண்ணிய'
என்றார்' என விசேடவுரை எழுதி, இச்செய்யுளை இதற்கே மேற்
கோள் காட்டியுள்ளார்.

* அன்னையோ முந்தையன்' என, தொல். கற். கு. க. இள. உரையிலுள்ளது.
(பித்திர்பேதம்) † கண்ணிசைப், ‡ கண்ணிசை.

மூன்றாவது மருதம் ககூ.

சகூகூ

(க) உறுவளி தூக்கு முயர்சினி (உ) மாவி

னறுவடி யாரிற் றவைபோ லழியக்

கரந்தி யா(ரு) னரக்கவுங் கைநில்லா ளீங்கிச்

சுரந்த (ச) வென் மென் † முலைப் பால்பழு தாகரீ

ரு ல்வாயிற் போத்தந்தி பொழுதினா னெல்லா

கடவுட் கடிநகர் கோறு யிவனை

வலங்கொளி இ வாவெனச் சென்றய் விலங்கினை

யீர மிலாத சிவன்றந்தை பெண்டிருள்

யாரிற் றவிந்தனை கூறு

எ - து: எஃ! ி நல் ||வாய்வினின்றும் போதலைச் செய்த காலத்தின் கண்ணே தெய்வங்களை யுடையதாகிய மிருதிகளை படைய கோயில்தடோறும் இவனை வலஞ்செய்யவீ தது வாவென்ற யான் கூறச் சென்ற நீ யான் கூறிய கூற்றினைத் தப்பினாய்; இனி மாவீ றுடைய உயர்ந்த கொம்புகளினின்றயித்தக காற்றால் அசைக்கும் சூர்ய (நிலவெக்கள் காம்பு முறித்தனபோலே பால் மிகக் குதிக்கையினாலே அதனை மறைத்து யான் அங்கைபால் அழுக்கித் தேய்க்கவும் அந்தக் கையினெல்லையில் சில்லாவாப் விட்டிச் சூர்த்த என்னுடைய மெல்லிய முலையிற் பால் பீசியா ளுண்ணுமற் பாடிழபோம்படி அருளில்லாத இவன் தந்தையுடைய பத்தையர்களுள் யாருடைய இல்லிலே தங்கினாய்; சொல் வென்றாய். எ - து.

க. உறு என்னு முரிசெசால் மிருதில்யன்னும் பண்புணர்ந்தி வருதற்கு இவ்வடி மேற்கோள். ந. ௩. ௨. ௧. கடு. மயிலை; விருத்தி. இரா.

௨. "உறுவடிமாவின்" (கலி. ௪௩: ௧௪) என்பதும் அன் குறிப்பும்பார்க்க.

௩. "அரக்க நிலலா கண்ண நீர்க்கம்" நாலாயி. காச்சியார். ௩: ௪.

௪. (அ) "எம்முலை, பாலொடுவீக்கத்தவடிதாயினை புத்தேளிர்கோட்டம் வலஞ்செய் திவெருடு. புக்க வழியெல்லாம் கூற" (ஆ) "சென்ற, புனைவினை, யுட்டவென் றம்பால் பெருகு மனவெல்லா, சீட்டித்த காரணமென்" கலி. ௮௨: ௧ - ௫. அநு: ௪ - ௬.

௫. "முனித்தலைக் கண்ணி செற்றிச் சிருர்முலை முழுவிற் பிங்கிப், புனிற்றுப்பால் பிலிற்றித் தேமா வடுவிறுத் தாங்குப் பாய, துனித்துக் கண் னாரக்கி கோக்கா தொசித்துநின் ரூர்க ளன்றே, கனிப் பொறை மலிந்து நின்ற கற்பகப் பூக்கொம் பொத்தார்" சீவக. ௨௫௪௧.

(பிரதிபேதம்.) *யாக்காக்காய். †முலைபால் பழுதாக. ‡போழ்தினுள், ||யாணிலே நின்றும். + யாக்கையால்.

க0 நீருள், (க) அடைமறை யாசிதழ்ப்(உ)போதுபோற் கொண்ட
 குடைநிழற் றேன்றுநின் செம்மலைக் காணா
 விவன்மன்ற யானேவு வுள்ளங்கொண் டள்ளா
 மகணல்லான் பெற்ற மகனென் றகணகர்
 வாயில் வரையிறந்து போத்தந்து தாயர்

கடு தெருவிற் றவிர்ப்பக் தனிர்ந்தனன் மற்றவர்
 தத்தவ் கலங்களுட் கையுறை யென்றிவற்
 கொத்தவை யாராய்ப் தணிந்தார் பிறன்பெண்டி
 ரீத்தவை ய்கொள்வானை (௩) மீல்தொத்தன் (௪) சீக்கதை
 ||செறுதக்கான் மன்ற பெரிது

எ - து: நீரிடத்தே (௩) இலையின்சீழே மறைத்துின்ற அழகிய இகழை
 யுடைய தாமரைப்புப்போலே எடுத்த புகைக்குடையின் சீழிலே தோன்று
 கின்ற நீன்பின்னையைக்கண்டு தாமமார் யான் கோம்படி மனத்தைக்கைக்
 கொண்டு பின்னர் என்னை நீனைபாத நன்கு மதிக்கும் மகனவ்வாதவன் பெற்ற
 மகன் அறுதியாக இவனென்று கருசி அகன்ற மனையினுடைய வாயிலி
 னெல்லையைக் கைவிட்டுப்புறப்பட்டுத் தெருவிலேவந்து தடுப்ப அவரிடத்தே

- க. இத்துற்பக்கம் உக: க-ஆம் குறிப்பு பார்ச்ச.
- உ. (அ) "திண்கதிர் மதான்" பெயரொருது மாக்களை, போம்பினர்த் தழீஇத்
 தாம்புணர்ந்து முயங்கித். தாதனா தமனைப் போதுபிடித் தாகருத்,
 தாமு மவரு மோராகு விளங்க" மதுரை. சகச - சகச. (ஆ)
 "போதவிழ் தாமரை யன்னநின், காதலம்புதல்வன்" ஐங். சஉச. (இ)
 "வழுவில் பொய்கையண்டலொன வளர்ந்துமை யாடி" சீவக.உஎகிக.
 (ஈ) "இவர்பெரி தளவி லாற்றலைப், பொருத்தின ராரினும் புவின்
 மெல்லியர்" கம்ப. நாடகை. ௧௧. எனவும்(உ) "பொய்கைப் புவினும்
 நறத்தண்ணியனே" ஐங். ௧௭. (ஊ) "புதுமப் போதனாள்" கம்ப.
 மீட்சி. ௭௧. எனவும் (எ) "புள்ளிதழ்த் தாடனைப் போதுதழு பூவனை"
 ஐந்-எழ. ௫௦. எனவும் வருதல்காண்க.
- ௩. "இல்தொத்தன்" இத்துற்பக்கம் ௩ அக: ௩-ஆம் குறிப்புப்பார்ச்ச.

ச. சீத்தை. கலி. ௧௪: ௨௨ குறிப்புப்பார்க்க.

இ. (அ) “நாமரை, தேமரு, குடையிலு கலிப்பத் தேயியர், பூமரு மடர்
தையர் போன்ற தோன்றினர்” துணா. சயம்வர. ௧௩.௧. (ஆ)
“பாசடை கவிதை யாக..... பொய்கை சேய்க்கு வளம்பட
வொழுதிற் றன்றே” கந்த. திருவவதா. ௧௧௦.

(பிரதிபேதம்) * சூயிதப்போத. † சூபாயத்தா; கொம்வாணி; தொத்தம், || செறுத்தம்
காள்; † யாசலிம்,

மூன்றாவது மருதம் ௧௧.

நூலக

தங்கினான்; அதனாலே பின்னை அவர்கள் தம்முடைய தம்முடைய அணிகளில்
இவன்வடிவிற்கு ஒத்தவையிற்றை * ஆராய்து (க) கைக்காண்யென்று
அணந்தாரென்றான்சேடி; அதுகேட்டநிலைவி தனக்குஅயலாயிருக்கின்ற தந்தை
யுடையபரத்தையர்கொடுத்தவையிற்றை இவனெருவன் †வாக்குவா (2)னும்,
இனி இவன் வைடப்படுமவன் அறுதியாக மிகவும் நம்மாற்கோபித்தல்
தக்கானென நெஞ்சொடுகிறான். ௭ - று.

‘அடைமறை... .. செம்மல்’ என்றது: இலையும்பூவும், குடைக்கும்
புதல்வர்கும் உவமையாய் (உ) விவ்நின்றது. இதுகினைக்கு முதல்வந்தது.

௨௪ (ச) சிறுபட்டி.

எ-து: காவலின்றி வேண்டியவா ரெழுருவாய். ௭ - று.

எதிலார் கையெய்.மை பெள்ளுபு நீதொட்ட

மோதிரம் யாவோயாங் காண்து

எ - து: நீ எம்மை இகழ்த், னு இட்ட பரத்தையர் கையின் மோதிரங்கள்
யாளை? யாம் அவற்றைக்காண்பேன். ௭ - று.

யாங் காண்கு, பன்டையொருகை மயக்கம். யானும் †பாடம்.

௨௨ அவற்றுள், (நூ) நூலிற் கண்டான் செவ்விரற் கேற்பச்

(ஆ) || சூரவே நெழுதிய (௬) மோதிரம் கொட்டார்

க. இத்துறப்பக்கம் ௪௧௧: ௪௩௩ குறிப்புப்பார்க்க.

உ. "ஒருவளு மானுட லேகை மாகை, வருவனும் விதன்மணி மாடு
டுஞ்சமர், பொருவனு ரவையர் பொன்ற வென்றிடர், தருவனும்"
வில்லி. மணமான். அஃ என்பது முதல்யவற்றில் ஆமென்பது இவ்
வாறே செறந்தும்பில் வந்திருத்தல் காண்க.

ங. "அடைமறை..... காணு" என்பது உமை பலபொருள் விவ்
வந்ததற்கும் தொல். உவம. கு. உ. இளம். முதற்குச் சினைபுவமாய்
வந்ததற்கும் மேற்கோள்; தொல். உவம. கு. க. இளம்: பேர்; இ - வி.
கு. சசக.

ச. "செய்பட்டி" கலி. இக: ச என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

டு. "நடு அவலிழ்க் தன்னவென் பெல்விதற் போது" கலி. இச: க.

உ. "அவ்வாய் மகரத் தன்னினர் மோதிரம்"

எ. (அ) "மணநாமமோதிரம் தொட்டு" சீவக. ௧௦௪௦. (ஆ) மாநிரத்தம்
வேணியோடையும் வல்லி வென்றதன் முத்திரை, மோதிரக்கவ
டேற்றிறைஞ்ச முடித்த" விநாயக. சிந்தாமணிவிநாயகர். எக.

(பிரதிபேதம்) * ஆய்தாய்தை, | யாக்குவாயினிவன், கைவிடப்படும்இவன் அறுதியாக.
| பாடம் சைவிய, || சைவெழேய.

நூஉ

கலித்தொகை அசு.

குறியறிந்தேன் காமன் (உ)கொடியெழுதி யென்றுஞ்
செறியாப் பரத்தை யிவன்றந்தை மாட்டிற்
பொறியொற்றிக் கொண்டாள்வ லென்பது தன்னை
* யறிஇற செய்த வினை

எ - து: அம்மோதிரங்களுள் நிரும்புவைக் கண்டாற்போன்ற சிவந்த
விரலுக்குப் பொருத்தச் சறவிலேற்றைக் குறித்த மோதிரத்தை இடவ
ளுடையகருத்தை அறிந்தேன்; காமன்கொடியாகியமகரத்தை மோதிரத்தே
நிரும்புத்தாற்போல வேறொன்றிலே அழுத்தி அதனை எக்காளும் அடக்காத
பரத்தைமைக்குணத்தையுடைய இவன் றந்தைமாப்பிலே பொறியாக ஒற்றி
அடிமைக்கொண்டு ஆண்டுபோதுவேனென்று சொல்கின்ற வார்த்தை தன்னை

எனக்கு அறிவித்திருச் செய்ததொரு தொழிலெனப் புலந்து அவனொடு கூறினான். எ - று.

“கடல்வாழ் சுறவு மேறெனப்படுமே” என்றதனை(2) ||சுறவேறென்றார். பரத்தைமை பரத்தையென நின்றது; “தன்வயி னூரிமையு மவன்வயிற் பரத்தையும்” (௩) என்றார் ஆசிரியராகவின்.

ஆன்ணையோ

எ - து: நீயும் அத்தன்மையையோ ! எ - று.

புதல்வனைய நீயும் எம்மை இகழுந்தன்மையையோ x என்றதாம். இது புதல்வனை நோக்கிக்கூறியது.

இஃதொன்றும்,

எ - து: இவ்விதழ்ச்சியும் நாமே செய்துகொண்டதொன்றென நெஞ் சொடு கூறினான். எ - று.

உக + முந்தைய கன்றி நொழுதல்வா தென்றான்

(3) வெந்தபுண் வேலெறிந் தற்றால் னிஃதொன்றும்

க. (அ) “வில்லா னிஃகொடிய கலம்” (ஆ) “ஆடுகொடி யணிந்தயுய ரலங்கல்வரை மாப்பன்” கீவக. உ.ச.எஎ, உ.ச.அ.ந.

உ. தொல். மரபி. கு. ச. 0. பேர். ௩. அ. ௩. இந்நூலாயில் சுறாவின் ஆண் எறெனப்படுதல் மரபென்பதற்கு, “சுறவே நெழுதிய மோதிரந்தொட்டான்” என்பது மேற்கோள்.

௩. தொல். கன. கு. உ. 0.

ச. “வெந்தபுண் வேலெறிந் தற்றால்” (கலி. அ. ௩: ௩. 0) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதியேதம்) * அறிய, + நாய்ப்புணை. † குறித்தாற்போல. || சூறையென்றார், + சித்தும், x என்றதாம் புதல்வனை நோக்கி இஃதொன்று. + முந்தையவன் டெழு.

(க) தந்தை யிறைத் தொடி மற்றிவன் றன்கைக்கட்
டந்தாரியா ரெல்லா அ விது

எ - து: பின்னை என்முற்பட்டனவற்றைக் கண்டும் தலையெடுக்கமாட்டாத
என்முன்னே வெந்ததோர் புண்ணிலே வேலாலே எறிந்த தன்மைத்தாக
இஃதொன்று இவ்வந்தையுடைய முன்கையிற் ரொடியை இவன் கை
யிடத்தே || இட்வர் யார்தான்? கூறென்றான். எ - து.

ந.ந. இஃதொன்று, என்னைத்துக் காண்க பிறரு மிவற்கென்னுள்
தன்னலம் பாடுவி X தந்தாளா நின்னை
யிதுதொடு +கென்றவர் யார்

எ - து: அவன் = கூறாமையின், ஏடா! இத்தொடி என்னை ஒழிந்தவர்களும்
இத்தலைவற்கு என்னை யொழித்த வனப்பை வழிபடும்படியைக் காண்பார்க
ளாக(?) வென்று கூறத் தன் கலத்தை மிகுத்துப் புகழ்க்கின்றவனாயிருக்குந்
தந்தவன். இவ்விகழ்ச்சியும் நாமே செய்துகொண்டதொன்றென கெஞ்சொடு
கூறினான்; கூறி, 'புதல்வனை நோக்கி நின்னை இத்தொடியை இடுகவென்று
சொன்னவர் யார்தானென்று கூறினான். எ - து.

ந.சு அஞ்சாதி, (உ) நீயுந் தவறிலை நின்னை யிது தந்த
பூவெழி லுண்க னாவஞர் தவறிலர்
(ந) வேனிற் புனலன்ன தந்தையை நோவார்யார்
மேனின்று மொள்ளி யிது விவன் கைத்தந்தா

க. "தந்தை யிறைத்தொடி ..... எல்லாவிது" என்பது, 'பல்வேறு
புதல்வர்க்கண்டு நனியுலப்பினும்' என்புழி, 'தாயர்கொடுப்ப்புதல்வன்
கொண்டமைக்கு மேற்கோள்; தொல். கற்பி. கு. ௧௦. ௩௪.

உ. "நீயுந் தவறிலை நின்னைப் புறங்கடைப், போதர விட்ட துமருந்
தவறிலர், நிறையழி கொல்யனை நீர்க்குவிட்ட டாக்குப், பறையறைத்
தல்லது செல்லநக வென்னு, விறையே தவறுடையான்" (கலி. கு: ௩௦-௩௪.)
என்பதும் அதன் குறிப்பில் இவ்விடத்துக்குப் பொருந்து
வனவும் கோக்குக.

உ. வானாதே யவமஞ்செய்து உற்றது உணர்ந்தாத வழியும் தெனியு
 மாரா உண்டென்பதற்கு, “வேனிற் புனலன்ன நுந்தையை கோவாச்
 யார்” என்பது மேற்கோள்; நோல். உவம. கு. உ. 0.

(பிரதிபேதம்) * தொடிமும்பிஃநிவன், † கண்டுதலை, ‡ தன்மைத்தாக விவன். || இப்பவன்
 யார் தானைக் கூறென்றான், x தந்தானோகின்ன, † என்பவன்பார். x
 உருமையின் இத்தொடி.

குறா கலித்தொகை அரு.

டான்பாரோ வென்று வினவிய நோய்ப்பாலேன்
 யானே தவறுடையேன்.

எ - து: அவன் அதற்கு அஞ்சினமை கண்டு அஞ்சாதேகொள்; இதனைத்
 தொட்டுவந்த நீயர் தவறுடையையல்லீ; நின் கையிலே இத்தொடியையிட்ட
 பூவினது அழகையுடைய மையுண்கண்ணையுடைய பரத்தையுந் தவறுடைய
 எல்லன்; (க)வேனிற்காவத்துப் புதுப்புனல்போல எல்லார்க்கும்பயன்படுகின்ற
 நுந்தையை ஈண்டு நோவாரிலீலை; நமக்கு மேலாய்நின்றர் தன்னலம்பாடிப்
 பின்னரும் நம்மை இகழ்ந்து இத்தொடியை இவன் கையிலிட்டவள் யாரோ
 வென்றகேட்ட இந்நோயின் கூற்றேடுகிய யானேயன்றோ தவறுடையே
 னெனத் தன்னுள்ளே அழிந்து கூறினான். எ - து.

இது, பரத்தை தன் (2) சிறப்பு உணர்ந்தி அணிந்தமைகூறிற்று.
 ‘மேனின்று மெள்ளி’ என்றதற்கு, முற்காலந் *தொடங்கி இகழ்த்தென்றுமாம்.

இதனால், தலைவிக்கு எள்ளல் தோள்நிற்று.

இது தலைவிரலி ஐஞ்சீரடுக்கிவந்த கலிவெண்பா.

(கக)

(அரு.) காலவை, சுடுபொன் வளைஇய வீரமை சுற்றொடு

பொடியமுற் புறந்தந்த செய்வுறு கிண்கிணி;

ந. உடுத்தவை கைவினைப் பொலிந்த காசமை பொலங்காழ்மேன்

மையில் செந்துகிர்க் கோவை யவற்றின் மேற்

றைஇய பூந்துகி லைதுகழ லொருநுகிரை;

சு கையதை, அலவன் கண்பெற வடங்கச் சுற்றிய

பலவுறு கண்ணுட் சிலகோ லவிர்தொடி ;

அ பூண்டவை, எறியா வாளு மெற்றா மழுவஞ்
செறியக்கட்டி யீரிடைத் தாழ்ந்த
பெய்புல முதாய்ப்பு புகர்நிறத் துகிரின்
மையற விளங்கிய வானேற் றவிர்பூண்;

கஉ சூடின, இருங்கடன் முத்தமும் பன்மணி பிறவு மாங்
கொருங்குடன் கோத்த உருளமை முக்காழ்மேற்
சுரும்பார் கண்ணிக்குச் சூழ்நூ லாக

க. ஆன வேனிலின் மாந்தர்போ லலர்த்தடம் பொழிலுந், தானு மாதெல்
கருதியோ..... புனல்பார் தொழுகியதால்” திருவாணகீ. ஆரஞ்
சாத்து. உ0.

உ. இந்நூற்பக்கம் சகஅ: க-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.
(பிரதிபேதம்) * தடக்கி.

மூன்றாவது மருதம் உ0.

100

வரும்பவிழ் நீலத் தாயிதழ் நாணச்

சுரும்பாற்றுப் படுத்த மணிமருண் மாலை;

கஎ ஆங்க, அவ்வும் பிறவு மணிக்கணி யாகின்

செல்வுறு திண்டேர்க் கொடுஞ்சினை கைப்பற்றிப்

பைபயத் தூங்குநின் மெல்விசை சீறடி

நோதலு முண்டிங் கென்கை வந்தீ

செம்மானின் பாலுண் ணிய;

உஉ பொய்போர்த்துப், பாண்டலை யிட்ட பலவல் புலையனைத்

தூண்டிலா விட்டுத் துடக்கித்தான் வேண்டியார்

நெஞ்சம் பிணித்த நெழிலாத் திரிதரு

நுந்தைபா லுண்டி சில;

உசு நுந்தைவாய், மாயச்சூ டேறி மயங்குநோய் கைமிகப்

பூவெழி லுண்கண் பணிபரப்பக் கண்படா

ஞாயிர் பா லுண்டி சில;

உக அண்ணையோ, யாமெம் மகனைப்பா ராட்டக் கதுமெனத்
தாம்வந்தார் தம்பா லவரொடு தம்மை
வருகென்றார் யார்கொலோ வீங்கு;

கஉ என்பாலல், பாராட் டெவந்தோய் குடியுண் டத்தையென்
பாராட்டைப் பாலோ சில;

கச செருக்குறித் தாரை யுவகைக்கூத் தாட்டும்
வரிசைப் பெரும்பாட்டொ டெல்லாம்பருகித்தை
தண்டுவென் ஞாயிர்மாட்டைப் பால்.

இது தலைவி தன் மகனைப் பாராட்டிப் பால் கூறிட்டு * ஊட்டுகின்ற
வழிச் சீரை புறமாகக் கேட்டுப் புக்க தலைவனைக்கண்டு தன்னுள்ளே
புலந்து புலவ் பாடு பின்னும் பாராட்டியது.

இதன் பொருள்.

(க)காலவை, சுடுபொன் வளைஇய வீரமை சுற்றொடு
பெய்யுழற் புறந்தந்த (உ)†செய்வறு கிண்கிணி

க. இச்செய்யுளின் க, கூ, சு, அ, கஉ. இவ்வடிகளின்முதலிலும் : பரி. உச;
க, கூ, அ, சு, கஉ. இவ்வடிகளின்முதலிலும் கூன்வந்திருத்தல் ஒப்பு
கோக்கற் பாலது.

உ. "செய்வு" இந்நூற்பக்கம் சுள: க-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.
(பிரதிபேதம்) * ஊட்டுவழி, † செய்வறு,

64

10. க கவித்தொகை அநு.

எ - று: செம்மால் நின்(க)காலிற் கிடக்கின்றவை, *சுடும்பொன்னாலே
வளைத்த இரண்டாய் அமைந்த †காற்சரியோடே பண்ணுதலைத் தான் உறு
கின்ற, (உ)பொடி மூடுதழலாலே நிறம் உண்டாகப்பட்ட ‡ சுதங்கை. எ - று.

(உ)சுடுபொன், எக்காலமும் பொன்னென (சு) முக்காலத்திற்கும் உரிய
பொன்னின் இயல்பு கூறிற்று; சுடுபொன்னென வினைத்தொகையாகாமை
உணர்க.

௩. உடுத்தவை, (௫)கைவினைப் பொலிந்த காசமை பொலங்காழ்மேன்
 மையில் (௬)செந்துகிர்க் கோவை யவற்றின் மேற்
 றைஇய பூந்துகி லைதுகழ ||லொருதிரை

எ - து: (எ)அல்குலிற்கு உடுத்தவை,கைத்தொழிலாலே பொலிவுபெற்ற
 மணிகள் இடையிடை அமைந்த பொன்மணிகளையுடைய வடம்; அதின்
 +மேலே அழுக்கில்லாத சிவந்த பவளவடம்; அவற்றின்மேலே xஉடுத்தின
 ஐதாய்க் கழல்கின்ற ஒன்றாகிய திரைத்த பூந்துகில். எ - து.

வடங்கள் தோன்றத் +திரைத்தாரென்றார்.

க. இந்நூற்பக்கம் சஎஅ: எ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. (அ)“நிறம்பெறப், பொடியழற்புறத்தந்த பூவாப்பும் பொலன்கோதை”
 கலி. ௫ச: க - உ. (ஆ) “ஒள்ளழற்புரிந்த தாமரை” (இ) “அழல்புரிந்த
 வடர்தாமரை” புறம். கக: கச, உக: க.

௩. |“சடுபொன்” ஐங். ச௩உ; பரி. உக: கஅ.

ச. தோல்.

௫. பவழக் காசொடு பன்மணி விரைஇத், திகழக் கோத்த செம்பொற்
 பாண்டில், கைவினைக் கொளுவிற் செய்துநலங் குயின்ற, வெண்ணூற்
 காழ்நிரை” பெருங். (உ) கக: கசஉ - கசடு.

க. (அ) “நுண்டுகி னுழைந்த வல்குற் பவளமொத்து” சீலக. ககஅச. (ஆ)
 “செந்துகிர்க் கோவை சென்றேந் தல்கு, லந்துகின் மேகலை யசைந்
 தன வருந்த” (இ) “அந்துகிர்க் கோவை யணியொடு பூண்டு” சீலப்.
 ச: உக - ௩௦, கச: க௩. (ஈ) “அனபவள மேகலையோ டப்பாலைக்
 கப்பாலா னென்கின் றுளால்” தேவாரம்.....(உ)“பவழஞ் சேர்ந்த
 புகாழல் குலர்” பெருங். (க) ச௩: கசக.

எ. (அ) “கொள்வீ ரல்குலோர் கோவணம்” தே..... (ஆ) “துளிக்கு
 ரெய்க் கருங்குழற் றேகைமாருயிர், விளிக்குமென் றல்குலை மறைத்த
 மேதகு, பளிக்குவென் றுடையின்மேற் பசம்பொனம்பரங், களிக்கும்
 வேன் மன்னவன் கவினச் சற்றினான்” காஞ்சி. நகரேற்று. ௨௦௦.

(பிரதிபேதம்) * சடுபொன் எக்காலமும்.....உணர்க் சடுபொன்றாலே. † காற்கற்றை
 யோடே, ‡சதல்கைஉடுத்தவை ||ஒருகிறை, + மேலேயழுக்கில்லாத, x உதித்
 திரையை ஐதாய், + திரைத்தார் கையதை.

சு கையதை, அலவன் கண்பெற வடங்கச் சுற்றிய
பலவறு கண்ணுட் சிலகோ லவிர்தொடி.

எ - து: கையிடத்தது, ஞெண்டின்கண் தன்மைபெற ரெருங்கப் பல
அருப்புத்தொழில் சூழப்பட்ட சில கோற்றொழில் அவிர்கின்ற இரண்டாய்ச்
சேருந் தொடி. எ - று.

(க)கண்ணுள் - தொழில்.

அ பூண்டவை, எறியா வாளு மெற்றா மழுவுஞ்
செறியக் கட்டி யீரிடைத் தாழ்ந்த
பெப்புல (உ)மூதாய்ப் புகர்நிறத் துகிரின்
மையற விளங்கிய (ஈ)வானேற்றவிர்பூண்

எ - து: பூண்ப்பட்டவை, வெட்டாற் வாரும் வெட்டாத மழுவும்
நெருங்கக் கட்டி இரண்டு புறத்தினுந் தங்கின மழைபெய்த *புலத்து ஈயன்

க. (அ) “கண்ணுள் வினைஞர் கைவினை முற்றிய, நுண்வினைக் கொல்லர்”
சீலப். கசு: ௧0௫ - ௧0௬. (ஆ) “கண்ணு ளாளர் கைபுனை கிடும்”
பெருங். (இ)க: ௩0. எனவருதல்காண்க. (ஐ)கண்ணுளென்பது சித்திர
மெழுத்துதலும் கூட்தாடு உலுமாகிய கண்ணுள் நிறுத்தும் தொழிற்றிறத்
திற்கும் பெயராம்.

உ. (அ) “தண்பெய வெழிலி, யணிமிகு காணத் தன்புறம் பரந்த, கடுஞ்
செம் மூதாய்” நற். ௩௬௨: ௩ - ௫. (ஆ) “தண்பெயல் பொழிந்த
பைதுறு காலிக், குருதியுருவி ஞென்செம் மூதாய், பெருவழி மருங்
கிற் சிறபல வார்ப்ப” அகம். எசு: ௩ - ௫. எனவும் (இ) “அரக்கு நிற
வருவி னீயன் மூதாய்” அகம். ௧௩௬: ௧௩௩(ஈ) “ஈயவின் மூதாய் பரப்ப
வினமரீஇக், கோவல ருதுய குழவிரங்கக்-கோவர், தவழக்கார் செய்
தன்று” நற். ௧௭0. மேற்சொன். எனவும் (உ) “அரக்கத்
தன்ன செந்நிலப் பெருவழிக், காயாஞ் செம்ம ருஅய்ப் பலவுட,
ஈயன் மூதாய் வரிப்பப் பவளமொடு, மணியிடைந் தன்ன குன்றம்”
(ஊ) “மணியிடை பவளம் போல வணியிக், காயாஞ் செம்ம

ரு அய்ப் பலவுட, னீயன் மூதா யீர்ப்புறம் வரிப்பப், புலணணி
கொண்ட காரெதிர் காலீ" (எ) "பெயல்பெய்து கழிந்த பூநாறு
வைகறைச், செறிமண னிவந்த களர்தோன் நியவீற், குறுமோட்டி
மூதாய் குறுகு ரேடி, மணிமண்டு பவழம் போலக் காயா, வணிமிரு
செம்ம லொளிப்பன மறையக், காரகவின் கொண்ட காமர் காலீ"
அகம். கச: க - ச, ஙஃ: கங - கஃ, ஙஎஃ: கஃ - கஃ. எனவும்
வருவன காண்க.

ஈ. (அ) "மருப்புப்பூண்" (ஆ) "பொலஞ்செய் மழுவொடு வானணி
கொண்ட, நலங்கிள ரொண்பூண்" கலி. அஉ: கஉ; அஃ: ங - ச.
(பிரதிபேதம்) * புலத்தின் மூதாயினது.

ஊஅ கவித்தொகை அரு.

மூதாயினது புகரையுடைத்தாகிய நிறத்தையுடைய பவளத்தாற் செய்த அழக்
தறவிளங்கிய இடபத்தையுடைய விளங்குகின்ற பூண். ஏ - று.

கஉ சூடின, இருங்கடன் *முத்தமும் பன்மணி †பிறவு மாங்
கொருங்குடன் கோத்த வருளமை (க) முக்காழ்மேற்
சரும்பார் கண்ணிக்குச் சூழ்தூ லாக
வரும்பலிழ் நீலத் தாயிதழ் நாணச்
(உ) சரும்பாற்றுப் படுத்த மணிமருண் மாலை

ஏ - று: சூடப்பட்டன, கரிய கடலின் முத்தம் அதனுடனே பல
மணிகள் பிறவுஞ் சேரக்கோத்த உருட்சி அமைந்த மூன்றாவடம்; அதின்றமலே
கிடக்கும் தூலாற் சூழ்ந்த சரும்புகள் ஆருந் கண்ணிக்குப்பொருந் தும்படியாக
கடுவே கிடக்க அரும்புகள் அலர்ந்த சில நீலத்தினது ஆய்ந்த இதழ் நாணும்
படியாக நீலமணியாற் பண்ணின சரும்புகளைப் போக்கின கண்டார் மருளும்
மாலீ. ஏ - று.

கஎ ஆங்க, உரையகை.

அவ்வும் பிறவு மணிக்கணி யாகநின்

|| செல்வறு தின்ன (நு) தேர்க் கொடுஞ்சினை கைப்பற்றிப்
பைபயத் தூங்குநின் மெல்விதற் சீறடி.
நோதலு + முண்டிங் கொன்கை வந்தீ
செம்மானின் பாலுண் ணிய

எ - து: யான் கூறியவையும் பிறவும் நின்னழகிர்குமேவே ஓர் அழகாகச்
செறியும் நின்னுடைய மெல்லிய விரல்களையுடைய சிறிய அடிகள் இங்ஙனந்
திரிந்ததற்கு நோதலுமுண்டு; அதனைத் தவிர்ந்து நின்னுடைய உருட்டுதலுறு
கின்ற திண்ணிய தேரில் வீணாத (சு) தாமரைமுகையினைக் கையாலே பிடித்து
மெத்தென மெத்தென அசையாநின்ற இவ்விடத்து என் கையிடத்தே வரு
வாய்; நினக்கென்று வைத்த பாலையுண்டற்கு. எ - று.

- க. (அ) "முக்காழ் கயந்தலைத்தாழ்" கலி. அக: உ. (ஆ) "மயிர்ப்புறஞ்
சுற்றிய கயிர்கடை முக்காழ்" மணி. நு: கநடு.
உ. (அ) "கன்றாற்றுப் படுத்த புன்றலைச் சிறுஅர்" துறுந். உச: (ஆ)
"கதிராற்றுப் படுத்த முதிராத் துன்பமொடு" மணி. டி: கநக.
ங. (அ) "நெடுந்தேர்க் கொடுஞ்சி பற்றி, நின்றோன்" அகம். கக: உச-டு.
(ஆ) "மணித்தேர்க் கொடுஞ்சி கையாற் பற்றி" மணி. ச: சஅ.
ச. (அ) "பண்டரித னுந்தியயன் வந்தபழ முந்தைப், புண்டரிக மொட்
டனைய மொட்டினது" கம்ப. தேரேறு. சஎ. (ஆ) "கோகனக முகை
யணைய கொழுங்கனகக் கொடுஞ்சியன" இராமா. சந்திர. அ.

(பிரதிபேதம்) * முத்தம், † பிடிவு, மொருக்கு, ‡ பொருத்தம்படி. || செவ்வுறு, + உண்டிக்கு.

முன்றாவது மருதம் ௨0.

௫0க

அணியாகத் தாங்கும் நின்னென்க. தேர்க்குத் தாமரை (க) சினையாதலின்
அதனைச் சினையென்றார்.

- உஉ. பொய்ப்போர்த்துப், பாண்டலை யிட். டபலவல் புலையனைத்
தூண்டிலா விட்டுத் துடக்கித்தான் வேண்டியார்
நெஞ்சம் பிணித்த ரொழிலாத் திரிதரு
(உ) துந்தைபா * லுண்டி சில

எ - து: தலைமேல் ஏறட்டுக்கொண்ட பாண்மையாலே வஞ்சனையை
மறைத்து வசிகரித்தற்றொழில் பலவும் வல்ல பாணனைத் தூண்டிலாகப்
போகட்டுப் பரத்தையரை அகப்படுத்தித் தான் விரும்பின பரத்தையருடைய
நெஞ்சம் தன்வசமாக்குதல்தனக்குத்தொழிலாகக்கொண்டு திரியும் நுந்தைக்குப்
பட்ட சிலகூற்றை உண்பாய். எ - று.

உசு நுந்தைவாய், மாயச்சூ டேறி மயங்குகோய் கையிகப்
 பூவெழி லுண்கண் பணிபரப்பக் கண்படா
 ஞாயர்பா † லுண்டி சில

எ - து: நுந்தை வாயிற் பொய்ச்சூளை மெய்யாகத் தெளிந்து பூவினது
 அழகையுடைய உண்கண் நீர் பரக்கும்படியாக மயங்குகின்ற நோய் கைகடத்த
 லாலே அக்கண்கள் துயிலாத நின் தாய்மார்க்குப்பட்ட சில கூற்றை உண்
பாய். எ - று.

உசு அன்னைபோ,

அன்னையோவென்றது, அம்மையோவென ஒரு வியப்பு.

க. 'கொடுஞ்சினைக் கைப்பற்றி' என்று ககரவொற்று மிக்கபட்டம் காணப்
 படின, "கொடுஞ்சினத்தேரும்" பெருங். (க)சக. ௫௭. என்புழிப்போல,
 'கொடுஞ்சு' என்பதையே தாமரைமொட்டின் பெயராக்கலுமாம்.
 இப்பொருளில் 'கொடிஞ்சி, என்ற சொல்லே பெருவழக்கிற் ருயினும்,
 அச்சொல் 'கொடுஞ்சி' என்று (புறநி. எ: ௩, ௩௬௮: ச, சீலப். ௧௪:
 ௧௬௮; உசு: ௧௩௨, ௨௩௩; உஎ: ௩௭; மணி. ச: ௪௮) இவற்றிற் காணப்
 படுதலால் இடையிரம் உகரமாய்த் திரிந்துவழங்குதலும், 'கொடிஞ்சு'
என்று (சூளா. அரசியல். ௧௦. ௨௭௩; கர்ப்ப. சூ. ௫௧, கரன்வதை
௧௪௧, தேரேறு. ௪௩) இவற்றில் வந்திருத்தலால் ஈற்றிரம் குற்றிய
லுகரமாய்த் திரிந்துவழங்குதலும் ஁ண்டென்பதவினங்கும். இத்திரிபுக
 னோடு பரிதிமுதலியவற்றில் இடையிரம் உகரமாயும் பஞ்சிமுதலிய
வற்றில் ஈற்றிரம் குற்றியலுகரமாயும் திரிந்து வழங்குதலை ஒப்பு
கோக்குக. இச்சொல் தோத்தட்டுக்கும் பெயராய் வரும்.

உ. இந்நாற் பக்கம். ௩௪௧: உ - ஆய் குறிப்புப்பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * உண்டிலை. † தாம்விரும்பின. ‡ உண்டிலை.

(க)யாமெம் மகளைப்பா ராட்டக் கதுமெனத்
தாம்வந்தார் தம்பா லவரெயி தம்மை
வருகென்றார் யார்கொலோ வீங்கு

எ - து: வாராத தலைவன் வந்தமை கருதி, யாம் எம்முடைய மகளைப் பாராட்டாநிற்கத் தம் பகுதியிலுள்ள பாணன்முதலியோருடனே தாம் கடுக வந்தார்; தம்மை இவ்விடத்து வருகவென்று கூறினார் யார்தானெனத் தன் னெஞ்சொடு கூறினார்.

மேல், பின்னையேநோக்கிக் கூறுகின்றார்.

12. என்பாலல், பாராட் டிவந்தோய் | குடியுண் டத்தை(உ)மென்
பாராட்டைப் பாலோ சில

எ - து: என்னுடைய குடியின்பகுதியிடத்தன அல்லவாகிய பாராட்டுக் கேட்டு மகிழ்ந்தவனே! எனக்குப்பட்ட கூற்றை யுண்பாய்; அப்பால்தான் சிறிது காணென்றார். எ - று.

(12) செருக்குறித் தாரை யுவகைக்கூத் தாட்டும்
வரிசைப் பெரும்பாட்டொ டெல்லாம் பருகித்தை
தண்டுவென் * (ச) நாயர்மாட்டைப் பால்

† எ - து: அவன் அதனை உண்ணாமற்போகலிற்கோபிக்கக்கருதின அன்னை, தன் பின்னையாட்டால் மனமகிழ்ச்சி செய்தவனை நோக்கிக் கோபிக்கக் கருதினவர்களை உவகையாகிய கூத்தாட்டுவிக்கும் உன்னுடைய தாகத்தாலே

க. ஆறாம் வேற்றுமைக்கு உரித்தென்றேதிய முறைப் பொருட்கண், உயர்திணைப் பொருள் இரண்டு சேர்க்க விடத்து நிலைமொழி யீற்றில் உருபு விரிப்புழி, குகாம் வரும்; அதுவன்றி ஆறாம் வேற்றுமையை விரிப்புழி, அதுவென் னுருபுகெட அதன் உடைமைப் பொருள் விரிபும்; என்று கூறி, “யாமெம்மகளைப் பாராட்ட” என்பதை மேற்கோள் காட்டி, இது உருபு நிலைக்களத்துப் பொருண் மயக்கிற் றென்றும், இதற்கு நான்க னுருபு விரிப்பின் எமக்கு மகனாகியவனை யென ஆக்கக்கொடுத்துக் கூறல் வேண்டுமென்றும் கூறுவர், நச் சினார்க்கினியர்; தோல். வேற்றுமைமயக்கு. கு. கக.

உ. “அழுதகண் னீர்கண் மைந்த னூவிபோழ்ந் திட்ட வன்றே” என் பதன் விசேடவுரையில் நீர்களைன்றதனை; “என் பாராட்டைப்பரவோ சில” என்றற்போலக் கொள்க வென்பர், நச்; சீவக. ௨௦௮௭.

ங. முன்பதிப்பில் அடிப்பிரிப்பு வேறுகவுள்ளது.

ச. “ஞாயர்” கவி. அக: கஉ; “ஞாயையு மஞ்சதி” கவி. ௧௦௭ என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * ஞாயர்பாட்டை, † எ - த: அஃத அனை உண்மை,

முன்றாவது மருதம் உக.

நுகக

இனி யான் பாராட்டும் பெரிய பாட்டுக்களோடு நின் தாய்மாருக்குப்பட்ட கூற்றையுடைய பாலைப்பருகு; இக்கையெல்லாம் நினை *ஊட்டல் அமைவே னென்று (க) கூறிட்டு ஊட்டினான். எ - து.

தண்டுதல் அமைதவென்னும் பொருடருதல், (உ) தண்டாமையென்னும் அதன் மறையால் உணர்க; “தண்டாக்காற் றளரியல்” (ஃ) “தண்டாவிருப்பி னன்” (ஈ) எனவரும். † ஞாயரென்றது தன்னைப் பிறர்போற் கூறிற்று.

(இதனால்) தலைவிக்குத்தலைவனைக்கண்டுபுதுமைபற்றி வியப்புத்தோன்றிற்று. தலைவற்கு † நினைத்தல் பிறந்தது. புதல்வனால் தலைவிக்குச் செல்வமாகிய உவகை பிறந்தது; (஠) புதல்வனுஞ் செல்வமாதலின்.

இது “தரவும் போக்கும் பாட்டிடைபிடைத்தும்” என (சு) || இடைநிலைப்பாட்டினை ஈற்றின் வைத்தமையால், (எ) தரவும் போக்குமின்றி இடைநிலைப்பாட்டுக்களை ஐஞ்சிரட்டுக்கிவந்து கலிவெண்பாவிற்கு கூறிய உறுப்பொத்து யாப்புவேறுபட்டு வந்த கொச்சகம். (உ௦)

(அசு.)மைபடு சென்னி மழகளிற் றேடைபோற்
கைபுனை முக்காழ் கயந்தலைத் தாழ்ப்
பொலஞ்செய் மழுமொடு வாளணி கொண்ட

நலங்கிள ரொண்டூ னனைத்தரு மவ்வாய்

டு கலந்துகண் ணைக்காரக் காண்டின் றுகிர்பேற்
பொலம்புனை செம்பாகம் போர்கொண் டிமைப்பக்
கடியரணம் பாயாநின் கைபுனை வேழந்
தொடியோர் மணலி னுழக்கி யடியார்ந்த

க. “பால்பெய் வள்ளஞ் சால்கை பற்றி, யென்பா டெண்டனை யாயி
நெருகா, ணுந்தை பாடு முண்ணென் றாட்ட” அகம். உகக: ௫ - ௭.

உ. இவர் இவ்வாறாகப் பொருள், கொள்ள முறைமையை, “எய்யாமையே
யறியாமையே” (தொல். உரி.கு. சச) என்பதற்கு இவர்கூறியிருக்கும்
விசேடவுரையாலும் அறிக.

ங. ச.

டு. (அ) “தம்பொரு ளென்பதம் மக்கள்” துறள். சுங. எனவும் (ஆ)
“பொன்போற் புதல்வனெடு” ஐங். உசடு. (இ) “பொன்போற் புதல்
வர்ப் பெராஅ தீரும்” புறம். க: ச. எனவும் வருதல் காண்க.

சு. தொல். செய். கு. கடுச.

எ. தரவும் போக்குமின்றிக் கொச்சகம் பலதொடர்ந்து இற்றதற்கு, இச்
செய்யுளை மேற்கோள்காட்டி உறழ் பொருட்டு அன்மையிற் கொச்சகக்
கலியாயிற் றென்பர். பேராசிரியர் ஈச்சினூர்க்கினியர், இருவரும்;
தொல். செய். கு. கடுடு.

(பிரதிபேதம்) *ஊட்டாமல்விடுவேனென்று, † தாயென்றது தன்னைப்பிறன்போற்கறிஞன்;
இது தலைவிக்கு †நினைதல் பிறத்தது, || இடைநிலைப்பாடானவை யீற்றீன்.

தேரைவாய்க் கிண்கிணி யார்ப்ப வியலுமென்

போர்யானை வந்தீக வீங்கு ;

கக செம்மால், வனப்பெலா நுந்தையை யொப்பினு நுந்தை
நிலைப்பாலு ளொத்த குறியென்வாய்க் கேட்டொத்தி
கன்றிய தெவ்வர்க் கடந்து களங்கொள்ளும்
வென்றிமாட்டொத்தி பெருமமற் றெவ்வாதி
யொன்றினேம் யாமென் றுணர்ந்தாரை நுந்தைபோன்
மென்றோ னெகிழ விடல் ;

கஎ பால்கொள வின்றிப் பகல்போன் முறைகோடாக்
கோல்செம்மை யொத்தி பெருமமற் றெவ்வாதி
கால்பொரு பூவிற் கவின்வாட நுந்தைபோல்
சால்பாய்ந்தார் சாய விடல் ;

உக வீத லறியா விழுப்பொரு ணச்சியார்க்
கீதன்மாட் டொத்தி பெருமமற் றெவ்வாதி
மாதர்மென் னோக்கின் மகளிரை நுந்தைபோ
னோய்கூர நோக்காய் விடல் ;

ஆங்க;

உச திறனல்ல யாங்கழற யாரை நகுயிம்
மகனல்லான் பெற்ற மகன் ;

உஅ மறைநின்று, தாமன்ற வந்தீக் தனர் ;
ஆயிழாய், தாவாத வெற்குத் தவறுண்டோ காவாதீங்
கீத்தை யிவனையாங் கோடற்குச் சீத்தையாங்
கன்றி யதனைக் கடியவுங் கைநீவிக்
குன்ற விறுவரைக் கோண்மா விவர்ந்தாங்குத்
தத்தை வியன்மார்பிற்பாய்ந்தா னறனில்லா
வன்பிலி பெற்ற மகன் .

இது “தந்தைய ரொப்பர் மக்தளென் பதனா, லந்தமில் சீறப்பின் மகப்பழித்து நெருங்கலும்” (க) என்பதனான் மகனைத் தலைவனை ஒக்க

க. நொல். கற்பி. கு. சு. இச்சூத்திர வுரையில் “வனப்பெலா..... நெடுமீவிடல்” என மகனைக்கொண்டு வினையாடியவழி, அவன் தலைவன் மேல் வீழ்தலில், “தந்தை வியன்மார்பிற்.....மகன்” எனத் தன்றி மத்து அன்பிலனென நெருங்கிக்கூறியவாறு காண்க வென்பர், சர்.

முன்றாவது மருதம் ௨௧.

௫௧௩

லாங் தணலும் ஒக்கலாகாக் தணலும் தலைவி கூறுகின்றழி மறைந்துபுக்க தலைவன் அவன் ஊடலுணர்வன சொல்ல, மகன்வாயிலாக ஊடறீர்வாள் தன்னுள்ளே கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க) மைபடு சென்னி மழகளிற் ரோடைபோற்
கைபுனை (உ) முக்காழ் கயந்தலைத் தாழ்ப்

பொலஞ்செய் மழுவொடு வாளணி கொண்ட
நலங்கிள ரொண்(நு)பூ ணனைத்தரு மவ்வாய்

௫ கலந்துகண் ணைக்காரக் *காண்பின் றுகிர்மேற்

பொலம்புனை (ச) செம்பாகம் போர்கொண் டுமைப்பக்

(டு) கடியரணம் பரயாநின் கைபுனை வேழந்

தொடியோர் மணலி னுழக்கி யடியார்ந்த

க. (அ) “அஞ்சன மெழுதின.....குஞ்சரம்” (ஆ) “மையணி மத யானை” சீலக. ௨௨௩௦, ௨௪௩௪. (இ) “மையணி விரும்பிடி” (ஈ) “மையணி யானை” (உ) “மையணி வேழமும்” (ஊ) “மையணி புயர் நாத, விரும்புகளிற்றியானை” பெருங். (க) ௪௮: ௧௮௪, ௫௫: ௧௩௪; ௫௬: ௧௩௩; (உ) ௧௨: ௩௭; (ந) ௨௨: ௧௧௧ - ௨௦௦. (எ) “இழையஞ் சனமால் களிற்” கம்ப. அதிகாயன். ௨௧.

௨. “முக்காழ்” (கலி. ௮௫: ௧௩) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

க. “அவ்வாய் தன்மெய்பெரு மழலையின் விளங்குபு ணினைத்தா” கலீ.
அக: க-உ. என்பதும் இந்நூற்பக்கம். சஎக: சு-ஆம் குறிப்பும் பார்ச்சு.
ச. | “செம்பாகம்” குறளி. ௧௦௬௨.

இ. (அ) “நீண்மதி லரணம் பாய்ந்தெனத் தொடியினந்து, வைத்துதி
மழுதிய தடங்கோட் டியானை” (ஐங். ௪௪௪) (ஆ) “எழுஉப்புறந்
தீரீஇப் பொன்பிணிப் பலகைக், குழுஉநிலைப் புதவிற் கதவுமெய்
காணிற், தேம்பாய் கடாத்தொடு காழ்கை நீவி, வேற்கை வென்ற
பொறிகினர் புசுந்துத, லெந்தகை சுருட்டித் தோட்டி நீவி, மேம்படு
வெல்கொடி துடக்கத், தாக்க லாகா வாங்குநின் களிநே” பதீந். இக:
கடு - உக. என மெய்யாகிய யானையையும் (இ) “கவழ மறியானின்
கைபுனைவேழம்” (கலீ. ௮௦: சு) எனப் பொய்ம்மையானையையும்.
கூறியிருத்தலும் (ஈ) “கொய்யுஞ் சுவற்பரி யுஞ்சுவப் பாருமுட் கோலு
மில்லா, வையங் கடவு மதகளி நேவருந், தாமலெங்கை, செய்யும்
பெருந்தவ மேகலச் தாருழைத் தீமையையும், பொய்யுங் கலாதொழி
வாய்புன ழூரனைப் போலவின்நே” அம்பிகாபதி. இச. என்பதும்
ஈண்டு அறிதற் பாலன.

(பிரதிபேதம்) * காண்மின் றுகின்மேற்.

65

நிகசு

கலீத்தொகை அக.

தேரைவாய்க் கிண்கிணி யார்ப்ப வியலுமென்
போர்(க)யானை (உ)வந்தீக வீங்கு

6. (அ) “காதற் சொல், யானையென ஒப்புமை கருதாது காதல் பற்றி வருவது; காதல் பற்றிச் சிறுவனை யானையென்றலும் ஆகுபெயராமன் றோவெனின்;—யாதானுமோ ரியையுபற்றி ஒன்றன்பெய ரொன்றற் காயது ஆகுபெயராம்; இயையு கருதாது காதன் முதலாயினவற்றான் யானை யென்றவழி ஆகுபெயருடங்கா வென்பது. ஒன்றன்பெயர் ஒன்றற்காத லொப்புமையான் ஆகுபெய ரென்பாரு முளர்” என்பர் சேனாவரையர்; (ஆ) நச்சினூக்கினியர், காதற் சொல் யானை வந்தது என ஒப்பின்றிக் காதல் பற்றி நிற்கும் என்று கூறி, “போர்யானை வந்தீக வீங்கு” என்பதை மேற்கோளும் காட்டுவர்; தொல். கிளவி. சூ. ௫௭. (இ) உயர்திணை அஃறிணையாகி ஒப்புமை கருதாது உவப்பின்கண் திணையங்கி வந்ததற்கு, “என்போர் யானை வந்தீக வீங்கு” என்பதை மேற்கோள் காட்டுவர், இ - வி. தூலார்; இ-வி. சூ. ௨௬௬. (ஈ) ஒருவனை என் யானை வந்தது என்பது உவப்பினால், திணை மயங்கிற்றென்பர், மயிலைகாதர்; நன். பொது. சூ. ௨௮. இவைகளும் (உ) “உயர்த்ததன் மேற்றே யுள்ளங் காலை” தொல். உவம. சூ. ௩. என்னுஞ் சூத்திர வுரையில் “உள்ளங்காலை என்மதனான் முன்னத்தி னுணருங் கிளவியான் உவமங்கோடலும், இழிந்தபொருள் உவமிப்பினும் உயர்த்த குறிப்புப்படிச் செயல்வேண்டு மெனவுங்கொள்க. அவை ‘என்யானை’ ‘என்பாவை’ என்றவழி அவை போலும் என்னுங் குறிப்புடையான், பொருள் கூறிற்றிலனாயினும், அவன்குறிப்பினான் அவை வினைபுவமையெனவும் மெய்யுவமையென வும்படும்; இவற்றுக்கு நிலைக்களம், காதலும் நலனும் வலியு மென்பது சொல்லுதும்; அவைபற்றாது சொல்லுதல் குற்றமாகவின்” என்று

காணப்படுங் குறிப்பும் இங்கே அறிதற் பாலன. (ஊ) “மாதர், வருக வென் களிமென்றேத்தி வாங்குபு தழுவிக்கொண்டரள்” சீவக. ௧௧௧௧. (எ) “இன்றுணை மகளிரோ டொன்றியான் விடுதருஞ், சொல்லொடு படுத்துச் செல்கவென் களிமென” பெருங். (ச) ௩௬: ௩௬௬ - ௭. (ஏ) “அன்னை, பொருகளிறு வருகவளர் போரேறு வருகவெழிற் பூவை வண்ண, வருகவெனத் துகிரில்வினை மணிமுத்தம் கொண்டன ளுண் மகிழ்வு பூத்தான்” பாக. ௧௦: ௪௧முதைத்த. ௨௧. எனவருதலும்

காண்க.

- உ. (அ) வந்திக வென்பதனோடு “வினகலந்து வென்றிக” குறள். ௧௨௬௮.
(ஆ) “யார்மேற்றாக் கொள்ளினுங் கொண்டக” (இ) “என்செய்தே யாயினு முய்திக” பழ. ௨௩௧; ௩௮௪. என்பவை ஒப்புசோக்கற் பாலன.

மூன்றாவது மருதம் உக.

நூக்கு

எ - து: பட்டத்தையுடைய இனையகளிற்றினது தருமைபுண்டாகின்ற தலையில் நாலுகின்ற மூன்று வடம்போலே கையாற் புனைந்த மூன்று வடம் மென்மையையுடைய தலையிடத்தே தாழ, (க) பொன்றாற் செய்த மழுவோடே வானம் அணிதலைக்கொண்ட நன்றே விளங்குகின்ற ஒள்ளிய பூணை நனைத் தலைச் செய்யும் அழகிய வாயைக் கண் கலந்த நினை வேட்கைறுகரக் தகர்தி யினிய பலளப் பலகைமேலே (௨) செம்பாதி வடிவு வேறோர் யானையை இறக் குத்துகின்ற போர்த்தொழிலத் தன்னிடத்தே கொண்டு விளங்கும்படியாகப் பொன்றாற் செய்த, காவாயுடைய அரணங்களைக் குத்தாத கையாற் புனைந்த நின் வேழத்தோடே, நின்னடியில் நிறைந்த (௩) தேரையின் வாய்போலும் வாயையுடைய சதங்கை ஆரவாரிப்ப, (௪) தொழினையுடைய மகளிர் இழைத்த வண்டலின் கண்ணே உழக்கி நடக்கும் என்னுடைய போர்த்தொழிலையுடைய யானை! இவ்விடத்தே வருக. எ - து.

† பொலம்புனைவேழமென்க. உழக்கியியலுமென்க.

கக செம்மால், வனப்பெலா நூந்தையை யொப்பினு நூந்தை நிலைப்பாலு ளொத்த குறியென்வாய்க் கேட்டொத்தி;

- க. இங்கே கூறிய பிள்ளைப்பணி, திருமாவின் ஐம்படைகளின் வடிவ மான தாலியேயன்றி இறைவன் படை வடிவமான தாலிபோலும். “பூண்டவை, எறியாவாளு மெற்றா மழுவுஞ், செறியக் கட்டி யீரிடைத் தாழ்ந்த, பெய்புல மூதாய்ப் புகர் நிறத் துகிரின், மையற விளங்கிய வானேற் றவிர்பூண்” கலி. ௮௫: ௮ - கக. என முன் வந்திருத்தலும் காண்க.

உ. “சம்பாதி யருச்சிப்பத் தம்பிசடா யுவும்பரவச், செம்பாதி யவள் வணக்கத் திருப்பாற் மளித்தனையே” புள்ளிருக்குவேளூர்க்கலம். க.

ங. இது மெய்யுலமம்; வாயென்றது வாயினெலியைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளின் வினையுலமமாம். (அ) “தவளைக் கிண்கிணித் தாமரைச் சிறடி” (ஆ) “தவளைக் கிண்கிணித் தாமம்” சீவக. ௨௪௩, ௩௪௨௬. (இ) “அரிக்குரற் கிண்கிணி யரற்றுஞ் சிறடி”.....(ஈ) “அரிப்பொற் கிண்கிணி யார்ப்ப” (உ) “தவளைக் கிண்கிணி தலும்புச் சிறடியர்” (ஊ) “தவளையக் கிண்கிணிச் சேவடி” பெருங். (ச) ௪௦: ௧௮, ௪௧: ௨௪௬. (௩) ௧: ௧௬௭ - ௮. (ஏ) “தவளையக் கிண்கிணித் தாளும்” கூர்ம. சல் யாண. ௨௮. (ஐ) “தவளைவாய்ச் சதங்கை” காசி. பஞ்சநதத். ௩. (ஐ) “தவளைவாய்ச் செம்பொற் கிண்கிணி” சீகாளத்தி. நான்முக. ௨௧. என்பவைகளும் இந்துறப்பக்கம் ௪௭௮: ௭ - ஆம் குறிப்பும் இங்கே அறிதற் பாலன.

ச. இந்துறப்பக்கம் ௧௦௮: ௨ - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) *உண்டகின்ற ஒள்ளியபூனை, †காணும் இனியணைப் புலம்புகி,

நூல்கள் கவித்தொகை அக.

தன்றிய தெவ்வர்க் கடந்து (க)களக்கொள்ளும்
வென்றிமாட் டொத்தி; பெருமமற் றெவ்வாதி
யொன்றினேம் யாமென் றுணர்ந்தாரை துந்தைபோள்
மென்றே னெகிழ விடல்

எ - து: தலைவா! பெருமா! *துந்தையை அழகெல்லாம் ஒத்திருப்பினும் துந்தை நிற்கின்ற நிலைகளின் கூற்றில் உணக்கொத்த குறிக்கப்படுக குணங்களை யான் உறக்கேட்டு ஒப்பாய்; அவற்றுள் மாறுபாட்டிற்குப் படைகவரை வென்று களத்தைக்கொள்ளும் வெற்றிக்குணத்திடத்து அவனை ஒப்பாய்; மற்றுள்ள குணங்களிலே யாம் இவனெடு ஒருமனமாயினெமென்று உணர்ந்திருந்த மகளிரை துந்தை மென்றோள் மெலிய விடுமாறுபோல நீயும் அவர் மெல்லியதோள் மெலியும்படி விடுதலாகியுபரத்தைமையை ஒவ்வாதேகொள். எ - து.

கள (உ) பால்கொள வின்றிப் பதல்போன் † முறைக்கொல்காத்
கோல்செம்மை யொத்தி பெருமமற் றெல்வாதி

க. (அ) “களங்கொள் யாணிக் கடுமான் பொறைய” (ஆ) ‘அறத்தின் மண்டிய மறப்போர் வேந்தர், தாமாய்ந் தனரே குடைதுளங் கினவே, புரைசால் சிறப்பின் முரைசொழிக் தனவே, பன்னூ றடுக்கிய வேறு படு பைஞ்ஞில, மிடங்கெட வீண்டிய வியன்கட் பாசறைக், களங் கொளற் றுரியோ ரின்றித் தெறுவர, வுடன்வீழ்ந் தன்றூ லமரே’ புறம். ௫௩: ௫; ௧௨’ எ - ௧௩. (இ) ‘ஆயர்க்கள மரசன தாகத் துறந்து, தவப் பெருந் கோலங் கொண்டோர்’ சீலப். உஅ: ௧௦௪ - ௫. (ஈ) “வென்று களங் கொள்ளுமேல் வேந்து” பெரும்பொருள். (தொல். புறத். கு. ௫. ௩௪. மேற். உ) “இருக்களி யாண யினமிரிந் தோடக், கருங்கழலான் கொண்டான் களம்” (ஊ) “வென்று களங் கொண்ட வேல்வேந்தே” பு - வெ. வாகை. உ.௬. பாடாண். ௩௪. (எ) “களங் கோடற் றுரியசெருக் கண்ணி யக்கால்” கம்ப. சூர்ப்பணகை. ௧௩௬.

(ஏ) “வென்று வெங்களங்கொண்டு” (ஐ) “இக னெடுங்களம் வென்று கொள்ளும்” (ஐ) “பொரு களங் கொண்டு வாகை புணந்து” வில்லி. காண்டலுதகன. ௫௩. பதின்மூன்றாம். உ.௧. பதினாற்தாம். ௧௨. என்பவைகளும் (ஐ) “தேன்மிடைத்த தாரினுன் செங்களஞ் சிறத்தே” (சீலக. ௨௪௧) என்புழி, ‘இத்துணையும் இவன் வெற்றியாதலின், இவன் களமென்றார்’ என்னும் விசேடவுரையும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

உ. “பால்கொள.....ஒவ்வாதி” என்னும் இரண்டடினை ‘ஒப்பு வழி யுவத்தற்கு உதாரணமாகச் சொல்லுப’ என்பர் பேராசிரியர், தொல். மெய்ப்ப. கு. ௨௨.

(பிரதியேதம்) * தந்தை அழகெல்லாம், † பாத்தமை, ‡ முறைகோடாக்,

முன்னூவுது மருதம் உக.

ஓகள்

கால்பொரு டூழிற் கவினவாட நுந்தைபோல்

சால்பாய்ந்தார் சாய விடல்

எ-து: பெருமா!(க) துகத்துப் பகலாணிபோல் ஒருபக்கத்தைக் கொள்ளுத
லின்றி (உ) முறைமை செய்தற்குச் சாயாத. தோல் செவ்விதாக நிகழ்த்துதலில்
அவனை ஒப்பாய்; மற்றும்ள்ள குணங்களில், தன்னுடைய அமைதிக்குணத்தாலே
இவன் நம்மைத் தப்பானென்று ஆராய்ந்த மகளிரைக் காற்றுப் பொருகின்ற
பூப்போலே அழகுதெம்படி துந்தை சாயவிமொறுபோலச் சாயவிதேலாகிய
ஈபரத்தைமையை ஒவ்வாதேகொள். எ - று.

உக (ந) வித லறியா விழுப்பொரு (ஈ) ண்ச்சியார்க்
(ரு) கீதன்மாட் டொத்தி பெருமமற் றெவ்வாதி
(சி) மாதர்மென் னோக்கின் மகளிரை துந்தைபோ
னோய்கூர நோக்காய் விடல்

எ-து: பெருமா! தன்னையுடையார் கெடுதலன்றித் (எ) தானே கெடுத
லறியாத சீரிய பொருளை நச்சினவர்களுக்குக் கொடுத்தலிட்டு அவினை

- க. (அ) “கெடுதுகத்துப் பகல்போல், நடுவுநின்ற நன்னெஞ்சினோர்”
பட. ௨௦௬ - ௨௦௭; (ஆ) “துகத்துப் பகலாணி போன்று” பழ. ௬௫.
(இ) “துகத்திற் பகலனையாய்” நஞ்சை. ச. ௮.
- உ. “ஓர்வுற் றெருகிற மொல்காத நோக்கோ, லறம்புரி நெஞ்சத் தவன்”
கலி. ச. 2: ௧௪ - ௫.
௩. “வீதலறியா..... விடல்” என்பது தந்தையொப்பப் பக்களென்ப
தனால் மகப்பழித்து நெருங்கும் தலைவி கூற்றுக்கு மேற்கோள்; தோல்,
கற்பி. கு. ச. இளம்.
௪. “நச்சியார்க் கீதலும்” கா. 1. எ.
௫. “நதன்மாட் டொத்தி பெரும” என்பது இகரவீறு தகரத்தை யூர்ந்து
எதிர்காலம் பற்றி வருமென்பதற்கும் (தோல். 'வினையியல். கு. ௨௬.
நச்; இ - வி. கு. ௨௩. ௮) தகரம் சிறுபான்மை எதிர்காலம் காட்டி
வருமென்பதற்கும். (இ - வி. கு. ச. ௧) மேற்கோள். ககர தகரங்களை
ஊர்ந்துவரும் இகரம் எவ்வகண்ணியே நிற்குமென்பார்; நச்.
௬. (அ) “மாதர்கொண் மானோக்கின் மடநல்லாய்” (ஆ) “மாதர்கொண்

மாடுக்சின் மடத்தை" கலி. இசு: ௯௭; ௯௯; ௯.

௭. (அ) "வெள்ள மறவி விறல்வேந்தர் தீத்தாயம், கள்ளரென் நிவ்வாறிற்
ஊகராப்பத் தீர்ந்தகலும்" செல்வப்பொருளை, விதலறியா விழுப்பொரு
ளென்றதற்கு நச்சினூக்கினியர் எழுதியிருக்கும் உரை. பாசாட்டத்
தக்கது. (ஆ) "கேடில் விழுப்பொரு டகும்மா" குறுந். உகை.
(பிரதிபெறம்) * பாந்தமம்.

இசுஅ

கலித்தொகை அள்.

ஒப்பாய்; மற்றைக் குணங்களில், காதலையுடைய மெல்லிய நோக்கினையுடைய
மகளிரை நுத்தை நோய் கூரா நிற்க நோக்காது விமொறுபோல நீயும் அவர்
களை நோய்மிகாநிற்கப் பாராது விடுதலாகிய பரத்தைமையை ஒவ்வாதே
கொள். ௭ - ௩.

(க)*ஆங்க, அசை.

என்பது ஒப்புநோக்கற்பாலது. (இ) இலக்கணக் கொத்து நூலாரால்
அந்தாலின் அ-ஆம் சூத்திரத்து 'அரும்பொருள்' என்பதன் விசேட
வுரையில், "பொருளென்னும் பெயர் பொதுவாயினும், கல்விப்
பொருளினே மாத்திரம் அங்ஙனம் கூறாது, நற்பொருள், பெரும்
பொருள், அரும்பொருள், குறையாப்பொருள், துணைப்பொருள், நீக்
காப்பொருள், கேடில்பொருள், விளக்கும்பொருள், விழுமிய பொருள்
முதலாக யாதானு மோரடை கொடுத்தே கூறுவர்; 'கேடில் விழுச்
செல்வம் கல்வி' எனச் சிறுபான்மை பலவடையும் கொடுத்துக்கூறு
வர். அக்கருத்துப் பண்டை நூல்களெல்லா வற்றினுள்ளுங்காண்க.
அச்சியமம் மறந்துந்ப் பார்க்கென்பது தோன்ற அரும்பொருள்
பெறுகவென்றும். கலித்தொகையின் ஓர் காரண நோக்கி நிதிப்

'பொருளைக் கேடில் விழுச் செல்வமென்றார். இவ்வடை கல்விக்
குறித்தன்றிப் பிறவற்றிற்கு முரித்தோ வென்பாரை நோக்கி, வழு
வமைத்தார் நச்சினூக்கினியர்" என்று எழுதப்பெற்றிருப்பது இங்கே
ஆராய்தற்பாலது.

க. “ஆங்கத் திறனல்ல... ..பெற்ற மகன்” என்பதை ஆங்கென்பது அசைநிலையாய் வருதற்கு (நன். இடை சூ.கஅ) மேற்கோள்காட்டினர், மயிலோதர்; ஆங்கு என்னு மசைநிலை ‘ஆங்க’ என இறுதி விகார மாய் நின்றதென்று பொருத்தினர் விருத்தியுரைகாரர். “அந்தி லாஅங் கசைநிலைக் கிளவியென், றூயிரண் டாகு மியற்கைத் ‘தென்ப’ என ஆந்தில் என்பது ஆங்கு என்னும் இடப்பொருளும் அசை நிலையுமா மென்றதை இவர் அந்திலும் ஆங்கும் இடப்பொருளும் அசை நிலையுமாமெனச் சூத்திரஞ்செய்தார். அது ஆசிரியர் கருத்தன்றென் பதை அவர் சூத்திரத்தாலும் ஆங்கு என்பது இடச்சுட்டுப் பெயர்ச் சொல்லாதலாலும் (அறிக) ஆங்கு அசைநிலையெனக் கூறி ஆங்க என உதாரணம் காட்டிய[தினாலும்] (தம்) பொருத்தா தென்க. இனி ஆங்க என்னும் அகரவீற்றிடைச்சொல் அசைநிலையெனக்கொளின் அமையும். என்னெனின் ‘ஆங்கவுரையசை’ எனக் கூறியதினாலும் ‘ஆங்கக்ருயிலு மயிலுங்காட்டி’ எனவும், ‘ஆங்கத் திறனல்ல யாங்கழற’ எனவும், பயின்று வருதலாலு மென்க” என்று மறுத்துரைப்பர் இராமாநுச கவிராயர்; இவக்கண விளக்க தூலாரும் இக்கருத்துடையுரென்பது சூ - வி. ௨௭௩ - ஆம் சூத்திரத்தால் விளங்கும்.

(பிரதிபேதம்) * ஆங்கை.

மூன்றாவது மருதம் ௨௧.

இக்கூ

௨௧ (க) திறனல்ல யாங்கழற யாரை நகுமீம்

(௨) மகனல்லான் பெற்ற மகன்

எ - து: பின்வந்துநின்ற தலைவனைக்கண்டு நக்க புதல்வனைகோக்கி, இந்த நன்குமதிக்கும் மகனல்லாதவன் பெற்ற மகன் நற்குணங்களல்லாதவற்றை *நீ ஒவ்வாதே கொள்ளென்று யாம் கோபிக்க யாரைகோக்கி நகும். எ - து.

† என்று கருதிப் பார்த்துப் பின்னின்ற தலைவனைக் கண்டான்.

௨௮ மறைநின்று, தாமன்ற வந்தீத் தனர்

எ - து: கண்டு, வாராத தாம் பின்னே மறையநின்று பின்னர் நாம்

தெனியும்படி முன்னே வந்தா ிரென்றான். எ - று.

உக || ஆயிழாய், தாவாத வெற்குத் தவறுண்டோ காவாதீங்
கீத்தை யிவனையாங் கோடற்குச் (ந) ித்தையாங்
கன்றி யதனைக் கடியவுங் கைநீவித்
குன்ற (ஈ) ிறுவரைக் கோண்மா விவர்ந்தாங்குத்
தந்தை வியன்மார்பிற் பாய்ந்தா ினறனில்லா
வன்பிலி பெற்ற மகன்.

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், இங்ஙனங் கெடுமைகூறுகின்றாயாயின்
அழகிய இழையினையுடையாய்! நின்னிடத்துச் செய்வதோர் வருத்தம் இல்
லாத எனக்கும் ஒரு தப்புண்டோ? இவனை யாம் எடுத்துக்கொள்ளுதற்கு

நின்னிடத்தே காத்துக்கொள்ளாதே என்னிடத்தே தருவாயென்றான்;
அதுகேட்ட புதல்வன் அவன்மேலே வீழ்ந்தவனைத் தலைவி சோதிக்கித் கை

விடப்பட்டவனாகிய அன்பிலி பெற்ற பிள்ளை யாம் அவன்மேலே வீழ்தலை
மனங்கன்றி விவக்கவும் X நம்மைக் கைகடந்து மலையிடத்து உறுகின்ற அடி

க. “திருனல்ல..... மகனல்லான் பெற்ற மகன்” என்பது தன்
இளமை பொருளாகப்பிறந்த நகைக்கும், (தொல்.மெய்ப்ப.கு. ச.பேர்.)
பிரிவின்பாற் படுவதாகிய ஊடலிற் பிறந்த துனிக்கும் (தொல். செய்.
கு. கஅஎ.பேர்; நச்) மேற்கோள்.

உ. “மகனல்லான் பெற்ற மகன்” கலி. அச: கந.

ங. “சீத்தை” கலி. கச: உஉ.

ச. “இறுவரை யிவர்வதோ ரிலக்கெயிற் றரியென” சீவக. கஅநந. இறு
வரை - பெரியுமலை. சீவக. கசகந, கஅநந, உஇஉஉ; பக்கமலை.
கலி. சந: கந.

பிரதிபேதம் * ி கொள்ளாதேகொள்ளென்று, † எனக்கருகிப் பின்னிற்றதனை, ‡ ின்
குள் ஆயிழாய். || ஆயிராயிழாய், + அறனிலா, X நம்மைக்கடத்து.

ஊரயிலே சிங்கம் பாய்ந்தாற்போல அறனில்லாத தந்தையுடைய அசன்ற
மார்பிலே * பாய்ந்தானென்றான். எ - று.

இது மகப்பழித்துநெருங்கியது. அன்பிலி பெற்ற மகனென (க) அவன்
வயிற் + பிரித்தவாறுக் காண்க. அறனில்லாவென்றது, ஆங்கு நெஞ்சுழிதல்.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இஃது ஆங்கவெனத் தனிச்சொற்பெற்று ஐஞ்சீரடுக்கி வந்த கவி
வெண்பா. (உச)

(அள.) ஐரூஉநீ யெங்கூந்தல் கொள்ளல்யா நின்னை

வெருஉதுங் காணுங் கடை;

க தெரியிழாய், செய்தவ நில்வழி யாங்குச் சினவுவாய்
மெய்பிரிந் தன்னவர் மாட்டு;

கி ஏடா, நினதகுத் தவறுண்டோ நீவிடு பெற்றா
யிமைப்பி னிதழ்மறை பாங்கே கெடுதி
கிலைப்பா லறியினு நின்னொன்று நின்னைப்
புலப்பா ருடையர் தவறு;

கக அணைத்தோளாய், தியாரைப்போலக் திறனின் றுடற்றுதி
காயுந் தவறிலேன் யான்;

கக மாணைக்கி நீயழ நீத்தவ னானது
நாணில னாயி னலிதந் தவன்வயி
னுடுத லென்னே வினி;

கச இனியாது மீக்கூற்றம் யாயில மென்னுந்
தகையது காண்டைப்பாய் நெஞ்சே பனியானுப்
பாடில்கண் பாயல் கொள.

இது பரந்தையர்சேரிச் சேன்றமை அறிந்தீலனெனத் தலைவிமாட்டுச்
சேன்றவனோடு அவன் ஊடி உறழ்ந்துகூறித் தோழி வாயிலாக ஊடறீர்வான்
தன் னெஞ்சொடு கூறியது.

இதன் பொருள்.

க. தலைவி தன்னொடு மைந்தனினிட உறவுநீக்கி, அவனோத் தலைவனொடு சார்த்திக் கூறுதலாகிற அவன்வயிற் பிரிப்பு என்பதற்கு “மறைநின்ற .....மகன்” என்னும் பகுதியைமேற்கோள்காட்டி, “அறனில்லா வன்பிலி பெற்ற மகனெனப் பிரித்தவாறு காண்க” என்பர் கச்சி னூர்க்கினியர்; நொல். கற்பி. கு. க.

(பிரதிபேதம்) * பாபந்தானெனமகப்பழித்தகெடுக்கியவாறும் அன்பிலி. † பிரித்தவாறுக.

மூன்றாவது மருதம் உஉ.

௫௨௧

(க) ஒருஉநீ; யெங்குந்தல் கொள்ளல்*யா நின்னை
வெருஉதுங் காணுங் கடை

எ - து: † யாம் நின்னைக் காணமிடத்து வெருவுவேம்; ஆதலால் எங் கூந்தலைத் தீண்டாதேகொள்; நீ நீங்கென்றாள் தலைவி. எ - று.

இது வெருவவேண்டாப் பொருட்கட் கடிதிற் பிறத்தோர் வெறியாத லின், (உ)வெருவுதலென்னும் மெய்ப்பாடு.

௩. தெரியிழாய், செய்தவ நில்வழி யாங்குச் சினவுவாய்
மெய்பிரிந் தன்னவர் மாட்டு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், தெரிந்த இழையினையுடையாய்! அத் தன்மையாகிய பாத்நையர்மாட்டு உண்மையாகப் பிரிந்து யான் செய்த தவறில்லாத இடத்து நீ ஏங்குநஞ் சினப்பாயென்றான். எ - று.

* அன்னவரென்றது, நீ புலக்குந் தன்மையுடையவரென்றது.

க. (அ) தலைவன் முன் தலைவி தன்னைப் புகழ்தல், தலைவன் பரத்தையிற் பிரிந்து வந்தவழி இரத்தலும் தெளித்தலுமாகிய ஈரிடத்து மட்டுமுண்டென்று கூறி, 'ஒருஉரி.....காணுங்கடை' என்பதை முதலாவதற்கு மேற்கோள் காட்டி, 'இதில் தன்னை உயர்த்துக் கூறுதலாற் புகழ்ந்தாளாம்; நினை வெருவாதார் பிறருளரென்னு முள்ளக்கருத்தினால்' என்றும், நொல். கற்பியல். சூ. ௩௫. 'தற்புகழ் கிளவி' (ஆ) "பரத்தைவாயி னால்வர்க்கு முரித்தே" (நொல். பொருளி. சூ. ௨௧) என்பதன் விசேடவுரையில், 'நால்வர்க்கு மென்றமையால், நான்கு வருணத்துப் பெண் பாலாரும் அவரோடு ஊடப்பெறப்' என்றுகூறி, இப்பகுதியை (பார்ப்பனியும் அரசியுமொழிந்த) 'எனையவருணத்தார் கூற்று' என்றும் கூறவர் இளம்பூரணர். (இ) 'யாரிவ நென்கூர்தல் கொள்வா னினிதுவுமோ, ஞரான்மைக் கொத்த படிறுடைத்து' கவி. அக: ௧-௨. (ஈ) "தோடேத்து பூங்கோதை வேண்டேந் கூர்த ரெடேல்" சீவக. ௧௨௨௧.) என்பவையும் (உ) "கவிமயிற் கலாவத் தன்னவிவ, சொலிமென் கூர்த லுரியவா நினக்கே" குறுந். ௨௨௫. என்பதும் (ஊ) "நாறிருந் கூர்தற் கிழவரைப் படர்ச்சே" புறம். ௧௧௩: ௧) என்னு மூலமும் 'மணங்கமழும் கரிய கூர்தலைத் தீண்டேதற் குரியவரை நினைந்து' என்னும் அதனுரையும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. 'வெருஉதவென்பது அச்சம்போல நீடுநிலலாது கதுமெனத் தோன்றி மாய்வதொரு குறிப்பு; அதனைத் துணுக்கென்றலுமாம்' என்று கூறி, அதற்கு, 'ஒருஉரி.....கடை' என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டி, 'இதில் அஞ்சத்தருவது கண்டஞ்சதவிண்மையும் அஞ்சினார்ச்சு உள்ள வேறுபாடு அதன் பின்னிகழாமையும் காண்க' என்றும் கூறவர்.

(பிரதிபேதம்) * யானின்ஊ, † யானின்ஊ.

இ.உ. கவித்தொகை அள.

இஃது (க) ஊடல்பற்றிய வெகுளியென்னும் மெய்ப்பாடு.

| இனி (உ) ஒருயிராயிருக்க உடம்பிரண்டாயிருப்பாயென்றால், தன்னைப் பிறன்போற் கூறிற்றுகாது; பன்மையாய் நிற்பவின்.

இ ஏடா, நினக்குத் தவறுண்டோ நீவிடு பெற்று

யிமைப்பி னிதழ்மறை பாங்கே கெடுதி

நிலைப்பா லறியினு நின்னெந்து நின்னைப்

புலப்பா ருடையர் தவறு

எ - து: ஏடா! நின் கண்ணை மறைத்த இமைக்குள்ளே மறைந்த பொழுதே தோன்றாமற் போதி; ஆகலால், நீ கைவிடுதலைப் பெற்றாய்; ஆர் நிலைமைப் பகுதியை அறிந்திருப்பினும் அறியாதாரைப்போலே நின்னை நொந்து நின்னைப் புலக்கின்றவர் தவறுடையர்; நினக்கு ஒரு தவறு உண்டோ வென்றான். எ - து.

க | அணைத்தோளாய், தீயாரைப் போல * திறனின் துடற்றுகி

| காயுந் தவறிலேன் யான்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், (க) அணைபோலுந் தோளினையுடையாய்! தீய மக்களை உடற்றுமாறுபோல ஒரு தீய திறனின்றாகவும் உடற்றுகின்றாய்; யான் நீ காய்கைக்குக் காரணமாவதோர் தவறுடையேனல்லே வென்றான். எ - து.

இளம்பூரணரும்; தோல். மெய்ப்ப. சூ. கஉ. 'ஆங்கவை, ஒரு பால்' (ஆ) இதனை அச்சத்திற்கு மேற்கோள் காட்டி, தலைவனைக் கன்வன்பாற் சார்த்தி உரைத்தமையின் கன்வர் பொருளாக அச்சம் பிறந்த தென்பர் பேராசிரியரும், இ-வி. தூலாரும்; தோல். மெய்ப்ப. சூ. க. இ-வி. சூ. இளஅ.

க. ஊடற்கண் தலைமகள்வெருட்சி கூறியதற்கு, "செய்தவ றில்வழி யாங்குச் சினவுவாய்" என்பது மேற்கோள்; தோல். மெய்ப்ப. சூ. க௦. பேர்.

உ. | (அ) "காகத் திருகண்ணிற் கொன்றே மணிகலந் தாங்கிருவ, ராகத்து னோருயிர் கண்டனம்யாம்" (ஆ) "ஆனந்த வெள்ளத் தழுந்துமொ ரா ருயி ரீருருக்கொண், டானந்த வெள்ளத் திடைத்தினைத்தாலொக்கும்" கோவையார். எக, ௩௦௭. (இ) "பாவைநீ புலவியி னீடல் பாவியேற், காவியொன் றிரண்டிடம் பல்லது" சீவக. ௧௦௧௭. (ஈ) "காவியோற் கண்ணிக்குக் கண்ணியந்தோட் காளைக்கு, மரவிபோ லாடையு மொன் றுணதே" நள. கலிதொடர். அச. (உ) "மருங்கிலா நங்கையும் வசையி லையனு, மொருங்கிய விரண்டெற் குயிரொன் றுயினர்" கம்ப. மிதிலைக். ௩௮. என்பவை ஈண்டு அறிதற்பாலன.

க. இந் தூத்பக்கம் ௩௨௨: ௪; ௩௪௩: ௪; ௪௦௦: ௪-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.
(பிரதிபேதம்) * திணன்றுடற்றடி

மூன்றாவது மருதம் உ.க.

௩௨௩

கக மாளைக்கி நீயழ நீத்தவ னானது
நாணில னாயி னலிதர் தவன்வயி
* னூடுத லென்னே வினி

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, மான்போலும் கோக்கினையுடையாய்!
நீ அழும்படி நின்னைக் கைவிட்டவன் பரத்தைமையில் அமையாமல் நாணமற்
றிருப்பனாயின், மேல் அவனிடத்தே நவிதலைக்கொடுத்து ஊடுகின்ற தன்மை
என்னபயன் தருமோவென்றான். எ - று.

இஃது “உறுதகை யில்லாப் புலவியுண் மூழ்கிய, கிழவோள் பானின்று
கெடுத்தற்கண்” (க) தோழி கூறியது.

கச இனியாது நீக்கடற்ற: ன் டியாயில் மென்னுந்
தகையது காண்டைப்பாப் நெஞ்சே பனியாடாப்
பாடில்கண் பாயல் கொள

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, நெஞ்சே! நீர்விழுதல் அமையாத, துயிலாத
வில்லாத கண் துயில்கொள்ளும்படியாக நாம் இனிச் சிறிதும் மேலாகக்
கூறுங் கூற்றையுடையமல்லே மென்று இவன்கூறுந் தகைமையினையுடைய
கூற்றினைக் காரியமென்று நினைத்துப் பார்ப்பாயென நெஞ்சொடு ||கூறி
ஊடறீர்த்தான். எ - று.

இதனால், தலைவர்கும் தலைவிக்கும் உணர்வென்னும் உவகை பிறந்தது.

இது (2) தரவும்போக்குயின்றி ஐஞ்சீரடுக்கி வந்த உடழ்கலி. (உ.உ)

(அ.அ.) ஒருஉக், கொடியிய னல்லார் குரணற்றத் துற்ற
முடியுதிர் பூந்தாது மொய்ம்பின வாகத்
தொடிய வெண்குநீ ராரை வெரிப்பார்க

தொல். கற். கு. க. இச்சூத்திரப்பகுதிக்கு, இவர், 'தலைவன் சென்று
சேரும் தகைமை இல்லாமைக்குக் காரணமாகிய புலவியின்கண்
அழுந்திய தலைவி பக்கத்தாளாய்வின்று அவன் புலவியைத் தீர்த்தத்
கண் (தொழுகுந்துகிழும)' என்று பொருள்கூறி அவரும், "மாளோக்கி
.....இனி" என்பதை மேற்கோள் காட்டியிருக்கிறார். இஃது
இளம்பூரணர் கருத்தைக் தழுவிவதே.

- உ. இச்செய்யுளை, தரவும் போக்குமின்றி ஐஞ்சேரடுக்கி வந்த உறழ்கலிக்கு
மேற்கோள் காட்டினர் போசிரியரும் கச்சினார்க்கினியரும்; தொல்.
செய். கு. கடுக.

(பிரதிபேதம்) * ஊடுவதென்றே. † பரத்தமை || 'நாயிலமன்றாகையது. || கடிபூ-
+ தலைவனும் தலைவியும் உணர்வெனும் உவகையைப்பெற்றார்.

இஉசு கவித்தொக்க அஅ.

- இ கடியர்தமக், கியார்சொல்லத் தக்கார் மாற்று;
ஈ விணைக்கெட்டு, வாயல்லா வெண்மை யுரையாது கூறுநின்
மாய மருள்வா ரகத்து;
அ ஆயிழாய், நின்கண் பெறினல்லா ளின்னுயிர் வாழ்கல்லா
வென்க ணெவனோ தவறு;
க0 இஃதொத்தன், புள்ளிக் களவன் புனல்சேர் பொதுக்கம்போல்
வள்ளுகிர் போழ்ந்தனவும் வாளெயி றுற்றனவு
மொள்ளிதழ் சோர்ந்தநின் கண்ணியு நல்லார்
சிறறுபு சீறச் சிவந்தநின் மார்புந்
தவறாதல் சாலாவோ கூறு;
கஊ அதுதக்கது, வேற்றுமை யென்கண்ணோ வோராதி தீதினமை
தேற்றக்கண் டியாய் தெளிக்கு;
கஎ இனித் தேற்றேம்பாயம்;

கடி தேர்மயங்கி வந்த தெரிக்கோதை யந்நல்லார்
தார்மயங்கி வந்த தவறஞ்சிப் போர்மயங்கி
நீயுறும் பொய்ச்சூ ளணங்காகின் மற்றினி
யார்மேல் விளியுமோ கூறு.

இஃது அவ்வாற்றற் புக்க தலைவனுடன் ஊடியும் உறழ்ந்துச்சொல்லி
பொய்ச்சூ ளஞ்சி ஊடறீர்ந்தது.

இதன் பொருள்.

(க) ஒருநடக், (உ) கொடியிய னல்லார் குரணற்றத் துற்ற
முடியுதிர் பூந்தாது மொய்முடின வாகத்

- க. சூழ்புக் காலத்துத் தலைமகன் புலவிக்கண் அவளுயர்வும் தலைமகன்
முழவு முரியவென்பதற்கு, 'ஒருநடக் கொடியிய னல்லார்.....தவற'
என்றபகுதிகளை மேற்கோள் காட்டி, 'இதனுள் தலைமகன் பணியும்
தலைவியுயர்வுக் காண்க; இஃதீண்டுக் கூறிய தென்னை? காமக் கடப்
பினுட்பணிக்த கிளவி யென மேற் கூறப்பட்ட தாலெனின், ஆண்டுக்
கூறியது ஊடல் புலவிதுனிஎன்னு மூன்றிற்கும் பொதுப்பட சிற்றலின்
இது புலவிக்கே யுரித்தென்னுஞ் சிறப்பு நோக்கிக் கூறியவாறு' என்
பர். இளம்பூரணர்; தோல். பொருளி. கு. கூச. 'மனைவி யுயர்வும்'
உ. "ஏதிலான் முச்சி, யுதிர் துத ளுக்கரின் னுடை யொலிப்ப, வெதிர்வளி
நின்றயநீ செல்" கலி. அக. ௨௦ - ௩௨.

மூன்றாவது மருதம் ௨௩.

௩௨௩

*தொடிய வெமக்கு(க) நீ யாரை (உ) பெரியார்க்
கடியரோ வாற்ற தவர்

†எ - து: கொடியினதில்பையுடைய பரத்தையருடைய புழுருமுதலிய
வற்றிலே அனைந்த மயிர்முடியினின்றும் உதிர்ந்த பூந்தாதுகள் நின் தோட்
கட்டிலே கிடவாநிற்க, எம்மை நீ தீண்டுதற்கு எமக்கு நீ யாராந் தன்மையை
யுடையை? எம்மைவிட்டு நீ நீக்குவாயாக; பிரிவாற்ற தவர் பிரியவல்ல
பெரியோர்க்கு அடியரோ? அன்றே ||யென்றான். எ - று.

குரல் - மயிர். நாற்றம், ஆகுபெயர்.

இது "சினனே பேதைமை நிம்பிர் நல்குர, வணிகால் வகையுஞ்
சிறப்பொடு வருமே" (௩) என்பதனால், "தொடிய வெமக்குரியாரை" எனச் சினம்
பற்றி வரினும் அது தன் காதலைச் சிறப்பித்தலின் அமைந்தது.

- க. (அ) "நம்பிநீ யாரை யென்றான்" (ஆ) "ஐயநீ யாரை யென்றற்கு"
சீவக. கூடுச, கககஅ. (இ) "அய்யநீ யாரை" கம்ப. நாகபாச. உகக.
என்பவையும் "யாரைநீ யெம்மில் புருதர்வாய்" கலி. கூஅ: க; என்ப
தும் அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.
- உ. "பரத்தை வாயி னால்வர்க்குமுரித்தே" என்பதற்கு, பரத்தையர் மாட்டு
வாயில் விடுதல் நான்கு வருணத்தார் (ஆடவர்) க்கும் உரித்தென்று
முதலிற் பொருள் கூறிப் பின் நான்கு வருணத்துப் பெண்பாலாரும்

அவ்வோடு ஊடப்பெயர்பவென்றுமாம் என்கூறி, "பெரியார்க் கடி
உரை வாற்றுவார்" என்பதைப் * பார்ப்பனி கூற்றுக்கு (* அரகிகுற்
றென்றும் பிரதிபேதம்) செங்கோல் மாடவார், இஃ: செங்கோல்
பொருளி. கு. உஅ.

5. தொல். பொருளியல். கு. இக. (அ) இச்சூத்திரத்தின் இவருரையிலும் இப்பகுதி இக்குறிப்போடு இச்செய்திக்கு மேற்கோள். (ஆ) இளம்பூரணர் இச்சூத்திரத்திற்கு, "மெய்ப்பாட்டியலுள் (சிலகுணங்கள்) ரெவ னைந்திணைக்குரிய தலைமக்கட் காகாவென எடுத்தோதுகின்றாராகவின் அவற்றுள் ஒரு சாரன ஓரோவிடத்து வருமென்பதுணர்த்திற்று; இச்சூத்திரம் எதிரதுநேர்க்கிற்று; சினமுதலியநான்கும்யாதானுமொருபொருளைச் சிறப்பித்தல் காரணமாக வரும்" என்ற உரைவகுத்து, "கொடியிய னல்லார்.....ஆற்று தவர்" என்ற பகுதியை முதலாவதற்கு மேற்கோள்காட்டி, இதனுள் தொடிய வெமக்கு நீயாரையென்பது சினம்பற்றிலரினும் காமக்குறிப்பினும் புணர்த்த தலைமகள் கூறுதலின் அவள் காலைச் சிறப்பிக்க வந்த தென்றனர்; தொல். பொருளி. கு. சக.

(பிரதியேதம்) * தொடிய. † பெரியோர்க்கு, ‡ எ - து: குல் - மயிர்.....பெயர் கொடியினியல்பை, || என்ருள் கடியதமக்கெனியார் சொலத்தக்காமற்று.

இடக கவித்தொகை அஅ.

இ (க) கடியர் தமக், கியார் சொல்லத் தக்கார் மாற்று

எ - து: அதுகேட்டுக் கடியராயிருப்பார்தமக்கு மாற்றஞ்சொல்லத் தக்கவர் யாவரென்றான். எ - து.

வினைக்கேட்டு, (உ) வாயல்லா வெண்மை யுரையாது † கூறுநின் மாய மருள்வா ரகத்து

எ - து: அதுகேட்டு நீ போகின்றதொழிலைத் † தவிர்த்துநின்று உண்மையல்லாத வெண்மைகளைச் சொல்லாதே நின் பொய்ம்மைகளை மெய்யென்று மயக்குவாரிடத்தே || சொல்லென்றான். எ - து.

'வினைக்கேட்டு' பாடமாயின் வினைக்கேடாகிய வாயல்லாவென்க. உரையாதியும் பாடம். வெண்மை, பண்புப்பெயர்.

அ ஆயிழாய், நின் (ந) கண் பெறினல்லா லின்னுயிர் வாழ்கல்லா வென்க னெவனோ தவறு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், ஆராய்ந்த இழையினையுடையாய்! நின்
 னுடைய + கண்ணினில் (சு) அருளைக்கினைப் பெறிலன்றி இனிய உயிர்
 வாழமாட்டாத என்னிடத்துத் தப்பு யாதுதானென்றான். எ - து.

“தாமக் கடப்பினுட் பணிந்த கிளவி, காணும், காலிக் + கிழவோற்
 குரித்தே” (ரு) என்பதனால், தலைவன் பணிந்து கூறினான்.

க. “கடியர் தமக்கு... .. மாற்று” என்பது உரைவு. கைநடை நான்க
 னுள், பாட்டிடை வைத்த குறிப்பிற்கு மேற்கோள்; நொல். செய். கு.
 ௧௧௫. “பாட்டிடை” இளம்.

உ. பெருந்திணைக்குரிய மெய்ப்பாடுகளுள் தலைவன்கற்றைத் தலைவி
 பொய்யாக் கோடற்கு, “வாயல்லா வெண்மை... .. ரகத்து”
 என்பது மேற்கோள்; நொல். மெய்ப். கு. உஉ. ‘இன்பத்தை’ இளம்.

ங. கண்ணென்பது அருளென்னும் பொருளில் வருதலை, “கண்மாறி
 விடின” கலி. ௬௧: உச; என்பதனாலும் அதன்குறிப்பாலும் அறிக.

ச. “நின், னருளைக்க மழியினு மவலங்கொண் டழிபவள்” கலி. ௧௦:
 ௧௮ - ௧௯.

ஊ. நொல். கற்பி. கு. ௧௧. (அ) இக்குத்திரத்தின் இவருரையிலும் தலைவன்
 தலைவி மாட்டுக் காமம் கையிகந்துழித் தாழ்த்து கூறியதற்கு, “கடியர்
 தமக், கியார்சொல்லத் தக்கார்மாற்று” என்பதும் “ஆயிழாய், நின்கண்
 ..... தவறு” என்பதும் மேற்கோள். (ஆ) இளம்பூரணரும்,
 “பெரியார்க், கடியரோ’ வாற்றாதவரெனத் தலைவி கூறியவழி, ‘கடியர்

(பிரதிபேதம்) * வினாகெட்டு, † சென்றீநின், ‡ தவிர்த்தின்று. || செல்லென்றான், + கண்
 னில் வகுளைக்கினைப், + கிழவோர்க்கு.

க0 (க) இலீதொத்தன்; (உ) புள்ளிக் (ந) களவன் புனல்சேர்பொதுக்கம்
 (ச) வள்ளுகிர் போழ்ந்தனவும் வரனெயி றுற்றனவு [போல்
 மொள்ளிதழ் சேர்ந்தநின் கண்ணியு (ஐ) நல்லார்
 சிறுபு சீறச் சிவந்தநின் மார்புந்
 தவறாதல் *சாலாவோ கூறு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி இவனெருத்தனென நெஞ்சொடு வியந்து
 கூறி, பின்னர், புள்ளியையுடைய (சு) நண்டுகளின் நடையாலுண்டான வடு
 நீரருகைச் சேர்ந்து கிடந்தாற்போலப் பெரிய உகிராற் பிளந்த வடுக்களும்
 ஒளியையுடைய எயிறு அமுந்தின வடுக்களும் ஒள்ளிய இதழ்கள் வாடின

நின் கண்ணியும் பரத்தையர் நின்னோடு வேறுகிக் கோயித்து அடிக்கச் சிவந்த
 நின்னுடைய மார்பும் தப்பாதலுக்கு அமையாவோ? அமையாவாயிற் கூறு
 என்றான். எ - று.

சேர்பென்னும் எச்சத்திற்கு வினை வருவித்து முடிக்க. ஒதுக்கமென்னுந்
 தொழிற்பெயர் ஆகுபெயர். "சிறுசே லாடிய நீர் வாய்ப்பதத்த" (எ) என்றும்

தமக், கியார்சொல்லத் தக்கார் மாற்று' எனத் தலைவன்பணிந்து
 கூறியது காண்க" என்பர்; நொல். கற்பி. கு. கள. 'காமக்கடப்பின்'.

க. இந்நூற்பக்கம் ௩௮௬: ௩ - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

உ. (அ) பொறியலவன் (சீலர். எ: ௩௧. முதற்பதிப்பு) என்பதற்கு, 'புள்ளிக்
 கள்வன்' என்பது மேற்கோள்; (ஆ) "புள்ளி ள்வன்" ஐங். உக,
 உஉ, உச.

௩. (அ) "களவன் மண்ணைச் செறிய வசல் ற், கிளைவிரி கரும்பின்
 கணைக்கால் வான்னு" அகம். உ௩௫: ௧௧ - ௧௨. (ஆ) "அலவ னள்ளி
 குளிரொண் டார்மதி, களவ னென்றிவை கந்தகப் பெயரே"
 சேந்தன் றிவாகரம். (இ) "களவன் குளிரொண்டி கந்தம்" உரிசீ
 சொளிகண்டி. ௧௦. என்பவற்றால் நண்டிற்குக் களவனென்னும்

பெயரும் பயின்று வருதலறிக.

கலி. கள: ௧௪ - ௧௫; அடியும், எஉ: ௧௧ - ௧௨; அடியும், குறிப்பும்
 பார்க்க.

“ஊழி கொடுத்தது மேற்றிசை யணங்கலத் தகப்பதம் கொடுமே,
ஹதைத்த தாமெனச் சிவந்தது வெய்யவ னுடலம்” நைடந. மாலை. உக.

செய்ச்சேத கத்திற் குளிர்நடந் தாங்குச் செறிந்த வடு, மெய்ச்சே
யிழைக்கொடி யன்னார் கடைத்தலை மேயினதால்.” திருவேங்கைக்
கோவை. ௩௮௧.

எ. “சிரமுல லூறிய நீர்வாய்ப் பத்தல்” என்பது பதிற். உஉ: ௧௩.

(பிரதிபேதம்) * சாலாதோ.

௩௨௮

கலித்தொகை ௮௮.

போல, சிரமுதல் சிதறுதன்மேல் நின்றது. “வேட்கை மறுத்துக் கினத்தாம்
*குரைத்தன், மரீஇய மருங்கி னுரித்தென மொழிப” (௧) என்பதனுள், “ஒன்
றெனமுடித்தலென்பதனான் மரீஇயவாறு வினையவற்றிற்கும் கொள்க” என்ற
லின், இழித்தோர் கூற்றை உயர்ந்தோர் கூறுவனவும் அமைத்தாம். அதனான்
வள்ளுகிர் போழ்த்தன முதலியன கொள்க.

கடு அதுதக்கது, வேற்றுமை யென்கண்ணே வோராதி, தீதின்மை
தேற்றக்கண் டியாய் தெளிக்கு

எ - து: நீ கூறுகின்ற மெய்வேறுபாட்டையோ என்னிடத்துண்டாக
ஒராதேகொள்; அவ்வனம் ஓராதிருத்தல் நினக்குத்தக்கது; அதற்குக் காரண
மென்னெனில் அத்தீது என்கண் இல்லாமையை யான் நினக்குத் தெளிவிக்க
நீ காணாய்; யான் இனித்தெளிவிப்பேனென்றான். எ - று.

கஎ இனித் தேற்றேம்பாம்

எ - து: இக்கற்புக்காலத்து நீ குளுறுகின்றதனைக்கொண்டு யாம்
எந்நெஞ்சைத் தெளிவியேம்; அதற்குக்காரணங்கேள். எ - று.

கஅ தேர்மயங்கி வந்த தெரிகோதை (உ)யந்நல்லார்

தார்மயங்கி வந்த தவறஞ்சிப் போர்மயங்கி

(௩)†நீயுறும் (சு)†பொய்ச்சூ ளணங்காகின் மற்றினி

யார்மேல் விளியுமோ கூறு

க. நோல். பொருளி. சூ. கள. இச்சூத்திரத்தின் இவருரையிலும் இச்செய்திக்கு இக்குறிப்புக்களோடு “புள்ளிக் களவன்.....கூறு” என்பது மேற்கோளாகக் காணப்படுகின்றது.

உ. “தார்கொண்டா டலைக்கோதை தடுமாறிப் பூண்டரின், வீரணி” (கலி. சுசு: கடு - கசு.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ங. (அ) தலைவி தலைவன் முன் தன்னைப் புகழ்தல் தலைவன் பரத்தையிற் பிரிந்துவந்தவழித் தெளித்தற்கண் வருமென்பதற்கு, “நீயுறும் பொய்ச் .....கூறு” என்பதை மேற்கோள் காட்டி, ‘இதில் பெண்டிர் பல ருளராயினும் அவரெல்லார்மாட்டும் செல்லரது தன்மேல் வருமெனக் குறித்தாளாதலிற் தன்னைப்புகழ்ந்தாளாம்’ என்பர். இளம். நோல். கற்பி. சூ. கூசு. ‘தற்புகழ்’ (ஆ) இப்பகுதியையே இவர் அழிவில் கூட்டத்திற்குரிய பொருள்களின் செய்வமஞ்சலென்பதற்கும் மேற்கோள் காட்டுவர்; நோல். மெய்ப். சூ. உசு. ‘தெய்வ’ (இ) ஓசை வேற்றுமையால் நகரவுகரம்வியங்கோள்முற்றாயும் நிற்குமென்பதற்கும் இப்பகுதியே மேற்கோள்; நோல். வினை. சூ. சு. கசு.

ச. (அ) “என்னை யருளி யருண் முருகு குள்குளி, னின்னை யருளி லணங் காண்மெய் வேறினனும், விறல் வெய்யோ னூர்மயில் வேனிழ னேக்கி, (பிரதிபேதம்) உணர்த்தன்மீயி. † நீ கூறும், ‡ பொய்ச்சு முணங்காகும்.

எ-து: (க) தேரோறிவருகின்ற சிறப்பிலேமயங்கி நின் தீங்கைக் கருதாது வந்த தெரிந்த கோதையைபுடைய அழகிய பரத்தையருடைய (உ)தாரை நின் தாராக நினைத்து அணிந்துவந்த தப்பிற்கு அஞ்சி யாம் ஊடிப் பொருத போரிலே சலங்கி இக்கற்புக்காலத்து நீ குளுறும் மிகப்பொய்யாகிய *குளுறவு வருத்தத்தைச் செய்யுமாயின், பின்னை அதுதான் எங்கண்மே லன்றி யார் மேல் வரும்? அங்ஙனம் வாராமற் களவுகாலத்துச் குளுறவுபோற் கெடுமோ? நீதானே கூறுவாயாகவேன ஊடநீர்ந்து கூறினான். எ - து.

யார்மேல் வருமென ஒருசொல் வருவிக்க. இனி நீயுறுமென்க.

இஃது "இன்னாத்தொல்குளெடுத்தற்கண்ணும்" (௩) என்பதனும் கூறிற்று. என்றது, இன்னாக்குப் பயக்குஞ் குளுறவினைத் தலைவன் குளுறவுவெனக் கூறுமிடத்துமென்றவாறு. தலைவன், "வந்த குற்றம் வழிகெட வொழுதி" (ச) களவீற் குளுறவான் வந்த ஏதம் நீக்கி, இக்கற்புக்காலத்துக் கடவுளரையும்

குரவரையும் புதல்வினைபுஞ் குளுறுதலின் இன்னாதுகுளென்றான்; இது

யுறவாடிதொடினு மாங்கவை குளேல்; குறவன் மகளாணை கூறேலா கூறே, லைய குளி னடிதொடு குன்றொடு, வையைக்குத் தக்க மணற் சீர்குள் கூறல்" பரி: அ: ௬௫ - ௭௧. (ஆ) "பொய்ச் குளா னென்ப தறியேன்யா னென்றிராந்து, மெய்ச்கு ளுறவாணை மெல்லியல் பொய்ச் குளென், றொல்லுவ சொல்லா துரைவழுவச் சொல்ல" பரி: ௧௨: ௬௩ - ௬௫.

க. "கேரிழை நல்லாரை நெடுநகர்த் தந்துநின், தேர்பூண்ட நெடு நன் மான் நெண்மணிவந் தெடுப்புமே" கலி: ௭௦: ௧௮ - ௧௯.

உ. தாரென்பது ஆடவர்மார்பின் மாலைக்குவருதலே பெருவழக்கு; மகளிர் மாலைக்கும் அருகி வழங்கும்.

௩. நொல். கற்பி. கு. ௬. (அ) இச்சுத்திரப்பகுதியினுரையில் "வேற்றுமை

.....கூறு" என்ற பகுதிகளை மேற்கோள்காட்டி, தலைவி எம்மேலே இப்பொய்ச்சூளால் வருக்கேடுவருமெனமறுத்தவாறுகாண்கவென்பார். நச். (ஆ) இச்சூத்திரத்து, "தன்வயிற் சிறப்பினு மவன்வயிற் பிரிப்பினு, மின்னாத்தொல்கு ளெடுத்தற்கண்ணும்" எனப்பாடல்கொண்டு, தன் மாட்டு நின்ற மிகுதியானும் அவன் மாட்டு நின்ற வேறுபாட்டானும் இன்னாத பழைய சூளுறவைத் தலைவி யெடுத்தவழியும் கூற்று நிகழும்; தலைமகன் மாட்டு மிகுதியாதோ வெனின், 'மனைவி யுயர்வும் .....உரிய' என்ற ராகவின், அக்காலத்து மிகுதி யுளதாம்" என்று கூறி, "தேர்மயங்கி.....கூறு" என்பதை மேற்கோள் காட்டுவர் இளம்பூரணர்.

ச. தொல். கற். சூ. இ.

(பிரதிபேதம்) *சூளுறவாயின வருத்தத்தைச்செய்யும் பின்னா.

67

இகூடு கவித்தொகை அகம்.

எனவுபோலச் சூளுறகவின், தொல்கு ளாயிற்று; இதனால் (க) இரத்தலும் தெளித்தலும் வந்தவாறுணர்க.

இதனால், தலைவிக்கு அணங்கால் அச்சம் பிரத்தது; தலைவற்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறத்தது.

இஃது(உ) ஒரு உவகை ஒழியசையாகிய சொற்சீரடிவந்து ஐஞ்சீரடுக்கியும் சூறுமெய்ப்பெற்றும் வந்த கவிவெண்பா. "தரவும் போக்கும் பாட்டிடை யிடைத்தும்"(க) எனப் பாப் போக்கின்பின் *வைத்ததொற் 'கடியர் தமக் கியார் சொல்லத் தக்கார் மாற்று' எனப் போக்குட்போல் காற்சீரான் இறும் பாட்டும் வந்தது. (உ.க)

(அகம்.) யாரிவ நென்கூந்தல் கொள்வா னிதுவுமோ
சூராண்மைக் கொத்த படிநடைத் தெம்மனை
வாரனீ வந்தாக்கே மாறு;

ச என்னிவை, ஒருயிர்ப் புள்ளி னிருகலை யுள்ளொன்று
போரெதிர்த் தற்றுப் புலவனீ கூறினென்
ஒருயிர் நிற்குமா நியாது;
எ ளள, தெளிந்தேம்யாங் காயாதி யெல்லாம்வல் லெல்லா

பெருங்காட்டுக் கொற்றிக்குப் பேய்கொடித் தாங்கு
வருந்தனின் வஞ்ச முறைத்து;

க0 மருந்தின்று, மன்னவன் சிறிற் நவறுண்டி லீயக்த
விண்ணகை தீதோ விலைன்;

கஉ மாண மறந் துள்ளா நாணிலிக் கிப்போர்

புறஞ்சாய்க்கு காண்டைப்பாய் வெஞ்சே யுறழ்க்திவண்ப்
பொய்ப்ப விடேள மெனநெருங்கிற் றப்பினை
னென்றடி சேர்தலு முண்டு.

க. இரத்தலர் தெளித்தலும் வந்தனாக்கு. இசெய்யுள் மேற்கோள்;
தொல். அகத். கு. சச. 'ஒன்றாத் தமர்ணு' இளம். கு. சக. 18.

உ. தொல். செய். கஉஉ-ஆம் குத்திர வுடையில (அ) "ஒருஉ... ..தலர்"
என்பதை மேற்கோள்காட்டி, 'ஒருஉ வென சிந்த இயலசைதானே
ஒழியசையாய் சிந்தது' என்று பேராசிரியரும் (ஆ) "ஒரு உ கொடி
யிய னவ்வார் குரலுற்றத் துற்ற" என்பதை மேற்கோள்காட்டி, 'ஒருஉ
வென சிரையசைதானே ஒழியசையாயிற்று' என்று எச்சிலுர்க்கிரிய
ரும் கூறியுள்ளார்.

உ தொல். செய். கு. கஇச.

(பிரதிபேதம்) * வயத்ததலற் சொலத்தகார்.

முன்றலவது மருதம் உச.

இடக

குது தலைவன் "காமத்தின்வலியும்" (க) *என்றதனால் ஆற்றமைவாவி
லாக வலிந்துபுத்த நெருங்கிக் கூடுமிடத்து †அவனுடன் தலைவி ஊடிச் சீல
†சொல்லி, அவன் ஆற்றமை கூறுவது கேட்டு ஊடறிந்தது.

இதன் பொருள்.

(உ)யாரிவ வெங்குத்தல் கொள்வா (உ)நி துவடுமா

(ஈ)நூராண்னாக் கொத்த படி. முடைக் (ஊ)தொர்மனை

வாரளி (ஐ)||வந்தாங்கிக் + மாறு

க. தொல். கற். ௩. இ.

உ. (அ) "புத்ததை வாயி னுடவர்க்கு முரிந்தே" என்பதற்கு, பரத்தையர் மாட்டு வாயில்விடுதல் என்கு வருணத்தார்க்கு முரித்தென்ற முன் னுடைகறி; இன்பு என்குவருணமதுப்பெண்பாலாரும் அஹோடீயப் பெறபவென்ற வாறமா மென்று கூறி; "யாரிவெனவ்..... படி துடைத்து" என்பதை * அ: சி கூற்றக்கு (பார்ப்பனி கூற்றுக்கு என் தும் பி: திபேதம்) மேற்காள் காட்டினர்; இளம்பூணர்; தொல். பொருளி. கு. உஅ. (ஆ) இப்பகுதி, கூறுகின்றான் தலைவி யென்ப ஆர்ப் கூர்ப்பட்டான் தலைவெனென்பதும் முன்னத் தானுணரப்படு தற்கு மேற்கோள்; தொல். மச்சம். கு. ௨௦௭. பார். ௩௪. இ-வி. கு. இஎவ. (இ) தலைவி, தலைவன் குறிப்பறிதல் வேண்டி வெற்றமைக்கினவி கூறிய தற்கு, "யாரிவெனவ். கூ: தல்கொள்வான்" என்பதுமேற்கோள்; தொல். கற்பியல். கு. ௩௩. அறன்குறிப்பு' இளம்.

(ஈ) "குறா கீ யென்கூட்டல் கொள்ளல்யா சின்னை, வெருஉதல் காணல் கடை" (கலி. அள: ௧ - ௨) என்பதும் அதன் குறிப்பும்பார்க்க.

ஈ. தலைவி தலைவ வருணமையற் பழிபட்ட: கூ: தலாகிய மாறிலாண்மையிற் சொல்லிய மொழிக்கு, "இதுகபோர்... .. துடைத்து" என்பது மேற் கோள்; தொல். பொருளி. கு. இ௦. ௩௪. இதனை, உன்னுறைப்பாற்படுவ தாகிய அவையன் மொழிக்கு மேற்காள்காட்டி, இது தியொழுக்க மொழிக்குமென இடக்கட்டக்கி அவையன்மொழியால் ஒழுக்கக்குறை பாடு கூறியவா தென்ப; இளம்; தொல். பொருளி. கு. ௪௮. 'மக்கல்'

ஊ. (அ) "தன்னொழி தருவ தா-வொண்டொடியையப், பாராய் மனைதறத் தச்சேரிச சொவதனை. காண்மை யாக்கிக் கொளல்" இத்-எழு. இச. எனவும் (ஆ) "காரண்மை யென்னுஞ் செருக்கு" திரிகதேகம். ௧. (இ) "ஊராண்மை மற்றதனென்கு" குறண. எளக. எனவும் வருவனகாண்க. (ஈ) ஆண்மை, ஆளுதல் தன்மையென்னும் பொருளில் வருதற்கு, "ஊரா ... .. துடைத்து" என்பது மேற்காள்; தொல். கினவி. கு. இஎ. ௧௪.

ஊ. "யாரா கீ யெய்சில புருதர்வாய்" கலி. ௧௮: ௧.

஋. "ஆறு மயங்கினை போறிகீ வந்தாங்கே, மாறினி" கலி. ௧௫: ௩ - ௪ பிாதிபேதம்) * என்பதற்கு வாய்காப்புக்கு, † அவதூடைய தலைவி, ‡ சொல்லித்தர லும்ருமை. || வந்ததெனின்றது. + மாற்றென்கினை, மற்றென்கினை.

எ - து: இவன் யார்? *வம் கூந்தலைத் தொடுத்தற்கு இவன் என்ன தொடர்புடையனென நெஞ்சொடு கூறி, பின்னர் இங்கனம் கூந்தலைப் பிடிக்கின்ற இதுவும் நீபா துகாத்தலின்றிப்பா துகாப்பாரைப்போலேபண்ணிக் கொண்டு ஊரையாளுந் தன்மைக்குப் பொருத்தினதொரு கொடுமையை யுடைத்து; இதனை ஓர்ந்துபார்; இனி நீ எம் மனையிடத்தே வாராதேகொள்; வந்தாற்போலே மீண்டுபோவென்றாள். எ - று.

இது (க)வலிந்துபுக்கது கூறிற்று. ஊன், வினையெச்சம்.

ச டுஎன்னிவை, (உ)ஒருயிர்ப் புள்ளி னிருதலை யுள்ளொன்று போரெதிர்த் தற்றாப் ||புலவனீ கூறினென் னொருயிர் நிற்குமா நியாது

க. தலைவன் வலிந்து சென்றதினைத் தலைவி துனியால் மறுத்துக் கூறிய தற்கு, "யாரிவன்.....மாறு" என்பது மேற்கோள்; தோல். கற்-
கு. 10. 13.

உ. (அ) "யாமே, பிரிவின் றியைந்த துவரா கட்பி, னிருதலைப் புள்ளி னேருயி ரம்மே" (ஆ) "ஒரு குடந் பதிர வோரிரை துற்று, மிருதலைப் புள்ளி னேருயிர் போல" (இ) "உள்ளத் துவகை யொருதலைப் பட்ட விருதலைப்பைம், புள்ளொத் தினிய புதுமலர்ப் பாயற் புணர்ந்த வின்ப, வெள்ளக் கடலிடை வீழ்ந்துட னீந்துவர்" (ஈ) "ஒருயிர்த்தா, மிருதலைப் புள்ளி னியைந்ததும் கேண்மையை யெண்ணி" (உ) "இருதலைப்புளி னுற்றவோருயி ரென்ன தம்முட னாகியே, மருவு துன்பமு மின்பமும்வழு வாதுதுப்த்திடு மாட்சியேன்" (ஊ) "இரு தலைசே ரொருபுள்ளி னேகவுயி ராய்நீவிர், மருவியிட ரறியாமே வாழு நாள்" என்பவைகளும். (எ) "அந்தா. மரையன்ன மேநினை யானகன்

ரூற்றுலோ” என்புழி, யானென்பதற்கு, “இருதலைப் புள்ளி னேருயிரோடுயிய . யான்” என்று, (கோவையார். ௧௨.) பேராசிரியரும், (ஏ) “யார் பிரிய யார்வர யார்வினவ யார்செப்பு” என்புழி, “இருதலைப் புள்ளி னேருயிரே தைலாற் பிரிவும் வரவும் வினவும் செப்பும் நம்மிடை உனவாகா” என்றும். பரி. அ: ௭௨. (ஐ) “ஊட லுணர்தல் புணர்த லிவைகாமம், கூடியார் பெற்றபயன்” என்னுங்குறளில், “(இம் மூன்று பயனும்) இருதலைப்புள்ளி னேருயிராய உழுவலன் புடைய எமக்குவேண்டா” என்றும் (குறள். ௧௧௦௬) பரிமேலழகரும். (ஓ) “காதலாளுட லுள்ளுயிர் கைவிடி, நேதமென்னுயி ரெய்தி யிறக்கும்” என்புழி, ‘யாம் இருதலைப் புள்ளி னேருயிரோமாதலிற் காதலா னுயிர் கீங்கின்! என்னுயிரும் ஏதமெய்தி கீங்கும்’ என்று (கீவக. ௧௧௩௧.)

(பிரதிபேதம்) * இயனெம் கூந்தலைத்தொடுதற்குள்ளன், † பணிக்கொண்டு, ‡ என்னைய, ஏளஇவை, || புலவர் கூறினென்.

மூன்றாவது மருதம் ௨௪.

நுகந்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், உடலும் உயிரும் ஒன்றாய்த் தலை இரண்டாகிய புள்ளினுடைய அவ்விரண்டு தலையில் ஒருதலை மற்றத்தலையோடே *போர்செய்தலை மேற்கொண்ட தன்மைத்தாக, † இக்கொடுமைகளைக் கூறிப் புலந்தாற் பயனென்? அதனைக் கைவிட்டு இனி என்னுடைய அரிய உயிர் நிற்கும்வழி யாது? அதனைக் கூறுவாயென்றான். எ - று.

இஃது(க) ஆற்றமைகூறிற்று. புலவல், புலத்தலெனப் படுத்தலோசையாற் பெயராய்நின்றது. இவை கூறிப் புலவலென்னென்க. கூறு என வருவிக்க.

எ (௨) எள்: இகம்ச்சிக்குறிப்பு.

நீங்கின காலமெல்லாம் மற்றது ஈண்டு வந்தால் இறந்து படுகிலெனனக் கூறலின், அதனை எவ்வென இழித்து நெஞ்சொடுகறிஞன்.

தெளிந்தேம்யாங்; காயாது; || யெல்லாம்வல் ÷ லெல்லா
(ந) பெருங்காட்டுக் கொற்றிக்குப் பேய் × நொடித் தாங்கு
வருந்தனின் வஞ்ச முரைத்து.

எ - து: ஏடா! எல்லாம் உணர்ந்திருக்கும் பெரிய காட்டிடத்திற் கொற்
றவைக்கு அவன் அறியாதன சில உண்டாகப் பேய் நொடிசொன்னார்போல,
நின்பொய்களை எனக்குச் சொல்லி வருந், நாடேகொள் ; யாம் முன்பே நின்
வஞ்சனைகளைத் தெளிந் துவிட்டேமென்றான். எ - று.

நச்சினார்க்கினியரும் எழுதியவுரைகளும் ஈண்டு அறிதற்பாலன. (ஓ)
“எட்டிக் காலொடு மி. ன்னிவன் தலைவொடு மெரிநால், வட்டக் கண்
டுணைமீம் வொப்பறை யெயிற்றெடுந் தழங்கிக். கிட்டிக் கொண்டவச்
சிம்புளின் கிளர்ச்சியை யஞ்சி, விட்டிக் கண்ணுதற் குரைத்திட
வொடினள் விமலை” (ஓள) “பிரிவரும் புள்ளி நெருமையி னெட்டி”
என்பவற்றிற்குறித்த புள்ளும் இஃதென்பாரு முளர்.

க. தலைவன் வலிந்து சென்றதனைத் தலைவி கூறிய வழி, “என்னிவை...
.....யாது” என்பது தலைவன் ஆற்றாமையிக்குதியாற் சென்றமை
கூறியதற்கு மேற்கோள்; தோல். கற்பியல், கு. ஓ. நச்.

உ. “என தெளிந்தேய்யாம்” என்பதை ஏ அசைநிலையாய் வருதற்கு மேற்
கோள்தாட்டினர். ரெ. ிஞ்சு; தோல். இடை. கு. உக. ‘எயுங் குரையும்’

ங. (அ) “துணங்கையெ ட்சல்விக்கணங்குநொடித் தாங்கு” பெரும்பாண்.
சடுக. (ஆ) “அரற்றென்பது அழகை யன்றிப் பலவஞ்சொல்லித் தன்
குறைகூறுதல்; அது காடுகெழுசெல்விக்குப் பேய்கூறும்அல்லல்போல
வழக்கினுள்ளோர் கூறுவன”; தோல். மெய்ப். கு. கஉ. பேர்.

(பிரதிபேதம்) * போர்தலையேற்கொண்ட, † புலவலெனனாக கூறியென, புலவலெனாக
கூறியென, ‡ படுவலெனக்கூறின், || அல்லாய தெல்லா, எல்லாயெல்லா,
+ ஏடா, x சொழந்தாங்கு.

நூ. ௩௪ கவித்தொகை அகம்.

க0 மருத்தின்று, (க) மன்னவன் சீறிற் றவறுண்டோ நீநயந்த
விண்ணகை நீதோ விலேன்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், என்னைப் பேயென்று காயாதே *கொள்;

எனக்குத் தவறுகளேற்றதற்கு அலமாரதேகொள்; எனக் கூறி, † பின்னும் இனிய நகையினையுடையாய்! நீ என்மேல் ஏற்றிச்சொல்ல விரும்பிய தீதோ யான் உடையேனல்லேன்: அன் கோபிக்கப்படுகின்றவன்மேல் ஒருதவறு உண்டோ? தவறில்லாயினும் கோபப்பனன்றோ? அய்யனம்கோபிக்குமிடத்து அதற்கொரு (உ)பரிகாரமில்லை யென்றான். ஏ - று.

கஉ (நு)† மாண மறந்துள்ளா காணிலிக் கிப்போர்

புறஞ்சாய்ந்து || காண்டைப்பாய் கெஞ்சே ÷ யுறழ்ந்திலனைப்

பொய்ப்ப விடே எ மெனகெருங்கிற் (சு)றப்பினே

னென்றடி சேர்தலு முண்ணி

க. ‘உற்றொரு தனியே தானே தன்களே யுலக மெல்லாம், பெற்றவன் முனியப் புக்கா னடுவினிப்பிழைப்ப தெய்கே, குற்றமொன் றிலா தோர் மேலுள கோள்வரக் குறுகு மென்ற, மற்றைய பூக மெல்லாம் வருணனை வைத மாதோ” கம்ப. வருணனை வழிவேண்டு. சுந.

உ. மருந்து - பரிகாரம். | நுமி. க: கஉ, சஉ: உஉ.

ந. (அ) “கொடியோர் கொடுமை கூடுமென கொடியாது, நல்லிசை நயத் தோர் சொல்லொடு தொகையும், பகுதியி னீங்கிய தகுதிச் கண்ணும்” என்பதற்கு, “கொடியோரதுகொடுமைகடாநின்றவிதனப் புணர்ச்சியை யொடியாது புகழை விரும்பினோர் சொல்லோடே யொருப்பட்டு வேறு பதிதல் னீங்கிய தகுதிச் கண் றும் என்றவாறு; அஃதாவது:

அக்காலத்துத் தந்திரிதல்; புகழை விரும்பினோர் சொல்லுஞ் சொல்லாவது காமம் விரும்பும் பரக்கையரைப் போலாது ஆறத்தை விரும்புதல்” என்று உரைவகுத்து. “மாண . . . . . உண்டு” என்பதை மேற்கோள் காட்டுவர் இளம்; தொல். கற்பி. கு. சு. (ஆ) இப்பகுதி, கற்பென்னுங் கைக்காளார் சிதைவு பிறர்க்கின்மை யென்னுமெய்ப்பாட்டிற்கும் மேற்கோள்; தொல். மெய்ப். கு. கக. (இ) மாணமை யென்பது மிகாமை யென்னும் பொருளிலும் வருமென்பதற்கு, “மாண மறத்துள்ளா காணிலி” என்பது மேற்கோள்; தொல். மெய்ப். கு. உச. ‘தெய்வம்’ இளம்.

ச. புலவிபுள் தலைவியுயர்வும் கிழவோன் பணிவும் உண்டென்பது தலைவி மனத்து நிகழ்தலுண் டென்பதற்கு, “தப்பினே, னென்றடி சேர்தலு முண்டு” என்பது மேற்கோள்; தொல். பொருளி. கு. கூ. கச.

(பிரதிபேதம்) * கொள்ளென் நெனக்கு, † பின்னு மின்னகாய் நீ. ‡ மாணமற்தன்னாத, கண்டடப்பாய்கெஞ்சே, கண்டெய்ப்பாய் கெஞ்சே † புரத்தவனை.

முன்றாவது மருதம் உரு.

ருகரு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி,*கெஞ்சே! இவனைப்(க)பொய்சொல்லவிடே மென்று மாறுபட்டுக் கோபிக்கின், தப்பினேனென்று வணக்கஞ்செய்தலும் இவனுக்குப் பரிசாரமுண்டு; ஆதலான் நம்மை மறந்து ஒருகாலமும் நாம் மாட்சிமைப்பட்டிருக்க நீனையாத நாணமில்லாதவனுக்கு இவ்வூடற்போரைத் தோற்று அதனாலுள்ள பயனைக் காண்பாயென்று ஊடறீர்த்தான்.

இதனால், தலைவிக்குச் † சூழ்ச்சியும் தலைவற்குப் புணர்வாகிய உவகையும் ‡பிறந்தன.

“ஒருசிறை கெஞ்சமொ சசாவுங் || காலை, புரிய தாகலு முண்டென மொழிப” (உ)என்பதனால், இவன் — ஆற்றினென கெஞ்சுடன் உசாவினான்.

இஃது ஐஞ்சீரகெச்சிவந்த (க)கவிவெண்பா. (உச)

(கூ0.) கண்டேனின் மாயங் களவாதல் பொய்நகரா மண்டாத சொல்லிக் தொடர ஆ ரொட இயரின் பெண்டி ருளர்மன்றே வீங்கு;

க. “இற்றதென் னை யென்னு வெரிமணி யிமைக்கும் பஞ்சிச், சிற்றடிப் போது புல்லித் திருமகன் திடப்பச் சேந்து, பொற்றநா மரையிற் போந்து கருமுத்தம் பொழிப வேபோ, லுற்றமை கலந்து கண்கள் வெம்பனி யுருத்தவன்றே” என்னும் (கீலக.உரு௦௮) செய்யுளுரையில், ‘உற்று’ என்பதற்கு, ஊடநீர்தவற வென்று திரித்துப் பொருள் கொண்டு, “பொய்ப்ப விடேள மென .. . . . முண்டு” என்றராகலின்,

என இவ்வுரைக்கு மூலமான பகுதியை மேற்கோள் காட்டி, அடியில் வுணங்கியபின்னும் ஊடநீரா தழுதாளென்றல் கற்பிற்குப் பொருந்தா தென்பர் நச்சினூர்க்கினியர்.

உ. தோல். பொருளி. ரு. க௦. இச்சுத்திரத்தின் இவருரையிலும் செஞ் சுடன் உசாவுதற்கு, “மாண .. . . . முண்டு” என்னும் பகுதி மேற்கோ ளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

கூ. இளம்பூரணர் இச்செய்யுளை உறழ்கவிக்கு மேற்கோள்காட்டி, “யாரிவ னெங்கூந்தல் .. . . . மாறு’ இது தலைமகன் கூற்று; ‘என்னிவை .. . . . யாது’ இது தலைமகன் கூற்று; ‘என, தெளிந்தேம் .. . . . உரைத்து’ இது தலைவி கூற்று; ‘மருந்தின்று .. . . . விலேன்’ இது தலைமகன் கூற்று; ‘மாண மறந்துள்ளா .. . . . முண்டு’ இது தலைவி கூற்று; “இப்பாட்டுச் சரிதக யின்றி வந்தவாறு கண்டு கொள்க. எற்றுக்கு? இறுதியின்கண்வந்ததுசரிதகமாகாதோவெனின், ஆகாது; சரிதகமாவது ஆதிப் பாட்டினும் இடை நிலைப்பாட்டினு முள்ள பொருளைத்தொகுத்துமுடிப்பது; இஃது அன்னதன்றென்க” என்பர்; தோல். செய். ரு. கச௮. ‘கூற்று மாற்றமும்’ இதனாலும் (பிரதிபேதம்) * விடேனென்று, † குட்டு, ‡ பிந்தது, || காலையுமுரியது, + ஆற்றுகலென.

டு கண்டது, நோயும் வடுவுங் கரந்து மகிழ்செருக்கிப்
பாடு பெயனின்ற பாளு ளிரவிற்
றொடிபொலி தோளு முழையுங் கதுப்பும்
வடிவார் குழையு மிழையும் பொறையா
வொடிவது போலு துசப்போ டடிதளரா

க0 வாராக் கவனி னொருத்திவந் தல்கற்றன்
சீரார் னொகிழஞ் சிலம்பச் சிவந்துரின்
போரார் கதவ மிதித்த தமையுமோ
வாயிழை யார்க்கு மொலிகேளா வவ்வெதிர்
தாழா தெழுந்தூரீ சென்ற தமையுமோ

கடு மாறாள் சினைஇ யவளாங்கேரின் மாப்பி
னாறிணர்ப் பைந்தார் பரிந்த தமையுமோ
தேறிநீ தீயே னலெனென்று மற்றவன்
சீறடி தோயா விறுத்த தமையுமோ
கூறினிக் காயேமோ யாம்;

உ0 தேறிற், பிறவுந் தவறிலேன் யான்
அல்கற், கனவுக்கொ னீகண் டது;

உஉ. கனைபெயற், றண்டுளி வீசும் பொழிதிற் குறிவந்தாட்
கண்ட கனவெனக் காணாது மாறுற்றுப்
பண்டைய வல்லநின் பொய்ச்சூ ணினக்கெல்லா
நின்றாயின் புக்கில் பல;

உசு மென்றோளாய், நல்குநின் னல்லெழி லுண்கு;

உஎ ஏடா, குறையுற்று நீயெம் முரையனின் றீமை
பொறையாற்றே மென்றல் பெறுதுமோ யாழ
நிறையாற்றா னெஞ்சடை யேம்.

இது “புல்லுதன்மயகீதம் புலவீககண்ணும்” (க) என்பதனால்தலைவன் புலப்படப்பாத்தையரிடத்து ஒழுகாது மறைந்தொழுகிவந்து*நின்றவனுடன்

உறழ்தற்பொருளாலும் இச்செய்யுளைக் கவிவெண்பா என்று கொள்ளாது உறழ்கலியென்று கொள்ளாதலே பொருத்த முடையது.

க. தோல். கற்பியல். கு. க௦. இச்சூத்திரப்பகுதிக்கு இவ்வுரைகாரர் அங்கு, “இரட்டுமொழிதலென்பதனால், பாத்தையரிடத்துப் புலப்பட (பிரதிபேசம்) * சிற்றியனுடன்.

முன்றாவது மருதம் உரு.

இருள்

காமக்கிழந்தி ஊடிச்சொல்லீந் தலைமகன் சூற்றமைகண்டு தன் சூற்றமை யுஞ்சொல்லீ ஊடறீர்ந்தது.

இதன் பொருள்

கண்டேனின் மாயக் களவாதல்; பொய்நகரா

(3) * மண்டாத சொல்லித் த்தொடா அ ரொட இயகின்

பெண்டி. ருளர்மன்றே வீங்கு

எ - து: நின் த்புரத்தமை இக்காலத்துக் களவொழுக்கத்தேயாதலைக் கண்டேன்; ஆதலாற் பொய்யாகவே நக்கு, யான் விரும்பாதனவற்றைக் கூறி என்னைத் தீண்டாதேகொள்; நீ தீண்டற்கு இவ்விடத்து நினக்குப் பெண்டிராயிருப்பார் உளரோ? இல்லையே என்றான். எ - து.

மன்னும் (உ) ஓவும் அசை.

ச ஒண்டொடிநீ, கண்ட தெவனே தவறு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், ஒள்ளிய தொடியினை யுடையாய்! நீ என்னுடைய தவறாகக் கண்டது எவனென்றான். எ - து.

ரு (ரு) கண்டது, (சு) நோயும் வறிவுக் கரந்து மகிழ்செருக்கிப்

ஒழுக்காது அவர்புல்லுதலை மறைத்தொழுதலாற் காமக்கிழத்தியர்க்குப் பிறக்கும் புலவிக்கண்ணும் அவர்க்குக் கூற்றுநிகழுமெனவும் பொருள் கூறுக" என்று பின்னதாக ஒரு விசேட வுரை யெழுதி, "உதாரணம், 'கண்டேனின் மாயம் களவாதல் பொய்நகா' என்னும் மருதக் கவியுட் காண்க" என்பர்.

க. "மண்டாத கூறி" கலி. ௧௦௮: ௨௧.

உ. ஓவும் அனையென்பதை நோக்க, உளரென்பதற்கே ஓசை வேற்றுமை செய்து உளரோவென்று பொருள்கொண்டாரென்று தோற்றுகிறது.

ஈ. "தான் முன் கண்ட தவற்றின னாதலிற், சென்ற வாயிற் கொன்றல னாடி" பெருங். (க) ௩௭: ௧௧௭-௧௧௮.

ச. "முதலொடு.....ஐநிலம் பெறுமே" என்னும் சூத்திரத்திற்கு, 'ஐநிலம்: களவும் உடன்போக்கும் இற்கிழத்தியும் காமக்கிழத்தியும் காதற்பரத்தையு மெனப்பட்ட ஐவகைக் கூட்டமென்றும், ஐநில மென்பதனை முல்லை குறிஞ்சி முதலாயின வென்ற குளராலெனின், முதலொடு புணர்ந்தவென்பதனால் நிலம் பெறு மாதலான், நில மென்பதற்கு வேறுபொரு ளுரைத்தல்வேண்டுமென்றும், இற்கிழத்தி காமக்கிழத்தி யென்பார் உள்ளப்புணர்ச்சியாளைத் மெய்யுறு புணர்ச்சி யானைத் வரையப் பட்டா ராக, பொருட்பெண்டி ராயிய காதற்

(பிரதிபேதம்) * மண்டாத. † தொடர்ச்சிமெனையு, ‡ பரந்தமை.

இகூசி

கலித்தொகை ௯௦.

பாடு பெயனின்ற (க)பாளை ளிரவிற்
 றொடிபொலி தோளு முலையுங் கதுப்புங்
 வடிவார் குழையு மிழையும் பொறையா
 வெறுவது போலு றுசுப்போ*டடிதளரா

க0 (உ)வாராக் கவலி நெருத்திவர் தல்கற்றன்
 சீரார் (நு)நெகிழஞ் சிலம்பச் சிவந்துநின்
 (சு)பேரார் கதவ மிதித்த தமையுமோ
 வாயிழை ||யார்க்கு மொலிகேனா (ரு)வவ்வெதிர்
 தாமா தெழுந்துநீ சென்ற தமையுமோ

பரத்தையர்கூட்டம், ஒத்தகாம மாகியவாறு என்னையெனின், அவரும் பொருளானாதல் அச்சத்தானாத வன்றி, அன்பினறகூடுதலின் அதுவும் கந்திருவத் தின்பாற்படும்; அவ்வாறன்றி அவரைப் பிறிது நெறியாற் கூடுவனாயின், இவன்மார்ட்டெந்தலைமையின்றும்' என்று உரைவகுத்து, "நேயும் வடுவுக்.....இறுத்த தமையுமோ" என்பதனை மேற்கோள் காட்டி, 'பரத்தையர் அன்பினற * கூடியவாறும், (* கூறியவாறும் என்றும் பிரதிபேதம்) இவர் இற்கிழத்தியும் காமக்கிழத்தியும் அன்மையும் அறிந்துகொள்க' என்பர். இளம்பூரணர். தொல். களவி. சூ. ௧௫.

- க. "பானு, ளிரவீனிற் றாது கொண்டோன்" திருவிளை. பாயிரம். ௨௦.
 உ. "அரிமத ருண்கண்ண ராராக் கவலின்" கலி. ௯௧: ௧௪.
 ஈ. "அஞ்சிலம் பொடுக்கி யஞ்சினள் ளுந்து, துஞ்சூர் யாமத்து முயக் கினன் பெயர்வோள்" (அகம். ௧௦: ௧௧.) என நானு மகளிர்க்குக் கூறுதல் காண்க.
 ச. "பேரார்க்கதவின்" பட். ௪௦. சிலப். 1௧0: ௭. உரைபார்க்க; இஃது இரட்டைக்கதவு.

௫. (அ) 'வடவேங்கடக் தென்குமரி யாயிடை' (தொல். சிறப்புப்) என்புழி, ஆயிடையென்பதற்கு, அவற்றை எல்லையாகவுடைய நிலத் தென்று இளம்பூரணரும், அதற்கு, அவ்விரண்டெல்லைக்குள்ளும், (ஆ) "யார், மாகமே கோக்கி மடவாளே யவ்விருந்தார், ளாகும்" (கீவக. ௧௦௩.அ) என்புழி, அவ்விருந்தாளென்பதற்கு, அவ்விடத்திருந்தாளென்றும் இவ்வுரைகாரரும் பொருளெழுதியிருத்தலும், இவ்வாறே இகரச்சுட்டையும் (இ) "குகனென்பான் இந்நின்ற குரிசிலென்றான்" (ஈ) "இந்நின்ற, தாணிநுமுளன்" (உ) "இம்முதலோர்" (ஊ) "மறக்கண் வெஞ்சின மலையென வந்நின்ற வயவர்" (கம்ப.குகப்.௧௧.இரணியன் வதை. ௧௨௪. காபாச. ௨௧௩. படைக்காட்சி. ௨௧.) எனவும், (பிரதிபதம்) * அடித்தளா. † கவிஞொடொருந்நி. ‡ போராதையம். || சூக்குமொலி.

முன்றாவது மருதம் ௨௫.

௫௨௯

௧௫ மாறாள் சினை இ யவளாங்கே நின்மார்பி
 னாறிணர்ப் பைந்தார் பரிந்த தமையுமோ
 தேறிநீ தீயே னலெனென்று மற்றவள்
 சிறடி. தோயா விறுத்த தமையுமோ
 கூறினிக் காயேமோ யாம்

எ - து: யான்கண்டது, ஒருநாள் தானுற்ற காமகோபையையும் அதைப் பிறந்த அலரையும் பிறர் அறியாமல் மறைத்து மகிழ்ச்சியின்றியிருக்கவும் மகிழ்ச்சியுண்டாக்கிச் செருக்கிச் சொரிகின்ற மழை மாறாமல் நின்ற ஒரு நாளிற் பாதுகாபிய இராப்பொழுதிலே தொடி பொலிவுபெற்ற தோளும் முலையும் கூந்தலும் (க) * மகரத்தின்வடிவற்றைந்தி குழையும் எனை அணிகலங் களும் தனக்குச்சமையாக முறிவதொரு (உ) வஞ்சிக்கொம்புபோலும் இடையைத் தாங்கிக்கொண்டு அமைதி பிரவாத முயக்கத்தாலே அடிதளர்ந்து வந்து தங்கு தலையுடைய தன் தலைமைநிறைந்த சிலம்பொலிப்ப, கோபித்து சின்னைய பலகை பொருத நிறைந்த கதவத்தைப் பாய்த்தது ; அது தவறாதற்கு அமையுமோ? அந்த ஆராய்ந்த இழையினையுடையவன் ஆரவாரிக்கும் ஆரவாரத்தைக் கேட்டு அவ்வாரவாரத்திற்கெதிரே நீ நீட்டியாது எழுந்திருந்து போனது; அது தவறாதற்கு அமையுமோ? அவன் மாறாய்ச் சினந்து அவ்விடத்தே சின் மார்பிற் கிடந்த நாமுகின்ற இகழையுடைய செவ்விறையையே அறுத்தது ; அது தவறாதற்கு அமையுமோ? பின்னை அவளுடைய சிறிய அடியைச் செறித்த யான் தீமை நயபுடையேனல்லேன்; அதனை நீ தெளியென்று கூறி அவளிடத்தே தங்கினது ; அது தவறாதற்கு அமையுமோ? இனிச்சொல்லு ; யாம் நின்னைக் கோபியேமா? என்றான். எ - டு.

(ங) பாடுபெயல், பாடெனவிசாரம். நாளிற்பால், பாளைஎன மருஉ. துகப் போடென உருபுமயக்கம். கண்டது, மிதித்தது ; அது அமையுமோ? கண்டது, சென்றது; அது அமையுமோ? கண்டது, பரித்தது; அது அமையுமோ? கண்டது, இறுத்தது; அது அமையுமோ? என முடிக்க.

(எ) “பரிதியிவ் விருந்த தேவே” (ஏ) “இவ்விருந்த வேந்தல்” (ஐ) “இவ் விருந்த மீளி” (ஊ) (நாடக. சயம்வர. ௧௨௪, ௧௩௭, ௧௩௯) எனவும் பெரு நூலாசிரியர்கள் அமைத்திருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன; (ஐ) அகரக்கட்டு, தனித்துநின்று பொருளுணர்ந்தலாற்றுகின்றென்று சில ஞானமுனிவர் தோல். பாயிரவிருத்தியில் கூறியிருக்கிறார்.

க. “காதிசையு, மான்மகா வாரகுழையாய்” சலாதி. ௪௪.

- உ. வஞ்சியென்பது, ஒரு சொடிக்வேயன்றி ஒருமாத்நிற்கும்பெயர்; இதன் சொம்பும் வஞ்சிக்கொடியும் மகளிரிடைக்கு உவமை உறப்படும்.
- ஊ. பார்த்தபிரதிகளிலெல்லாம் இவ்வாறேகாணப்படுகின்றது; 'படுபெயல்; பாடுபெயலென விகாரம்' என்று இருக்கவேண்டியதுபோலும்.
- (பிரதிபேதம்) * ஆசநீர், † மகாக்குழையும்.

இசு0 கவித்தொகை கூ0.

உ0 தேறிற், பிறவுந் தவறிலேன் யான்
அல்கற், (க)*கனவுக்கொ ளீகண் டது

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன் யான் தேற்றத் தெளிவையாயின் இக் கேட்பதோர் தவறு யான் உடையே † னவ்வேன்; (உ) இராக்காலத்து நீ கண்டதுதான் கனவுபோல இருந்ததென்றான். எ - று.

உஉ (ஈ)கண்பெயற், றண்டுளி வீசும்பொழுதிற் குறிவந்தாட்
கண்ட கனவெனக் காணுது மாறுற்றுப்

பண்டைய வல்லநின் பொய்ச்சூ ினினைக்கெல்லா
நின்றாய்நின்(ஈ)புக்கில் பல

- க. முற்றியலுகரம் ஒற்றடுத்து உரியசையானதற்கு, "கனவுக்கொ ளீகண் டது" என்பதை மேற்கோள் காட்டி, இங்ஙனம் வருமொழியொற்று மிகினும் நிரைபாமெனவும் நிலைமொழியொற்று நின்றவழிப் புளிமாவா மெனவும் விளக்குவர், பேராசிரியர்; தோல். செய்புளி. கு. ௧0.

உ. “இரவு கண்டே னெருகன வதனின், புதுமை கேட்கிற்புரைதீர்த்தது வெண்ச, செவ்வாய் வெண்ணகைத் திருத்திழை கண்ட, தெவ்வா ரேவென வியம்பினன் கேட்பநின், மனத்துழைப் பெயரா வெனைக் கர்த் தெழுந்தனை, தனித்துப் போயோர் தடந்தோண் மடந்தையோ, டாடரங் கேறி யனைத்திருந் டவளோ, டீடியு முணர்ந்துங் கூடிவினை யாடியுந், தேறினி ராகித் தெளிவுட னிருவிரு, மாதுமா நெழுதியவாச கம் கூறி, மாதரு நீயு மயலுரைத் தெழுந்து, போதரும் போதையின் மோதிர மருளிப், பெயர்த்தனை நயனமு மலர்த்தன வாங்கே, புலர்த் தது கக்குலும் புரவல வாழ்க்கை, வண்டலர் கோதாய் மனத்தினு மில்லது, கண்டின யாதலிற் கலங்கினை மற்றநின், னுள்ளத் தள்ளே யுறைகுவே னாகவுங், கள்வ னென்று கருதினை யன்றியு, நெறியுடை மகளிர் நினைப்பவுங் காண்பவு, மிவையிவைபோலுங் கணவர்தத் திறத் தெனக், கனவிற் கண்டது பிறரொடு பேசக், குறைபோ மென்றலிற் கூறினே னன்றியும், யாவை காணுந் காலவற் கன்றிப், பேசுவ தெவரொடு பெரியோ யென்று, மானூர் கோக்கி மனத்தொடு நகையா, வானு நினைவுட னகறர வேந்தன், நேவியை யையந்தெளித்தனமொரு வகை, யாரு மில்லென வினிதிருந் துவப்ப” பெருங். (ச) கங: கஅக - உகச.

௩. இத்தூத்பக்கம் உள: ௩ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௪. “புக்கில்” துறல். ௩.௪௦.

(பிரதிபேறம்) * கனவிற் கொல், கனவுகொல். † அல்லென்கேண்டதுதான் இரக்காலத்தக் கனவுபோலே. ‡ நினக்கேடா.

மூன்றாவது மருதம் உரு.

நூசக

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, செறித்த மழையாகிய தண்ணிய துளியைப் பெய்கின்ற இரக்காலத்தே ஒருவன் செய்த குறியிடத்தே வந்தானொருத் தியைநீ(க)கண்டதனால் உனக்குரிகழ்த்த கனவு இதுவெனச் சொல்லி, நீ செய்த தனை நினையாதே அச்செய்தியை மாறுதலுற்று நின்றாய்; அங்கனம் நின்று பின்னர் நீ குளுற்ற நின்னுடைய பொய்யாகிய குளுறவு *யாம் நுண்மையாகக் கண்டமையின் நினக்குப் பண்டுபோற் பயன்றருந் தன்மையையுடைய வல்ல; ஆதலால், ஏடா! நினக்குப் புதும் இல்லுப்பலவால்; ஆண்டே செல் லென்றான். எ - து.

கண்ட கனவு, உண்ட எச்சில்போல நின்றுது.

உசு மென்றோடாய், நல்சூரி ன் நால்வெழி னு ன் கு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், மெல்லிய தோளினை யுடையாய்! இனி யான் செய்த குறையைக் கைவிட்டு நின்னுடைய நன்றாகிய அழகை எனக்கு அருள்; அதனை யான் நுகர்வேனென்றான். எ - று.

உஎ ஏடா, குறையுற்று நீயெம் முரையனின் தீமை

(உ)பொரையாற்றே மென்றல் பெறுதுமோ யாழ

நிறையாற்றா நெஞ்சுடையேம்.

எ-து: எம் வயத்ததாக நிறுத்தமாட்டாத நெஞ்சையுடைய ய்யாம் நினது தீமையைப் பொறுத்தலை ஈடத்த மாட்டேமென்று கருதுதலைப் பெறுவேமோ? ||பெறேம்; ஆதலால், இக்காரியத்திலே நன்று எமக்குச் சில குறை கூறாதே கொள்ளென்று உடறிந்தான். எ - று.

“பிறவும்” (உ)என்றதனால், சேரிப்பரத்தையாற் புலந்துகூறினான்.

இதனால், தலைவிக்கும் தலைவற்கும் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இஃது ஒண்டொடி நீயெனவும் தேறினெனவும் - அல்கவெனவும் ஒழி யசையும் பிரவுந் தவறிலேன்யானெனவும் கனவுக்கொளிகண்ட தெனவும்

க. “கனவிற்றான் செய்தது மனத்த தாகவிற், கனவிற் கண்டு” (கலி. சக: ௩ - ௪) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. “எண்ணியவையெல்லாந், துறைபோதலொல்லமோ தூவாகாதாக்கே; யறைபோகு நெஞ்சுடையார்க்கு” (கலி. சா: ௧௧ - ௨௧) என்பதும் இந் தூற்பக்கம் ௪௦௮: ௩-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

௩. நொல். கற்பி. கு. ௧௦. இக்குத்திரப் பகுதியின் இவருரையிலும் “ஆராக் கவலின்.....இறுத்த தமையுமோ” என்னும் இப்பாட்டின் பகுதி, காமக்கிழத்தியர் சேரிப்பரத்தையாற் புலந்து தலைவனொடு

கூறியதற்கு மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * யாமுண்மையாக, நானுண்மையாக, † நின்றன. ‡ யானினது தீமையை,
 || பெறேமேயாதலால், † அல்கலெனவும் விரும்பும் தவறிலேன்.

ஞ்சஉ

கவித்தொகை கூக.

வழியசையும் புணர்த்து, கண்ட * தெவலேதவறென முற்றடியின்றிக் குறைவு
சீர்த்தாயி சொற்சீரடியும்பெற்று, கலிவெண்பாவின் வேறுபட்டு, † “பாநிலை
வகையே கொச்சகக் கலியென, நானவில் புலவர் நுவன்றறைத் தனரே”
 (க)என்னும் விதியாற் கொச்சகக்கலியாயிற்று. (உரு)

(கூக.) அரிநீ ரவிழ்நீல மல்லி யனிச்சம்

புரிநெகிழ் முல்லை நறவோ டமைந்த
 தெரிமலர்க் கண்ணியுந் தாரு நயந்தார்
 பொருமுரண் சீறச் சிதைந்து நெருகையி
 னின்றநன் றென்னை யணி;

க அணைமென்றோளாய், செய்யாத சொல்விச் சினவுவ தீங்கெவ
 னையத்தா லென்னைக் கடியாதி தீநீன்மை
 தெய்வத்தாற் கண்ட தெளிக்கு;

க உற்றது, அறிவல்லயா னின்னொ ளனைத்தாக நல்லார்
 செறிதொடி யுற்ற வடுவுங் குறிபொய்த்தார்
 கூருகிர் சாடிய மார்புங் குழைந்தரின்
 றுருந் ததர்ப்பட்ட சாந்தமுந் சேரி
 யரிமத ருண்கண்ணு ராராக் கவலிற்
 பரிசழிந் தியாழநின் மேனிகண் டியானுஞ்
 செருவொழிந்தேன் சென்றீ யினி;

கஉ தெரியிழாய், தேற்றாய் சிவந்தனை காண்பாய்நீ தீதின்மை
 யாற்றி னிறுப்பல் பணிந்து;

கஅ அன்னதே லாற்றல்காணா;
 வேறுபட் டாங்கே கலுழ்தி யகப்படிள்
 மாறுபட் டாங்கே மயங்குதி யாதொன்றுங்

கூறி யுணர்த்தலும் வேண்டாது மற்றுநீ
 மாணு செயினு மறுத்தாங்கே நின்வயிற்
 காணி னெகிழுமென் னெஞ்சாயி னென்னுற்றாய்
 பேணய்நீ பெட்பச் செயல்.
 இதுவும் அது.

இதன் பொருள்.

க. தொல். செய். ரு. ௧௫௫.

(பிரதிபேதம்) * எவனென்றயறெழுமுட்டடி. † பாசிலகையே.

முன்றாவது மருதம் உசு.

ருசாந்.

அரிநீ ராவிழ்நீல மல்லி யனிச்சம்

* புரிநெகிழ் முல்லை நறவோ டமைந்த

தெரிமலர்க் கண்ணியுந் தாரு நயந்தார்

பொருமுரண் சிறச் சிதைந்து நெருகையி

னின் றாநன் றென்னை யணி

எ - து: † நறும்புவோடே அழகிய நீரில் அவிழ்ந்த அல்லியையுடைய
 நீலப்பூ அனிச்சப்பூ முறுக்கு நெகிழ்ந்த முல்லைப்பூ || பொருத்தின (க)
 மார்பின்மாலையும் ஆராய்ந்த நறியமலராற்செய்த கண்ணியும் விரும்பின
 பரத்தையர் னாகின்ற மாறுபாட்டாலே கோபித்துப் பற்ற நிறங்கெட்டு
 என்னையுடைய ஒப்பின நேற்றையில் இன்றான் றாயிருந்ததென்றான். - எ - து.

கண்ணி, வகைமலை.

“அன்னை யென்னை யென்றது முனவே, தொன்னெறி முறைமை
 சொல்லினுமெழுத்தினுந், தோன்ற X மரபின வென்மறார் புலவர்”(2) என்பத
 னால், தலைவனை என்னை யென்றான்.

சு (நு) அனைமென்றோளாய், செய்யாத சொல்லிச் சினவுவ தீங்கெவ
 னையத்தா லென்னைக் கதிபாதி தீதின்மை
 தெய்வத்தாற் கண்ட தெளிக்கு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், அண்ணபொலு மெல்லிதாய தோளினையுடையாய்! இவன் + நீங்கிற் பரத்தையரிடத்தல்லது நீங்கானென்று உட்கொண்டு அவ்வையத்தாலே யான் செய்யாதகாரியங்களைச்சொல்லி இவ்விடத்தே சினக்கின்ற குறை யாதுதான்? என்னிடத்துக் தீதில்வாமையைத் தெய்வத்தாலே சினக்குத் தெளிவிப்பேன்; அதனைக் காண்பாய்; இனி என்னைக் கோபியாதே கொள்ளென்றான். எ - று.

கூ மற்றது, அறிவல்யா னின்கு ளனைத்தாக நல்லார்
செறி(ச)தொடி யுற்ற வடுவுங் குறிபொய்த்தார்

க. "தாருந் தானையும் பற்றி" அகம். உஎக: கூ.

உ. தொல். பொருளி. கு. இஉ.

கூ. இத்தூற்பக்கம், ஈசக: ச - ஆம் குறிப்பும் ௪00: ச - ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

சூ. தொடியால் வடு வறுத்தலை, கலி. எக. கக-ம் அடியாலும் அதன்குறிப்பாலும் உகிரால் வடு வறுத்தலை, கலி. எஉ: கக-ம் அடியாலும் அதன்குறிப்பாலும் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * புரினெழ்ந்தமுல்லை, †சிறைத்த. ‡நாமப்புவோடே அழகினையுடைய நீரிலே அலர்ந்த. || பொருந்தினதலைமாலையும் ஆராய்ந்த.....கண்ணி. இது

வகைமலை கண்ணியும் மார்பின் மாலையும் சின்னை விளும்பின பரத்தையர்,
+எ - று. அன்னையென்னை. x மரபினென்மஞர். †நீங்கிப்பரத்தையரிடத்து.

இசசு

கவித்தொகை கூக.

கூருகிர் சாடிய மார்புங் (க)குழைந்ததின்
றூருந் (உ)ததர்ப்பட்ட சாந்தமுஞ் சேரி

யரிமத ருண்கண்ணை (நூ)ராராக் கவலிந்
பரிசுழிந் தியாழுவின் மேனிகண் டியானுஞ்
செருவொழிந்தேன் சென்றீ யினி

எ-து: அதுகேட்ட தலைவி, *யான் நீ நீங்கியபின்னர் நீசெய்த காரியமும் அறிவேன்; நின்ருளுறவு பொய்யாதலும் அறிவேன்; புதிய பரத்தையருடைய செறிந்த தொடியமுந்தின வடுவையும் அவர் †முயக்கத்தாற் குழைந்த நின் தாரையும் நீ குறியாற் பொய்க்கப்பட்ட பரத்தையர் கோபித்துக் கூரிய உகிரால் தாம் விரும்பியாங்கு வடுச்செய்த மார்பையும் சேரியிலிருந்த செவ்வரியினையுஞ் செருக்கையுமுடைய மையுண் கண்ணினையுடையாருடைய நிறையாதமுயக்கத்தாலே பூசின பாடழிந்த சிதறுதல்பட்ட சந்தனத்தையு முடைய நின்வடிவைக் கண்டு இதற்குரிய யாறும் நின்னோடு ஊடுதலைத் தவிர்த்தேன்; இனி அப்பரத்தையரிடத்தே செல்வாயென்றான். எ - று.

கக தெரியிழாய், தேற்றாய் சிவந்தனை காண்பாய்நீ தீதின்மை
யாற்றி னிறுப்பல் பணிந்து

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன் தெரிந்த இழையினையுடையாய்! யான் தெளிவித்ததனைக்கொண்டு நின்னெஞ்சைச் தெளிவியாயாய்க் கோபித்தாய்; யான் தீயேன்வலாமையை நின்னைத்தாழ்த்து நெறியாலே நின்னெஞ்சிடத்தே நிறுத்துவேன்; அதனைக் காண்பாயாகவென்றான். எ - று.

கஅ † அன்னதே லாற்றல்காண்

வேறுபட்டாங்கே கலுழ்தி யகப்படிண்

மாறுபட்டாங்கே || மயங்குதி யாதொன்றுங்

கூறி யுணர்த்தலும் வேண்டாது மற்றுநீ

மாணு செயினு மறுத்தாங்கே நின்வயிற்

காணி நெகிழுமென் னெஞ்சாயி ட் நென்னுற்றுய்

(சு. பேணாய்நீ பெட்பச் செயல்

க. கலி. சுஅ: கச; ககஉ: உக. புறம். எக: கச.

உ. (அ) “ஊன்றதார் திழிந்த வுதிர வெம்புணல்” (ஆ) “மிதிதோற் கொல்லன் பொதியலைச் செந்தீத், ததர்வனபோலச் சிதர்வன சிந்தி” (இ) “ததரிதழ் ஞாழல்” பெருங். (க) ஓஉ: ககஎ, ஓஅ: சு - ௧௦. (ங) க: உஎ.

ங. “ஆராக் கவலி னெருத்தி” கலி. க௦: க௦.

ச. (அ) “பேணுது பெட்டா ருளர்மன்னே மற்றவர்க், காணு தமைவில கண்” (ஆ) “பேணுது பெட்பவே செய்யினுங் கொண்கனைக், காணு தமையலகண்” துறன். ககஎஅ; கஉஅங்.

(பிரதிபேதம்) * யான்கியபின்னர் நீ செய்காரியமுமறியேன்நின். † முயக்கத்தாற்றும்

மூன்றாவது மருதம் ௨௭.

இசுதி

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, இவன் கருத்து இன்னும் நினைமையே யென்பது நெஞ்சிடத்தே நிறுத்துதலையாயின், இவன் வலியை நெஞ்சே காரணபாயாகவென நெஞ்சொடு கூறி, அவனைநோக்கி, யான் நின்னோடு வேறு பட்ட *அப்பொழுதே நெஞ்சு கலங்குவை; யான்வேறுபடாமல் நின்கையிலே அகப்படுவேனாயின், அக்கலக்கத்தை மாறுபட்டபொழுதே என்னை இகழ்ந்து பரத்தையர்பாற்சேறற்கு மனம் மயங்குவை; ஆதலால், யாதொருவார்த்தையை யுஞ் சொல்லி என்னை ஊடலுணர்ந்துதலும் உனக்கு வேண்டாததொரு காரியம்; † இக்குறையையொழிய நீ வேறு மாட்சிமைப்படாத குறைகளைச் ‡செய்யினும் அவற்றைத்தள்ளி, நின்னைக்காணின், அப்பொழுதே என்னெஞ்சு நின்னிடத்தே நெகிழ்ந்துவருமாயின், என்னெஞ்சின்மனமையை உட்கொள் ளாயாய் நீ யான் விரும்பும்படி என்னெஞ்சைத் தெளிவிக்குஞ் செயல்களை என்ன காரியத்திற்குச் செய்தாயென ஊடறீர்ந்தான். எ - று.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியாகிய உவகை பிறந்தது.

இஃது ஐஞ்சீரடிக் கியும் ஆறமெய்ப்பெற்றும் வந்து போக்கின்றி உற்ற உறழ்கவி. “கூற்று மாந்ரமு மிடையிடை மிடைந்தும், ||போக்கின்றாக ளுறழ் கலிக் கியல்பே” (க)என்பது விதி. (௨௭)

(கூஉ.) புனவளர் பூங்கொடி யன்னாய் கழியக் கனவெனப் பட்டதோர் காரிகை நீர்த்தே முயங்கிய நல்லார் முலையிடை மூழ்கி மயங்கிமற் றுண்டாண்டுச் சேறலுஞ் செல்லா

க. நோல். செய். கு. கஞ்சு. இச்சூத்திரத்தினுரையில் உறழ்கலிக்கு இச் செய்யுளைமேற்கோள்காட்டி, “காணினெகிழும்.....செயல்” என்பது வெள்ளைச்சரிதகமாகாதோ வெனின், ஆகாதன்றே? ‘போகியல் வகையே வைப்பெனப் படிம்’ என்ற இலக்கணத்தான் முற்கூறியவற்றையெல்லாந் தொகுத்து இதன்கண் வைத்தில்வாயையினைன்பது; அல்லதாஉம் அவ்வாறு முடிதலே யன்றி இன்னும் ஓர் கொச்சகம் பெய்து சொல்லி உறழ்த்த வழியும் அஃதேற்பதாகலான், அஃது ஒருதலையாக அமைந்ததெனப்படாது;என்னை? ‘அன்னதேயாயினுமாகமற்றாயிழாய், நின்னகை யுண்க முயங்குவாய் நின்னெஞ்சு, மென்னெடு நின்ற தெனின்’ என்றற்போலப் பின்னுமொன்று தலைமகன் உரைத்தற்கு இடம் பட்டு நின்றமையின், இது போகியல் வகைத்தாகியவைப் பெனப்படா தென்க” என்பர் பேராசிரியர். கச்சினூர்க்கினியரும் இதனையே தழுவிச் சுருக்கி யெழுதுவர்.

(பிரதிபேதம்) * அப்பொழுதே நின்னெஞ்சு கலங்குவாயின் வேறு, † இங்குமறவி
 † சிசெய்யினும். || போகின் குதது முறழ்.

69

நூசக

கலித்தொகை கூஉ.

கூ துயங்கி யிருந்தார்க் குயர்ந்த பொருளு
 மரிதி னறஞ்செய்யா வான்றோ ருலகு
 முரிதி னொருதலை யெய்தலும் வீழ்வார்ப்
 பிரிதலு மாங்கே புணர்தலுந் தம்மிற்
 றருத றகையாதான் மற்று;

கஃ நனவினாற் போலு நறுதுதா லல்கற்
 கனவினாற் சென்றேன் கலிகெழு கூடல்
 வரையுறழ் நீண்மதில் வாய்கூழ்ந்த வையைக்
 கரையணி காவி னகத்து;

கசு உரையினி, தண்டாத்திஞ் சாய னெடுத்தகா யவ்வழிக்
 கண்ட தெவன்மற்று நீ;

கசு கண்டது, உடனம ராயமொ டவ்விசும் பாபு
 மடநடை மாயின மந்தி யமையத்

திடீன்விட் டியங்கா விமையத் தொருபா
 ஸிறைகொண் டிருந்தன்ன நல்லாரைக் கண்டேன்
 றுறைகொண் டியர்மணன் மேல்; ஒன்றி நிறைவதை

உக ஓர்த்த திசைக்கும் பறைபோனின் னெஞ்சத்து
 வேட்டதே கண்டாய் கன;

உஊ கேட்டை, விரையனீ மற்று வெகுள்வா யுரையாண்
 டிதுவாகு மின்னகை நல்லாய் பொதுவாகத்
 தாங்கொடி யன்ன தகையா ரெழுந்ததோர்
 பூங்கொடி வாங்கி யிணர்கொய்ய வாங்கே
 சிணையலர் வேம்பின் பொருப்பன் பொருத
 முணையரண் போல வுடைந்தன்றக் காவிற
 றுணைவரி வண்டி னினம்;

உஊ மற்றுங்கே, நேரிணர் மூசிய வண்டெல்லா மவ்வழிக்
 காரிகை நல்லார் நலங்கவர்ந் துண்ப்போ லோராங்கு மூச (க)
 அவருள்,

ஒருத்தி, செயலமை கோதை நகை
 ஒருத்தி, யியலார் செருளிற் றொடியொடு தட்ப

உஊ ஒருத்தி, தெரிமுத்தஞ் சேர்ந்த திலகம்
 ஒருத்தி, யரிமா ணவிர்குழை யாய்காது வாங்க

க. இஃது ஆறமெய்பெற்றதென்பதனால் இவ்வாறு பிரிக்கப்பட்டது.

மூன்றாவது மருதம் உள்.

௫சஎ

ஒருத்தி, வரியா ரகல்குற் காழகம்
 ஒருத்தி, யரியார் னெகிழத் தணிசுறாத் தட்ப
 ஒருத்தி, புலவியாற் புல்லா திருந்தா ளலவுற்று
 வண்டின மார்ப்ப விடைவிட்டுக் காதலன்
 றண்டா ரகலம் புகும்;

சஉ ஒருத்தி, அடிதாழ் கலிங்கந் தழீஇ யொருகை
 முடிதா ழிருங்கூந்தல் பற்றிப்பூ வேய்ந்த

கடிகயம் பாயு மலந்து;

சடு ஓருத்தி, கணங்கொண் டவைமூசக் கையாற்றான் பூண்ட
மணங்கமழ் கோதை பரிபுகொண் டோச்சி
வணங்குகாழ் வங்கம் புகும்;

சஅ ஓருத்தி, இறந்த கனியா னிதழ்மறைந்த கண்ணள்
பறந்தவை மூசக் கடிவாள் கடியு
மிடந்தேற்றாள் சோர்ந்தனள் கை;

டுக ஆங்க, கடிமாவிற் காலொற்ற வொல்கி யொசியாக்
கொடிகொடி தம்மிற் பிணங்கி யவைபோற்
றெரியிழை யார்ப்ப மயங்கி யிரிவுற்றார் வண்டிற்கு
வண்டலவர் கண்டே னியான்;

டுடு நின்னைநின் பெண்டிர் புலந்தனவு றீயவர்
முன்னடி யொல்கி யுணர்த்தினவும் பன்மாண்
கனவின் றலையிட் டிரையல் கினைஇயான்
செய்வகி லென்பதோ கூறு;

டுக பொய்குறேன், அன்ன வகையால்யான் கண்ட கனவுதா
னன்வாயாக் காண்டை நறுதுதால் பன்மாணுங்
கூடிப் புணர்ந்தீர் பிரியன்மி னீடிப்
பிரிந்தீர் புணர்தம்மி னென்பன போல
வரும்பலிழ் பூஞ்சினை தோறு மிருங்குயி
லானு தகவும் பொழுதினாள் மேவர

கடு நான்மாடக் கூடன் மகளிரு மைந்தருந்
தேனியிர் காவிற் புணர்ந்திருந் தாடுமா
ரானு விருப்போ டணிபயர்ப் பகாமற்கு
வேணில் விருந்தெதிர் கொண்டு.

இது பாத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவன் வாயில்பெறுது ஆற்றமை வாயிலாகப் புக்து, தலைவியை நயப்பித்தல் காரணமாகத் தெய்வமகளிர் *பொய்தலயர்வதோர் கலுக்கண்டேன்; அது நன்வாயாப் பருவம் வந்து இறுத்தது பாராயென ஊடநீர்வது பயனாகத் தலைவிக்குக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

|| புனவளர் பூங்கொடியன்னாய் கழியக் கணவெனப் பட்டதோர் காரிகை நீர்த்தே முயங்கிய நல்லார் முலையிடை மூழ்கி மயங்கிமற் றுண்டாண்டுச் சேறலுஞ் செல்லா

இ துயங்கி டி ருந்தோர்க் குயர்ந்த பொருளு மரிதி னறஞ்செய்யா வான்றோ ருலகு (க)முரிதி னொருதலை யெய்தலும் வீழ்வார்ப் பிரிதலு மாங்கே புணர்தலுந் தம்மிற் றருத றகையாதான் மற்று

எ - து: புனத்திடத்துவளர்ந்த பூவையுடைய கொடியையொப்பாய்! (உ) x பொருள்வயிற்சென்று முயலாதே வருந்தியிருந்தவர்களுக்கு அவர்கள் இருந்த இடங்களிலே இடங்களிலே மிக்க பொருளும் தானே செல்லுதலும்; **அரிதாயிருந்தவாலே உலகம் தமக்கு உரிந்தாக அறத்தைச் செய்யாது இப்படி இருக்கவும், அறஞ்செய்தற்கு அமைந்தோர் அறுதியாக அவ்வறத்தைச் செய்தலும் கணவிடத்தினரூய்ப்போகத் தாம் முயங்கிய மகளிருடைய முலையினிடையிலே அமுந்திய இன்பத்தே மயங்கி விரும்புகின்ற கணவரை மகளிர் (ங) ஊடலாற் பிரிதலும் அப்பொழுதே ஊடநீர்ந்து புணர்தலுமாகிய தம்மின் டி மாறான இன்பத்தைக் டி கணவிடத்தே தருதலை விலக்காதாம்; இனி மிகுத்த காதுலாற் கணவென்று சொல்லப்பட்டது ஓர் அழகினை யுடைத்தாகிய நீர்மையையுடைத்தா யிருந்த தென்றன். எ - து.

க. 'உரிது' இந்நூற்பக்கம் சடுடு: க-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

உ. "சென்றோர் முகப்பப் பொருளுந் கிடவாது" (கலி. கடி: ௫) என்பதும் (ஆ) "மடியிலான் செல்வம்போன் மரணந்த" (கலி. ௩௫: க.) என்பதும் அதன் குறிப்பில் இவ்விடத்துக்குப் பொருந்துவனவும் ஈண்டு ஒப்பு

கோக்கற்பாலன்.

௩. “ஊடுதல் காமத்திற் கின்ப மதற்கின்பங், கடடி முயங்கப் பெறின்”
குறள்: ௧௩௩௦.

(பிரதிபேதம்) *பொய்தலாயினோர், †னையப்பருவம், ‡தலையன்றிகிக்கு, || புனம்வளர்,
+ கிருந்தாரிக்கு, + தகுதநயேயாதார் மற்றும், x பொருள்வையிற் சென்று,
** அரிதாவிடுத்தலாலே, †† மாற்றின, ‡‡ கனவிடத்தே யொருதலை.

மூன்றாவது மருத்தம் உள்.

நீசுகு

என்றது “இன்பமும் பொருளும் அறனும்” (க) என்று ஆசிரியர் கூறிய இலக்
கணம்பற்றிச் சிறந்த இன்பத்தையே * தந்து ஏனை அறனும் பொருளும் தாராமற்

போயிற்று, † இக்கணவு; ஆதலால், அதனை ஓர் காரிகைகீர்த்தென்றான்.

‡ பொருளுமென்ற உம்மை, சிறப்பு. மற்று, அசை.

௧௦ நனவினாற் போலு நறுநுதா லல்கற்
கனவினாற் சென்றேன் (உ) கலிகெழு கூடல்

(௩) வரையுறழ் நீண்மதில் வாய்குழந்த (ஈ) வையைக்
கரையணி காவி னகத்து

எ - து: நறிய நுதலினையுடையாய் ஆபவாரம்பொருந்தின || மதுரையி
னுடைய வரையை மாறுபடுகின்ற நீண்ட மதிவிடத்தைச் சூழ்ந்த வையை யாற்
றங்கரையை அழகுபெறுத்தின பொழிலினிடத்தே கனவிடத்தே சென்றற்
போல இரார்பொழுதிலே கனவிடத்தே சென்றேனென்றான். எ - று.

௧௧ உரையினி, (௩) தண்டாத்தீஞ் சாய நெடுந்தகா யவ்வழிக்
கண்ட தெவன்மற்று நீ

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, அமையாத இளிய மென்மையினையுடைய
(ஈ) நெடுந்தகாய்! பின்னாநீ அன்விடத்துக்கண்டது எத்தன்மைத்து? - அதனை
இனிச்சொல்லென்றான். எ - று.

௧௨ கண்டது, உடனம ராயமொ டவ்விசும் பாயு
மடநடை மாயின மந்தி யமையத்

திடீன்விட் டியங்கா விமையத் தொருபா
 லிறைகொண் X டிருந்தன்ன நல்லாரைக் கண்டேன்
 றுறைகொண் டியர் + மணன் மேல், ஒன்றி நிறைவதை

எ - று: அதுகேட்ட தலைவன், யான்கண்டது கேள்; அன்னங்கள்
 தன்னிடத்தைவிட்டுப்போகாத இமயமலையில் ஒருபக்கத்தே அழகியவிசும்பிலே

க. நொல். கள. கு. க.

உ. "தலிகெழு கூடல்" சீலப். ௩௦: கசக"

௩. (அ) "கோடுழர் தெடுத்த கொடுக்க ண்ஞ்சி" பதிந். கக: க. (ஆ)
 "கிடங்கை நாமவேலை யாமென்று, மேக மொண்டு கொண்டெழுந்து
 விண்டொடர்ந்த குன்றமென், றுகொந்துநின்றதாரை யம்மதிந்கண்
 வீசமே" கம்ப. நகரப். கடு.

ஈ. இத்தூற்பக்கம் கசை: க-(ஃ) குறிப்புப் பார்க்க.

ஊ. "தண்டாத்திஞ் சாயற் பரத்தை வியன்மார்ப" கலி. க௩: உ:

க. இத்தூற்பக்கம் சக: க-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * தந்தனை யறநூல், | களயாதலால், | பொருளும்உம்மை, || மதுரையினை
 யுடைய, + அதனைச்சொல், X இருந்தன நல்லாரை. + மணன்மேல். எ-று.

௩௩

கவித்தொற்கை கூஉ.

இரைகவர்த இளைப்பால் ஓய்ந்து பறக்கும் மடப்பந்தையுடைத்தானிய
 நடைபிணையுடைய அன்னத்திரள் அந்திக்காலத்தே தங்குதல்கொண்டிருந்த
 தன்மையவாக, துறை தன்னிடத்தேகொண்டு உயர்ந்த மணற்குன்றிலே
 நல்லார், தம்முடனே அமர்ந்த ஆயததாருடனே பொருந்தி நிறைந்திருக்கின்ற
 தனைக் கண்டேனென்றான். எ - று.

மா + இனம் மாயினமென மருஉவான் (க) யகவுடம்படுமெய் பெற்றது.
 அன்னவாகவெனவிரிக்க.

உக (உ) ஓர்ந்த திசைக்கும் பறைப்பொனின் (௩) வெஞ்சத்து
 வேட்டதே கண்டாய் களை

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, கொட்டுகின்றவன் தன்மனத்தில் ஓர்ந்த ஓசையைத் தானும் ஒலிக்கும் பறைபோல தின்னுடைய நெஞ்சத்து விரும்பின இன்பத்தையே கனுவாகக் கண்டாயென்றாள். எ - று.

உரு கேட்டை, விரையனீ மற்று வெகுள்வா; யுறையான்
 டிதுவாகு மின்னகை நல்லாய் பொதுவாகத்
 தாங்கொடி யன்ன தகையா ரெழுந்ததோர்
 பூங்கொடி வாங்கி யினர்கொய்ய வாங்கே
 (ச) கிணையலர் வேம்பின் பொருப்பன் பொருத
 முனையரண் போல் ஷடைந்தன்றக் காவிற
றுணவரி வண்டி னினம்

க. 'கோயில்' 'மாயிருஞாலம்' என வருதலையும் நோக்குக.

உ. "ஓர்ந்த திசைக்கும் பறை" என்னும் பழமொழியும் "இரட்டுற ஞாச மென்ன விசைத்ததே யிசைக்கின் றுயை" என்னும் கம்பர் வாக்கும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கற்பாலன.

ரு. "வான மகளிர்ந் றுனணி சுடர, முகைநலக் காந்தண் முகிழ்விர னேவத், தகைமலர்ப் பொய்கைத்தண்டசெங்கமுநீர், சில்லெண்ப்பிடித்து மெல்லென விழிந்து, ஈண்ண வருவோள் போலுமென்க; ிணற்றே னவட னஞ்சாந் தினமுலை, சோற்றே யாயினு றுகர்வல் யானெனத், தெய்வநல்லாய் கையரைத் தியற்றிய, வைதேந் தல்கு லவந்திகை வீவு, முறுதுணைத் தோழ னிறுதியு நிணையான், மாண்ட சூழ்ச்சி மந்திர வமைச்சர், வேண்டிங் கொள்கைய னுகி நீண்ட, தடம்பெருங் கண்ணி தகைபா ராட்டி, யுறவகை யண்ண றறுகண் பொருந்தலங், கைவயிற் கொண்ட ஈழுநீர் ஈறும்போது, கொய்மலர்ந் கண்ணி கொடிப்போள் போலக், கனவிற் றேன்ற" பெருங். (ரு) எ: ௪௬ - ௬௫.

ச. "கிணையலர் வேம்பன் தோர னுகி" சீலப். பதிகம். ௨௮.

முன்றாவது மருதம் ௨௭.

நூல்க

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், நிரையாதேகொள்; பின்னைக் கோயிப்பா

யென்றான். அதுகேட்ட தலைவி மேல் உரையென்றான். அதுகேட்ட தலைவன் இனிய நகையினையுடைய நல்லாய்! ஆண்டுப் பிறந்தது இதுவாயிருக்கும்; அதனைக்கேள்; கொடியையொத்த அழகினையுடையார் தாம் அக்காவிடத்து எழுந்து நின்றதோர் பூங்கொடியை எல்லார்க்கும் பொதுவாகக் கொண்டு வளைத்து அதிற் கொத்துக்களைப் பறிக்க வினாந்த வரியினையுடைய வண்டின்றிரன் கொம்புகள் அலர்ந்த வேப்பந்தாரினையுடைய (க) * பொதியிலையுடையவன் பொருத பகைப்புலத்து அரண்போல அவ்விடத்தே உடைந்தது. எ - று.

உடைந்தன்றென்பது, நகரம்மூர்ந்த குன்றியலுகரலீற்று முற்றுச்சொல்; "உந்தன்று" (உ) என்பதுபோல.

௩.0 மற்றாங்கே, நேரிணர் மூசிய (௩) வண்டெல்லா மவ்வழிக் காரிகை நல்லார் நலங்கவர்ந் துண்பபோ ட்லோராங்கு மூச அவருள்,

க. பொருப்பென்பது பொதியின்மலைக்குப் பெயராய் வருதலை இன்றூற் பக்கம் ககடு: க - ஆம் குறிப்பாலும் "பொருப்பு நறுஞ்சர் தனஞ்சேறு" (பிரபு. பிரபுதேவர். சு.0.) என்பதனாலும் அறிக.

உ. கலி: உசு: உடு; ௩உ: கஅ; ௩௩: அ; ௩சு: க0; கச௩: சக.

௩. (அ) "வண்டு வழிபடரும் வாட்கண்ணாய்" (ஆ) "பூப்பிழைத்து வண்டி புடையாடுங் கண்ணினாய்" (இ) "எந்நீர் தாவு மினையோர் திருமுகத், தாழ மிகவா வரிபரந் தகன்ற, மாழை யுண்கண் மலரென மதித்துத், தன்செங் கழுநீர்ந் தகைமலர்த் தாது, மொன்செந் தாமரைப் பைம்பொற் றுது, மாராய்ந் துழிதரு மஞ்சிறை வண்டின, மோராங்கு நிலைபெற் றுண்ணெகிழ்ந் தவிழ்ந்த, பேரா வினையெனப் பேர்தல் செல்லா, மொய்த்தலின் மற்றவை மொய்ப்பினீங்கத், தத்திரெடுங் கண்டகைவிரல் புதைஇப், புதுமணமகளிரிற் கதுமெனத் தோன்று, மதூர மழலை மடவோர்க் காண்மின்" (ஈ) "ஆட்டு குங்குமக் கொழுங்களி யளரயசெங் கமலஞ், சேட்டிளங்கதிர் முலையென வொழிந்துவெண் டிகள், காட்டு வாணுதற் கன்னிய ரெழுதுசாக் தழிந்த, மோட்டு வெம்முலை முளரியென் றளிசுல மொய்ப்ப" (உ) "விரும்பித் தேனுசர் வீகளை யுந்தொறுங், கரும்பிற் தேமொழிக் காரிகை யார்முலைச், கரும் புற் றுர்ப்பலித் தோடவிழ் செவ்விய, வரும்பிற் தேனுமுண் பாமெணு

மாசையால்" (௨௩) "கனையக் கைகளை பற்று தொழந்தொழி, ஊனையப் பூவென் றொளிமுகம் பாய்வன, வினாமட் டேட்டலர் வீத னிறுத்தமத், தெளிவைத் தேறிய போற்றிறை வண்டனம்" என்பவை இங்கே அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * பொறியினையுடையவன். † ஊர்க்காங்க மூச வவருள்.

௫௫௨

கலித்தொதை கூஉ.

ஒருத்தி, செயலையை கோதை நகை

ஒருத்தி, *பியலார் செருவிற் றொடியொடு தட்ப

௩.௫ ஒருத்தி, தெரிமுத்தஞ் சேர்ந்த (க)† திலகம்

ஒருத்தி, ட்யரிமா ணவிர்குழை யாப்காது வாங்க

ஒருத்தி, வரியா || ரகலல்குற் காழகம்

ஒருத்தி, யரியார் றெகிழத் தணிசுறாத் தட்ப

(உ) ஒருத்தி, புலவியாற் புல்லா திருந்தா எலவுற்று

வண்டின மார்ப்ப ட் விடைவிட்டுக் காதலன்

றண்டா ரகலம் புகும்

எ - து: பின்னை அப்படியே உடைந்த, தம்மிலொத்த இணர்களிலே மொய்த்த வண்டுகளெல்லாம் அவ்விடத்து நின்ற அழகினையுடைய மகளிர் கலத்தைக் கைக்கொண்டு றுகர்வனபோல, x ஒருபடிப்பட மொய்க்கையினாலே அவ்வண்டின் போரிலே அவர்களில் ஒருத்தியுடைய பூமாலையும் பண்ணுத லமைந்த முத்தமாலையும் வேறொருத்தியுடைய அசைதலார்ந்த தொடியோடே தடுத்துக்கொள்ளாநிற்க, ஒருத்தியுடைய நெற்றியிற் நிலகத்தைச் சேர்ந்த தலையிற் கிடங்க தெரிந்த முத்துவடத்தை வேறொருத்தியுடைய அழகினை யுடைய காதிற்கிடந்த அழகுமாட்சிமைப்பட்ட விளங்குகின்ற மகரக்குழை துடக்கிக்கொள்ளாநிற்க, ஒருத்தியுடைய திதலைநிறைந்த அகன்ற அல்குலிற் றுகிலை வேறொருத்தியுடைய உள்ளிடுமணியமைந்த சிலம்பிடத்திற் கிடந்த சுற வடிவாகியமூட்டுவோயிரும்புகள்(?) தனைத்துக்கொள்ளாநிற்க, ஒருத்திபுலவியாலே கணவனைப் புல்லாதிருந்தவள் வண்டினம் மொய்த்த ஆரவாரிக்கையினாலே + வருத்தமுற்று அப்புலவியை நடுவேகைவிட்டுக் கணவன் வணங்குகையினாலே அவனுடைய குளிர்ந்த மாலையையுடைய மார்பிடத்தே முயங்கும். எ - து.

**செய்வெனச்சங்கள் புருமென்னும் பிறவினை கொண்டன*

சஉ ஒருத்தி, யடிதாழ்(உ)கலிங்கந் தழீஇ யொருகை
முடிதாழிருங்கூந்தல் பற்றிப்பூ வேய்ந்த
கடியகயம் ††பாயு மலந்து

க. திலகமென்பது சாந்துமுதலியவற்றைக் குழைத்தணியும் நெற்றிக்கூறிக்
கன்றியும் ஓரணிகலத்துக்கும் பெயரென்று தோன்றுகிறது; 'ஒண்
ணுதல் யாத்த திலக வவிரோடை' கலி. கள: கக. என்பதும் அதன்
குறிப்பும் பார்க்க.

உ. (அ) "அகிலேந்தகூந்தலொருகையிலேந்தியசைந்தொருகை, திகிலேந்தி"
(நஞ்சை. உஎ.) என்பதும் (ஆ) "புதல்வரை யொருகையாற் தழீஇப்,
(பிரதிபேதம்) * இலகா, † சிலதம், ‡ யரிமாண், || அகல்கூலிந்தாமகம். × ஒருபடிப்
படிபொய்க்கையினுலே. † வகுத்தமுற்ற புலவியை. **செய்தெனச்சங்கள்,
†† பாயுமலந்து.

முன்றாவது மருதம் உஎ.

ருரு.க

எ - து: ஒருத்தி, அடியிலே தாழ்த்த * துகிலை ஒருகையாலே தழுவிக்
கொண்டு மற்றைக்கையாலே முடிந்த முடி குலைந்த கரிதாகிய கூந்தலைப்
பிடித்துக்கொண்டு அலவற்று மிகுதியையுடைய பூ வேய்ந்த குளத்திலே
பாயாரிற்கும். எ - று.

சரு (க) ஒருத்தி, கணங்கொண் டவைமூசக் கையாற்றாள் பூண்ட
மணங்கமழ் (உ)கோதை பரிபுகொண் டோச்சி
வணங்குகாழ் வங்கம் புரும்

எ - து: ஒருத்தி, திரட்சிகொண்டு வண்டிகள் மொய்க்கையினுலே கை
யாற் கடியமாட்டாளாய் மணம் நரறுகின்ற மாலையை அறுத்துக்கொண்டு
ஒட்டி, அதற்கு(க) அவை போகாமை கண்டு வளைந்த தண்டிகள் தனக்கு உள்
வலியாக உள்ளே பூண்ட ஒடத்தே பாயும். எ - று.

காழ்பூண்டவென்க. பரிபு, † செய்பெனச்சம்.

சஅ ஒருத்தி: இறந்த களியா னிதழ்மறைந்த கண்ணாள்

பவமுஞ் சேர்ந்த பஸ்காழல்குல, ரவிழ்ந்த பூந்துகி லங்கையி னைசஇ,
நகைப்பூங் கோடையொடு நானற கூந்தற்கு, மிகைக்கை காணுது.....
பொய்கை புக்கனர்” (பெருங். (க)சந:கசடு-கடுஉ) என்பதும் காண்க.

க. “பொறிவரி வண்டினம் புல்லுவழி யன்றியு, நறுமலர் மாலையின் வறி
திடம் கடிந்தாங்கு” என்புழி, புல்லுதல் என்பதற்கு, இன மென்று
புல்லுத லென்று பொருள் கூறி, “ஒருத்தி கணங் கொண்டவை.....
..... கொண்டோச்சி”, “ஒருத்தி, இறந்த.....சோர்ந்தனர் கை”
என்பவற்றை மேற்கோள்காட்டினர் அடியார்க்குநல்லார்; சீலப். கச:
கநச - கசடு. உரை.

உ. (அ) “வண்டே வம்மருங்கு னேமென்று பூமலை, கொண்டோச்சங்
காதலார்” (ஆ) “தற்பெனு மலை வீசி நாணெனுங் களிவண் டோப்பிச்,
சொற்புக ரினறித் தோழிக் கறத்திடு டாரிவை நின்றான்” சீவந. கஎ00,
உ0எந.

ங. (அ) “நதியினுங் குளத்தும் பூவா களிணங்கள் குவளை யோடு, மதி
துதல் வல்லி பூப்ப நோக்கிய மலைத் தும்பி, யதிகய மெய்திப் புக்கு
வீழ்ந்தன வலைக்கப் போகா, புதியன கண்ட போழ்து விடுவரோ

புதுமை பார்ப்பார்” கம்ப. பூக்கொய். க. (ஆ) “கோல கர்ண்மலர்
கொய்ப்பவ ளைகையி, லோலி டஞ்சரும் போச்சவும் போகில, மா
லுழந்து மறிந்து விழுவன” நைடந. போதுகொய். கச.

ஈ. (அ) “எட்பாட தேற்றாதவர்” என்புழி, தேற்றாமை தன்வினையாய் நிற்
றற்கு, “கடியு, மிடந்தேற்றாள் சோர்ந்தனர் கை” என்பதுமேற்கோள்;
(பீரதிபேதம்) * தவினை, † செய்தெனெச்சம்.

எ - து: ஒருத்தி அறிவுபோதற்குக் காரணமான (க)*களின் களிப்பால் இமை உடுகையினாலே † பார்வை மறைந்த கண்ணையுடையளாய்ப் பறந்த வண்டிகள் மொய்க்க ஒட்டுகின்றவள் தன் களிப்பாலே அவற்றை ஒட்டுமிடம் அறியாளாய்க் கைசோர்த்தாள். எ - து.

கைசோர்த்தனன்; சினைவினை, முதலொடு முடிந்தது.

௫௧ ஆங்கு, உரையசை; அங்ஙனே யெனநின்றது.

(உ)கடி-காவிற் காலொற்ற வொல்கி யொசியாக்
கொடிகொடி தம்மிற் பிணங்கி யவைபோற்
றெரியிழை யார்ப்ப மயங்கி யிரிவுற்றூர் வண்டிற்ரு
||வண்டலவர் கண்டே னியான்

எ - து: வினையாட்டையுடைய மகளிர், மிகுதியையுடைய பொழிவிலே காற்றடிக்க ஒதுங்கி விளைந்து கொடியும் கொடியும் தம்மிற் பிணங்கியவை போலத் தெரிந்த அணிகள் ஆரவாரிப்பத் தம்மிலேமயங்கி அவ்வண்டிகளுக்குக் கெதலுற்றூர்; யான் கனவைக்கண்டேனென்றான். எ - து.

௫௨ நின்னைநின் பெண்டிர் புலந்தனவு (நு)நீயவர்
முன்னடி யொல்கி யுணர்த்தினவும் பன்மாண்
கனவின் றிலையிட் டிரையல் சினை இயான்
செய்வதி லென்பதோ கூறு

குறள். கஅஎ. பரி. (ஆ) “தேற்றும் புன்சொ ளேற்றிசிற் பெரும”
புறம். ௨௦௨: கச.

௧. (அ) “அத்தீந் தேறன் மாந்தினர் மயங்கிப், பெரறிவரி வண்டினம் புல்லு
வழி யன்றியு, நறுமலர் மாலையின் வறிதிடங் கடிந்தாங்கு” சீலப். கச:
க௩௩ - க௩௫. (ஆ) “கூடிய நறைவாயிற் கொண்டன விழிகொள்ளா,
மூடிய களிமன்ன முடுகின ரெறிகாணா, வாடிய சிறைமாவண் டந்தரி
னிசைமுன்னுப், பாடிய பெடைகண்ணா வருவன பலகாணாய்” கம்ப,
வனம்புரு. க௩.

உ. (அ) கடியென்னும் உரிச்சொல் காப்பு என்னும் பொருளில் வருதற்கு, 'கடிகா' என்பது மேற்கோள்; தோல். உரிச். கு. அள. சேனா. (ஆ) "உறுகா லொற்ற வொல்கி" நந். ௩௦௦: ௩. (இ) "கடிகாவிற் காற்றற் நெறிய வெடிபட்டு, வீற்றவீற் றோடு மயிலினம்போ- னுற்றிசையும், கேளி ரிழந்தா ரலமருப" களவழி. ௨௧.

௩. "நீதியே னலேனென்று மற்றவன், சேரி தோயா விறுத்தது" கலி. ௯௦; கள - ௧௮.

(பிரதிபேதம்) * களிப்பால், † பாவை மறைத்த. ‡ எனனென்றது, || வண்டலவாய வாக்கண்டேன்,

மூன்றாவது மருதம் உள்.

௩௩௩

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, நினை நின்றுடைய பெண்டிர் புலத்தன வற்றையும் நீ அவருடைய அடிமுன்னே வணங்கிப் புலவிதீர்த்தனவற்றையும் (க)பலபடியாகக் கனவின்மேலிட்டுக் கூறுதல், யான் *சினந்து செய்வதொரு படிநின்றென்பதனை உட்கொண்டோ? சொல்லென்றான். எ - று.

உரையல், படித்தலோசையாற் றொழிற்பெயராயிற்று.

௩௪ பொய்குறேன், † அன்ன வகையால்யான் கண்ட ‡ கனவுதா னன்வாயாக் காண்டை நறுநுதால் பன்மாணுங் ;
(உ)கூடிப் புணர்ந்தீர் பிரியன்மி ||னீடிப் பிரிந்தீர் புணர் தம்மி எனென்பன போல வரும்பனிழ் பூஞ்சினை தோறு மிருங்குயி லானா தகவும் பொழுதினை மேவர

௩௫ நான்மாடக் கூடன் (௩)மகளிரு மைந்தருந்

தேனியிற் காவிற் புணர்ந்திருந் தாடுமா
ரானா விருப்போ டணியயர்ப் காமற்கு
வேனில் விருந்தெதிர் கொண்டு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், யான் பொய்சொல்லேன்; நறிய நுதலினை

க. இந் தூற்பக்கம் உஅஅ: ௩ - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

உ. (அ) “புணர்ந்தீர் புணர்யி னேவென விணர்மிசைச், செங்க ணிருங் குயி லெதிர் குரல்பயிற்று, மின்ப வேனிலும்வந்தன்று”(ஆ)“பொதும்பு தோ டுமல்கும் பூங்க ணிருங்குயில், கவறுபெயர்த் தன்ன நிலலா வாழ்க் கையிட், டகற லோம்புமி னறிவுடை யீரொனக், கையறத் தறம்போர்க் கழறுவ போல, மெய்புற விருந்து மேவர நுவல” நற். உஉச: ௪ - ௬. உச௩: ௪ - ௮. (ஆ)“ஊடினீ ரெல்லா முருவிலான் மன்னானை, உடுமி னென்று குயில்சாற்ற - நீடிய, வேனற்பா ணிக்கலந்தான் மென்பூந் திருமுகத்தைக், கானற்பா ணிக்கலந்தாய் காண்” சீலப். ௮. இறுதி.

௩. (அ) “தேவியருக் திருமாலுஞ் செழுமலர்த்தார்த் தனஞ் சயனுத் தேவி மாரு, மேவியனந்தரம்வேனில் விழுவயர்வான் முரசறைந்து வீதிதோறு, மோவியமு முயிர்ப்பெய்த வுபேந்திரனுமிந்திரனுமுவமைசாலப், பூவின முஞ் சுரும்புமெனப் புரமுமுதம் புறப்படவண் பொககர் சேர்த்தார்” வில்லி. வசந்தகாலச்: ௪. (ஆ) “விருந்து வேனிலாற் கெதிரிய விரை மலர்க் காவு, முருந்து வாணகை முகிழ்முலை மடைந்தையோ டாடிப், பொருந்த விண்ணிடைப் போகமுண் டெவந்தனர்போன்றான்” நைடந. அரசாட்சி. ௧௫. (ஆ) கலி. உவ: உச, ௩௦: ௧௩ - ௧௪, ௩௫: ௧௩-௧௪.

(பித்திபேதம்) *எனத்த. †அணவகை, கணவுத்தா, னணவாகக்கண்டை|| கீழ்ப்புணர்ந்தமீன்.

௩௫௩௬

கவித்தொகை ௯௨.

புணர்ச்சி நீட்டித்து இடையே பிரிந்தீர்! கடுதலைத் தருமினென்று கூறுவன் போல, கரியவாகிய குயில்கள் அரும்பு அவிழ்ந்த பூக்களையுடைய கொம்புக டோறும் இருந்து அமையாமற் பெடையை அழைக்கும் இளவேளிற் பொழு தின் கண்ணை காமற்கு விருந்திடுதலை மேவுதல்வா எதிர்கொண்டு கடலின் மகளிரும் அவர் கணவரும் தேளிணம் ஒலிக்குங் காலிலே கூடியிருந்து விளை யாட வேண்டி அமையாத விருப்பத்தோடே அணிகளை அணிவார்; ஆதலாற் பிரிதலும் புணர் தலுமாகிய கூற்றாலே யான்கண்ட கணவு நன்றாகிய உண்மை யாம்படி நெஞ்சாலே(க)கருதுவாயென்றான். ௭ - று.

கனவு(உ)செய்யுண்முடிவு. (ங)நான்கு மாடங்கூடலின், நான்மாடக்கூடலென்றயிற்ற; அவை: திருவாலவாய், திருநள்ளாறு, திருமுடங்கை, திருநடுவூர்.

க. காணுதல், கருதுதலென்னும் பொருளிலும் வருதல்: கலி. ௧0: ௨௩.

உ. தொல். உயிர்மயங்கியல். கு. ௩௨.

ங. (அ) “நான்மாடக் கூட லெதிர்கொள்ள” பரி. ‘வானாரெழிலி’ ௩.

(ஆ) “தென்னவ, ஞன்மாடக் கூட னகர்” பரி: உலகம்: ௩ - ௪.

(இ) “உம்பரு நாக ருலகத் தானு மொலிகடல் சூழ்த்த வுலகத் தோரு,

மம்புத் நால்களா னீடுங் கூட லாலவா யின்க ணமர்ந்த வாறே” தே.

(ஈ) “நன்றறிவார் வீற்றிருக்கு நான்மாடக் கூடல்வள நகரி யானும்,

வென்றிபுனைவடிசுடர்வேன்மீனவனை” வி. ஸ்லி. அருச்சுனன்நீர்த்த. ௨௧.

(உ) “வியந்தநான் மேகக் கூடல் விளங்கு நான் மாடக் கூடல்” (ஊ)

“வாடுவோர் தம்மைப் போற்ற வயங் கொளி மாநகர்க்கட், கூடருமேத

நான்கு மாடமாக் கூடலாலே, நாடவ ரதிசயிப்ப நான் மாடக்

கூட லென்று, டீடுடை நகர்க்கு நாம மென்கணும் பிறங்கிற்

றன்றே” திருவால. திருநகர. ௧. நான்மாடக் கூடலான: ௧௨.

(எ) “முன்னவன் முன்பா ஞன்கு முகிலையு கோக்கி யின்ன,

தொன்னக ரெல்லை நான்குஞ் சூழ்த்துநான் மாடமாகி, வின்னெடு

ாரியேழும் விலக்குமி னெனவி டித்தான்”, “வந்துநான் மாடமாகி

வினைந்துநாற் றிசையுஞ் சூழ்த்து, சந்துவாய் தெரியா தொன்றித்

தானொரு குடிலாய் மாடப், பந்திகோ புரஞ்செய் குன்றங் கால்கள்

போற் பரிப்பப் போர்த்த, விந்துவார் சடையோ னேய வெழிலிமா

நகரமெங்கும்”, “அன்னநான் மாடத் துள்ளு நகருளா ரமைச்சர் வேந்

தன், நன்ன நாற் கருவித் தானை சராசரம் பிறவுந் தாழ்த்து, முன்ன

நா டனினு மின்ப மூழ்கினன் கிருந்தார்” திருவிளை. நான்மாடக் கூட

லான. ௧௪ - ௧௬. என்பவைகளும் (ஏ) “மாடம் பிறங்கிய மலிபுகழ்த்

கூடல்.....மதுரை” (மது. ௪௨௧ - ௪௨௨) என்பதற்கு, ‘நான்

மாடத்தாலே மலிந்த புகழைக் கூடுதலையுடைய மதுரை’ என்று இவர்

எழுதியிருக்கும் உரையும் (ஐ) இத்தாற்பக்கம் ௧௬: ௨-ஆம் குறிப்பும்

இங்கே அறிதற்பாலன.

இனி, (க) கன்னி, கரியமால், காளி, ஆலவாய் என்ற மாம். புணர்தம்மின்: “நல்
வெயி லுழந்த *செல்வர்த் தம்மின்” (௨) என்றும் போலத் திரிசொல்.

இஃது, † “உறலரும குண்மையி னூடன் ‡ மிகுந்தோனைப், பிறபிற
பெண்டிற் பெயர்த்தற் கண்ணும்” (௩) என்பதனும் பிறபிற பெண்பால்

காட்டி || ஊடநீர்த்தது. புல்லா திருந்தானென்றதனின் ஊடன்மிகுதி கூறி,
மகளிரும்மைந்தரும் விருந்தெதிர்கொண்டு அணயயர்வார்; நாமும் + அது செய்ய
வேண்டுமென்றவாறு காண்க.

இதனால், தலைவற்குக் கனவு முதற் றேன்றிப் பின்னர் விரைவுதோன்
நிற்று. இது “யாறுங் குளனும் காவு மாடி” என்னுஞ் (ச) குத்திரத்தாற் காவித்
புணர்ந்திருந்தாட நீயுங் கருதெனத் தலைவிக்குக் + கூறியது.

இஃது ஐஞ்சிரடுக்கியும் ஆறுமெய்பெற்றும் வந்த கவிவெண்பா; ஆசிரியத்
தளையும் வந்தது. (௨௭)

(கூட.) வண்டு து சாந்தம் வடுக்கொள நீனிய
தலாடாத்திஞ் சாயந் பாததை வியன்மார்ப

க. (அ) “வடதிரு வால வாய்திரு நடுவூர்..... கன்னிசெக் கோட்டங்
கரியான் றிருவுறை” கல். சுச. (ஆ) “காய்சின மயிடற் காய்ந்த
கன்னிமுன் காக்கு மூதார்” (இ) “கனகவெண் சங்கச் செங்கைக்
கரியமால் காக்கு மூதார்” (ஈ) “சீருடைக் காளி நாமச செல்வமுன்
காக்கு மூதார்” (உ) “ஆலவாய்த் தரும மூர்த்தி, யெந்நலத் தினுமு
யர்ந்த திக்கில மென்று தோன்ற, மன்னுமைக் குரைத்து மர்றை
மாதிரங் காக்கு மூதார்” திருவால. திருநகரச்சிறப்பு. ௧௨ - ௧௫.

உ. மது. ௭௩௧.

௩. (அ) தொல். கற்ப. கு. ள். இதனாரையில், தலைவன் பிறபெண்டிதேது
வாக ஊடன்மிகுவளை ஊடலுணர்ந்தியதற்கு. “ஒருத்தி புலவியாற்...
.....அகலம்புகும்” என்பதை மேற்கோள் காட்டினர் இளம்; (ஆ)

நச்சினார்க்கினியர் இதனோடு “அன்னவகையால்... ..கொண்டு”
என்பதையுஞ்சேர்ந்துக்காட்டி, ‘புல்லாதிருந்தா மென்றதனாண்டன்’

மிருதிதோன்றுவது, மகரிருமைந்தரும் வேனில் விழாச்செய்தின்
றார்; நாமும்அதுசெய்யவேண்டுமென்றகூறியவாறுகாண்க’ என்றனர்.

ச. நொல். ௧௪. கு. ௧௦. (அ) இச்சுத்திரத்தின் இவருரையில் இச்சரிதகம்
காவிற் புணர்ந்திருந்தாட நீயும் கருதெனத் தலைவன் தலைவிக்குத்
கூறியதற்கு மேற்கோள். (ஆ) நொல். புறத். கு. ௩௨. இவருரையில்,
“இதனால் ஆறுகூறினார்; புணவளர் பூக்கொடி” என்னு மருதக் கலியு
மது” என்று காணப்படும் பகுதி இவகே ஆராய்தற்பாலது.

(பிரதிபேதம்), * செல்வந்தமயின். † உறவுக்குடைமையின், உறவுக்குடைமையின், ‡ மிகுந்
தோனே, || ஊடநீர்த்தான், + அதுவேண்டுமென்ற வாற்றுகாண்க, + கூறி
றான் இது முச்சேடுக்கியும்.

100

கலித்தொகை கூ. ௩.

பண்டின்னை யல்லமன் னீக்கெல்லி வந்தீயக்
கண்ட தெவன்மற் றுரை;

௩ நன்றும், தடைஇய மென்றோளாய் கேட்டவா யாயி
னுடனுறை வாழ்க்கைக் குதவி யுறையும்
கடவுளர் கட்டங்கி னேன்;

௪ சோலை, மலர்வேய்ந்த மான்பிணை யன்னார் பலர்நீ
கடவுண்மை கொண்டொழுகு வார்;

௧0 அவருள், எக்கடவுண் மற்றக் கடவுளைச் செப்பீமன்
முத்தேர் முறுவலாய் நாமணம் புக்கக்கா
லிப்போழ்து போழ்தென் றதுவாய்ப்பக் கூறிய
வக்கடவுண் மற்றக் கடவு ளதுவொக்கும்
நாவு ளமுந்து தலைசாய்த்து நீகூறு

மாயமோ கைப்படுக்கப் பட்டாய்நீ கண்டாரை
 வாயாக யாங்கூற வேட்டவாய் கேளினி ;
 கள பெறனசை வேட்கையி னின்குறி வாய்ப்பப்
 பறிமுறை நேர்ந்த நகாராகக் கண்டார்க்
 கிறுமுறை செய்யு முருவொடு தும்மிற்
 செறிமுறை வந்த கடவுளைக் கண்டாயே ;

உக நறுந்தண் டகரமு நானமு நாறு
 நெறிந்த குறற்கூந்த னுளணிக் கொப்ப
 நோக்கிற் பிணிகொள்ளுங் கண்டொடு மேனூண்
 பூப்பளி விட்ட கடவுளைக் கண்டாயே ;

உடு ஈரணிக் கேற்ற வொடியாப் படிவத்துச்
 சூர்கொன்ற செவ்வேலாற் பாடிப் பலநாளு
 மாராக் கணைகாமங் குன்றத்து நின்னொடு
 மாரி யிறுத்த கடவுளைக் கண்டாயே ;

உக கண்ட கடவுளர் தம்முளு நின்னை
 வெறிகொள் வியன்மார்பு வேறாகச் செய்து
 குறிகொளச் செய்தார்யார் செப்புமற் றியாருஞ்
 சிறுவரைக் தங்கின் வெகுள்வர் செறுதக்காய்
 தேறினேன் சென்றீநீ செல்லா விடுவாயே
 னற்றா ரகலத்துக் கோர்சார மேவிப

முன்னுவது மருதம் உஅ.

௫௫௬

நெட்டிருங் கூந்தற் கடவுள ரெல்லார்க்கு
 முட்டுப்பா டாகலு முண்டு.

இது “காவற் பாங்கி னுங்கோர் பக்கழம்” (க) என்புழி, ஜங்கோர்
 பக்கமான (உ) கடவுளரைக்கண்டு தங்கினேனென்ற தலைவர்து நீ கண்ட
 கடவுளர் இவரெனக் கூறிப் புலந்தது.

இதன் பொருள்.

(௩)வண்டேது சாந்தம் வறிக்கொள நீயிய

(௪)தண்டாத்தீஞ் சாயற் பரத்தை வியன்மாற்ப
பண்டின்னை யல்லமன் வீங்கெல்லி வந்தியக்

கண்ட தெவன்மற் றுரை.

எ-து: அமையாத இனிய மென்மையினையும் *பரத்தைமைக் குணத்தை யு முடைய, வண்டுகள் ஊதுஞ்சந்தனக்கதைக் கை வறிக்கொளப் பூசின அகற்சியை யுடைய மார்பனே! முன்பு இத்தன்மையையுடையயல்லை; (௩)அத்தன்மை போயிற்று; இவ்விடத்து இராககாலத்தேவர நீ புறத்துப்போய்க் கண்ட வீனோதம் எத்தன்மைத்து? பன்னை அதனைக் கூறென்றான். ஏ - று.

௩ நன்றும், (௪)தடைஇய மென்றோளாய் கேட்டவா யாயி

(௫)னுடனுறை வாழ்க்கைக் குதவி புறையுங்
கடவுளர் கட்டங்கி னேன்

க. தோல். அகத். கு. சக.

உ. கடவுளர்மாட்டுப் பிரிந்து வந்த தலைமகனைத் தலைவி புணர்ச்சி மறுத் தற்கு இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டி, இது புணர்ச்சிக்கு உடன்படாது கூறியதென்றும், கலித்தொகையில், கடவுட் பாட்டினுள் உரிப்பொருண்மைபற்றிவரும்பாட்டு மருதநிலத்துத் தலைமகன்பெயர் கூறாது பிறபெயர்படக் கோத்தமையானும் ஊடற்பொருண்மையின் வேறுபாடுண்மை அறிகவென்றும் கூறவர் இளம்பூரணரும்; தோல். அகத். கு. சச. 'ஒன்றாதமரினும்'

௩. 'வண்டேதுதல்' சீவக. கஎ௦௦; நள. சயம்: ௧௧; காஞ்சி. சித்தீசப். க.

௪. "தண்டாத்தீஞ் சாய னெடுத்த காய்" கலி. ௧௨; ௧௪.

௫. "கழிவே.....என்ப மன்னைச் சொல்லே" தோல். இடை. கு. ச.

௬. (அ) "அம்பனைத் தடைஇய மென்றோள்" நெடுநல். ௧௪௧. (ஆ) "தடைஇத் திரண்டநின் றோள்" அகம். ௨௧௮; ௮: என்பவையும (இ) "தடையின திரண்டதோள்" (கலி. ௪௫; ௧௫.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

எ. “உடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுடம் படுவர்” மணி. உ: ௪௭.
 (பிரதிபேதம்) * பரத்தமை, † வாட்கை.

கூ0

கவித்தொகை கூஉ.

எ-து: அதுகேட்ட தலைவன், (க)பெரிதும் பெருத்த மெல்லிய தோளினை யுடையாய்! யான் கூறுகின்றதனைக் (௨)*கேட்பாயாயிற்றேன்; யாம் இருவரும் போய் உடனே துறவகத்திருக்கும்வாழ்க்கைக்கு உதவியாயிருக்கும்கடவுளரைக் கண்டு ஆசரிடந்தே தங்கினேனென்றான். எ - று.

இல்லறம் நிகழ்த்தி வானப்பிரத்தம் நிகழ்த்துங்கால் உடனுறைதலின் உடனுறைவாழ்க்கையென்றான். தூல்களான் உணர்த்துதலை உதவியென்றான். அது, “காமஞ்சான்ற” என்னும்(௬)குத்திரத்தில், “சிறத்ததுபயிற்றுவிமர்த்தன் பயனே” என்பதனு லுணர்க.

அ சோலை, மலர்வேய்ந்த மான்பினை பன்னூர் பலர்நீ

(௪)கடவுண்மை கொண்டொழுகு வாள்

க0 அவநாள், எக்கடவுண் மற்றக் கடவுளைச் செப்பி மன்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, கடவுட்டன்மை உண்மையாகக் கொண்டு நடத்துவார், சோலையில் மனவைச் சூழின மான்பினைபோலும் நோக்கினை யுடைய ||பரக்கையர் பலருளர்; அப்பாத்தையருள் நீ கூறிவந்தகடவுள் எத்தக் கடவுள்? அக்கடவுளைச் சொல்லுவாயென்றான். எ - று.

மற்று, வினைமாற்று.

(௫)முத்தேர் முறாவலாய் நா(கூ)மணம் டுபுக்கக்கா

+ விப்போழ்து போழ்தென் றதுவாய்ப்பக கூறிய

X வக்கடவுண் மற்றக் =கடவுள்

க. “கன்று பெரிதாகும்” “தடவும்... பெருமை” தோல். ௭. ௪௫, ௨௨.

உ. இப்பொருளுக்கு மூலமாகிய “கேட்பவாயாயின்” என்பது வினை யெச்ச வினைத்திரிசொல்லுக்கு நேற்கோள்; தோல். எச்ச. கு. கூ. ௩௪.

கூ. தோல். கற்பி. கு. ௫௩.

ச. கலி. கூடி: ௧௩-ஆம் அடிக்குறிப்பிலுளதாகும். அம்பிகாபதி கோவை. ௩௩௦-ஆம் செய்யுள் இவ்ரும் அறிதற்பாலது.

டு. (அ) "தொன்முதுகடவுள்" என்புழி, இருமையைக் கடவுளென்று கூறிய தற்கு, "முத்தேர்.....மற்றக் கடவுள்" என்னும் பகுதியை மேற்கோள்காட்டினார் ஈசர்; மது. ௪௦ - ௪௨. உரை. (ஆ) "முத்தேர் முறுவலாய்" கலி. கூச: ௨௬; ௬௭: ௬. இந்நூற்பக்கம் ௩௬௦: ௨ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

க. (அ) "நெறியறி செறிசூழி புரிதிரி பறியா வறிவனை முந்துறீஇ..... வந்தனை" (கலி. ௩௬: ௪௬-௫௦) என்பதும் அதன் உரையும், (ஆ) "பல்லா (பிரதிபேதம்) *கேட்பையாயின்யாம். † தறக்கத்த. ‡ இறந்தத, || பந்தையர் அயருள்ரீ, † புக்ககால், † இப்பொழுது பொழுதென், x எக்கடவுள், = கடவுளத யொக்கும். னாவு.....கேளினி. எ - த. பின்னை.....உளவாகலின். அதுகேட்ட.....கறினன், உன்னையமுந்த.

மூன்றாவது மருதம் ௨ அ. ௩௩௧

எ - து: பின்னை அந்தக் கடவுள், முத்தையொக்கும் முறுவலையுடையாய்! நாம் மணத்தைச் செய்ய இப் பொழுது முகுத்த மென்று (க) அம் முகுத்தம் வாய்ப்பச்சொன்ன அந்தக் கடவுள் காணென்றான். எ - று.

புக்ககால், காலீற்று வினையெச்சம். முற்கூறிய கடவுடன்னையே இவன் அறியுமாற்றான் மீட்டுக்கறினன்; அவற்கு எல்லாக் கண்களும், உளவாகலின். அதுவொக்கும்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, நீ கூறியது எனக்கும் ஒக்குமெனத் தன தொவ்வாமை கூறினள். எ - று.

நாவுளமுந்து தலைசாய்த்து நீகூறு
மாயமோ ஓகப்படுக்கப் பட்டாய்நீ கண்டாரை
வாயாக யாங்கூறவேட்டவாய் கேளினி

எ - து: †உள்ளே அழுந்துநாவுடனே தலையைச்சாய்த்து நீகூறுங்கூற்றோ பொய்; ஆகையினாலே நீ எம்மால் ஆகப்படுக்கப்பட்டாய்; நீ கண்ட கடவுளரை உண்மையாக யாங்கள் சொல்லக் கேட்க விரும்பியவனே! இனி யாங்கள் கூறக்கேளென்றான். எ - து.

கஎ பெற(உ)ண்சை வேட்கையி னின்குறி வாய்ப்பப்
(ரு)பறிமுறை நோந்த (சு)||நகாராகக் கண்டார்க்

ரறியப் பறையறைந்து நாட்கேட்டுக், கல்யாணஞ் செய்து கடிபுக்க - மெல்லியற், காதன் மனையாளும்" நாலடி. அக. (இ) "காள் கூட்ட ழூர்த்த மவற்றொடு கன்றாய, கோள் கூட்டம் யோகங் குண னுணர்ந்து - தோள் கூட்ட, லுற்றானு மல்லானு மைந்து முணர் வாறும், பெற்றாடை கொள்க பெரிது" சீறுபஞ்ச. சச. (ஈ) "கணி மொழிந்த நாளிற் கடிமணமுஞ் செய்தார்" நள. சுயம்வர. ககடு. என்பவைகளும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. (அ) "புள்வாய்ப்புச் சொன்ன கணி" சீலப். கஉ: 'முருந்தேர்' (ஆ) "புள்வாய்ப்புச் சொன்ன புலவர்க்கும்" பு - வெ. வெட்சி. கச.

உ. (அ) "நின்னசை வேட்கையின்" புறம். க: உச; (ஆ) "நீர்நசை வேட்கையின்", மணி. உக: ககஉ.

க. (அ) "செறிநிரை வெண்பலும் பறிமுறை நிரம்பின" துறுநீ. கக௭. (ஆ) "பல்லின், பறிமுறை பாராட்டினையோ" கலி. உஉ: ௧0 - ௧௧.

ச. |ககாரென்பது எயிற்றின் பெயராதலை, "மடவோர், நகாஅ ரன்ன நளிநீர் முத்தம்" (சீறுபாண். இச - இஎ) என்பதனாலும் அதன் உரையாலும் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * முகூர்த்தமென்று வாய்ப்ப, † கேட்கவாய் கேளினி, ‡ உள்ளேயழுந்து, உரையழுந்து. || நகாராக்கண்டார்க்கு, கையராக்கண்டார்க்கு.

71

இகஉ கலித்தொகை கூட.

கிறமுறை செய்யு முருவொடு நும்மிற்
செறிமுறை வந்த கடவுளைக் கண்டாயோ

எ - து: நின்னைப் பெறாதலை நச்சின ஆசையாலே நீசெய்த குறியிடத்தே

தப்பாமல் வந்த கடவுள்; கண்டவர்களுக்கு இறந்துபடும் நிலைமையைச் செய்யும் வடிவோடே (க) விழுந்தெழுந்த முறைமை சேர்ந்த எயிற்றினையுடையராய் நும்மனையிடத்தே சேரும் முறைமையோடே வந்த கடவுளரை நீ கண்டாயோ வென்றான். எ - று.

* நகார், ஆகுபெயர்.

(உ) பொருளதனைப் பெறதல்நச்சின ஆசையாலே நின்மனத்திற் கருகிய கருத்துக்களெல்லாம் வாய்ப்பப் பறிந்துபோம் முறைமையைச் சேர்ந்த † கடவுள்; மனவேட்கையை அடக்கும் ‡ முறைமையை இகழாராய்த் தம்மைக் கண்டவர்களுக்குத் தீவினை இறும் முறைமையைக் கொடுக்கும் வடிவுடனே தம் இல்லிடத்தே வந்த கடவுளரைக் கண்டாயோ || வென வேறுமொரு பொருள் தோன்றியவாறு - காண்க.

வாய்ப்பப் பறிமுறையென்றார், வேரோடே பறிதலின். செறிதல்-அடக்கம்; † நகை, எள்ளல்.

உக நறுந்தண் டகரமு நானமு நானு

நெறிந்த குறங்கூந்த னுளணிக் கொப்ப

கோக்கிற் பிணிகொள்ளுந் கண்ணெறி னெனணி

(ங) X பூப்பலி விட்ட கடவுளைக் கண்டாயோ

க. “உரையிற்று முகை வெண்பல்” (கலி. 104: ௪) என்பதும் அதன் உரையும் அவ்வுரையின் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. பேரருளதனை யென்றும் படிக்கலாம்.

ங. (அ) “பூப்பலி செய்யின்” (ஆ) “ஒண்டொடித் தடக்கையி னெண் மலர்ப் பலிதூஉய்” (இ) “பூப்பலி செய்து” (ஈ) “வெண் மருப் பிரட்டைய வேழ மீயிசைக், கண்மருட்டுறப்பன கமலப் பூப்பலி, விண்மருட்டுறப்பன வேந்தி வேதியர், மண்மருட்டுரப்பதோர் வகையின் மன்னினார்” (உ) “பேரொளிப் பீதக வுடையர் பைம்பொரு, லாரொளிதழுவியவலர்செய்ப்பூப்பலி, போரொளியானேமே னிரைத்துப் போந்தனர்” (ஊ) “நிரந்தன ! பூப்பலி” (எ) “நிரந்து தேனியிர் பூப்பலி” (ஏ) “சங்கொடு சிலம்பு தூலும் பாதசா லகமூக் தாழ்ப், பொங்கு

பிரதிபேதம்) *கடவுளையர் பொருளறிவி, (கை ஆகுபெயர்நகரென்றும் பாடம்என்பது முன் பதிப்பு.) † கடவுள், வாய்ப்பப்பறிபென்றார் வேரோடே பரிதவிர் மனவேட்கை †முதலைய, || என்று, +, காண்க செறிதல். + கை என்னல். X பூப்பலியிட்ட.

முன்றாவது மருதம் உஅ.

இகைக

எ - து: பார்வையாலே பிணித்தலைக் கொள்ளும் கண் வருத்தலாலாலே நறிய [தென]குளிர்ந்த * மயிர்ச் சாந்தமும் புழுகும் நாரும் அறல்பட்ட (க) பற்றத்தையுடைத்தாகிய மயிர்க்கு நாட்காலத்து அணியும் அணிக்குப் பொருந்த நீ முதலுட பூவைப் பவியாகப்போகவிட்ட கடவுளரைக் கண்டாயோ வென்றான். எ - து.

ஒடு, ஆலாக்குக. மேல், கடவுளென்றதற்கேற்பப் பவியென்றார். அரு ளைக்கிறை பிணியை வாங்கிக்கொள்ளும் † கண்ணினராகையாலே கூந்தலை யுடையார் நாட்காலத்து அணிதற்கேற்பப் பூப்பலியைக் கைவிட்டு அர்ச்சித்த கடவுளரென்பதும் ஒன்று. கூந்தல், ஆகுபெயர். || பராசத்தியைப் பூவால் அர்ச்சித்த கடவுளரென்றுணர்க. நீ கண்டாயோவென்க.

உரு (உ) சுரணிக் கேற்ற வொடியாப் படிவத்துச் சூர்கொன்ற செவ்வேலாற் பாடிப் பலநாளு மாராக் களைகாமங் குன்றத்து நின்றொடு மாரி யிறுத்த கடவுளைக் கண்டாயோ

எ - து: கெடாத விரதத்தாலே முகம் குதிரைமுகமும் உடல் மக்க ளுடலுமாகிய இரண்டு அழகுக்குப் பொருந்திய ரூபன்மாவைக் கொன்ற சிவந்த வேலையுடைய முருகனைப் புகழ்ந்து நிறையாத செறிந்த காம வேட்கை யாலே திருப்பரங்குன்றினிடத்தே நின்றோடே மாரிக்காலத்தே பலநாளாக் தங்கின கடவுளரைக் கண்டாயோ வென்றான். எ - து.

இனி, பெண்ணும் ஆணும் ஆகிய இரண்டு X அழகினுக்கும் பொருந்திய செவ்வியாகிய (உ) + எழுச்சியையுடைய இறைவினை அமையாத செறிந்த வீடு பேற்றில் ஆசையாலே பலநாளும் புகழ்ந்து கொடுந்தொழில்களைக் கொன்ற

பன் முரசு மார்ப்ப வில்லுறை தெய்வம் பேணிக், கொங்கலர் கூர்தற்
 செவ்வா யரம்பையர் பாணி.கொட்டி, மங்கள கீதம் பாட மலர்ப்பவி
 வகுக்கின்றாரை” என்று பூப்பவி பலநூல்களிலும் கூறப்படுதல்காண்க.

க. பற்றம் - கொத்து; கற்றையென்றும் கூறப்படும்.

உ. (அ) “இருபே ருருவி னொருபே ரியாக்கை.....மாமுத றடிந்த மறு
 வில்கொற்றக், தெய்யா, நல்லிசைசெவ்வேற் சேஎய்” முருகு. ௫௭-௬௧.

(ஆ) “ஈருருவத் தொருபெருஞ்சூர் மருங்கறுத்த விகல்வெய்யோய்”
 தோல். செய்கு. ௧௫௨. பேர். ௩௪. மேற்கோள்; ‘செஞ்சுடர்’

கூ. எல் என்பது ஏர் என்பதுபோலவே எழுச்சி யென்னும் பொருளில்
 வருதலை (அ) ‘எல்பெற்று’ (கீவக. ௩௦௨.) என்றதற்கு, இவர் ‘எல்-மன
 வெழுச்சி’ என்று சொற்பொருள் குறித்த உணர்ச்சிபெற்று, என்று
 கருத்துரைஎழுதியிருப்பதும் (ஆ) ‘எதிர்மலர்க்குவையினையிடுநீர்சொரிந்து,

(பிரதிபேதம்) * மயிர்ச்சந்தனமும், † பவியாகவிட்ட, ‡ கண்ணுடையா நாகையாலே,
 || பாசநிபையப், x அழகுக்குப்பொருளின. † எழுச்சியுடைய,

௫௬௪ கவித்தொடைக் கூட.

கெடாத விரதத்தோடே மலைகளிலே மாரிக்காலத்திலேநின்றேடுஉறவுகொண்
 டிருந்த தவஞ்செய்த கடவுளரைக்கண்டாயோவென்பதம் ஒன்றுதோன்றிற்று.
 சத்தியஞ் சிவனும் ஒன்றாகிய வடிவைப் பாடி என்க. நின்னொடென்ற ஒடு
 விற்கு உறவு கொண்டிருந்தவென ஒரு வினை வருவிக்க.

உக கண்ட கடவுளர் தம்முளு நின்னை

வெறிகொள் வியன்மார்பு வேறாகச் செய்தது
 குறிகொளச் செய்தார்பார் செப்புமற் ரியாருஞ்

(க்) சிறுவரைத் தங்கின் வெகுள்வர் *செறுதக்காய்
 தேறினேன் சென்றீநீ செல்லா விடுவாயே
 (உ) னற்றா ரகலத்துக்கோர்சார மேவிய
 நெட்டிருங் கூந்தற் கடவுள ரெல்லார்க்கு
 முட்டுப்பா டாகலு முண்டு.

எ - து: நீ கண்ட கடவுளர் தங்களுள்ளும் நின் மணத்தைத் தன்
 னிடத்தே கொண்ட அகலத்தையுடைய மார்பைப் பழையதன்மை ருலைந்து
 போம்படி பண்ணிப் பிறர்முயங்காதபடி அடையாளமாக வடிப்படுத்துதலைச்
 செய்தார் யார் சொல்லு; ||யின்னை அப்பரத்தையர் யாவரும் சிறிதாகியகாலத்
 தளவு இக்கேதங்குவையாயின் ÷கோபிப்பார்; ஆகையினாலேஎம்மாற்செறுக்கத்
 தக்கவனே! நின் +பொய்மையெல்லாம் உள்படி யான் அறிந்துதெளிந்தேன்;
 இனி அவர்பாற் செல்லாதொழிவையாயின், நினது நல்ல தாரையுடைய மார்
 பத்துக்கு ஒரு முட்டுப்பாடு உண்டாமது; நீ சாரும்படி நின்னை முயங்கிய
 றொடிய Xகரியகூந்தலையுடைய பரத்தையரெல்லார்க்கும் முட்டுப்பாடு உண்டா
 தலும் உண்டு; ஆதலால் ஆண்டே செல்லெனப் புலந்து கூறினான். எ - து.

தம்முளுமென்ற உம்மை, சிறப்பும்மை.

இனி, கடவுளர் தம்முளும் வியன்மார்பையுடைய நின்னை மனம் வேறாகப்
 பண்ணி வானப்பிரத்தத்தைக் குறித்தல் கொள்ளும்படி பண்ணின இருடிகள்

சீதச் சந்தனம் தாதோ டப்ப, வேளல் பெற்றெழுந் திருந்தன னுரைச்
 சென" (பெருங். (உ)க: கடுக-கடுக) எனவருவதும் வலியுறுத்தும்.

க. சிறுவரை - சிறிதுநாழிகை. அகம். கந: அ. பு-வே. பெருந். கள. இது,
 சிறிதுநாழிகைத்தூரமான இடமென்னும்பொருளிலும்வரும்ஐங்.ந.அ.அ.

உ. "இல்லது காய்தலென்பது, களவின்கட் போலாது தலைமகற்கு இல்
 லாததனை உண்டாக்கிக் கொண்டு காய்தல்; அது: 'நற்றரகலத்தது...
 .....முண்டு' எனவரும்; இது கடவுளரையே கண்டு தங்கினாயி

(பிரதிபேதம்) * செறுத்தக்காய். † செல்லாய் விடு, ‡ கொஞ்சாமேவிய. ||யின்னையாவரும்.
 ÷ அப்பரத்தையர் கோபிப்பார், + பொய்மெய்யெல்லாம், X கருக்கூந்தலையுடையரெல்லார்க்கும்,

முன்றாவது மருதம் உக. டுகடு

பார்தான் சொல்லு; யாவரும் வெகுள்வர்; அவர்பாற் செல்லாதொழிவாயேல்,
 எல்ல ஒழுங்கினை யுடைத்தாகிய கடாவின் புறத்தே தோன்றும் விடைகளை
 யுடைய, (க)நீரைப் பலகாலுஞ் சாருதலாலே ஈரம்பொருந்திய கெடிய கரிய
 சடைபிணையுடைய இருடிகளெல்லார்க்கும் முட்டுப்பாடு பிறத்தலும் உண்
 டென்பதும் ஒன்று தோன்ற நின்றது. அவர்க்கு முட்டுப்பாடு நினக்குக் கூடும்
 பொருள்கள் *கடா மையாலுள்ள முட்டுப்பாடு. தார்-ஒழுங்கு(உ) அகலமென்றது,
 பாசமயத்தார் கூறும் கடாவிற்கு விடையாகக் கூறும் விதப்பங்களை. “தன்
 னான் மருங்கினும் பிறநான் மருங்கினும், தன்னிய கடாவின் புறத்தோன்றும்
 விதப்பும், பன்னிய வகல மென்மறார் புலவர்” “தெள்ளிது” (உ) என்றதனால்,
 நின்னை மார்பை வேறாகச் செய்தென்[றார்](நறுமாம்).

இதனால், தலைவிக்கு இழிவும் தலைவற்கு அசைவும் பிறத்தது.

“மாபுநிலை திரியாட்சிய” என்னும் (சு) சூத்திரத்தில், தலைவி கடவுளரைப்
 பரத்தையராகக் கூறமென்பது கூறினும்.

இஃது ஐஞ்சீரெக்கி வெண்பாவாய்வந்து இடைநிலைப்பாட்டுப் பெற்று
 வருதலிற்கலிவெண்பாவுறுப்பொத்துப்பாவேறுபட்டு வந்த கொச்சகம். (உச)

(கூசு.) என்றோற் றனைகொல்லோ

நீரு ணிழற்போ னுடங்கிய மென்சாய

லீங்குருச் சருங்கி

யியலுவாய் நின்றோ சொவுவே னின்றித்தை ;

னும், கெட்டிருங் கூந்தற் கடவுளரையே கண்டா யென்று இல்லது
 சொல்லிக்காயுமாகலின் அப்பெயர்த்தாயிற்று” என்பர். பேர்; தோல்.
 மெய்ப். சூ. உச இ - வி. நூலாரும் இதன் முன் வாக்கியத்தை எழுதி
 இம்மெய்ப்பாட்டிற்கு இதுனை மேற்கோள்காட்டினார்; இ-வி. சூ. ௫௮௦.

க. “நீர் பலகான் மூழ்கி” (பு - வே. வாகை. கச) “கெடுவரை யருவி
 யாடி.....புறந்தாழ் புரிசடை புலர்த்து வோனே” (புறம். ௨௫௪)
 என்னும் தாபதவாகைத்துறைச் செய்யுட்கள் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. அகலமென்பது சூத்திரத்துப் பொருளைத் தாய்மைசெய்தற்குக் கடா
 விடையுள்ளுறுத்து உரைக்கும் உரையென்பர் இறையனாகப்பொரு

௩. தோல். வேற்றமைமயங்கியல். கு. ௫.

௪. தோல். அகத். கு. ௪௫; இச்சூத்திரத்தினுரையில் இவர் இச்செய்யுளை, காவற் பாங்கிலுங்கோர் பக்கத்தில் தலைவன் கூறியவற்றைக், கற்பியலுள், தலைவன்பகுதியின்கீய தருசிக்கண் தலைவி, பரத்தையராகக் கூறியதற்கு மேற்கோளாகக் காட்டியிருக்கிறார்.

(பிரதிபேதம்) * உருமலா ளுன்ன. † விசற்பவ்வன், ‡ மாட்சிமையென்றுஞ்.

௫. கூகூ

கவித்தொடைக கூசு.

௫ அன்னையோ, காண்டகையில்லாக் குறணுழிப்போழ்தினு
ணண்டலைக் கின்ற பறழ்மகனே நீயெம்மை
வேண்டுவ லென்று விலக்கினை நின்போல்வார்
தீண்டப் பெறுபவோ மற்று ;

கூ மாண்ட, எறித்த படைபோன் முடங்கி மடங்கி
நெறித்துவிட் டன்ன நிறையேரா லென்னைப்
பொறுக்கல்லா நோய்செய்தாய் பொறீஇ நிறுக்கல்லே
னீநல்கி னுண்டென் னுயிர் ;

க௩ குறிப்புக்காண், வல்லுப் பலகை யெடுத்து நிறுத்தன்ன
கல்லாக் குறள கடும்பகல் வந்தெம்மை
யில்லத்து வாவென மெய்கொளீஇ யெல்லாநின்
பெண்டி ருளர்மன்னோ கூறு ;

க௪ நல்லாய்கேள், உக்கத்து மேலு நடுவுயர்ந்து வாள்வாய
கொக்குரித் தன்ன கொடுமடாய் நிண்ணையான்
புக்ககலம் புல்லினெஞ் சூன்றும் புறம்புல்லி
னக்குளுத்துப் புல்லலு மாற்றே னருளீயோ
பக்கத்துப் புல்லச் சிறிது ;

உஉ போசீத்தை, மக்கண் முரியேநீ மாறினித் தொக்க
மரக்கோட்டஞ்சேர்ந்தெழுந்த பூங்கொடிபோல
நிரப்பமில் யாக்கை தழீஇயின ரெம்மைப்

புரப்பேமென் பாரும் பலராற் பரத்தையென்
 பக்கத்துப் புல்லீயா யென்னுமாற் ரெக்க
 வுமுந்தினுந் துவ்வாக் குறுவட்டா நின்னி
 னிழிந்ததோ கூனின் பிறப்புக் கழிந்தாங்கே
 யாம்விழுது மென்றுதன் பின்செலவு முற்றீயாக்
 கூனிகுழை யுங்குழைவு காண் ;

நக யாமை யெடுத்து நிறுத்தற்றாற் ரோளிரண்டும் வீசி
 யாம்வேண்டே மென்று விலக்கவு மெம்வீழுங்
 காமர் நடக்கு நடைகாண் கவர்கணைச்
 சாமனார் தம்முன் செலவு காண்க ;

மூன்றாவது மருதம் ௨௬.

௫௬௭

௮௫ ஒல்காண், நம்மு ணகுதற் ரொடையர் நம்முண
 முசாவுவங் கோனடிதொட் டேன் ;

௮௭ ஆங்காக, சாயலின் மார்ப வடங்கினேன் ஏள
 பேயும் பேயுந் துள்ள லுறுமெனக்
 கோயிலுட் கண்டார் நகாமை வேண்டுவ
 றண்டாத் தகடுருவ வேறாகக் காவின்கீழ்ப்
 போத ரகடாரப் புல்லி முயங்குவேந்
 துகடபு காட்சி யவையத்தா ரோலை
 முகடுகாப் டியாத்துவிட் டாங்கு.

இஃது “அடியோர் பாங்கினும் * வினைவலர் பாங்கினும், கடிவரை
 ?லபுறத்தேள்மனார் புலவர்”(க)என்பதனால் அடியோராகிய கூலுத்தறளும்
 றழ்ந்து ிகூறிக்கூடியது.

இதன் பொருள்.

என்றோற் றனைகொல்லோ

நீரு ணிழற்போ னுடங்கிய மென் ிசாய

||லீங்குருச் சுருங்கி

க. தோல். அகத். கு. ௨௫. (அ) இச்சுத்திரத்தின் உரையில் 'அடித் தொழில் செய்வாரும் வினைசெய்வாரும் அகத்திணைக்குரியரல்லர்; அகத்திணையாவது: அறத்தின். வழாமலும் பொருளின் வழாமலும் இன்பத்தின்வழாமலும் இயலல்வேண்டும். அவையெல்லாம் பிறர்க்குக் குற்றேவல் செய்வார்க்குச் செய்த¹வரிதாகலானும் அவர் நாணுக் குறைபாடுடையராதலானும் குறிப்பறியாது வேட்கை வழியே சாரக் கருதுவ²ராதலானும் இன்பம் இனிது நடத்துவார் பிறரேவல் செய்யாதாரொன்பதனானும் இவர் புறப்பொருட்டுரியர்' என்ற கூறி, இச் செய்யுளை மேற்கோள்காட்டி, 'இதனுள் ஒருவரையொருவர் இழித்துக் கூறினமையான் அடியாரொன்பதாஉம் மிக்க காமத்தின் * வேறுபட்டு (* வேட்டு என்றும் பிரதிபேதம்) வருதலாற் பெருந்திணைப்பாற் படுமென்பதாஉம் கண்டுகொள்க. இதுதானே கைக்கிளைக்கும் உதாரணமாம்' என்றார் இளம்பூரணர்; (ஆ) இழிகுலத்தார்க்கு அகப்புறக் கைக்கிளை உரித்தென்பதற்கு இதனை மேற்கோள் காட்டினர் காந்தவிராசு கம்பியென்பவர்; நான்கவி. கு. ௨௪௨.

1ரதிபேதம்) *வினைவல பாக்கிதும், வினைவர் பாக்கிதும், †கடிக்கறியது, ‡சாயலிதூஞ் சூக்கி, ||சங்குச் சூக்கி.

நூல் அ

கவித்தொகை ௧௪.

எ - து: கரையில் நின்றதொன்றின் நிழல் நீருக்குள்ளே *நுடங்கிநாற் போல நுடங்கிய மெல்லிய மென்மையோடே இவ்விடத்து உடலிலே உன் † புறப்பட்டு நடக்கின்றவளே! நின்தோடு ஒருகாரியத்தை உசாவுவேன்; அங் கனம் உசாவுதற்கு நீ என்ன கல்வினைபைச் செய்தாய்? காண்? இங்ஙனே நிற் பாயாகவென்றான் குறளன். எ - து.

இயலுவாய்.....நின்றித்தை, வினைத்திரிசொல்.

௫ அன்னையோ, காண்டகை யில்லாக் ||குறணுழிப் போழ்தினு

(க) ஞாண்டலைக் கின்ற பறழ்மகனே நீயெம்மை

வேண்டுவ லென்று விலக்கினை நின்போல்வார்
தீண்டப் பெறுபவோ மற்று

எ - து: அதுகேட்ட கூனி, ஆம்மையோவென இகழ்ந்து தன் கொஞ்சிற்
கூறி, கண்ணாற் பார்க்குந் தன்மையில்லாத குறளாய்ப்பிறத்தற்கு ஏதுவாகிய
நரழிகையின் + முகூர்த்தத்தே (உ) ஆண்டலைப்புள்ளுக்குத் தன்பெடையின்ற பற
ழாய மகனே! நீ எம்மை விரும்புவேனென்று போகாமற் றடுத்தாய்; நின்னைப்
போற் குறளாயிருப்பார் பின்னை என்னைத்தீண்டப்பெறுவார்களோவென்றான்.
எ - து.

க. தலைமகன் தலைமகளாகிய இருவரும் இளமைப் பருவம் நீங்கியவழி
அறத்தின்மேல் மனம்நிகழ்த்தலன்றிக் காமத்தின்மேல் மனம்நிகழ்த்த
லாகிய இளமைதீர்திறப் பகுதியில், தலைமகன் இளமைதீர்திறத்திற்கு
“ஆண்டலைக்கீன்ற.....மற்று” என்பதும், தலைமகள் இளமை
தீர்திறத்திற்கு “உக்கத்து மேலு.....சிறிது” என்பதும் மேற்
கோள்; நொல். அகத். கு. ஙச. இளம்.

உ. (அ) ஆண்டலையென்பது பாழ்ப்பட்டவிடத்தே வறியும் ஒரு பறவை;
இக்காட்டில்வதிவதாகப் பெரும்பாலுக்கூறப்படுகின்றது. (ஆ) இஃது
“ஊண்டலை துற்றிய வாண்டலைக் குரலும்” (மணி. ஈ: ௭௭) என்
பதலையும் (இ) “ஆண்டலை யடுப்பும்” (சீலப். கடு: ௨௧௧) என்பதற்கு,
‘ஆண்டலைப்புள் வடிவாகப்பண்ணிப் பறக்கவிட உச்சியைக் கொத்தி
ழுளையைக் கடிக்கும் பொறி நிரைகளும்’ என்று அடியார்க்குநல்லார்

எழுதியிருக்கும் உரையாலும் தலைழுளையை உணவாகவுடையதென்றும்
(ஈ) “யாமத் தீண்டிவந் நாண்டலை மாண்பிலவழைக்கும்” (நீல. தரும.

ஈ) என்பதனால் கள்ளிரவில் கூட்டமாகவந்து கத்துமியற்கையுடைய
தென்றும் தெரிகின்றது. (உ) இஃது ஆண்மகன் நிலைபோன்ற தலையை
யும் புள்ளின் உடல்போன்ற உடலையுமுடையது; (ஊ) இஃது, இவ்

விடத்தும் தீநமுநகாந்றப்பபடையுரையிலும் இவரெழுதியகுறிப்பாலும்
 (எ) "தூண்டருக் கணைபடத் துமிந்து துள்ளிய, தீண்டரு நெடுந்தலை
 (பிரதிபேதம்) * தடக்கொடும், † பிறப்பட்டு, ‡ தான். || குறைநாழிப்போதி குண்டலைக்
 கீண்ட, + முருத்தத்தே.

முன்றாவது மருதம் உக.

இகக

"பறழெனப் படினு முறழான் டில்லை" (க) என்பதனால், பறழ் பறவைக்
 ாகாதாயினும் இவனை, 'யாமையெடுத்து நிறுத்தற்றால்' என ஊர்வனவாகக்
 டறவிற்பறழென்றார். தலை, ஆண்டலையா யிருத்தல் பற்றி ஆண்டலைக்கு
 'ன்ற மகனென்றான்.

க * மாண்ட, எறித்த படைபோன் முடங்கி மடங்கி
 நெறித்துவிட்டன்ன † நிறையேரா வெண்ணைப்
 பொறுக்கல்லா நோய்செய்தாய் ‡ பொறிஇ நிறுக்கல்லே
 னீநல்கி னுண்டென் னுயிர்

எ - து: அதுகேட்ட குறளன், மாட்சிமைப்பட்ட கலப்பையிற் றைக்கும்
 உ)படைவாள்போலே ஒரிடங் கூறும்பு புறப்பட்டு ஒரிடம்முன்னே வளைந்த
 வலிய முறித்து விட்டாற்போன்ற நிறைந்த அழகாலே எண்ணப் பொறுக்
 லல்லாத காம நோயைச் செய்தாய் ; யான் ஆற்றிநிறுக்கமாட்டேன்; நீ அருளு
 வாயாயின் என்னுயிருண்டு; இனி நின்னினைவைக் ||கூறவாயென்றான். எ-று.
 பொறியும் பாடம்.

கூ: குறிப்புக்கான், (கூ)வல்லுப் பலஹக யெடுத்து நிறுத்தன்ன
 கல்லாக் ÷ குறா கடும்பகல் வந்தெம்மை

தழுவிச் சேர்ந்தன. பூண்டெழு'கரதலம் பொறுக்க லாதன, வாண்
 டலை நிகர்த்தன வெருவையாடுவ" என்னும் கம்பர்வாக்காலும் அறிய
 லாகும். (ஏ) இச்சொல்லுக்குப் பொருள் 'யாளைமுகன்' 'துடியிடை'

என்பவற்றிற்குப் பொருள் கொள்ளுதல்பேரலக் கொள்க. (ஐ) “நீண்ட பலி” பீடத்தி லரிந் துவைத்த நெடுங்குஞ்சிச் சிரத்தைத்தன் னினமென் றெண்ணி, யாண்டில்புள் எருகிருந்து பார்த்து மாலோ வண்ணதலு மச் சிரமச்ச முறுத்து மாலோ” என்று சயங்கொண்டார் கூறுதலால், இப்புள்ளே ஆண்மகன் நிலபோன்ற தென்று கூறுவாரும் உளர்.

க. நோல். மரபியல். கு. எ.

உ. இதுகொழுவென்றும்காறென்றும்கூறப்பெடும்; குற்றியென்பாருமுளர்.

ங. (அ) “வல்லென்கிளவி தொழிற்பெய ரியற்றே” “நாயும் பலகையும் வருஉங் காலை, யாவயி னுகரக் கெடுதலு முரித்தே, யுகரக் கெடுவழி யகர நிலையும்”, (நோல். புள்ளி. கு. எ.அ - எ.க) என்பழி, கெடுதலு மென்பதில், “உம்மை எதிர்மறை யாதலான் உகரக் கெடாதே நின்ற .....

.....‘வல்லுப் பலகை’ என வருதலுக் கொள்க” என்பர். கச் ; (ஆ) “வல்லே தொழிற்பெய ரற்றிரு வழியும், பலகைநாய் வரினும் வேற்றமைக் கவ்வுமாம்” (நன். மெய்யீற். கு. உ.அ) என்பதனுரையில்

99திநேதம்) * மாண்டை, † சிறையோரா, ‡ போதீறிறக்கல்லேன், || உறென்றான், + குமசே,

72

இள

கவித்தொகை கூச.

யில்லத்து *வாவென மெய்கொளீஇ யெல்லாரின்

பெண்டி † நுளர்மன்னே கூறு

எ - து: அதுகேட்ட கூனி, இவன் மனக்குறிப்பைப் பாராயென நெஞ் சொடுகறி, (க) நெத்தப்பல கையை எடுத்து நிறத்தினுற்போன்ற, மகளிரைக் கூடும் முறையைக் கல்லாத குறளனே! (உ) மக்கள் இயங்காத உச்சியம்பொழு திலே வந்து எம்மைக் கையைப்பிடித்து நின்னில்லத்தே வாவென்று சொல்லு தற்கு ஏடா! மிகவும் நின்னுடைய பெண்டிராயிருப்பார் சிலருளரோ? சொல்லாயென்றான். எ - து.

கள நல்லாய்கேள், உக்கத்து மேலு நடுவுயர்ந்து வாய்வாய
 †கொக்குரித் தன்ன கொடுமடாய் நின்னையான்
 புக்ககலம் || புல்லினெஞ் சூன்றும் புறம்புல்லி
 னக்குளுத்துப் புல்லலு மாற்றே னருளிமோ
 பக்கத்துப் ÷ புல்லச் சிறிது

எ - து: அதுகேட்ட குறளன், x நல்லாளே! தலைக்குமேலும் நடு வில்லை
 யாய் வாய்போன்ற வாயையுடைய கொக்கை உரித்தாற்போன்ற விளைந்த
 + மடிப்பையுடையாய்! யான் கூறுகின்றதனைக் கேள்; நின்னையான் மார்

‘அவ்வுமென்ற உம்மையான், உகாப்பேறே வலியுடைத்தென்க’
 என்று மயிலைநாதரும் அவ்வுமென்பது இறந்தது தழுவிய வெச்ச
 வும்மைஎன்றுவிருத்தியுரையாசிரியரும் இராமாறுசகவிராயரும் கூறி,
 வல்லென்பது பலகை யென்பதெனாடி புணர்வுழி வேற்றுமையில்
 உகாச்சாரியை பெற்று வந்ததற்கு, ‘வல்லுப் பலகை’ என்பதை மேற்
 கோள் காட்டினார். இதற்கு வல்லினது அறைவரைந்த பலகை என்று
 பொருள் கூறுவர்.

க. நெத்தப்பலகையென்பது வல்லினது அறைகிறிய பலகையென்னும்
பொருளிலே கன்னடத்தில் இருவகை வழக்கிலும் பண்டும் இன்றும்
சிறிது திரிந்துவழங்குகின்றதென்பர்.

உ. கடியென்பது விளக்கமென்னும் பொருளில் வருதற்கு கடிம்பகவென்
பது, தொல். உரி. 1 கு. அள: சே; அரு. நச். மேற்கோளாகக் காட்டப்
பட்டிருக்கிறது; ஆயினும் இவ்விடத்துக்கு அதனினும் வரைவென்னும்
பொருள் சிறந்ததென்றகொண்டு இவ்வாறு கூறினர்போலும். ‘இவ்
வரிச்சொல், பெரும்பாலும் திரிந்து நிற்கும்’ என நச்சினூர்க்கினியர்
எழுதியிருத்தலும் இக்கே அறிதர்பாலது.

(பிரதிபேதம்) * வாயென்றெம்கொழியவெல்லா, † உளமன்றோ, ‡ கொக்கரித்தன்ன,
 || புல்லினென்னெஞ்சு, + புல்லல் சிறிது, x நல்லோளே, + மடிப்பை
 யுடையாய்.

பீடத்தே சென்று புல்லுவேனாயின் என்னுடைய நெஞ்சிலே அக்கன் ஊன்றம்; முதுகிலேபுல்லுவேனாயின்முதுகிற் *கூன்(க)அக்குளுக்காட்டுதலை உடைத்து; ஆதலால், கூடுதலேயன்றி முயங்குதலைபுஞ் செய்யமாட்டேன்; இனிப் பக்கத்தே சிறிது முயங்கும்படியாக வருவாயாகவென்றான். எ - து.

நடுவுயர்ந்தென்றது "நோன் டுபுயர்ந்தது" என்றாற்போல நின்றது.

உஉ (உ) டுபோ(நு)சீத்தை

எ - து; அதுகேட்ட கூனி, சீ! கெட்டதன்மையையுடையவனே! நீ எம்மிடத்தினின்றும் போவென்றான். எ - து.

மக்கண் (ஈ)முரியேநீ மாறினி, தொக்க

மரக்கோட்டஞ் சேர்ந்தெழுந்த பூங்கொடி போல

நிரப்பயில் யாக்கை || தழீஇயின ரெம்மைப்

புரப்பேமென் பாரும் பலராற் பரத்தையென்

பக்கத்துப் புல்லீயா யென்னுமாற் ரெக்க

க. அக்குளுக்காட்டுதல் - கக்கமுதலிய உறுப்பில் தீண்டிக் கூச்சமுண்டாக் குதல்; இஃது, அக்குளுப்பாய்ச்சுதலெனவும் வழங்கும்; இப்பொருளில் இக்காலத்து, கிச்சக்கிச்சமுட்டுத் வென்னும்சொல், பெருவழக்காக உள்ளது.

உ. உயர்திணை அஃறிணையாய்ச் செறலின்கட் டிணையங்கிவந்ததற்கு, 'பொய்ச் சீத்தை வந்தது; போயிற்று' என இ - வி. கு. உகக - இல், ஒருமேற்கோள் காணப்படுகின்றது; செய்யுளின்பத்துக்கும் அதுவே சிறந்ததாக வுள்ளது; அவ்வாறு பிரதிபேதமுமுள்ளது; அந்தப் பிரதியி லுள்ளஉரையும் போசீத்தை யென்னுமலத்திற்கேபொருத்துகின்றது.

ஈ. (அ) சீத்தையென்பதற்கு, இங்குப்போலவே கலி. அச: கஅ-இல் கைவிடப்படுமவெனன்றும் கலி. அச: ஈ௦ - இல் கைவிடப்பட்டவெனன்றும் ஆண்பாலாகப் பொருள் கூறப்பட்டிருக்கிறது; (ஆ) "குர வன் மேலவ னாயினுக் குணயிழி சீத்தை, வீரவு சீடனாய் விடினவன்

கெடுவது மெய்யே” எனப் பிற்காலத்து தூவிலும் ஆண்பாற் பெயராக வந்துள்ளது; கலி. ௧௧: ௨௬-இல் இச்சொல்லுக்கு, ‘சீ கெட்டது’ என்று பொருள் கூறப்படுகிறது; இது செறற்சொலென்பது இதற்கு முந்தின குறிப்பால் விளங்கும்.

௪. பிரிதலென்பது பிரிதலென்று வருவதுபோல, முரிதலென்பது முறிதலென்றும் வரும்; இதற்கு முதனிலையாகிய முறியென்பது பாதிமெய்யும் பொருளில் வருதலை, “இர்து முறி” என்னும் களவெண்பா வாலும் அறிக.

(பிரிதலென்பது) * உணவுக்குருக்காட்டுதலை. † உயர்ந்தென்றும்போலே, ‡ பெயர்ந்தென்றும், || தழிப்பென்கூறும்படியும்பொருளும்.

௫௭௨

கலித்தொகைக் கூச்சு.

(க)வுமுந்தினுந் துவ்வாக் குறுவட்டா நின்னி
னிழிந்ததோ கூனின் பிறப்பு

எ - து: அது*கேட்டு அவன் அணுகுதலின், மக்களிற் பாதியானவனே! இனி நீ இந்நிலையைக் கைவிட்டு என்று கூறி, பின்னர்த் திரண்ட மரத்தின் வளைவான இடத்தை விட்டு நீங்காமற் பற்றிவளர்ந்த பூங்கொடிபோலே எம் முடைய கூனல் விடிவொத்தலில்லாத யாக்கையை முயங்கி எம்மைப் பாதுகாப்பேமென்ற கூறுவாரும் பலராயிருக்கும்; (2) இப்பரத்தைமையையுடையவன், † பக்கத்துப் புல்லுதலைத் தாராயென்று கூறுநிற்குமால்; இங்ஙனங் கூறாமக்கு உண்டாகிய குறை யாதுதா னென அவன் கேட்பத் தன்னெஞ் சொடுகறி, குறிய வட்டின் தன்மையையுடையாய்! பலவுங்கூடின உழுத்தம் பணியாரத்தினுந் காட்டில் (௩) துய்க்கப்பட்டிருக்கின்ற கூன்சாதியினுடைய பிறப்பு ‡ நின்னிற் குழந்ததோவென்றான். எ - று.

கழிந்தாங்கே

யாம்வீழ்து மென்று||தன் பின்செலவு முற்றீயாக்

கூனிகுழையுங் குழையு காண்

எ - து: அதுகேட்ட குறளன், யாம் நினை விரும்புவேமென்று கூறித் தன்பின்னே செல்லுதல் செய்தேயும் அதற்கு மனம்பொருந்தாத் கூனி நம் அருகுநின்றும் அவ்விடத்தே போய் நுடங்கும் நுடக்கத்தை நெஞ்சே பாரா யென அவள் கேட்பக் கூறினாள். எ - று.

உற்றியா, பெயரெச்சமறைத்திரிசொல்.

நக யாமை யெடுத்து நிறுத்தற்றாற் றோளிரண்டும் வீசி

யாம்வேண்டே மென்று விலக்கவு மொள்ளி மூந்

+காமர் நடக்கு நடைகாண்(சு) கவர்களைச்

சாமனார் தம்முன் செலவு X காண்க

க. “உழுந்தினும்.....பிறப்பு” என்பது ஒப்பின் வகை பத்தினுள், பிறப்பு வகையின் பாற்படுமென்பர் பேர்; தோல். மெய்ப். சூ. உஇ.

உ. பரத்தை யென்பது பேதை யென்பதுபோல உயர்தினை யொருமை யிரண்டிலும் வரும்போலும். கிடைத்த பிரதிகளிலெல்லாம் ‘பரத்தை யென்’ என்றே உள்ளது.

ங. ‘துயக்கப்பட்டிருக்கின்ற’ என்றும் படிக்கலாம்; ‘இருக்கின்ற’ என்பது வருவித்தது போலும்.

ச. (அ) “கேட்டுதொடைக் கவர்களைக்காமன்” சீவக. கஉகஅ.(ஆ) “கவர்களை கோன்சிலைக் காமனிவனென்று, மையலுள்ளமொடு” பெருங். (உ) கஇ:

(பேரறிவேறும்) *கேட்டதையது குவின், † பக்கத்தைப் புல்தலை, ‡ கிள்ளம். || தம்பின் செலவு + காமிகடக்கு நடைகாண்க வார்களை, x காண் என்பது.

மூன்றாவது மருதம் உகூ.

நூள்ந

எ-து: அதுகேட்ட கூனி, ஊருகின்ற(க)யாமையை எடுத்து* கேரேரிறுத் தினாற்போல நெடியலுய்த் (உ)தோளிரண்டையும் விலகவுக்குள்ளே வீசி, யாம் நினை விரும்பேமென்று விலக்காநிற்கவும் எம்மை விரும்பி வருகின்ற காம

ஊர் நடக்கும் நடையை நெஞ்சே காணியென்றான் ; அதுகேட்ட குறளன் ஒருவரை ஒருவர் முயங்குதற்குக் காரணமான கணியினையுடைய(௩)சாமனார் தமையனாகிய காமனார் நடையை நீ காணியென நடந்துகாட்டினான். எ - து.

௩௩ ஒலகாண், †நம்மு ணுகுதற் றெல இயர் நம்முண

||முசாவ்வங் கோனடிதொட்டேன்

எ - து: அதுகேட்ட கூனி, ஒஓ! - இவன் நடையைப்பாராயென நெஞ் சொடி கூறினான்; அதுகேட்ட குறளன் நம்முள்ளே நாம் கூடி மகிழ்தற்கு யான் நின் மெய்யைத் தீண்டிதற்குக் குறியிடம் + இன்ன இன்ன இடமா மென்று நம்முள்ளே நாம் உசாவக்கடவேம் ; இனி நின்னை இகழ்த்து கூருமைக்கு அரசன் (ச) அடியைத் தொட்டுச் சூளுற்றேயெனென்றான். எ - து.

௩௩, இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

க௭-க௮. (இ) “நாமவேள் கவர்களை” (ஈ) “காமனா, ரைதுலாக் கவர்களை” (உ) “அனங்க னாய்மலர்க், கவர்களை” துளா. நகர. க௮. குமார. இ; கக. எனப் பலவிடத்தும் வருவன ஒப்புநோக்கற் பாலன. (ஊ) “கவர்வு விருப்பாகும்” என்பது தோல். உரி. கு. சச.

க. (அ) “நீலத் தெண்ணீர் நீந்து மாமையிற், கோலக் குறுக்கை வாட் கூட்டுப் கழீஇப், பாலிகை பற்றிய குறள்வழிப்படரவும்” பெருங். (க) சச: உசக - உச௩. (ஆ) “தொட்டுப் பிடிபோலுங் கூனும் குறளாமை, விட்டு நடப்பனபோற் சித்தும்” கீலக. உ௭க௮.

உ. “வீரம் படக்கையை மெய்வழி வீசித், தேரை நடப்பன போற்குறள் சித்தினோ, டோரு நடத்தன” (கீலக. ச௩க.) என்பதும் அதில்,

“கையை மெய்வழி வீசி” என்பதற்கு, “விலாப்புடைக்குள்ளே கையை வீசி” என்று எழுதியிருக்கு முரையும் இங்கே அறிதற் பாலன.

௩. காமனாக்குச் சாமனென்ற தம்பி யொருவனுண்டென்பதை, இத்தாற் பக்கம், சசச: ௩-ஆம் குறிப்பால் அறிக.

ச. (அ) “ஐய குளி னடிதொடு குன்றெடு, வைமையக்குத் தக்க மணற்சீர் குள் கூறல்” பரி. அ: ௭௦ - ௭௧. (ஆ) “நி னடிதொடு கடனிது” (இ) “குமரிநி னடிதொடு பகிட னிது” சிலப். ௧௨: “சுடரொடு” துடியொடு” (ஈ) “மதிவாண் முகத்து மணீமே கலைதனை, யொழியப் போகே னுன்னடி தொட்டேன்” மணி. ௧௮: ௧௭௦ - ௧௭௧.

(பிரதிபேதம்) *கோநிறத்திழம், †காட்டிழம் ஒழுங்குநீர்ச்சிக்குறிப்புஅதேபேட்ட, ‡மங்குல மாதற்குடியி, || உராய்க் கோள், உராய்க் கோள். + இன்னகடையப் + இன்னதென்னவிடமம், x என்ருள் ஆங்காவுரை சபலின்,

இன்சு கலித்தொற்கை கூசி.

௩௭ ஆங்காக (க)சாயலின் மார்ப *வடங்கினேன் ஏள
 பேயும் †பேயுந் துள்ள லுறுமெனக்
 கோயிலுட் ‡கண்டார் நகாமை வேண்டுவ
 ||மண்டாத் தகடுருவ!வேறாகக் X காவின்சீழ்ப்
 | †போத ரகடாரப் புல்லி (உ) = முயங்குவேன்
 | துகடபு காட்சி யவையத்தா ரோலை
 | முகநி**காப் பியாத்துவிட் டாங்கு

எ - து: அதுகேட்ட கூனி, அப்படியேயாகுக; யானும் மென்மையால் இனிய மார்பனே! இகழ்த்து கூறுகலைத் தவிர்ந்தேன்; இனி இக்கோயிலுட் கண்டவர்கள் நம்மை ஏளயென †† இகழ்த்து பேயும் பேயுந் தம்மிலே துள்ளு தலை இக்கூணுந் குறளும் உறாநிற்குமெனக் கூறி நகாநிருத்தலை விரும்புவேன்; ஆதலால், அமையாத பொற்றகடுபோலும் உருவத்தினைபுடையாய்! கோயிலுக்கு நீங்கலாகக் காவின்சீழே போதருவாயாக; ‡‡ துகளறுகின்ற அறிவினை புடைய அவையிலுள்ளார் திரட்சிபொருந்தின ஓலையின்றலையைக்கட்டி அதன் தலையிலே (௩) ||| அரக்கிலச்சினை யிட்டுவிட்டாற்போல நிரம்பாத உடலின் உள்வாய் முயக்கம் பெற்ற நிறையும்படி இறுகப் புல்லிக் கூடக்கடவே X X மென்றான். எ - று.

க. “இன்சாயன் மார்பன்” கலி. சுரு: ௫. என்பதும் அதன் குறிப்பும்

“சாயலின் மார்பின்” கலி. ககஉ: உஉஎன்பதும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. இங்குள்ள பிரதிபேதத்தை நோக்கின், “கண்டார் நகாமை வேண்டுவ
றண்டா” என்பதை ஓரடியாக்கி, பிற்பகுதியைக் ககரவெதுகை நயம்
பொருந்தின நான்கடியாகப்பிரிக்கலாம். உரை இடங்கொடுக்கவில்லை.

ங. (அ) “ஓலை, யரக்குப்பொறி யொற்றி யாணையிற் போக்கி” பெருங்.
(ச) ௩௪. ௨௦௮ - ௨௦௯. (ஆ) “அரக்கிலச் சினையின் வைத்த, வெஞ்
சலி லோலை காட்ட” துளா. தூது. ௮௨. எனவும் (இ) “பொறியுடை
யோலை” (ஈ) “ஓலைத்தாழிற், பெரும்பொறி யண்ண லரும்பொறி
யொற்றி” (உ) “பொறியொற் றோலையோ டறியப் போக்கி” பெருங்.
(ஈ) ௪௫. ௩௦, ௫௮: ௮௧ - ௮௨, (ஊ) ௭: ௭௧. எனவும் (ஊ) “புன்புல
வழியடைத் தாக்கிலச் சினையெய்து” நாலாயிர. திருச்சந்த. ௭௧.
எனவும் வருவன காண்க.

(பிரதிபேதம்) * வணக்கினென் னெ, பேயும் பேயத்தன்ன, † பேயுமித்தன்னல், ‡ கண்
டோர் நகாமல், || கண்டாய்தகடு, x ரூயித்தீழ்ப், † போதியகடா, #
ருபங்குயென்றோடா தகஉர்பு. **யாப்பியாத்த. †† இசுழ்த்தகூறிப்பேயும்,
‡‡ தகஉர்தின்றயறிவினை. |||| அரக்கிலச்சிற விட்டேவிட்டாற்போல, x x
கண்டுப் போதலுபோதானெ.

மூன்றாவது மருதம் உக.

௭௭

ஆக்கு, அகச. போதந், போதரென விகாரமாயிற்று. “தோடே
மடலே” என்னும்(க)குத்திரத்தால் ஓலையென்றார்.

இதனால், இருவர்க்கும் மூன்னர் ககைபிறத்தது; பின்னர்ப் புணர்ச்சி
புவகை பிறத்தது.

இதனுள், (உ) “கோனடிதொட்டேன்” எனவும் “கோயினுட்கண்டார் நகாமை
வேண்டுவல்” எனவுங் கூறலின், அடியோரொன்பதுபெறுதும். (உ) “கொக்குரித்
தன்ன” எனத் தோல்திரைந்தமைகூறலின், இளமைதீர் திறமாகியபெருந்தினை
யாயிற்று. இது “வேட்கைமறுத்து” என்னும் (ச) பொருளியற்குத்திரத்தால்
வேட்கைமறுத்துக் கூறியபெருந்தினை. இஃது (ரு) ஊடற் பகுதியாகலின்
மருதத்துக்கோத்தார்.

இஃத 'என்னோற்றினகொல்லோ' எனவும் 'சங்கருச்சுருங்கி' எனவும் முட்டடியின்றிக் குறைவுசீர்த்தாகிய சொற்சீரடியும் வந்து, இரண்டடியான் இற்றதோர் கொச்சகமும் ஐஞ்சீரடுக்கிவந்த வெண்பா ஐந்தும் ஐஞ்சீரடியான் வந்த, கொச்சகம் ஒன்றும் இரண்டடிக்கொச்சகம் ஒன்றும் ஆசிரியத்தனை விரவின கொச்சகவெண்பாவும் பெற்று வெண்கலிப்பாவின் வேறுபட்டு வந்த கொச்சகக்கலிப்பா. (2௬)

௧. நொல். மரபி. கு. அக. இச்சூத்திரத்தின் போசிரிய ருரையிலும் ஓலையென்பது அகக்காழல்லாத ஓரறிவுயிராகிய புல்லின் உறுப்பாய் வருதற்கு, "துகடபுகாட்சி யவையத்தா ரோலை" என்பது மேற்கோள்.
௨. அடியோர் பாங்கினும் தலைமக்களுண்டென்பதற்கு, "நம்முணருதல் .....தொட்டேன்" "பேயும் பேயுந்.....வேண்டுவல்" என்னும் பகுதிகளை மேற்கோள்காட்டி, இது பெருந்திணைக்கண் அடியோர் தலைவராக வந்தது; என்னை? கோனடி தொட்டேனென்றமையானும் கோயிலென்றமையானும் இவர்கள் குற்றேவன்மாக்களாயிற்று என்றனர் இவ்வுரைகாரர்; நொல். அகத். கு. ௨௩.
௩. "உக்கத்து.....சிறிது" என்பது கொக்குரித்தன்னவென்பதனால் தோல் திரைந்தமை கூறலின் இளமை தீர்திறமாகிய பெருந்திணையென்பர், ௩௪; நொல். அகத். கு. ௫௧. இத்தூற்பக்கம் ௫௧௮; ௧-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.
௪. நொல். பொருளி. கு. ௧௭. இச்சூத்திரத்தின் இவருரையிலும் "எறித்த படைபோல்.....னுயிர்" "உழுந்தினுந்.....பிறப்பு" என்பவை அடியோர் தலைவராக வேட்கைமறுத்துணர்த்தியதற்கு மேற்கோள்.
௫. "உரிப்பொருளல்லன மயக்கவும் பெறுமே" என்னும் நொல். அகத். ௧௩ - ஆம் சூத்திரத்தின் இவருரையிலும், கணும் குறையும்..... உறும்பு கூறும் பெருந்திணை ஊடற்பகுதியதாகலின் மருதத்துட் கோத்தாரென்னும் குறிப்பு உள்ளது.

இளக

கலித்தொகை கூறி

(கூரு.) நில்லாங்கு நில்லாங்கிவர்தர லெல்லாரீ

நாற்றூங் கூந்தலா ரிற்செல்வா யிவ்வழி
யாறு மயங்கினை போறிநீ வந்தாங்கே
மாறினி நின்னூங்கே நின்சே வடிசிவப்பச்
செறிந்தொளிர் வெண்பல்லா யாம்வே றியைந்த
குறும்பூழ்ப்போர் கண்டே மனைத்தல்ல தியாது
மறிந்ததோ வில்லை வீவேறாப் பது ;

அ குறும்பூழ்ப்போர் கண்டமை கேட்டே னீயென்றும்
புதுவன வீகை வளம்பாடிக் காலிற்
பிரியாக் கவிகைப் புலையன்றன் யாழி
னிசுத்த செவிசாய்த் தினியிளிப் பட்டன
வீகைப்போர் கண்டாயும் போறிமெய் யெண்ணிற்
றபுத்த புலர்வில புண் ;

கச ஊரவர் கவ்வை யுனோந்தீயா யல்கனின்
றூரின்வாய்க் கொண்டு முயங்கிப் பிடிமாண்டு
போர்வாய்ப்பக் காணினும் போகாது கொண்டோடும்
பார்வைப்போர் கண்டாயும் போறிநின் றேண்மேலா
மீரமாய் விட்டன புண் ;

கக கொடிற்றுப்புண் செய்யாது மெய்ம்முழுதுங் கையிற்
றுடைத்துநீ வேண்டினும் வெல்லாது கொண்டோடு
மொட்டியபோர் கண்டாயும் போறி முகந்தானே
கொட்டிக் கொடுக்குங் குறிப்பு ;

உக ஆயி னாயிழா யன்னவை யானாங் கறியாமை
போற்றிய நின்மெய் தொடுகு ;

உடு அன்னையோ, மெய்யைப்பொய் யென்று மயங்கிய கையொன்
றறிகல்லாய் போறிகா ணீ ;

உஎ நல்லாய், பொய்யெல்லா மேற்றித் தவறு தலைப்பெய்து
கையொடு கண்டாய் பிழைத்தே னருளினி ;

உக அருளுகம் யாம்பாரே மெல்லா தெருள
வளித்துநீ பண்ணிய பூழெல்லா மின்னும்
வினித்துநின் பாணனோ டாடி யளித்தி

மூன்றாவது மருதம் ௩௦.

௫௭௭

விடலை நீத்தலி னேய்பெரி தேய்க்கு
நடலைப்பட் டெல்லாநின் பூழ்.

இது “கோடியோர் கோடுமை கடுமொள வோடியாது, நல்லிசை
நயந்தோர் *சொல்லோடு தொகைஇப், பதநீயீ னீங்கிய தநதிக்கண்” (க)
தலைவி (உ)பாத்தையரைப் (ஈ)பூழாக்கிக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

நில்லாங்கு நில்லாங் கிவர்தர லெல்லாநீ
நாறிருங் கூந்தலா ரிற்செல்வா (ஈ)†யில்வழி
யாறு மயங்கினை போறிநீ வந்தாங்கே

மாறினி நின்னாங்கே நின்(ஊ)†சே வடிசிவப்ப

எ - து: எடா! நீ நாறகின்ற கரிய கூந்தலையுடைய பரத்தையரில்
லின்கட் ||செல்கின்றாயாய் இவ்விடத்துப்போகின்றவழி தப்பிவந்தாய்போலே
இருத்தாய்; நீ இவ்விடத்துப் பார்த்து பாராதேகொள்; + அவ்விடத்தே நில்,
அவ்விடத்தே நில்; இனி நின்னுடைய பரத்தையர் மனைக்கண்ணே நின்
(ஈ)சிவந்த அடி மிகச் சிவக்கும்படி Xவந்தாற்போலப் போவென்றாள். எ - து.

செறிந்தொளிர் வெண்பல்லா யாம்வே றியைந்த

(எ)-+குறும்பூழ்ப்போர் கண்டே மனைத்தல்ல சியாது

மறிந்ததோ வில்லை வேறொர்ப்பது

க. தோல். உற்பியல். சூ. சு.

- உ. “காவற் பாங்கின் ஆங்கோர் பக்கத்திற் றலைவன் கூறியவற்றைக் கற்
பியவன் தலைவன் பகுநிலீர்வீங்கிய தகுதிக்கண், தலைவி பரத்தைய
ராகக் கூறுவனவும் இச்சூத்திரத்தானமைக்க. அவை மருதக்கலியுட்
கடவுட்பாட்டு முதலியன. அவற்றை ஆண்டுக்காட்டுதும் கண்டுணர்ச”
என்பது ஈண்டும் அறியத்தக்கது; நொல். அகத். கு. சடு. ௩௪,
௩. “கானமர் புள்ளும்.....எங்கையரே” அம்பிகாபதி. இசு.௦.
௪. “எம்மனை, வாரனீ வந்தாங்கே மாறு” கலி. அக: உ - ௩.
௫. “கண் சிவந்தில கால்கள் சிவந்தவே” “ஐவர் தூதுசென்று, பாதாம்
புயஞ் சிவத்தான்”
௬. “செவ்விரல் சிவப்பூர்” (கலி. எசு: ௬.) என்பதும் அதன் உரையும்
குறிப்பும் பார்க்க.
- எ. (அ) குறும்பூழ் மருதத்திற்குமுரித்தென்பது, “நாடொறும், கையுள்
தாநி விடினுக் குறும்பூழ்க்ஞ்சு, செய்யுள் தாரு மனம்” என்பதனாலும்
(பிரதிபேதம்) * சொல்லொடுக்கொண்கு, † அய்மழி, ‡ மேடி, || சொல்லிற் ற இவ்வீடத்து.
+ அய்வீடத்தேசில் இனி, X வந்தாப்போசேயோ, † குறும்பூழ்ப்போர்.

கவித்தொகை கூடு.

ஏ - து *அதுகேட்ட தலைவன், செறிந்து விளங்குகின்ற வெள்ளிய பல்
விளையுடையாய்! யாம் புதிதாக வந்து பொருத்தின † குறும்பூழ்ப்போர் கண்
டேம்; அய்வீடவல்லது கீ எனக்குத் தீங்காகக் கருதும் ஒழுக்கஞ் சிறிதும்
யான் அறித்ததோ இல்லையென்றான். ஏ - து.

ஓகாரம், ஐயம்.

அ குறும்பூழ்ப்போர் கண்டமை †கேட்டேனீ யென்றும்
புதுவண விகை வளம்பாடிக் காலிற்
பிரியாக் கவிகைப் || புலையன்றன் யாழி
ணிகுத்த செவ்சாய்த் தினியினிப் பட்டன
விகைப்போர் கண்டாயும் போறிமெய் யெண்ணிற்

றபுத்த புலர்வில புண்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, நீ எந்நாளும் குறும்புழிந்து போரைக் கண்டபடியை யான் கேட்டேன்; அது கூறக் கேள்; ஒருநாட் + கொடுத்தாற் போலன்றிப் புதிய வாயிருக்கின்ற கொடையினது பெருமையைப் பாடி நின் னிடத்தினின்று நீங்காத, யாழ்வாசித்தலாற் கவிழ்க்த கையினையுடைய பாணன் தன்னுடைய யாமோசையாலே முன்பு தாழ்க்கப்பட்ட செவிகளை அவன் + கூறுகின்றவற்றைக்கேட்டற்கு அவர்சாய்க்கையினாலே இப்பொழுது அக்கூற்றிலே புதிதாக அகப்பட்டனவாகிய பூழினுடைய புதிய போர்களைக் கண்டாயும்போலே இருந்தாய்; அதனை உண்மையாக எண்ணிற் புலர்ச்சி யிலவாகிய புண்கள் உன்னைக்கொன்றன; இதனை ஆற்றியவா தென்னென் றான். எ - து.

(ஆ) அது கோழியும் சிவற் (செவ்வல்) காடையும் கவுதாரியும் போலப் போர்த்தொழிலிற் சிறந்த பறவை யென்பது, “கறுவொடு மொன்றோ டொன்று காரணமின்றி + சீறிப், பொறியுடைக் குறும்புழ் தம்மிற் போர்செயப் பொருத்து மோதை, செறிமயிர்த் தகர்க டம்மிற் நீயெழத் தாக்க னேக்கி, யறைகழல் வீர ரார்க்கு மமலையை யவிக்கு மன்றே” என்பதனாலும் (இ) அதன் போர் காணல் ஆடவர்க்குரியமர பென்பது இச்செய்யுளாலும் “கலையின் வென்றியுங் கரிபரி யிர்தமே காலாண், மலையும் வென்றியுஞ் சூட்டுடை வாரணம் குறும்பு, முலைய மோதுவன் கடாப்பிற போரிடை யுறுத்திக், குலவும் வென்றியுங் கொண்டன வாடவர் குழுக்கன்” என்பதனாலும் அறியலாகும். (ஈ) குறும்புழ் என்பது ஒரு பறவைச்சாதிப் பெயரென்றும் இனஞ் சட்டியதன்மென்றும் கூறுவர் ஒருரைகாரர்; தோல். கிளவி. கு. கசி. குறும்புழ், காடையென்று வழங்கப்படும்.

(பிரதிபேதம்) * இதுகேட்ட, † குறும்புழிந்துபோரை, ‡ கேட்டனன். || புதியன். † கொடுத்தாப்போலன்றி, + கூறுகின்றவற்றைக்,

இனி நின் மெய்யிற் புலர்வில்லாப் புண்கள், எண்ணிப்பார்க்கில் அங்
 வெண்ணைக் கெடுத்தனவென்றமாம். இனி என்றும் புதியனவாகிய பூழினது
 வளப்பத்தை யாதோசைபோலே பாடி அப்பூழ் பொருத்தமிடத்து விட்டு
 நீங்காத புலையென்று புலையனுக்கு அடைகூறினான். யாதோசைகேட்டாரை
 அகப்படுக்குமாறுபோல இவன் பாட்டும் அகப்படுத்தலின் யாழிற்பாடியென்
 றான். †பூழைத் தடவித் கவிழ்த்தகையினையுடைய புலையன்-† பூழ் பொருத்த
 மவன்; புலையன்மன்னுடைய இப்பொழுதிப்பொழுது அகப்பட்டனவாகிய
 பூழ், தத்தஞ் செவிகளைச் சாய்த்து இவன் கூறும் (க)மந்திர முதலியன கேட்
 கையினாலே அவன் தன்வசமாகத் தாழ்த்தப்பட்ட பூழ்; அப்பூழின்போரைக்
 கண்டாயும்போறியெனப் பூழிற்கும் ஏற்பதோர் பொருளுந்தோன்றினிந்தது.
 இனி, யாழின் இருத்த செவிக்கு, யாழைப்போலும் (உ)மந்திரத்தாற் சூழ்ந்த
 செவியென்பாருமுள்.

கச (நு)ஊரவர் கவ்வை யுளைத்தீயா யல்கனின்

றாரின்வாய்க் கொண்டு முயங்கிப் பிடிமாண்டு

போர்வாய்ப்பக் காணினும் போகாது ||கொண்டாடும்

பார்வைப்போர் கண்டாயுர் போறியின் றேண்மேலா

மீரமாய் விட்டன புண்

எ - து: ஊரிலுள்ளார் கூறும் அலருக்கு வருந்தாயாய்த் தங்குதலை
 புடைய நின் மார்பிற் றாரிடத்தே கையாலே அணைத்துக்கொண்டு தழுவி
 அகப்படுத்துதலாலே மாட்சிமைப்பட்டு வேறுஞ் சிலரை அகப்படுத்திக்
 கொண்டு - வருந்தர்புப் பார்வையாகப் போகவிட்ட மகனிராலே உண்டான
 ஊடற்போரை வாய்ப்பக் கண்டாராகிலும் அதற்குஊழிப்போகாதேண்ணைக்
 கைக்கொண்டு துகருவ கலவிப்போரைக் கண்டாயும்போலே இருந்தாய்; நின்
 தோளிற் புண்களெல்லாம் புலராமல் ஈரமாயே கிடந்தனவென்றான். எ - து.

இனி, ஊரிலுள்ளார்எக்காலமும்பூழ்பொருத்தித்-†திரிவையென்று கூறும்
 ஆரவாரத்திற்கு வருந்தாயாய் மார்பிலே அணைத்துக்கொண்டு முயங்கித்

க. "சொல்லுஞ் சுவட்டவர் சொல்லுக சொல்லுகாற், சொல்லும்
 பலவுள சொன்னபின் - வெல்லும் ..... பூழ்" என்பதும்

‘சொல்லக்கடவ மந்திரம் பலவாவன: தீற்றும் அரிசி ஓது மந்திரமும், பச்சிலை பிணசந்து தடவும்போது சொல்லு மந்திரமும், செவியுள் னுறுத்து மந்திரமும்’ என்று எழுதியிருக்கும் அதன் விசேடவுரையும் ஈண்டு அறிதற்பாலன; பு - வே. பெருத்திணை. வென்றிப் ௧.

உ. “மந்திரம் கேட்டுஞ் செவிய போல” பெருங். (ச) ௩: ௮௭.

௩. “ஊரவர் செனவை” துறள். ௧௧௪௭.

(பிரதிபேதம்) * புலர்விலபுண்கள், † அப்பழமுத்தடவி. ‡ பூழ்ப்பொருத்து. || சென் டோடும். + வகுத்தற்குப்பார்வை, X கண்டார்வாரிதும். † திரியடுந்து

இஊர்

கவித்தொகை கூறி.

தசை கரையும்படி கையாற் பிடித்தலாலே மாட்சிமைப்பட்டுத் தனக்கு மாறாகிய பூழின் போரை வாய்ப்பக் காணினும் அதற்கு அஞ்சிப் போகாதே போர்செய்தலைத் தன்விடத்தேகொண்டு * பின்னும் போர்செய்யும் பார்வை யாகிய பூழின் போரைக் † கண்டாயும்போறியென வேறுமோர் பொருள் தோன்றி நின்றவாறு காண்க.

கூக கொடிற்றுப்புண் செய்யாது மெய்ம்முழுதுங் கையிற் றுடைத்துநீ வேண்டினும் வெல்லாது ‡ கொண்டாடு மொட்டியபோர் கண்டாயும் போறி (க) முகந்தானே கொட்டிக் கொடுக்குக் குறிப்பு

எ-து: இவட்கு வருத்தமாகவுங்கடுமென்றகருமிப் புணர்ச்சிக்காலத்துக் கவுளிடத்துச் செய்யும் வடுக்களையுஞ் செய்யாமல் மெய்ம்முழுதையும் கையாலே எப்பொழுதுந் தடவி நீ விரும்பினும் நீ தன்னை வெல்லாமற் கொண்டு புணரும் ஒட்டிலையுடையானது கவலிப்போரைக் கண்டாயும் போலே இருந்தாய்; நின் மனக்குறிப்பை நின் முகந்தானே || காட்டிக் கொடாநிற்குமென்றான். எ - று.

௧. (அ) “முன்னக்காட்டி முகத்தினுடையா” (ஆ) “முன்ன முகத்தி

னுணர்ந்து" (இ) "ஒருவன், முகனுரைக்கு முண்ணன்ற வேட்கை"
 (ஈ) "முன்ன, முகம்போல முன்னுரைப்ப தில்" (உ) "அடுத்தது
 காட்டும் பளிங்குபோ னெஞ்சங், கடுத்தது காட்டுமுகம்" (ஊ) "முகத்
 தின் முதுக்குறைந்த துண்டோ வுவுப்பினுங், காயினுந் தான்முந்
 தறும்" (எ) "முகநோக்கி நிற்க வமையு மகநோக்கி, யுற்ற துணர்
 வார்ப் பெறின்" (ஏ) "ஒளிப்பினு முள்ளம், படர்ந்ததே கூறுமுகம்"
 (ஐ) "நோக்கி யறிகல்லாத் தம்முறுப்புக் கண்ணாடி, நோக்கி யறிப
 வதுவேபோ-ளேக்கி, முகனறிவார் முன்ன மறிப" (ஓ) "முகத்தினுந்
 பொருண்முடிவு கண்ணினுள்" (ஔ) "தூத னின்முகப் பொலிவி னுந்
 சுடர்க், காது வேலினுன் கருமமுற்றுற, வோதி ஞானிபோ லுணர்ந்த
 பின்" (ஐ) "நோக்கின னவர்முக நோக்க நோக்குடைக், கோக்கும
 ரருமடி குறுக" (ஐ) "அற்றந்தான், மணங்கள் போல முகமு மறைக்கு
 மே" (அ) "சின்தை யுண்ணெடுஞ் சேற்றச் சிறுமுகந், தந்தளிப்ப"
 (ஆ) "அகத்தியன் முகத்திற் காட்ட" (ஔ) "முழையுறு சீய மன்
 னன் முகத்தினு வகத்தை நோக்கிக், குழையுறுமெய்யன் பைய வரன்
 முறை கூற லுற்றான்" (ஈ) "உளத்தனவாண் முகத்தனவா யுதிக்கு
 மவை குறிப்பினுந், நெளித்துரைத்தல் சீர்மைத்தே" (உ) "உள்ள
 முகத்திற் சுடர்சிற்ப" (ஊ) "அகத்தி னமுரு முகத்திற்றெரியும்."

(பிரதிபேதம்) * பின்னும்பின்னும்போர். † கண்டாய்போறி. ‡ கொண்டோடும். || கொட்டிக்.

முன்னுரைத்து மருதம் ௨௦.

இடிக்

தான் விரும்பிய நீர்வினையாட்டுமுதலியவற்றிலே உன்னை ஒட்டுதலை
புடையான்.

இனி மருத்திதெற்குச் செவியின் மயிரைப் பறிக்குங்காற் புண்
ணைப் பறியாதே மெத்தெனப் பறித்து மெய்யைமுழுக்கப் பலகாற்றுடைத்து
நீ இவ்வாறு *கொண்டாடினுந் தான் எதிர்த்த பூழினை வெல்லாமல் அப்பூழி
னைக்கொண்டு போர்செய்யும் (க) இயக்களுகிய பூழின் போரைக் கண்டாயும்
போறியென வேறுமொரு பொருள்தோன்றி நின்றவாறு காண்க.

௨௩ ஆயி னாயிழா யன்னவை யானால் கறியாமை

† போற்றிய நின்மெய் தொடுகு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், அப்படியாயின், ஆயிழாய்! நீ கூறுகின்ற அத்தன்மையவான குறிசீனை யான் அவ்விடங்களிற் செய்தறியாமையை நின் னெஞ்சிடத்தே போற்றுதற்கு நின் மெய்யைத் தொட்டுச் சூளுறவே னென்றான். எ - று.

தொடுமென்றும் பாடம்.

உரு அன்றையோ

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, †அம்மையோவென இகழ்ந்து கூறினள்.

எ - று.

மெய்ப்பைப்பொய் யென்று மயங்கிய கையொன் றறிகல்லாய் போறிகா ணீ

எ - து: அதுகேட்ட || தலைமகன், யான் கூறுகின்ற மெய்யைப் பொய் யென்று மயங்கிய நீ உலகவொழுக்க மொன்றும் அறியாய்போலே இருந்தாய் காணென்றான். எ - று.

உள நல்லாய், (உ) பொய்யெல்லா மேற்றித் தவறு(ஈ) தலைப்பெய்து கையொடு - கண்டாய் பிழைத்தீத னருளினி

க. இயக்கன்-இயக்குபவன்; "இயக்கவி னியக்கி யாருமே" சீவக. ௧௦௧௫.

உ. (அ) "பொய்யெல்லா மேற்றி.....அருளினி" என்பதை இவ்வுரைகாரர் (தொல். கற்பி. கு. ௫.) மேற்கோள் காட்டி, இது தலைவன் தின்றுகனி

பிரிவி னஞ்சிய பையுளில் அடங்குமென்றார். (ஆ) "பாத்கையி னகற் சியிற் பிரித்தோட்டுறுகி, பிரத்தலுந் தெளித்தலும்" என்பதன் உரையிற், இப்பகுதியை இரத்தற்கு மேற்கோள்காட்டினர் இளம்பூரணர்; தொல். அகத். கு. ௪௪. 'ஒன்றாத் தமரினும்'

உ. (அ) "பண்டு மொருகாற் கண்டகத் தடக்கிய, வையப் புரத்தையைத் கையொடு கண்டே, யினிப்பொய் புண்ணு மேழைய மல்லம்" பெருங்.

(பிரதிபேதம்) * கண்டபடிற்றுத் தானெநிற் பூழினை வெல்லாமல்பூழினைக். † போற் திபுந் திம்மெய். ‡ அம்மையோவென, || தலைவன் - கண்டகம்.

எ-து: பின்னும் கல்லாளே! யான் * செய்த தவறகளை என் தலையிலே ஠யிட்டு என் பொய்களையெல்லாம் எனக்கு ஏறத் தெளிவித்து என் களவைக் கையோடே பிடித்துக்கொண்டாய்; யாலும் நினைநத் தப்பினேன்; இனி எனக்கு அருளென்றான். எ - று.

உ.க. † அருளுகம் யாம்யாரே மெல்லா தெருள
வளித்துநீ பண்ணிப பூழெல்லா மின்னும்
விளித்துநின் பாணனோ டாடி || யளித்தி
(க) விடலை நீத்தலி னோப்பெரி தேய்க்கு
நடலைப்பட் டெல்லாநின் பூழ்

எ - து: அதகேட்டு அவன், ஏடா! யாம் நீ கூறியவாரே X அருளுவேம்; அங்ஙனம் அருளுதற்கு யாம் யாராந்தன்மையையுடையேம்? விடலாய்! நின் பூழெல்லாம் நீமுன்னர் அளித்துப் பின்னர்க் கைவிடுதலின் † நின்னடிப்பிலே அகப்பட்டு நோயைப் பெரிதாகப் பொருந்தும்; அவை வருந்தாதபடி நீ உனக்கு ஆம்படி பண்ணின பூழெல்லாவற்றையும் இன்னும் நின் பாண னாலே அழைத்துவிட்டு அவற்றின்மனந்தெனியும்படி அளித்து ** ஆடுவாயாக வென்றான். எ - று.

எனவே, பரத்தையர்க்கும் பூழிற்கும் ஏற்ப நின்றது.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்வாகிய உவகைபிறந்தது.

“கொடுமை யொழுக்கக் கோடல் வேண்டி, யடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை நெருங்கிக், காத லெங்கையர் காணி னன்றென, மாதர் சான்ற வகையின் கண்ணும்” (உ) என்றதனால் அருளினியென அடிமேல் வீழ்ந்தவாறும், †† அரு ளுகம் யாம்யாரேமெனக் காதலமைந்தவாறும், அளித்தியெனப் பண்ணி நின் பெண்டிர் கொள்வரென்றவாறும் காண்க.

(க) ௪0: ௪௬0 - ௪௬௭. (ஆ) “தான்முன் கண்ட தவற்றின ளாதலிற், சென்ற வாயிற் கொன்றல ளாடி” பெருங். (க) ௩௭: ௧௬௭ - ௧௬௮.

க. “பரத்தையி னகற்சியிற் பிரிந்தோட் குறுகி, பிரத்தலந் தெளித் தலும்” என்பதனுரையில் ‘விடலை நீ நீத்தலின்.....நின்பூழ்’

என்பதை மேற்கோள்காட்டி, இதில் மருதநிலத்திற்றலைமகன் விடலை
யெனப்பட்டா எனென்பர் இளம்பூரணர்; நொல். அகத். கு. சச.
 'ஒன்றத்தமரினும்'

உ. நொல். கற்பி. கு. ச. இச்சூத்திரப்பகுதிய னுரையில் (அ) 'கவ்வாய்
 .....பூழ்' என்பதை மேற்கோள்காட்டி, "இதனுட் 'கையொடு
 கண்டாய் பிழைத்தேனருள்' என அடிமேல்வீழ்ந்தவாரும் 'அருளுகம்
 (பிரதிபேதம்) * செய்யாத, † இட்டெனப்பொய்களை. ‡ அருளுக யாய்யாடு யெல்லா,
 || அளித்தவிடலை, + கீக்கலின், X அருளுகம் அங்கணம் + அங்கடிப்பிலே,
 ** ஆளுயாயக, †† அருளுகம் யானைக்காடலையக்தவாரும் காண்க.இது.

மூன்றாவது மருதம் உக.

௫௮௩

இது பல கொச்சகங்களும் வருதலிற் கலிவெண்பா வழப்பின் வேறு
பட்டு வந்த கொச்சகக்கலி. (௩௦)

(கூ.) ஏந்தெழின் மார்ப வெதிரல்ல நின்வாய்ச்சொற்
 பாய்ந்தாய்ந்த தாணைப் பரிந்தானு மைந்தினை
 சாந்தழி வேரை சுவற்றாழ்ந்த கண்ணியை
 யாங்குச்சென் றீங்குவந் தீத்தந்தாய் கேளினி
 ௫ ஏந்தி, எதிரிதழ் நீலம் பிணைந்தன்ன கண்ணாய்
 குதிரை வழங்கிவரு வல்;
 ௭ அறிந்தேன் குதிரைதான்
 பால்பிரியா வைங்கூந்தற் பன்மயிர்க் கொய்சுவன்
 மேல்விரித் தியாத்த சிகழிகைச் செவ்வுளை
 ௧௦ நீல மணிக்கடிகை வல்லிகை யாப்பின்சீழ்
 ஞாலியன் மென்காதிற் புல்லிகைச் சாமரை
 மத்திகைக் கண்ணுறை யாகக் கவின்பெற்ற
 வுத்தி யொருகாழ்நா லுத்தரியத் திண்பிடி
 நேர்மணி நேர்முக்காழ்ப் பல்பல கண்டிகைத்
 ௧௫ தார்மணி பூண்ட தமனிய மேகலை

நூபுரப் புட்டி லடியொ டமைத்தியாத்த
 வார்பொலங் கிண்கிணி மார்ப்ப வியற்றிநீ
 காதலித் தூர்ந்தநின் காமக் குதிரையை
 யாய்சுதை மாடத் தணிநிலா முற்றத்து
 ௨௦ ளாதிக்கொளீஇய வசையினை யாகுவை
 வா துவன் வாழிய நீ;

யாம் யாரேம்' எனக் காதலமைந்த வாறும் நீ நீத்தவின் பூழெல்லாம்
 நடலைப்பட்டு நோய்ப்பொரிதேய்க்கும், அவற்றைஇன்னும்வீளித்து நின்
 பாணனேடு ஆடியளித்துவிடு என இப்பணிதல் நின் பெண்டிர்க்கு
நன்றமென்றவாறும் கூறியவாறு காண்க. ஈண்டுப் 'பூழென்றது,
குறிப்பினற் பரத்தையரை' என்பர். இளம்பூரணர்; 'அவனறிவு'
 (ஆ) ஈச்சினூர்க்கினியர் "மெய்யைப் பொய்யென்று.....பூழ்"
 என்றபகுதியை மேற்கோளாகக்காட்டி, இங்கே தாமெழுதியிருக்கும்
 விசேடக் குறிப்பையும் எழுதியிருக்கிறார்.

௫௮௪ கலித்தொகை கூட.

- ௨௨ சேகா, கதிர்விரி வைகலிற் கைவாளுடக் கொண்ட
 மதுரைப் பெருமுற்றம் போலநின் மெய்க்கட
 குதிரையோ வீறி யது;
- ௨௫ கூருகிர் மாண்ட குளம்பி னதுநன்றே
 கோரமே வாழிகுதி ரை;
- ௨௭ வெதிருழக்கு நாழியாற் சேதிகைக் குத்திக்
 குதிரை யுடலணி போலநின் மெய்க்கட
 குதிரையோ கவ்வி யது;
- ௩௦ சீத்தை, பயமின்றி யீங்குக் கடித்தது நன்றே
 வியமமே வாழிகுதி ரை;
- ௩௨ மிகநன், நிணியறிந்தே னின்றிநீ யூர்ந்த குதிரை

பெருமணம் பண்ணி யறத்தினிற் கொண்ட
 பருமக் குதிரையோ வன்று பெருமரின்
 னேதில் பெரும்பாணன் றாதாட வாங்கேயோர்
 வாதத்தான் வந்த வளிக் குதிரை யாதி
 யுருவழிக்கு மக்குதிரை யூரன் யூரிற் பரத்தை
 பரியாக வாதுவனா யென்றும்ற் றச்சார்த்
 திரிகுதிரை யேறிய செல்.

*இது “கோடியோர் கோடுமை கடுமேன வோடியாது, நல்லிசை
 நயந்தோர் சொல்லோடு † தொகைஇப் பகுதியீ வீங்கிய நகுதீக்கண்”
 (க) ‡ தலைவி பரத்தையரைக் குதிரையாக்கிக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

க. (அ)தொல். கற்பி. கு. சு. இச்சூத்திரப் பகுதியினுரையிலும் ஈச்சினூர்த்
 கினியர் இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டி, “இதனால் பாணன்
 றாதாட வாதத்தால் வந்த குதிரை யென்பதனால், அவன் கூட்டிய
 புதிய பரத்தையர் என்பதனால் அவன் பகுதியினின்றும் நீங்கியவாறும்
 குதிரையோ லீறியதென்பது முதலியவற்றாற் கொடுமை கொஞ்சச்
 சடுகின்றவாறும் அதனை நீங்கிய பரத்தையரைக் குதிரையாக்குகிற்த்
 தானதற்குத் தக்குரின்மவாறும் காண்க” என இதனிறுதியிலுள்ள
 குறிப்புக்குச் சிறிதுவேறபட ஒரு குறிப்பும் - எழுதியுள்ளார். (ஆ)
 இந்நாற்பக்கம் இளஎ: உ - ஆம் குறிப்பு இங்கும் அறியத்தக்கது.

(பிரதிபேதம்) * உறு பகுதியீங்கிய, † தொகையுபகுதி, ‡ தலைவிசையது.

மூன்றாவது மருதம் ௩௧.

௫ அநி

(க) ஏந்தெழின் மார்ப வெதிரல்ல நின்வழிச்ச்சொற்
 (உ) பாய்ந்தாய்ந்த தானைப் பரிந்தானா ஈமைந்தனை
 சார்தழி வேரை சுவற்றழந்த கண்ணியை
 யாங்குச்சென் (௩) திங்கு|வந் தீத்தந்தாய்

எ - து: உயர்ந்த அழகினையுடைய மார்பனே! நின் வாயிற்கொல்
 நினக்கு மாறல்ல; நின் தன்மைகண்டு வினாவுகின்றேன்; நீ மடிவிரிந்து கரை
 யற்று முசிந்த (ச) புடைவையையுடைய அமையாத வலியினையுடைய;

சந்தனம் அழிதற்குக் காரணமான || வேர்வையையுடைய; தோட்கட்டிலே
 கிடந்து நிறங்குறைந்த கண்ணியையுடைய; ஆகையினாலே எவ்விடத்தே
 சென்று இவ்விடத்தே வந்தாயென்றான். எ - று.

சு கேளினி

எந்தி, (ரு)எதிரிதழ் நீலம் பிணைந்தன்ன கண்ணாய்

குதிரை வழங்கிவரு வல்

X எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், யான் கூறுகின்றதனை இப்பொழுது
 கேள்; உயர்ந்து தன்னில் இணையொத்த நீலப்பூவைத் தொடுத்தாலொத்த
 கண்ணினையுடையாய்! குதிரையேறி வருவேனென்றான். எ - று.

க. “எந்தெழின் மிக்கான்”

உ. (அ)ஆய்தலென்பது உள்ளதனுணுகமாகிய குறிப்புணர்த்து மென்ப
 தற்கு, இவ்வடி மேற்கோள்; தோல். உரி. கு. ஈச. சேலை; கு. உச.
 ‘ஒய்தல்’ தெய்வச். கு. ஈஉ. நசு; நன். உரி. கு. கடி. இரா; இ-வி. கு.
 உசக. (ஆ) “பாய்ந்தாய்ந்த மா” பதிந். சுக: எ.

ஈ. “நங்குவந் தீத்தந்தாய்” என்பது முன்னிலை முற்று வினைத்திரிசொல்
 லுக்கு மேற்கோள்; தோல். எச்ச. கு. சுக. நசு.

சு. புடைவையென்பது ஆண்பாலாருடைக்கும்பெயராய்ப் பண்டிவழங்கிற்
 றென்பது; முல்லைப். இக. மது. இகடி. பு - வே. வாகை. கசு;
 பெருந். பெண்பாற். கடி. உரையாலும், “மெய்தருவா நெறியடை
 வார் வெண்புடைவையெய்குழந்து” என்னும்சேக்கிழார்செய்யுளாலும்
 அறியலாகும்.

ஊ. (அ)“நீலத், தெதிர்மலர்ப் பிணைய லன்னவிவ. னரிமதர் மழைக்கண்”
 (ஆ)“நெடு நீர் பயந்த நிரையிதழ்க் குவளை, யெதிர்மல ரிணைப்போ தன்
 னதன், னரிமதர் மழைக்கண்” எனவும், (இ) “மலர்பிணைத் தன்ன

மாயிதழ் மழைக்கண்" (ந) "மாத்தாட் குவளை மலர்பிணைத் தன்ன,
 (பிரதிபேதம்) * மைநிலைச் சாந்தழி. † வந்தீத்தாய் கேளினி; எ - னு. ‡ புடைய யோடே
 அமையாத, || வேர்ப்பையுடைய, † என்ருள் பின்னர்த்தலைணயன் உறு
 கின்றனை இப்பொழுதுகேள் ஏந்தி, x எ - னு: உயர்ந்து தன்வில்,
 74

௫௮௬

கவித்தொகை கூகூ.

- ௭ அறிந்தேன் குதி~~யை~~* தான்
 பால்பிரியா (க)வை~~யை~~ந்தற் பன்மயிர்க் கொய்சுவன்
 மேல்விரித் தியாத்த சிகழிகைச் செவ்வளை,
 ௯0 லீல மணிக்(உ)கழிகை வல்லிகை,யாப்பின்சீழ்
 ஞாலியன் மென்காதிற் புல்லிகைச் சாமரை,
 †மத்திகைக் கண்ணுறை யாகக் கவின்பெற்ற
 வுத்தி யொருகாழ்நா †லுத்தரியத் திண்பிடி,
 நேர்மணி நேர்முக்காழ்ப் பல்பல கண்டிகைத்,
 ௧௫ தார்மணி பூண்ட தமனிய மேகலை,
 தூபுரப் புட்டி, லடியொ டமைத்தியாத்த
 வா||பொலங் கிண்கிணி, யார்ப்ப .÷ வியற்றிரீ
 காதலித் தூர்ந்தநின் காமக் குதிரையை
 யாய்சுதை மாடத் தணிநிலா முற்றத்து
 ௨0 ளாதிக் +கொள்இ யசையினை யாருவை
 வாதுவன் வாழிய ரீ

மாயிதழ் மழைக்கண் மாயு யோனொடு"(உ)"தாமலர்த் தாமரைப் பூவி
 னக்கண், மாயிதழ்க் குவளை மலர்பிணைத் தன்ன, திருமுகத் தலமரும்
 பெருமதர் மழைக்கண்"(ஊ)"குவளையின் பிணையல் செற்று.....செவ்
 விரிபொதித்த வாட்கண்" (எ) "கொங்கிவருக் கருங்குழவி பெருந்
 தடங்க ணிருங்குவளைப் பிணையல் போல..... ..திளைத்த வன்றே"
 எனவும் (ஏ) "முதுகீர்ப் பழனத்துத் தாமரைத் தாளி, னெதிர்மலர்

மற்றவன் கண்ணெக்கும்” (ஐ) “கண்ணே, புகழ்சா முமரை யலரினைப் பிணையல்” எனவும் வருவன காண்க.

- க. (அ) “ஐங்கூர்த லுளர” கலி. ௧௦௫: திரு. (ஆ) “நாறைங் கூந்தற்...
 .....மகளிர்க்கு” (இ) “இருளைங் கூந்த வின்றுயில்” (ஈ) “சிவ்
 லைங் கூந்தல்” அகம். சுரு: ௧௮ - ௨௦; ௨௩௩: ௧௫; ௨௬௧: ௩. (உ)
 “நாறைங் கூந்த னணித்தென” (ஊ) “புயலைங் கூந்தல்” (எ) “நா
 றைங் கூந்த னெக்குதய ரெய்த” கீலப். ௧௦: ௪௩; ௧௧: ௧௦௬,
 ௧௫: ௧௭.

உ. களிகையென்பது, கழிகையெனத் திரிந்துநின்றது; களிறு கெளி
 மென்பன கடிறு கெடிமெனத் திரிந்து வருதலுங் காண்க; வட
 மொழியில் திரிந்துவந்ததென்றலுமாம். “கண்ணார் களிகை” “திருக்

(பிரதிபேதம்) * தாள் எ - த: இதகேட்ட தலைவி நீ ஏறின குதிரைதான் யானறிந்தேன் அத
 னைக்கேள் பால்பிரியா, † மத்திகைகண்ணறை. ‡ உத்திரியத். || பொலக்
 கிண்டினி, + பயிற்றி. + கொளியிய வசைவினை யாகுவா யாதவன்.

முன்னூவ து மருதம் ௧௧. ௫௮௭

*எ - த: இதுகேட்ட தலைவி, நீ ஏறின குதிரைதான் யானறிந்தேன்;
 அதனைக்கேள்; ஐம்பாற்பகுதி நீங்காத ஐந்தகையினைபுடைய கூந்தலாகிய

பலமயிர்களைப் பலகாலும் கத்திரிகையிடுங்கு†கேசாரியின்மயிரினையும், மயிர்
 முடியின்மேலே விரித்து நிலபெறுத்தின ‡ தஞ்சாகிய சிவந்த தலையாட்டத்
 தினையும், || கீலமணியைத் தோலிலேவைத்துத் தைத்துச்செய்த, கட்டுவடமாகிய
 கழுத்திற் கட்டுதலையுடைய + வல்விகையினையும், மெல்லிய காதிற் கிடக்கும்

(உ) புல்விகையென்னும்புணுகிய கீழேகாலும் இயல்பையுடைய (௩) கன்ன
 சாமரையினையும், (௪) தெய்வலுத்தியென்னும்புண்ணருகே துவக்கி ஒருவடமாய்
 நாலுஞ் சுட்டியாகிய, குதிரை கண்ணற்கண்டு அஞ்சும்படியாக விட்டுவைத்த
 அழகுபெற்ற (௫) சும்மட்டியினையும், தாலாற்செய்யப்பட்ட உத்தரியமாகிய

“கேழ்ச்சுகளிகை” என்பவை பெருங்கதை. இதனைக் கண்டிகையின் சிதைவென்பாருமுள்.

க. கேசாரியென்பது, இங்கே குதிரையின் பிடரிக்குப் பெயராய் வந்துள்ளது; கேசரம் - பிடரிமயிர்; அம்மயிரையுண்டாமயால் இதற்குக் கேசரியென்று பெயராகி அது இடையே நீண்டவந்ததுபோலும்; வடமொழியில் குதிரைக்குக் கேசாரியென்ற பெயர் சிறப்பான்மை வழங்குமென்பு. கேசாரியென்னுஞ் சொல் “சுவல்” (மது. ௩௩௧.) என்பதற்கும் ‘உணை’ (நேடுநல். ௬௩.) என்பதற்கும் பொருளாக இவ்வுரை காரரால் ஆளப்பட்டிருக்கிறது.

உ. புல்லிகை - கன்னப்புவென்னும் அண்கலம்; குடைக்கடுக்கனெனினும் வாளியெனினும் பொருந்தும்.

௩. கன்ன சாமரை - குதிரையின் காதிலணியும் சாமரை.

ச. (அ) “நெய்ய - தியொமி - லம்புரி வயின்வைத்து” ழநகு. உ௩; (ஆ) “தெய்வ வுச்சு - ழநர் வலம்புரி.....மையீ ரோதிக்கு மாள் - து” சீலப். சு: ௧௦௬ - ௧௦௮.

இ. சம்மட்டி - சவட்டை; இது சாட்டையென வழங்கும்; சவுக்கென்பது மீது. நன்றாக அடிப்பது (அடித்து ஒட்டுவது) என்னும் பொருட்டாகிய சம்மர்த்தியென்னும் வழக்காற்றற வடசொற்சிறைவுபோலும் மத்திகையென வருதலும்நோக்குக. இச்சொல் மலையாளத்திலும் சம்மட்டியென்றேவழங்கும்; கன்னடத்தில் ‘சம்மட்டிகெ’ என ஒருசொல் உண்டென்றும் அதுசாம்பட்டிகையென்பதன் திரிபென்றும் கூறுவர்.

(பிரதிபேதம்) * ஏ - து: பால்பிரிசுவல் - ஐம்பாற்பகுதி, † கேதாரியின்மயிரினையும் சவலாகுபெயர்; சிகழிகை மேல்விரித்தியாத்த செவ்வூராமயிர்முடியின், ‡ (‘குஞ்சியாகிய’ என்பதுமுன்பதிப்பு) || நீலமணிக் கடிகை யாப்பின் வல்லிகை - நீலமணியாற் செய்த - வல்லிகையினையும்; அது நீலமணியைத் தோலிலே வைத்துத் தைத்தது. மென்தாநிற் புல்லிகைக்கீழ் ஞாலியல் சாமரை - தன்மெல்லிய காதிற் .....கன்னசாமரையும், உத்தியொருகாழ் கண்ணுறையாகக்கவின்பெற்ற மத்திகை - தெய்வவுத்தியென்னும்.....சம்மட்டியினையும், தூலுத்திரியத்தின்பிடி - தூலாத் செய்யப்பட்ட

திண்ணிய(க) *குசையிணையும்; இனமொத்த மணிகளாற்செய்த தன்னிலொத்த முக்கண்டன் கட்டுவடமாகிய பலபலநிறத்தையுடைய † கண்டிகையிணையும், பொன்னாற்செய்தமேகலையாகியகழுத்திலேகட்டினசதங்கைத் ‡ தண்டையிணையும்" அடியிடத்தேசமைத்துக்கட்டின ஒழுகின்பொன்னாற்செய்த (உ) சதங்கையும்" அடியிடத்தே சமைத்துக்கட்டின (ங) சிலம்பாகிய (ச) கெச்சையும் ஆரவாரிப்பச் செலுத்திகீகாதலித்துஏறினவிருப்பத்தையுமுடையகுதிரையைச் (ரு) செண்டு வெளியிலன்றி அழகிணையுடைய சாந்து வாரின மாடத்தில் அழகிணையுடைய (சு) நிராமூற்றத்தே (எ) ஆதியென்னும் நெடுஞ்செலவை அதற்குக் கொளுத்தி இளைத்தாய்; ஆகையினலே நீமேல்(அ)நல்ல அரசவாரிய லுருவை; நீ வாழ்வாயாகவென்றான். எ - று.

- க. குசை - கடிவாளம்.; குதிரைக்கயி ரென்றலுமாம்.
- உ. "தாரும் புட்டிலு மரற்றலு" கீவக. கஎஎஉ.
- ங. தூபுரமும் சிலம்பும் வெவ்வேறண்கலமாகவும் கூறப்படும்; "தூபுரம் புலம்பிடச் சிலம்பு நொந்தழ" என வருதலும் காண்க.
- ச. கெச்சை, வாயில்லாச் சதங்கை யென்பர்.
- ரு. செண்டுவெளி-வையாளிவீதி; இது யானை குதிரைகளைப்பயிற்றுதற்கும் கடுகச்செலுத்துதற்கும் உரிய இடம்.
- சு. நிரா மூற்றம் - நிலவன்பயன்கொள்ளுதற் குரித்தாய் மேலே வேயாத மேற்றளம்; இது வடமொழியில் சந்திர சாலை யென வழங்கும்; வழக்கில் மொட்டை மாடியெனப்படும்.
- எ. "அடிபடு மண்டிலத் தாதி போகிய, கொடிபடு சவல விடுமயிர்ப் புரவியும்" மது. ௩௬௦ - ௩௬௧.
- அ. 'நல்ல வாசவாரியன்' என்றே எடுகளிலிருப்பதை நோக்க, நல்ல வாசி வாரியனென்றிருக்க வேண்டுமோ வென்று உண்டான ஐயத்தை

இச்செய்யுளின் ஈற்றயல் வரி உரையாகிய 'நீ யூசுவாரியமய' என்ற தொடர் நீக்கி அரசுவாரியமென்று துணியச்செய்தது.

(பாதிபேதம்) அசையினையும், கோமணி.....கண்டிகை - இனமொத்த. கண்டிகையினையும்; அது தோலிலே மூன்று நிரையாகப் பலநிறத்து மணியைவைத்துத் தைத்துக் கழுத்திற்கட்டுவது; தமனிய்மேகலை பூண்டமணித்தார்-பொன்முத்தி, கண்டையினையும், அடியொடமைத்தியாத்த நூபுரப்பட்டில் - அடியிடத்தே சமைத்துக்கட்டின சிலம்பாகிய கெச்சையும்; ஒடி, உருபுமயக்கம். அடியொடமைத்தியாத்த வார்பொலக்கிண்கிணி-அடியிடத்தே.....சதங்கையும்; சதங்கை பரத்தைக்குங் குதிரைக்குமொக்கும். ஆர்ப்பவியற்றி - புட்டிலுஞ் சதங்கையும் ஆரவாரிப்பச் செலுத்தி யென்க. நீகாதலித்தார்த்த காமக்குதிரை - நீகாதலித்துப் புணர்ந்த நின் னுடைய காமத்தைபுடைய பரத்தையை பெனவும் நீகாதலித்தேறின.....குதிரையெனவும் நின்றது. செண்டு வெளியிலன்றி.....கொளுத்தவினைத்தாயாகையினாலே.

மூன்றாவது மருதம் நக.

நீ அக

ஆதி(க)மாதியென்பவற்றுள் ஆதி-நெடுஞ்செலவு. நீகாதலித்தார்த்தமயிர் முதலியவற்றையுடைய, காமக்குதிரையை ஆர்ப்ப இயற்றி ஆதிக் கொளீஇ அசையின யென்க.

சுவல், ஆகுபெயர். ஒடி, உருபுமயக்கம். சட்டியெல்

சிகழிகைமேல் விரித்தியாத்த செவ்வையெனமாறுக. நீலமணிக்கடிகையாப்பின்வல்லிகையென்க. மென்காதிற் புல்லிகைக்கீழ் ஞாலியல் சாமரையெனவும், உத்தி யொருகாழ் 'கண்ணுறையாகக் கவின்பெற்ற மத்திகையெனவுங் கூட்டுக. தமனிய மேகலைபூண்ட மணித்தாரெனமாறுக.

கண்டிகை, தோலிலே மூன்று நிரையாகப் பலநிறத்து மணியைவைத்துத் தைத்துக் கழுத்திற்கட்டுவது.

அடியொடமைத்தியாத்த என்பதனை வார்பொலக்கிண்கிணி நூபுரப்பட்டில் இரண்டற்கும் கொள்க.

சதங்கை, பரத்தைக்குங் குதிரைக்கும் ஒக்கும்.

நீ காதலித்துவந்த நின்காமக்குதிரை எபைதற்கு, நீகாதலித்துப் புணர்ந்த
நின்னுடைய காமத்தையுடைய பரத்தை[யெனினுமாம்.] (எனவுங்கொள்க.)

உஉ சேகா, கதிர்விரி வைகலிற் றைவாருஉக் கொண்ட
மதுரைப் பெருமுற்றம் போலநின் மெய்க்கட்
குதிரையோ வீறியது

எ - து: ஞாயிற்றின் கதிர் விரிகின்ற விடியற்காலத்தே கையிற் பிடித்த
அலகாலே (உ) தூரலை வாருதல்கொண்ட மதுரையிற் பெரிய முற்றம்போல
நின்மெய்க்கட் கீறியது †குதிரையோ? எ - று.

சேவகா, சேகா எனத் திரிந்து நின்றது; விகாரமெனினுமாம்.

‡வாருதலென அலகும் பெற்றது; வீறுதல் - கீறுதல்.

உரு கூருகிர் மாண்ட || குளம்பின தூரன்றே

கோரமே வாழிகுதிரை

எ - து: அக்குதிரை கூரிய உகிராலே மாட்சிமைப்பட்ட குரத்தினே
+யுடையது; ஆகலின், மிகவுங் கொடிதே; †அதனை ஏறுகின்ற நீ தப்பின்றி
வாழ்வாயாக. எ - று.

க. மாதி - வட்டமாயோடல்.

உ. தூரால் - செற்றை சூப்பை.

(பிரதிபேதம்) * கொளீஇயயசைவினெய்க, சேகா, சேவகாயென்பது.....விகாரமுமாம்.
கதிர்விரியாவைகலிற், †குதிரையோ வாருதலென அலகும்பெற்றது கீறுதல்.

‡ (யாரு யாருஉவென அலகுபெற்றது என்பது முன்பிப்பு) || குளம்பினது
வன்றே. † உடையதுயாதலின், †இதனை.

கூகூ

கவித்தொகை கூகூ.

உஎ வெதிருமுக்கு நாழியாற் சேதிகைக்க(க)குத்திக்
குதிரை (உ)யுடலணி போலநின் மெய்க்கட்

குதிரையோ கவ்வியது

எ-து: மூங்கி(௩)லுழக்காலும் நாழியாலும்(ச)சேதிக்கையென்னும்பெயரை
புடையதொழில்களாக *வண்ணங்களைத் தேராய்த்துக்குத்தின குதிரையுடலிற்
(௫)பக்கரைபோல நின்மெய்க்கட்கவ்வியதுகுதிரையோகூறயென்றான்.எ - து.

௩௦ சீத்தை, பயமின்றி யீங்குக் கடித்தது நன்றே

வியமமே வாழிகுதிரை

எ - து: சீ! கெட்டது; தனக்கொரு பயமின்றியிருக்க வடுப்படுத்தற்கு
உரித்தல்லாத இடத்தே வடுப்படுத்திற்று; ஆதலால், இக்குதிரை பெரிதும்
†வியப்பே; அக்குதிரையை ஏறின நீ தீய்கின்றி வாழ்வாயாக. எ - து.

வியவென்னும் உரிச்சொல் முதனிலையாகப்பிறந்து வியமமெனப் பெயர்
படநின்றது; அம் அசை. உரிச்சொன் முதனிலையாக எல்லா நிலைகளும்
பிறக்குமாறுணர்க. இனி விஷமமென்னும் வடமொழியென்பாரும் உள்.
அது ஷடகரம் பெற்றே வருமென உணர்க.

“வேட்கை மறுத்துக் ||கிளந்தாங் குரைத்தன், மரீஇய மருங்கி னூரித்
தென மொழிப்”(சு)என்பதனுள், ஒன்றென முடித்தலால், மரீஇயவாறு ஏனைய
வற்றிற்குங்கொள்கவென்று அதனுள் இழிந்தோர்கூற்றைஉயர்கூற்றோர்கூறுவன
அமைத்தாம். அவை: வீறுதலுங் கவ்வதலும்.

க. ‘குத்திக்குதிரை’ என்றே பிரதிகளிலுள்ளது; ‘குத்தின குதிரை’
என்னு முரையைநோக்க, ‘குத்தி குதிரை’ என்றிருக்கலா மென்று
தோற்றுகிறது.

உ. “புடைப் போர்ப் புளகத் துடப்புமறை பருமந்து” பெருங். (க)சஅ: எ
௩. உழக்கு நாழி யென்பவை முகத்தலளவைக் கருவிகள்.

ச. சேதிக்கையென்பது, யானைக்கு உரித்தாகக் காளிதாஸ மஹாகவியாற்
கூறப்பட்ட பத்திச்சேதம்போலக், குதிரைக்கு உரித்தானதொரு
சித்திர விசேடமாயிருக்குமென்று அறிஞர் கூறுகின்றனர்.

ஊ. பக்கரையென்பது குதிரைச்சேனமென்னும் பொருளினதாய், (கீவக.
கஎஎஉ. துளா. கல்யாண. கச. அரசியற் ௨௩௦.) செய்யுண்டையிலும்
(பெரும்பாண். சகஉ; முல்லை. எஉ; நெடுநல். ௩௬௧, கீவக. ௫௬௭)
உரை நடையிலும் பயின்று வருதல்காண்க.

க. தோல். பொருளி. கு. கள. இச்சூத்திரத்தின் இவருரையிலும் இக் குறிப்போடு “கு.கிரையோ வீறியது” என்பது மேற்கோள்.

பூதம்) * யன்னங்கள். † வியமமே இக்குகிரையை, ‡ முதனியாக எல்லா நிலைகளும் பிறக்குமாறுணர்க. அதுவியமமென்ப பெயர்ப்படின்மற அம்மகை வியமென்றும் வடமொழி, || கிளர்ந்தாக்கு.

மூன்றாவது மருதம் ௩௧.

௩௧௧

௩௨ மிகநன், நிணியறிந்தே னின்றூரீ யூர்ந்த குதிரை
பெருமணம் பண்ணி யறத்தினிற் கொண்ட
(க)பருமக் குதிரையோ வன்று * பெருமநின்
னேதில் பெரும்பாணன் றாதாட வாங்கேயோர்

† வாதத்தான் வந்த வளிக் குதிரை யாதி
யுருவழிக்கு மக்குதிரை யூரனீ யூரிற் பரத்தை
பரியாக ‡வாதுவனா யென்றுமற் றச்சார்த்
திரிகுதிரை யேறிய செல்

எ - து: இன்று நீ ஏறிய குதிரை மிகவும் || நன்றாயிருந்தது ; அதனை இப்பொழுதறிந்தேன் ; அது x தான் அறதால் கூறிய, வழியாற், பெரியமணஞ் செய்துகொண்ட (௨) மேகலையை யுடைய காமக்கிழத்தியாகிய குதிரையோ அன்று; பெருமா ! பாண்டொழிற் கு ஏதிலனாகிய பெரிய பாணன் னாதாய்ச் (௩) செல்ல, அவ்விடத்துப்பரத்தையருடனே உண்டான மாறுபாட்டாலேவந்த

(ச) காற்றுப்போற்கடிய குதிரை; அதுதான் நினது பழைய உருவை முற்கூறிய மே கெடுக்கும்; ஆதலால், அக்குதிரையை இனி ஏறாதேகொள்; அன்றி அப் பிறகு குதிரையாக நீ அரசவாரியலாய் எந்நாளும் + ஏறில்மேல் ஈண்டுவாராக் கூடில் திரி; இனி ஈண்டுத் - தாழ்க்ககில்லாதே அக்குதிரையை ஏறுதற்குப் போ... த் தலைவி புலந்துகறிஞள். எ - று.

க. பருமமென்பது, குதிரைச்சேணத்துக்குப்பெயராய்வருதல்: (நேடுநல். களக, நாலடி. கசக, கள. கக. பெருங். (க) சடி: எ, (உ) கடி: கடு) இவற்றாலும் அறியலாகும்.

உ. மேகலையுள், பருமமென்பது ஒன்று; அது பதினெட்டுக் கோவை யுடையது; “பருமர் காங்கிய பணிந்தேத் தல்குல்” (முருகு. கசக.) என்பதும் அதனுரையும்பார்க்க. பதினான்கு கோவையுடைய தென்று கூறவாரும் உளர்.

ங. ஆடுதலென்பது செல்லுத லென்னும் பொருட்டாய் வருமென்பதை, “நின்றுதாடித் துறைச்செல்லாள்” கலீ. எஉ: கங. என்பதனாலும் இந்நூற்பக்கம் சநடு: ச-ஆம் குறிப்பாலும் அறிக.

ச. (அ) “கால்கினர் தன்ன கதழ்பரிப் புரவி” (ஆ) “கால்கினர் தன்ன கடுஞ்செல விவுளி” (இ) “காற்கடுப் பன்ன கடுஞ்செல விவுளி” (ஈ) “காவியக்கன்ன கதழ்பரி” (உ) “காவியற்புரவி” (ஊ) “வளிசுடத் தன்ன வாச்செல விவுளியொடு” .(எ) “காவியற் கவிமா” (ஏ) “வளிதொழி லொழிக்கும் வண்பரிப்புரவி” (ஐ) “காவிய விவுளி”

3ரத்பேதம்) * பெருமானின், † வாதத்தால், ‡வாதவாயும்மற்றச்சார். || கங்குலிக்குத்தலை
X தானதல், † ஏறியெண்டு, மேல்செண்டு, ‡ தாழ்க்கில்லாதே.

நிகுஉ கவித்தொகை கள.

இதனுட் (க) ‘பாணன் னூதாடவந்த’ என்றதனான் அவன் கூட்டிய புதிய பரத்தையரென்பதூஉம் அறத்தினிற்கொண்டகுதிரையோவன்று என்பதனால், காமக்கிழத்தியன்றென்பதூஉம் அவன் பகுதியி ளீங்கியதூஉம் மேனியில் வடுக்கள் நெஞ்சினைச் சமீகின்றதூஉம் பரத்தையரைக் குதிரையாகக் கூறித் தான் அதற்குத் தக்குகின்றதூஉங் கூறியவாறுணர்க. “மாபுநிலை திரியா *மாட்சிய” (உ) என்பதனால், தலைவி அங்கனங்கூறும்வழுஅமைத்தாம். இதனுள் மடன் அழிந்த டுவழுமைதி, “தன்வயிற் காத்தலு மவன்வயின் வேட்டலு, மன்ன விடங்க எல்வழி யெல்லா, மடனெடு நிற்கல் கடனென மொழிப” (ங) என்பதனான் அமைத்தாம்.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இது †சொற்சீரடி பெற்று ஐஞ்சீரடுக்கிவந்தகவிவெண்பா.

(௩௧)

(3௧௭.) அன்னை கடுஞ்சொ லறியாதாய் போலநீ
யென்னைப் புலப்ப தொறுக்குவேன் மன்யான்
சிறுகாலை யிற்கடை வந்து குறிசெய்த
வவ்வழி யென்றும்யான் காணேன் றிரிதர
வெவ்வழிப் பட்டாய் சமனாக விவ்வெள்ளல்;
க முத்தேர் முறுவலாய் நம்வலைப் பட்டதோர்
புத்தியானை வந்தது காண்பான்யான் றங்கினைன்;
அ ஒக்கும்;
அவ்வியானை வனப்புடைத் தாகலுங் கேட்டேடன்
அவ்வியானைதான், சுண்ணநீ ருடி நறுநரு நீருண்
டொண்ணுதல் யாத்த திலக வவிரோடைத்
தொய்யில் பொறித்த வனமுலை வான்கோட்டுத்
தொய்யகத் தோட்டிக் குழைதாழ் வடிமணி

க. இந்நூற்பக்கம் ௫௮௪; க - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. தொல். அகத். கு.சுதி; இந்நூற்பக்கம் ௫௭௭; உ-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

௩. தொல். பொருளி.கு. ௧௧. இச்சூத்திரத்தின் இவருரையில், "இவ்வீரிடத்
தும் மடனழிதலுடையனென வழுவமைத்தார்; அது 'குதிரைவழங்கி
வருவல்' என்று அவன் கரந்தவழி அதனை மெய்யெனக் கோடலன்றே
மடமை; அங்ஙனம் கொள்ளாது 'அறிந்தேன் குதிரைதான்' எனப்
பரத்தையார்கட் டங்கினையெனக் கூறுதலின், இது மடனழிந்த வழு
வமைதியாவிற்று" என்னுங் குறிப்புக் காணப்படுகின்றது.

(பிரதிபேதம்) * மாட்டுமைய, † வழுவமைத்தத்தன். † சொற்சீரடியும்பெற்று.

- யுத்தி பொறித்த புனைபூண் பருமத்து
 கடு முத்தேய்க்கும் வெண்பனகைதிறந்து
 நன்னகர் வாயிற் கதவ வெளில்சார்த்து
 தன்னலங் காட்டித் தகையினுற் காறட்டி வீழ்க்குந்
 தொடர்தொடராக வலந்து படர்செய்யு
 மென்றோட்டடக்கையின் வாங்கித்தற் கண்டார்
- ௨௦ நலங்கவளங் கொள்ளு நகைமுக வேழத்தை
 யின்றகண் டாய்ப்பா லெவ்வென்மைப் பொய்ப்பதுநீ;
- ௨௨ எல்லா, கெழீஇக் கொடிசெறித்த தோவினை தத்திக்
 தழீஇக்கொண் டீந்தாயுநீ;
- ௨௪ குழீஇ, அவாவினாற் தேம்புவா ரிற்கடை யாறு
 வ்வாவணி யூந்தாயுநீ;
- ௨௬ மிகாஅது, சீர்ப்பட ஷண்ட சிறுகனி யேருண்க
 ணீர்க்குவிட் டீந்தாயுநீ;
- ௨௮ சார்ச்சார், நெறிதா ழிருங்கூந்த ணின்பெண்டி ரெல்லாஞ்
 சிறுபாக ராகச் சிறற்றாது றெல்ல
 விடாஅது நீயெம்மில் வந்தாயன் வியானை
 கடாஅம் படுமிடத் தோம்பு.

இது “கொடியோர் கொடுமை கடுமென.....புதிய விங்கிய
 தகுதீக்கண்” (க) தலைவி (௨) பாழ்தையரை யானையாகக் கூறிப்புகலத்தது.

இதன் பொருள்.

- (௩) அன்னை கடுஞ்சொ லறிபாதாய் போலநீ
 †பென்னைப் புலப்ப தொறுக்குவேன் மன்யான்
 (௪) சிறுகாலை யிற்கடை வந்து குறி †செய்த

க. தோல். கற்பியல். கு. சு.

உ. இந்துறப்பக்கம் ௫௭௭: ௨-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

௩. “அன்னை கடுஞ்சொல்.....எள்ளல்” என்பது பரத்தையர் அன்பி
றும் * கூடியதற்கு (* கூறியும், ஞன்றும் பிரதிபேதம்) மேற்கோள்;
தொல், களவீ. கு. கடுக. இளம்.

௪. (அ) “ஒருபாற் கிளவீ யேனைப்பாற் கணும்” என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கு,
 ‘ஒருபக்கத்துக் கூறிய பொருண்மை ஒழிந்த பக்கத்துக் கண்ணும்’
 (பிரதிபேதம்) * புலாந்தது, † என்னைபுலப்பது, ‡ செய்தவழி யென்றுயான் காண.

75

இகூச

கவித்தொகைகள்.

வவ்வழி யென்றும்யான் காணேன் றிரிதர
 வெவ்வழிப் பட்டாய் சமுனாக விவ்வெள்ளல்

எ - து: நீ தலைநின்று ஒழுக்கின்ற பரத்தை, யான் புணர்தற்கு நீ
 குறித்தல்செய்த *அவ்விடத்து¹எந்நாளும் உன்னைச் காணேனாய் பலகாலங்
 திரிதலைச் செய்ய, நீ எவ்விடத்தே போனாயென்று நாட்காலத்தே எம்முடைய
மனையின் வாசலிலே வந்து கடுஞ்சொற் சொல்லி உன்னைப் புலக்கின்ற
தொழிலை நீ அறியாதாய்போல இப்பொழுது நடுவாக நின்று இக்கணம்
எம்மை இகழ்கின்ற இகழ்ச்சியிடத்து யான் என்னை மிகவும் ஒறுத்துக்கொள்
வேன்; நீ எந்நாளும் அத்தன்மையையென்றான் தலைவி. எ - று.

சு (க)முத்தேர் முறுவலாய் நம்(உ)வலைப்பட்டதோர்
 (ந)புத்தியானை வந்தது † காண்பான்யான் றங்கினைன்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், முத்தையொக்கும் முறுவலையுடையாய் !
 நம்வலையிலே அகப்பட்டவந்த தொரு புத்தியானை ஈண்டு வந்தது; அதனை
 ஏறிக் †காண்பதாக யான் தங்கினை னென்றான். எ - று.

வருவகைதாம் வழக்கு நெறி யென்று கூறப் என்று பொருளும்
 ‘மனையோண்மாட்டும் காணக்கிழத்திமாட்டும்நிகழும்புணர்ச்சியும் பிரிவும்
கூடலும் பரத்தையர் மாட்டும் நிகழும்’ என்று விளக்கமும் எழுதி;
 “சிறுகாலை.....காணேன்” என்ற பகுதியைப் புணர்வுகுறித்து

வந்ததற்கு மேற்கோள் காட்டினர் இளம்; நொல். பொருளி. கு. ௨௬.
 (ஆ) “சிறுகாலைப் பட்ட பொறியும்” (இ) “சிறுகாலை, யட்டில் புகா
 தான்” நாலடி. ௧௪௦, ௩௬௩.

௧. (அ) தலைமகன், தனதொழுக்கத்தைத் தலைமகண்மாட்டுக்கார்துணர்த்தும்
 வழி அவன் மடனழிய நின்றதற்கு, “முத்தேர் முறுவலாய் நம்வலை...
 .....கேட்டேன்” என்னும் பருதிகளை மேற்கோள் காட்டி,
 “முத்தேர்.....தங்கினேன்” என்றவழி, அதற் குடம்படாது
 “அவ்வியாணை வணப்பு.....கேட்டேன்” எனப் பொய்கூறினா
 னென்னும் கருத்தினனாகிக் கூறுதலின் மடனழித லாயிற் றென்
 பர் இளம்; நொல். பொருளி. கு. ௧௦. ‘தன்வயிற்’ (ஆ) “முத்தேர்
 முறுவலாய்” இந் தூற்பக்கம் ௩௬௦: ௨ - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.
௨. “மும்மத்ததுவாவை, வலையை வீசியே பிடித்திட மதித்துளாரென்ன”
௩. “காவற் பாங்கி னான்கோர் பக்கமும்” என்புழி, “புத்தியாணை வந்தது
 காண்பான் யான் நங்கினேன்” என்பதனால், யானையைக் காத்தற்குப்
 பிரித்தேனெனத் தலைவன் கூறினானென்பர் ௩௪; நொல். அகந். கு.
 ௪௧.

(பிரதிபேதம்) * இடந்த † காண்பான் நங்கினேன், ‡ காண்பதாயான்,

மூன்றாவது மருதம் ௩௨.

௩௬௫

அ லுக்கும்

(க) அவ்வியாணை வணப்புடைத் தாகலுங் கேட்டேன்
 அவ்வியாணை தான், சுண்ண(௨)ரீ ருடி (௩) நறுநறு ரீருண்

டொண்ணுதல் யாத்த திலக வளி*ரோடைத்

(ச) தொய்யில் பொறித்த வனமுலை வான்கோட்டுத்

தொய்யகத் தோட்டிக் குழைதாழ் வடிமணி

யுத்தி பொறித்த புண்பூண் பருமத்து

௧௫ முத்தேய்க்கும் † வெண்ப னகை திறந்து

(௫) நன்னகர் வாயிற் கதவ வெளில் ‡ சார்ந்து

தன்னலம் காட்டித் தகையினும் காறட்டி வீழ்க்கும்

தொடர் தொடராக || வலந்து படர் செய்யு

மென்றோட்டடக்கையின் வாங்கித்தற் கண்டார்

உ. நலம் x கவளம் கொள்ளு நகைமுக வேழத்தை
யின்றுகண் டாய்போ லெவனெம்மைப் பொய்ப்பதுநீ

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, நீ கூறியது ஒக்குமென நெஞ்சொடு கூறி,
பின்னர் அவன் கேட்பு + அந்தப் புத்தியானை, ஒள்ளிய நெற்றியிலே நிலை
பெறுத்தின (கூ) திலகமாகிய விளங்கிய = பட்டத்தினையும், தொய்யில் எழுதின

க. கலி. கூஅ: கூஉ-ஆம் அடிக்குறிப்பின்க ணுள்ள அம்பிகாபதி கோவை.
(இக௦.) செய்யுள், ஈண்டும் அறியத்தக்கது.

உ. "நீரூடிய களிற் போல" பட். சஅ.

ங. "தெண்கட் டேறன் மாந்தி" அகம். ஈஉக: க.

ச. "தொய்யில் பொறித்த சணங்கெதி ரிளமுலை" மது. சகச.

இ. நன்னகரென்பதனை இவ்வடியின் முன்னடிக்கும் தன்னலமென்பதனை
இவ்வடிக்கும் ஈற்றுச்சீராக்கிலும் மூன்றடியையும் அவையடியாக்கலுமாம்.

க. திலகமென்பது நெற்றியிலணியும் ஓரணிகலமுமாம்; இதனை (அ)
"ஒருத்தி தெரிமுத்தஞ் சேர்ந்த திலகம், ஒருத்தி யரிமா ணவிர்குழை
யாய்கா துவாங்க" (கலி. கூஉ; ஈஉ-ஈச) என்பதனாலும் (ஆ) உதயனன்
வாசவத்தையின் அணிகளைக் கண்டு புலம்புமிடத்து, "அந்தியுண்
முளைத்த வெண்பிறை போலச், செந்தீச் சிறுநுதன் மூழ்கத் தீத்து,
நிலமிசை மருங்கின் வீழ்த்தனை யோவெனத், திலக நோக்கிப் பலபா
ராட்டியும்", (பெருங். (உ) கக: அஅ-கச.) என்று கூறுதலாலும் அறிய

(பிரதிபேதம்) *ஒடை தொய்யில். + வெண்பண்ணை. †சாய்த்த, சாய்த்த. || வலந்துபடர்,
x வேழக்கொள்ளும், + யந்தபுத்தியானை, = வட்டத்தினையும்.

அழகினை யுடைய முலைபாகிய வெண்மையை யுடைய தோட்டினை யும்; (க) தொய்யகமென்னுந் தலைக்கோலமாகிய தோட்டியினை யும், தாழ்ந்த மகாக்குழையாகிய வடித்த மணிகளையும், திருவைப் பொறித்துவைத்த புனைந்த தலைப்பணியாகிய கழுத்துமெத்தை யினை யும் உடைத்து; ஆகையினாலே அழகுடைத்தாகலும் பிறர் கூறக்கேட்டேன்; அந்த யானையான் கண்ணமாகிய நீற்றை அணிந்து கரிய கள்ளாகிய நீரை உண்டு நல்ல மனைவாசலிற் கதவமாகிய கம்பத்தைச் சேர்ந்து அதனோடே துவக்குண்டகே தனக்குச் சங்கிலியாகக் கட்டுண்டு தன்னழகைக் காட்டி அவ்வழகாலே ஒருவரும் போகாந்படி காலைத் தடுத்து வீழ்க்கும்; அதுவேயுமன்றிப் பிறாக்கு வாகுத்தத்தைச் செய்யும் மெல்லிய தோளாகிய தடக்கையாலே வாங்கிக்கொண்டு தன்னைக் கண்டாருடைய நலமாகிய கவனத்தை முத்தையொக்கும் நகையினை யுடைய வெண்பல்லித் திறந்து கொள்ளும்; அந்தச் சிரிப்பை முகத்தேயுடைய வேழத்தை இன்று கண்டாய்போலே நீ எம்மைப் பொய்யாக்குவது என்ன பயனை யுடைத்தென்றான். எ - று.

“பருமப் பணையெருத்திற் பல்பாணை புண்கூர்ந்து” (உ) என்றார் பிறரும். ஆடியென்பது முதலிய செய்தெனெச்சங்கள் வீழ்க்குமென்னும் முற்றுச் சொல்லோடு || முடித்தன. அதுவேயுமன்றிக் கவளமுங் கொள்ளுமெனப் பின்னும் முடிந்த முடிக்க. — நகையேவேழமென்றது சுட்டாய் நின்று.

உஉ எல்லா, தெய்தீ இத் தொடிசெறித்த + தோளினை தத்தித் தழீஇக்கொண் டீர்ந்தாயு நீ

எ - து: எடா! x தொடியைச் செறித்த தோளாகிய மருமத்தே கெழுமித் தழுவிக்கொண்டு பின்னர்த் தத்தி ஏறினாயும் நீ எ - று.

இது முபக்கமும் புணர்ச்சியுய கூறிற்று. யானையாதலின், தத்தியூர்ந்தாயென்றான்.

உச சூழீஇ, அவாவினற் றேம்புலா றிற்கடை யாறு
வுவாவுணி யூர்ந்தாயு நீ

லாகும். (இ) “சிந்தூரத் திலகதுகற் சிந்தூர்தின்” (ஈ) “தாரா ரோடைத் திலகதுகற் சயிலம்” வில்லி. கிருட்டினன். கக. நான்காம்போர். ௩௨. எனபுழி யானைநெற்றியிலும் திலகம் கூறப்படுகின்றது.

க. "தொய்யகம்" கலி. உஅ: சு. இதற்கு, பூரப்பாளை யென்று பொருள்

கூறவர் அடியார்க்கு நல்லார்; சீலப். சு: க௦௭.

உ. களவழி. உஅ.

(பிரதிபேதம்) * நறிநாயி, † முகத்தையுடைய, ‡ பயணடைத்த, || முடியும் அறவேய மன்றிக் கவழும், + கைகவேழமென்றது. + தோளினைத் தந்திற்றழிவிட், x தொழிற்த்தோள.

சூர்நூவ் து மருதம் ௩௨.

இசூர்

எ - து: நின்மேல் வேட்கையால் எதிர் கொண்டுவந்து கூழ்ப் பின்னர் வருந்துகின்ற பரத்தையருடைய மனையின் வாயிலே வழியாகக் கொண்டு போய் அவ்வியானையை அழகுண்டாக ஏறினாயும் நீ. எ - று.

உவாவென்றதனை இனையமகளிராகவும் யானையாகவுங் கூறக. அது யுகம் உகமாயினுற்போல் நின்றது.

உஅ மிகாஅது; சீர்ப்பாட வுண்ட சீறாகளி மோருண்ட னீர்க்குவிட் நிற்க்தாயு நீ

எ - து: நின்னை மிகாமற் சீர்மைப்பட நுகர்ந்த சிறிய களிப்பினையுடைய அழகினையுடையவாகிய மைபுண் தகண் அழும்படி சிலநான் விட்டுப் பின்னர்க் கூடினாயும் நீ. எ - று.

நின்னைக் கைகடவாமல் சூர் அளவிற்பட மதம் பிறத்தற்கு வேண்டுவன வற்றை உண்ட, சிறிய களிப்பையுடைய, மங்க ளழகை உண்டற்குக் காரண மான கண்ணையுடைய (க)யானையை நீர்க்கு விட்டு ஏறினாய் நீ என்றும் ஒரு பொருள் தோன்றிின்றது. அழகையுண்டல்-அவரைக் கொல்லுதல். கண், ஆகுபெயர்.

உஅ சீர்ச்சார; (உ) நெறிநூழிருங்குந்த னின்பெண்டி. ரெல்லாஞ் சிறுபாக ராகச் (௩) சிறற்றது || ரெல்ல

க. "நிறையழி கொல்யான நீர்க்குவிட் டாய்குப், பறைபறைத் தல்லது செல்லற்க" கலி. இசு: ௩௨ - ௩, என்பதும் இந்நூற்பக்கம் ௩௨௬:

ச-ஆம் குறிப்பும் இங்கே கருதத்தக்கன.

உ. (அ) எல்லாமென்னுஞ்சொல் உயர் திணைக்கண் உள்பாட்டுத்தன்மைக்கே வருமென்றும் அது "நெறிதாழ்நுங்கூந்தனின்பெண்டி ரெல்லாம்" எனப் படர்க்கையின் வருதல் இலக்கணவழக்கன்று; நின் பெண்டி ரெல்லாநு மென்னுஞ்சொல் எல்லாமென மருஉவழக்காகி வந்த தென்றும் அதனைச் செய்யுண்மருங்கினுமென்னும் அதிகாரப்புறநடையாற்பிறநூன் முடிபெனத் தழீஇக் கோடலுமா மென்றும் கூறவர் தெய்வச்சிலையார்; தொல். பெயரி. கு. ஈஉ. 'எல்லாமென்னும்'

(ஆ) எல்லா மென்பது "தன்னுளுறுத்த பன்மைக்கல்லது உயர்திணை மருங்கினுக்கயில்லை" என்பதனால், சிறுபான்மை முன்னிலைக்கண்ணும் படர்க்கைக்கண்ணும் வருமென்றகொண்டு, "நெறிதாழ்நுங்கூந்தனின்பெண்டி ரெல்லாநு, சிறுபாகராக" என்பதனைப்படர்க்கைக்கண் வந்ததற்கு (தொல். பெயரி. கு. ஈஉ.) நச்சினுர்க்கினியரும், (இ) இ-வி. கு. ககக. இ-வி. நூலாரும் மேற்காள காடவிவர்; (ஈ) இதனை, சேனாவரையர் இடவழு வமைத்யென்பர்; தொல். பெயரி. கு. ஈஉ.

ஈ. சிரற்றுதலென்பது சிரறுதலென்றும்வரும்; உடற்றுதல் உடறுதலென அருகிவருதலும் காண்க.

பிரதிபேதம் * சீர்மையட, † கண்ணி அழும்படி, ‡ சாஅர்ச் சாஅர், || மெல்லவிடா

கூகஅ) கவித்தொகைக் கூஅ).

விடாஅது நீயெம்மில் வந்தாயவ் வியாணை
கடாஅம் படுமிடத் தோம்பு.

எ - து: சார்ந்த சார்ந்த இடங்களிலுள்ள அறல்தங்கின கரிய கூந்தலை யுடைய நின் பெண்டிரெல்லாரும் நின்னைக் கோபியாதபடி எம்முடைய இல்லிலே வந்தாய்; * அதற்கு அப்புத்தியாணை நீ ஏறமாட்டாத(க)பாகனும்படியாக நின்னைக் கைகடந்து மதம்படும்; அவ்விடத்து விடாதே அதனை மெல்லெனப் பரிசுரித்துக்கொள்ளெனப் புலந்துகறிஞன். எ - து.

புதிய பரத்தையரைப் புணர்தற்கு ஏனைப் பரத்தையர் கோபியாதபடி அதற்குப் பரிசாரமாக நன்னைவந்து என்பால் அடைந்தாய்; தலைவி மனைக்கண் தங்கினென்று அவர் கருதுவாராக நினைத்தாயென்றான்.

இதனால், இருவாக்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இது தரவுகொச்சகங்களும் சொற்சீரடிகளும் வெண்பாக்களும் வீரவி வந்த கொச்சகக்கவி. (௩௨)

(௫௮.) யாரை யெம்மில் புகுதர்வா யோரும்

புதுவ மலர்தேரும் வண்டேபோல் யாழ்

வதுவை விழுவணி வைகலுங் காட்டினையாய்

மாட்டுமாட் டோடி மகளிர் த் தரத்தரப்

௫ பூட்டுமான் றிண்டேர் புடைத்த மறுகெல்லாம்

பாட்டாதல் சான்றநின் மாயப் பரத்தைமை

காட்டிய வந்தமை கைப்படுத்தேன் பண்டெலாங்

கேட்டு மறிவேன்மன் யான்;

௬ தெரிகோதை யந்நல்லாய் தேறீயல் வேண்டும்

பொருகரை வாய்குழந்த பூமலி வையை

வருபுன லாடத் தவிர்த்தேன் பெரிதென்னைச்

செய்யா மொழிவ தெவன்;

௭ ஒலு, புனலாடி னுபெனவுங் கேட்டேன் புனலாங்கே

நீணீர் நெறிகதுப்பு வாரு மறலாக

மானெழி லுண்கண் பிறமுங் கயலாகக்

---

௮. | பாகனென்னும், உரையையுநோக்க, பாகரென்பதை சுற்றில் அர்பெற்று வந்த பாகென்னுஞ் சொல்லாகக் கொண்டனரென்று தோற்றுமெது.

(பிரதிபேதம்) * அந்நகுப்புநியான. † புணர்த்தற்கு ‡ ஈன்வேத் தாயென்பால்யத்தாயன் தென்ருந்திவி.

மூன்றாவது மருதம் ௩௩.

௩௩௩

கார்மலர் வேய்ந்த கமழ்பூம் பரப்பாக

நானுச் சிறையழித்து நன்பகல் வந்தவிவ்

வியாணர்ப் புதுப்புன லாடினாப் முன்மாலீப்
பாண்ன் புணையாகப் புக்கு;

௨௦ ஆனாது, அளித்தமர் காதலோ டப்புன லாடி
வெளிப்படு கவ்வையை யானறித லஞ்சிக்
குளித்தொழுகி னாயெனவுங் கேட்டேன் குளித்தாங்கே
போர்த்த சினத்தாற் புருவத் திரையிடா
வார்க்கு ஞெகிழத்தா னன்னீர் நடைதட்பச்
சீர்த்தக வந்த புதுப்புன னின்னைக்கொண்
டீர்த்துய்ப்பக் கண்டா றுளர்;

௨௧ ஈர்த்தது, உரைசால் சிறப்பினின் னீருள்ளம் வாங்கப்
புரைதீர் புதுப்புனல் வெள்ளத்தி னின்னும்
கரைகண் டதுஉ மிலை;

௨௨ நிரைதொடீஇ, பொய்யாவாட்டானைப்புனை கழற்காற்றென்னவன்
வையைப் புதுப்புன லாடத் தவிர்ந்ததைத்
தெய்வத்திற் நேற்றித் தெளிப்பேன் பெரிதென்னைச்
செய்யா மொழிவ தெவன்;

௨௩ மெய்யதை, மல்கு மலர்வேய்ந்த மாயப் புதுப்புனல்
பல்காலு மாடிய செல்வுழி யொல்கிக்
களைஞரு மில்வழிக் காலாழ்ந்து தேரோ
டிளமண லுட்பட லோம்பு முனைநேர்
முறுவலார்க் கோர்நகை செய்து.

இது பார்த்தையிற் பிரிந்துவந்த தலைவன் ஆற்றமையே வாயிலாகச்
'சன்றுழி அவனைக் கண்டு நீ நாழ்த்த காரணமென்னென, புதுப்புன
ஈடித் * நாழ்த்ததென்ன, தலைவி இன்ன புதுப்புனலே ஐடியதென
நருங்கிக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க) யாரை நீ யெம்மில் புகுதர்வா யோரும்
புதுவ மலர்தேரும் வண்டேபோல் யாழ்

க. (அ) "யாரை நீ யெம்மில் புகுதர்வாய்" என்பது தலைவி அகமலி யூட
லகற்சிக்கண் வேற்றுக்கிளவி கூறியதற்கு மேற்கோள்; தொல். கற்பி.

(க) வதுவை விழுவணி வைகலுங் காட்டினையாய்

மாட்டுமாட்டோடி (உ) மகளிர் த் தூத்தரப்

௫ பூட்டுமான் நிண்டேர் புடைத்த மறுகெல்லரம்

பாட்டாதல் சான்றநின் மாபப் பரத்தைமை

(ஈ) காட்டிய வந்தமை கைப்படுக்கேன் பன்டெலாங்

கேட்டு மறிவேன்மன் யான்

† எ - து: (ச) புதியனவாகியமலர்களை ஆராய்ந்து நுகரும்வண்டுபோலே நீ
புதிய பரத்தையரை நுகர்தற்கு விரும்புகலின் அவரைக் கொண்டுவருதற்கு

அவரிருக்கின்ற இடந்தோறும் இடந்தோறும் ஓடிச் சென்று அப்பரத்தை
யரைக் கொண்டுவருகையினாலே எப்பொழுதும் பூட்டப்படும் குதிரையை

௫. ௧௬. 'அவன் குறிப்பு' இளம். (ஆ) "யாரைச் சொல்லுகென்ற

லும்" (இ) "யாரை தேற்றேன்" (க) நீ. மார்க்கண்ட. ௨௧௮. அசுரர்

யாக. ௨௭. (ஈ) "நியாரை நின்னிலை, சொல்லுதி" (உ) "யாரை,

யென்னை யியய்ப்பது" கும்பி. விட்டன. ௫௩. மீட்சி. ௧௦. (ஊ)

"யாரைச் செப்புகென்" (எ) "ஆரையென்" கூர்ம. இராமன்வனம்.

௩௬, ௧௦௭. (ஏ) "யாரை . . . . . போந்தவென்னை" நைடதம்.

பிரிவுறு ௨௬. என்பவற்றிலும் (ஐ) "நியாரை" கலி அடி: ௩: என்ப

திலும் அகன் குறிப்பிலுள்ளவற்றிலும் யாரை என்பதில் ஐகாரம் முன்

னிலை விளக்கிவருதல் காண்க; ௩, அசையென்பாரு முளர்.

க. "அறிவுடை யந்தண னவளைக்காட் டென்றானே" கலி. ௪௨: ௧௮.

௨. (அ) "இவ்வூர் மங்கையர்த் தொகுத்தினி, யெவ்வூர் நின்றன்று மகிழ்க
 நின்றேரே" ஐங். ௬௨. (ஆ) "நல்லாரை கெடுகர்த் தந்துநின்,

தேர்ப்புண்ட நெடுன்மான் நென்மணிவக் தெடுப்புமே” (இ) “தேர் மயங்கி வந்த தெரிகோதை யந்நல்லார்” கலி எ: கஎ-கஅ, அஅ: கஅ. (ஈ) “தேர்தர வந்த நேரிழை மகளிர்” அகம். ௩௩௬: கக.

௩. | “செவியிற் கேட்பினுஞ் சொல்லிவந்து வெருள்வோள், கண்ணிற் காண்” னென்னு குவன்கொல்..... பலர்படிந் துண்ணுநின் பரத்தை மாப்பே” ஐங்குறு. அச.

ச. (அ) “வண்டு புதிதுண்ண” கலி. கஎ: கடு. என்பதும் (ஆ) அதன் குறிப்பும் இந் தூற்பக்கம் ௨௩௪: ச-ஆம் குறிப்பில் (இ) இச்செய்திக்குப் பொருத்துவனவும், (ஈ) “தேனிப் புதுநறு வருந்தி யார்த்து” கந்த. சுரம்புகு. ௨அ. (உ) “பூந்துகள் விவீத் தோற்றப் புதுமதுக் கவர்ந்து தேனி, மாந்துதன் மாந்தி” திருவாணக். ஆரஞ். கக. என்பனவும் இங்கே ஒப்புநோக்கற் பாலன.

(பிரதிபேதம்) * பரத்தை, † எ - து: ஒருமை, புதியன.

மூன்றாவது மருதம் ௩௩. கரக

புடைய திண்ணியதேர் ஆரவாரித்த தெருவுகளெல்லாம் நின் (க) பரத்தைமை உறிய பாட்டு உண்டாதற்குப் பொருந்தின நின் பொய்யாகிய பரத்தைமைக் குணத்தை யான் முற்காலமெல்லாம் மிகவுந் கேட்டும் அறிந்திருப்பேன்; அதுவேயன்றி நாடோறும் வரைந்து கொள்ளும் *கல்யாணமாகிய விழாவா லுண்டாகிய ஒப்பினையை என்னை ஒழித்தவர்களுக்குக் † காட்டுதற்கு நீ வந்து இப்படி வருவையென நெஞ்சிலே தெளிந்துவிட்டேன்; (உ) எம்முடைய இவ்விலே புகுதலைச் செய்வாயாகிய நீ எமக்கு ஆராதன்மையைபுடைய † யென்றான். எ - து.

ஒரும், அசை. கேட்டுமென்னும் உம்மை, எச்சம். யாழ், அசை. (௩) கைப் படுத்துதல், ஈண்டுத் தெளிதலை உணர்த்தினின்றது. புகுதருவாயென்பது, (ச) புகுதர்வாயெனத் திரித்துநின்றது; உகரம் விகாரத்தாற்||ரொக்கதெனினுமாம்.

க (இ) தெரிகோதை யந்நல்லாய் x தேறியல் வேண்டும் பொருகரை வாய்கூழ்ந்த (கி) பூமலி (எ) வையை வருபுண லாடத் தவிர்ந்தேன் (அ) பெரிதென்னைச் செய்யா மொழிவ தெவன்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், தெரிந்த மாலையினையும் அழகினையு

முடைய நல்லாய்! யான் செய்யாதனவற்றைப் பெரிதாக என்னைச் சொல்வது என்னபயினைபுடைத்து? தன்னிடத்தேருமுந்த பூக்கள் மிக்க நீர்பொருகின்ற கரையையுடைய வையையாற்றில் வருகின்ற நீரையாடுதற்குத் தங்கினேன்; அதனை நின் னெஞ்சால் + (கூ)தெளிதல்வேண்டுமென்றான். எ - று.

- க. "மகிழ்நன் பரத்தைமை பாடி யவழிணர்க், காஞ்சி நீழற் றாவையயரும்" அகம். ந.ந.சு: ௮ - ௬.
- உ. "எம்மினை, வாரனீ வந்தாங்கே மாறு" கலி. ௮௧: ௨ - ௩.
- ங. "கைப்படுதி" (சீலக. ௧௬௦௦.) என்பதற்கு, 'காண்பை' என்று பொருள் செய்திருத்தலும் இங்கே கருதற்பாலது.
- ச. "நிரிதர் வாய்" பரி. ௧௦: ௧௨௧.
- டு. "தெரிகோதை யநல்லார்" கலி. ௮௮: ௧௮.
- க. "வையை யென்ற பொய்யாக் குலக்கொடி,.....புண்ணிய கறுமல ராடை போர்த்து,.....புனல்யா நன்றிது பூம்புனல் யாறென" சீலப். ௧௩: ௧௭௦ - ௧௭௪.
- எ. "வையை வருபுன லாட லினிது கொல்" தோல். மெய்ப்பாட். கு. ௧௧. இளம். மேற்கோள்.
- அ. கலி. ௧௮: ௩௨ - ௩௩.
- க. 'ஓதுதல் வேண்டும்' (குறள். ௬௦௩) என்பதற்கு, தவிர்க வென்று பொருளெழுதி யிருப்பதும் 'காத்தல் வேண்டும்' (சீலக. ௨௦௧.) (பிரதிபேதம்) *கல்வியாணமாயி, +காட்டுதற்குச்சிவந்திப்படியையென, +என்றான்கேட்டிம், || தொக்கது. தெரி, x தெரிவியல்வேண்டும். + தெரிதலியேண்டும்.

76

௯0௨ கவித்தொகை ௯௮.

௧௩ ஓஓ! என, உறிய பொய்யை வியந்து நெஞ்சோடு கூறினான்.
புனலாடி னாயெனவுந் கேட்டேன் (க)புனலாங்கே
நீணீர் நெறி(உ)கதுப்பு வாரு மறலாக
மாணெழி லுண்கண் பிறமுந் கயலாகக்
கார்மலர் வேய்ந்த கமழ்ப்பூம் பரப்பாக
நாணுச் சிறை*யழித்து (ந)நன்பகல் +வந்தவல்
வியாணர்ப் புதுப்புன லாடினாய்(ஈ)முன்மாலைப்

பாணன் புணையாகப் புகு

எ - து: அவ்விடத்தே புனலாடினா ியென்றுக் கேட்டேன்; நீ ஆடிய புனல்தான் ஒழுகும் அறல் நீண்ட தன்மையையுடைய நெறித்த மயிராக, ஆண்டுப் பிறமுடி கயல்கள் மாட்சிமைப்பட்ட அழகினையுடைய உண்கண்ணை, || கருமை மலர்தல் பொருந்தின கமழ்கின்ற பூக்களையுடைய சோலை யிடத்தே காணுகிய அணையை முறித்துப் பலருக் காணும்படி பசற்பொழுதிலே x வந்த அந்தப் புதுவருவாயையுடைய புதுப்புனைல் பாணன்வாயிலாக ஊட = நீர்ந்து மாலைக்காலத்திற்கு முன்னே சென்று ஆடினாயென்றான். எ-று. மலர்தல், பரத்தற்பொருட்டு. +

என்பதற்கு, காப்பாயாகவென்று பொருள் கூறி வேண்டுமென்பது உம்மீற்றான்வந்ததேரர் எவல்கண்ணிய வியக்கோள்; "வாழ்தல்வேண்டி யிவண் வரைந்த வைகல்" (புறம். ௩௬௭) என்றார் பிறரும் என்று மேற்கோள்காட்டியிருப்பதும் "நடக்கல் வேண்டும்" (கீவக. ௨௬௭.) என்பதற்கு, போவாயாகவென்று பொருள் கூறி வேண்டுமென்பது ஒரு வியக்கோளென்று எழுதியிருப்பதும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

- க. "தேனுக்கர் வண்டு சூழிறஞ் சுரும்புஞ் செறிசுவளைப், பூகரு தண்புனற் பொய்கைநல் லூர புதுப் புனலும், கானமர் புள்ளும் கடவுளும் வாசியும் காய்சினமால், யானையு மாவர்கொல் லோகாளு நாளும்வந்தெக்கையரே" அம்பிகாபதி. ௫௧௦.
- உ. "விலக்குதியிர் தொழுகிய கருங்கய னெடுக்கண், விரைமலர் கீங்கா வவிரதற் கூந்த, லுலகுபுரற் தூட்டு முயர்பே ரொழுக்கத்துப், புலவர் நாவிற் பொருந்திய பூக்கொடி, வையை யென்ற பொய்யாக் குலக்கொடி" சீலப். ௧௩: ௧௪௬ - ௧௭௦.

௩. |இந்தாற்பக்கம்' ௪௪௫: ௨-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.
 ௪. முன்மாலையென்பது இரவின் முன்னதாகிய அந்திக்கும் பின்மாலையென்பது இரவின் பின்னதாகிய அந்திக்கும் பெயராருமென்றும் கூறுவர்.

(பிரதிபேதம்) * அழிந்த. † வந்தவீழ்வாணர். ‡ என்று, கேட்டேன், || கருமையலர் தல் x வந்த புதுவருவாயை. = திர்த்த. † (புதுவருவாயையுடையது புதுப்புனைல் என்பது முன் பதிப்பு.)

௨௦ ஆனது, அளித்தமர் காதலோ டப்புன லரிடி
வெளிப்படு கவ்வையை யானறித லஞ்சிக்

(க) குளித்தொழுகி னாயெனவுங் கேட்டேன் குளித்தாங்கே
போர்த்த சினத்தாற் புருவத் திரையிடா
வார்க்கு னெகிழத்தா னன்னீர் நடைதட்பச்
சீர்த்தக வந்த புதுப்புன னின்னைக்கொண்
டர்த்துய்ப்பக் கண்டா ருளர்.

எ - து: மேன்மேலே தலையளிசெய்து அமர்ந்த காதலோடே அப்புனை
ஆடுதலால் வெளிப்படுகின்ற அலரை யான் அறிதலை அஞ்சி மறைத்த நடந்
தாயென்ற பிறர் சொல்லவுங் கேட்டேன்; அதுபொருமல் மெய்யை
மறைத்த சினத்தோடே புருவமாகிய *திரையையிட்டு நல்லீர்மையைபுடைய
நின் ஒழுக்கத்தைத் தடுக்கும்படி கனம்பட வந்த சிலம்பொலியாலே ஆர
வாரிக்கும் புதியுணல் னீ குளித்த அவ்விடத்தே நின்னைக் கைக்கொண்டு
இழுத்துச் செலுத்தக் கண்டாரும் உளரென்றான். எ - று.

குளித்த கடைக்குறைந்தது. குளித்தொழுகுவென்று நீரிற் பிறக்குந்
தொழிலுந் தோன்றவின்றது. கோபத்தாற் பல்காலும் புருவம் ஏறி முழி
வதனைத் திரையிடாவென்றான். ஒழுகியெனவுமென்ற உம்மை, எச்சவும்மை.
பானன் புணையாச ஆடியதே யன்றி யென நின்றவின்.

உள சர்த்தது, (உ) உரைசால் சிறப்பினின் னீருள்ளம் வாங்கப்
புரைதீர் புதுப்புனல் வெள்ளத்தி னின்னுங்
கரைகண் டதூஉ மிலை

எ - து: அங்வனம் இழுத்த நீர், புகழ்மைந்த தலைமையினைபுடைய
நினது நீர்மையைபுடைய நெஞ்சை வாங்கிக்கொள்ளையிலே குற்றமற்ற

அப்புதுப்புனவிலுடைய பெருக்கினின்றும் கரையேறுதற்கு இன்னும்) கரை கண்டதுதானும் || இல்லையென்றான். எ - று.

இன்னுமென்ற உம்மை, சிறப்பு. கண்டதுமென்ற உம்மை, காணாமையே யன்றிக் கண்டதுமில்லையென எதிர்மறை.

௩௦ நிரைதொடீஇ, (௩) பொய்யாவாட்டானைப் புனைகழற்காற்றென்ன வையைப் புதுப்புன லாடத் தவிர்த்ததைத் [வன்

க. குளித்தல் - மறைதல். "மயின்மயிற் குளிக்குஞ்சாயல்" சீறுபாண். ௧௧.

உ. "உரைசால் சிறப்பின், மன்னன் மாரன்" சீலப். ௮: ௫-௧.

௩. இப்பொருளில், "ஆய்வான்" என்ற சொல்லாட்சியே பெரும்பாலான. (பிரதிபேதம்) *நிலையைவிட்டு. † நிலையிடவென்றான். ஓழுதிருயென்றடிம்மை ‡ அன்றி நின்றவிட, || இவ்வென்றான்.

கூரசு

கலித்தொகை ௯௮.

(க)தெய்வத்திற் நேற்றித் தெளிப்பேன் பெரிதென்னைச் செய்யா மொழிவ தெவன்.

எ-று: அதுகேட்ட தலைவன், *நிரைதொடியினையுடையாய்! (உ) தப்பாத வாட்டானையினையும் புனைந்த கழற்காலினையுமுடைய பாண்டியனது வையை யாற்றின் வந்த புதிய புனைலை ஆடுதற்குத் தங்கினபடியை வார்த்தையாற் றெளிவித்து, பின்னர்த் தெய்வத்தாற் றெளிவிப்பேன்; நினக்கு யான் செய்யாதனவற்றை என்னைப் பெரிதாகச் சொல்லுகின்றது என்னபயந்தரு மென்றான். எ - று.

இந்நிலத்திற்கு உரியதெய்வம் (௩) இந்நிரன்.

௩௧ (ச)மெய்யதை, †மல்கு மலர்வேய்ந்த மாபய் புதுப்புனல் பல்காலு மாடிய செல்வுழி யொல்கிக் களைஞரு மில்வழிக் காலாழ்ந்து தேரோ

இளமண லுட்பட லோம்பு முனைநீர்

முறுவலார்க் கோர்நகை செய்து

எ - து: †பெருகிய மலரைச் சூடின பொய்யையுடைய புதிய புனைப் பலகாலும் ஆடவ்வேண்டித் தேரோடேசெல்லுயிடத்து(ஈ)முனையொத்த முறுவலையுடையார்க்கு ஒரு சிரிப்பை உண்டாக்கி நின்னைப் பிடித்துக் கரையேற விடுவாரில்லாதகாலத்தே இளமணலிலுள்ளே || கால்நிலை தளர்த்து கழுமி அகப்படுதலைப் பாதுகாப்பாயாகெனத் தலைவி நெருங்கிக்கூறினாள். எ - று.

க. “செய்யாத சொல்லிச் சினவுவ தீங்கெவ, னையத்தா லென்னைக் கதியாதி தீதின்மை, தெய்வத்தாற் கண்ட தெளிக்கு” கலி. ௧௧: ௬-௮.

உ. | தப்பாத வாள் தானை - தவறாமல் வெட்டுகின்ற வாட்படை.

ஈ. “ஊடலுங் கூடலுமாகிய காமச்சிறப்பு நிகழ்தற்கு, மருத நிலத்திற்குத் தெய்வமாக ‘ஆடலும் பாடலு முடலு முணர்தலும்’ உள்ளிட்ட இன்ப வினையாட்டு இனிதினுகரும் இமையோர்க்கும் இன்றூர் வெழிலிக்கும் இறைவனாகிய இந்திரனை ஆண்டையோர் விழவுசெய்து அழைத்தவின் அவன் வெளிப்படுமென்றார். அது ‘வையைப் புதுப்புன..... தேற்றித் தெளிக்கு’ என இந்திரனைத் தெய்வ மென்றதனாலும்..... உணர்க” தொல். அகத். கு. ஓ. ௧௪.

ச. மெய்யறையென்பதற்கு, உரை காணப்படவில்லை.

ஊ. காணன் முனையை மகளிர் பல்லுக்கு உவமைகூறுதல் தமிழ்தான் மாபு; “கிளையரி காணற் கிழங்கு மணற் கீன்ற, முனையோ ரன்ன முள் ளெயிற்றுத் துவர்வாய்” (அகம். உகஉ: ௪-௫) என வருதல்காண்க.

(பிரதிபேதம்) * நிரைத்தொடியினி. † மல்மெலர்யேய்த்த. ‡ பெருகுமலரை. || தாங்கிலை தளர்த்து கழுமி அகப்படுத்தலைப் பாதுகாப்பாயாகென.

மூன்றாவது மருதம் ௩௪.

௬௦௫

இதனால், இருவருக்கும் புணர்ச்சியுடைய பிறந்தது.

இது தரவும் போக்கும் ஐஞ்சீரடுக்கிய பாட்டும் இடைபிடைந்த கலி வெண்பா. (க) (௩௩)

(கூசு.) நறவினை வரைந்தாரீக்கும் வரையார்க்கு மவையெடுத்த

தறவினை யின்புறா உ மந்தண ரிருவருந்

திறம்வேறு செய்தியி னூனெறி பிழையாது

குழவியைப் பார்த்துறா உந் தாய்போ லுலகத்து

மழைசுரந் தளித்தோம்பு நல்லூழி யாவர்க்கும்

பிழையாது வருதனின் செம்மையிற் றரவாய்ந்த

விழையணி கொடித்திண்டே ரினமணி யானையாய்;

அ அறணிழ லெனக்கொண்டா யாய்குடை யக்குடைப்

புறநிழற்கீழ்ப் பட்டாளோ விவளிவட் காண்டிகா

பிறைதுதல் பசப்பூரப் பெருவிதுப் புற்றானை;

கக பொய்யாமை துவலுநின் செங்கோலச் செங்கோலின்

செய்தொழிற்கீழ்ப் பட்டாளோ விவளிவட் காண்டிகா

காமநோய் கடைக்கூட்ட வாழுநாண் முனிந்தானை;

கசு ஏமமென் றிரங்குநின் னெறிமுரச மம்முரசி

னேமத் திகந்தானோ விவளிவட் காண்டிகா

வேய்நல மிழந்ததோள் கவின்வாட விழப்பானை;

ஆங்கு;

கஅ நெடிதுசே ணிகந்தவை காணினூந் தானுற்ற

வநிக்காட்டக் கண்காண தற்றுக வென்றோழி

தொடிகொட்ப நீத்த கொடுமையைக்

கடிதென வுணராமை கடிந்ததோ நினக்கே.

*இஃது அரசன் தலைவனாயவன் தலைவியைநீங்கி இருந்ததற்குத் தலைவி புலவிநீட்டித்து ஆற்றளாயவழி அவுட்த நிகழ்ந்த (உ) காமத்துமிதநிறத்தை அவ்வரசனை நோக்கிச் சான்றோர் கூறியது. இது பெருந்திணை.

க. காவற் பாங்கி னான்கோர் பக்கத்திற் தலைவன் கூறியவற்றைத் தலைவி பரத்தையராக்கிக் கூறுவதற்கு இதுவும் மேற். தொல். அகத். கு. சகி.

உ. இச்செய்யுள் காமத்து யிருதிறத்தான் அரசனை நோக்கிச் சான்றோர்
கூறியதாதலின் மருதத்துக் கோத்தாரென்பது. (தொல். அகந். கு.
கந. ௪௪.) காணப்படுகின்றது.

(பிரதிபேதம்) * இது அசன்.

கூடுக

கலித்தொகை கூக.

இதன் பொருள்.

நறவினை வரைந்தார்க்கும் வரையார்க்கு மவையெடுத்
தறவினை யின்புறா உ மந்தண ரிருவருள்
கிறம்வேறு செய்தியி னூனெறி பிழையாது
குழியைப் புர்த்துறா உந் தாய்போ லுலகத்து

மழைகூர் தளித்தோம்பு (க)நல்லாழி யாவர்க்கும்
பிழையாது xவருதனின் செம்மையிற் றரவாய்ந்த
(உ)விழையணி கொடித்திண்டே ரினமணி யானையாய்

எ - து: கள்ளை உண்ணல் ஆகாதென்று நீக்கின டீதேவர்க்கும் அதனை
உண்டலை நீக்காத அசுரர்க்கும் (ந) வரைதலும் வரையாமையுமாகிய அவ்
விரண்டினையுங் கைக்கொண்டு அறத்தொழிலாக இன்பமுறுத்தும் வியாழமும்
வெள்ளியுமாகிய இரு இருவருஞ் செய்த வழி வேறாகிய தொழில்களை யுடைய

- க. (அ) மழைதொழி லுதவ மாதிரிக் கொழுக்க... .. நல்லாழி யடிப்
படாய், பல்வெள்ள மீக்கூற, வுலக மாண்ட வுயர்ந்தோர் மருக" மது.
க0-உந. (ஆ) "உரவிப் பெருங்கலித் துன்பங்கள் போய்முத லாழி
யின்பம், வரவிப்படிதன்னை வாழ்வித்தவாணன்" தந்திர. ௨. ௨௪. என்
பவை "நல்லாழி.....யானையாய்" என்பதனோடு ஒப்புநோக்கற்பாலன.
- உ. (அ) "இழையணிந் தியல்வருந் கொடிஞ்சி நெடுந்தேர்" குறுந். ௩௪0.
(ஆ) "இழையணி நெடுந்தேர்" (இ) "இழைகிளர் நெடுந்தேர்" புறம்.
கஉந: ௪; ௩0க: ௧0.

௩. வியாழமும் வெள்ளியும் செய்த அபசியனூல்கள் முறையே பாருகத்
பத்திய சூத்திரமென்றும் சுக்கிரநீதியென்றும் பெயர்பெறும்; கள்ளுண்
டல் பல நூல்களிலும் விலக்கப்பட்டுள்ள தென்பது உலகமறிந்த
தொன்று; பிறவற்றும் நீராப் பிணிகீர வேண்டி, நறவைத்தா னுண்
டாற்கு நற்றீர்-வுறவைத்தான், பண்டுபொன்றோன் றத்த பராகசாந்
தாயணப் பேர், கொண்ட கிருச்சிரங்கள் கொண்டு இதுதான் வியாழத்
துக்கும் கொள்ளை அதுவாதல் புலனாகும். சுக்கிரநீதியில் அளவு கட
வாத மத்தியபானம் பிரதிபையையும் புத்தித்தெளிவையும் தைரி
யத்தையும் சித்தரிச்சயத்தையும் உண்டாக்குமென்று கூறப்பெற்றிருக்
கிறது; வேறு விளக்கமாக அந்நூலிற் கண்டாலும் உசனஸ்மிருதியிற்
கண்டாலும் பின்பு அச்செய்தி குறிக்கப்பெறும்; யாக்கிய வற்கியர்
மத்தியபான சராபான ரிஷேதம் அந்தணர்க்கே யென்றும் அரசர்
முதலியோர்க்கன்றென்றும் மக்கட்பிரிவுக்கு வருத்துக் கூறியுள்ளார்;
அஷ்டாங்க ஹந்தயம் சித்திவாஸ்தானம் ஏழாவது அத்தியா
யத்தில் நறவின் சிறப்பும் அதன் வகையின் பெயர்களும் பயனும்
மற்றும் பலவும் விரித்துரைக்கப்பட்டிருத்தல் இங்கே அறியத்தக்கது.
 (பிரதிபேதம்) * வகுத்தின், † நேவர்களுக்கும். ‡ அந்தணரிருவரும்.

முன்றாவது மருதம் ௩௪.

௬0௭

அரசியலைக் கூறும் நூல்வழியைத் தப்பாமல், குழுவியைப் பார்த்து இன்புற உள்
தாய (க) அதற்கு முலைசூர்து கொடுக்குமாறுபோல, (உ) மழையானது
தண்ணீர்(ங)வேண்டின காலத்தே பெய்து(ச)உலகை அளித்துப் பாதுகாக்கும்
கல்ல முறைமையை எல்லார்க்குத் தப்பாது வருதலை நினது கவேரிலைமை

“வெள்ளியும் பொன்னு மென்போர் விதிமுறை மெய்யிற் கொண்ட,
 வெள்ளிய நாளி னல்ல வோரையி னுலகமூன்றற், துள்ளினர் குனிப்ப
 மெளலிசூடினான் கடவில் வந்த, தெள்ளிய திருவுக் தெய்வப் பூயியுஞ்
 சேருந் தோளான்” கம்ப. திருவபிதேக. ௩௮. என்பதும் இவ்விருவ
 ரும் அரசியனூல் செய்தன ரென்பதனை வலியுறுத்தும்.

க. (அ) “புனிற்றுதீர் குழவிக் கிலிற்றுமுலைபோலச், சுரந்த காவிரி மான் கொண் மலிநீர், மன்பதை புரக்கு நன்னாட்டுப் பொருகன்” புறம். சுஅ: அ - ௧௦. (ஆ) “சாயு வென்பது தாய் முலை யன்னதிங், வரவு நீர்நிலத் தோக்கு முயிர்க்கெலாம்” கம்ப. ஆற்று. ௧௨. (இ) “நன்ற குழவி முகங்கண் டுரங்கித், தீம்பால் சுரப்போ டன்முலை போன்றே, ...அவர், முகங்கண்டெசுரத்தல் காண்டல் வேட்கையேன்” மணி. ௧௧: ௧௧௪ - ௧௧௮. என, பிறவற்றுக்கும் உவமையாய் கூறப்பட்டுள்ளது.

உ. (அ) “வேந்தன் முறைநெறியிற் சேர்தலும்.....திங்கண்மும் மாரிக்கு வித்து” திரிகடுகம். சுஅ. (ஆ) “இயல்புளிக் கோலோச்சு மன்னல னாட்ட, பெயலும் விளையுளுந் தொக்கு” துறள். இசுஇ. (இ) “மழைவளஞ் சுரக்கு மாறும் வயனிலம் விளையு மாறும்,.....பிறழ்தராக் கோலி னாகும்” விநாயக. அரசியற்கைப். அக. என்பனவும் (ஈ) “முறைகோடி மன்னவன் செய்யி னுறைகோடி யொல்லாது வானம் பெயல்” துறள். இசுக. (உ) “கோணில திரிந் திடிந் கோணில திரியும், கோணில திரிந் திடிந் மாரிவறம் கூரும்” மணி. எ: அ-௧. (ஊ) “செங்கோல் கோடியோ.....கலத்தகை நல்லாய் நன்னா டெல்லா, மலத்தற்காலை யாகியதறியேன்” மணி. உஅ ௧௮௮ - ௧௯௧. (ஏ) “நீணில மாரி யின்றி விளைவஃசிப் பசியு நீடிப், ...வுலகு கேடா மரசுகோல் கோடி னென்றான்” சீவக. உஇஇ. (ஐ) “வேந்தன் முறைதிறம்பின்.....மாந்தர் பசியா லுணங்க மழைவறந்து, பாந்தண் முடிசிடந்த பாரின்விளை வஃசு மால்” பிரமோத்தா. பத்திராயுவுக்கு. சுஅ. என்பனவும் இக்கே ஒப்பு நோக்கற்பாலன.

ஈ. “முறைவேண்டு பொழுதிற் பதனெளி யோரின், நெறைவேண்டு பொழுதிற் பெயல்பெற் றோரே” புறம். கூஇ: ௧இ - ௧௧.

ஊ. “மன்னுடை ஞாலம் புரவெதிர் தொண்ட, தண்ணிய வெழிலி” பதிற்: சுஅ: ௧ - ௧௦.

யாலே உலகத்திற்குத் தரும்படியாக வாய்த்த இழையணிந்த சொடியினை புடைத்தாயெ திண்ணியதேரினையும்(க)மணிகட்டின இனமாயினையினைப் புடைபாய் ஏ - று.

ஊழ் ஊழியெனத் திரிந்தது.

அ (உ)அறனிழ லெனக்கொண்டா *யாப்குடையக்குடைப் புறநிழற்கீழ்ப் பட்டாளோ விவளிவட் டீகாண்டிகா பிறைதுதல் பசப்பூரப் பெருவிதுப் புற்றினே

எ - து : || சின் அழகிய குடையினது நிழல் அறத்தைச் செய்யுமென்று எடுத்தாய் ; அந்தக்குடையினது நிழலின்புறத்தே இவளகப்பட்டாளோ ? அதிற் பட்டவளல்லள் ; இங்நனம் பிறைபோலும் துதல் பசப்புப் பரப்பப் பெரிய (க)கடுக்கமுற்ற இவளை இவ்விடத்தே அருளிப்பாராய். எ - று.

Xகாண்டியென்னும் முன்னிலைவினையோடு (ச)காவென்னும் அசைநிலை யிடைச்சொல் நின்றது.

க. “மணியிலாக் குஞ்சரம் வேந்தார்த லின்னா” இளநா. ௧௪.

உ. (அ) “வெண்குடை, நிலவுக்கடல் வரைப்பின் மண்ணக நிழற்ற, வேம முரச யிழுமென முழங்க, நேயி யுய்த்த.....கவுரியர் மருக” புறநி. ௩: ௧ - ௫. என்பதும் (ஆ) “மன்னுயிர் காக்குமீம் மன்னனு மென் கொலோ, வின்னுயி ரன்னாளைக் காட்டி யெனைத்தொன்று, மென்னுயிர் காவா தது” கலி. ௧௪௩: ௫௩ - ௫. (இ) “மண் காவல் கொண்ட வடிநெடு வேன்முடி மன்னவர்க்குப், பெண்காவல் கொள்ளை பெரும்பழி போலும் பெருந்தகையே ” அம்பிகாபதி. ௫௨௦. என்பவையும் (ஈ) “முன்னமே மொழிந்தா யன்றே யிவன்குறை முடிப்ப தைய, பின்னிவன் வினையின் செய்கை யதனையும் பிழைக்க லாமோ” கம்ப. வாலிவதை. ௧௨௭. (உ) “வானும் வையமுந் காத்து வரம்பிலா, ஆனு மாவியு மோம்பிய மாயற்கு, மீனும் வேலும்

| வெருவருந் கண்ணியும், யானுமோபித ரென்றளக்கன் றுமால்” தீருக் கழகத்திற். காராயணச். ௧௪. என இதனிழலாய் வருவனவும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. விதம்பென்பதற்கு, புறநானூற் றுரையாசிரியரும் கடுக்க மென்றே பொருள் கூறினர். இவர்கள்கொள்கை, இச்சொல் விதிர்ப்பின் மருஉ வென்பதுபோலும்; விதம்பென்பதற்கு விரைதவென்று பொருள் கூறவர் பரிமேலழகர்.

ச. காவென்னுமிடைச்சொல் அசைநிலையாய்வருதற்கு “அறணிழ.....
.....காண்டிகா” என்பது நன். இடை. கு; உஉ. மயிலை. விருத்தி.

(பேர்திறைம்) * நின்றூடையக்.†நிழற்பட்டானோ. †காண்டிகா||நின்றூடையினது. x காண்டி.

மூன்றாவது மருதம் 1௩௪.

௩0௯

கக பொய்யாமை றுவலுநின் *செங்கோலச் செங்கோலின்
செய்தொழிற்கீழ்ப் பட்டானோ விவளிவட் †காண்டிகா
காம† நோய் கடைக்கூட்ட வாழுநாண் முனிந்தானே

எ - து: (க) நினது || செங்கோலினுடைய உயர்ந்த கடுவுநிலைமை தப்பா மையை உலகம் புகழ்ந்து கூறாநிற்கும்; அந்தச் செங்கோலினுடைய இனிய செய்தொழிலுக்குக் கீழாகிய கொடுந்தொழிலின்கண்ணே இவன் அகப்பட்டானோ? அதிற்பட்டவளல்லன்; இங்ஙனம் காமநோய் இறந்துபாட்டைச் சர்த்துகையினாலே தான் உயிர்வாழும் + நானே வெறுத்த இவனே இவ்விடத்தே யுருளிப்பாராய். எ - று.

கச ஏமமென் றிரங்குநின் செறிமுரசு மம்முரசி
+ நேமத் திகந்தானோ விவளிவட் x காண்டிகா
வேய்நல மிழந்ததோள் களின்வாட விழப்பானே

எ - து: நின்னுடைய எறிகின்ற முரசும் இவ்வுலகத்திற்குக் காவ லன்று கூறும்படியாக ஒலியாநிற்கும்; அந்த முரசினது காவலினின்றும்

வன் நீங்கினானோ? நீங்கினவளல்லன்; இங்ஙனம் மூங்கில் தன்னலனிழத் தற்குக் காரணமான தோள் பழைய அழகுசெய்துமடி வருந்துகின்ற **இவனே இவ்விடத்தே அருளிப்பாராய். எ - று.

ஒகாரங்கள், எதிர்மறை.

ஆங்கு, அசை.

1.2 நெடிதுசே ணிகர்த்தவை காணினுந் தானுற்ற

(உ)††வடுக்காட்டக் கண்காணு தற்றுக வென்றோழி

இ - வி. சூ. உஎஎ. இவற்றிலும் “புறநிழற்.....காண்டிகா”
என்பது தோல். இடை. சூ. ஈக. சேலு; ஈச. சூ. ஈஓ. ‘யாகா’
தெய்வச். நன். இடை. சூ. உஉ. இரா; இவற்றிலும் ‘மேற்கோள்.

க. “நடைதனக்குக், கோடாமொழிவானப்புக்கோந்ததுவே” சீறுபஞ்ச. எ.
என்பதும் “தெரிவுகொள்செங்கோல் அரரசொன்பதனான் அரரசொல்லாம்
தந்நாட்டு நன்றுந்தீதும் ஆராய்ந்து அதற்குத்தக்க தண்டஞ்செய்தற்கு
உரிமையும் அதுவெனக்கொள்க” (தோல். மாபு. சூ. எக. பேர்) என்
பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. (அ) “தன்வழிக் குற்றம் காணாக் கண்ணெனத் தான்செய் குற்ற,
முன்னிடா தவனைக் கோபித்து” மேருமந்திர. உசுஈ. என்பதும்,
‘தீபேதம்’ *செங்கோலைச் செங்கோலின், †கண்டிகா. ‡ நோய்க்கடைக் கூட்ட, ||செங்
கோலையுடைய, + காள்வெறுத்த, † ஏமத்தினிகத்தாளோ, x கண்டிகா,
** இயணியருளிப்பாராய். †† வடுக்காட்டிழற்கண்.

77

கூகஓ

கவித்தொகை கூகூ.

தொடிகொட்ப நீத்த கொடுமையைக்

கடிதென வுணராமை கடிந்ததோ நினக்கே

எ - து: கண் * சேனெழுதாக நீங்கின பொருள்களைக் காணினும்
தான் தன்னிடத்தே உற்ற வடுவைப் பிறர்காட்டவும் காணாத தன்மைத்தாக
† என்னுடையதோழியினது தொடிகள்சுழன்று கழலும்படியாக நீ கைவிட்ட
கொடுமையை நீகடிதென்று உணராநிறுத்தல் நினக்குச் (க) சான்றோரார்
கடியப்பட்டவற்றில் ‡ ஒன்றோ! அஃதின்றையென்றான். எ - து.

இதனைக் (உ)கைக்கிளையென்பார்க்குச் சுட்டி ஒருவர்பெயர் கொள்ளாத நிற்பலிற் கைக்கிளை || யாதாதெனவும், இதனைக் (ஊ) குறுங்கலியென்பார்க்கு அகத்தியனாகத் தொல்காப்பியனாகும் கூறாமையின் அப்பெயர் - பொருந்தாதெனவும் கூறி மறுக்க.

(ஆ) "காதன் மிக்ருழிக் கற்றவுங் கைகொடா, வாதல் கண்ணகத் தஞ்சனம் போலுமால்" (இ) "கற்ற கல்லியுங் கண்ணகத் தஞ்சனம் புறத்தே, யுற்ற வொண்பொருள் விளக்கியுண் கண்ணினுக் குதவாப், பெற்றி யொப்புற" என விவினிளையில் அஞ்சனத்தையும் சேணிகத்த வற்றினிலையில் பிறபொருளையும் மூவி ஒருவாறாக அமைத்திருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. "கடிந்த கடிந்தொரார் செய்தார்க் கவைதா, முடிந்தாலும் பீழைதரும்" என்பது இங்கே அறிதற்பாலது; குறள். ௧௧௮.

உ. 'கலிவெண் பாட்டே' என்னுஞ் சூத்திர வுரையில், "அறனிழல்... .. விதுப்புற்றானே" என்பதை மேற்கோள் காட்டி, இது சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொள்ளாக் கைக்கிளை வந்ததாலெனின், அற்றன்று; தலைமகன் அன்பின்மை மெய்யாகினன்றே அன்னதாவது; இஃது அன்னதின்றி ஊடல் காரணமாக அன்பிலனென்று இல்லது சொல் வினமையின் இஃதொருதலை யன்பாகாதென்பர் பேராசிரியர்; தோல். செய். கு. ௧௧௦; நச்சினூர்க்கினியரும் இதனையே தழுவி யெழுதுவர்.

ஊ. குறுங்கலியென்பது அகப்புறத்திணையுளொன்றாகிய பெருந்திணையின் துறை பத்தினுள் ஒருதுறையென்று வீரசோழிய உரையாலும் அத்திணையில் அத்துறையில் "நாறிருங் கூந்தன் மகளிரை நயப்ப, வேறு படு வேட்கை வீயக் கூறின்று" என்று புறப்பொருள்வேண்பாமாலை யாலும் தலைவனால் துறக்கப்பட்ட தலைவியை அவனொடு கூட்டல் வேண்டிச் சான்றோர் அவன்பாற் கூறுவதென்று புறநானூற்றுறையாலும் அறியப்படுகிறது.

(பிரதிபேதம்) *கண்கள், †என்னுடைய தொடிகள், ‡ஒன்றே வன்றே என்றும், || சூகாத இதனைக்குறுங்கலி பென்றல் அகத்தியனாகும். +பொருந்தாத. இது எழடி.

இஃது ஏழடித்தாலும் மூன்றடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான்
கடிச்சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (௩௪)

(௧௦௦.) ஈண்டுநீர் மிசைத்தோன்றி யிருள்சீக்குஞ் சடரோபோல்

வேண்டாதார் நெஞ்சட்க வெருவந்த கொடுமையு
நீண்டுதோன் றுயர்குடை நிழலெனச் சேர்ந்தார்க்குக்
காண்டகு மதியென்னக் கதிர்விடு தண்மையு
மாண்டநின் னெழுக்கத்தான் மறுவின்றி வியன்ஞாலத்
தியாண்டோருந் தொழுதேத்து மிரங்கிசை முரசினும்;

௭ ஐயந்தீர்ந் தியார்கண் ணு மருந்தவ முதல்வன்போற்
பொய்கூறு யெனநின்னைப் புகழ்வது கெடாதோதா
னல்கிரீ தெளித்தசொ னசையெனத் தேறியாள்
பல்லிதழ் மலருண்கண் பனிமல்கக் காணுங்கால்;

௧௧ சுரந்தவான் பொழிந்தற்றிச் சூழநின் றியாவர்க்கு
மிரந்தது நசைவாட்டா யென்பது கெடாதோதான்
கலங்களு ருற்றுநின் கமழ்மாப்பு நசைஇயா
ளிலங்குகோ ளளிதொடி யிறையூரக் காணுங்கால்;

௧௫ உறைவரை நிறுத்தகோ லுயிர்திறம் பெயர்ப்பான்போன்
முறைசெய்தி யெனநின்னை மொழிவது கெடாதோதா
னழிபடர் வருத்தநின் னளிவேண்டிக் கலங்கியாள்
பழிதபு வாண்முதம் பசப்பூரக் காணுங்கால்;

ஆங்கு;

௨௦ தொன்னல மிழந்தோயி றுணையெனப் புணர்ந்தவ
ளின் னுறல் வியன்மாற்ப விணையாற் கொடிதென
நின்னையான் கழறுதல் வேண்டுமோ
வென்னோர்க ளிடும்பையுங் களைந்தீவாய் நினக்கே.

இதுவுமது.(௧)

இதன் பொருள்.

ஈண்டுநீர் மிசைத்தோன்றி யிருள் *சீக்குஞ் சுடரேபோல்
 †வேண்டாதார் நெஞ்சுட்க வெருவந்தகொடுமையு

க. காமத்து மிகுதிமத்தான் அரசனை நோக்கிச் [௨]ச[ர]ன்றோர். கூறிய
 தாகலின் மருத்ததுக் கோத்தாரென்பர். ஈச. தொல். அகந். கு. கந.
 (பிரதிபேதம்) * சீப்கும். † ஒண்டாதார்.

கூகடி கவித்தொகை ௧00.

ஈண்டுதோன் றுயர்குடை நிழலெனச் சேர்ந்தார்க்குக்
 காண்டகு மதியென்னக் கதிர்விடு தண்மையு
 மாண்டரின் நெழுக்கத்தான் மறுவின்றி வியன்ஞாலத்
 தியாண்டோருந் தொழுதேத்து மிரங்கிசை முரசினையு

எ - து: குற்றமற்று மாட்சிமைப்பட்ட நின் ஒழுக்கத்தாலே கடலின்மீதே
 தோன்றி இருளைக்கெடுக்கும் (க) ஞாயிறுபோல இவ்வுலகத்திலுள்ள பகைவர்
 * நெஞ்சம் அஞ்சும்படி வெருவதல்வந்த கொடுந்தொழிலையும் செடிதாய்த்
 தோன்றுகின்ற (உ) ஏனையவற்றின் உயர்ந்தகுடையைத் † தமக்கு நிழலென்று
 கருதிச் சேர்ந்தவர்கட்குக் காட்சிதருங் கதிரைச சொரியும் (ங) மதியையொத்த
 குளிர்ச்சியினையும், அகற்சியையுடைய உலகில் எவ்விடத்துள்ளோரும் வணங்
 கீப் புகழும் இரங்குகின்ற ஓசையினையுடைய முரசினையுமுடையாய்! எ - து.

ஈண்டு - இவ்வுலகம். எத்துமென்னும் பெயரெச்சம், முரசின்மேலன்றி
 † அதனையுடைய மன்னவனென்னும் பெயரோடு முடிந்தது.

எ ஐயந்தீர்ந் தியார்கண்ணு (ச) மருந்தவ முதல்வன்போற்
 பெய்கூறா யெனநின்னைப் புகழ்வதுகெடாதோதா

1) (அ) “ஞாயிற் தன்ன வெந்திற லாண்மையுந், திங்க ளன்ன தண்
 பெருஞ் சாயலும்..... உடையை யாகி” (ஆ) “ஞாயிற் றனையை
 நின் பகைவர்க்குத், திங்க ளனையை யெய்ம ளோர்க்கே” புறம். ௫௫:

கந-சு; திக: சு - எ. (இ) “நின், வெர்மையும் வினக்மு ஞாயிற்றுள், நின், தண்மையுஞ் சாயலுந் திவகளுள்” பரி.ச: உரு - உசு. (ஈ) “நண்ணுநர் பகைவெண் நிவர்க்கு நாளினுந், தண்ணியன் வெய்யனந் தானை மன்னனே” துளா. நகர. கஎ. என்பன இங்கே ஒப்புநோக்கற் பாலன.

உ. இருகுடை பின்பட வோககிய வொருகுடை, யுருகெழுமதியி னிவந்து சேண் விளங்க” புறம். நக: ந - ச.

ந. “திங்களைப் போற்றுதுந் திங்களைப் போற்றுதுவ், கொங்கலர்தார்ச் சென்னி குளிர்வெண் குடை போன்றிவ், வங்க ணுலகளித்த லான்”

என்பதும் அதன் உரையில் இது பண்பும் பயனுங் கூடின உவம மென் நெழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன. சீலப். க: க - ந.

ச. இங்கே அருந்தவ முதல்வென்றது சிவபெருமானைப் போலும்; (அ) “தாழ்சடைப் பொலிந்த வுருந்தவத் தோற்கே” புறம். க: கந. (ஆ) “நற்றவனைப் புற்றாவ நானிணை” (இ) “நற்றவனை நான்மறைக ளாயிணை” (ஈ) “நற்றவாவுனை நான்மறக்கினுஞ் சொல்லுகா நமச்சி வாயவே” (உ) “நற்றவன்காண்” (ஊ) “மாதொர்குறுடை நற்றவனை”

(பிரதிபேதம்) * நெஞ்சஞ்சம்படி, நெஞ்சஞ்சமெம்படி. † தாழ்க்குநிழலென்று. ‡ அத்த டையமன்னயன்,

முன்றாவது மருதம் நூறு.

சுக்கந்

எல்கிநீ தெளித்தசொ னசையெனத் தேறியாள்
பல்விதழ் பலருண்கண் பனிமல்கக் காணுங்கால்

எ - து: அன்புற்று நீ நின்னிற் பிரியேனென்று தெளிவித்த சொல்லு இது தான் நச்சப்பமும் வார்த்தையென்று கருதித் தெளிந்தவளுடைய பல இதழையுடைய *மலர்போலும் உண்கண் நீர்நிறைய நீ ாணுமிடத்து அரிய தவத்தையுடைய(க) அறம்வளர்த்த நாயனாலைப்போலயாவரிடத்தும்(உ)பொய் கூறியென ஐயமற்று உலகம் நின்னைப் புகழ்கின்றதன்மைநினைக்குக்கொதோ தான்? எ - று.

கக சரந்தவான் †பொழிந்தற்றுச் சூழலின் நியாவர்க்கு

(h) மிரந்தது நசைவாட்டா யென்பது கெடாதோதான்

தே. (எ) “அருந்தவ னதீசயித்து” தீருவால. சு: சு. எனவும் (ஏ)
“பனிவெண் பிறைநறும்கொன்றைச்சடைபவிதேரியற்கை, முனிவன்”
பதினொராந். மூத்தநாயனார். சு. (ஐ) “முனிவன்” தீருவால. காப்பு.
உ. எனவும் வருவன பார்க்க.

க. சிவபெருமான் தக்பிணமூர்த்தியாயிருந்து அறமுரைத்தா ரென்று
நேவார முதலியவற்றிற் கூறப்படுதலும் அறமெல்லாம் வளர்க்கும்படி
உமாதேவியாருக்கு அருளினாரென்று காஞ்சிப்புராண முதலியவற்றிற்
கூறப்படுதலும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. “நெற்றி, யிமையா நாட்டத் தொருவரல் கொண்டு, விலங்கென
விண்ணோர் வேள்வி முதல்வன், விரிகதிரிமணிப்பூ ணவற்குத்தா னீத்த,
தரிதென மாற்றான் வாய்மைய னாதவி, னெரிகனன் ருளுக் குடாரி
கொண்டவனுருவு, திரித்திட்டோன்” பரி. ௫: ௨௧ - ௩௫. என்பதும்
“நெற்றிக்கண் இமையா நாட்டத்தைபுடைய அவன் பக்கலிலே
இந்திரன் ஒரு வரத்தைக் கொண்டு ‘இந்தப்புணர்ச்சியாற் ரேன்றிய
கருவையழிப்பாயாக’ என, மழுப்படையைத் தரித்தவன் வாய்மைய
னாதவின் அவ்வந்திரனுக்குத் தான் கொடுத்த வரத்தைச் செய்தற்

கரிதென மாற்றாதே இவ்வுல கேடும் தன் மெய்ம்மையை வியக்க
அதனுருவைப் பலகண்டமாகச் சேதித்தான்” என்னுமதனாரையும்.
“மண்ணினார் தம்மைப் போல்வார் மாட்டதே யன்று வாய்மை,
நண்ணினார் திறத்தும் குற்றம் குற்றமே நல்ல வாகா, விண்ணினார்
புரங்குற் கொத்த விழுமியோ னெற்றி போழ்த்த, கண்ணினான் கண்
டந்தன்மேற் கறையையார் கறையன் மென்பார்” நண்டல. “சாதத்தி
னாரனை யொப்பார்” தீருக்கழுக்தன்ற. நகாச். ௨௦. என்பவைகளும்
இங்கே நேசக்கற்பாலன.

கூ. (அ) “மாரி பொய்க்குவ தாயினுஞ், சேர லாதன் பொய்யல னசையே”
பதிற். கஅ: ௧௧-௧௨. (ஆ) “இரவலர்க் குள்ளிய, நசைபிழைப் பறியாக்

(பிரதிபேதம்) * மலர்போதுண்கண். † பொழிந்தற்றும்பூ.

கலங்களு நுற்றுநின் கமழ்மார்பு நசைஇயா
ளிலங்குகோ லவீர்தொடி யிறையூரக் காணுங்கால்

எ - து: மனங்கலங்குகின்ற வருத்தத்தையுற்று நின்னுடைய கமழ்ச்சின்ற
மார்பை நச்சினவளுடைய விளங்குகின்ற கோற்றொழில் விளங்குந் தொடி
இறையினின்றும் கழல நீ காணுமிடத்து நீரைச் சூர்ந்த (க)மேகம் அந்நீரைப்
பொழிந்ததன்மைத்தாக நீனைச் சூழ்கின்ற இரந்த பொருளை நச்சதலை
யாவர் சிலர்க்குந் கொடியென்று உலகங் கூறும் வார்த்தை நினக்குக்
கொடாதோதான் ! எ - து.

கரு உறைவரை நிறுத்தகோ (உ)லுயிர் திறம் பெயர்ப்பான்போன்
முறைசெய்தி யெனநின்னை மொழிவது கொடாதோதா
னழிபடர் வருத்தநின் னளிவேண்டிக் கலங்கியாள்
பழிதபு (நு)வான்முகம் பசப்பூரக் காணுங்கால்

|| கழறொடி யதிகன் || (இ) “ஆர்வுந், நிரந்தோர்க்கியா தீட்டியேன்
பொருள்போந், பரந்து வெளிப்படா தாகி, வருந்துக” அகம். ௧௧௨:
கள் - அ, உஎஃ: ௧௨-௫. (ஈ) “நின்னசை வேட்கையி னிரவலர் வருவ
ரது, முன்னமுசுத்தி னுணர்ந்தவ, நின்மை தீர்த்தல் வன்மையானே”
(உ) “ஒல்லுவ தில்லென மறுத்தலும்..... ..இரப்போர் வாட்டல்”
புறம். ந: ௨௪-௬; ௧௧௧: ௪ - ௬. (ஊ) “நரையமுங்க, நின்றோடிப்
பொய்த்தனிரைதொடிஇ செய்நன்றி, கொன்றாரிற்குற்றமுடைத்து”
நாலடி. ௧௧௧. (எ) “பசைகொண்டவனிற்பப் பூத்துண்ணையி,
னசை கொன்றான் செல்லுவக மில்” பழ. ௨௪. (ஐ) “தருவமென்று
முன் சாற்றி மறுத்தவர், நாகஞ்சேர்ந்து நலிகுவ ரென்றுமுந், துரை
செய்தாய்” பாகவத. (அ) வாமனுவதார. ௫௬. என்பவைகளும் (ஐ)
இந்தாற்பக்கம் ௧௪௩. ௧-ஆம் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. (அ) “நின், சுபத்தலும் வண்மையு மாரியுள்” பரி. ச: உஎ; (ஆ) “வானத் தன்ன வண்மையும்” (இ) “மாரி யன்ன வண்மைத், தேர்வே ளாயை” (ஈ) “உள்ளி வந்த பரிசில் னிவனென, நெய்யுறப் பொரித்த சூய்யுடை நெடுஞ்சூடி, மணக்கல னிறைந்த மண்ணாறு தேறல், பாம்புரித் தன்ன வான்பூவ கலிங்கமொடு, மாரி யன்ன வண்மையிற் சொரிந்த” புறம்: ௫௫: க௫; க௩௩ சு - எ; ௩௩௩: ௧௨-௩.

உ. (அ) தெரிகோன் “ஞமன்ன போல வொருதிறம், பற்ற லிலியரோ” புறம். சு: சு - ௧௦. (ஆ) “கூற்றமும் விழையக் கோலினி தோச்சிக், கோட்ட மின்றிக் குடிபுறக் காத்து” பெருங். (௫) அ: ௧௧ - ௨௦.

க. “மையில் வாண்முகம் பசப்பூ ரும்மே” கலி. எ: அ.

(பிரதிபேதம்) * திறம்பொய்ப்பாஃபோல்.

முன்றாவது மருதம் ௩௫.

சூகந்ரு

எ - து: நெஞ்சுழிசின்ற நினைவு வருத்துகையினாலே நினதருளை
பிரும்பிக் கலங்கினவளுடைய பழித்தலறும் ஒளியினைபுடைய முகம் பசப்புப்
பரப்ப நீ காணுமிடத்து உயிரை உடம்பிடத்தே நின்றும் பேர்க்குக் (க) கூற்று
வினைப்போல, யாவரையும் உலகத்துறையும் எல்லாதனிலே நிறத்தின
காலாலே முறைமைசெய்வையென்று உலகம் நினைக்க கூறும் வார்த்தை
நினக்குக் கொடாதோதான் ? எ - று.

ஆங்கு) அசை.

௨௦ தொன்னல மிழந்தோனீ துணையெனப் புணர்ந்தவ

(உ)ளின் னுறல் வியன்மார்ப வினையையாற் கொடிதென

நின்னையான் கழறுதல் வேண்டிமோ

(௩)*வென்றோர்க ளிநிம்பையுங் களைந்தீவாய் நினக்கே

எ - து: † எத்தன்மையுடையோர்களுடைய ‡ வருத்தமும் களைகின்ற அதனால் இனிய முயக்கத்தையுடைய வியனமார்பனே! நீ புணருந் துணையென்று கருதிப் புணர்ந்தவள் தனது இயற்கைநலத்தையும் இழந்தாள்; நீ இத்தன்மையையாய் இராநின்றாய்; இது நினக்குக் கொடிதென்று நினையான் கோபித்தல்வேண்டாமோ? நீயே அளிப்பாயாகவென்றான். எ - று.

||இழந்தோள்: ஆ, ஓவாய்நின்றது.

இதனால், தலைவற்கு அசைவுபிறந்தது.

இஃது ஆறடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான்கடியாசிரியச்சரிதரமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (௩௫)

× மருதக்கலி முற்றும்.

க. நிறத்துதலைக் கூற்றின் ரெழிலாகப் பொருத்திக் கொள்ளின்,
“செயிரிற் குறைநாளாற்பின் சென்று சாடி, யுயிருண்ணுங் கூற்றமும் போனம்” கலி. ௧௦௫: ௩௭ - ௩௮. என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஒப்பு நோக்கற்பாலன.

உ. “இன்னுறல் வியன் மார்பு” கலி. ௮: ௨௪.

ஈ. “என்றோர் மருங்கினு மேத்தி” என்புழி என்றோருமென்பதற்கு எல்லோரு மெனப் பொருளுழுதி யிருத்தல் ஈண்டறிதற் பாலன.
தீவக. ௨௧௨௮. ௨ரை.

பிரதிபேதம்) * ஒன்றோர்கள், † எத்தன்மையுடையோர்களுடைய. ‡ வருத்தங்களை கின்ற, || இழந்த தோள், × மருதப்பாட்டு முற்றும், மருதத்தக்கு ஈசனோர் கினியார் செய்தவுரைமுடிந்தது இது சூசிரியன்பார்த்தவாகிகக. தனிபெறு.

௭ -

செய்யவாராய்ச் சேலம்,
மருதப்பாட்டு முற்றும்,
செய்யவாராய்ச் சேலம், சேலம்.

ஆ. மாணிக்கம்,
மாணவகுடி தபரிழகம்,
சென்னைப்பேட்டை, சேலம்.

திருமால் துணை.

கலித்தொகை

மூலமும்
நச்சினூர்க்கினியருரையும்.
நான்காவது மூலலைக்கலி.

(40க.) தனிபெறு தண்புலத்துத் தலைப்பெயற் கரும்பின்று
முனிமுதற் பொதுளிய முட்புறப் பிடவமுந்
கனிபட்டா னிலையேபோற் றடவுபு துடுப்பின்று
ஞெலிபுட னிரைத்த ஞெகிழிதழ்க் கோடலு
டு மணிபுரை யுருவின காயாவும் பிறவு
மணிகொள மலைந்த கண்ணியர் தொருபுடன்
மாறெகிர் கொண்டதம் மைந்துட னிறுமார்
சீறரு முன்பினேன் கணிச்சிபோற் கோடுகீஇ

யேறுதொழுஉப் புகுத்தன ரியைபுட னெருங்கு;
 ௧0 அய்வழி, முழக்கென விடியென முன்சமத் தார்ப்ப
 வழக்குமாறு கொண்டு வருபுவரு பீண்டி
 நறையொடு துகளெழ நல்லவ ரணிநிற்பத்
 துறையு மாலமுந் தொல்வலி மராஅமு
 முறையுளி பராஅய்ப் பாய்ந்தனர் தொழுஉ;
 ௧௫ மேற்பாட் டிலண்டி னிறனெக்கும் புன்குருக்க
 னேக்கஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாக்குத்திக்
 கோட்டிடைக் கொண்டு குலைப்பதன் னேற்றங்கா
 78

குகழி

கலித்தொகை ௧0௧.

ணஞ்சீ ரசையியல் கூந்தற்கை நீட்டியா
 னெஞ்சம் பிளந்திட்டு நேரார் நடுவட்டன்
 வஞ்சினம் வாய்த்தானும் போன்ம்;

௨௧ கூடர்விரிந் தன்ன சரிநெற்றிக் காரி
 விடரியங் கண்ணிப் பொதுவனைச் சாடிக்
 குடர்சொரியக் குத்திக் குலைப்பதன் னேற்றங்காண்
 படரணி யந்திப் பசங்கட் கடவு
 ளிடரிய வேற்றெருமை நெஞ்சிடந் திட்டுக்
 குடர்கூளிக் கார்த்துவான் போன்ம்;

௨௪ செவிமறை நேர்மின்னு நுண்பொறி வெள்ளைக்
 கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாடி
 றுதிதுனைக் கோட்டாற் குலைப்பதன் னேற்றங்கா
 ணாரிடு ளென்னு னருங்கங்குல் வந்துதன்
 றுளிற் கடந்தட்டுத் தந்தையைக் கொன்றனைத்
 தோளிற் றிருகுவான் போன்ம்;
 எனவாங்கு;

௩௪ அணிமாலைக் கேள்வற் றருஉமா ராயர்

மணிமாலே யூதுங் குழல்;

௩௬ கடாஅக் களிற்றினுங் கண்ணஞ்சா வேற்றை
விடாஅதுநீ கொள்ளுவை யாயிற் படாஅகை
யீன்றன வாயமக டோள்;

௩௭ பகலிடக் கண்ணியன் பைதற் குழலன்
சுவன்மிசைக் கோலசைத்த கைய நயலது
கொல்லேறு சாட விருந்தார்க்கெம் பல்லிருங்
கூந்த லணைகொடுப்பேம் யாம்;

௪௩ கோளாள் ரென்னொப்பா ரில்லென நம்மானுட்
டாளாண்மை கூறும் பொதுவ னமக்கொருநாட்
கோளாள் னாகாமை யில்லை யவற்கண்டு
வேளாண்மை செய்தன கண்;

நான்காவது முல்லை கி.

௬௧௬

௪௪ ஆங்கு, ஏறும் வருந்தின வாயரும் புண்கூர்ந்தார்
நாறிருங் கூந்தற் பொதுமகளி ரெல்லாரு
முல்லையந் தண்பொழில் புக்கார் பொதுவரோ
டெல்லாம் புணர்குறிக் கொண்டு.

இஃது “ஆயர் வேட்டுவராடூத் தீணப்பெய, ராவயின் வநஉங்
கிழவநு முளரே” என்னும் (க) துத்திரத்தில் ‘தீணநிலைப்பெயராகிய கிழ
வநங் கிழத்தியரும் உளர்’ என்னும் விதியாற்கொண்ட அத்தலைவிக்கு
அவள் தோழி ஆயர் ஏறுதழவுகின்றமைகாட்டி அவள் அதுகண்டு வநந்தா
மல் ஆண்டுப் பெற்ற நள்விமித்தங் கூறித்தெளிவித்து, *அதனை அவ்விதி
யாற்கொண்ட தலைவந்தங்குறி, மீட்டும் அத்தலைவிக்குத் தத் சுற்றத்தார்
கூறியிருத்தங் கூற்றினையுங் கூறி, தலைவனும் இன்னும் ஒருநூன்று ஏறு
தழவி நம்மை வரைந்துகொள்வனென்று ஆற்றுவதித்தது.

இதன் பொருள்.

தளிபெறு தண்புலத்துத் (உ.)தலைப்பெயற் கரும்பின்று

முனிமுதற் பொதுளிய (ந) முட்புறப் பிடவமுங்
கனிபட்டா நிலையேபோற் (ச) றடவுபு (஠) துடுப்பீன்று
ஞெலிபுட னிரைத்த †ஞெழிதழ்க் (ஂ)கோடலு

- க. நோல். அகத். கு. உக.
- உ. “தலைப்பெய றலைய தண்ணறுங் கானத், திருள்படப் பொதுளிய
பாரை மராஅத்து” ழநுத. கூ - 80.
- ஈ. பிடாவென்பது முட்காலையுடையதொரு புதல்; மழைக்குத் தளிர்ந்து
அரும்பிக் குலையாகப் பூப்பது; இதன்பூ நீண்டகாம்பையும் வெண்
ணிறத்தையுமுடையது (அ) “முட்பிடவார்சிறுநெறி” (ஆ) “வான்பிசிர்க்
கருவியிற் பிடவுமுடை தகையக், கான்பிசிர்கற்பக்கார்தொடங்கின்றே”
(இ) “சிறுகரும் பிடவின் வெண்டலைக் குறும்புதல், கண்ணியின்
மலருந் தண்ணறும்புறவில்” (ஈ) “குறும்புதற்பிடவி னெடுங்காலலரி”
(உ) “நிலவெனத், தொகுமுறை விரிந்த முதுகாற் பிடவின்” எனவரு
தலும் காண்க. பிடாவென ஒரு மாமும் உண்டென்பர்.
- ஊ. “தடவென் கிளவி கோட்டமுஞ் செய்யும்” நோல். உரி. கு. உஈ.
- ஊ. (அ) “கார்த்தட்டுப்பிற் கமழ்மடல்” மலை. ஈஈக. என்பதும் (ஆ)
கலி. ஊக: ஈ - ஈ வது அடிக்குறிப்பில் கார்த்தட்டுப்பென ஊந்திருப்
பவையும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.
- ஈ. கோடவென்பது பெரும்பாலும் முல்லைநிலத்துக்குரித்தாகக் கூறப்
பும் ஒருபூங்கொடி; இதன் குலைக்குப் பாம்பின் படமெடுத்தநிலையும்
(பிரதிபதம்) * இதனை, † ஞெழிதழ்க் கோடலும்.

கூஉ0

கவித்தொகை ௧0௧.

ஊ (க) மணிபுரை யுருவின காயாவும் பிறவு
மணிகொள மலைந்த கண்ணியர் தொகுபுடன்
மாறெதிர் கொண்டதம் மைந்துட னிறுமார்
சீறநு முன்பினேன் (உ) கணிச்சிபோற் கோடுசிஊ
யேறுதொழுஉப் புகுத்தன ரியைபுட னெருங்கு

எ - து: மழையைப் பெறுகின்ற குளிர்ந்த நிலத்தே நின்ற கார் காலத்து முற்பட்ட மழைக்கு *அரும்பு ஓர்ந்து முன்பு உலர்ந்த முதுவிடத்தே தழைத்த முள்ளைப் புறத்தேயுடைய பிடவம்பூவும், (ந.) கள்ளுண்டு களித்தலுற்றவ னிலைமைபோல அசைந்து † வளைந்து துடிப்புப்போலும் முகையை முன்னர்

இதன்பூவுக்கு விளக்கும் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன; இஃது இடையராத் குடப்படுவது; இது பெரும்பாலும் வெண் கார்த்தனக்கே பெயராய்வருமென்பர்; இங்குச் செங்கார்த்து வந்திருப்பது புண்டரீக மென்பது செந்தாமரைக்கு வருவதுபோல அருகியவழக்கு; (அ) "குரு வுடையன கொடியிடையொடு குலைவிரிவன கோடல்" (ஆ) "வெஞ் சின வரவின் பையணர் தன்ன, தண்கமழ்கோட ருதுபிணி யவழி" (இ) "அணர்த்தெழு பாம்பின் நிலைபோற் புணர்க்கோடல், பூங்குலை யின்ற புறவு" (ஈ) "கோடலர் தீப மேந்தி" (உ) "வரிவெண்கோடல் வாங்குருலை வான் பூப், பெரிய சூடிய கவர்காற் கோவலர்" என்பவற் றால் இவை விளங்கும்; இதுவும் மகளிர்வளையலும் ஒன்றற்கொன்று உவமையாதல் இந்நூற்பக்கம் ௪௧: ௧-ஆம் குறிப்பால் அறியலாகும். தோன்றி யென்பதும் இதன்வகைபோலும்.

௧. (அ) "மணிக்காயா" பொருந். ௨௦௧. (ஆ) "மணியெனத், தேம்படு காயா மலர்ந்த" ஐங். ௪௨௦.
௨. கணிச்சி, மழுவின் வேரைய தொருபடை; இதனை, "கையது கணிச்சி யொடு மழுவே மூவாய், வேலு முண்டத் தோலாதோற்கே" என்பது வலிபுறுத்தும்.
௩. (அ) "காளா தந்து நறவுகொடை தொலைச்சி, யில்லடு கள்ளின் றேரப்பி பருகி.....தோளோச்சி வலன் வளையூடப், பகன்மகிழ் தூங்குந் தூங்கா விருக்கை" பெரும்பான். ௧௪௧ - ௧௪௧. (ஆ) "தசம்பு துளங்கிருக்கையென்றது தன் களிப்புயிருதியால் தன்னை யுண்டா குடல்போல அத்தசம்பிருந்து ஆடும்படியான இருப்பென்றவாறு இச்சிறப்பான், இதற்கு, 'தசம்புதுளங்கிருக்கை' என்றபெயராயிற்று" பதிற். ௪௨: ௧௧, ௨ரை. (இ) "துழந்தடு கள்ளின் றேரப்பியுண் டயார்த்து, பழஞ்செருக் குற்ற வணத்தர்ப் பாணியும்" மணி. எ: ௭௧ - ௭௨. (ஈ) "அரிய லார்த்த வணத்தர்" தணிகை. திருகாட்டு. ௧௦௦.

(பிரதிபேதம்) * அரும்பியீடு சிந்தா, † களித்தழற்சுவணியைம ‡ விசந்ததெய்யு.

நான்காவது மூலலை க.

கூஉக

ன்று, பின்னர்(க)தீயைக் கடைந்து, அதிற்பிறந்த நெருப்பைச்சேரநிரைத்
ரற்போன்ற அலர்ந்த இதழினையுடைய செங்கார்த்தபூவும், நீலமணியை
யாக்கும் நிறத்தினையுடையவாகிய(உ)*காயாம்பூக்களும் பிறவும் அழகுக்கொள்
ரம்படி குடிய கண்ணியையுடையவர் சேரத்தொக்கு ஏறுதழுவுவாரோடே
ரறுபடுதலை ஏறட்டுக்கொண்ட தம் மைந்தினைச் சேரநிறத்துதற்கு மகட்
காடை நோர்ந்த ஆயர் சேரக்கடி, பிறவாற் சேறுதற்கரிய வலியினையுடைய
)றைவனுடைய ருந்தாவிப்படைபோலே கூரிதாகக் கொம்புகளைச் சீவி, ஏறு
ளைச் சேரத் தொழுவிடத்தே புகுதவிட்டார். எ - று.

தண்புலத்துநின்ற பிடவும் காந்தளும் காயாவும் பிறவுமென்க. இவை
உ)முதற்பொருட்கேற்ற அடையடுத்தின்று ஆகுபெயர். ஈன்றென்பதுநிகழ்
ாலமுணர்த்துஞ் செய்தெனெச்சம். (சு) நெடுகிழியுடனென்னுது நெடுவிபுட
)னன எச்சமாகக்கூறுதலின் இவ்வாறு பொருள் †கூறியும். “நெடுவிகோற்
)காண்ட பெருவிநன் நெடுகிழி” (ந)என்பதனாலும் இது வினைச்சொல்லாம்.

க0 அவ்வழி, முழக்கென விடியென முன்சமத் தார்ப்ப

வழக்குமாறு கொண்டு வருபுவரு பிண்ட

நறையொடு துகளொழ நல்லவ ரணிரிற்பத்

(அ)துறையு மாலமுந் தொல்வலி மராமு

முறையுளி பராமுய்ப் பாய்ந்தனர் தொழுஉ

எ - று: அவ்விடத்து ஏறுகளைத் தழுவிப் †போக்கும்படியை உட்கொண்டு
வந்து வந்து நிரண்டு மறைமுழக்கென்ன இடியென்ன நடுவானநிலத்தின்

க. “தீயி னன்ன வொண்ணெங் காந்தட்,... ..நெருப்பி னன்ன
பல்லிதழ்” மலை. கசடு-கசக.

உ. “காயாம்பூங் கண்ணிக் கருந்துவராடையை” கலி. க0அ: க0.

௩. 'தளிபெறு.....பிடவமும்" என்பது பூங்குமிழென்பது முதலாகிய தன் பொருட்கேற்ற அடையடுத்து நின்றதோராகுபெய ரென்பதற்கும் (கோவையார். க: போ.) செய்தென்னும் வினை யெச்சத்திற்கு நிகழ்கால வாய்பாடும் சிறுபான்மையுண்டென்பதற்கும் (தொல். வினை. கு. நக. நச்.) உகரவீறுசிறுபான்மை நிகழ்காலம் பற்றி வருமென்பதற்கும் (இ - வி. கு. உசக.) மேற்கோள்.

௪. "கொடு மழைக் காற்றா தங்கட் குளிர்பெயன் மாறவெண்ணி, நெடு மலை யெடுத்துக் காட்டு நெட்டிதழ்க் காந்தட் கொள்ளி"

இ. பெரும்பாண். கஎஅ.

௧. (அ) "யாறுக்குளனும் வேறுபல் வைப்புஞ், சதுக்கமுஞ் சந்தியும் புதுப் பூக் கடம்பும்" முருகு. ௨௨௪-௨௨௫. (ஆ) "ஆலமுங் கடம்பு நல்யாற்று நடுவுங், கால்வழிக் கறுநிலைக் குன்றமும்பிறவு, மவ்வவைமேய வேறு

(பிரதிபேதம்) * காயாம் பூக்களமுழுகொள்ளும்படி, † கூறிற்று. குவிசோத், ‡ போகும் படியை யுரையொண்டு வந்த வந்த.

௬௨௨

கவித்தொகை கடுக.

முன்னே ஆரவாரமெழும் புகையொடு துகள் எழ ஏறுதழுவினார்க்குக் கொடுத்தற்கு நல்வமகளிர் திரண்டிதற்ப * நீர்த்துறையிலும் (க) ஆலமாத்தின்கீழும் பழையவலியினையுடையமாரமாத்தின்கீழும் உறையுந்தெய்வங்கட்குச் செய்யும் முறைமைகளைப் பரவித் தொழுவிலே பாய்ந்தார். எ - று.

"வளிவழிக் கறுத்த வங்கம்" (௨) என்றற்போல வழக்குப் போக்குதன் மேல்நின்றது. (ந.) இடி ஏற்றின் இடிப்பிற்கு உவமம். அவர்பாய்ந்த அளவிலே தோழி தலைவியை அழைத்துக்காட்டுகின்றாளாக மேற்கூறுக.

கடு மேற்பாட்டுலண்டி அறினெக்கும் புன்குருக்க
 ணைக்கஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாக்குத்திக்
 கோட்டிடைக் கொண்டு குலைப்பதன் நேற்றற்கா
 ணஞ்சீ ரணையியல் கூந்தற்கை நீட்டியா
 (ஈ) நெஞ்சம் டிளந்திட்டு நேரார் நடுவட்டன்
 வஞ்சினம் வாய்க்தானும் போன்ம்

எ - து: உயர்ந்த கொம்பிடத்தே வைத்த(ரு)உலண்டினது நிறத்தை
யொக்கும் புல்லியநிறத்தைத் தன்னிடத்தேயுடைய எருத்தினது நோக்கை
அஞ்சானாய் அதின்மேலே பாய்ந்த இடையனைச் சாவக்குத்திக் கொம்பிடத்தே
எடுத்துக்கொண்டுஉடலைக்குலைக்கின் மதனுடையதோற்றாவைக்கானாய்; அழகிய

வேறு பெயரோ, பெயர்வயி னேயு நீயே” பரி ச: கஎ - ௭௦. (இ)

“துறைமிசை நினதிரு திருவடி தொடுவர்” சீலப். உச. ‘குறமகள்’

க. (அ) “ஆலங் கடம்பு மணிமார் விலங்கிட்ட” கலி. ௧௦௬: உச. (ஆ)

“கடவுளாலத்து” நய். ௩௪௩: ச; புறம். ௧௯௬: க.

உ. புறம். ௩௪௮: க.

௩. “உருமினதிரும் குரல்போற் பொருமுர, ணல்லேறு” கலி. ௧௧௩:

உச - உடு. என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே நோக்கற்பாலன.

ச. “நெஞ்சம் பிளந்திட்டு நேரார் நடுவட்டன், வஞ்சினம் வாய்த்தானும்
போன்ம்” என்பது ‘இட்டு’ என்னு மிடைச்சொல் அசைநிலையாய்
வருதற்கு மேற்கோள். நன். இடை. கு. உஉ. மயிலை; வீருத்தி; இரா.
இ - வி. கு. உஎஎ.

இ. உலண்டென்பது தான் வெளிப்படுத்தற்கு வழியின்றித் தன்னுடம்
பைத் தானாற்கு தூலாற் சுற்றிக் கூடாக்கிக் கொண்டு அதனுளிருந்
திறக்கும் இயற்கையையுடையதொரு புழு; அந்தூலியற்ற அதுவே
வல்லது. அது காட்டிலமயிர்தென்று சிறப்பிக்கப்படுவது; அதனாலால்
சிறந்த ஆடை செய்தலுண்டு; இவை (அ) “வரியுடல் குழக்குடம்பை
து நெற்றிப், போக்குவழி படையா தன்னயிர் விடுத்தலி, னறிவு
புறம் போய வுலண்டது போல” (ஆ) “போக்குவழி கண்டிடை

(யி ரதிபேதம்) * கீர்த்தமையும் ஆலத்தின் கீழும்.

நான்காவது முல்லை க. ௬௨௩

ஸமையினையுடைய மனமசைந்த இயல்பினையுடையனாகிய துரோபதையது
ய்ய கூந்தலிலே கையை நீட்டிய* துச்சாசனனுடையகெஞ்சைப் பிளந்து
நாகட்டுப் பகைவாநடுவே தான்சொன்ன வஞ்சினத்தை வாய்க்கச்செய்த
மசேனைப்போலும். 1 எ - று.

போலும் போன்மெனத் திரிந்தது. † “னகாரை முன்னர் மகாரம் குறு
ம்” (க) என்பதனால் மகரம் காண்மாத்திரையாய் நின்றது. புன்ருருக்கண்,
குபெயர். சாவக்குத்தியென்பது “சாவ வென்னுஞ் செய்வெனெச்சுத்
றுதி வகரம் கெடுதலு முரித்தே” (உ) என்பதனால் வகரங்கெட்டது.

க. (ங) சுடர்விரிந் தன்ன சுரிநெற்றிக் காரி
விடரியந் கண்ணிப் பொதுவனைச் சாடிக்க்
குடர்சொரியக் குத்திக் குலைப்பதன் றேற்றங்காண்
படராணி யந்திப் பசங்கட் கடவு
ளிடரிய(ச)வேற்றெருமை நெஞ்சிடந் திட்டிக்
குடர் || கூளிக் தூர்த்துவான் போன்ம்

புகாதுறு முலண்ட, மாக்கியிடு கூடகளை யாத்திடுதல் போல” (இ)
“குடம்பையுளுலண்டுபோலக்கோட்படும்வினையன்” (ஈ) “வாலுலண்டு
கோற்றருக, மேன்புரிந்தி யார்க்குஞ் செயலாகா” (உ) “அரக்குலண்டு
செந்தே னணிமயிற்பீலி, திருத்தகு நாவியோடைந்து” (ஊ) “தூலினு
முலண்டினு நாரினு மியன்றன்” என்பவற்றால் அறியப்படுகின்றன;
இங்கே அதனிறம் புற்கென்றிறமென்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்
வகை ஆராய்ச்சியால் இது படபெய்ச்சி யென்பது விளங்கும்.

க. தோல். மொழிமரபு. கு. கக.

உ. சாவ வென்னும் எச்சத்து இறுதிக்கணின்ற வகரஉயிர்மெய் கெட்டு
நின்றற்கு, “கோட்டிடைச் சாக்குத்தினுன்” என்பது (தோல். உயிர்
மயங்கு. கு. எ. கச; இ - வி. கு. அடு) இவற்றிலும், ‘சாக்குத்தினுன்’
என்பது (தோல். உயிர்மயங்கு. கு. எ. இளம். நன். உயிரீற்று. கு. கக.
மயிலை. விருத்தி. இரா); இவற்றிலும் மேற்கோளாகக் காணப்படுகின்
றன. ‘சாக்குத்தினுன்’ என்பதனை முதனிலைவினை வினைமரத்திரை
யாய் நில்லாது வினையெச்சப் பொருடாய் நின்றதென்பர் பிரயோக
விவேக தூலார். பிரயோக. க.டு.

ங. “வள்ளுரு ணேமியான் வாய்வைத்த வளைபோலத், தெள்ளினின்
விளங்குஞ் சுரிநெற்றிக் காரியும்” கலி. ௧00: க-௧0.

ச. (அ) “எற்றெருமைநெஞ்சம் வடிம்பினிடந்திட்டு” கலி.கௌ: சஉ. எனவும் (ஆ) “எற்றெருமை யுகைத்தடரு மிருணிறத்த வெரிகுஞ்சிக், ரதிபேதம்) *தச்சவாசுடைய, † ‘எகா முன்னர் மகாக்குறும்’ ‡ செய்தெனெச்சத் திறுதி, || கூளிக் காந்தயான். .

கூஉசு

கலித்தொகை க0க.

எ-து: மதிவிரிந்தாற்போன்ற சட்டியை நெற்றியிலேயுடைய கரிய எருது முழைஞ்சினையுடைய மலையிற்புவாற்செய்த அழகையுடையகண்ணியை யுடைய பொதுவனைத் * துகைத்துக் குடர்சரியும்படி குத்திக் கோட்டிடைக் கொண்டு குலைப்பதனுடைய தோற்றாவைக் காணாய் ; பல்லுயிரும் வருத்தத்தை அணிசின்ற ஊழிமுடிவிலே (க)பசியநிறத்தைத் தன்பாகத்தேயுடைய உருத்திரன் வருத்தத்தைச்செய்த ஏறாகிய எருமையையேறுகின்ற(உ)கூற்றுலா னுடையநெஞ்சைப் பிளந்துபோகட்டு அவன் குடரைக் கூளிக்கிட்டு அவற்றின் வயிற்றை நிறைவிக்கின்றவனைப்போலும். எ - று.

எருமை, † ஆகுபெயராய்க் கூற்றுவனை உணர்த்திற்று.

உஎ (நு)செவிமறை நேர்மின்னு நுண்பொறி வெள்ளைக் கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாடி றுதிதுனைக் கோட்டாற் குலைப்பதன் நேற்றங்கா ணிரிநு னென்னு னருங்கங்குல் வந்துதன் றுளிற் கடந்தட்டுத் தந்தையைக் கொன்றனைத் தோளிற் நிருகுவான் போன்ம்

எ - து: செவிமறுவாயிருக்கின்ற விளங்கும் நுண்ணிய சிவந்த பொறிகளை யுடைய ஆயர் நேர்ந்துவிட்ட வெள்ளை யெருத்தினது கோபத்தை † அஞ்சாறாய் அதன்மேலே பாய்ந்த பொதுவனை நுதியைத் தகைத்து முனையினையுடைய கோட்டாலெடுத்துக் குலைப்பதனுடைய தோற்றத்தைக் காணாய்; வருதற்கரிய கங்குலிலே அரிய இருனென்று கருதாறாய் வந்து துரோணசாரியனைக் கொன்ற (ச) சிகண்டியைத் தன்முயற்சியாலே வென்று கொன்று தன் தோளால், தலையைத் திருகும் || அச்சுவத்தாமாலைப்போலும். எ - று

கூற்றம்” நடைநக. போர்புரி. சுடு. (இ) “கூற்றினெருமை யேறணிக்த கண்டையொலி” காசீ. மணிகன்னிகை.க.அ. எனவும் வருதல் காண்க.

க. பசிய நிறமென்றது அந்நிறத்தை யுடைய உமாதேவியாரை.

உ. “சுடர்பொதி மூவிலை வேலுடைக் காலனைத் துண்டமதா, வுடறிய சேவடி யான்” தேவாரம்.

ங. (அ) “செம்மறு வெள்ளை” (ஆ) “சில்லைச் செவிமறை கொண்டவன்” கலி. சுடு. ௧௨, சுடு. ௬. (இ) “நுண்பொறி வெள்ளை யடர்த்தாதே”, “பொற்பொறிவெள்ளை யடர்த்தாதே”, “தூநிறவெள்ளை யடர்த்தாற்கு” சீலப். கஎ: ச, இ, எ.

ச. துரோணரைக்கொன்றவன் திட்டத்துய்மனும் வீமரைக்கொன்றவன் சிகண்டியுமாதலால் இங்கே சிகண்டியை யென்பது திட்டத்துய்மனை

(பிரதிபேதம்) * தொகைத்த. † ஆரீப்பெயராய்க், ‡ ‘அஞ்சாறாய்த் தன்மேலே பாய்ந்த பொதுவனைத் தகைத்து முனையினது தனிபோதும் முனையினையுடைய’ என்பது முன்பிய பரிப்பு. || அச்சுவத்தாமாலைப்போலும்.

நான்காவது முல்லை க.

கூஉஇ

நேர்வெள்ளையென்க. நுதியென்றது முனை; எனவே, தலை யென்பது தானற்றது * “நுதிக்கோலஞ்செய்து” (க) என்றும்போல.

எனவாங்கு அசை.

இங்ஙனம் தோழி காட்டக்கண்டு நங்கணவற்கும் இங்ஙன மாருமோ
வன்று அஞ்சின தலைவியது அச்சத்தை ஆண்டுப்பெற்ற நன்னிமித்தங்கண்டு
தாழி டுபோக்குவாளாக மேற்கூறுகின்றார்.

௩௪ அணிமாலைக் கேள்வற் றருஉமா (௨) டுராயர்

மணிமாலை யூதுங் குழல்

யென்றிருக்க வேண்டியதென்று தோற்றுறிறது. வியாஸபாரதத்தில்
அசுவத்தாமா திட்டத்துய்மனை அவனுறங்குகையில் காலாலுதைத்து
 நிலத்தில்தேய்த்துத் தன்வில்லின் நாண்கயிற்றினால் அவன் கழுத்தைக்
 கட்டி இழுத்து அவனை மிதித்து வருத்தாநிற்க, அவன் வலியற்று,
 'குரவன் காதலா! யான் புண்ணிய வுலகடையுமாறு என்னைப் படைக்
 கலத்தால் வினாந்து கொல்' என்று வேண்டவும், 'குரவனைக்கொன்ற
 பாவிகட்டு நல்லுலகங்களிடையா; ஆதலால் நீ படைக்கலத்தால்
 கொல்லத் தக்காயல்ல' என்று மறுத்து மீட்டும் தன்கால்களால் உயிர்
 நிலைகளில் உதைத்துக் கொன்றான்" என்று காணப்படுஞ் செய்தியும்
 பின்பு, "வீடுமனைக்கொன்ற சிகண்டி எதிர்த்துப் புருவங்களுக்கிடையே
 வில்லால் அடிக்க, அவனைக் கத்தியால் இருதுணியாகத் துணித்தா
 னென்று காணப்படுஞ் செய்தியும் இங்கே அறிதற்பாலன. வில்லிபுத்தூ
ராரும், "பருவாலகற்றி யிருவர்வீரரையும் பாசறை வாயிலினிறுத்தி,
 மருவருங் கமல மாலையான்கடப்ப மாலையானெனமனங் களித்துப்,
 பொருவரு முனைக்குக் குரிசிலா யெல்லாப் போரினும் புறமிடா
 தடர்த்த, துருபதன் மதலை வரிசிலைத் திட்டத்துய்மனை மணித்தலை
 துணித்தான்", "கயில்புரி கழற்காற் றற்கையைச் செற்ற காளையைப்
 பானையத் திடையே, துயில்புரி யமையத் திமைக்குமுன் சென்னி
 துணித்தனன் சுதனெனக் கலங்கி, வெயில்புரி வதன்முன் வல்லிரு
 ளிடையே யுணர்ந்தவர் வெருவுட னாரற்றப், பயில்புரி சிலைக்கைச்
சிகண்டியை முதலோர் பலரும்வந் தனர்கன்பாஞ் சாலர்",
 "உத்தமோ சாவு முதாமனு முதலிட் டெள்ளவர் யாவரும்பிறருந், தத்த
 மோ கையினால் வந்தெதிர் மலைந்தோர் தலைகனாற் பலமலையாகி"
 என்று கூறியிருக்கிறார்; வில்லி. பதினெட்டாம். ௨௧௩ - ௨௧௫.

௧. கோவையார். ௨.௧௦.

உ. “அழல்போலு மாலைக்குத் தாதாசி யாயன், குழல்போலுங் கொல்லும்
படை” துறள். கஉஉஅ.

எதிபேதம்) * தழிக்கோலஞ் செய்ததென்றும்போல. † போக்கிலுரைக மேற்கூறுக.
அணிமாலைக். ‡ ஆயன்.

79

கஉஉக

கலித்தொகை க0க.

எ - து: ஆயர் ஈண்டு ஊதுகின்ற குழல் நீலமணிபோலுங் காயாம்பூவாழ்
செய்த மாலையினை அணியும் இயல்பினைபுடைய கேள்வனை நமக்குத் தருதற்கு
நன்னிமித்தமாக இசைத்தது காண்; நீ அஞ்சாதேகொள்ளென்றான். எ - து.

அது, மங்கலமான பண்ணைத் தருதலின் நிமித்தமாயிற்று.

கஉக கடாஅக் களிற்றினுங் கண்ணஞ்சா வேற்றை
விடாஅதுநீ *கொள்ளுவை யாயிற் படாஅகை
யீன்றன †வாயமக டோள்

எ - து: தோழி, தலைவனிடத்தே சென்று ஆண்டுச்செய்த நிமித்தத்தை
ஆராய்ந்துபார்க்கில், மதத்தையுடைய களிற்றினுங்காட்டிற் றறுகண்மையை
புடைய ஏற்றை நீ கைநெடுவிடாது கொள்வை; இப்பொழுது இவ்வாய
மகன் †தோள் வினைமகளிர் தோள்களிற் காட்டில் ||வெற்றிக்கொடியை உண்டாக்
கிளவாமென்றான். எ - து.

கஉக பகலிடக் கண்ணியன் பைதற் குழலன்
கவன்மிசைக் கோலசைத்த கைய னயலது
கொல்லேறு சாட விருந்தார்க்கொம் பல்விருங்
கூந்த லணிகொடுப்பேம் யாம்

எ - து: பின்னர்த் தலைவியிடத்தே வந்து எம்முடைய பலவான கரிய
கூத்தலினைபுடையவனை யாம் கூடுதற்குக் கொடுப்பேம்; கொல்லேற்றைச் சாடி

தற்குச்சுமைந்திருந்தவர்களுக்கென்று + நமர்கூறி, கூற்றும் தலைவனையொழிந்த பகற்பொழுதிலே அலர்ந்த கண்ணியையுடையவன் வருத்தத்தையுடைத்தாகிய குழவினையுடையவன் x சுவவின்மேலே கோலைவைத்தகையையுடையவனாகிய வினைவலபாங்கிலேர்க்கு அயலதாயிருக்குங்காணென்றான். எ - று.

அயலதென்றது ஏறு நழுவுதற்கு அரிதென்னும் + பொருட்டு. இம்மூன்று பெயரும் ஏறுதழுவினவர்களை நோக்கிக் கூறிற்று.

சக (க)கோளாள ரென்னொப்பா **ரில்லென நம்மானுட்
டாளாண்மை கூறும் பொதுவ னமக்கொருநாட்

க. “தாளாள னென்பான் கடன்படா வாழ்பவன், வேளாள னென்பான் வீருந்திருக்க வுண்ணாதான், கோளாள னென்பான் மறவாதா னிம் மூவர், கோளாக வாழ்த வினிது” (திருக்கேம்.கஉ.) ஏண்ணுஞ் செய்யுளி

லும் இப்பகுதியிலுமுள்ள எதுகைச்சொற்கள் ஒப்பு நோக்கற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * கொள்ளுமையாயிற், † ஆயாமகன், ‡ தோலைமகனிர், தோள்வீரமகனிர், || வெற்றிக்கொம்பையுண்டாக்கின, + நமர்கூடிக்கூறுந்தலைவின் x சுவன் மேலேகோலைவைத்த கையையுடையவனையொழிந்தவினையல, + பொருட்டாயிற்று. இம்மூன்று, **இல்லே மம்மானுட்.

நான்காவது முல்லை க.

கூஉள்

*கோளாள னாகாமை யில்லை யவற்கண்டு

வேளாண்மை செய்தன கண்

எ - று: யான் முற்கூறிய நிமித்தமேயன்றித் தலைவனைக் கண்டு என் ன்கள் உபகாரத்தைச் செய்கையினாலே ஏறுகொள்ளவல்லார் என்னை யொப்பார் பிறரில்லை யென்று நம்முடைய புகட்கிராளிலே நின்று தனது டாளாண்மையைக் கூறுந் தலைவன் பின்பு ஒருநாளிலேயாயினும் ஏறுதழுவி நம்மைத் தனக்குக் கோளாக ஆளுந் தன்மையையுடையனாகாமை இல்லை யென்றான். எ - று.

தாளாண்மை - முயற்சியை. .... ஆண்டு † போதுவன். நம்மை, நமக்கு;
 ருபுமயக்கம். கண் வேளாண்மை செய்தலாவது, (க) இடக்கண் துடித்தல்;
 லக்கண் || துடிக்கலாதிருத்தலும் நன்னிமித்தமாதவிற் செய்தனவென்ப
 ன்ணையாற் கூறினார்.

௪௭ X ஆங்கு, ஏறும் வருந்தின வாயரும் புண்கூர்ந்தார்
 (உ) நாரிருங் கூந்தற் பொதுமகளி ரெல்லாரு
 (ஈ) முல்லையர் தண்பொழில் புக்கார் பொதுவரோ
 டெல்லாம் புணர்குறிக் கொண்டு

௭ - து: அவ்விடத்தில் ஏறுகளும் வருந்தின; இடையரும் புண்பிக்கா
 'ரன்று எல்லாம் (விலக்குகையினாலே) தம்மைக் கொள்ளுதற்கு நின்ற

க. (அ) "கண்ணகி கருங்கணு மாதவி செக்கணு, முன்னீரை கரந்தகத்
 தொளித்துரீ ருருத்தன, வெண்ணுமுறை யிடத்தினும் வலத்தினுந்
 துடித்தன" சீலப். ௫: ௨௩௭ - ௨௩௯. (ஆ) "போத மகளிர் வலக்
 கண்க டுடித்த" சீவக. ௨௧௭௩. (இ) "நலந்துடிக் கின்றதோ நான்
 செய் தீவினைச், சலந்துடிக் தின்னமுந் தருவ துண்மையோ, பொலந்
 துடி மருங்குலாய் புருவங் கண்முதல், வலந்துடிக் கின்றில வருவ
 தோர் கிலேன்" (ஈ) "நஞ்சின யான்வனத் திழைக்கு நாளிடை,
 வஞ்சின யால்வலந் துடித்த வாய்மையா, லெஞ்சல வீண்டொ யிடந்
 துடித்ததா, லஞ்சலென் றிரங்குதற் கடுப்ப தியாதென்றான்" கம்ப.
 காட்சிப். ௩௨, ௩௫. என்பவைகளும் (உ) கலி. ௧௧: ௧௧ - ௨௨. அடிக்
 குறிப்பில் இடந்துடித்தல் நன்மைக்குறியென்பதை யறிவிக்கும் மேற்
 கோள்களும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

௨. (அ) "நார்தாரா றிருங்கூந்தல்" (ஆ) "நாரிருங் கூந்தலார்" கலி. ௫௪:
 ௫, ௬: ௨.

௩. "முல்லையர் தண்பொழில்" நாற். கு. ௭. மேற்கோள்.

§ திபேதம்) *கோளானாகாமை, † மம்மைக்கொள்ளுதலையானும், ‡ பொதுவந்தன்மை
 நமக்கு, || துடித்தலாயிருத்தலும், X ஆங்கு.

பொதுவரோடே தாம் புணர்த்தரு வேண்டும் சிமித்தங்களைப் பெற்ற நாறு
இன்ற கரிய உத்தலையுடைய பொதுமகளிரெல்லாரும் ஞல்வையையுடைய
ஞளிர்த்த பொழிவிடத்தே வினையாடுதற்குப் புக்கார்; நாமும் பொழிவிடத்தே
வினையாடுதற்குப் போதுவாயாகவென்றான். எ - து.

அச்சுத்திரத்திட் பொதுவனென்னும் பெயர் முதலியனவும் ஆச்
சாதியிற் தலைவர்கு வருதலுள் கொண்டவாறுணர்க. "புரத்தினை மருங்கிற்
பொருத்தி னல்ல, தகத்தினை மருங்கி னளவுத லிலவே" என்னும் (க)
குத்திரத்திற் கைக்கிளை பெருத்தினைக்கும் தலைவருந் தலைவியரும் பவராய்
வருவென்றலின், இதன் சரிதகத்தாத் தலைவருந் தலைவியரும் பவராகக்
கூறினார். இது சிறப்பில்லா ஆசாமாடிய கைக்கிளை.

இதனால், தலைவிக்கு * நினைதல் பிறத்தது.

இது கொச்சகம் இரண்டும் வந்தமையிற் கலிவெண்பாவின் +வேறுபட்டு
வந்த கொச்சகக்கலி. (க)

- (க0௨.) கண்ணக னிருவிசம்பிற் கதழ்பெயல் கலந்தேற்ற
தண்ணறும் பிடவமுந் தவழ்கொடித் தளவமும்
வண்ணவண் டோன்றியும் வயங்கிணர்க் கொன்றையு
மன்னவை பிறவும் பன்மலர் துதையக்
஠ தழையுங் கோதையு மிழையு மென்றிவை
தைஇணர் மகிழ்ந்து திளைஇ வினையாடு
மடமொழி யாயத் தவரு ளிவள்யா
ருடம்போ டென்னுயிர் புக்கவ ளின்றி;
க ஓஓ இவள், பொருபுக னல்லேறு கொள்பவ ரல்லாற்
நிருமாமெய் தீண்டல ரென்று கருமமா
வெல்லாருங் கேட்ப வறைந்தறைந் தெப்பொழுதுஞ்
சொல்லாற் றரப்பட் டவள் ;
கக சொல்லுக, பாணியே மென்ற ரறைகென்றார் பாரித்தார்

க. தோல். அகத். கு. இடு. இக்குத்திர வுரையிலும் அகப்புறமாகிய கைக்கிளை பெருந்திணைக்குச் சிறுபான்மை தலைவரும் தலைவியரும் பலராகவருவ ரென்ற கூறி, "ஏழும் வருத்தின....." புணர்முறிக் கொண்டு" என்பதை மேற்கோள் காட்டினர்; ௧௪.

(பிரதிபேதம்) *நினைத்தல். † வேறுபாட்டுவந்த.

நான்காவது முல்லை உ.

கூஉக்

- ௩ சாற்றுள், பெடையன்னூர் கண்டூத்து நோக்கும்வா பெல்லா மிடைபெறி நேராத் தகைத்து ;
- ௪ தகைவகை மிசைமிசைப் பாயிய ரார்த்துட
னெதிரெதிர் சென்றார் பலர் ;
- ௫ கொலைமலி சிலைசெறி செயிரயி சினஞ்சிறப்
துருகதெழுந் தோடின்று நேல் ;
- ௬ எழுந்தது துக
ளேற்றனர் மார்பு
கனிழந்தன மருப்புக்
கலங்கினர் பலர் ;
- ௭ அவருள், மலர்மலி புகலெழு வலர்மலிர் மணிபுரை நிமிர்தோள்
பிணைஇ
யெருத்தோ டிமிலிடைத் தோன்றினன் னேறென்றி
வருத்தினன் மன்றவவ் வேறு ;
- ௮ ஏறெவ்வங் காணு வெழுந்தா ரெவன்கொலோ
வேறுடை நல்லார் பகை ;
- ௯ மடவரே நல்லாயர் மக்க னெருந்
லடலேற் றெருத்திறுத்தார்க் கண்டுமற் றின்று
முடலேறு கோட்சாற்று வார் ;

௩. ஆங்கினி,

தண்ணுமைப் பாணி தளரா தெழுஉக
பண்ணமை யின்சீர்க் குரவையுட் டெண்கண்ணித்
திண்டோட் டிறலொளி மாயப்போர் மாமேனி
யந்துவ ராடைப் பொதுவனோ டாய்ந்த
முறுவலாண் மென்றோள்பா ராட்டிச் சிறுகுடி
மன்றம் பரந்த துரை.

*இஃது ஆயன் நிலவனாய் ஏறுதழுவின்மை †கற்றந்தார் கண்டுநீன்று
ரியது.

இதன் பொருள்.

†திபேதம் * இது, † கற்றந்தார்க்கண்டு.

கூ.௩.௦

கவித்தொகை ௧0௨.

கண்(க்)ணக னிருவிசம்பிற் கதழ்(உ)பெயல் *கலந்தேற்ற
தண்ணறும் (௩)பிடவமுந் தவழ்(ச)கொடித் தளவமும்
வண்ணவண் டோன்றியும் (நீ)வயங்கினர்க் கொன்றையு
† மன்னவை பிறவும் பன்மலர் துகையத்
நு தழையுங் கோதையு மிழையு மென்றிவை
தைஇனர் மகிழ்ந்து †கூளேஇ னினையாடு
மடமொழி யாயத் தவரு னிவன்யா
||ருடம்பேச டென்னுயிர் புக்கவ ளின்று

எ - து: இடமகன்ற பெரிய விசம்பிலே விரைத்துவருகின்ற மழை தன்
ஸிடத்தே கலக்கையினாலே அதனை ஏற்றுந்ந் † தண்ணிய நரிய பிடவமும்
படர்வின்ற கொடியினையுடைய முல்லைபும் நிறத்தினையுடைய வளவிய
(கூ) தோன்றியும் விளக்குகின்ற கொத்தினையுடைய கொன்றையும் இவை

க. (அ) "அகலிரு விசம்பில்" பெரும்பாண். க. (ஆ) "அகலிருவானத்து"
மது. ௨௯௭; மணி. ௧௧: ௧௧.

உ. "தண்கிளிக் கேற்ற பைக்கொடி முல்லை, முகைதலை நிறத்த காற்றம்
புதன் மிசைம், பூமலர் தளவமொடு தேங்கமழ்பு" துறுந். ௩.௮௨.

கூ. "தளிபெறு தண்புலத்துத் தலைப்பெயற் கரும்பீண்டு, முளிமுதற் பொதுவிய முப்புறப் ப்டவமும்" கவி. ௧0௧: ௧-௨.

௪. "கொடித்தளவமே" கீவக. ௧௧௫௧.

ஊ. "கொன்றை யொள்ளினர்": "நீடுகரி யிணை சுடர்வீக் கொன்றை" நநி. ௨௨௧: ௪; ௩0௨: ௨.

௧. தோன்றி, ஒருபுக்தொடி. மழைக்குத்தளிர்க்கு மியற்கையைபுடையது; ஆதன் மலர் செக்ரீறமானது. அம்மலருக்கு விளக்கும் பவழமும், கோழிச்சேவலின் தலைக்கு அம்மலரும் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன. இவற்றை, (அ) "வீடுகொடிப் பிறந்த மென்றகைத் தோன்றி, பவழத் தன்ன செய்பூத் தாயும்" (ஆ) "கார்க்கேற், ரெரிவனப் புற்றன தோன்றி" (இ) "கலமிரு காத்திகை காட்டவ ரிட்ட, தலைகாள் விளக்கிற் தகையுடைய வாசிப், புலமெலாம் பூத்தன தோன்றி" (ஈ) "வான்றோன்றி, வில்விளக்கே பூக்கும் விதர்ப்பகாடு" (உ) "மாகதத் தண்டிற் ரோன்றி விளக்கெடுப்ப" (ஊ) "தோன்றி தோன்றபுபுதல் விளக்குறா" (எ) "ஒன்சுடர்த் தோன்றி" (ஏ) "தோன்றி யொண் புவன்ன, தொருசெக் செற்றிக் கணக்கொள் சேவல்" என வருவன வற்றால் அறிக.

பித்திபெறும்) * லைத்தெற்றத் தன்னறும், † இன்னவும் பிறவும், ‡ நினைவிடையடி, || உடம் போடிந்துயிர், † அன்னிய.

நான்காவது முல்லை ௨.

௧௩௧

இவ்வனபிறவும் பூத்த பலமலர்கள் நெருங்கும்படி (க)தழையும் கோதையும் முடியுமென்று சொல்லுகின்ற இவற்றைக் கட்டினராய் அணிந்துமகிழ்ந்து ரத்து விளையாமும், மடப்பந்தையுடைத்தாகிய மொழியினைபுடைய, ஆயத்தானே * இன்று உடம்போடே என்னுயிர்க்குள்ளே புக்கவளாகிய இவன் தானென்றான் தலைவன். ஏ - று.

இழை, பூண்வடிவாகக் கட்டினது.

. † ஒலு இவள், (௨) ‡ பொருபுக னல்லேறு கொள்பவ ரல்லாற்

நிருமாணம் தீண்டல ரென்று கருமா

வெல்லாநுங் கேட்ப வறைந்தறைந் || தெர்பொழுதுந்

சொல்லாந் றாப்பட்டவன்

எ - து: அதுகேட்ட பாக்கன், + ஒடுவென வியத்து இவன் பொருகின்ற
உற்சியையுடையகல்ல எற்றைத் தழுவுமவரல்லது அழகினையுடைய மாந்
போலும் = சிறந்தையுடைய மெய்யைச் சேராரென்று எல்லாருங் கேட்
ப்ப இதுகாரியமாகப் பலகாலஞ் சாற்றிச் சாற்றி எப்பொழுதுஞ் சொல்
சொல்லாவே + அடிப்பட்டக் கொண்டுவரப்பட்டவனென்றான். எ - து.

சொல்லுத

எ - து: அது கேட்ட சிலவன், அச்சுந்தத்தைநோக்கி இவன் ஏறதழுவி
கைக் கொள்வனென்று அவர்க்குக் கூறுகவென்றான். எ - து.

பாணியை மென்றா றறைகென்று பாரித்தாந்

மாணியை யாறுகச் சாறு

தழை, பலவகையான தளிர் அரும்பு யு முகவியவற்றைச் செய்து ஓரங்
களை ஒழுங்காகக் கக்கரித்து இளைய மகளிர் உடுக்கும் உடை விசேடம்;
“முடித்த குவிலை யிலையுடை நறம்பூச, செங்கான் மராஅந்த வாலின
ரிடையிடுபு, சுரும்புணத் தொடுத்த பெருந்தண் மாத்தழை, திருந்துகா
ழல்கு றினைப்ப வுடஇ” ழநுது. ௨௦௧-௨௦௪. “அரிய தாமே சிறுவென்
ளாம்ப, விளைய மாகத தழையா யினவே”, “அண்த்தழை தடங்க
யோடி மண்ப்பொறிச், குரலங் குன்றி கொள்ளு மினையோன்”,
“அம்பூத் தொடலை யணித்தழை யல்குந், செம்பொறிச் சிலம்பி னினை
யோன்” புறம். ௨௪௮: ௧-௨, ௩௪௦: ௧-௨, ௩௪௧: ௨-௩. என வருதல்
நாண்க.

“கொல்லேற்றக் கோடஞ்ச வான மறமையும், புல்லான யாய
மகன்” கலி. ௧௦௩: ௧௨-௧௩.

பேதம்) ௧ கிந்துடம்போடே, + ஒடுவென். | பொருபுகழினவ்வேறு, பொருபுகழ்
கவ்வேறு, || எப்போதும், + ஒடுவெனவியத்து, x புசுழ்ச்சியை, = சிறந்தின
யுடைய, + படிபட்ட.

எ - த: அங்கும் ஆய்விக்கப்பட்டுள்ள தரவுகளைப் பற்றித் தீர்மானம் போட்டு, அதற்கான அங்கம் சந்தர்தார் மாட்டிமைப்பட்ட இலாபியைக் கொடுக்க.

யார் குடியாக நிழ்த்தும் ஏதாவதென்ற விழையைப் பார்த்துக்கொடுத்தி இவ்வையாதி மந்தம் ஏதாவதுவார் உடையதும் வருகவென்ற பண்புகளைக்கொடுக்க. எ - த.

கே + சாற்றன், பெடையன்ஞர் கண்டித்து டீரோக்கும்வா பெல்ல (க)மிடைபெறி னேராத் தகைத்த

எ - த. இத்தவிழைவினைப் || பெடையையொப்பார் தக்கன்கள் பெரிவு பெற்ற இவ்வழையைப் பார்த்துமிடமெல்லாம் கின்ற பார்த்தும் பரிசைப் பெற வார்த்தையில் அது தகைமையைக்கொடுத்தென்றார். எ - த.

இத்தருமுன் உள்ளவரும் மேல்வருகின்றவரும் கண்டசந்தர்தார் உரிய தகைப் பெருகுகார்த்த.

கா தகைவகை மிசைமிசைப் = பாரிய ரார்த்துட

X வெதிரெதிர் சென்றார் பலர்

எ - த: அழகியைக்கொடுத்தாசிய வருப்பையுடைய அவ்வேறகனின்மேலே பாய்க்கைக்குச்சேர ஆர்ப்பரித்த ஏதானின திரெபெதிரெ பலருக்குக்கொன்றார். எ - த.

கக கொலைமலி கினைசெறி \ செவிரயர் கினைஞ் ++ சிறக் தருத்தெழுக் தோடின்று மேல்

எ-த: அப்பொழுது அவ்வேறகன் கொலைக்கொழிந்திக்க டீரென்கொடுத்தித் துந்தந்தகைசெய்யுஞ் கினைக்கு வெவ்விநாயெழுத்து அவர்மேலே குடித்த. எ - த.

உக எழுத்தது தகை

எ - த: அப்பொழுது தகை எழுத்தது. எ - த.

|| ஏற்றனர் மாப்பு

கவிழ்ந்தன மருப்புக்
கலகினர் பலர்

எ - து: அவர்களும் மார்க்களை எதிரே கொடுத்தார்; அவற்றின் கொம்பு
களும் கவிழ்ந்து குத்தின; அதனால், தழுவினவர்கள் பலரும் கலகிப்போனார்.
எ - து.

க. மிடை - பரண்.

பிரதிபேதம் * நாமத்தொன்றும், † சாற்றுவன், ‡ வேக்குயாடுயென், || பெய்யெய்யப்
பார், ஊபாய்ப்பார், பாய்ப்பார், x எறிசென்றும், + சே யாவாரித்த. * *
செயி, சினது, † † இனத்த, செறித்த, ‡ ‡ இய்செறித்த, || || சேற்றாமாய்ப்பு.

நான்காவது முல்லை உ.

கா. 11. 11

முன்னர்ப் பலரும் வருகவேன்ற சாற்றதவிற் பல ஏறகளும் விடப்
பலருக் தழுவித் தோற்று * சென்றார்.

உரு அவருள் (க)மலர்மலி † புகலெழ வலர்மலிர்மணிபுராநிமிர்தோள்
‡ மினைது

ஓயெருத்தோ ழுமிவிடைத் தோன்றினன் றோன்றி
வருத்தினன் மன்றிவவ் வேறு

எ - து: அந்தணம் ஏறதழுவு + வந்தவர்களுட் பார்த்தல் மிக்க விருப்பம்
ரழுதலாலே பூமலித்த நீலமணிபையொக்கும் நிறத்தைபுண்டய கெடிய தோள்
னாலே ஏற்றின் கழுத்தைவிடாகத் தழுவித் கழுத்தோடேகடக் கிடக்கின்ற
உருட்டேற்றிடத்தே தோன்றினன்; அவனைக் : தோன்றிப் பின்னர் அறதி
ராக அங்கிவந்தை வருத்தினனென்றார். எ - து.

உஅ = ஏறெவ்வவ் காணு வெழுத்தா ரெவன்கொலோ

x வேறுடை கல்லார் பகை

எ - து: ஏற்றையுண்டய கல்லவர்கள் தங்கள் ஏற்றினுடைய வருத்தத்தைத்
ண்டு எழுத்திருத்தார்; அவன் தழுவினவாற்றிக்கு மகிழ்வதன்றிப் + பகை
ராதல் என்னபயன் தருமென்றார். எ - து.

கொல்லும் ஓவும், ஆகை.

௩௦ முடவரே கல்லாய் டக்க + கொருசு

ஸடலேற் றெருத்திறுத்தார்க் றீகண்டுமற் றின்று
முடலேறு கோட்சாற்றுவார்

எ - து: முன்னுராளியே கொல்லுதலையுடைய ஏற்றின் கழுத்திலே
ங்கினவர்களைக் கண்டு வைத்தும்; இன்றும் உடலுமின்ற ஏற்றைத் தழுவுந்
தற்றவாரசிய கல்ல ஆய் மக்கள் அறியாதவர்களேபென்றார். எ - து.

௩௧. ||| ஆய்கினி

தண்ணமைப் பாணி தளரா ++டுதமுடக

பண்ணமை யிற்சீர்க் குரவையுட் டென்கண்ணிக்

௧. ஆறடி முடிவிலுத்ததற்கு "மவர்மலி புசுவெழுவவர்மலிர் மணிபுரை
கிமிர்தோள் பிணை" என்பது மேற். நொல். செய். கு. கக. பேர்.

௨. குட்டேற-ஏற்றின்முதுகில் புறக்கழுத்தையடுத்தித் திரண்டு உயர்ந்து
தோன்றும் ஒருதப்பு; இச்சொல் இவருரைகூட்டியில் பயின்றதனும்.

'சதிபேதம்) *என்றும், + புசுவெழுவவர்மலி மணிபுரை கிமிர்தோள், † பிணை. கிமிர்து.
‡ எழுத்தோட்டியில், || இவ்வெழு, + வந்தவர்க்கு பார்த்தாய்க்க, ∴ நேண்
தீய பிள்ளைநிபாகவேந்தை, x ஏற்றெய்வம், x ஏற்றடை கண்ணாட்டை,
+ பகையாணைஎன்ற, **கொடுகையடல், கொடுகையடல், ††கண்ணெழும்பிற்று
முடலேற்றுகோட், †† கிண்டிமுடக ||| குக்கு தன். ++எழுவுகப்பன்.

80

கூருசு

கலித்தொகை ௧0௨.

கிண்டோட் டிறலொளி மாயப்போர் x மாமேனி

(க)யந்துவ ராடைப் பொதுவனோ டாய்ந்த

†முறுவலாண் மென்றோள்பா ராட்டிச் சிறுகுடி

மன்றம் பரந்த துரை

எ - து: இப்பொழுது அவ்விடத்துச் சிறுசூழியின் மன்றத்தில் ஆடுகின்ற பண்ணைமீத இனிய தானக்கையுடைய டீ குவைக்கத்தினுள்ளே விளங்கிய கண்ணியையும் திண்ணிய தோளினையும் திரலினது விளக்கத்தினையும் மாயத் தையுடைய போர்த்தொழிலினையும் தரியமேனியினையும் அழகிய துவருட்டின ஆடையினையுமுடைய பொதுவன் தோளையும் ஆராய்க்க முயலவாளுடைய மென்றோளையுட கொண்டாடி ஏறகழுவின் பக்கம் பந்தது: இனி மணஞ் செய்தற்குத் தண்ணுமையில் தானத்தாமல் எழும்புவார் எனாகவெனக் கண்ட சுற்றத்தார் || உயிரார். எ - து.

பொதுவன் தோளிற்ரு அவன் தோள் சிகர் ஒக்குமென்று பாடாட்டி. இனிப் பொதுவனோடே மென்றோளையுடைய முயலவாளைப் பாடாட்டி யென்றலும் ஒன்று. இதுவும் சிரப்பில்லாத் துன்பமாய்க் கைக்கிளை. — “பாங்கு னிமித்தம் பன்னிணன் டென்ப” (உ) என்றதனால் துன்பத்திற்குப் பாங்கி சித்தம் மாயினன்.

இதனால், இருவர்க்கும் கரிணை உலியாத்தது.

+ இஃது “ஆசிரிய மருகினும் வெண்பாமருகினும் பூவகையகயு முன் னுதலிலவே” என்னும் (உ) ஒத்திற் கொண்ட தாற்செய்த 99 முறியிலோடு தொடர்ந்த “தகைவகைகைகைகைகை” “காலைகைகைகைகை” என்னும் வெண்

- க. “ஆயர்களுக்குத் துவராதையுடை கூடப்படுதி” (1) “தருத்துவ ராடையை” கலி. 30அ; 30. (2) “தருத்துவ ராடையா” சீவக. 3அதி. (3) “அலங்கு செத்துவ ராடையி” 173. (4) கஞ்சினக் கொன்ற. க. என்பவற்றிலும் அறிக.
- உ. தோல். கள. கு. கக.
- ஈ. தோல். செய். கு. கள. இச்சூத்திரவுடையிலுள்ள தகைவகை மகைகைகைப் .....சென்றார் பலர் என்னும் பகுதியை காற் சீ.டி முறியிலோ டொன்றாய் வந்த வெண்பாவுக்கும், “மலர்மலி புகவெழ .....

வருத்தினுள் மன்றவல் வேறு” என்னும் பகுதியை அநுசீரடி முடியிய லோடொன்றாய் வந்த வெண்பாவுக்கும், மேற்கோள் காட்டினார் கர்.

(பிரதிபேதம்) * மாமணி, † முறுவலாய்மென்றேன், பாடாட்டர், ‡ குறையக் கூத்தினுள்ளே பொதுவன்றேனாயும், || கூற்றார். விளங்கியகண்ணியயுள்.....ஆடையினையு முடையபொதுவனென்க. பொதுவன் தோலிற்று, † பாக்கினியித்தம், x நிறைத் தயிறந்தது, † இவ குறியிய. ** முடியெழுத் தொடர்ந்த, † † நிறைமெறி.

நான்காவதுமுல்லை நூ.

கூ.நூ.நூ

பாக்களும் "மலர்மலி புகவெழ * வலர்மலிர் மணிபுரை நியிர்தோள் பிணைஇ" என ஆறுசீரடி முடியிலேயோடு தொடர்ந்த வெண்பாவும் இரூசீர்ச்சின்னமும்

பெற்றுக் கவிவெண்பாவறுப்பில் வேறுபட்டு வந்த (க)கொச்சகக்கவி. (உ)

(க0நூ.) மெல்லிணர்க் கொன்றையு மென்மலர்க் காயாவும்

புல்லிலை வெட்சியுள் பிடவுந் தளவுங்
குல்லையுங் குருத்துங் கோடலும் பாங்கருங்
கல்லவுங் கடத்தவுங் கமழ்கண்ணி மலைத்தனர்

நூ பல்லன் பொதுவர் கதழ்விடை கோட்காண்மரிர்
முல்லை முகையு நூருந்து விதைத்தன்ன
பல்லர் பெருமழைக் கண்ணர் மடஞ்சேர்ந்த
சொல்லர் சுடருங் கனவ்ருழைக் காதினர்
கல்லவர் கொண்டார் மீடை;

க0 அவர்மீடைகொள;

மணிவரை மருங்கு னருளி போல
வணிவரம் பறுத்த வெண்காற் காரியு
பிண்பூக் தனிவரு மந்திவான் விசம்புபோல்
வான்பொறி பார்த்த பள்ளி வெள்ளையுங்

கநு கொல்லவன் குடிபரு துணிக் திங்கல்போல்
வளையுபு மலிந்த கோடார் சேயும்
பொருமுாண் முன்றிற் புகவேரு பல்பெய்
தரிமாவும் பரிபாவுங் களிற்றுங் கராமுள்

- க. இசெய்யுளை ஆம்போதற்கொருபோதென்று கூறி, "கண்ணகன்.....
 .....ளின்ற" இது கூறு. "ஓடுஇவள்.....தகைத்து" இவை
 கொச்சகம். "தகைவகை .....பேல்" இவை அராகம். "எழுத்தற
 .....பலர்" இவை சிற்றெண். "அவருள்.....வேறு" இது
 முயிசியலடித்த கொச்சகம். "எறெவ்வம்.....சாற்றுவார்"
 இவைபுள் கொச்சகம். "ஆங்கு" தனிச்சொல். "தண்ணுமை
 ..... துரை" இது சரித்தகம்." என்று பிரித்துக்காட்டி
 தரவு, கொச்சகம், அராகம், சிற்றெண், சரித்தகமென்றும் ஐந்துறுப்
 பும் முறையானே வருதலின்றிச் சில மீள வந்தன என்பர்
 இளம்பூரணர்; தொல். செய். கு. ௧௪௫. 'எருத்தே கொச்சகம்'.

(பிரதிபேதம்)* அலர்மலி மணிபுலா நியிர்தோள் யிணடுமொ அழிபடி.

கூங்கு கலித்தொகை ௧0௩

௨0 பரிமழை யாடும் வரையகம் போலுங்

கொடிநறை சூழ்ந்த தொழுட ;

௨௨ தொழுவினுள், புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத்

தெரிபு தெரிபு சூத்தின வேறு ;

௨௪ ஏற்றின், அரிபரி பறுப்பன சுற்றி

யெரிதிகழ் கணிச்சியோன் சூடிய பிறைக்க

ணுருவ மாலை போலக்

சூருதிக் கோட்டொடு குடர் வலந்தன ;

௨௮ கோட்டொடு சுற்றிக் குடர்வலந்த வேற்றின்முன்

னாநின் நக்குடர் வாங்குவான் பீடுகாண்

செந்நூற் கழியொருவன் கைப்பற்ற வந்துலை

முந்நூலாக் கொள்வானும் போன்ம் ;

௩௨ இசூளை யிலித்தொன்று கண்டை யிலித்தொத்தன்

கோட்டினத் தாயர் மகனன்றே மீட்டொரான்

போர்புக லேற்றுப் பிணரெருத்திற் றத்துபு
தார்போற் றழீஇ யவன் ;

௩௬ இகுளை யிஃதொன்று கண்டை யிஃதொத்தன்
கோவினத் தாயர் மகனன்றே யோவான்
மறையேற்றின் மேலிருந் தாடித் துறையம்பி
யூர்வான்போற் றோன்று மவன் ;

௪௦ தொழீஇஇ, காற்றுப்போல் வந்த கதழ்விடைக்காரியை
யூற்றுக் களத்தே யடங்கக்கொண் டட்டதன்
மேற்றோன்றி நின்ற பொதுவன் றகைகண்டை
யேற்றெருமை நெஞ்சம் வடிம்பி னிடந்திட்டுச்
சீற்றமோ டாருயிர் கொண்டஞான் நின்னன்கொல்
கூற்றென வுட்கிற்றென் னெஞ்சு ;

௪௬ இகுளை யிஃதொன்று கண்டை யிஃதொத்தன்
புல்லினத் தாயர் மகனன்றே புள்ளி
வெறுத்த வயவெள்ளேற் றம்புடைத் திங்கண்
மறுப்போற் பொருந்தி யவன் ;

நாண்காவது முல்லை ௩.

௬௩ ௭

௫௦ ஓவா வேகமோ இருத்துத்தன் மேற்சென்ற
சேஎச் செவிமுதற் கொண்டு பெயர்த்தொற்றுங்
காயாம் பூங்கண்ணிப் பொதுவன் றகைகண்டை
மேவார் விடுத்தந்த கூந்தற் குதிரையை
வாய்ப்புதத் திட்டுப் புடைத்தஞான் நின்னன்கொண்
மாயோனென் றுட்கிற்றென் னெஞ்சு ;

௫௬ ஆங்கு, இரும்புலித் தொழுதியும் பெருங்களிற் றினமு
மாறுமா றுழக்கியாங் குழக்கிப் பொதுவரு
மேறுகொண் டொருங்குதொழுஉ விட்டனர் விட்டாங்கே
மயிலெருத் துறமுணி மணியிலத்துப் பிறழ்ப்
பயிலிதழ் மலருண்கண்

மாதர் மகளிரு மைந்தரு மைந்துற்றுக்

தாதெரு மன்றத் தயர்வர் தழுஉ ;

கூக கொல்லேற்றுக் கோடஞ்ச வாணை மறுமையும்
புல்லாளே யாய மகள் ;

கூடு அஞ்சார் கொலையேறு கொள்பவ ரல்லதை
நெஞ்சிலார் தோய்தற் கரிய வுயிர் துறந்து
நைவாரா வாயமக டோள் ;

கூஅ வளியா வறியா வுயிர்காவல் கொண்டு
நளிவாய் மருப்பஞ்ச நெஞ்சினார் தோய்தற்
கெளியவோ வாயமக டோள் ;

கூக விலைவேண்டா ரெம்மினத் தாயர் மகளிர்
கொலையேற்றுக் கோட்டிடைத் தாம்வீழ்வார் மார்பின்
முலையிடைப் போலப் புகின் ;

கூச ஆங்கு;

குரவை தழீஇயா மாடரி பாடித்

தேயா விழுப்புகழ்த் தெய்வம் பரவுது

மாசில்வான் முந்நீர்ப் பரந்த தொன்னில

மாளுகி கிழமையொடு புணர்ந்த

வெங்கோ வாழியரிம் மலர்தலை யுலகே.

கூக அஃ கலித்தொகை க்0ங்..

*இஃது ஆயர் ஏறுதழவிநின்றமையைத் †தொழி தலைவிக்குத் தனித்
தனியே காட்டிப் பின்னர் அவர் ஏறுதழவிவிட்டுக் தூவையாடுகின்றமை

யங் கூறி ஆண்டு யாழஞ்சென்று நினை ஏறுதழவிக் †கோடந்த நிந்கின்ற
தலைவன் கேட்டு ஏறுதழவிக் கொள்ளுமாறு நமக்குச் சுற்றத்தார் கூறிக்
கிடக்கின்ற முறைமையைப் பாட்டிலே தோன்றப் பாடிக் தூவையாடி
வழிவாழ்கவேன்று தெய்வம்பராவுதும்; நீயும் அங்ஙனம் பாடுதற்குப்
போதுவாயாகவேணக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)மெல்லினர்க் (உ)கொன்றையு மென்மலர்க் காயாவும்
 புல்லிலை வெட்சியும் (ஊ)பிடவுந் தளவுந்
குல்லையுந் || குருந்துந் (ச) கோடலும் (஠)பாங்கருந்
 கல்லவுந் கடத்தவுந் கமழ்கண்ணி மலைந்தனர்

஠ பல்லான் + பொதுவர் கதழ்விடை கோட்காண்மார்
 (கா)முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன
பல்லர் பெருமழைக் கண்ணி மடஞ்சேர்ந்த

க. தரவு ஈர்நடி குறைந்து வருதலையு முடைத்தென்பதற்கு “மெல்
 லினர்க்.....மிடை” என்பது மேற். தோல். செய். கு. ககக. நச்.

உ. “அவிழ்தளவி னகன்றேன்றி, நகுமுல்லை யுகுதேறுயீப், பொந்
 கொன்றை மண்க்காயா, நற்புறவி னடைமுனையின்” பொநூ.

ககக - உஉஉ. என்பதனாலும் முல்லைநிலத்துவாழ்வார் பலமலர் குடி
 மியல்பினர் என்பது அறியலாகும்.

ஊ. “பிடாவுந் தளாவும்” தோல். உயர்மயங்கு. கு. உஎ.

ச. இந்துந் பக்கம் ககக: சு-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

஠. (அ) “பாங்கரு, முல்லைபுந் தாய பாட்டங்கால்” (கலி. ககக: ஊ - ச.)
 என்பதனால் பாங்கர், ஒரு பூங்கொடியென்று தோற்றுகிறது. (ஆ)
 “வண்டு பாடி பாக்கரோடி” துளா. சீயவகைப். உகக. (இ) “குருந்து
 பொந் கூவிளம் குல்லை பாவகரும்” காஞ்சீயி. கழுவாய்ப். கடுகூ.
 (ஈ) “வகுள னெமையரை பாங்கர்” தீருவாணக்காப். சம்புமுனி. க.
 (உ) “சூத நாகம்வழை பாங்கர் குருந்து” விநாயக. கெசானனர்
 திருவவ. ஠கூ. என இது பயின்றவருதலும்காண்க. பாங்கரென்பதை
 துமையென்பாருமுனர். அஃது ஒரு மயமென்று தெரிகிறது.

க. (அ) “முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன, பல்லும்” கலி. க௦அ:
 கடு-கச. (ஆ) “முருந்தொடி முல்லைசாய்த்த முகிழ்க்கை யாயர்மாதர்”
 பாக. (க) வேய்க்குழல். கக. (இ) “முல்லைபு முருந்து நிரைத்தன

(புரதிபேதம்) * இலகூயர், † தோழியொரு நலைவிக்கு, | கொண்டற்கு, || குருத்தகோட
தும், † பொதுயாததழ விடைக்கோட காண்குயார்,

நான்காவது முல்லை ௩.

௯௩௯

சொல்லர் சுடருங் (க)கனங்குழைக் காதினர்
நல்லவர் கொண்டார் மிடை

எ - து: பலபசுவையுடைய பொதுவர் கல்விடத்தனவுங் காட்டிடத்தனவு
ய மெல்லியகொத்தினையுடைய (உ)கொன்றைப்பூவாலும் மெல்லியமலரை
ய காயாம்பூவாலும் புல்லியஇலையையுடைய வெட்சிப்பூவாலும் பிடவம்
லும் முல்லைப்பூவாலும் (ங) கஞ்சங்குல்லைப் பூவாலும் குருத்தம்பூவாலும்
டற்பூவாலும் *பாங்கார்ப்பூவாலுஞ்செய்த கமமுங்கண்ணியைச் சூடினராய்
ரத்தஎற்றைத்தழுவுதலைக்காணவேண்டிமுல்லைமுழையும் (ச) விழுந்தும்
த்தாலொத்த பல்லினையுடையராய்ப் பெரிய குளிர்ச்சியையுடைத்தாகிய
ணினையுடையராய் மடப்பம, பொருந்தின சொல்லினையுடையராய் விளங்
பொன்றாற்செய்த மகாக்குழையையணிந்த காதினராய் ஆயர்மகளிர்
ர பரணைக்கைக்கொண்டார். எ - று,

மிடை - பாண்.

ஆவர்மிடைகொள,

(ரு)மணிவரை மருங்கி னருவி சீபால

வணிவரம் பறுத்த வெண்காற் காரியு

மீன்பூத் தவிர்வரு மந்திவான் விசம்புபோல்

வான்பொறி பரந்த புள்ளி வெள்ளையுங்

போன்று.....நகைக்குமென் னகையாள்” கீற. துபுலவத்துக்.
தசைக்கட்டியை. உ௩.

இந்தாற்பக்கம் ௪௦௨: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

(அ) “மன்றலய கொன்றை மலர்மலைத்து ஃஃஃஃ, என்று திரியு மிடை
மகனை” எனவும், (ஆ) “மணியிறை யோம்பி னேரும் வல்விடை
தழுவித் தோய்ந்த, வணியிறை மகளிர் கூந்த லலங்கலங் கொன்றை

குட்டிப், பிணிதபு மாயர்செய்கை” எனவும், (இ) “வென்றி மழவிடை
பூர்ந்தாற் சூரியளிக், கொன்றையம் பூற்குழ லாள்” எனவும் வருஞ்
செய்யுட்களை நோக்குக.

கஞ்சம் குல்லை - கஞ்சா; இச்சொல், கஞ்சம், குல்லையென இரண்
டாகவும் கொள்ளப்படும்.

பீலிமுருந்த - மயிலிறகின் அடி.

(அ) “மணிவரை யிழிதரு மணிகள ரருவி” தோல். செய். கு. எஅ.
பேர். மேற்கோள். (ஆ) மணிவரை யென்பதற்கு, இங்கே எழுதியிருக்
கும் பொருளோடு “மணிதிகழ் விறன்மலை” (கலி. ௨௦: ௫.) என்பதும்
இந்தாற் பக்கம் உசை: ச - ஆம் குறிப்பில் பொருந்துவனவும் ஒப்பு
நோக்கற்பாலன.

பேதம்) * பாங்கற்பூவாறும்.

௧௪௦

கவித்தொகை ௧௦௩.

௧௫ (௧)கொலைவன் சூடிய (௨)குழவித் திங்கள்போல்
*வளையுபு டலிந்த கோடணி சேயும்
பொருமுரண் முன்பிற் (௩) புகலேறு பலபெய்
தரிமாவும் பரிமாவுங் களிறுங் கராமும்

(௪)பெருமலை விடரகத் தொருங்குடன் குழீஇப்

௨௦ (௫)படு(௬)மழையாடும் வரையகம் போலும்

கொடிநறை சூழ்ந்த தொழுஉ

எ-து: அவர் தத்தம்மிடையைக் கைக்கொள்ள ஆயர்(௭)மணிகளையுடைய
(௮)மலையிடத்தினின்றும் வீழ்கின்ற அருவிகள்போல அழகினது எல்லையைப்

௧. “ஏற்றவல னுயரிய வெரிமரு ளவிர்சடை, மாற்றருங் கணிச்சி மணி
மிடற்றோலும்... ..நால்வ ருள்ளுங், கூற்றோத்தீயே மாற்றருஞ்
சீற்றம்” புறம். ௫௬: ௧- ௧௧. என்புழி ‘மணிமிடற்றோனைக் கூற்றமென்

றது அழித்தற்றொழிவுடைமையான்' என்னும்விசேடவுரைப் பொருளாட்சியும், "கொலைவன் யார்கொலோ கொலைவன்மற்றிவன்" புறம். கடுஉ: அ. "கொலைவன்ல்லையோ கொற்றவ னாயின" மணி. உடு. கஎச. என்னும் சொல்லாட்சியும் ஈண்டு அறிதற் பாலன.

உ. குழவி யென்பது சூத்திரத்துக் கூறப்படாத பிறிதின்மேலும் வருமென்பதற்கு, "குழவித் திங்கள்" என்பது மேற்கோள்; நொல். மர. கு. உச. பேர்; மயிலைநாதர் குழவியென்பது மதிக்கும் உரித்தாய் வருமரபிற்றென்று எழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலது; நன். பொது. கு. கூஎ.

க. "பேர்புக லேற்றுப் பிணரொருத்தில்" கலி. க௦க: கூச.

ச. (அ) "பெருமலை விடாகத்து" (ஆ) "பெருமலை விடாகத் தருமிசை" புறம். கூஎ: ச; கூக: அ.

டு. படுதல் என்பது பெய்தல் என்னும் பொருளில் வருதல், (அ) "படுமழை யடுக்கத்த" (ஆ) "பாடுபெயல்" கலி. சஅ: ச; கூ௦: கூ. என்பவற்றாலும் 'பாட்டம்' என இருவகைவழச்சினும்வழங்கும் சொல்லாலும் அறியலாகும்.

க. "ஊர்பெழு கிளர்புளர் புயர்மக்குவி னறைபொங்க" கலி. க௦டு: உடு.

எ. மணிவரை என்பதற்கு நீலமணி போன்றமலை யெனப் பொருள் கொள்ளினும் பொருத்தம்.

அ. (அ) "அயமிழி யருவிய வணிமலை" (ஆ) "இலக்குதா முருவியோ டணிகொண்ட நின்மலை" (இ) "ஆமிழி யணிமலை" (ஈ) "அயனத்தி யணிப்பற வருவியார்த் திழிதரும், பயமழை தலைஇய பாடுசால் வீறல்

(பித்திபேதம்) * வண்புமலிந்த.

*போக்கினை வெள்ளிய கால்களையுடைய காரியாகிய ஏற்றினையும், மீன் பொலிவு பெற்று விளங்குதல்வரும் அந்திக்காலத்து மேகத்தையுடைய சிவந்த ஆகாயம்போலே அழகிய ஒளிபார்த்த புள்ளிகள் வெள்ளையாயிருக்கின்ற சிவந்த ஏற்றையும், கொலைத் தொழிலையுடைய இறைவன் குடிய ஓளையதாகிய திங்களைப்போல வளைந்து நிறைந்த கொம்பை அணிந்த சிவந்த ஏற்றையும், பொருகின்ற துமாறுபாட்டினையும் வலியினையுமுடைய கொண்டாடுகின்ற பிற ஏறுகள் பலவற்றையும் தொழுவினுள்ளே விகெகயினாலே ஒழுங்குபட்ட புகைகுழந்த அத்தொழு, சிங்கமாகிய மாலும் குதிரையாகிய மாலும் களிற் களும் (க)முதலையிலொருசாதியாகிய கராமும் பொரிய மலையின் முழையிடத்திலே சேரத் திரளப்படப்பெய்கின்ற மழை ஒருங்குதிரியும் மலையிடத்தை யொக்கும். எ - று.

உஉ தொழுவினுள், (உ)புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத்
(ஈ)தெரிபு தெரிபு குத்தின வேறு

எ - து: அத்தொழுவினுள்ளே அவ்வேறுகளைத் தழுவுதற்கு விரும்பி விரும்பிக் குதித்த பொதுவரைத் தெரிந்து தெரிந்து அவ்வேறுகள் குத்தின. எ - று.

உச ஏற்றின், (ச)அரிபரி பறுப்பன சுற்றி

யெரிதிகழ் கணிச்சியோன் குடிய பிறைக்க

வெற்பு” (கலி. சக: க. உடு; சஅ: க; டு: க - எ.) என்பவற்றால் மலையை அருவி அழகுறுத்துவதாகக் கூறுதல்அறியப்படும்.

க. (அ) “ஒடுங்கிருந் குட்டத் தருஞ்சழி வழங்குங், கொடுந்தாண்முதலையு யிடங்கருந் கராமும்” (குறிஞ்சி. உடுக - உடுஎ.) என்பதனால், கராம் முதலிச்சாதி விசேடமென்பது அறியலாகும்.

உ. “எழுசி ரடியே முடுகிய னடைக்கும்” என்பதன் பின்னுள்ள ‘முடுகியல் வரையார் முதலீ ரடிக்கும்’ என்னும் (தொல். செய். சுசு) குத்திரத்தி னுரையில் முதலீரடிக்குமென்ற வும்மை எச்சவும்மை யாதலால், நாற் சீரடியும் இத்தூண்ப் பயிலாது முடுகுமென்று கூறி, “புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத், தெரிபு தெரிபு குத்தின வேறு” என்பதை மேற்கோள் காட்டுவர். போர்.

௩. 'செய்பு' என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் தன் வினாமுதல் வினை கொண்டு முடிந்ததற்கு, "தெரிபுதெரிபு குத்தினவேறு" என்பது மேற்கோள்; நன்.வினை. கு. உஞ. மயிலை. விருத்தி: இரா. இ-வி. கு. உசக.

௪. கலிப்பாவறுப்பில் முதலடி முடுகியலாயும் முதலடியும் மூன்றாமடியும் முச்சீராயும் வந்ததற்கு, "அரிபரிபு.....குடர்வலந்தன" என்பது மேற்கோள்; நோல். செய். கு. எ0. கச்ச.

(பிரதிபேதம்) * போக்கெனவொளிய. † மாறுபாட்டிசையுமுடைய.

௬௪௨ கலித்தொகை ௧0௩.

ஊருவ மாலை போலக்

குருதிக் கோட்டொடு குடர் வலந்தன

எ-து: அவை குத்தினபொழுது, எரி சுற்றிவிளங்குகின்ற (க)கணிச்சிப் படையைபுடைய இறைவன்குடிய (உ) பிறையிடத்துக்கிடந்த (௩) சிவந்த நிறத்தையுடைய *மாலைபோலப் பகையான ஏறுகளை விரும்பிப் போக்குண வாகிய[†] ஏற்றினங்களின் குருதிதோய்ந்த கொம்புகளுடனே குடர்கள் சுற்றிப் பிணித்தன. எ - று.

உஅ †கோட்டொடு சுற்றிக் குடர்வலந்த வேற்றின்முன்

முடிநின் (ச)றக்குடர் வாங்குவான் டீடுகாண்

|| (௫)செந்துந் கழியொருவன் கைப்பற்ற (௬)வந்நூலை

|| முந்துலாக் கொள்வானும் போன்ம்

எ - து: அங்ஙனம் கொம்புகளோடே சுற்றிக் குடர்கள் பிணித்த ஏற்றின் முன்னே நின்று ஆடி அக்குடரை இரண்டுகையாலும் வாங்கி வயிற்றிலே

க, கணிச்சியென்பது மமுவின் வேறாயதொரு படைக்கலத்துக்கும் பெயராயினும் 'எரிதிகழ்' என்னும் அடைமொழியை நோக்க இங்கே மழு வென்னும் பொருளில் வந்ததென்றே தோற்றுகிறது.

உ. இச்செய்யுள் கடு - கசு. அடிகளிலும் ஏற்றின் கொம்புக்குப் பிறை உவமையாய் வந்திருத்தல் காண்க.

ங. “கணவிர மாலை கைக்கொண்டென்ன, நிணநீடு பெருங்குடர் கையகத் தேர்தி” மணி: இ: சஅ-சக.

ச. “மாயா தவர்தலை வாவரக் காவட மாமதுரை, மாயா தவரண்டர் வந்தடைந் தான்மழு வாளிபிர, மாயா தவர்செய்வர் முந்நூல்செந் நூல் கொண்ட வண்ணமொப்ப, மாயா தவரத் தனைக்குடல் கோத்ததுன் வாணகமே” தீருவாங்கத். அள.

டு. லகரத்திர்த னகரத்தின்முன் மகரம் தன்மாத்திரையிற் குறைந்து வருமென்பதற்கு, “செந்நூற்கழி.....போன்ம்” என்பது மேற். கோள்; இ - வி. சூ. உஉ.

சு. செய்யுட்கண் போலுமென்னுஞ் சொல்லின் இறுதியில் னகாரம் மகாரம் வந்து ஈரொற்றுட னிலையாய் நிற்குமென்பதற்கு, “அந்நூலை முந்நூலாக் கொள்வானும் போன்ம்” என்பது மேற்கோள்; தொல். மொழி. சூ. கஅ. கச்.

(பிரதிபேதம்) * மாலைபாறபகையான, † ஏற்றினக்கனிதூடைய குருடி ‡ கோடொடு, || முந்நூலாற் கொள்வானும்.

நான்காவது முல்லை ங்.

கூசாங்

இடுகின்றவன், சிவந்த நூற்கழியை ஒருவன் இரண்டுகையிலும் கோத்துப் பிடித்திருக்க அந்நூலை மூன்று நூலாகக் கொள்கின்றவனையும் ஒக்கும்; இவ் னுடைய பெருமையைப் பாராயென்று தோழிதலைவிக்குக் காட்டினாள். எ-று.

கூஉ (க) இசூளை யிஃஃதொன்று கண்டை (உ)யிஃஃதொத்தன்

கோட்டினத் *தாயர் மகனன்றே மீட்டொரான்

போர்புக லேற்றுப் பிணரெருத்திற் றத்துபு

தார்போற் றழீஇ யவன்

எ - து: போரைக்கொண்டாகின்ற ஏற்றினது † சர்ச்சரையையுடைய கழுத்திலே பாய்ந்து அதற்கு, இட்ட மாலையோலே அதனைத் தழுவினவன் எருமைத்திரையையுடைய ஆயர்மகனல்லவோ? ஆதலான் இனி அதன்வலியை மீளப்பண்ணி அதனை நீங்கான்; இளையோனே! இஃதொரு வலியைப் பாராய்; இவ்வொருத்தன்காணென்று காட்டினான். எ - து.

இவ்வொருத்தனென்றது, † வியந்தது.

௩௬ (௩) இகுளை யிஃதொன்று கண்டை யிஃதொத்தன்
கோவினத் தாயர் மகனன்றே யோலான்
மறையேற்றின் மேலிருத்தாடித் துறை(ச)யம்பி
பூர்வான்போற் றோன்று மவன்

எ - து: (௩) மறுவினையுடைய ஏற்றின்மேலேயிருந்து ஆடிவிட்டுப் பின்னர் நீர்த்துறையிடத்துத் தெப்பத்தின்மேற் கிடந்து அதனைத் தள்ளுகின்றவினைப்

க. “தையலோ டின்னன பெண்பாற் பெயரே” என்புழி, இன்னன வென்பதனாலே இகுளை பெண்பது உயர்திணைப் பெண்பாற் சொல் லென்று நன். பெயரி. கு. உ. மயில. விருத்தி, இரா. இ - வி. கு. கஎஅ. உரைகளிலும், தொழியை இகுளை என்பது மலாடார் சொல் லென்று (நன். பெயரி. கு. கசு) மயில. உரையிலும், சீதகாட்டார் சொல் லென்று விருத்தி. இரா. உரைகளிலும் காணப்படுபவை இங்கே அறி தற் பாலன.

உ. இந்நூற்பக்கம் ௩௮௯: ௩-ஆங் குறிப்புப்பார்க்க.

௩. இச்செய்யுளில் ௩௨, ௪௬-ஆம் அடிகளும் இப்படியே அமைந்துள்ளன.

௪. “தங்கார் பொதுவர் கடலுட் பரதவ, ரம்பியூர் தாங்கூர்தா ரேறு” கலி. ௧௦௯: ௨௨ - ௨௩.

௫. மறையென்பது மறுவென்னும் பொருளில் வருதல், “செவிமறை நேர்மின்னு துண்பொறி வெள்ளை” (கலி. ௧௦௯: ௨௭) என்புழி ‘மறை’ என்பதற்கு எழுதியிருக்கும் உரையாலும் அறியலாகும்

(பிரதிபேதம்) * ஆய மகனன்றே வீட்டொரான். † சாசரையையுடைய, ‡ வியந்த இகுளை.

போலே தோன்றின் தவன் பசுத்தினை யுடைய ஆயர்மகனல்லவோ ? ஆதலால், இவன் இங்கனம் செலுத்தத் தொழிலை ஒழியான்; இனையோனே ! இஃதொரு வலியைப் பாராய்; இவனொருத்தன் காணென்று காட்டினான். எ - று.

சு0 *தொழீஇஇ

எ - று: காண்டற் றொழிலை யுடையவனே. எ-று.

இஃது “அளபெடை மிகு உ மிகாவிறுபெயர்”. (க),

(உ)காற்றுப்போல் வந்த டகதழ்விடைக் காரியை

பூற்றுக் கள்தே யடங்கக்கொண்டட்டதன்

மேற்றோன்றி நின்ற பொதுவன் றகைகண்டை

(ஈ)யேற்றெருமை நெஞ்சம் வடிம்பி னிடந்திட்டிச்

- க. தொல் விளி. கு. அ. இச்சூத்திர வுரையில் ‘இவ்வளபெடைப் பெயர் விளியேற்கும்போது தன்னியல்பு மாத்திரையின் மிக்கு நான்கும் ஐந்தும் மாத்திரைபெற்று நிற்கும்; என்றது முகர லீகாரத்தின் பின் இரண்டு இகரவுயிரும் மூன்று இகரவுயிரு மெழுதப்படவேண்டுமென்பதை’ என்றுகூறுவர், சே. கல். நசு. இச்சொல்லுக்குத் தொழில் செய்யின் தவளையெனப் பொருளும் எழுதுவர் நச்சினர்க்கினியரும் இ-வி. உரையாசிரியரும். இ - வி கு. ௨௦௭. இச்சூத்திரத்தினுரையும் மேற்கோளும் எழுதுவோராலும் அவற்றை ஊன்றிப்பாராது அச்சிடுவோராலும் எளிதின் உண்மையறிய இயலாதவாறிருக்கின்றன. இச்சூத்திர வுரையில் “தொழீஇ என்பது பெயர்; விளியு மஃதே யெனக்கொள்க. இஃதியல்பு. இயற்கைய வென்று பன்மை கூறிய வதனான். இவ்வளபெடை மூன்று மாத்திரையின் நிமிர்ந்து நிற்கு மென்பது கொள்ளப்படும். செயற்கையவென்றதனான் இவ்வளபெடைப்பெயர் எழுதும்வழி ஐந்தெழுத்திட்டும் எழுதுபு” என்பர் கல்லாடர். எனைய உரைகள் அச்சிடப் பட்டுள்ளன. “தொழீஇஇ” கலி. ௧௦௪: ௧௮. “தொழீஇ யுடனுண்ணார்” சிறுபஞ்ச. ௩.௮. என இச்சொல் பிறவிடத்து வருதலும் காண்க.

உ. “எற்று மருப்பு மிலங்கியையாகத் திபமருப்புங், கூற்று மருப்பெழுந்
கோலத்த் தாட்கொரு கோடிசரும், பாற்று மருப்பொலி தாரண்ண
லார்முன் னணிந்து விட்டார், காற்று நெருப்புங் கலந்த தென் னுவு
ருங் காரிகைத்தே” அம்பிகா. ௨௫௭.

௩. (அ) ஒருமைச்சாதியின் ஆண் ஏறெனப்படுமென்பதற்கு “ஏற்றெருமை
நெஞ்சம் வழம்பி னிடத்திட்டு” என்பதுமேற்க்கான்; நோல். மாபு. ௫.
௩௬. பேர். ௫. ௩௮. ௪௪. (ஆ) இந்துநற்பக்கம் ௬௨௩: ௪-ஆம் குறிப்புப்
பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * தொழிலிடு (என்பது முன்பறிப்பு), † சூலிடை.

நான்காவது முல்லை ௩.

கூசுநீ

சீற்றமோ டாருயிர் கொண்டஞான் நின்னன்கொல்

கூற்றென வுட்கிற்றென் நெஞ்சு

எ - து: ஈறுகிய ஒருமையையேறுகின்ற கூற்றவனுடைய நெஞ்சை
(க) வழம்பாலே பிளந்துபோகட்டுச் சினத்தோடே அரிய உயிரை வாவகினை
அஞ்ஞான்றை, இறைவன் இத்தன்மையையுடையவன் கொலென்று கூறும்
படியாகக் காற்றின் விசைபோல ஒடிவந்த வினரந்த ஏறுகிய காரியதனைப்
பலரும்வந்து சேர்தலையுடைய களத்தே வலியடங்கத் தழுவி வருத்தி
அதன்மேலே தோன்றிநின்ற பொதுவனது அழகைப் பாராய்; அதனைக்
கண்டு என் நெஞ்சு உட்கிற்றுக்காணென்றான். எ - று.

சுசு இருளை *யிஃதொன்று கண்டை யிஃதொத்தன்

(உ) புல்லினத் தாயர் மகனன்றே புள்ளி

வெறுத்த வயவெள்ளேற் றம்புடைத் திங்கண்

மறுப்போற் பொருந்தி யவன்

எ - து: மற்றைப் புள்ளிகள் செறிந்த வலியையுடைய வெள்ளேற்றினது
அழகையுடைய பக்கத்தே திங்களிற் கிடக்கின்ற மறுப்போலே பொருந்திக்
கிடந்தவன் ஆட்டினத்தையுடைய ஆயர்மகனல்லவோ? ஆதலால் இவ
நெருத்தன்கான்; இனையோனே! † இஃதொரு வலியைப் பாராயெனக்
காட்டினான். எ - று.

10 ஓவா வேகமோ இருந்துத்தன் மேற்சென்ற

||சேஎச் செவிமுதற் கொண்டு பெயர்த்தொற்றுங்

(ந)காயாம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன் றகைகண்டை

||மேவார் விடுத்தந்த(ச)கூந்தற் குதிரையை

க. வடிம்பு - கால் விளிம்பு; (அ) "மா வுடற்றிய வடிம்பு", (ஆ) கமொ
கடைஇய விடுபரி வடிம்பின்" (இ) "ஆழி வடிம்பலம்ப நின்றனும்"
(ஈ) "வேலைவடிம்பலம்ப நின்றன்" (உ) "கடல்வடிம்பலம்ப நின்ற
கைதவன்" என வருவனரோக்குக.

உ. (அ) "புல்வினத் தார்க்கும்" (ஆ) "புல்வினத் தாயர் மகளிரோடு"
(இ) "புல்வினத் தாயர் மகனேன்" (ஈ) "புல்வினத் தாயனை" கலி,
கௌ: உ; ககக: இ; ககக: எ, அ.

ந. "காயாம்பூங் கண்ணிக் கருந்துவ ராடையை" கலி, கௌ: கௌ.

ச. "கூந்த வென்னும் பெயரொடு கூந்த, வெரிசினன் கொன்றேய்"
(பரி. ந: நக-நஉ.) என்பதும் 'கூந்தன்மா என்றுகண்டார்சொல்லும்
வடிவொடு வந்த கேசியது கனல்கினற சினத்தை யழித்தேய்;

(பிரதிபேதம்) *இருதொன்று, †வன்யபுண்டயவேற்றினதழைக்கிஃகுதொடு.||சேஎசேவி.

கூசுக்

கலித்தொகை க0௩.

வாய்ப்புத் திட்டுப் புடைத்தொன் *நின்னன்கொன்

மாயோனென் றுட்கிற்றென் னெஞ்சு

எ - து: கஞ்சன்முதலியோர் வரவிட்ட கழுத்தின்மயிரினையுடைய குதிரையை வாயைப் பிளந்துபோகட்டுக் கையால் † அடித்த அஞ்ஞான்றைக் கண்ணன் இத்தன்மையன்கொல்லென்று கூறும்படியாக ஒழியாத கோபத் தோடே வெவ்விதாய்த் தன்மேலே சென்ற சிவந்த ஏற்றைச் செவியடியிற் கொம்புகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அதன்வலியை மீட்டுத் தழுவும்; காயாம் பூவாற் செய்த கண்ணியையுடைய பொதுவன் அழகைப்பாராய்; †அவனைக் கண்டு என்னெஞ்சு உட்கிற்றுக்கானென்றான். ஏ - து.

௫௬ ஆங்கு, (௧)இரும்புலித் தொழுதியும் (௨)பெருங்களிற் நின்று
 மாறுமாறு முழக்கியாற் குழக்கிப் பொதுவரு
 மேறுகொண் டொருங்:குதொழுஉ ளிட்டனர் விட்டாங்கே
 மயிலெருத் துறமுணி முணிநிலத்துப் பிறழப்
 பயிலிதழ் மலருண்கண்
 மாதர் மகளிரு மைந்தரு மைந்துற்றுத்
 (௩)தாதெரு மன்றத் தயர்வர் (௪)தழுஉ
 ௬௬ (௫)கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வானை மறுமையும்
 புல்லாளே ||பாய மகன்

கூத்தலையுடைய மாலைக் கூத்தலென்றும் பெயரினையுடையவடிவைப் பெயரென்றும் கூறினார்; ஆகுபெயரான். கேசி-குதிரையாய்வந்தது பொருதானே சசரன், இப்பெயர் கேசமென்னும் வடமொழி முதனிலையாக முடிந்தமையின் அதன்பொருண்மைபற்றிக் கூத்தலென்றார்' என்னும் அதனுரையும்; "கூத்தன்மா கொன்று குடமாடிக் கோவலையு" (முத்தோள்.) "கூத்தலவாய் கீண்டானை" (நாலாயிர இயற்பா. ௨-ஆம் திருவந்தாதி. ௬௩.) என்பவைகளும் ஈண்டு அறிதற் பாலன.

- ௧. சிறுத்தைப்புலியும் உண்மையின் வேக்கைப்புலியை இரும்புலியென்றார்.
- ௨. பன்றியும் களிமென்படுமா தலின் யானையைப் பெருங்களிமென்றார்.
- ௩. "தாதெருமன் தத்தாடுக் குரவையோ தகவுடைத்தே" சீலப். ௧௭. 'மாயவன்மன்'
- ௪. "தழுஉப் பிணையூஉ, மன்றுகொறு நின்ற குவை" மது. ௧௧௪-௧௧௫. என்பவாதலால், குரவைக்குத் தழுஉவென்று ஒரு பெயரிட்டார்.

௫. “கொல்லேற்று .....ஆயமகள்”, “வளியா வறியா .....ஆய
மகடோள்” என்னும் பகுதிகள் ஏறத்தாழவினாற்கு உரியளிவனெனவந்த
கைக்கிளைகட்கு மேற்கோள்; தோல். அகத். கு. கந. ரச.

(பிரதிபேதம்) * இன்னகொள், † அடித்தவன்மைநான்றை. ‡ அதனை, || ஆய்மகள்.

நான்காவது மூலலை உ.

௬௪௭

௬௫ அஞ்சார் கொலையேறு கொள்பவ ரல்லதை
நெஞ்சிலார் தோய்தற் கரிய வுயிர் துறந்து
நைவாரா வாயமக டோள்

௬௬ வளியா வறியா வுயிர்காவல் கொண்டு

நளிவாய் மருப்பஞ்சு நெஞ்சினார் தோய்தற்
கெளியவோ வாயமக டோள்

௬௭ விலைவேண்டா ரொய்மினக் தாயர் மகளிர்
கொலையேற்றுக் கோட்டிடைத் தாம்வீழ்வார் மார்பின்
முலையிடைப் போலப் புகின்

௬௮ ஆங்கு

(க)குரவை தழீஇயா மரபுளி பாடித்
†தேயா(உ)விழுப்புகழ்த் தெய்வம் பரவுது

மாசில்வான் முந்நீர் பரந்த தொன்னில

மாளுங் கிழமைபொடு புணர்ந்த

வெங்கோ வாழியரிம் மலர்கலை யுலகை.

எ - து: அங்விடர்தே அப்படிக்காட்டி (உ)மயிலினதுகழுத்தை மாறுபடு
கின்ற அணியப்பட்ட காயாம்பூவாற் செய்த கண்ணிகள் பவனம்போலும்
நிறத்தையுடைய சிவந்தகிலத்தே மாறுபட்டுக்கிடக்கும் பொதுவரும் பெரிய
புலித்திரனும் பெரிய கனிற்றுத்திரனும் தம்முண் மாறுமாறாய்ப் பெருநூற்

- க. “முல்லை நிலத்துக் கோவலர், பல்லா பயன்றருதற்கு மாயோன் ஆருதிபயங்கும் ஆபல காக்கவெனக் குரவை தழீஇ மடைபல கொடுத் தலின் ஆண்டு அவன் வெளிப்படுமென்றார்” (தொல். அகத். கு. ௫. ௩௪.) என்பது ஈண்டு அறிதற் பாலது.
- உ. (அ) “புகழொத் தீயே யிகழுந ரடுநனை” (ஆ) “புகழ்த ஹற்றோர்க்கு மாயோ னன்ன, வுரைசால் சிறப்பிற் புகழ்சான் மாற”, புறம். ௫௪: ௧௩, ௫௪:௨-௩; (இ) “உரைசால் சிறப்பி னெடியோன்” சீலப். ௨௨:௪௦.
- ங. (அ) “சருநனைக் காயா கணமயி லவிழவும்” சீறுபாண். ௧௧௫. (ஆ) “புல்லென் காயாப் பூக்கெழு பெருஞ்சினை, மென்மயி வெருத்திற் றோன்றும்” துறுந். ௧௮௩. (இ) “கலவ மாமயி வெருத்திற் கடிமல ரவிழ்த்தன காயா” சேவக. ௧௫௫௮. எனவும், (ஈ) “பூவை மலர்புரை யெருத்த மஞ்ளை” காஞ்சீப். ௧௫வாய்ப். ௧௮௫. (உ) “பறவாப் பூவை (பிரதிபேதம்) * வேண்டாடொம்மினதாயர், † தொய்யாவிழும்புகழ்.”

௪௪௮

கவித்தொகை ௧0௩.

போலப் பொருது ஏற்றைத் தழுவிக்கொண்டு சேரத் தொழுவை விட்டுப் போனார்; அவர் போன அப்பொழுதே கெருங்கிய இடங்கையுடைய மலர்போலும் உண்கண்ணினையுடைய காதலையுடைய மகளிரும் அவர் கணவரும் வலியுற்றுத் தாதைய எருவையுடைய மன்றத்திலே குரவைக் கூத்தை ஆடுவார்கள்; ஆண்டு யாமுஞ் சென்ற அக்குரவைக் கூத்தின் கண்ணே கூடிக்கொல்லுகின்ற எற்றினையுடைய கோட்டிற்கு அஞ்சும் பொது வனை மறுபிறப்பினும் ஆயர்மகள் தழுவானென்றும், ஆயர்மகள் தோள், அஞ்சாராய் உயிரைத் துறந்து கொலைத்தொழிலையுடைய ஏற்றைக்கொள்பவர் *செரியுமவையல்லது வருந்துகல்வந்து தழுவுதற்கு கெஞ்சில்லாதவர்கள் செறிதற்கரியவென்றும், உயிராவது ஒரு காற்றாக உணராதே அகனைக்

காவல்கொண்டு † அதனுடனே ஒரு செறிவாயேற்றின் மருப்பினை அஞ்சும் கெஞ்சினையுடையார் செறிதற்கு ஆயர்மகளிருடைய தோள் எளியவாயிருக்கு மோவென்றும், கொலைத் தொழிலையுடைய எற்றினது கொம்பினிடை யிலே தாம்விரும்பும் மகளிருடைய மார்பின் முலைபிடையிலே விழுமாறு போல வீழில், எம்முடைய இனத்தில் ஆயர் தத்தம் மகளிர்க்கு † முலைவிலே வேண்டாரென்றும், யாம் சுற்றக்கார்கூறும் முறைமையைப் பாடிக் குரவைக் || கூத்தாடி அவ்விடத்துக் குற்றமில்லாத அழகையுடைய கடலிடத்தே பரந்து இடக்கின்ற பழைய நிலக்கையாளும் உரிமையோடே பொருத்தினு எம் முடைய பாண்டியன் இந்த ஆகன்ற இடக்கையுடைய உலகின்கண்ணே வாழ்வானாகவென்ற அவ்விடத்துக் + தொடர சீரிய புகழையுடைய தெய்வத் தைப் பரவுவேம்; நீயும் அங்கனம் பாடுதற்குப் போதுவாயாகவென்றான். எ-று.

“மரபுநிலைநிரியா”என்றும் (க)குத்திரத்து “விரவும்பொருளும் விரவும்” என்றதனால், குரவையாடல் எறுகோடர்க்கைகளைபுள் விராய்வருமென்றும் தெய்வத்தையன்றி அரசரை வாழ்த்திய வாழ்த்தும் விராய்வருமென்றும் + கூரலின் இயங்குகிறார். இவ்விதி இவ்வாறே மேல் x வருவானவற்றிற்கும் கொள்க.

இதனால், தலைவிக்கு ** நினைதல் பிறத்தது.

இது “குட்ட மெருத்தடி††யுடைத்து மாகும்”(2)என்பதனாற்குட்டம்ப்பட்ட தாவும் ‘புரிபுரிபு .....வேறு’ என இரண்டடி முடுகியலும், ‘அரிபரி

மலர்ந்தனைய பசியகழுத்து மயில்” உத்தரகோச. தீர்த்தசரிப்பு. நட எனவும் வருவன இங்கே நோக்கற்பாலன.

க. தொல். அகத். கு. சடு. இச்சுத்திரத்தின் இவருரையில் இக்குறிப்பி லுள்ள செய்திகளோடு ‘விரவும் பொருள் விரவும்’ எனவே ஆய்ச்சியர் குரவைக்கூத் தல்லது வேட்டுவவரிக்குரிய வெறியாட்டு விரவாதென் றுணர்க’ என்னுள் செய்தியும் காணப்படுகின்றது.

உ. தொல். செய். கு. ககக.

(பிரதிபேதம்):* செய்யுடமல்லது, † அத்தடனே. † முலையிலே வேண்டார், || கூத்தையாடி யவ்விடத்து. + தொடர சீரிய, x கூறல்கணம் கூறினார், + வருவ வற்றிற்கும், ** நினைத்தல். †† உடைத்துமென்றதனால், குட்டம் தாவும்.

பறுப்பணசுற்றி' எனவும் 'உருவமாலிபோல்' எனவும் முச்சீரான்வந்த சொற்
 சீரடிபெற்ற கொச்சகமும், ஓரடியான்வந்த ஆம்போதாக்கங்களும் *'பயிவிதழ்
 மலருண்கண்' எனச் சொற்சீரடிபெற்ற கொச்சகமும் வந்து கவிவெண்பா
 வுறுப்பின் வேறுபட்டு வந்த கொச்சகக்கவி. "முச்சீர் முரண்கையு னிறை
 யவு நிற்கும்" (க) என்பதனான் முச்சீரடியும் வந்தன. (௩)

- (க0௪.) மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வெளவலின்
 மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்
 புலியொடு விள்ளீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை
 வலியினான் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்
- ௫ நெல்லிசை நட்ட குடியொடு தோன்றிய
 நல்லினத் தாய ரொருங்குதொக் கெல்லாரும்
 வாணுற வோங்கிய வயங்கொளிர் பனைக்கொடிப்
 பாளிற் வண்ணன்போற் பழிதீர்ந்த வெள்ளையும்
 பொருமுரண் மேம்பட்ட பொலம்புனை புகழ்நேமித்
- ௬ திருமறு மார்பன்போற் நிறல்சான்ற காரியு
 மிக்கொளிர் தாழ்சடை மேவரும் பிறைறுதன்
 முக்கண்ணு னுருவேபோன் முரண்மிசு குரானு
 மாகடல் கலக்குற மாகெர்ன்ற மடங்காப்போர்
 வேல்வல்லா னிறைனேபோல் வெருவந்த சேயு மாங்கப்
- ௭ பொருவரும் பண்பி னவ்வையும் பிறவு
 முருவப்பல் கொண்முகக் குழீஇயவை போலப்
 புரிபு புரிபு புகுத்தனர் தொழுஉ ;
- ௮ அவ்வழி, முள்ளெயிற் நேள ரிவளைப் பெறுமிதோர்
 வெள்ளேற் நெருத்தடங்கு வான் ;
- ௯ ஒள்ளிமை, வாருறு கூந்தற் றுயில்பெறும் வைமருப்பிற்
 காரி கதனஞ்சான் கொள்பவ னீரரி
 வெருஉப்பினை மாணேக்கி னல்லாட் பெறுஉமிக்
 குருஉக்கட் கொலையேறு கொள்வான் வரிக்குழை

கூடு கலித்தொகை ௧0௪.

வேபுறழ் மென்றோட் டியில்பெறும் வெந்துப்பிற்

௨௫ சேளய் சினனஞ்சான் சார்பவ நென்றாங்

கறைவனர் நல்லாரை யாயர் முறையினு

னண்மீன்வாய் சூழ்ந்த மதிபோன் மிடைமிசைப்

பேணி நிறுத்தா ரணி ;

௨௬ அவ்வழிப், பறையெழுந் திசைப்பப் பல்லவ ரார்ப்பங்

குறையா னைந்தர் கோளொதி ரெடுத்த

நறைவலன் செயரிடா விறுத்தன வேறு;

௩௨ அவ்வேற்றின்,

மேனிலை மிகலிகளிள் மிடைகழி பிழிபு மேற்சென்று

வேணுதி புரைவிறற் றிறனுதி மருப்பின் மாறஞ்சான்

பானிற வெள்ளை யெருத்தத்துப் பாய்ந்தாணை

நோனாது சூத்து மிளங்காரித் தோற்றங்காண்

பான்மதி சேர்ந்த வரவினைக் கோள்விடுக்கு

நீனிற வண்ணனும் போன்ம் ;

௩௬ இரிபெழு பதிர்பதிர் பிகந்துடன் பலரீங்க

வரிபரி பிறுபிறுபு குடர்சோரக் குத்தித்தன்

கோடழியக் கொண்டாணை யாட்டித் திரிபுழக்கும்

வாடில் வெகுளி யெழிலேறு கண்டை யிஃதொன்று

வெருவரு தூம மெடுப்ப வெகுண்டு

திரிதருங் கொல்களிற் றும் போன்ம் ;

௪௫ தாளெழு துணிபிணி யிசைதவிர் பின்றித் தலைச்சென்று

தோள்வலி துணிபிணி துறந்திறந் தெய்தி மெய்சாய்ந்து

கோள்வழுக்கித் தன்முன்னர் வீழ்ந்தான்மேற் செல்லாது

மீளும் புகரேற்றுத் தோற்றங்காண் மண்டமருள்
வாளகப் பட்டாணை யொவ்வா னெனப்பெயரு
மீனி மறவனும் போன்ம் ;

௫௧ ஆங்க, செறுத்தறுத் துழக்கி யேற்றெதீர் நிற்ப
மறுத்து மறுத்து மைந்தர் சாரத்
தடிசுறையிறுபிறுபு தாயின கிடப்ப
விடியுற ழிசையி னியமெழுந் தார்ப்ப

நான்காவதுமுல்லை ச.

௬௫௧

௫௫ பாடேற்றுக் கொள்பவர் பாய்ந்துமே லூர்பவர்
கோடிடை நுழைபவர் கோட்சாற்று பவரொடு
புரிபுமேற் சென்ற நூற்றுவர் மடங்க
வரிபுனை வல்வி லைவ ரட்ட

பொருகளம் போலுந் தொழுஉ ;

௬௦ தொழுவினுள், கொண்டவே நெல்லாம் புலம்புகத் தண்டாச்சீர்
வாங்கெழி னல்லாரு மைந்தரு மல்லலூ
ராங்க ணயர்வர் தழுஉ ;

௬௩ பாடுகம் வம்மின் பொதுவன் கொலையேற்றுக்
கோடு குறிசெய்த மார்பு ;

௬௫ நெற்றிச் சிவலை நிறையழித்தா னீண்மார்பிற்
செற்றார்கண் சாயயான் சாரா தமைகல்லேன்
பெற்றத்தார் கவ்வை யெடுப்ப வதுபெரி
துற்றீயா ளாயர் மகள் ;

௬௬ தொழீஇஇ, ஒருக்குநா மாடுங் குரவையு ணம்மை
யருக்கினுன் போனோக்கி யல்லனோப் செய்தல்
குருஉக்கட் கொலையேறு கொண்டேன்யா னென்னுந்
தருக்கன்றோ வாயர் மகள் ;

௬௩ நேரிழாய், கோளரி தாக நிறுத்த கொலையேற்றுக்
காரி கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவற்கே

யார்வுற் றெமர்கொடை நேர்ந்தா ரலரெடுத்த
ஹாரை யுச்சி மிதித்து ;

எள ஆங்கு;

தொல்கதிர் த் திகிரியாற் பரவுது மொல்கா

வருமுறழ் முரசிற் றென்னவற்

கொருமொழி கொள்களில் வலகுட னெனவே.

இது “நாடகவழக்கினும்” என்றும் (க)தந்திரத்துப் “பாடலுளமை
யாத” என்றதனால் ஏறுதழுவியவாற்றைத் தோழி தலைவிக் துக் காட்டிக்

க. நொல். அகத். கு. டெ. இச்சுத்திரத்தின் இவருரையினும் இச்செய்யுள்
மேற்கோளாக இக்குறிப்பு, சிறிதுவேறுபாட்டோடு விளக்கமாக உளது.

கூடு

கவித்தொகை கரசு.

கூறி, இத்தாவையுள் அவனைப் பாடுகம் வாவென்றுட்த, அவன் உடம்பாட்
டினான், தான் அலரச்சம் நீங்கினமையும் அவன் தன்னை வநத்தினமையும்
கூறிப் பாடி, பின்னர்த் தோழி நமர் அவற்ற நினைக்கொடைநேர்ந்தா
ரெனக்கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)மலிதிரை யூர்ந்துதன் (உ)மண்கடல் வெளவலின்

மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்

(ஈ) *புலியொடு வின்னீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை

வலியினான் வணக்கிய (ச)வாடாச்சீர்த் (ஊ)தென்னவன்

இ ரெல்லிசை நட்ட குடியொடு தோன்றிய

நல்வினத் தாய ரொருங்குதொக் கெல்லாரும்

(க)வா னுற வோங்கிய வயங்கொளிர் (எ)பனைக்கொடிப்
பானிற வண்ணன்போற் பழிதீர்ந்த வெவ்ளையும்

க. தரவுந் தழிகுறைந் தும்வருமென்பதற்கு “மலிதிரை.....தொழுஉ”
என்னும் பகுதி மேற்கோள். நொல். செய். கு. ககக. ரச்.

உ. “அடியிற் தன்னள வரசர்க் குணர்த்தி, வடிவே வெறிந்த வான் பகை
பொருது, பஃறளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக், குமரிக்கோடுங்
கொடுங்கடல் கொள்ள, வடநிசைக் கங்கையு மிமயமுந் கொண்டு,
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன்” சீலப். கக: கஎ - உஉ. என்பதும்
‘அங்கனமாகிய நிலக்குறைக்கு சோழராட்டெல்லையிலே முத்தூர்க்
கூற்றமும் சேரமாராட்டுக்குன்றீர்க் கூற்றமுமென்னுமிவற்றை இழந்த
நாட்டிற்காக ஆண்டதென்னவன்’ என்றெழுதிய உரையிலுள்ள
செய்தியும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

ங. அரசர் பிறவரசரிடம் வலியாற்கொண்ட நாட்டைத் தமதென அறி
வித்தற்காக அங்கே தம் கொடியைப் பலருமறியப் பொறித்தல் மரபு;
இதனை, “கோண்மாக் குயின்ற சேண்விளங்கு தொடுபொறி, றெடுதீர்க்
கெண்டையொடு பொறித்த, குடுமிய வாகபிறர் குன்றுகெழு காடே”
(புறம். குஅ: ௩௦ - ௩௨) என்பதனாலும் அறிக.

ச. “வாட்டருஞ்சீர்” சீலப். க: சக.

ஊ. “வீவில் குடிப்பி னிருக்குடி யாயரும்” கலி. ௧௦௫. எ.

க. “தேம்படுபினையின்றி ரள்பழத்தொருவிதை, வானுறவோங்கி”வேற்றி.

எ. பனைமுன் கொடியின் ஐகாரம் கொடாதுந் தற்கு, “பனைக்கொடி”
என்பது மேற்கோள்; நொல். உயிர். கு. அக. இளம். ரச்.

(பிரதிபேதம்) * புவிசொடு.

நான்காவது முல்லை ச.

கூடுந்.

பொருமுரண் மேம்பட்ட பொலம்புனை புகழ்நெமித்

௧0 (க)திருமறு மார்பன்போற் நிறல்சான்ற காரியு

(உ) மிக்கொளிர் தாழ்சடை மேவரும் பிறைதுதன்
முக்கண்ணை னுருவேபோன் முரண்மிகு குராலு
மா(நு) கடல் கலக்குற மாகொன்ற மடங்காப்போர்

வேல்வல்லா னிறனேபோல் வெருவந்த ிசேயு மாங்கப்

கடு பொருவரும் பண்பி னவ்வையும் ிறவு
முருவப்பல் கொண்முக குழீஇயவை போலப்
புரிபு புரிபு புகுத்தனர் தொழுஉ

க. “திருமறு மார்பநீ யருளல் வேண்டும்” பரி. க: ௩௬. திருமறு—நீ
வத்ஸம்.

உ. “உமையொடு புணர்ந்த விமையா நாட்டத்துக், கண்ணணங் கவி
ரொளிக் கடவுள்” பெருங். (ச) ௫௩: ௧௫ - ௧௬.

௩. (அ) “பார்முதிர் பணிக்கடல் கலக்கவுள் புக்குச், சூர்முத தடிந்த சுட
ரிலை நெடுவேல்” திருமுருகு. சடு - ௪௬. (ஆ) “பாயிரும் பணிக்கடல்
பார்துகள் படப்புக்குச், சேயுயர்பிணிமுக மூர்ந்தம ருழக்கித், தீயழ
றுவைப்பத் திரியவிட் டெறிந்து, நோயுடை துடங்குசீர் மாமுத
தடிந்து, வென்றியின் மக்களு ளொருமையொடு பெயரிய, கொன்றுண
லஞ்சாக் கொடுவினைக் கொன்றகை, மாய வவுணர் மருங்கறத்
தபுத்தவேல்” பரி. ௫: ௧-௭. (இ) “கட்டுடைச் சூருடல் காமக்கொண்டு,
பற்றியுட் புருந்து பசங்கடல் கண்டு, மாவொடுங் கொன்ற மணிநெடுந்
திருவேற், சேவலங் கொடியோன்”-(ஈ) “விண்ணுடைத் துண்ணும்
கண்ணல்லா வொருத்தன், மறிதிரைக் கடலுண் மாவெனக் கவிழ்ந்த,
களவுடல் பிளந்த வொளிகெழு திருவேற், பணிப்பகை யூர்தி” (உ)
“மேல்கடற் கவிழ்முகப் பொரியுடன் மாயு, நெடுங்கடற் பரப்பு
மடுந்தொழி வரக்கரு, மென்னுளத் திருளு யிடைபுகுந் துடைத்த,
மந்திரத் திருவேன் மறக்கெழு மயிலோன்” (ஊ) “கடுவினை யங்குறங்
காட்டியுள் ளழுக்கா, நெண்டிசைச் சாக்கொண் டிருண்மனம்
பொதுளிக், கொடுக்கொலை வகுத்துக் கடும்பழிச் சடையலைர், திரண்

டைஞ்ஞாறு திரண்டவக்காவதஞ், சுற்றுடல்பெற்றுத் துணைப்பநிலையிர், மற்றநி னீண்டு மணியுடற் போகி, யைம்பது துறட னகன்றுசற் றொழுக்கிப், பெருங்கவி ழிணர்தக் தவைகீழ்க் குலவிய, வடன்மாக் கொன்ற நெடுவேற் குளவன்” கல். கக: ச - ஏ; கக: உஎ - ஊ; எஃ: உ - ஓ; அக: க - கூ. என்பவைகளும் (எ) “சனியிரும் பரப்பின் மாக் (பிரதிபேதம்) * புலம்புரி, † சேலமாக்க.

கூடுசு

கவித்தொகை கருசு.

எ - து: தன் நாட்டைக் கடலினுடைய மிக்க திரையேறிக் கூகக் கொண்டுவிடுகையினுலே தனக்கு நாடு இடமுண்டாம்படியாக மனத்தின் இளைப்பின்றாய்ப் பகைவரைத் தன் வலியினுலே தாழ்த்தவேண்டி அவர்மேலே சென்று அவருடைய புலிப்பொறியையும் விற்றொறியையும் அவர் நாட்டினின்றும் போக்கி விளங்குகின்ற கயலை அவ்விடத்தே பொறித்த புகழையுடைய கொடாத தலைமையினையுடைய பாண்டியனுடைய பழைய புகழை நிலைபெறுத்தினு குடியோடு ஒக்கத் தோன்றின பசுவினத்தில் ஆயரொல்லாரும் சேரத் திரண்டு விளங்குகின்ற வானிலேயுறும்படி * ஒங்கிய ஒளிபெருகுகின்ற (க) பனைக்கொடியினையுடைய (உ) பாலின துறி தந்தையுடைத்தாகிய நிறத்தினு

கடன் முன்னி, யணங்குடை யவுண் ரோமம் புணர்க்குஞ், குருடை முழுமுத நடிந்த பேரிசைக், கடுஞ்சினவிறல்வேன்” (பதிற். கக: ஊ-க) என்பதும் அதில் குருடை முழுமுதலென்பதற்கு, “சூாவன்மா, தனக்கு அரணாகவுடைய மாவின் முதலென்றவாறு; இனி, சூாவன்மா, தான் ஒருமாவாய் நின்றனென்று புராணமுண்டாயிற் சூரதைத் தன் மையையுடைய மாவின் முதலென்றவாரும்” என்று எழுதியிருக்கும் உரைப்பகுதியும் (ஏ) “போரெதிர்ந் தேற்றார் மதுகை மதந்தபக், கா ரெதிர்ந் தேற்ற கமஞ்சு லெழிலிபோ, னர்நிரர் தேற்ற நிலந்தாங் கழுவத்துச், சூர்நிரர் சுற்றிய மாதபுத்த வேலோய்” (பரி. கஅ: க-ச) என்பதும் அதன் உரையும், (ஐ) “கவிழிணர், மாமுக் நடிந்த மறுவில் கொற்றத், தெய்யா நல்லிசைச செவ்வேற் சேஎய்” திருமுரு. ஓக - கக.

என்புழி, “மாமுத டடிந்த” என்பதற்கு ‘அவுணரெல்லாரும் தம்முடனே எதிர்த்தார் வலியிலே பாதி தங்கள் வலியிலே கூடும்படி மந்திரங்கொண்டிருந்து சாதித்ததொரு மாவை வெட்டினான்’ என்று எழுதியிருக்கும் விசிசடவுரையும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

- க. (அ) “அடல்வெந் நாஞ்சிற் பனைக்கொடி யோனும்” புறம். ௫௧: ச.
 (ஆ) “பொற்பனை வெள்ளையைப் போற்று. தொழுகின்னா” இன்ன. க.
 (இ) “மடற்பனை யுயர்த்த மதிநிறப் பெருமனுக்கு” (ஈ) “கார், வெண்டோட்டினம் பனைமீயிசை யுயர்த்தோனென விளர்த்த” (உ) “வானுற்ற தண்பனை யுயர்த்தவன்” (ஊ) “கள்ளவிழும் வெண்டோட்டிக் கரும் பனைமீ யிசையுயர்த்த, வெள்ளிவரை யனையானும்” (ஏ) “போர்தை மீதுயர்த்த வென்றிப் புரவலன்” பாகவத. (ஈ) சையாதி, உச. (க) வேய்ந்ருழல். கக. உருக்குமிணி மண. க. பிரத்துமனன்மணம். கச. சபத்திரைமணம். கஅ.

- உ. (அ) “பானிற வண்ணனோக்கிற் பழியுடைத்து” சீவக. உ௦௬. (ஆ) “பான்மேனியான்” பழ. க௩.

பிரதிபேதம்) * ஓக்கிய பனைக்கொடி.

நான்காவது முல்லை ச.

கூடுகூடு

புடையவனைப்போலே பழிக்கலற்ற வெள்ளையேற்றையும் பொருகின்ற மாறு பாட்டினாலே எணையவற்றின்மேலான பொன்னாற்பனைத்தபுகழையுடைத்தாகிய சக்கரப்படையையுடைய திருவாகிய மரவையுடைத்தாகிய மார்பனைப் போலே அமைந்த கரிய ஏற்றையும் மிக்குவினங்குகின்ற தாழ்த்த (க) சடை

யினையும் ஒருசபாகத் திலேயே வுதல்வரும் பிறைபோன்ற துதலினையுடையானையு
முடைய மூன்றகண்ணையுடையானையுடைய நிறம்போலில் மாறுபாடு மிக்க
குராலேற்றையும் பெருமையையுடைய கடல் கலக்கமுடும்படி உள்ளேசென்று
மாமரத்தைவிட்டினை மீளாக தீபோரையுடைய வேலை எங்கிய (உ) முருகனது
நிறம்போல அச்சம்வந்த சிவந்த என்றையும் அவ்வொப்புவரும் குணத்தினையு
டைய வற்றையும் எப்பில்லாக பிறவற்றையும் வடிவையுடையவாகியபல
மேகங்கள் கிரண்டவைபோல முழங்கும்படி விரும்பி விரும்பித் தொழுவிலே
புகுதவிட்டார். எ - 2.

கஅ அல்வாழி, (௩) முள்ளொயிற் றேள (ஈ) ரிவளைப் பெறுமிதேதார்
வெள்ளேற் றெருத்தடங்கு வான்

எ - து: †அவ்விடத்து இந்த ஒப்பில்லாக வெள்ளிய ஏற்றின் கழுத்திலே
கிடக்குமவன் சூரிய எயிற்றினையும் அழகினையுமுடைய இவளைக்கூடும். எ - 2.

க. (அ) "பிறைறுதல் வண்ணமாநின்ற" (ஆ) "கூறமிடற்றண்ணல் காமர்
சென்னிப், பிறைறுதல் விளங்கு மொருகண்போல" (இ) "பால்புரை
பிறைறுதற் பொலிந்த சென்னி. சீல மணிமிடற்றொருவன்" புறம். க:க.
இரு: ௪ - ௫ கக: ௫ - ௬ (ஈ) "பிறைசெற்றியோடுற்ற முக்கண்ணி
ரை" (உ) "பிறைகாங்கு செற்றியர்" (ஊ) "பிறைசேர் துதலிடைக்
கண்ணமர் தவணை" (ஈ) "திங்க டிலகம் பதித்த துதலர்" தேவாரம்.
என வருதலால், பிறைறுதலென்பதற்கு, பிறையணிந்த துதலென்று
பொருள் கொண்டு 'சுடைமேவரும்' என்பதற்கு அதற்கேற்பப்பொருள்
கொள்ளினும் அமையும்.

உ. முருகவேள் சென்றமுடையவரென்பகை, 'செவ்வேன்' 'சேய்' என
வழவரும், பெயர்களுள் வலியுறுத்தும். "உருவு முருவத்தி யொத்தி"
என்பது பரி. கக: கக.

ஈ. (அ) ஏறதமுவினனுக் சூரியளிவளைவந்த கைக்கிளைக்கு, "முன்
செயிற்றேளர்..... கொள்பவன்" என்னும் பகுதி மேற்கோள்
தொல். அகத். சூ. கக. ௩௪. (ஆ) முள்ளொயிறு இத்தாற்பக்கம் ஈ.க:
க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ச. “இவனைப் பெறுமிதோர்.....சார்பவன்” இவ்வடிதனோடு “காரி கதனஞ்சான் பாய்ந்தானைக் காமுறுயிவ், வேரி மலர்க்கோதை யான்... (பிரதிபேதம்) * பாகத்தேமேவுதல், † போரையுடைய முருகனது, ‡ அய்விடத்த னல்லாய ரித்த மொப்பில்லாத.

கூடுகூ கவித்தொகை ௧0௪.

௨0 ஒள்ளிழை, வாருறு(க)கூந்தற் றுயில்பெறும் வைமருப்பிற்

(௨)காரி கதனஞ்சான் கொள்பவன்

எ - து: கூரிய கொம்பையுடைய கரிய ஏற்றினது கோபத்தை அஞ் சாது அதனைத் தழுவுமவன் இந்த ஒள்ளிய இழையினையுடையானுடைய வாருதலுற்ற கூந்தலிலே துயிலுதலைப் பெறும். எ - று.

௨௧ ஈரரி

*வெருஉப்பினை (நு)மானேக்கி னல்லாட் பெறுஉயித்

|(ச)குருஉக்கட் கொலையேறு கொள்வான் ,

எ - து: குரால் ஈநிறத்தவாகிய கண்ணினையுடைய கொலைத்தொழிலை யுடைய ஏற்றைத் தழுவுமவன், வெருவுதலையுடைய பிணையாகிய மானேக்குப் போலும் நோக்கினையுடைய இரண்டாகியகண்களையுடைய இந்த ஈல்லாரைக் கூடும். எ - று.

(ஔ)அரி, ஆகுபெயர்.

௨௩ வரிக்குழை

வேயுறழ் (சு)மென்றோட் டுயில்பெறும் வெந்துப்பிற்

||சேஎய் சினனஞ்சான் சார்பவன்

.....பூவைப் புதுமல ரான்” (சீலப்புகள்: கொளு, ச - எ.) என்னும் பகுதிகள் ஒப்புநோக்கற் பாலன.

க. (அ) “மகளிர், விரிமென் கூந்தன் மெல்லினை வதித்து” பதிற். ௫0:

கடி - கக. (ஆ) "இருளைங் கூந்த வின்றுயில்" (இ) "கூந்தன் மெல்லினைத் துஞ்சி" அகம். உகந. கஇ, நகடி: கந. (ஈ) "இருண்மென் கூந்த வேமுறு துயிலே"

உ. "காரி கதனஞ்சான்" கலி. கஃ: எச.

ந. "மான்பினை யன்ன மகிழ்மட நோக்கே"

ச. "குருஉக்கட் கொலையேறு" கலி. கஃ: எக.

இ. அரி, செவ்வரி கருவரி; இச்சொல் இங்கே அவற்றையுடைய கண்ணை உணர்த்தி நின்றலான் ஆகுபெய ரென்றார்.

ஊ. ஆடவர் தம்மினைவியர்தோளிற் றயில்வதாகக் கூறல் மரபு: (அ) "அரிவை தோளினைத் துஞ்சிக், கழிந்த நாளிவண் வாழு நாளே" துறந். உகந. (ஆ) "தாம்வீழ்வார் மென்றோட் டியிலி னினி துகொ, ருமரைக் கண்ணு ளுலகு" துறந். ககஃ.

(பித்திபேதம்) * வெருப்பினை, † நிறத்தைபுடையனவாகிய, ‡ கல்லோலை உடும்வரிக்குழை. || சேனனைஞ்சான்.

நான்காவது முல்லை ச.

கூடுத

எ - து: வெய்ய வலியினைபுடைய சிவந்த ஏற்றினது சினத்தை அஞ்சானாய் அதனைத் தழுவுமவன், வரியினைபுடைத்தாகிய குழையினைபுடையாளுடையமூங்கிலையொக்கும் மெல்லியதோளிலே* துயிலுதலைப் பெறும். எ-று.

வரி - (க) அருப்புத்தொழில்.

உரு, என்றாக்

கறைவனர் நல்லாரை யாயர் முறையினு

ணண்மீன்வாய் சூழ்ந்த மதிபோன் மிடைமிசைப்

பேணி நிறத்தா ரணி

எ - து: †என்று நல்லாயர் தமக்குரிய முறைமையாலே* சுற்றுவனவாகிய நாளாகிய மீன்கள் தன்னிடத்தைச் சூழப்பட்டமதிபோலே அவ்விடத்திலிட்ட பரண்களின்மேலே தத்தம் மகளிரைத் திரளாக ஒப்பித்து நிறுத்தினார். எ - று.

(உ) மீனும் மதியும், ஆயத்திற்கும் மகளிர்க்கும் || உவமை.

உக அவ்வழிப், பறையெழுந் திசைப்பப் பல்லவ ரார்ப்பக்

குறையா மைந்தர் கோனெதி ரெடுத்த

நறைவலஞ் செயவிடா விறுத்தன வேறு

எ - து: அவ்விடத்துப் புகை வலம்வர விடப்பட்டு நிறுத்தப்பட்டன வாகிய ஏறகள், பறை மிக்கொலிக்கையினாலும் பலரும் ஆரவாரிக்கையினாலும் வலிகுறையாத ஆயர்கோடறரெழிற்கு எதிரே என்றன. எ - று.

௩௨. அவ்வேற்றின்

(௩)மேனிலை மிகலிகலின் மிடைகழி பிழிபு மேற்சென்று

வேனுதி புரைவிற்ற நிறனுதி மருப்பின் மாறஞ்சான்

௧. அருப்புத்தொழில் என்றது ஆபரணங்களில் நுண்ணிதாகச் செய்யும் சிறிய அரும்புபோன்ற வேலைகளை. "தான் களங்கொலக் கழல்பறைத்

தன" (புறம். ௪: ௩) என்பழி 'கழல்பறைத்தன' என்பதற்கு, 'வீரக்கழ அருப்புத்தொழில் பறைத்தவை' என்று எழுதியிருக்கும் உரை ஈண்டு அறிதற்பாலது.

௨. "தாரகையோடு ஆயத்தார்க்கு ஒத்த பண்பு, பன்மையும் ஒன்றற்குச் சுற்றமாய் அதனிற் றழிந்து நின்றலும்.....மதியோடு தலைமகட்டு ஒத்த பண்பு, 'கட்கினிமையும் சுற்றத்திடை 'அதனின்' மிக்ருப் பொலிதலும்" என்று (கோவையார். ௧௨௪) பேராசிரியர் எழுதியிருக்கும் விசேடவுரை இங்கே அறிதற்பாலது.

௩. "ஐஞ்சீரடி முடுகியலோடொன்றாய் வந்த வெண்பா, கலிக்கு உறுப்பாய் வருதற்கு, "மேனிலை மிகலிகலின்.....வண்ணனும் போனம்" எனனும் பகுதி மேற்கோள்; நோல். செய். ௬. ௧௪, ௩௪.

(பிரதிபேதம்) * தயிலிப்பெறும் என்றும் கறையன கல்லாண், † என்று தமக்குரிய, ‡ சற்றயனாராகிய, || உலமை அரியாருபெயர், வரி அருப்புத்தொழில் அல்வழி.

83

௯௫௮

கவித்தொகை ௧0௪.

பானிற வெள்ளை யெருத்தத்துப் *பாய்ந்தானை

நோனது குத்து மிளங்காரித் தோற்றங்கான்

பான்(க)மதி சேர்ந்த வரவினைக் கோள்விடுக்கு
 நீளிற வண்ணமும் போன்ம்

எ - து: அந்த ஏறுகளின்மேலே நிலைபெறும் மிகுதலையுடைத்தாகிய
 மாறுபாட்டினாலே மிடைமிசையினின்றும் இழிந்து அதனைவிட்டுச்சென்று
 வேலினது முனையையொக்கும் ஈமுனையையுடைய கொம்பினது விநலாகிய
 திறத்தினையுடைய மாறுபாட்டிற்கு அஞ்சானுகிப் பானிறம்போலும் வெள்ளிய
 ஏற்றினது கழுத்திலே ஈபாய்ந்தானைப்பொருதே மேற்சென்று குத்தும் இனைய
 கரிய ஏற்றினது தோற்றரவு, பால்போலும் மகியைச் சேர்ந்து மறைத்த
 பாய்பினை அது மறைத்ததன்மையை விடுவிக்கும் நீலநிரம்போலும் || நிறத்தை
 யுடையவனையும் ஒக்கும்; அதனைப் பாராயென்றான். எ - து.

வண்ணன், மாயோன்.

௩௬ (உ) இரிபெழு பதிப்பதிர் பிகந்துடன் பலர்நீங்க

வரிபரி பிறுபிறுபு குடர் சோரக் குத்தித்தன்

கோடழியக் கொண்டானை யாட்டித் திரிபுழக்கும்

(௩) ÷ வாடில் வெகுளி யெழிலேறு கண்டை + யிலிஓதொன்று

க. (அ) “மாமதிகோண், முன்னம் விடுத்த முகில்வண்ணன்” பேரிய தீரு
 மடல். ௧௬. (ஆ) “தேம்பலினத்திற்கட் சிறைவிடுத் தைவாய்ப், பாய்பி
 னனைப் பள்ளிகொண்டாய்” பேரியதீருமொழி. (க) அ: எ. (இ) “கோள்
 வாய் மதிய நெடியான்விடுத்த தாங்கு” சீவக. ௪௦௪. (ஈ) “பான்மதி
 விடுத்தனை” யா - வி. மேற்.

உ. நாற்சீரடியும் ஐஞ்சீரடியும் முடுகியலடியாக வந்ததற்கு (அ) “இரி
 பெழு.....தலைச்சென்று” என்னும் அடிகள் தோல். செய். சூ.
 ௧௦௩. பேர். உரையிலும் (ஆ) “இரிபெழு.....கண்டை யிலி
 தொன்று என்னும் அடிகள் தோல். செய். சூ. ௬௬. பேர். உரையிலும்
முடுகுவண்ணத்திற்கு (இ) “ இரிபெழு பதிப்பதிர் பிகந்து ” என்பது
தோல். செய். சூ. ௨௩௩. ௩௪. உரையிலும் மேற்கோள்.

உ. வாடிதல் குறைதலென்னும் பொருளில் 'வருதலை "வாடற்க வையை நினைக்கு" (பரி. சு: 50சு) என்பதன் உரையாலும் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * பாய்ந்தானைக் கோளுகுத்த, † முனையுடைய கொம்பினது வீறலாற் றுதலையுடைய, ‡ பாய்ந்தவனைப், || நிறத்தையுடையவனையும், + வரடா வெருளி, + இஃகுதொன்று, அஃதொன்று.

நான்காவது முல்லை ச.

சுருக

வெருவரு (க) தூம மெடுப்ப வெருண்டு

திரிதருங் கொல்களிற் றும் போன்ம்

எ - து: பலரும் எழுந்திருந்து சென்று அதிர்த்த அதிர்த்த கெட்டு அவ்விடத்தைக் கடந்து சேர நீங்கும்படியாக *எலும்பு முறிந்து குட்களற்றுக் கவிழும்படி குத்திவிட்ட பின்பு தன் கொம்பின் †வலியழியத் தழுவினவனை

அலைத்துக்கொண்டு திரிந்து துக்கக்குங் குறையாத கோபத்தினையுடைய அழ கினையுடைய ஏறு. வெருவதல் வருதற்குக் காரணமான மருந்திறற் புகைக்க அதற்கு வெருண்டு திரிதருங் கொல்கின்ற களிற்றையும் ஒக்கும்; இஃதொன் றைப் பாராயென்றான். எ - து.

ச.நி தாளொழு துணிசினி யிசை† தவிர் பின்றித் தலைச்சென்று தோள்வலி துணிசினி துறந்திறந் தெப்தி மெய்சாய்ந்து கோள்வழுக்கித் தன்புன்னர் வீழ்ந்தான்மேற் செல்லாது மீளுந் புகழ்ந்துத் தோற்றங்காண் மண்டாநர்

(உ)வாளகப் பட்டானெ யொய்வா நெனப்பெயரு

மீளி மறவனும் போன்ம்

க. தூமமெடுத்தவால் களிறு வெருளுமென்பது உதயனன் சரித்திரத்து, யுகி பிரசுரோதனன் நகரைக்கலக்குதற்கு யானைக்குத் தூமமூட்டிய செய்தியைக்கூறும் "ஆனைதன் னிலைகண் டெய்தியகிலிடம் புகைய மூட்டிச், சேனைமன் னகர பூ. துச் சிறைவீகின் கடனே யென்று,

மானகல் யுகி யானைச் செவியின்மந் திரத்தைச் செப்ப, யானைதன் மதக்கம் பத்தி வருந்தனை யுதறிற்றன்றே” என்னும் (உதயனகுமார (க) உஞ்சைக்காண்டம். அடு - ஆம்) செய்யுளாலும் அறியலாகும்.

2. (அ) “வடுவாழ் மார்பி, னம்புசே ருடம்பினர்ச் சேர்ந்தோ ரல்லது, தம்பை குடாது மலைந்த மாட்சி யன்றார் பெரும” (ஆ) “ஒன்றார் மெல்லிடத்தும்.....செல்லாமை தான்நலையே” (இ) “மங்கை மகிழ வுறையேனெல் வாளமருட், பங்கப்பட் டார்மேற் படை நினைத் தே னுகென்றான்” (ஈ) “கைப்படை யொன்று யின்றிக் கைகொட்டிக் குமா ளுர்ப்ப, மெய்ப்படை வீழ்த்த நாணர் வேழமு மெறிதல் செல்லான், மைப்படை நெடுக்கண்மலை மகளிர் தம் வனப்பிற்குழந்து, கைப்படு பொருளிலாதான் காமம்போற் காளைமீண்டான்” (உ) “கைத்துயிர் குடிப்ப னென்னு வெற்றி னு னிடதுகையான், மெய்த்தலைச் சூலமோச்சான் வெய்ய கையா னென்று வெங்கி” (ஊ) “சென்றவன் தன்னைகோக்கிச் சரி, துநீ சிறையை யுண்டை, வென்றவ மும்மை யெல்லாம் விரிப்பெடே” (எ) “எனக் காந்த லார்மேன், யாகால் வரிவெஞ்சிலையோடும் வளைத்த டோது, சேகாகும்” என்பவை, ஈண்டு அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * எனும்பு மெழும்பு முறிந்த, † உவிகெடத் தழுவினயனை ‡ தவிர்வினறி.

கூ கூ0

கலித்தொகை ௧0௪.

எ - து: தோள்வலியாலே துணிந்த ஏறுதழுவுதல் எக்காலமும் மனத்தைச் செலுத்துதலின் அம்மனம் பிணித்த முயற்சியாலே எழுந்து துணிந்த இசை தவிர்ந்தலன்றி அதனிடத்தே சென்று மற்றுள்ளார் தழுவுமாற்றைக் கடந்து சேர்ந்து மெய்யைத்தழுவித் தான்கொள்ளும் நிலையைத்தப்பித் தன் முன்னே வீழ்த்தவன்மேலே செல்லாமல் *மீளுகின்ற புகர் நிறத்தைபுடைய ஏற்றினது தோற்றாவு, மிக்குச்செல்லும் போருள் தன்கையில் வானோடே அகப்பட்டவனை எனக்கு ஒவ்வானென்று வெட்டாமல் மீளும், கூற்றுவினை யொத்த மறவினையும் ஒக்கும்; இதுனைப் பாராயென்றான். எ - று.

இக ஆங்கு, செறுத்தறுத் துழக்கி †யேறெதிர் நிற்ப
மறுத்து மறுத்து மைந்தர் சாரத்

தடிசுறை யிறுபிறுபு தாயின கிடப்ப
விடியற ழிசையி னியமெழுந் தார்ப்பப்

௫௫ பாடேற்றுக் கொள்பவர் பாய்ந்துமே லூர்பவர்
‡கோட்டை துழைபவர் கோட்சாற்று பலரொடு
புரிபுமேற் சென்ற நூற்றுவர் மடங்க
(க)வரிபுனை (உ)வல்வி லை ரட்ட
பொருகளம் போலுந் தொழுஉ

எ - து: அங்நனம் கொம்பு மாப்பிற்படுதலை மாப்புக்கொடுத்து எற்றுக் கொள்பவரோடும் மேலே பாய்ந்து || ஏறுபவரோடும் கோட்டையிலே சென்று புருவாரோடும் ஏறுகொள்ள வல்லேனென்று சாற்றுவாரோடும் ஏறுகள் பொருது பின்பு பொருவாரை அறுத்துச் செறுத்து எதிரேநிற்க அதனைப் பொருமல் மைந்தர் விலக்குமவரை + மறுத்துமறுத்துச் சென்று தழுவுகையினாலே என்புகள் முறிந்து முறிந்து தசைகளற்றுப் பரந்தனவாய்க் கிடக்க (ஊ) இடியோடே மாறுபடுகின்ற ஏற்றினது முறுக்கோடே வாச்சியங்கள் மிகு ஆரவாரிக்க அத்தொழு, போரைவிரும்பி மேலேசென்ற துரியோதனாதிகள் படிப்படி வரிந்து புனைந்த வலிய வில்லையுடைய தருமன் முதலியோர் கொன்ற பொருகின்ற களத்தையொக்கும். எ - து.

க. “வரிப்புனை பந்தொடு” முருகு. ௬௮.

உ. (அ) “வல்லி லோரி கொல்லிக் குடவரை” குறுந். ௧௦௦. (ஆ) “கொல்லி யாண்ட வல்லி லோரியும்” புறம். ௧௫௮. (இ) “வல்லி விராமன்” நாலா. பெரியதிருமொழி. (ஊ) க: ச.

ஊ. “உருமி னதிருகுங் குரல்போற் பொருமுர, ணவ்வேறு” (கலி. ௧௧௩: ௨௬ - ௨௭.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * மீனாகின்ற நிறத்தை, † ஏற்றெரிர், ‡ கோட்டை, || ஏறுமவரோடு, மறுத்துச் சென்று.

நான்காவது முல்லை ச.

கூகூகூ

௬௦ தொழுவினுள், கொண்டவே நெல்லாம் புலம்புகத் தண்டாச்சீர்
வாங்கெழி னல்லாரு மைந்தரு மல்லலூ

ராங்கணயர்வர் தழுஉ

எ - து: அத்தொழுவிடத்துத் தழுவிக்கொண்ட ஏறுகளெல்லாம் மேயும் நிலத்தேபோக அமையாத சீரினையும் நோக்கினார் கண்ணை வாய்க்கிக்கொள்ளும் *அழகினையுமுடைய ஆய்ச்சியரும் ஆயரும் வளப்பத்தையுடைய ஊரிடத்தே குரவையாவெரனத் தோழி தலைவிக்குக் காட்டிக் கூறினார். எ - று.

கூ. பாடுகம் வம்மின் பொதுவன் கொலைபெற்றுக்

கோடு குறிசெய்த மார்பு

எ - து: கூறி, பொதுவனுடைய கொலைத்தொழிலையுடைய ஏற்றினுடைய கொம்புகள் குறியிட்டவிட்ட மார்பைப் பாடுவேமாக வாருங்கோனெனத் தலைவியையும் ஆயத்தையும் நோக்கிக் கூறினார். எ - று.

கூடு நெற்றிச் சிவலை நிறையழித்தா னீண்மாற்பிற

செற்றார்கண் சாயயான் சாரா தமைகல்லேன்

பெற்றத்தார் கவலை யெடுப்ப வதுபெறி

துற்தியா னாயர் மகள்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, நெற்றியிலே சிவந்த சுட்டியினையுடைய ஏற்றைவிரவி நிறைதலைக்கெடுத்தவனுடைய நீண்ட மார்பிலே பகைத்து அலர் கூறகின்ற மகளிர் நம்மை இகழ்ந்து பார்க்கும் கண்கள் இகழ்ந்து பாராநிருக்கும்படியாக யான் சாராமல் அமைந்திரேன்; இனி, பசுவையுடைய ஆய்ச்சியர் அலர்கூறுவதற்குப் பெரிதும் வருத்தமுறேன் யானென்றார். எ - று.

ஆயர்மகனென்று தன்னைப் பிறப்போற் கூறினார்.

கூக (க)தொழீஇஇ

எ - து: தொழில்செய்கின்றவளே. எ - று.

(உ)ஒருக்குநா மாடுங் குரவையு ணம்மை

(ஈ)யருக்கினன் போடுகெக்கி யல்லோய் செய்தல்

க. இந்நூற்பக்கம் ௧௪௪: ௧-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. புகழுகம்புரிதல் கைக்கிளைக்கண் வந்ததற்கு, "ஒருக்குநாம்..... மகள்" என்னும் பகுதி மேற்கோள்; தோல். மெய்ப். சூ. ௧௧. பேர். இ - வி. சூ. ௫௮௦.

௩. "அருக்கு மக்கையர் மலரடி" தீர்ப்புகழ்.

(பிரதிபேதம்) * அழகியுடைய, † சிறையழித்த நீன்மார்பிற் சென்றார்.

ககக

கலித்தொகை கபச.

(க) குருடக்கட் கொலையேறு கொண்டேன்யா னென்னுந்
தருக்கன்றோ வாயர் மகன்

எ - து: ஆயர்மகன் ஆயத்தோடே நாம் ஆடுங் குரவைக்கத்திலே நம்மை அருமைசெய்தான்போலே நோக்கி நமக்கு வருத்தத்தைத் தரும் நோயைச் செய்தல் *நிறுத்தையுடைய கண்ணையுடைய கொலையேற்றையான்கொண்டே னென்னும் மனச்செருக்கன்றோ? அது வேறென்றல்லவே என்றான். எ - து:

எ௩ நேரிழாய், †கோளரி தாக நிறுத்த கொலையேற்றுக்

காரி கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவற்கே

யார்வுற் றெமர்கொடை நேர்த்தா ரலவெடுத்த

வூராரை (உ)யுச்சி மிதித்து

எ - து: அதகேட்ட தோழி, ஒம்ம இழையினையுடையாய்! கொள்ளாத லரிதாக நஞ்சற்றத்தார் நிறுத்தின கொலைத்தொழிலையுடைய எறுகிய காரியி னது கோபத்திற்கு அஞ்சாய்த் தழுவின பொதுவனுக்கே எம்முடைய சுற்றத்தார் †மிகிச்ச்சிறிறைதலுற்று அவரை மிகக் கூறிய உரிமலுள்ளாரைத் தலையிலே மிதித்துக் கொடுத்தலைப்பொருத்தினர்; இனி வருந்தாதே கொள் னென்றான். எ - து.

||எமமென்றான்: "தாய்தினடையா" என்னும்(ந)சூத்திரவீதியால். அவர் அவர் கூறிய அவர்கே கொடுத்தலின். அவர் உச்சியிலே மிதித்த தன்மைத் தென்றான்.

எஎ

ஆங் 3

தொல்கதிர் திகிரியாற் பரவுது பொல்கா

வருமுறழ் (ச)முரசிற் றெய்னவற்

- க. “குருஉக்கட் கொலையேறு” கலி. ௧௦௪: உ௩.
- உ. உச்சியிலே யிதித்தலென்றது இழிவுபடுத்துதலை: “மிதித்திறப் பாரு யிறக்க மதியா, மிதித்திறப்பாரு யிறக்க” என்பது; நாலடி. ௧௧.
- ங. தொல். பொருளி. கு. உ௭.
- ச. பாண்டியற்கு முர்சாற் சிறப்புக் கூறுதலை. “முரசுமுன் றுள்பலா” (கலி. ௧௩௨: ௪) என்பனாலும் அதன் குறும்பாலும் அறிக..
- டு. “குமரியொடு டெவல் மயத், தொருமொழிவைத் துல்காண்ட சேரலா தற்கு” சிலப். ௨௧.

(பிரதிபேதம்) * நிறந்தையடைந்தாயி, † கோளரியாக, ‡ மகிட்டு. || எமரென்றான் தாய் தாயத்தி, ÷ என்பனவே.

நான்காவது முல்லை ச.

கூகூகூ

எ - று: தொடாத (க)உருமேற்றை மாறுபடுகின்ற முரசினையுடைய அவ் விடத்திற் பாண்டியனுக்கு இவ்வுலகுசேர அவனுடைய ஒருமொழியைக்கேட்ப தாகவென்று கூறிப் பழையதாயி கதிரையுடைய சக்கரப்படையையுடையாளை *வாழ்த்துதும்; அதற்கு நீயும் வருகவென்றான். எ - று.

ஒருமொழி, ஆணை. தென்னவற்கென்றும் நான்காவது இவ்வுலகம் ஈடப்பதாகவென்று போந்த பொருளொடு முடியும்.

இதனால், தலைவிக்குப் பணர்ச்சியுடைய பிறத்தது.

“ஆயர் வேட்டுவர்” என்னும்(உ)குத்திராக்கில்[†] ஆயரினும் கிழவருங்கிழத்தி யரும்^{||} னரென்றார்[†] ராதலான், இவர்க்குள் களவொழுக்கம் நிகழு||மென்பதாம். “நாடகவழக்கினும்” என்னும் (ங)குத்திராத்திற் பாடலுள் அமையாதனவாய்க் களவொழுக்கம் நிகழ்ந்து ஏறு - தமுவி வரைவுடன் பட்டாராகக் கூறினார். மேலும் இங்ஙனம் களவு நிகழ்ந்து ஏறுதமுவி வரைகின்றதாகக் கூறும் + பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் இதுவே விதியாகக் கொள்க.

இது தரவும் ஐஞ்சீரடிப்பெற்ற குறுவெண்பாட்டிம் ஐஞ்சீரடிப்பெற்ற வெண்பாட்டிம் ஐஞ்சீரடிப்பெற்ற கொச்சகமும் x வழியசைபுணர்த்த சொற்சீரடியும் முடுகியலோடு தொடர்ந்த கொச்சக வெண்பாவும் நாற்சீரடி முடுகியலோடு தொடர்ந்த ஐஞ்சீரடியும் வந்த கொச்சகவெண்பாவிரண்டும் ஐஞ்சீரடியும் ஆசிரியத்தனையும் விரவி ஈறு வேறோர் சீரான் இற்ற கொச்சக வெண்பாவும் **ஐஞ்சீரடிக்கியவற்றிற் குறுவெண்பாட்டிம் ஐஞ்சீரடிக்கிய கெடு வெண்பாட்டிரண்டும் தனிச்சொல்லும் சுரிதகமும் பெற்றவந்த கலிவெண்பாவின்வேறுபட்ட (ஈ)கொச்சகம். “வெண்டனை விரவியு மாசிரியம் விரவியு,

க. (அ) “உருமிடி முரசமொடு” (ஆ) “இடிமுரசியம்ப” (இ) “இடியுமிழ் முரசம்” (ஈ) இடியென முழங்கு முரசின்” (உ) “உருமின் முரசெழுந் தியம்ப” (ஊ) உருமுரத் தன்ன வுட்குவரு முரசமொடு” (எ) “உருமி னிரங்கு முரசின்” (ஏ) “முரசம் .....உருமி னாறுபு சிலைப்ப” (ஐ) “உருமிசை முரசம்” (ஐ) “முரசிடியுமிழ் தழங்கென முழங்க” (ஓ) “உருமி னிடிமுரசார்ப்ப” என முரசினொலிக்கு உரு மொலி உவமையாய் வருதல் காண்க.

உ. தோல். அகத். கு. உக.

ஊ. தோல். அகத். கு. ஊக.

ச. (அ) “மலிதிரை யூர்ந்த” என்னு முல்லைப்பாட்டுள், “இரிபெழு பதிர் பதிர் பிகந்துடன் பலர் நீங்க” “தானெழு துணிபிணி யிசைதவிர் பின்றி” எனவு முடுகுதலிற்கொச்சகமநிற்று; இதனுட் சொற்சீரடியும் வந்தது என்பர் ஈசர்; தோல். செய. கு. கடுகூ. (ஆ) இச்செய்யுள்

(பிரதிபேதம்) * யாழ்த்தமதற்கு, † ஆயரிதும் கிழத்தியரும், ‡ ஆகலின், || மென்பதாஉ நாடக, + தழுவ யரையு, + பாட்டுக்களுக்கு மிதவே, x வழியசைபு ணர்த்த, ** ஐஞ்சீரடிக்கிய வெண்பாட்டிரண்டும் தனிச்சொல்லும்.

கூகூசு கலித்தொகை கடுகூ.

ஐஞ்சீரடியு முனவென மொழிப” (க) என்பதனான் முவகைப் பாவிற்கும் ஐஞ்சீரடிவருதல் பெற்றும். (ச)

(கடுகூ.) அரைகபடக் கடர்த்தட் டாற்றிற் றந்த

முரசுகெழு முதகுடி முரண்மிகு செல்வற்குச்
 சீர்மிகு சிறப்பினேன் றெல்குடிக் குரித்தெனப்
 பரீவளர் முத்தமொடு பநிகடல் பயந்த
 வரீகலி யுவகையா ரொருங்குடன் கூடித்
 தீதின்று பொலிகெனத் தெய்வக் கடியயர்மார்
 வீவில் குடிப்பி னிருங்குடி யாயருந்
 தாவி லுள்ளமொடு துவன்றி யாய்புடன்
 வள்ளுரு னேமியான் வாய்வைத்த வளைபோலத்

80 தெள்ளிதின் விளங்குஞ் சரிநெற்றிக் காரியு
 மொருகுழை பவன்மார்பி லொண்டார்போ லொளிமிகப்
 பொருவறப் பொருந்திய செம்மறு வெள்ளையும்
 பெரும்பெயர்க் கணிச்சியோன் மணிமிடற் றணிபோல
 விரும்பின ரெருத்தி னேந்திமிற் குராலு

81 மணங்குடை வச்சிரத்தோ னுயிரங் கண்ணையக்குங்
 கணங்கொள் பல்பொறிக் கடுஞ்சினப் புகரும்
 வேல்வலா னுடைத்தாழ்ந்த விளங்குவெண் டுகிலேய்ப்ப
 வாவிது கிளர்ந்த வெண்காற் சேயுங்
 கால முன்பிற் பிறவுஞ் சால

82 மடங்கலுங் கணிச்சியுங் காலனுங் கூற்றுந்
 தொடர்ந்துசெல் லமையத்துத் துவன்றுயி ருணீஇய
 வுடங்குகொட் பனபோற் புகுத்தனர் தொழூஉ;

83 அவ்வழி,

காரெதிர் கலியொலி கடியிடி யுருமி னியங்கறங்க
 லூர்பெழு கிளர்புளர் புயர்மங்குலி னறைபொங்க
 நேரிதழ் நிரைநிரை நெறிவெறிக் கோதைய ரணிநிற்பச்
 சீர்கெழு சிலைநிலைச் செயிரிகன் மிகுதியிற் சினப்பொ துவர்

புணர்தற்பொருண்மைத்தாயினும் முல்லைஞரிய கருப்பொருளான்
வருதலின் முல்லையாயிற்றென்பர் இளம்; தோல். அகத். கு. உச.

௧. தோல். செய். கு. உச.

நான்காவது முல்லை ௫.

௬.௬௫

தூர்பெழு துதைபுதை துகள்விசும் புறவெய்த
 வார்புடன் பாய்ந்தா ரகத்து;

௩௦ மருப்பிற் கொண்டு மார்புறத் தழீஇயு
 மெருத்திடை யடங்கியு மிமிலிறப் புல்லியுந்
 தோளிடைப் புகுதந்நூந் துதைந்துபா டேற்று
 நிரைபுமேற் சென்றாறா நீண்மருப் புறச்சாடிக்
 கொளவிடங் கொளவிடா நிறுத்தன வேறு;

௩௫ கொள்வாரைக் கொள்வாரைக் கோட்டுவாய்ச் சாக்குத்திக்
 கொள்வார்ப் பெறாஅக் குளுஉச்சேகில் காணிகா
 செயிரிற் குறைநாளாற் பின்சென்று சாடி
 யுயிருண்ணுங் கூற்றமும் போன்ம்;

௩௬ பாடேற் றவரைப் படக்குத்திச் செங்காரிக்
 கோடெழுந் தாடுங் கணமணி காணிகா
 நகைசா லவிழ்பத நோக்கி நறவின்
 முகைசூழந் தும்பியும் போன்ம்;

௪௩ இடைப்பாய்ந் தெருத்தத்துக் கொண்டானே டெய்தி
 மிடைப்பாயுந் வேள்ளேறு கண்டைகா
 வள்பொரு வாணத் தரவின்வாய்க் கோட்பட்டுப்
 போதரும் பான்மதியும் போன்ம்;

௪௪ ஆங்க; ஏறும் பொதுவரு மாறுற்று மாறா
 விருபெரு வேந்தரு மிகலிக்கண் ணுற்ற
 பொருகளம் போலுந் தொழுஉ;

௫● வெல்புக முயர்நிலைத் தொல்லியற் றுதைபுதை துளங்கிமி
 னல்லேறு கொண்ட பொதுவன் முகனோக்கிப்

பாடி ல வாயமகள் கண்;

- ௫௩ நறுநுதா லென்கொலைங் கூந்த லுளரச்
சிறுமுல்லை காறிய தற்குக் குறுமறுகி
யொல்லா துடன்றெமர் செய்தா ரவன்கொண்ட
கொல்லேறு போலுங் கதம்;
- ௫௪ நெட்டிருங் கூந்தலாய் கண்டை யிஃதோர்சொல்;

84

ககக

கலித்தொகை ௧0௫.

- ௫௮ கோட்டினத் தாயர் மகனொடியாம் பாட்டதற்
கெங்க னெமரோ பொறுப்பர் பொருதார்
தங்கண் பொடிவ தெவன்;

கக ஒண்ணுதால்;

இன்ன வுவதை பிறிதியாதி யாயென்னைக்
கண்ணுடைக் கோல ளலைத்ததற் கென்னை
மலரணி கண்ணிப் பொதுவனோ டெண்ணி
யலர்செய்து விட்டதிவ் லூர்;

- ௬௬ ஒன்றிப் புகரினத் தாயமகற் கொள்ளிழா
யின்றெவ னென்னை யெம்கொடுப்ப தன்றவன்
மிக்குத்தன் மேற்சென்ற செங்காரிக் கோட்டிடைப்
புக்கக்காற் புக்கதென் னெஞ்சு;
என,

௭௧ பாடிமிழ் பரப்பகத் தரவனை யசைஇய
வாடுகொ ணேமியாற் பரவுது நாடுகொண்
டின்னிசை முரசிற் பொருப்பன் மன்னி
யமைவர லருவி யார்க்கு
மிமையக் தும்பரும் விளங்குக வெனவே.

*இஃது ஏறுதழுவியவாற்றைத் தோழி தலைவிக்குக் காட்டிக் கூறி,
அவள் ஏறுதழுவிய தலைவனை விருப்பொடு நோக்கியவற்றைத் தன்னுள்ளே

கூறி, முன்னர்க் கவனிக்கண் தமர்கோபித்ததனையும் அயலார்போற்றிருந்த தன்மையினையும் தலைவிக்குக் கூற, அவளும் அவர் அலர்கூறியது நன்றென்று கூறி, †அன்றே என்னெஞ்சு கலந்துவிட்டது; இனி அவர்கோடுப்பதாகக் கூறிய நாளிற் செய்வதென்னென மகிழ்ந்து ‡கூற, அதுகேட்ட நோழி யாம் அங்கனங் கூடி இனிதிருத்தமாறு காக்கின்ற பாண்டியன் நீடு வாழமாறு தெய்வத்தைப் பரவுகம் வாலெனக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க) அரைசுபடக் கடந்தட் டாற்றிற் றந்த
முரைசுகெழு முதுகுடி முரண்மிகு செல்வற்குச்

க. (அ) அரைசு என்பது உயர்நிலை யாண்பாலை யுணர்த்தி வருதற்கு 'அரைசுபடக் கடந்தட்' என்பது மேற்கோள்; நொல். கிளவி. கு. (பிரதிபேதம்) * இது ஏறதழுவிவயற்றைத் தோழி. † இன்றே, ‡கூறுவதுகேட்ட.

நான்காவது முல்லை ௫.

கக௭

சீர்மிகு சிறப்பினேன் (க) நெல்குடிக்க குரித்தெனப்
பார்வளர் முத்தமொடு படுகடல் பயந்த

௫ வார்தலி *யுவகைய ரொருங்குடன் கூடித்
தீதின்று பொலிகெனத் தெய்வக் கடியயர்மார்
(உ) வீவில் குடிப்பி னிருங்குடி யாயருந்
(ஈ) தாவி லுள்ளமொடு துவன்றி யாய்புடன்
வள்ளுரு னேமிமான் வாப்பைத்த வளைபோலத்

க0 தெள்ளிதின் விளங்குஞ் (ச) கிரிகெற்றிக் காரியு
(ஊ) †மொருகுழை யவன்மாற் றி லொண்டார்போ லொளிமிகப்
பொருவறப் பொருந்திய செம்மறு வெள்ளையும்

இள. கச். (ஆ) "அரசுபடக் கடந்த வாஞ்சு சீற்றத்தவன்" பரி. உஉ: ௩.

(இ) "அரைசுபடக் கடக்கு முரைசு றேன்றல்" புறம். உக: ௬.

க. “நெல்லு நீரு மெல்லார்க்கு மெளியவென, வரைய சாந்தமுக் திரைய முத்தமு, யிமிழ்ஞான் மு:ஈ ஸூன்றுட னாந், தமிழ்கெழு கூடற் ரண்கோல் வேந்தே” புறம். ௫௮: ௧௦ - ௧௩.

உ. “தொல்விசை கட்ட குடியொடு தோன்றிய, நல்லினத் தாயர்” கலி. ௧௦௪: ௫-௬.

ங. இப்பகுதி ‘தாவி லுள்ளமொடு’ என்றும் படிக்கும்படி ஒரு பிரதியி லுள்ளது; தாவென்னுஞ் சொற்போலவே தாவென்னுஞ் சொல்லும் வருத்தமென்னும் பொருளை யுடையதாயின் மோனை நயமுற, “தாவி லுள்ளமொடு” என்றும் கொள்ளலாம்.

ச. “சரிநெற்றிக் காரி” கலி. ௧௦௧: ௨௧.

டு. (அ) பலபாமன் யமுனையால் அளிக்கப்பட்டதும் மிகச் சிறத்ததுமான ஒரு குண்டலத்தை அணிந்தனென்பது புராணகதை; (ஆ) அவனிலையைக் கூறவதாகிய “கண்களியா” என்னு முதலையுடைய வெண்பாவி லுள்ள ‘ஒண்குழையொன் றெல்கி யெருத்தலைப்ப’ என்பதை இளைத் தெனவறிக் தபொருள் விளைப்படுதொருதியின் உம்மைபெற்றவருமென் பதற்கு மேற்கோள்காட்டி, (தொல். கிளவி. ௫. ௩௩), சேனாவரையரும் (நேமி. சொல். ௧) சேமிநாத வுரைகாரரும் (நன். பொது. ௫. ௪௮) மயிலைநாதரும் ‘ஒன்றும்’ எனற்பாலது, ‘ஒன்று’ என உம்மையின்றி வந்தது செய்யுள் விகாரமென்றும் (தொல். கிளவி. ௫. ௩௩) நச்சினர்க்கினியர் (குழை) ஒன்றேனும் இளைத்தென அறிந்தபின் உம்மை வேண்டும்; அது விகாரத்தாற் றெருக்கதென்றும் எழுதியிருப்பவையும் இவன் ஒரே குழையினென்பதை வலியுறுத்தும். (இ)

(பிரதிபேதம்) * உயகையர். † ஒருகுழை யொருவன் மாப்பினெண்டார்.

கூகி யி

கலித்தொகை ௧௦௫.

பெரும்பெயர்க் கணிச்சியோன் மணியிடற் றணிபோல விரும்பின ரெருத்தி னேந்தியிற் குராலு

கடு மணங்குடை வச்சிரத்தோ னுயிரங் கண்ணைப்க்கும்
கணங்கொள் பல்பொறிக் கடுஞ்சினப் புகரும்

*வேல்வலா னுடைத்தாழ்ந்த விளங்குவெண் டிகிலேய்ப்ப
வாலிது கிளர்ந்த வெண்காற் சேயுங்

(க)கால முன்பிற் பிறவுஞ் சால

உ0 | மடங்கலுங் கணிச்சியுங் (உ)†காலனுங் கூற்றந்
தொடர்ந்துசெல் லமையத்துத் துவன்றுயி ருணீஇய
வுடங்குகொட் பனபோற் புகுத்தனர் தொழுஉ

எ - து: †அரசுகள் படுமபடியாக வென்று கொன்று நெறியாலே
கொண்டுவந்த தலைமையிருகின்ற || சிறப்புக்களையுடையோனுடைய பழை
தாதிய குடிக்குரித்தென்றுகூறிய, பாண்டிமண்டலம் பயந்த விளைவுகளும்
ஒலிக்கும் +கடவில் வளர்ந்த முத்தத்தோடே மற்றும் பயந்த பொருள்களும்
(ங)மூன்று Xமுரசுமும் கெழுமும் முதிய குடியிந் பிறந்த மாறுபாடு யிருகின்ற

“ஒருகுழை யொருவன்போ விணர்சேர்ந்த மராஅமும்” கலி. உசு: க.
(ஈ) “காதொரு குழையோ னிளவிலை” வில்லி. இராசகுய. கசக.
(உ) “எரிமணிக் குன்றிரண் டென்ன வேந்துதோ, னொருகுழை
யொருவனும்” (ஊ) “கங்கையிற் நிருவ மாநகர், வாவொரு குழையி
னன் வாங்க” (எ)செக்கர்மாமணி, யொருகுழை யுலாவரு வுலங்கொ
டோளிணன்” (ஏ) “திருநகர் .....கங்கையில் வீழ்தல்
போன்றமற், ரொருகுழை யவன்வலியுணர்ந்து கின்றதால்” பாக.
(க0) அக்குரூரன் வந்த. உஉ. சாம்பன்மணம்புரி. ௫0, ௫௩, ௫௪. என
வருபவையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. (அ) “காலமுன்பு” புறம்: உ௩: கஎ. (ஆ) “ஆற்றல் காலனோ டொக்கும்
... ..கேள்வியன்” பெருங். (க) ௩௩: ௧00 - ௧0௨. (இ) “வெந்
திறற் காலனை” கந்த. மார்க்கண்டேய. உ௧௧.

உ. (தென் புலத்திறைவன்) “நெற்றியிற் காலன் செல்ல நீன்பெருங் கால பாச, மற்றைவெங் கால தண்டம் வந்திரு மருக்குஞ் செல்ல, வுற்றபே ருழிக் காலத் துருத்திர மூர்த்தி யொப்பச், சுற்றிய சேனை யோடுத் தோன்றின னுவகத் துட்க” இராமா. திக்குவியப். ௧௬.

ங. “முரைசமுன் றுள்பவர்” கலி. ௧௩.௨: ௪. என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * யேல்வல்லான். † காலமுகூற்றும். ‡ அரைகனம்படும்படியாக, || சிறப் புக்கையுடைய பழையநாயி, + கடல்விளைந்தமுத்தத். x முரைய்கெழுமும்.

நான்காவது முல்லை ௫.

கூகூகூ

அச்செல்வனுக்குத் தீதின்றிப்பொலிவனவாகவென்று உட்கொண்டு, தெய்வத் திற்குச் சிறப்புக்களைச் செய்தற்கு அவனுடைய கேடில்லாத குடியின்பின்பு தோன்றிய பெரியகுடியிற் பிறந்த ஆயரும், ஒருக்குறிதைந்த செருக்கினை யுடைய உவகையராய்ச் சேரக்கடி, ஏறதழுவுங்காற் பிறர்க்குத் துன்பம் நிகழுமென்னும் வருத்தமில்லாத உள்ளத்தோடே நிறைந்து ஏறகளை ஆராய்ந்து, வள்ளிய உருண்ட நேமிப்படையவன் ஊதிய சங்குபோலத் தெள்ளிதாக விளங்குஞ் சுட்டியையுடைத்தாகிய நெற்றியையுடைய கரிய ஏற்றையும், (க)நம்பிமுத்தபிரானுடைய திருமார்பில் ஒள்ளிய சிவந்த(உ)மாலை போல ஒளிமிகும்படியாக அப்புறிகநீண்டு பொருந்திய சிவந்தமறவினையுடைய வெள்ளியஏற்றையும், பெரிய *பெயரையுடைய கணிசசிப்படையினையுடைய னுடைய நீலமணிபோலும் திருமடற்றில் அழகுபோலக் கரிய சர்ச்சரையை யுடைய கழுத்தினையும் ஏந்தின குட்டேற்றினையுமுடைய (ங)குரால் நிறத்தினையுடைய ஏற்றையும், வருத்தமுடைய வ+சிரப்படையையுடையோனுடைய ஆயிரக் கண்களையொக்குத் திட்டிக்கொண்ட பலவாகிய புள்ளிகளையுடைய கடிய

† சினத்தையுமுடைய நிறத்தையுடைய ஏற்றையும், முருகனுடைய உடையாய்த் தாழ்த்த விளங்குகின்ற வெள்ளியதுகிலைபொப்ப நன்றாய் உயர்ந்த வெள்ளிய கால்களையுடைய சிவந்த, ஏற்றையும், ‡ காலனது வலிபோலும்

வலியையுடைய பிற ஏதுகளையும், கால நிறைகின்ற பல்லுயிர்களை உண்ண வேண்டி ஊழித்தீயும் கர்சசியும் காலனும் கூற்றவனும் அவ்வுயிர்களை விடாமற்செல்கின்ற ஊழிமுடிவாகிய காலத்தே அவை சேர்ச் சூழன்று திரியு மாறபோலச் சூழன்று திரியும்படி நொழுவிடத்தே சேரப் || புகுதவிட்டார். எ -று.

பார்பயந்தன கடல்பயந்தனவென இரண்டிற்கும் பயந்தன என்னுந் தொழிற்பெயரைக் கூட்டுக. இனிப் பார்(வளர்முத்தம்)-(சு) ஈலத்தில் வளர்ந்த

- க. இந்நூற்பக்கம் கசச. உ-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.
- உ. “கொடுமிட னஞ்சிலான் ரூர்போன் மராத்து, நெடுமிசைச் சூழ் மயிலாலஞ் சீர” கலி. நசு: க - உ.
- ங. குரால்நிறம் - கபிலநிறம்; “குராலான் பதிதய ரிராவிற்கண்ட, வுயர் திணை யூமன் போலத், துயர்பொறுக் கல்லேன்” குறுந். உஉச.
- ச. முன்பொருகாலத்துப் பாண்டியனைவயிற் பொருளீட்டுதற்குச்சிறந்த வழியாதென்று கேள்வி வந்தது. அப்போது ஒரு வணிகன் வான்கஞ்செய்தவென்றும். ஒரு வேளாளன் பயிர்செய்தவென்றும் கூறினர். அரசன் அவ்விருவருக்கும் சிறிது பொருளுதவி இதனைக்கொண்டு

நீங்கள் உரியவழியால் பெரும்பொரு ளாக்குகவென்று விடுத்திச் சில யாண்டு கழித்துத்தன் றாதரை நோக்கி அவர் நிலையை வினாவினன்.

பித்திரேதம்) * பெயரையமுடைய, † சிவந்தையமுடைய வேற்றையும், ‡ காலதவளி, || புகுதவிட்டார். எ-று: பயந்தனகடல்பயந்தன.

சுஎ0

கலித்தொகை க00.

முத்தென்றுமாம். உடன்*புகுத்தனரென்க.(க)முருகன் தனக்கு உரித்தல்லாத வெண்டுகில் உடுத்தாற்போலக் கால் வெளுத்த ஒருது. முன் இறைவன் கைய தாய் ஊழிமுடிவீன்கண் அவன் வலால் உயிர்த்திறமேற் திரியுக் கண்ச்சி. (உ)காலன், †கூற்றவனே வுலாளன்.

அத்துநர் வணிகன் வாணிகத்தாற் பெருஞ்செல்வம் ஈட்டியுளானென்றும் வேளாளன் செழிப்பாக ஒரு கருப்பந்தோட்டம் பயிர்செய்திருக்கிறானென்றும் சொன்னார்கள். அரசன் அதனைக்கேட்டு அவர் நிலையை நேரே அறியக் கருதியதனால் அவ்விருவரும் உறையும் ஊரிலுள்ள கொற்றவையின் திருவிழாவிற்குச் சென்றிருந்தபொழுது முதலில் வணிகனையழைப்பித்து வினவ அவன் தனக்குக் கொடுத்த பொருளைப் பதினமடங்கு பெருக்கியிருப்பதாகச் சொன்னான். பின்பு அரசன் வேளாளனை யழைப்பித்து வினவ, அவன் அங்கிருந்தே தன் கருப்பந்தோட்டத்தைக் காட்டி இது என் பொருளீட்டம் என்றான். அரசன் இது செழித்த தோட்டமேயாயினும் வணிகன் ஈட்டிய பொருளிற் பத்திலொரு பங்கிற்கேனும் இணையாமோவென வேளாளன் அவன் பொருள் இதன்விலையிற் பத்திலொருபங்கிற்கும் இணையாகாதென்றான். அரசன் அதனைக்கேட்டு வேளாளனை இகழ்ந்துகாக்க, அவன் தன் தோட்டத்திலிருந்து ஒரு கரும்பைக் கொணர்ந்து அரசன் முன்னிலையில் அடித்து முறித்தான். அதிலிருந்து முத்துக்கள் தெறித்தன. அரசன் அம்முத்துக்களை நோக்கி ஒவ்வொன்றும் மிக்க விலைபெறுமென்பதையறிந்து மகிழ்ந்து அவ்வேளாளனுக்கு முத்து என்றும் அக் கரும்படித்தவிடத்திற்கு முத்தடித்த களமென்றும், அங்குள்ள அம்பிகைக்கு முத்துநாச்சியம்மென்றும் அந்நாட்டுக்கு முத்துநாடென்றும் பெயர் புனைந்தான் என்ப. இச்செவி வழிக்லைச செய்தி இங்கே கருத்தத்தக்கது.

க. “உடைய மொலியலுஞ் செய்யை” என்பதனால், (பரி. கக: க௭) முருகனுக்கு வெண்டிகில் உரித்தன்மென்றார்.

உ. (அ) “ஆல மென்ன வனவென்ன வந்தகன், ஞால மெல்லா நடுக்கக் கொதித்திடும், வேலை வெங்கன வென்ன வெகுண்டுவெங், காலனன் னவற் கின்ன கழறினான்” (ஆ) “என்னை யேவுதியென்னி விராவணன், தன்னை நானாயி ருண்பன்” இராமா. திக்குவிசய. ௭௨ - ௭௩. (இ) “அந்தக னத்துணை யமைச்ச னாகிய, வெந்நிறற்காலனை விளித்துக் காசியி, லந்தனை றொருமக னவன தாவியைத், தந்திடு கென்றனூர்

தரணி யெய்தினுன்" (ஈ) "போன காலனு மறவியை வணங்கியே
புகுந்த, பான்மையாவையு முரைத்தலும்" கந்த. மார்க்கண்டேய.
உகக, உஉக. (உ) "கடையுதத்திடியிற் பாய கடற்படை வடக்குவாயிற்,
(பிரதிபேதம்) * புகுந்தினொன்ச. † உற்றுயளையலான். அய்வழி,

நான்காவதுமுல்லை ஓ.

கூஎக

உக அவ்வழி

எ - து: ஆங்கனம் அவர் புகுத விட்ட இடத்து. எ - று.

(க) காரெதிர் கலியொலி கடியிடி (உ) யுருமி னியங்கறங்க
(ஈ) ஆர்பெழு கிளர்புளர்: புயன்மங்குலி னறைபொங்க
நேரிதழ் நிரைநிரை நெறிவெறிக் கோதைய ரணிநிற்பச்
சீர்கெழு சிலைநிலைச் செவிரிகள் மிகுகியிற் சினப்பொதுவர்
தூர்பெழு துதைபுதை துகள்விசும் புறவெய்த
வார்புடன் * பாய்ந்தா ரகத்து.

எ - து: கார்காலத்துத் தம்மில் எதிர்த்த கலிப்பிளையுடைய உருமினது
கடிய இடியொலியோல வாய்சியங்கள் ஒலியாநிற்கப், பரந்து உயர்ந்து எழு
கின்ற அசைதலையுடையமேகம்போலத் திசைகளிலே புகைமூச்செழாநிற்கப்,
புறவீதழ் ஒடிந்த மணத்தையுடைய ஒத்தவிதழாற் கட்டின மாலையையுடைய
மகளிர் நிரைநிரையாக அணியாநிற்கக் குற்றத்தைச் செய்த மாறுபாட்டின்
மிகுகியாலே தலைமைபொருந்தினசிலைக்கின்ற நிலைமையினையுடைய சினத்தை
யுடைய பொதுவர் எழுகின்ற நெருங்கின கண்கள்மறைத்தற்குக் காரணமான
துகளாலே விசம்பு † தூர்த்துமிரும்படி அத்துகள் சென்று சேரும்படியாக
ஆர்த்து அத்தொழுவிலுள்ளே சேரப் பாய்ந்தார்' எ - று.

உ0 மருப்பிற் கொண்டு மார்புறத் தழீஇயு

மெருத்திடை யடங்கியு ிமிமிவிறப் புல்லியுற்
தோளிடைப் || புகுதர்குந் துதைத்துபா டேற்று
நிரைபுமேற் சென்றாரை நீண்மருப் புறச்சாடிக்
கொளவிடங் கொளவிடா நிறுத்தன வேறு

புடைவிளித் தார்க்கு மோதைப் பொருமுழத் கியமன் கேளா, விடை
தெரித்துரைமினென்ன விலங்கெயிற்றுலங்கொ டிண்டோண், மிடை
வலி மிருத்துக்காலாரிடுவரை விடுப்பச் செல்வார்” வேதாணிய.
சேரர்ச். ௧௭.

க. கலிப்பாவில் ஐஞ்சீரடி முடுகி வந்ததற்கு, “காரெநிர்.....ரணி
நிற்ப” என்பது மேற்கோள்; தொல். செய். கு. ௧௧. பேர்.

உ. “இடியார் பிணை துவைப்ப” பு - வே. உழிஞை. ௨௭.

ங. “படுமழை யாரும் வரையகம்போலுங், கொடிநறைகுழந்த தொழுஉ”
கலி. ௧௦௩: ௨௦ - ௨௧.

(பிரதிபேதம்) * பாய்த்தனாகத்த. † தூர்த்தபோம்படியத்தகன், ‡ இயிலிப்புல்லியும், || புழுத்
தத்தகத்த,

௧௭௭௨

கலித்தொகை ௧௦௫.

௩௫ கொள்வாரைக் கொள்வாரைக் (ஈ) *கோட்டுவாய்ச் சாக்குத்திக்
கொள்வார்ப் பெறாஅக் குளுஉச்சேகில் காணிகா
(க)செயிரிற் குறைநாளாற் பின்சென்று சாடி
யுரிருண்ணுங் கூற்றமுந் போன்ம்

எ - து: அங்கனம் பாய்த்து கொம்பிடக்கே பிடித்துக்கொண்டும் மார்
பிலே உறும்படி தழுவிக்கொண்டும் †கழுத்திடத்திலே அடங்கிக்கிடந்தும் குட்
டேறு முறியும்படி தழுவிடும் கோளுக்குடுவோ கழுத்தைப் புருதவிட்டுப்
பிடித்தும் நெருங்கிக் கொம்புகள் தம்மேலேபடுதலை எற்றுக்கொண்டும் நிரைத்
துத் தம்மேலே சென்ற ஆயரைப் பின்னர்க் கீழேவீழ்த்து நீண்ட மருப்புத்
தைக்கும்படி குத்தி அவர்கள் தழுவுகின்ற கழுத்திடத்தைத் கழுலக்கொடாதே
ஏறுகள் அவரை நீக்கி நிறுத்தின; அங்கனம் நிறுத்தினபின்பும் சென்று
தழுவுவாரைத் தழுவுவாரைக் கோட்டிடத்தே சாம்படி குத்திப்பின்பு சென்று

க. "சாப்புல்லம் பாற்று" என்பதற்கு, 'சாம் வண்ணம் பொருத்தப் பாண்மையுடைத்து' என்று பொருள்கூறி, 'சாவவென்பதன்றுதிரிலை விகாரத்தாற் றெக்கது' என இலக்கணமெழுதி, 'கோட்டின்வாய்ச் சாக்குத்தி' என்பழிப்போல வென இதனை மேற்கோளுந் காட்டினர் பரிமேல்; தருள். அஉக. இர்தூற்பக்கம் சுஉக: உ-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

உ. (அ) "காலனுக் காலம் பார்க்கும்" புறம். சக: க. (ஆ) "எண்ணி யுயிர் கொள்வான் வேண்டித் திரியினு. முண்ணுக் துணைக்காக்கும் கூற்று" பழ. அக. (இ) "ஞாலத் திண்மையிர் வாழ்வோர் நாப்பட், காலம் பார்க்கும் காலன் போல" பெருங். (க) ஈ: ௨௦௪-௨௦௫. (ஈ) "சாற்று நாளற்ற தெண்ணித் தருமம்பார்த், தேற்றும் விண்ணென்ப தன்றி யிவளைப்போ, ஞற்றக் கேட்டலுக் தின்ன நயப்பதோர், கூற்றண்டோ" கம்ப தாடகை. சச. (உ) "நோற்றநோன் புடைய வாழ் நாள் வரமிவை துனித்த வெல்லாங், கூற்றினுக் கன்றே வீன் சரத் திற்கும் குறித்ததுண்டோ" கம்ப. நிர்தனைப். சக. (ஊ) "அடுத லோம்பிய செய்கைய னென்பதா லவனைக், கொடிய னென்பரா லறி விலார் செய்வினை குறித்து. முடிவி லாருயி ரெவற்றிற்கு முறை புரிந் திடலா, னடுவ னென்கின்ற தவன்பெய ருலகெலா நவிலும்" (எ) "கொல்வன்னெனக் காலந்தெரி கூற்றமென நின்றேன்" கந்த. மார்க்கண்டேய. ௨௨௨. இரண்டாகாட் குரபன்மன். உகக. (ஐ) "நாள் வரைக்கு நமனெத்த வாளியார்" கழகீதூன்ற. பசுவராத. அ. (ஐ) "மாபு நாளுற நடுவ னோந்தே, யாட்படுந் துதர் நீர்போ யாங்கவற் கொணர்மி னென்ன" வேதாரணிய. சோரச். கக. (ஐ) "நாள்வரை யறையே கோக்கு நடுவொர் தூத ரேய்ப்ப" நீருவாணக்கா. திருகாட்டிச். அக.

(பிரதிபேதம்) *கோட்டின்வாய்ச். † கழுத்திலே.

நான்காவது முல்லை ௫.

௧௭௭௩

தழுவுவாரைப் பெருமல் நின்ற நிறத்தைபுடைய சிவந்த ஏறு உயிர்குறை கின்றகாளிடத்தே அவர்பின்னேசென்று குற்றத்தைச்செய்து துறைத்து உயிரையுண்ணும் கூற்றுவனையும்போலும்; இதனைப்பாராயென்றார். எ - று.

கூக பாடேற் றவரைப் படக் குத்திச் செவ்வாரிக்

கோடெழுந் தாடுங் கணமணி காணிகா

*நகைசா லவிழ்பத நோக்கி நறவின்

முனைசூழந் தும்பியும் போனம்

எ - து: சிவந்த கரிய எற்றி னுடையகொம்புகள் †பதிலை மார்பிலே
எற்றவர்களைக் கொம்புகளாலே பரிமபடி குத்தி மேனோக்குதலாலே வீழ்ந்த
குருதியால் நனைத்து அசையும் பலவாகக் கிரண்ட திரட்சியையுடைய சிறிய
மணிகள் ஒளியமைக்க ஈறும்புவினது முகையவிழுந் செவ்வியைசோக்கி
அதனைச் சூழ்ந்து திரியும் தும்பியையும்போலும்; அதனைப்பாராயென்றான்.
எ - ல.

“நறவிதழ் கண்டன்ன †செவ்விரற் கேற்ப” (க) என உவமைகூறலின்
நறும்புவைவண்மெணிக் கு (உ) உவமைகூறலே சிறியமணிகள் கோத்துக்கட்டின
மையும் கோடெழுந்தென்றதனால் அக்கோடு எழுந்தகாலத்து வீழ்ந்த குருதி
யால் அவை சிவந்தமையும் பெற்றும்.

சா. இடைப்பாய்ந் தெருத்தத்துக் கொண்டானே டெய்தி

மிடைப்பாயும் வெள்ளோ று கண்டைகா

(நூ)வாள்பொரு வானத் தரவின்வாய்க் கோட்பட்டுப்

போதரும் பான்மகியுந் போனம்

க. கலி. அச: உஉ.

உ. நறும்புவை எற்றின் கொம்புக்கும் தும்பியை அக்கொம்பிற் கட்டிய
மணிக் கும் உவமையாகக் கொள்வது பொருத்த மென்று தோற்று
கிறது. “அவ்வளை வெரிநி னரக்கீர் தன்ன. செவ்வரி யிதழ்
சேறறு நறவி, னறத்தா தாடிய தம்பி பசுக்கேழ்ப், பொன்னுரை
கல்லி னன்னிறம் பெறாஉம், வளமலை” (நற். உநி) என்பதனால் நறும்பு
செவ்வரியையும் தும்பிமொய்த்தலையுமுடைய தென்பது விளங்கும்;

“நளிர் கொடியன நறுவிரையக நறுமலரன நறவம்” (குண. துது. ச.) என வருதலால் இதன் முதல் ஒருகொடியென்று தெரிகிறது. மயிலைநாதரும் ஒருகொடியென்றே கூறினர். இகளை ஒடையென்பது போல ஒரு மரத்துக்கும் ஒருகொடிக்கும் பெயரென்பாரு முனர்.

௩. “வான்போழ் வானத்து வயங்குகதிர் சிதறி” நான். கு. கசள. மேற். (பிரதிபேதம்) * தகசால், † படுத்தலை மார்பிலே, ‡ மெல்வீரங்கேப,

85

கசள

கலித்தொகை கலிஞ்.

எ-து: கலிவே பாய்த்தெய்திக் கழுத்திடத்தே தழுவிக்கொன்றி கிடத்தவ னோடே பரணின்மேலே தாவிப்பாயும் வெள்ளிய ஏறு பரம்பின்வாயாற் சிறிதிடும் விழுங்கப்பட்டி அப்பாம்புடனே ஒளியைத்தருகின்ற விசம்பிலே போதலைச்செய்கின்ற, பால்போலும் மதியையும்போலும்; இதனைக்காணு யென்றான் எ - று.

(க)*இகா முன்னிலையகை. அது காவெனத் திரிந்தது.

சள ஆங்க, ஏறும் பொதுவரு மாறுற்று †மாறு

விருபெரு வேந்தரு மிகலிக்கண் ணுற்ற

பொருகளம் போலுந் தொழூஉ

எ - து: அங்கனே ஏறுகளும் இடையரும் தம்மின் மாறுபடுகையினலே அத்தொழு இருவராகிய பெரியவேந்தர் மாறுபட்டு விரிப்பட்ட போர்மாறுத பொருகளத்தையொக்கும் என்றான். எ - று.

இத்துணையும், தோழி தலைவிக்குக்காட்டிக் †கூறியது.

இஃ வெல்புக முபர்நிலைத் தொல்லியற் றுதைபுதை துறாங்கிமி

னல்லேறு கொண்ட பொதுவன் முகனோக்கிப்

பாடிவ வாயமகள் கண்

எ - து: கெருங்கின் கழுத்தையெல்லாம் மறைத்தலையுடைய அசை
இன்ற ருட்டேற்றினையுடைய || கல்ல எற்றைத்தழுவின, வெல்கின்ற புகழ்
உயர்கின்ற நிலைமையையுடைய. பழைதாசிய குலத்தியல்பினையுடைய,
பொதுவன் முகத்தை கோக்கி ஆய்ச்சாதிழிற்சிற்றந்த மகளுடைய கண்
இமைத்தலை xயிலவாயிருத்தன. எ - து.

இது, தோழி தன் நெஞ்சோடே அவள் வீரும்பக் கூறியது.

க. “நில்லிகா வென்பான்போ என்பதற் றொடு:தானே, மல்லிகா மாலை
வளாய்” என்பழி, நில்லிகா வென்பாள் போல் என்பதற்கு நில்லென்
பாள் போல் என்று பொருள் கூறி, ‘இகனென்னும் அசை இகாவென
வீறு திரிந்தது’ என்று (பரிபாடல். சக: ௧௦௪-௧௦௫.) பரிபேலமதரும்
காண்கா வென்பதற்குக் காண்பாயாக வென்று பொருள்கூறி, ‘இக
வென்னும் முன்னிலையசை இகாவென ஈறு திரிந்தது’ என்று
(சீலப். ௧௮: ௪௪) அரும்பதவுரைகாரரும் அடியார்க்கு கல்லாரும்

எழுதியிருப்பதை கோக்க இங்கும் ‘இக, முன்னிலையசை; அது இகா
வெனத் திரிந்தது’ என்று இருக்கவேண்டுமென்று கோற்றுகிறது.

(பரிபேதம்) * இதுமுன்னிலையசை. † மாருவிருபெரு. ‡ கூறினான் செய்புகழ். || யல்லேற்
றை, x இல்லவாயிருத்தனயெனத் தோழி தன் னுடையகண்ணிரும்பக்கறினான்,
கறுத்தலாய்.

நான்காவது முல்லை இ.

௧௭௭

இஊ * நறுறுதா லென்கொ(க)லைக் கூந்த லுளரச்
சிறுமுல்லை நாறிய தற்குக் ிகுறுமறுகி
யொல்லா துடன்றெமர் செய்தா ரவன்கொண்ட
கொல்லேறு போலுக் கதம்

எ-து: நறிய நுதலீனையுடையாய்! ஐவகைப்பட்ட கூந்தலை ஆற்ற அது
 (உ) வெண்ணெயின் நாற்றம் நீக்கிச் சிறிய முல்லைப்பூவின் நாற்றம் மேலி மிக
 நறியதற்கு டீஎம்முடைய சுற்றத்தார் பொருந்தாதே || அண்ணிதாக மனஞ்
 சுழன்று மாறுபட்டு அகவன் தழுவின் கொல்லுகின்ற ஏறபோலும் கோபத்
 தினைச்செய்தார்; அன்று அவர் இங்ஙனம் - கோபத்தது என்னபயனைபுடைத்
 தாயிற்றென்றான். எ - று.

இது நிலைவியைநோக்கிக் கூறியது.

ஞள (நு) நெட்டிருங் கூந்தலாய் கண்டை + சிஃசிதோர்சொல் ;

கோட்டினத் தாயர் மகனொடியாம் X பாட்டதற்

கெங்க நொடோ பொறுப்பர் பொருதார்

தங்கண் பொடியுடையார்

எ - து: கெடிய நறிய கூந்தலையுடையாய்! இன்னும் யான்கூறகின்ற
 சுதொரு மொல்லையும் மகஞ்சால் ஆரம்பித்துபார்த்து; கொம்பையுடைய
 வாகிய எருகையினத்தையுடைய ஆய்மகனோடே யாக கூடியதற்கு ஏம்
 முடைய சுற்றத்தாரா இன்னும் பொறுப்பர்; அதுபொருத அயலார் டீதம்
 முடைய கண்கள் எங்கண்களை நோக்கித் தீய்த்துபோவது என்னபயனை
 டீயுடைத்தென்றான். எ - று.

சுக ஒண்ணுதல்

இன்ன வுலகை ரிழிதியாதி (சு)யாயென்றைக்

(ரு) கண்ணுடைக் கோல மலைகததற் கென்றை

க. இந்நூற்பக்கம் இசை: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. பாலையும் வெண்ணெயையும் கெய்யையும் தந்தலையில் தடவிக் கொள்
 ளுதல் ஆய்ச்சா தியாருக்கு இயல்பு.

ங. “நெட்டிருங் கூந்தற் கடவுளர்” கலி. கூந: உரு.

ச. “அன்னை, யலையு மலைபோயிற்று” ஐந்திணையேழ. கூ.

டு. (அ) “நுண்ணிய மென்பா ரிலைக்குங்கோல் காணுங்கால், கண்ணல்லி
 தில்லைபிற” என்பதும், “நுண்ணிய மென்றிருக்கு மமைச்சரை அரசர்”

(பிரதிபேதம்) * கறுததலா பெய்கொலிம் உத்தனாயச். † குறுமுறுகுபொல்லாது, ‡ கம் முடைய, || அண்ணிதாக அண்ணிதாக மனம், + கோபித்தென்ன பயினை. + இஃகுதோர், x பட்டதற்கெக்கன். ** உடியயதற்கு, †† தம்முடைய தங்கண்கள், †† உடைத்தென்னத் தலைவியைபோக்கிக்கறிஞன், ஒன் னுதால்.

கூடகூ

கவித்தொகை ௧0௫.

மலரணி கண்ணிப் பொதுவிலை டெண்ணி

யலர்செய்து விட்டதில் லூர்

எ-து: அதுகேட்ட தலைவி, ஒள்ளிய துதலினை யுடையாய்! (க)யாய் தன் கண்களுடையவாகிய கோலை * யுடையளாய் என்னைவருத்தியதற்கு இவ்வூர் என்னை மலரணந்த கண்ணியை யுடைய பொதுவிலையே கூட்டமென்றெண்ணி (௨) அலரையுண்டாக்கிவிட்டது: இத்தன்மைத்தாகிய உவகை நமக்கு வேறியாதுதானென மகிழ்ந்து கூறிஞன். எ - று.

அலைக்குங்கோலின் காரியத்தைக் கண்கள் செய்தரைபற்றிக் கண்களுடையவாகிய கோலென்றான்.

கூக ஒன்றிப் புகரினத் † தாயமகற் கொள்ளிழி

யின்றெவ ஒன்னை யொய்கொடுப்ப தன்றவன்

மிக்குத்தன் மேற்சென்ற செங்காரிக் கோட்டிடைப்

புக்கக்காற் புக்கதென் னென்ற

எ - து: அங்ஙனம் கூரியபின்னரும் ஒள்ளிய இழையினை யுடையாய்! தன்மேல் மிக்குச்சென்ற சிவந்த காய எற்றினுடைய கோட்டிடையிலே இற்றைநாள் † அவன்செல்ல என்னென்றும் உன் தது; இனிக்குசுற்றத்தாரொல்லாரும் பொருத்திப் புகையுடைய புகைநினை யுடைய ஆய்ச்சாதியிற் பிறந்த மகனுக்கு என்னைக்கொடுப்பதாய் அமதியிட்ட அற்றைநாளிற் கொடுக்கின்றது என்னையினை யுடைத்தென்று தலைவி மகிழ்ந்து கூறிஞன். எ - று.

என (௩)

ஆலைக்குவகோலாவது கன்னொனவுடைந்துத் தன்வெருளிநோக்கால்
 ஆவர் வெருடற் குறிப்புக வென்பது கருத்தாக்கு வாருமுள் எனப்
 பரிமேலழகர் பிரச்சோட் கூறி வருத்தலும் (குறள். எக௦) (ஆ)“கொந்
 தார் மலர்க்குழல் வல்லநம் மண்ணு குரிசில்வந்த, செந்தா மரை
 யடி கண்டனள் போலுமித் திண்சிலம்பில், வந்தா ரெவரென வந்தார்
 சிலரிவர் மற்றிக் கென்றே, னென்றா னெழுதியிற் தான்கொடி தா
 யெண்ணை நோக்கினனே” (அம்பிகாபதி கோவை. உருக) என்பதும்
 ஈண்டு அறிதற்பாலன.

- க. யாய் - என் தாய். “யாயு ஞாயும் யாரா கியரோ” குறள். ௪௦.
  - உ. “களித்தொறுங் கள்ளுண்டல் வேட்டற்றூற் காமம்; வெளிப்படுந்
 | தோறு மினிது” குறள். ககசஇ.
  - ங. எனவென்பது; இங்கே அரைநிலை.
- (பிரதிபேதம்) * உடையாயாய் † ஆயர்மகற்கு. ‡ இவன்செல்ல.

நான்காவது முல்லை கி. கவிதை

எக (க) பாடியிழ் பரப்பகத் தரவணை பசையுப
வாடுகொணையாற் பரவுது நாடுகொண்
டின்னிசை முரசிற் (உ) பொருப்பன் மன்னி
யமைவர லருளி யார்க்கு
மிடையத் தாப்பருர் ஈனங் குக வெனவே

எ-து: அதுகேட்ட கொழியாய்(௬) இவ்வழிமங்கழ்த்தி இனிதிருக்குமாறு
காத்தற்குப் பிற்காலக்கோக்காண்டி இடைய பசையுடைச்சாகிய மு. சினை
யுடைய பாண்டியன் அமைந்து வருதலை யுடைய அருவி ஆரவாரிக்கும்
இமயத்திற்கு வட ஈசையிலேயும் மன்னி விளங்குகவென்று உட்கொண்டு
முறிதலையுடைத்தாகிய முழங்குகின்ற கடல்துதுப் பாம்பணையிலே பள்ளி
கொண்ட வெற்றி கொண்ட சக்கரத்தினை யுடையோனை வாழ்த்துவே
 மென்றான். எ - று.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இது தவ்வம் தனிச்சொல்லும் ஐஞ்சீரடி பலவும் விராய் முடுகுவண்ணம் அடியிறந்தோடிய கொச்சகவெண்பாவும் கொச்சகமும் இரண்டு கெடுவெண்பாட்டும் “வெண்பாட்டிற் றடி முச்சீர்த்தாகும்” (4) என்றதனால் இடையீற்று முச்சீரடிவந்த கெடுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சீரடி பெற்ற குறுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சீரடி முடுகியலோடு தொடர்ந்த கொச்சகவெண்பாவும் கெடுவெண்பாட்டும் சூடியாவென்றும் குறுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் இரண்டு கெடுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் சரிதகமும் பெற்று வந்த கொச்சகம். (இ)

(க0க.) கழுவொடு சுடுபடை சுருக்கிய தோற்கண்
 ணிமிழ்சை மண்டை யுறியொடு தூக்கி
 யொழுதிய கொன்றைத் தீங்குழன் முரங்கியர்
 வழுஉச்சொற் கோவலர் தத்த மினநிரை
 பொழுதொடு தோன்றிய கார்நனை வியன்புலந்தார்;

க. முல்லை நிலத்துக்குத் திருமால் தெய்வ மென்பதற்கு “பாடியிழ் பரப்பகத் தரவீணை.....பாவுதும்” என்பது மேற்கோள்; நொல். அகத். கு. இ. நச்.

உ. இந்நூற்பக்கம் ககஇ: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ங. “காவற்பொருட்டு அரசன் வாழ்க.....என யாய் இல்லறத்திற்கு வேண்டுகின் விரும்பி ஒழுகியதல்லது பிறிது கினைத்திலன்” என்னும் (ஐங்குறுநூறு. க.) உரைப்பகுதி இங்கே கோக்கற்பாலது.

ச. நொல். செய். கு. எஉ.

பித்திபேதம் * முன்னி, † விளங்குகெளவே, ‡ நிசையிலே மின்னி.

கௌதி கலித்தொகை க0க.

க அவ்வழி,

நீறெடுப்பவை நிலஞ்சாடுபவை

மாறேற்றுச் சிலைப்பவை மண்டிப்பாய் பவையாய்த்

துளங்கியி னல்லேற் றினம்பல களம்புகு

மள்ளர் வனப்பொத் தன;

கக தாக்குபு தம்முட் பெயர்த்தொற்றி யெவ்வாயும்

வைவாய் மருப்பினான் மாறாது குத்தலின்
 மெய்வார் குருதிய வேறெல்லாம் பெய்காலைக்
 கொண்ட னிரையொத் தன;
 அவ்வேற்றை;

௧௬ பிரிவுகொண் டிடைப்போக்கி யின த்தோடு புனத்தேற்றி
 யிருதிறனா நீக்கும் பொதுவ
 ருருகெழு மானில மியற்றுவான்
 விரிதிரை நீக்குவான் வியன்குறிப் பொத்தனர்;

௨௦ அவரைக், கழல வழக்கி யெதிர்சென்று சாடி
 யழல்வாய் மருப்பினற் குத்தி யுழலை
 மரத்தைப்போற் றொட்டன வேறு;

௨௩ தொட்டதம், புண்வார் குருதியாற் கையிசைந்து மெய்திமிரித்
 தங்கார் பொதுவர் கடலுட் பரதவ
 ரம்பியூர்ந் தாங்கூர்ந்தா ரேறு;

௨௬ ஏறுதங், கோலஞ்செய் மருப்பினற் றேண்டிய வரிக்குடர்
 ஞாலக்கொண் டெழுமும் பருந்தின் வாய்வழி
 யாலுங் கடம்பு மணிமார் விலங்கிட்ட
 மாலைபோற் றாங்குஞ் சினை;
 ஆங்கு;

௩௧ தம்புல வேறு பரத்தா வுய்த்தத
 மன்புறு காதலர் கையிணைந் தாய்ச்சிய
 ரின்புற் றயர்வர் தழுஉ;

௩௪ முயங்கிப் பொதிவே முயங்கிப் பொதிவே
 முலைவேதி னெற்றி முயங்கிப் பொதிவேங்
 கொலையேறு சாடிய புண்ணையெங் கேளே;

நான்காவது முல்லை கூ.

௬௭௬

௩௭ பல்லூழ் தயிர்கடையத் தாஅய் புள்ளிமேற்
 கொல்லேறு கொண்டான் குருதி மயக்குறப்
 புல்லலெந் தோளிற் கணியோவெங் கேளே;

சர ஆங்கு, போரேற் றருந்தலை யஞ்சலு மாய்ச்சியர்
காரிகைத் தோள்கா முறுதலு மிவ்விரண்டு
மோராங்குச் சேற லிலவோவெங் கேளே;

சாந கொல்லேறு கொண்டா னிவள்கேள்வ னென்றாரார்
சொல்லுஞ்சொற் கேளா வளைமாறி யாம்வருஞ்
செல்வமெங் கேள்வன் றருமோவெங் கேளே;

ஆங்க;

சஎ அருந்தலை யேற்றொடு காதலர்ப் பேணிச்
சரும்பிமிர் கானநாம் பாடினம் பரவுது
மேற்றவர் புலங்கெடத் திறைகொண்டு
மாற்றாரைக் கடக்கவெம் மறங்கெழு கோவே.

இது தத்தம் இனம் தத்தம்புலத்துப் பிரிப்பான்புக்கவர் ஏறுகொண்ட
வாறுகண்டு*ஆய்ச்சியர் தங்காதன்மி ததியா ல்தங்காதலரைக் கைபிணைந்து
தரவையாடித் தேன்னன்வாழ்கெனக் கானம்பாடியது.

இதன் பொருள்.

(க) கழுவொடு சரிபடை சருங்கிய தோற்கண்
ணிமிழிசை மண்டை யுறியொடு தூக்கி

க. “கொன்றையற் தீங்குழல்.....கேளாமோ தோழி” (சிலப். கஎ).

'கன்றுகுண்டி' என்னும் தாழிசைகளின் விடயங்களில், "கொன்றை ஆம்பல் முல்லை என்பன சிலகருவி. இனி அவற்றைப் பண்ணென்று கூறப்படுவனின். அங்ஙனம் கூறுவாரும் ஆம்பலும் முல்லையுமே பண்ணைக்குப் பொருந்கக் கூறினவாவது 'கொன்றை என ஒருபண்ணில்லை யாதலா (.. ..) னும் கன்று முல்லை; திணையின்கண் ஆரம்பாட்டினுள், இப்பாட்டில் 'கழுவொடு .. .. வியன் புலத்தார்' எனக்கருவி கூறினமையாலும் அன்றைப் பகற்கழிந் தாளின் நிராப்பகற், கன்றின் குரலுங் கறவை மகற்கள், கொன்றைப் பழக்குழற் கோவலரம்பலு, மொன்றல் சுருப்பு நாம்பென வார்ப்பவும்' என வரையாபதியுள்ளும் கருவி கூறிய பண்கூறுதலாலும் இவை ஒரு பொருண்மேல் மூன்றடிக்கிவந்த வொத்தாழிசையாலானும் இரண்டு பண்ணும் (பிரதிபேதம்) * சூர்சியர், † தக்கிளகாதலரை, ‡ தென்னவன்வாழ்க்கை.

கூடலு

கவித்தொதை கடுக.

யொழுக்கிய கொன்றைத் தீங்குழன் முரற்சியர்

* வழுஉச்சொற் கோவலர் தத்த மிளநிரை

பொழுதொடு தோன்றிய கார்த்திசை வியன்புலத்தார்

எ - து: பால் பற்றறச் சீவுதலைச்செய்த(க)கறவைக்கலங்கள் வைத்தஉறி

யோடே தோற்றையிடத்தே கழுவிவாடேகுட்டுக்கீகால்களையும் இட்டுச்சுருக்கிய பைகளைபுந் தாக்கி விளவளர்க்கு கொன்றைக்காயை, நிறத்து ஈமைத்த இனிய குழவில் உண்டான ஓசையராய் வழுவின சொல்லையுடைய †கோவலர் தம் முடைய தம்முடைய இனமாகிய பசுக்கள் கார்த்திசைத்தோடே தோன்றின அப்பொழுது வரும் மழையாலே ஈணர்க் அசுச்சியையுடைய நிலத்திடத்தா ராயினார். எ - று.

பழிசை || பாடமாயின், பழித்தலையுடையதென்க. பழித்தலையுடையது பழிசை. முரற்சியர் என்னும் எச்சம் உடையவென்னும் வினைக்குறிப்போடு + முடிந்தது. (2) கழுவாவது கறக்கர்கரிய பசுக்களைக் காதத்தற்கு இரண்டு தலையுஞ் சீவி மாலையாகக்கட்டிக் கழுத்தில் இடுவது.

கூ அவ்வழி

(நு) நீறெடுப்பவை நிலஞ்சாடுபவை

மாறேற்றுச் சிலைப்பவை மண்டிப்பாய் பவையாய்த்

ஒன்று கருவியுமாகக் கூறின் செய்யுட்கும் பொருட்கும் வழுவூச்
சேறலானும் அங்கணங்கூறாத லமையாதென்க” என்று அடியார்க்கு
நல்லார் எழுதியிருப்பது ஈண்டு அறிகற்பாலது.

க. “திண்கா லுறியன் பாணைய கைலன்” அகம். உஎச: கூ.

உ. (அ) “நாகு கு னீங்கிய சேதாத் தொகுத்துக், குளம்புக் கோடும் விளங்கு
பொன் னுறீஇத், தனையுந் தாம்பு மனைகடை மத்துக், கழுவுக் கலனுப்
வழுவில பிறவும், பைம்பொனி னியன்றவை பாற்பட வருத்துக்.
குன்றாக் கோடி கொடுத்துவப் போரும்” பெருங். (க) நக: கச-கக
(ஆ) “கழுவொடு பாகர் கலங்காமல் யாத்துத், தொழுவிடை யாய்
தொகுமின்” (தொல். புறத். கு. ந. நச. மேற்.) என்பவற்றில்
இச்சொல் வருதல் காண்க.

நு. (அ) “அடியிட்டு நிலக் கிளைத்தண்டமெண் டிக்கும் போர்ப்பப், பொடி
யிட்டியிர்த்துப் பொருகோட்டினிற் குத்திக் கோத்திட், டிடியிட்டி
டதிர்கா ரெதிரேற்றெழுந் தாங்கு கோக்கிச், செடியிட்டிருகண் ணழல்
சிந்த நடந்த தன்றே” கீருவினா. மாயப்பசுவை. கள. (ஆ) “நாளிலை

(பிரதிபேதம்) * வழச்சொல், † புலத்தர் எ-து: கழுயாவது.....கழுத்திலியைத பா
பற்றற், ‡ கோவர் தம்முடைய, || பாடமாயின் பழித்தையுடையது பழி
யாம்முற்றிய ரென்றும், † முடித்தது அவ்வழி.

நான்காவது முல்லை கூ.

கூஅக

துளங்கிமி னல்லேற் றினம்பல களம்புகு

மள்ளர் வனப்பொத் தன

எ - து: அவ்விடத்துத் துளங்குகின்ற குட்டேற்றினையுடைய நல்ல எற்
றினங்கள் பலவும் முன்பு காலாலே வெட்டி நீற்றை எழுப்புவவை இப்
பொழுது (க) மழைபெய்தமையிற் (உ) கோட்டுமண் கொள்ளுமவை ஒன்றோ
டொன்று மாறுபடுதலை மேற்கொண்டு முழுங்குமவை யிக்குப்பாயுமவையாய்ப்

போர்க்களத்தே *செல்லும் வீரர் அழகையொத்தன. எ - று.

கக தாக்குபு தம்முட் பெயர்த்தொற்றி யெவ்வாயுந்
வைவாய் மருப்பினுன் மாறாது குத்தலின்
மெய்வார் குருதிய வேறெல்லாம் பெய்காலைக்
கொண்ட னிரையொத் தன

எ - று: ஒன்றோடொன்று தாக்கி மீண்டு அடிப்பறித்துச்சேர்ந்து கூரிய
இடத்தையுடைய கொம்பாலே மாறாமல் எவ்விடத்தும் குத்துகையினுலே
மெய்யினின்றும் வடகின்ற குருதியையுடைய † ஏறுகளைல்லாம் நாட்காலைப்
பெய்யும் ‡ மேகலிரையொத்தன. எ - று.

நாட்காலைமேகம் சிவந்திருத்தலின், உவமையாயிற்று. பெய்யு மேகம்
அதற்கு அடைகூறிற்று.

கடு அவ்வேற்றை

பிரிவுகொண் டிடைப்போக்கி யினக்கோடு புனத்தேற்றி
யிருதிறன ரீக்தம் பொதுவ

கீறி வான்மிசை யுயர்த்துக் கதிர்மணி மருப்பிடை கோக்கி, யானின
வேறா யசெமர்க் கெழுந்தா னசனியே நென்னவோ ரவுணன்” பாக.
(க0) ஸ்ரீ நாரதர். ச.

க. “பெயல. கடுகீர் வரித்த செந்நில மருங்கின், விடுநெறி யீர்மணல்
வாரணஞ் சிதறப், பாம்புறை புற்றத் தீர்ப்புறம் குத்தி, மண்ணுடைக்
கோட்ட வண்ண னல்லேள, றுடனிலை வேட்கையின் மடநாகு தழீஇ,
யூர்வயிற் பெயரும் பொழுதில்” அகம். கச: எ - கக.

உ. (அ) “கோட்டுமண் கொண்ட மார்பம்” சீவக. உஉகச. (ஆ) “கோட்டு
மண் கொள்ளா முலை” ழந்..... (இ) “கோட்டுமண் கொண்ட
குளிர் திகைகள்” நள. சுயம். க0உ. (ஈ) “கோட்டுமண் கொண்டு
கூர்ம. ஆதவாச்சிறப்பு. அ. (உ) கோட்டுமண் கொள்ளும் வேழப்
நணிகை. வீராட்ட. சுஉ.

(பிரதிபேதம்) * கொல்லும் வீர, † ஏறெல்லாம், ‡ மேகலிரையொத்தன.

ருருகெழு (க)மாரில மியற்றுவான்

*விரிதிரை நீக்குவான் வியன்குறிப் பொத்தனர்

எ - து: † அல்வேறுகள் போர்செய்யாமற் பிரிதலைத் தாம் உட்கொண்டு அவை இரண்டு கூறாக நீங்கும்படி நடுவே சிலஎழுகளைச்செலுத்தி விலக்கிப் பின்னர்ப் பசுத்திரனோடு மேயும்புலத்திலே எற்றித் தத்தம் இனங்களைப் பிரிக்கும் இடையர், பழையவடிவுகளெல்லாங்கெழுமும்படி பெரியநிலத்தைப் படைத்தற்கு அகற்சியையுடைய கருத்தினையுடைய, (உ) அநிலக்வைத மறைத் துக்கிடந்த கடலைப் போக்கும் நான்முனையொத்தார். எ - று.

ஏற்றையென்றது ஏற்றிற்கு ஐகாரவீற்றதோர்பெயர்; “ஆற்றலொடு புணர்ந்த வாண்பாற் கெல்லா, மேற்றைக் கிளவி யுரிக்கென மொழிப” (௩) என்றலின்.

௨௦ அவரைக், (ச)கழல வழக்கி யெதிர்சென்று சாடி

யழல்வாய் மருப்பினைற் குத்தி (௫)யுழை

முரத்தைப்போற் றொட்டன வேறு

எ - து: அங்ஙனம் நீக்குகின்றவர்களை அல்வேறுகள் ஒடும்படி மிதித்து ஒடாமல் நின்றவர்களை எதிர் சென்று அழலுகின்ற இடத்தையுடைய கொம்பாலே குத்திச் சாடி உழலைகோத்த முரத்தைப்போலத் துளைத்தன. எ - று.

க. (அ) “மாறியுலகம் வகுத்தநாள் வாய்பு கடந்து மண்முழுது, மேறி யொடுங்கு மெறிகடல்போ லெயின்மா நகர மெய்தினர்” (௫) “தேர் செலும் வேகத்து வேலை, ரோங்கு நாளி னென்கு முலகுபோற், றுங்க லாற்றகில் லார்தடு மாறித்தா, நீக்கினர்”

உ. “உரைசெய் நான்முக னுறங்குழிப் புவிக்கொள வொருங்கே, திரை செய் வான்கடல் சென்றெனச் சென்றது சேனை” கந்த. திக்கு. ௧௦.

௩. தோல். மரபி. கு. சக.

ச. “தோவலர், கழலக் காடுபோய்” கீலக. ௪௨௨.

இ. உழலைமரம், தொழுவமுதலியவற்றுள் மாடுகளைப் புகாமல் தடுப்பதற்கு அவற்றின் வழியில் இருபக்கத்தும் உழலையை (கழிகளை) இழுத்துப் போடும்படி துளைத்து நிறுத்தியிருக்கும் மரம்; இது கடப்புக்காலென வழங்கும். "கன்று தாம்பரீர், துழலை பாய்த்துலா முன்றில்" என்பது சீவக. சஉஉ.

(பிரதிபேதம்) * விநாயகர், † ஏற்றையென்றது.....என்றவின் அவ்வேறுகள், ‡ படைத்தற்கு இக்கிரந்தை மறைத்துக்கிடந்த அகற்சியையுடைய கடலைப் போக்கும் கருத்தினையுடைய நான்முகையொத்தார், அயனார்.

நான்காவது முல்லை கூ.

கூ அந்

உக தொட்டதம், புண்வார் குருதியாற் கைபிசைந்து மெய்திமிரித் தங்கார் பொதுவர் கடலுட் பரதவ

(க)ரம்பியூர்ந் தாங்கூர்ந்தா ரேறு

எ - து: பொதுவர் அவ்வணர் துளைத்த தம்முடைய புண்களினின்றஞ் சோருகின்ற குருதி வழக்குதலாலே மணலை அள்ளிக் கையைப் பிசைந்து *உடம்பையுந் (உ)திமிரிந்து தாழ்க்க நிலலாராய்க் கடலுக்குள்ளே பரதவர் (ங)சிறியதெப்பத்தை ஏறினாற்போல ஏற்றைத் தழுவினார். எ - து.

உச ஏறுதம், கோலஞ்செய் மருப்பினாற் றோண்டிய வரிக்குடர்

ஞாலக்கொண் டெழுஉம் பருந்தின் †வாய்வழீஇ

யாலுங் கடம்பு மணிமாந் ளிலங்கிட்ட

மாலையோற் றாங்குந் சீனை

எ - து: அவ்வேறுகள் தம்முடைய அழகுசெய்கின்ற கொம்பாலே தோண்டிய வரிசையையுடைய குடர்கள், நான்கு விழும்படி எடுத்துக்கொண்டு உயர்ந்துபோம் பருந்தின் வாயினின்றும் தப்பி, ஆலமரத்தையும் †கடப்பமரத் தையும் (ஈ)ஆனாடி உறையுந்தெய்வங்கட்கு ||மகிழ்ச்சியுண்டாகவேண்டி அணி தலைச்செய்தற்கு விலங்க இட்கிவைத்த மாலையோலே கொம்புகடோறும் + துங்காநிற்கும். எ - து.

கூ0 ஆங்கு

தாம்புல வேறு பரத்தா வய்க்த்தத

மன்புறு (ரு)காதலி கையினைந் X தாய்ச்சிய

ரின்புற் றயர்வா தழுமா..

க. "மறை யேர்நின் மேலிருந் தாடித் துறையம்பி, யூர்வான்போற் றேன்று மனன்" கலி. ௧௦௩: ௩௩, ௩௪.

உ. திமிர்தல் - பூசுதல்; "திமிர்த் திமிர்த் கனலாய சந்தன சீதளமே" என வருதல் காண்க. திமிருறச் செய்தலென்பாரு முளர்.

ங. அம்பியென்பது தெப்பத்துக்கும் நீரிற் செலுத்தும் எல்லாக் கருவி களுக்கும் பெயரென்பவாயினும் ஆதேற்றக்கு உவமையாய் வருதலிற் சிறியதெப்பமென்று பொருள்கூறினார். "தண்புன வாடுத் தடங்கோட் டெருமை, திண்பினையம்பியிற் றேன்றுமு" என்பது ஐங்குறு. ௧௪.

ச. இந்நூற்பக்கம் சுஉச: சு, சுஉஉ: சு-ஆம் குறிப்புக்கள் பார்க்க.

ரு. குரவை யென்பது: (அ) "குரவை யென்பது கூறங் காலைச், செய் தோர் செய்த காமமும் விறலு, மெய்த வுரைக்கு மியல்பிற் றென்ப"

(ஆ) "குரவை யென்ப தெழுவர் மங்கையர், செந்நிலை மண்டலத்

(பிரதிபேதம்) * உடம்புநிமிர்ந்த, † யாய்வழியாறும், ‡ கடம்பமரத். || மகிட்சியுண்டாக வேண்டியதனைகலைச்செய்தற்கு, † தூங்காநிற்கும். தம்புல. X சூச்சியர்.

சு அசு

கலித்தொகை ௧௦௬.

எ - து: அப்பொழுது ஆய்ச்சியர் தாம் மேயும் புலத்திலே ஏறு பரத்தலைச் செய்யும்படி செலுத்தின. தம்முடைய அன்புமிக்க காதலருடைய கையைக் கோத்த இன்பமுற்றுக் குரவையாடுவர். எ - று.

ஙச முயங்கிப் பொதிலே முயங்கிப் பொதிலே

(க)முலைவேதி னொற்றி முயங்கிப் பொதிலேவ்

கொலையேறு சாடிய புண்ணையெங் கோளே

எ - து: எம்முடையதோழி! கொலைத்தொழிலையுடைய ஏறுகள் சாடிய புண்களைத் தழுவிக்கொண்டு பொதிந்துவிடக் கடனேம்; எங்ஙனத் தழுவுவ

தென்று கேட்பாயாயின் முலையின் வெம்மையாலே ஆறும்படி ஒற்றித்தழுவிக்கொண்டு பொதிந்துவிடக்கடவேம். எ - று.

கடக்கக்கோத், தந்நிலைக் கொட்பின் ருட லாகும்” என்னும் (சீலப். பதி. எஎ. உரைமேற்.) சூத்தி. ஸ்ரீளால் தலைவனது காமமும் வென்றியும் தோன்றக்கூறி எழுமங்கையர் கைகோத்துச் சுழன்று ஆடுவதென்றே அறியப்படுமாயினும், (சீலப். ஈ: கஉ.) “இருவகைக் கூத்தின்” என்பதன் விளக்க வரையால், குரவைபென்றது: காமமும் வென்றியும் பொருளாகக் குரவைச்செய்யுள் பாட்டாக எழுவுவோனும் எண்மரோனும் ஒன்பதின்மரோனும் கையினைத்தாடுவது என்று அறியப்படுகின்றது. இவையும் (ஆ) “மாயவனுடன் தம்முளுடிய, வாலசரிதை நாடகங்களில், வேனெடுக்கட்பிஞ்சுருயோடடிய குரவையாடுதும்” (ஈ) “மாயவன் தன் முன்னிடுமெம் வரிவளைக்கைப் பன்னையொடுங், கோவலர் தஞ் சிறுமியர்கள் சூழற்கோதை புறஞ்சொர், வாய்வளைச்சீர்க் கடிபெயர்த்திட்டசோதையார் தெழுதேத்தம், தாதெருமன் தத்தாடுங் குரவையோ தகவுடைத்தே” சீலப். கஎ. என வருபவைகளும் (உ) “இடவல” என்பதற்கு, ‘ஆயசரியோடு குரவைகோத்தலால் அவர்க்கு இடமும் வலமும் ஆயிலேய்’ பரி. ஈ: அஊ என்ற எழுதியிருக்கும் உரையும் (ஊ) “நளிதலென்பதற்கு தண்ணை + சேவிக்கு மகளிரோடு குரவையாடிச் செறிதல்” (பதிற். ருஉ: கஈ) என்று எழுதியிருக்கும் உரையும் (எ) “பாதவர், வெப்புடைய மட்டுண்டு, தண்குரவைச சீர்தாங்குந்து” (ஏ) “குரவர் மாக்கள், வாங்கமைப் பழுனிய தேறன் மகிழ்த்து, வேங்கை முன்றிற் குரவை யயரும்” புறம். உச: ச - க, கஉ: க - ஈ, என வருபவைகளும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. (அ) “புண்களைத் தடமுலை வேதுகொண் டொற்றியும்” கலிங்க. கடை. கஈ. (ஆ) “புண்வருத்தந் தண்ணைநோக்கிக், கொங்கையெயற்றிடக்கொடுத்து” தனிப்பாடல். என்பவையும் (இ) “கொம்மை வரி முலை வெம்மை வேதுநீடு” சீலப். உஅ: கஈ. (ஈ) “கொம்மை வரு முலை வெம்மையிற் தடைடு” நெடுநல். கஈ. என்பவையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

கூ பல்லுழி (க)தயிர்கடையத் தாஅய *புள்ளிமேற்

கொல்லேறு கொண்டான் குருதி மயக்குறப்

புல்லலெந் தோளிற் கணியோவெங் கேளே

எ - து: எம்முடைய தோழீ! பலமுறையாகத் தயிரைக் கடைகையினாலே பாய்ந்த புள்ளிகளின்மேலே கொல்லுகின்ற ஏற்றைத் தழுவினவனுடைய குருதி மயக்கமுறும்படி 'தழுவுதல்' எம்முடைய தோளிற் கு அழகு மாத்திரையோ? அதிலுஞ்சிறந்ததொன்றன்றோ. எ - று.

சு௦ ஆங்கு, போரேற் றருந்தலை யஞ்சலு, மாப்ச்சியர்

காரிகைத் தோள்கா முறுதலு மிவ்விரண்டு

மோராங்குச் சேற விலவொவெங் கேளே

எ - து: எம்முடைய தோழீ! ஆயர் பொருகின்ற ஏற்றினது சேருத்தறியாதலையெஞ்சுதலும் ஆய்ச்சியர் எறுதழுவாதவருடைய காரிகைத்தோளை விருமபுதலுமாகிய இவ்விரண்டு நிலையும் இக்குழிப்பந்தவார்களுக்கு ஒன்றாகச் செல்லுதல் என்கிற இவ்வையோ. எ - று.

காரிகைத்தோளென்றது, இகழ்ச்சி; வலிப்படாததோளாதலின்.

சு௧ கொல்லேறு கொண்டா னிவள்கேள்வ நென்றாரார்

சொல்லுஞ்சொற் கேளா வலோடாழி யார்வருஞ்

செல்வமெங் கேள்வன் தருமொவெங் கேளே.

எ - து: எம்முடைய தோழீ! இவளுடைய கணவன் கொல்லுகின்ற ஏற்றைத் தழுவினனென்று ||உயர் புகழ்ந்து சொல்லுகின்ற அச்சொல்லைக் கேட்டு மோரைவற்று யாம் வருஞ் செல்வத்தை எங்கணவன் தருமோ. எ - று.

ஒகாரம், தெரிநிலை. என்தது, அவன் புறத்துப் + போய் இப்புகழ்கேட்க என்னவிடாணென அவன் தன்மேலுள்ள விருப்பங் கூறிற்று. இவை குரவைப்பாட்டு.

சு௨ ஆங்கு

(2) அருந்தலை யேற்றொடு கா தலர்ப் பேணிச்

சுரும்பியிர் கானநாம் பாடினம் பரவுது
 மேற்றவர் புலங்கெடத் திறைகொண்டு
 மாற்றாரைக் கடக்கவெம் டறங்கெழு கோவே

க. “தயிர்ப்புளி, மொய்த்த தோணவார்” சீவக. சஉ௩.

உ. அருந்தலை யென்பதற்கு இங்கும் இச்செய்யுள் ௪௦-ஆம் அடியிற்குறித்த பொருளே கொள்க.

(பிரதிபேதம்) * புள்ளியின்மேற், † தலைபஞ்சதனம், ‡ சொல்லுதலினவேலியே, || ஊர் புழந்த, x போய்ப்புகழ்.

சுடிகள் கவித்தொகை ௧௦௭.

எ - து: ஏற்றையும் நக்காதலரையும் பாதுகாத்துச் சுரும்பினம் ஒலித் தின்ற கானத்தை காம் பாடினமாய்த் திருமாலிப் பரவுவேம்; அப்பயனாலே எம்முடைய மறம்பொருத்திய பாண்டியன் பணைவாரிலமென்னும் பெயர் கெட்டித் தன்னிலமென்னும் பெயர்பெறும்படி அவர்நாட்டைத் திறைகொண்டு பணைவரை வெல்வானாக என்றார். எ - று.

இந்நிலப்பண்பிருத்தவா*நென்னென்று கண்டோர் கூறிற்றாகக்கொள்க.

இது, கண்டார்க்குப் புதுமையாகிய மருட்கை பிற்த்தது.

இது முன் ஒருகொச்சகமும் தனிச்சொல்லும் சூட்டடியின்றிக் குறைவு சீர்த்தாகிய சொற்சீரடிபெற்ற கொச்சகவெண்பாவும் கெடுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் சொற்சீரடிவந்த கொச்சகமும் ஐஞ்சீரடுக்கிய குறுவெண் பாட்டிரண்டும் ஐஞ்சீரடுக்கிய கெடுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் குறுவெண் பாட்டும் நான்கு தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் சரிதகமும் பெற்ற கொச்சகம்.

(௧0௭.) எல்லா விஃதொன்று கூறு குறும்பிவி

புல்லினத் தார்க்குந் குடஞ்சுட் டவர்க்குநொங்
 கொல்லேறு கோடல் குறையெனக் கோவினத்தார்
 பல்லேறு பெய்தார் தொழுவ;

௫ தொழுவத்து;

சில்லைச், செவியறைக் கொண்டவன் சென்னிக் குளிமுல்லைக்
கோட்டங்காழ் கோட்டி நெடுத்துக்கொண்டாட்டிய
வேழையிரும்புகர் பொங்கவப் பூவந்தென்
கூழையுள் வீழ்ந்தன்று மன்;

க0 அதனைக், கெடுத்தது பெற்றுப்போற் கொண்டியான் முடித்தது
கேட்டன னென்பவோ யாய்;

க2 கேட்டா லெவன்செய்ய வேண்டினோ மற்றிகா
வவன்கண்ணி யன்றோ வது;

க3 பெய்போ தறியாத்தன் கூழையு னேதிலான்
கையுனை கண்ணி முடித்தானென் றியாய்கேட்டிற்
செய்வதி லாகுமோ மற்று;
எல்லாத் தவறு மறும்;
ஒஓ அழித்தறு மாறு;

(பிரதிபேதம்) * என்றுண்டோர்கூற்றுகக்கொள்க.

நான்காவது முல்லை ௭.

௬௮௭

௧௯ ஆயர் மகனாயி னாயமகணீயாயி
னின்வெய்ய னாயி னவன்வெய்யை நீயாயி
னின்னைநோ தக்கதோ வில்லைம னின்னெஞ்சு
மன்னெஞ்சு சாகப் பெறின்;

அன்னையோ;

௨௦ ஆயர் கூகையுங் காதலை கைம்மிக
ஞாயையு மஞ்சநி யாயி னரிதரோ
நீயுற்ற நோய்க்கு மருந்து;

௨௧ மருந்தினறியா னுற்ற துயராயி னெல்லா
வருந்துவே னல்லனோ யான்;

௨௨ வருந்தாதி;

மண்ணிமா சற்றின் கூழையு னேறவன்
 கண்ணிதந் திட்ட தெனக்கேட்டுக் திண்ணிதாத்
 தெய்வமால் காட்டிற் நிவட்கென நிண்ணையப்
 பொய்யில் பொதுவற் கடைசூழ்ந்தார் தந்தையோ
 டையன்மா ரெல்லா மொருங்கு.

இது தலைவி தோழிக்கு அறத்தோடு தீர்ப்புத் தமர் *வரைவுடன்பட்டமை
 அவட்த அவள் சொல்லியது.

இதன் பொருள்.

எல்லா விஃதொன்று † கூறு குறும்பிவர்

(க) புல்லினத் தார்க்குங் (உ) குடஞ்சுட் டவர்க்குமெங்
 (ங) கொல்லேறு கோடல் (ச) குறைபெனக் கோவினத்தார்
 பல்லேறு பெய்தார் தொழுக

க. (அ) “புல்லினத்தாயனை யாயிற் குடஞ்சுட்டு, துல்லினத் தாயரெமர்”
 கலி. ககந: அ - கூ. (ஆ) “புல்லினத்தாய மகன்” கலி. ககடு: ச.

உ. (அ) “நீரார் நிழல குடஞ்சுட் டினத்தள்ளும்” கலி. கக்க: ந. (ஆ)
 “கடுஞ் சரையா னான்கு, குடஞ்சுட் டினத்தாற் கொடு” பு - வெ.
 வெட்சிப். கஅ.

ங. “கொல்லேறு கொண்டான்” கலி. கக்க: சந.

ச. குறை யென்பதற்கு இன்றியமையாததென்று சேவையைரும் பரிமே
 லழகரும் முடிக்கப்படும் பொருளென்று புறநானூற்றுரையாசிரியரும்
 பொருள் கூறுவர்.

பிரதிபேதம் * வரைவுடன்பட்டமை, † கூறுக்குறும்பு.

கஅஅ

கலித்தொகை கடுஎ.

எ - து: ஏ! குறும்பிடத்தே பாக்திருக்கின்ற ஆட்டியடையர்க்கும் இப்பசு
இன்னதனைக் குடம்பால் போதுமென்று சட்டுதலையுடைய பசு விடையர்க்கு
மாகக் கோவினத்தையுடைய நஞ்சுற்றத்தார் எம்முடைய கொல்லுகின்ற
ஏற்றைத் தழுவுதலே காரியமென்று தொழுவிலே ஏறுகளைப்புகுதவிட்டார்.

எ - று.

கு தொழுவத்துச்

சில்லைச், (க)செவிமறைக் கொண்டவன் சென்னிக் குறிமுல்லைக்

(உ)கோட்டங்காழ் கோட்டி நெடுத்துக்கெடூன் டாட்டிய

வேழை யிரும்புகர் பொங்கவப் பூவந்தென்

கூழையுள் வீழ்ந்தன்று மன்

எ - து: அத்தொழுவிடத்துச் சிலுவைக்குணத்தையுடைய செவிமறை
யாயிருக்கின்ற ஏற்றைத் தழுவினவனுடைய சென்னியிற் கிடந்த குவிந்த
(க) முல்லைப் பூவாற் கட்டின வளைவினை யுடைய கண்ணியைக் கொம்பிலே
எடுத்துக்கொண்டு அலைத்த எழையாகிய பெரிய புகோறு துள்ளுகையினாலே
அப்பூ வந்து என்மயிருக்குள்ளே மிகவும் வீழ்ந்தது. எ - று.

ஏழையென்றான் களவொழுக்கம் வெவளிப்பிதல் இறவாமற் கோட்டால்
அலைத்தமைபற்றி.

க0 அத்தைக், (சு) கெடுத்ததுபெற்றுப் போற் கொண்டியான்முடித்தது
கேட்டன என்பவோ யாய்

எ - து: அக்கண்ணியை, கெடுத்ததொன்று மீண்டு பெற்றறையப்போல
எடுத்துக்கொண்டு யான்முடித்ததன்மையை யாய் கேட்டானென்று சொல்லு
வர்களோ? ஈதொரு வார்த்தையை எனக்கு விளக்கக் கூறுவாயென்றான்.
 எ - று.

†இஃதொன்று கூறு என்னுஞ்சொல்லே என்பவோ என்பதன் பின்னே
கூட்டிப் பொருள்கூறாக.

- க. "செவிமறை நோயின்னு நண்பொறி வென்னை" கலி. ௧0௧: ௨௭.
 உ. (அ) "கோட்டங் கண்ணியங் கொடுத் திரையாடையும்" புறம். ௨௭௮:
 (ஆ) "கோட்டுப்பூச் சூடினும்" குறள். ௧௩௧௩.

௩. "தேன்சொரி முல்லைக்கண்ணிச் செந் துவராடையாயர்" சீவக. ச அரு.

௪. (அ) கெடுத்திப்படு நன்கல மெடுத்துக் கொண்டாங்கு" நற். க அஉ: இ.
(ஆ) "பழந்தன யிழந்தன படைத்தவரை யொத்தான்" கம்ப. உருக்
காட்டு: சுரு. (இ) "இழந்ததனம் பெற்றவர்போ லிராக்கதாக ளிரைத்
தீண்டி யிழந்ததங்கள், பழம்பதியிற் குடிபுஞ்சு" இராமா. வரை
யெடுத்த. இடு.

(பிரதிபேதம்) * யெளிப்படுத்தல், † இதுவொன்று.

நான்காவது முல்லை எ.

க அரு

கஉ கேட்டா லெவன்செய்ய வேண்டுமோ மற்(க)றிகா
வவன்கண்ணி யன்றோ வது

எ - து: மேல் தோழி, அக்கண்ணி வரைத்துகோடல் தாழாத அவ
னுடைய கண்ணியன்றோ? அதனாற் பின்னை யாய் கேட்டால் என்ன புரி
காரம் *யாஞ்செய்யவேண்டும்? அதற்கு ஒன்றும்வேண்டாவென்றாள். எ - று.

ஒ, அசை.

கச (உ) பெய்போ தறியாத்தன் கூழையு ளேதிலான்
கைபுனை கண்ணி முடித்தானென் றியாய்கேட்டிற்
செய்வதி லாகுமோ மற்று

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, (க) முடிக்கும் பூ † இதுவென்றறியாத தன்
னுடைய மயிரில் எதிலான் கையாலே புனைந் தகண்ணியை முடித்தானென்று
தாய்கேட்கில் அதற்குப் பின்னை அவன் வெகுளாமற்செய்வதொரு பரிசாரம்
இல்லையாயிருக்குமோ என்றாள். எ - று.

மயிருக்கு (ச) மணந்தரும் பூ முடித்தல் வேண்டுமென்று அறியாதவன்.

கஎ எல்லாத் தவறு மற்றும்

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, இனி எல்லாத் தவறுகளும் நீங்குக்கா
ணென்றாள். எ - று.

அவன் வரைவுணர்ந்தமையின்.

கஅ ஒல அஃதறு 107 று

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, ஒடுகு என வியந்து அத்தவறு அறுமாறென்னை யென வினா யினாள். எ - று.

க. இருத்தல் - தாழ்த்தல்.

உ. "புல்லினத் தாய மகன் குடி வந்ததோர், முல்லை யொருகாமுக் கண்ணியு மெல்லியால், கூந்தலுட் பெய்து முடித்தேன்" கலி. ௧௧0.
ச - சு.

ஈ. முடிக்கும் பூ - குடும்பூ; குடாப்பூ, எருக்கு முருக்கு முதலியவை.

சு. மணத்தின் பொருட்டே பூக்களை மக்கள் அணிவரென்பது, "ஆணிக் கனக மணத்திறீர் பூமண மார்கொள்ளுவார்" என்பதனாலும் எருக்கு முதலியன மணமில்லாதன வென்பது, "துன்னியலு ரிலும் விரா சார்ச், தறியாத புல்லெருக்கும்" (வாட்போக்கிக். ௧௬.) என்பது முதலியவற்றாலும் அறியலாகும்.

(பிரதிபேதம்) * செய்யவேண்டாமதற்கொன்றுமேண்டா, † நென்றறியாததன்மயிரில்.

87

௧௧௧0

கவித்தொகை ௧0௭.

௧௧1 | ஆயர் மகனாயி னாயமக னீயாயி

(க)னின்வெய்ய னாயி னவன்வெய்யை நீயாயி

னன்னைநோ தக்கதோ வில்லைம *னின்னெஞ்ச

மன்னைநெஞ் சாகப் பெறின்

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, அவன் ஆயருடையமகனாயிருப்பானாயின், நீ ஆய்ச்சாடியிற் பிறந்த மகளாயிருப்பையாயின்; (உ)† அவன் உன்னைவிரும்பி யிருப்பானாயின், நீ அவனை விரும்பியிருப்பையாயின், தாய் மிகவும் நோவத் தக்கதொருகாரிய மில்லையென்றான்; அதுகேட்டதலைவி, அன்னை யுடைய நெஞ்ச நின்னுடைய நெஞ்சாகப் பெறின் அவன் || நோவத்தக்கதோ இல்லை யென்றாள். எ - று.

௨௩

அன்னைபோ

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, இன்னும் - அத்தன்மையையோவென்றாள்.
எ - று.

என்றது, யான் இத்துணையெல்லாம் கூறவும் கொள்ளாத தன்மையை
பியா? எ - று.

உச|(ந) ஆயர் மகனையுங் காதலை;+ கைம்மிக

(ச) ஞாயபு மஞ்சதி யாயி னரிதரோ

நீயுற்ற நோய்க்கு மருந்து

க. “தண்ணிய சிறிய வெய்ய தழற்சொலாற் சாற்று கின்றான்” (கீவக.
எசஎ:) என்புழி ‘வெய்ய’ என்பதற்கு, விரும்பப்படுதலின் வெய்ய
வென்றாரென்று விசேடவுரையெழுதி, ‘நின்வெய்யனாயின்’ என்பதை
மேற்கோள்காட்டினார். கச.

உ. “நாம்வீழ்வார் தம்வீழப் பெற்றவர் பெற்றாரே, காமத்துக் காழில் கனி”
குறள். கககக.

ந. ‘ஆயர் வேட்டுவர்’ என்னும் (தொல். அகத். உக.) குத்திரவுரையில்,
‘ஆயர் வேட்டுவரென்னும் இரண்டுபெயரே எடுத்தோதிராரெனும்
ஒன்றென முடித்தலான் அந்நிலங்கட்டுரிய ஏனைப் பெயர்களான்
வருவனவுங் கொங்க’ என்று கூறி, “ஆயர்மகனையுங்.....நோய்க்கு
மருந்து” என்பதை மேற்கோள்காட்டுவர். கச.

ச. ஞாய - நின்றாய்; (அ) “யாயு ஞாயும் யாரா கியரோ” (குறுந். ௪௦.)
என்பதனால் யாயென்பது தன்மைப் பெயரடியாகவும் ஞாயென்பது
முன்னிலைப் பெயரடியாகவும் பிறத்த முறைப் பெயரென்று துணிய

(பிரதிபேதம்) * கின்னெஞ்சமென்னைஞெஞ்சாகப், † இயன், ‡ தக்கதோர், || நோகத்தக்க
தோ. + அத்தன்மையையாவென்றான், + கைமிக.

நான்காவது முல்லை எ.

கூகூக

எ - து: *கைம்மிக ஆயர்மகனையுங் காதலித்தலையுடையாய்த் *கைம்

மிகையாயும் அஞ்சியராநின்றாயின், இனி நீயுற்ற காமநோய்க்குமருந்து அரிதென்றான். எ - று.

அரோ, அசை.

உஎ மருந்தின் நியா னுற்ற துயராயி னெல்லா

வருந்துவே னல்லனோ யான்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, எஃ! யானுற்ற வருத்தத்திற்கு மருந்தில்லை யாயின், இனி வருந்தியே விடுவேனல்லனோ என்றான். எ - று.

உக வருந்தாதி

(ந) மண்ணிமா சற்ற(உ)நின் கூழையு ளேறவன்
கண்ணிதந் திட்ட தொக்கேட்டுத் திண்ணிதாத்
தெய்வமால் காட்டிற் நிவட்கொ னின்னையப்

பொய்யில் பொதுவற் கடைசூழ்தார் தந்தையோ

டையன்மா ரெல்லா மொருங்கு

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, இனி வருந்தாதேகொள்; கழுவி அழுக் கற்ற நின்னுடைய மயிரிடத்தே ஏற அவன் கண்ணியைத் தந்ததென்று பிறர் சொல்லக் கேட்டு. தந்தையோடே தமையன்மாரெல்லாரும் சேரக் கூடி யிருந்து, தெய்வமாகிய மால் இவளுக்கு இவனைத் || திண்ணிதாகக்கொண்டு வந்து காட்டிற்றொன மகிழ்ந்து, நின்னை அந்தக் களவொழுக்கத்தைப் பிறர் அறியாமல் ஒழுகவல்ல பொதுவலுக்கு அடுத்தலைச்சூழ்தார் காணென்றான். எ - று.

லாகும். பதிப்பில் சூக்யம் யசாமாக மாறியதனால் சூயமாறிக்கிடத்த
 இப்பகுதியைத் திருத்தி யின்புறுத்தியது தமிழ்நூற் றி விளக்கமே.
 யாயென்பது தன்மையொட்டுத் த முறைப்பெயரென்பதும்படும்
 தொல்காப்பிய உரைகளிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது; ஞாயென்பது
 முன்னிலையொட்டுத்த முறைப்பெயராதலை (ஆ) “ஞாயர் பயிற்ற”
 (இ) “ஞாயர் பா லுண்டி” (ஈ) “ஞாயர் மாட்டைப்பால்” கலி. ௮௧: ௧௨;
 ௮௩: ௨௮, ௩௧. என இந்நூலிற் பலவிடத்தும் வருதலும் வலியுறுத்
 தும். இவை இவ்வரம்புகடர் துதாயென்னும்பொருளிலும் வருதலுண்டு.

க. “மாசற மண்ணுற்ற மணியேச யிருந் உந்தல்” கலி. ௭௭: ௧௧. என்
 பதும் அதன் குறிப்புக்களும் பார்க்க.

உ. “அவன்கண்ணி நீபுனைந்தா யாயி னமரு, மவன்க ணனுழுந்தார
 நின்னை” கலி. ௧௧௩: ௧௭ - ௧௮.

(பித்திபேதம்) * கையிக, † நின்றும் இனிசீ, ‡ பொதுவர்க்குடை, || நின்னியதாக,

௬௬௨

கலித்தொகை ௧0௮.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்ச்சியுவகை பிறத்தது.

இது கொச்சகவெண்பாவும் தனிச்சொல்லும் ஐஞ்சேரடுக்கிய கொச்சக
 *வெண்பாவும் ஐஞ்சேரடுக்கிய, குறுவெண்பாட்டும் ஈரடியானென்றும் கொச்ச
 கவெண்பாவும் † முச்சேரடியானென்றும் இருசேரடியானென்றும் கெடுவெண்
 பாட்டும் தனிச்சொல்லும் குறுவெண்பாட்டும் கொச்சகவெண்பாவும் தனிச்
 சொல்லும் சரிதகமும்பெற்ற கொச்சகக்கலி. (எ)

(௧0௮) (௧) இகல்வேந்தன் சேனை யிறுத்தவாய் போல

வகலக்குறேள் கண்ணென மூவழிப் பெருங்

றுதலடி நுகப்பென மூவழிச் சிறுகிக்

கவலையாற் காமனும் படைவிநி வனப்படுவே

டகலாங்க ணனைமாறி யலமந்து பெயருங்கா

னகைவல்லேன் யானென்றென் னுயிரோடு படைதொட்ட

விகலாட்டி நின்னை யெவன்பிழைத்தே நெல்லாயான்;

அலிதவல மன்று மன;

கூ ஆய ரெமரானு லாய்த்தியேம் யாமிகக்
காயாம்பூங் கண்ணிக் கருந்துவ ராடையை
மேயு நிரைமுன்னர்க் கோலூன்றி நின்றாயோ
ராமனை யல்லை பிறவோ வமரருண்
ஞாயிற்றுப் புத்தேண் மகன்;

கச அதனான் வாய்வானேன்;
முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன
பல்லும் பனைத்தோளும் பேரம ருண்கண்ணு
நல்லேன்யா நென்று நலத்தகை நம்பிய
சொல்லாட்டி நின்னொடு சொல்லாற்று கிற்பார்யார் ;

கக சொல்லாதி;
நின்னைத் தகைத்தனே னல்லல்காண் மன் ;
உக மண்டாத கூறி மழருழக் காகின்றே
கண்ட பொழுதே கடவரைப் போலரி

க. | புணர்த வென்னு முரிப்பொருள் வந்த முல்லைப்பாட்டுக்கு இச்
செய்யுள் மேற்கோள்; நாற்கவி. கு. உடுக.

(பிரதிபேதம்) * வெண்பாட்டு மீடியானென்றக்கொச்சகவெண்பாவுமைஞ்சீடியானென்
றும்பொடுவெண். † ஐஞ்சீடியானென்றும் இடு.

நான்காவது முல்லை அ.

கூகூங்.

பண்டம் வினாய படிற்றற் ரொடஇயநிற்
கொண்ட தெவனெல்ல யான் ;

கொண்டது;

உக அனைமாறிப் பெயர்தருவா யறிதியோ வஞ்ஞான்று
தளவமலர் ததைந்ததோர் கானச்சிற் றுற்றய
வீளமாங்காய் போழ்ந்தன்ன கண்ணினு லென்னெஞ்சங்
களமாககொண் டாண்டாயோர் கள்வியை யல்லையோ; [கும்;

நின்னெஞ்சம், களமாக்கொண்டியாமாள லெமக்கெவ னெளிதா
 ௩௩ புனத்துளா நென்றைக்குப் புகாவுய்த்துக் கொடுப்பதோ
 வினத்துளா நென்னைக்குக் கலத்தொடு செல்வதோ
 தினைக்காலுள் யாய்விட்ட கன்றுமேய்க் கிற்பதோ;

அனைத்தாக;

௩௪ வெண்ணெய்த் தெழிகேட்டு மண்மைபாற் செய்ததன்றி
 யண்ணணித் தூராயி னன்பகற் போழ்தாயிற்
 கண்ணைக் கொழிக்குங் கவின்பெறு பெண்ணீர்மை
 மயிலெருத்து வண்ணத்து மாயோய்மற் றின்ன
 வெயிலொ டெவன்விரைந்து சேறி யுதுக்காண்
 பிடிதுஞ்ச வன்ன வறைமேல நுங்கின்
 றடிகண் புரையுங் குறுஞ்சுனை யாடிப்
 பனிப்பூந் தாவொடு முல்லை பறித்துந்
 தனிக்காயாந் தண்பொழி லெம்மொடு வைகப்
 பனிப்படச் செல்வாய்தும் மூர்க்கு ;

இனிச்செல்வேம்பாம்;

௩௫ மாமருண் டன்ன மழைக்கட்சிற் றுய்த்தியர்
 நீமருட்டுஞ் சொற்கண் மருள்வார்க் குரையவை
 யாமுனியா வேறுபோல் வைகற் பதின்மரைக்
 காமுற்றுச் செல்வாயோர் கட்டுத்திக் கள்வனை
 நீபெவன் செய்தி பிறர்க்கு;
 யாமெவன் செய்து நினக்கு;

௩௬ கொலையுண்கட் கூரெயிற்றுக் கொய்தளிர் மேனி
 யினைவனப்பின் மாயோய் நின்னிற் சிறந்தார்
 நிலவுலகத் தின்மை தெளிநீ வருதி

௩௭ கலீத்தொகை கரீ அ-
 மலையொடு மார்பமைந்த செல்வ னடியைத்
 தலையினற் றொட்டுற்றேன் சூள் ;

௩௮ ஆங்குணசார் நெர்ப வதுபொய்ப்பாய் நீயாயிற்

தேற்கொள் பொருப்பன் சிறுசூடி யெம்மாயர்
வேந்துட் டரவத்து நிற்பெண்டிர் காணும்
காஞ்சித்தா துக்கன்ன தாதெரு மன்றத்துத்
தூங்குங் குரவையு ணிற்பெண்டிர் கோமை
யாம்பற் குழலாற் பயின்பயி ரெம்படப்பைக்
காஞ்சிக்கீழ்ச் செய்தேங் குறி.

இஃது “அடியோர் பாங்கினும் *வினைவல பாங்கினும், கடிவரை ஈீல
புறத் தென்மணி புலவர்”(க) என்பதனும் பிறர் ஏவிய தொழிலைச் செய்தல்
“வல்ல அகப்புறத் தலைவனும் தலைவியும் முன்னோடுகாற் கூடிப் பின்னர்

அவ்வளவீர்ப்பட்டுழி அவன்வயிற் பாத்தைமையால் ஊடிச் சூறிநேர்ந்தது.

இதன் பொருள்.

|இகல்வேந்தன் (உ) சேனை யிறுத்தவாய் போல
(ஈ)வகல்குறேள் கண்ணென மூவழிப் பெருகி
துதலடி துகப்பென மூவழிச் சிறுகி

|கவலைபாற்(ஈ) காமனும் ப்படைவிடு வனப்பினே
டகலாங்க ணனைமாறி ||யலமந்து பெயருங்கா
ணகைவல்லென் யானென்றென் னுயிரோடு படைதொட்ட
விகலாட்டி நின்னை பெவன்பிழைத்தே னெல்லாயான்

க. தோல். அதற். கு. உ.க.

உ. “சேனை யிறுத்தவாய்போல” என்பது இறுத்தலென்பது வந்து விடுத
லென்னும் பொருளில் வருதற்கு மேற்கோள்; சிலப்: ச: கஉ.
அடியார்க்கு நல்.

ஈ. “பெருந்தோண் மடர்வை” (சிலப். ஈ: சு.) என்பதற்கு, முகளிர்க்குத்
தோள்பெருக்கை இலக்கணமென்று விசேடவுரை எழுதி ‘அகல்கு
றேள் கண்ணென மூவழிப் பெருகி’ என்பதை மேற்கோள்காட்டுவர்
உரைகாரரிருவரும்.

ச. (அ) “உருவி லாள னொருபெருஞ் சிலையொடு, விரைமலர் வாளி
வெறுநிலத் தெறிய” சிலப். ஈ: ௨௫ - ௨௬. (ஆ) “படையிட்டி ருமீ

குக் காமன் மணி. ஈ:உஈ.எனவருபவையும் இக்கேசோக்கற்பாலன்.
(பிரதிபேதம்) * விசுவர் பாவிலும், † வல்லாதவகப், ‡ படைமியைன்ப. || அலமந்து.

நான்காவது முல்லை அ.

கூகூகூ

எ-து: அகன்றவர்குல் தோள் கண் என்று சொன்ன மூன்றிடமும் பெருத்து, நதல் அடி இடை என்று சொன்ன மூன்றிடமுஞ் சிறுத்துக் காமனும் பிறர்க்கு மனக்கவலை செய்தலோடே தன் அம்பை விடுதற்குக் காரணமான அழகோடே(க) ஊரிடத்தே † அலமந்து மோரைவீற்று நீ மீளும் காலத்தே யான்றகுதலைவல்லேனென்று நக்கு, பின்னர் இகலிடத்தே சென்று விட்ட பாண்டியன்சேனை உயிரோடு போம்படி படை தொடு மாறுபோல என்னுயிரோடு போம்படி படையைத், தொட்ட மாறுபாட்டையுடையவனே ! எஃ ! யான் நினைவுப்படித் தப்பினேன் கூறென்றான். எ - று.

இகல்வாயிறுத்த வேர்க்கன்சேனைபோல என மாறுக.

அ † அலமந்துவல மன்று மன

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, அநாமாறிக் திரிகின்றது மிகவும் எங்குலத் திற்குத் தீதன்று. எ - று.

கூ (உ) ஆய ரெமராண லாய்க்கியேம் யாமிக்க

காயாம்பூங் கண்ணிக் (ஈ) தருந்துவ ராடையை

(ச)மேயு நிரைமுன்னர்க் (ஔ)கோலூன்றி நின்றயோ

ராயனை || பல்லை பிறவோ வாராண

ஞாயிற்றுப் புத்தேண் மகன்

எ - து: X எஞ்சற்றத்தார் ஆயராணல், யாங்கள் மிகவும் ஆய்த்தியரேம் அதுகிடக்க, நீதான் காயாம்பூவாற்செய்த கண்ணியையும் துவருட்டின கரிய ஆடையைப் + முடையாய்; மேய்கின்ற நிரைகளுக்குமுன்னே ஒருகோலை

க. அகலாங்கண் - அகன்ற ஊரிடத்தே. மது. ஈ.உ.எ.

உ. பார்ப்பார் அரசர் இடையர் குறவர்முதலியவர்பால் ஒருவரையொருவர் ஒவ்வாமற் கிடக்குஞ் சாத்திரியல்பாகிய தன்மை யென்னு மெய்ப்பாட்டுள் இடையர் தன்மைக்கு, “ஆயரொமராளுல்.....புத்தேண் மகன்” (ஒரு பிரதியில் “காயாம்பூங் ..... ஆயனையல்லை”) என்பது மேற்கோள்; தொல். மெய்ப்பாட்டியல். கு. கஉ. இளம்.

ங. “அத்துவ ராடைப் பொதுவனோடு” (கலி. ௧0௨: ௩௭.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ச. (அ) “மேயுநிரை.....மகன்” என்பது தலைவன் வினைவல் பாங்கினன் என்பதற்கும் தொல். அகக். கு. ௨௩. ௩சீ; (ஆ) பிறவென்பது அசைநிலையாய்வருதற்கும், நன். இடை. கு. ௨௨. மயிலை. விருத்தி. இரா. மேற்கோள்.

டு. “தண்டொ லுன்றிய தனிநிலை யிடையன்” அகம். ௨௭௪; அ. (பிரதிபேதம்) * விடுத்தற்கு, † அலம்யந்த, ‡ அஃகுதலை || அல்லியிறவோ. x ஈஞ்சுதறத் தார், † உடைபயாய், உடையாய்.

உ-கூனி கவித்தொகை ௧0௮.

ஊன்றி அச்சிரா மேய்த்த நின்றீ இடையனாத்தன்மையை உடைபயயல்லை; வேருகத் தேவர்களுள் ஞாயிருசெய தெய்வத்தின் மகனோ? உறென்றான். எ - று.

மகன், கண்ணன்; * இஃது இகழ்ச்சி. ஆய்த்தியேம் யாமாயின் என்றும் பாடம்.

௧௪ அதனான் வாய்வானோன்

(௧)முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன பல்லும் பணைத்தோளும் பேரம நுண்கண்ணு நல்லேன்யா னென்று நலத்ததை காரிய

சொல்லாட்டி நின்னொடு † சொல்லாற்று திற்பாய்யார்

எ - று: அதுசேட்டவன் றீ இங்கனம் ‡ இகழ்த்துஉறுதலால் நின்

னோடு ஒன்றாக ||கூறேன்; முல்லையினது முகையையும் (௨)பீலிமுருந்தையும் நிராத்தாலொத்த பல்லும் (௩)பண்போலும் தோளும் பெரிய அமர்செய்யும் உண்கண் ணும் +யான் நல்லேனென்று, நின்னுடைய தருதியைப் பிறர் நச்சத லன்றி நீதானே நச்சியிருக்கின்ற × சொல்லையுடையவனே! நின்னோடு மறு மாற்றஞ் சொல்லாதலே யார் நிகழ்த்துவாரென்றான். எ - று.

[முல்லை](பல்லு)முதலியன, சின்னவினை முதலொடு முடிந்தது. + ஆற் றுகிறபார்வினைத்திரிசொல்.

கக சொல்லாதி

எ - து: அதுகேட்டவன், அந்நன்மையின் ஒன்றுஞ் சொல்லாதே கொள்ளென்றான். எ - று.

௨௦ நின்னைத் ததைத்தனைன்

எ - து: அதுகேட்டவன், **நின்னைப் போகாமல் விலக்கினேனென் றான். எ - று.

அல்லல் காண்மன்

எ - து: அதுகேட்டவன், இவன் நம்மிடத்து நிகழ்த்துகின்றதோர் லுருத்தத்தைப் பாராயென செஞ்சொடு கூறினான். எ - று.

க. (அ)உருவெண்ணு மெய்ப்பாட்டிற்கு, “முல்லை முகையு.....யார்” என்பது மேற்கோள்; தொல். மெய்ப்ப. கு. ௨௫ பேர். (ஆ) “முல்லை முகையு முருந்துநிராத்தன்ன, பல்லர்” (கலி. ௧௦௩: ௧-௪) என்பதும் அதன்குறிப்பும் இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. பீலி - மயிலிறகு.

௩. பணை - மூங்கில்.

(பிரதிபேதம்) *இதுகூட்டி, †சொல்லாற்றிற்பார், ‡ மயிலிறகு. || உறேனென்றான். என்று முல்லை, + யானல்லென்று, × சொல்லையுடையவனே, + ஆற்றிற்பார், **போகாமல் நின்னிலக்கி னென்னென்றான்.

நான்காவது முல்லை அ.

ககஎ

௨௧ (க)மண்டாத கூறி மழகுழக் (உ)*காகின்றே கண்ட பொழுதே கடவரைப் போலீ

பண்டம் வினாய படிற்றாற் றொடையிற்
கொண்ட தெவனெல்லா யான்

எ - து: கூறி, பின்னும் மனம் மயங்குதலையுடைய குழவிப்பருவத்துக்கு
† ஆகின்ற; என்மனம் அக்கு விரும்பி † செல்லாத சொற்களைச் சொல்லி

என்னைக் கண்டபொழுதே (௩) தனிசு கடவாரிடத்துக் கொடுத்தவர்கள் || அவ
ரவர்களுக்குள்ள பண்டங்களை உசாவுமாறபோல நீயும் என்னிடத்துள்ள
பண்டங்களை இவை யாவை என்று வினாவின வஞ்சனையாலே எனது வட்டி
பைய பிடித்தற்கு எடா! நின்னிடத்து யாம் வாங்கிக்கொண்ட பொருள்
எப்பொருள் என்றாள்? எ - து.

(ச) குழக்கு, “தாங்கக்கு x வண்ணக்கு” (௫) என்றற்போல் நின்றது.

உரு கொண்டது

எ - து: அதுகேட்ட(வன்) நீ என்னிடத்து வாங்கிக்கொண்ட பொருள்
கூறக்கேள். எ - து.

உசு அனாமாறிப் பெயர்கருவா யறிகுயோ வஞ்சான்று

+ தனாவமலர் தகைக்கதேதார் கானச்சிற்றற்றய

வினாமாங்காய் போழ்ந்தன்ன கண்ணினா லென்னெஞ்சங்

களமாக்கொண் டாண்டாயோர் துள்வியை யல்லையோ [கும்

நின்னெஞ்சங், களமாக்கொண் டியாமாநா லெமக்கெவ னெளிதா

க. “மண்டாத சொல்லி” கலி. ௧௦: ௨.

உ. கிடைக்க கையெழுத்தப்பிரதிகளுள் ஒன்றிலேனும் ‘ஆகின்றேன்’ என
னகரவீரண பாடம் இல்லை. முன்பதிப்பில் ‘ஆகின்றேன்’ என்று
மூலமும் ‘ஆகா நின்றேன்’ என்று உரையும் உள்ளன. அவ்வாறு படிக்
கும்படி சூ. டி. பழிருப்பினும் அவற்றை “ஆகின்றேன்” எனவும்
‘ஆகா நின்றேன்’ எனவும் கொள்ளலாமென்று தோற்றுகிறது.

௩. தனிசு - கடன். பழ. ௧௮.

ஈ. குழுவென்பது இளமைப் பொருட்டென்பதை அறிஞர் பலரும் அறிவர். இங்கே குழக்கென்பதற்கு எடுத்துக்காட்டியிருக்கும் மேற்கோளை கோக்க, அச்சொல் குழமென மகர வீராகவும் இருக்குமோவென்று ஐயமுண்டாகிறது.

இ. “தாங்கக்கும் வண்ணகக்கும்” என்பது: யா-கா. ஒழி. எ. பிரதிபேதம்) * சூகிந்தகண்ட, † சூகாசிந்தெம்மனம், ‡ சொல்லாதீசொற் || அயர் கண்குன்ற. x யண்ணக்குளங்குத், † தளமலர்.

88

ககஅ

கவித்தொகை 30அ.

கக (க) புனத்துளா னென்றைக்குப் (உ) புகாவய்த்துக் கொடுப்பதோ வினத்துளா * நென்னைக்குக் கலத்தொடு செல்வதோ தினைக்காலுள் † யாய்விட்ட கன்றுமேய்க் கிற்பதோ

எ - து: அக்காளிலே மோர்விறு மீள்கின்ற நீ செம்முல்லை நெருங்கின தோர் காணத்திடத்துச் † சிறிய யாற்றினயவிடத்தே (க.) || இளையமாவடுவைப் பினத்தாலொத்த கண்ணிலே எனக்கு உரித்தாகிய என்னெஞ்சைநினக்கு இருப் பிடமாக வாங்கிக்கொண்டு அடிமைத் தொழில்கொண்டாய்: அரு கன்வியை யல்லையோ? அது நியறியாயோ என்றான்; அது கேட்டவன், நின் நெஞ்சை எனக்கு இருப்பிடமாக - வாங்கிக்கொண்டியாம் அடிமைத்தொழில்கொள்ளாதல் எமக்கு எவ்வளம் எளிதாயிருக்கும்? நின்னெஞ்சு புனத்திடத்தானாகிய (சு) வன் தமையனுக்கு உணவைக்கொண்டுசென்று கொடுக்கும்தொன்றோ? பசுத்திர ளிடத்தானாகியவன் தந்தைக்குக்கரவைக்கலங்கொண்டு x செல்லும்தொன்றோ? தினை அரித்த தாளிடத்தே, யாய் மேயவிட்ட கன்று மேய்க்கும் தொன்றோ? அன்றே! ஆதலால் அரிதேகாணென்றான். எ - து.

கச அனைத்தாக

எ - து: அதுகேட்டவன், இனி நீ எவ்வள தொழில்களை என்னெஞ்சு செய்வதொன்றாக என்றான். எ - து.

க. தலைவி வீணாவல் பாங்கின னென்பதற்கு “புனத்துளா..... மேய்க்கிற்பதோ” என்பதை, (தொல். அசு. கு. உக.) மேற்கோள்

காட்டி, இஃது 'எமரேவலான் யாம் செய்வதன்றி யாங்களேவு நின்
னெஞ்சம் இத்தொழில்கள் செய்கின்றனவிஸ்லை யென்றலின், வினை
வல பாய்கினனாய தலைவி கூற்றாயிற்று' என விளக்கினார். ரச்.

உ. புகா-உணவு; தோல். கா. கு. கா: சு. அற. ககக, கஉஉ.

ங. (அ) "வடுவிடை போழ்ந் தகன்ற கண்ணாய்" காரி. சு. (ஆ) "வடுபி போழ்த் தன்ன வானரிநெடுங்கண்" (இ) "வடிப்போழ்த் தன்ன வானரித் தடங்கண்" பெருநீ. (ஈ) சக: உஉந; (உ)ச: கஉ. என்பவையும் கலீ. சுச: உக-ஆம் அடியும் அதன் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

ச. என்னை யென்பதற்கு என் தமையென்ற பொருளும் எந்தை
யென்பதற்கு என் தகப்பென்ற பொருளும் காணப்படுவதனால்,
இந்தே ஏதோ ஒரு முறைபற்றி அச்சொற்களை மாற்றி இயைத்தா
ரென்று தோற்றுவித்தது. அன்றி எந்தையென்பதற்கு என் தமைய
என்ற பொருளு முண்டெனின் பிரதிபேதத்தால் ஆற்றொழுந்
காகவே பொருள் அமையும்.

(பிரதிபேதம்) *எந்தைக்கு. † யாம்விட்ட. ‡ செற்றந்தய, செற்றியாற்றய, || இனமாவகைவ. — வாகிக்குண்டு அடிமைத், x செல்துவதொன்றே, † தானிடத்தேயா யா மேயவிட்ட.

நான்காவது முல்லை அ. கூக்க

௩௩ வெண்ணையத் : தெழிகேட்டு மண்மையாற் சேய்த்தன்றி

(க) யண்ணணித் தூராயி னன்பகற் † போழ்தாயிற்
(உ) கண்ணோக் கொழிக்குந் கவின்பெறு பெண்ணீர்மை

மயிலெருத்து வண்ணத்து மாயோய்மற் றின்ன
வெயிலெரு டெவன்விரைந்து சேறி (௩) யுதுக்காண்

* (அ) † பிடிதுஞ்ச வன்ன வறைமேல நங்கின்
றடி. க... ரையுங் (இ) குறுஞ்சுனை யாடிப்
(எ) பணிப்பூந் (ஆ) தளவொடு முல்லை பறித்துத்
தனிக்காயாந் தண்பொழி வெம்மொடு வைகிப்

- க. “இப்புன் தின், மருங்கண் ணையதுண் டோவந்த தீங்கொரு வான் கலையே” (கோவையார், ௫௩.) என்பதன் உரையில், ‘மருங்கென்பது மருங்கணை நறுநிரிந்துந்நது. அணித்தாகவென்னும் பொருட்டாய அன்’, அண்ணனைக் குறைந்து நின்ற தெளிவு மமையும்’ எனப் பேராசிரியர் எழுதியிருப்பதும், தொல்காட்பியவுரையில் அண்ணன் யென்பது அடையடுத்ததென்று நச்சினார்க்கினியரெழுதியிருத்தலும் இங்கே அடியத்தக்கன.
- உ. (அ) “கண்கவர் காரிணை” ..... (ஆ) “கண்டவர் மனமும் கண்ணும் கவர்ந்திட வனப்பு வாய்த்த, வொண்டொடி” கைடத. போர்புரி. ௫. என்பவையும் (இ) “வாங்கெழி னல்லாரும்” (கலி. ௧௦௪: ௬௧.) என்பதற்கு, “நோக்கினார் கண்ணவாங்கிக்கொள்ளும் அழகினைபுடைய ஆய்ச்சியரும்” என்றெழுதியிருக்கு முறையும் இங்கே நோக்கற்பாலன.
௩. “உதுக்கான்” என்பது சுட்டு முதல் உகர ஈறுகிய சொல்லின்முன் வல்லெழுத்து யிக்கு வந்ததற்கு மேற்கோள்; தொல். உயிர். ௫. ௬௧. நச். துறுந். ௬௧; ஐங்குறு. ௧௦௧, ௪௫௩; புறம். ௩௦௭. ௩.
௪. “சுரும்புணைக் களித்த புகாமுக வெழ, மிரும்பிணர்த் துறுகற் பிடி செத்துத் தழுஉரின், குன்று” ஐங்குறுநூறு. ௨௩௧.
௫. “குறஞ்சனைப் புறவம்” காஞ்சி. திருநாட்டுப். ௬௪.
௬. “பனிவளர் தளவின் சிவ்வாய்ச் செம்முதை”
௭. (அ) “தாண்டினிக் கோழி பைங்கொடி முல்லை, முகைதலை திறந்த நூற்றம் புதன்யிசைப், பூமலர் தளவொடு தேங்கமழ்பு கருவ” (ஆ) “முல்லை, போதவிழ் தளவொடு” (இ) “கெடுக்கொடி முல்லை யொடு தளவமல ருதிர” (ஈ) “கல்லோர் புறவிற் கவினிப் புதன்யிசை, முல்லை தளவொடு போதவிழ” (உ) “வெருகு வேட்பச் சிரிப்பனபோள்” (பிரதிபேதம்) * தொழில்கேட்டு, † பொழுதாயின், ‡ விடித்தஞ்ச வன்னவநமேறுகின்

எ - து: என்று, பின்னர்க் கடைந்தமோரைக் கையால் *அலைக்கும் ஓசைகேட்கும் அணுமையினிலே தூரம் அன்றாய் ஊர் மிகவும் அணித்தாயின், பொழுது உச்சியம் பொழுதாயின், கண் வேறொரு வடிவை நோக்குதலைத் தவிர்க்கும் அழகைப்பெறுகின்ற பெண்டன்மையினையும் மயிவினிடைய கழுத்தினுடைய நிறத்தையுமுடையமாயோனே! இப்படி வெய்தாகிய பொழுதோடே விரைந்து செல்லாநின்றாய்; இதனால் மற்றப் பெறும்பயனென்? காயாம் பூவையுடைய குளிர்ந்த பொழிலை அவ்விடத்தே பாராய்; அவ்விடத்திற் பிடி துஞ்சுவனவற்றையொத்த பாரையிடத்தனவாகியு (உ) துங்கினது வெட்டின கண்ணையொக்கும் (உ) நீர்நிறைந்த அண்ணாய்ச்சினைகளிலே ஆடிக் குளிர்ச்சியையுடைத்தாசியபூக்களையுடைய(௩)செய்முல்லைமலரோடேமுல்லை மலரையும் பறித்துத் தனியே அப்பொழிவிடத்தே எம்முடனே தங்கிப் பொழுது குளிர்ச்சியுண்டாக நம்மூர்க்குச் செல்வாயென்றான். எ - து,

சுரு இனிச் செல்வேம்யாம்

எ - து: அதுகேட்டவன், நீ போகவேண்டா என்கின்றாயாதவின் யாம் போவேமென ஊடல்தோன்றக் கூறினான். எ - து.

சசு (சு)மாமருண் டன்ன மழைக்கட்சிற் றுய்த்தியர்
 நீமருட்டுஞ் சொற்கண் மருள்வார்க் குரையவை
யாமுனியா வேறுபோல் வைகற் பதின்மரைக்
காமுற்றுச் செல்வாயோர் கட்டுத்திக் கன்வனை

முனைத்த முல்லை.....குருநிலிங் கடையிறு கூத்தியர்கட் கொண்ட
கொடித் தளவமே” என்பவற்றால் தளவமும் முல்லையும் வேறுவேறு
ஆதலை அறிக.

- க. “துங்கின் தழகண்ணிலுள்ள நீர் சினையின் நீருக்கும் அதன் நீர்நிறைவு சினையின் நீர் நிறைவுக்கும் உவமை.
- உ. “அகனத்தன்ன நிறைசினைப் புறவின்” மலை. ௧0௪.

கூ. தளவம் செம்முல்லைக்குப் பெயராய்வருதலை (அ) “சிரல்வா யுற்ற தளவின்” (ஆ) “புதன்மிசைத் தளவினிதன்முட் செந்நீன” (இ) “சிரல்வாய் வனப்பின வாசி நிரலொப்ப, வீர்தண்டளவத் தகைத்தன” என்பவற்றுலும் இத்தூர்ப்பக்கம் ககக: க; ககக: எ (உ) குறிப்புக்க ளாலும் அறிக. இது முல்லைமென்னும் பொருளிலும் வரும்.

ச. தலைவி குறிப்பானந்திக் கூற்றால் வழிபாடு மறுத்தற்கு, “மாமருண் டன்ன... ..நீனக்கு” என்பது மேற்கோள்; தொல். களவி: கு. உ. ௦. இளம்.

(பிரதிபேதம்) *அகிலக்கும் ஓசைஓசைகேட்கும். † பாறையிடத்தக்கனையாய். ‡ குளிச்சி, செல்வமே, எ-து: அது.

நான்காவது முல்லை அ.

எரிக

நீயெவன் செய்தி பிறர்க்கு

யாமெவன் செய்து நினக்கு

எ - து: கூறி, பின்னும் *மான் மருண்டு கோக்கினாலொத்த குளிர்ச்சியை யுடைய கண்ணையுடைய சிறியஆய்த்தியராய் நீமயக்கிக்கூறுஞ் சொல்லிடத்தே மயங்குவார்க்கு அம்மொழிகளைக் கூறு; யான் அதற்கு மருளேன்; நீதான் பல பசுக்களையும் தெவிட்டாமற் கூடும் ஏறுபோல நாடோறும் பதின்மரை ஒருவரைப்போலே விருப்பமுற்று அவர்மேற் செல்வாய்; ஒரு கட்டுத்தியாகிய கள்வன்; ஆதலால் நீ பிறர்க்கு என்ன நன்மை செய்வாய்? இத்தன்மையை யுடைய நினக்கு யாம் என்ன சன்மை செய்வேமென்றார். எ - று.

கட்டுத்திக்கள்வன் என்றது, (க)† “விழித்திருக்கமிண்டையைக்கொள்வான்” என்னும் பழமொழி. ‡; அசை. நீ அம்மகனிரையும் அவர் கருத்து முற்ற துகராத அவர்வருத்தீயாகுவையென்பதுதோன்ற “நீயெவன்செய்தி” என்றார். ‘யாமெவன் செய்தும்’ என்றது எம்மிடத்து நீங்காத அன்புடையயல்லை என்பது தோன்ற நின்றது.

ருஉ கொலையுண்கட் கூரொழிற்றூந் கொய்தளிர் மெனரி

யினைவனப்பின் மாயையிள்னிற் சிறந்தார்

நிலவுலகத் திண்மை தெளிநீ வருகி

மலையோடு மாப்பமைந்த செல்வ னடியைத்

(2) தலையினுற் றொட்டுந்றேன் குள்

எ - து: அதுகேட்டவன். கொலைத்தொழிலையுடைய கண்ணினையும் கூரிய எயிற்றினையும் கொய்யப்படுங் தநிர்போலும் நிறத்தினையும் கண்டார் வருந்தும் அழகினை முடைய மாயோனே! யான் விரும்புதற்கு உரியாராய் நின்னிற் காட்டிற் சிறத்தமகாரிர் மண்ணுலகத்தில் இல்லாமையை நீதானே வதனீவாய்; இனி நீ நின்க்க நவறுக நின்றென்று யான் தெளிவித்தற்கு நீ அணுக வருவாய்; மார்பு மலையோடு ஒப்பமைந்த திருமாலடியைத் தலையினுலே வணங்கிக் கையினுற் றொட்டு + குளுந்தேனென்றான். எ - து.

குள டு ஆங்குணரார் தோற்புவதுபொய்ப்பாய் நியாயிற்
(நு) தோங்கொள் பொருப்பன் சிறுகுடி யெம்மாயர்

க. 'விழித்திருக்கச்[சே](செய்தே) விழியைக் கொண்டபொய் விடுவான்' என ஒருவன் திரமை மிகுதியைச் சிறப்பித்தற்கு வழங்கும் வாக்கியம் இப்பழமொழியின் பொருட்டென்று தோற்றுவித்தது.

உ. | "தலைதொட்டேன் நண்பரம் குன்று" பரி. சு: கூடு

நு. தலைவி மறுத்தெதிர்கோடலுக்கு "தேங்கொள்..... குறி" என்ப. மேற்கோள்; நொல். களவி. கு. உ. இளம்.

3ரதிபேதம் * மாமணமருண்டு, டுமிழித்திருக்க, டுஆங்குணர்வார்போவது.

எ02

கவித்தொகை ௧0 அ.

வேந்தூட்டரவத்து நிற்பெண்டிர் காணாமற்

(க) காஞ்சித்தா துக்கன்ன (உ) தாகெரு மன்றத்துத்

தூங்குங் குரவையு ணிற்பெண்டிர் தோளமை

(நு) யாம்பற் குழலாற் பயிர்பயி ரெம்படப்பைக்

காஞ்சிக்கீழ்ச் செய்தேங் குறி

எ - து: அதிகேட்டவன், அப்படியை மெய்யென்று உணரும் அறியா
 * மகளிர் கூட்டத்திற்கு உடன்படுவார்; அக்குறநறவு பெயர்க்குமவன் நீ; நின்
 வருத்தத்தை ஆராய்ந்து பார்க்கில் அதற்கு உடன்படுக்கில் வேண்டுகலின்
 எம்முடைய புழைக்கடையிற் காஞ்சிமரத்தின் சிறு குயிலாடுஞ்செய்தேம்;
 ஆண்டு வருங்கால் தேனைத் தன்மரிடத்தே கொண்ட (ஈ) பொதியின்மலையை
 புடைபவனுடைய சிறுகூடியில்வாழும் எம்மடியர் அந்வேதன் இனிதிரந்து
 வாழ்வதற்கு அக்கிலத்திற் நெய்வத்திற்கு மடைகொடுக்கும் ஆய்வாரத்தாலே
 வந்த நின்னுடைய பெண்டிர் நின்னை காலாமல், காஞ்சிப்பூவின் தாது
உதிர்த்தாற்போன்ற நாதாகியளருவைபுடைய மன்றத்திடத்து ஆடும் குழைவக்
கத்திடத்து வந்த நின்னுடைய பெண்டிர் கேடாயல், செய்யுந்(ந)குழியை

க: (அ) “புன்காஞ்சித் தாதுதன் புறம்புடையத் கிளியினக்கண்,
டன்புகொண் மடப்பெடையலமந்தாம் ககல்வதனை, பென்புருகு கு
லழைஇ யிருஞ்சிறகர் குலைத்துகுத்து, தன்பெடையைக் குயிறழுவத்
தலைவந்த திளவேளில்” (சீவக. ௧௪௮) என்பதனால் காஞ்சித் தாது
பச்சைநிறமுடையவென்பது அறியலாகும். (ஆ) “குயில்குழை மூங்குடை
காஞ்சியின் கோபுரத் தாது, மொற்கு மூமறைத் திருவிசம் பிருள்
செய” என்பது காஞ்சிப்பூராயர்.

உ. (அ) “தாதெரு மன்றத் தயர்வர் தழுஉ” கல். ௧௦௩: ௧௨. (ஆ) “தா
தெரு மன்றத் தானுடன் கழித்து” (இ) “தாதெருயன் தத்தாடுங்
குழைவையோ தகவுடைத்தே” (ஈ) “தாதெரு மன்றத் தாதாறியழுந்து”
(சீலப். ௧௧: ௧௦௨, ௧௧: ‘மாயவன்றன்’, ௨௧: ௭௪ எனத் தாதெருத்
கூறப்பட்டிருக்கும் இடங்களையும் அதற்கு இங்கே தாய்சித்தாடை
உவமை கூறியிருப்பதையும் கோக்க, தாதெருவென்றது சாணாகத்தை
மென்று தோற்றுகிறது. இது யான் குறிராகனின் இலத்தி முதலிய
வற்றிற்கும் வரும்.”

க. ஆம்பற் குழுவென்பது அவண்கவந்தால் ஆம்பற்பூவடிவாக அனைத்
பண்ணிச்செறித்த குழுவென்று விளக்குவர் அடியார்க்குக் கல்வார்.

இத்தூற்பக்கம் ககடு: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௩. “நின்னூ ரகம்புருந் தாற்குறி காட்டு ரெடுத்தகையே” தஞ்சை. ௧௮௮.

நான்காவது முல்லை கூ.

எரீக.

(க) ஆம்பலென்னும் பண்ணையுடைய குழலாலே குறிசெய்த வருவாயாக
என்றான். எ - று.

இதனால், இருவாக்கும் புணர்ச்சியுவகையிற்றத்தது.

இதனால், தலைவன் வினாவலபாங்கினனாயவாறு காண்க. இது கைக்கிளை.

இது தரவும் சொற்சீரடியும் நெடுவெண்பாட்டும் சொற்சீரடியும் கொச்
சகமும் தனிச்சொல்லும் சொற்சீரடியும் நெடுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும்
ஒருதாழிசையும் ஐஞ்சீரடியானென்றும் கொச்சகமும் தனிச்சொல்லும் நெடு
வெண்பாட்டும் சொற்சீரடியும் நெடுவெண்பாட்டும் முச்சீரானென்றும் நெடு
வெண்பாட்டும் வெள்ளைச்சரிசகமும் பெற்ற வந்த கொச்சகக்கலி. (அ)

(க0கூ.) காராரப் பெய்த கடிகொள் வியன்புலத்துப்

பேராது சென்று பெரும்பதவப் புன்மாந்தி

நீரார் நிழல குடஞ்சுட்டி னனத்துள்ளும்

போராரா வேற்றிள் பொருநா கிளம்பாண்டி

ரு நேரூரச் செம்மாந் ததுபோன் மதைஇனள்

பேருருந் சிற்றாருங் கொவை யெடுப்பவள்போன்

மோரோடு வந்தா டகைகண்டை யாரோடுங்

சொல்லியா என்றே வனப்பு;

கூ பண்ணித் தமர்தக் தொருபுறந் தைஇய

கண்ணி யெடுக்கல்லாக் கோடேந் தகலக்குல்

புண்ணில்லார் புண்ணாக கோக்கு முழுமெய்யுங்

கண்ணனோ வாய மகந்;

கக இவடான், திருத்தாச் சுமட்டின ளேனைத்தோள் வீசி

வரிக்கூழ வட்டி தழீஇ யரிக்குழை

யாடற் றகையள் கழுத்தினும் வாலிது

துண்ணிதாத் தோன்று துகப்பு;

கள இடைதெரியா வேள ரிருவநந் தத்த
முடைவனப் பெல்லா மிவட்டீத்தார் கொல்லோ
படையிடுவான் மற்கண்டர் காமன் மடையடும்
பாடுலாடு கோட்டம் புகின்;

- க. (அ) “இயவர், தீங்குழ லாம்பலி னினிய வியிரும்” ஐஐ. ௨௪௫. (ஆ)
“ஆய ரினம்பெயர்த் தாம்ப லடைதர” தீணமொழியைம். ௨௪.

எடுச கலித்தொகை ௧௦௧.

௨௧ இவடான், வருந்தநோய் செய்திற்ப்பி னல்லான் மருந்தல்லன்
யார்க்கு மணங்காதல் சான்றாளென் றார்ப்பெண்டிர்
மாங்காய் நறுங்காடி கூட்டுவேம் யாங்கு
மெழுநின் கிளையொடு போகென்று தத்தங்
கொழுகரைப் போகாமற் காத்து முழுகாணும்
வாயி லடைப்ப வரும்.

இது வினைவலபாங்கீற் றலைவியைக்கண்ட வினைவலபாங்கீற் றலைவன்
“காமத் சாலா விளமை யோள்வயி. னெம்தீசாலா விடும்பையெய்தீ” (க)
கூறியது.

இதன் பொருள்.

காராரப் பெய்த கழுகொள் விபன்புலத்துப்
பேராது சென்று பெரும்புதவப் புன்மாந்தி

நீரார் நிழல் (உ)குடஞ்சுட் டினத்துள்ளும்

(ங)போரரா வேற்றின் பொருடா (ச)கிளர்(ரு)பாண்டி

(ஈ) நேருரச் (ஐ)செம்மாந் ததுபோன் *மதைஇனள்

பேருருஞ் சிற்றாருங் கொவை பெடுப்பவன்போன்

(எ) †மோரோடு வந்தா டகைகண்டை யாவிராடுஞ்

சொல்லியா ளன்றே வனப்பு

க. தோல். அகத். சூ. ௯௦. இச்சூட்சித்தின் இவருரையிலும் இச்செய்யுள் இச்செய்திக்கே மேற்கோள்.

உ. கலி. ௧௦௭: உ-ஆம் அடியையும் அதன் குறிப்பையும் பார்க்க.

ங. மத வென்னு முரிச்சொல் மிகுதிப்பொருளில் வருமென்பதற்கு “போரரா வேற்றின்..... மதைஇனள்” என்பது (தோல். உரிச். சூ. ௮௦. ௩௪.) உரையிலும். “காகிளம் பாண்டில்..... மதைஇனள்” என்பது (தோல். உரிச். சூ. ௧௪. “மிகுதியும்” தெய்.) உரையிலும் மேற்கோள்.

ச. “செல்லு மழவிடைபோற் செம்மாந்து” நள. சயம். ௧௫௧.

ஊ. (அ)பாண்டில், தோழனு மெருதென்பர், பதிற்றுப்பத்தினுவாகாரர்; பதிற். ௧௪: ௧௦. (ஆ) எருத்தைப் பாண்டி வென்பது தெலுங்குச் சொல்லென்பர்; இ-வி. சூ. ௧௭௪. நன். பெயரி. சூ. ௧௧. இரா;

ஈ. செம்மாத்தல். பழ. ௩௧௫, ௩௧௩.

எ. ‘தண்டை’ என்பது அசைநிலையாய் வந்ததற்கு, “மோரோடு..... வனப்பு” என்பது மேற்கோள்; தோல். ௭௪௪. சூ. ௩௦. ‘கேட்டை யென்று’ தெய்.

(பிரதிபேதம்) * மதைஇனள், † மோருடன் வந்தா.

நான்காவது முல்லை கூ.

௭௦௫

எ-து: மழைநிறையப்பெய்த விளக்கங்கொண்ட அகற்சியையுடையநிலத்தே *சென்றுநின்ற அவ்விடத்தேநின்ற(க)பெரிய அறுகாகியமுல்லை நிறையத்தின்று நீர் நிறைந்த நிழலிடத்தனவாய (உ)இன்றைநனைக் குடம்பால் போதுமென்று

கருதப்படும் பசுத்திரனில் வைத்துக்கொண்டும் ஏனையவற்றிற்கு (௩) ஒப்புச் சொல்லப்படும் நாகு (௪) போர்த்தொழில் அமையாத எற்றினுக்கின்ற இனைய எருது(௫)கொல்லர்வண்டியை-ராசிரீக இளமையால் இறுமாக்குமாறுபோலத் தலையில் மோர்ப்பாணையுடனே அழகாலும் இளமையாலும் மிகுதியையுடைய ளாய்ப் பெரிய ஊர்களையுஞ் சிறிய ஊர்களையும் ஆவாரத்தை உண்டாக்கு வான்போலே மோரோடே வந்தவளழகை கெஞ்சே காண்பாயாக; இவன்தான் மிக்க வண்புடைய மகளிர் உல்லாரொடும் கன் அழகு ஒவ்வாமை சொல்லப் பட்டவன். எ - று.

இது சினைவினை முதலொடு முடிந்தது.

க. (க)†பண்ணிக் கார்த்தக் கொருபுறக் கைஇய
கண்ணி ||யெடுக்கலாக் கோடேக் ககலக்குற

க. பெரிய அறகு - யானை யறகு.

உ. இன்னதனைக் குடும்பால் போதும் - இத்தனை குடும்பால் கறக்கும்.

௩. "பொருக" என்பதற்கு. உவமிக்கப்படுவா யென்று பொருள் கூறி, 'பொருவப் படுமவன் பொருக னென நின்றது' என்றும் (முருகு. உஎக.) ஒப்பற்றவனையென்று பொருள் கூறி, 'பொருகனென்றது தான் பிரர்க்கு உவமிக்கப்படுவானென்னும் பொருட்டு' என்றும் (மது. சஉ.) இவரால் எழுதப்பெற்றிருக்கும் விசேடவுரை வாக்கியம் களும் இங்கே அறிதற் பாலன.

௪. "கொய்புற் கொடுத்தக் குறைத்தென்றக் சீற்றினும், வையம்புண் கல்லா சிறுருண்டை" நாலடி. ௩௫௦.

௫. 'கள்ளிக் கோட்டை முகவிய இடங்களில் மாடுகட்டிய கூட்டு வண்டி கொல்லர் வண்டி யென வழங்கப்படுகின்ற தென்பர்' என்பது சீவக. ௩-ஆம் பதிப்பு அரும்பத. பக். ௧௧௫. இது கொல்லா வண்டியெனவும் கொல்லாப்பண்டியெனவும் சீலப். உரையிற் காணப்படுகின்றது.

க. "சிற் துழியையஞ்சிறத்தென்ப" என்னும் (தொல்.களவி. ந.) குத்த
 ரத்தின் விசேடவுரையில் உலகத்துத் தலைமகளும் தலைமகளுமா
நம்மால்வேண்டப்பட்டார் அந்தணர்முதலாகிய நான்ருவருணத்தினும்
ஆயர் வேட்டுவர் குறவர் பரதவ ரென்னும் தொடக்கத்தினும் அ
குலத்தா ராகிய குறு நில மன்னர் மாட்டும் உளராவ ரன்றே.

(பிரதிபேதம்) * சுற்று சிற்றல்விடத்தே சிற்றுபெரிய, † வைத்துக்கொண்டு விசை.
 ‡ மண்ணிற் தமதந்தொகு. || எடுக்கல்லா.

89

எடுகூ கவித்தொகை கடுகூ.

புண்ணில்லார் புண்ணை நோக்கு (க)முழுமெய்யுள்
 கண்ணளோ *வாய மகள்

எ - து: சுற்றத்தார் கட்டிக்கொண்டு †வந்து, மயிர்முடியில் ஒருபுறத்தே
செருகிவைத்த கண்ணியைச்சுமக்கமாட்டாத பக்கம் எத்தின அகன் தவல்குலை
புடைய இவ்வாயர் மகள், மனத்திற் (உ)காமவேட்கையில்லாத †இருடிகளும்
புண்பட்டு நெஞ்சு வருந்தும்படி பார்க்கும்; அதுவேயன்றி மெய்முழுதுங்
கண்ணையுடையவளோ? எ - து.

||என்பது, (உ)கண்கள்செய்கின்றவருத்தம்போல மெய்முழுதுங்வருத்து
தலின், மெய்முழுதுங் கண்ணளோ என்றதாயிற்று.

கந (சு)இவடான் ÷ திருத்தாச் சுமட்டின னேனைத்தோள் வீசி
வரிக் X கூழு வட்டி. தழீஇ யரிக்குழை
யாடற் றகையள் கழுத்தினும் +வாலிது

நுண்ணிதாய்த் தோன்றி நுகப்பு

எ - து: இவள் தான் பல நிறத்தையுடைய செல்லையுடையவாகிய
 (ஊ)வட்டியை ஒருகையால் அணைத்து மற்றைத்தோளை இளமைச் செருக்குக்

மெல்லாரினும் மெல்வத்தானும் குலத்தானும் வழிவானு முயர்ந்த தலை
மகனார் தலைமகளு மாயினார் மாட்டே ஐயம் நீகழ்வது. அல்லாதார்
மாட்டு அவ்வழி மாயினையே சுட்டியுணர நிற்கும்” என்று எழுதி
 “பண்ணித் ..... மகன்” என்னும் பகுதியை ஐயமின்றிச் சுட்டி
 யுணர்ந்தமைக்கு மேற்கோள்காட்டுவர் இளம்.

க. “முழுமெயும்” கீவக. ௩௪௦. ௨௧௫௧; ‘முழுமெயும் - மெய்முழுது
மென மாறுத’ என்பர் அடியார்க்கு நல்லார்; கீலப். ௪: ௩.

உ. (அ) “காமமொடு, கஞ்சினன் கழிந்த காட்சியர் ..... முனிவர்” முருகு.
 ௧௩௪ - ௧௩௭. (ஆ) “பெண்டிரு முண்டியு மின்பமென் றவகிற்,
கொண்டா ருறூஉக் கொள்ளாத் துன்பம், கண்டன ராகிக் கடவுளர்
வரைந்த, காமம்” கீலப். ௧௪: ௩௧ - ௪௨.

௩. (அ) “கண்ணாற் கலைஇய கோய்செய்ய, நடாஅக் கரும்பமன்ற
தோளாலை;” கலி. ௧௧௨: ௫-௬. (ஆ) “இருகோக் கிவளுண்க ணுள்ள
தொருகோக்கு, கோய்கோக்கு” துறள். ௧௦௧௬.

௪. ஐஞ்சீரடுக்கி வத்ததற்கு “இவடான், நிருந்தாச்.....றுசப்பு” என்
ணும்” பகுதி மேற்கோள்; தோல். செய். ௫. ௧௫௪. ௩௪.

௫. வட்டி - கடகப்பெட்டி, இஃது உட்புறம் பனக்குருத்தாலும் வெளிப்
புறம் பனையகணியாலும் தெற்றி யிடையப்படுவது.

(பிரதிபேதம்) கீ சூயர்மகன், ியந்த.....சொருகியைந்த, ிருகுடகளுக்குமுட்படகெஞ்ச
|| என்றது. + நிருந்தாச், x உழையட்டி, + யாவிரி னுண்ணிதாத் தோன்று.

நான்காவது முல்லை ௩. ௭0௭

தோன்ற வீசித் தன் அழகிற்குக் திருக்கிராந (க) சுமையினையுடையனாய்
மெய்க்கட்புண்டனவன்றிக் கழுத்திடத்திலும் அழகையுடைய மகர்க்குழை
யாடுதலுண்டான அழகையுடையவன்; அதுவேயன்றி அல்குலர் தோளுஞ்
 சுமந்து இளைத்த துசப்புக் கண்ணெயெடுக்கலா மென்மைக்கேற்ப நுண்ணிதாய்
 *கண்ணாய்த் தோன்றுகிற்கும். ௭ - று.

௧௭ இடைதெரியா வேள ரிருவருந் தந்த

முடைவணப் பெல்லா மிவட்கீத்தார் கொல்லோ
புடையிடுவான் மற்கண்டர் காமன் (உ) முடையடும்
பாலொடு கோட்டம் புசின்

எ-து: தம்மில்வாறு || பெயர்விளங்கி அழகையுடையாராயி(ந) உருப்பசியும்
 திலோத்தமையும் தம்முடைய தம்முடைய அழகையெல்லாம் இவர்குக்
 கொடுத்தார் கொல்லோ? அது தெரிந்ததில்லை; + இவள் தெய்வத்திற்குப்
 பலியாகச்சமைய்க்கும் பாலோடே காமன் காயிலிலேசெல்லில் (ச) அக்காமனும்
 கொஞ்சமுக்கு தன்கையிற் புடையை மிகவும் உபோகவிவன். எ - று.

- க. "தந்தை யிலைசமடன்" என்புழி, சமடென்பது சமையென்னும்
பொருட்டுப்போலும்; "குழிசி பூகுசுமட்டரி" என்புழி இது சம்மா
டென்னும் பொருளில் வருகிறது.
- உ. "பான்மடை கொடுத்துப் பண்பிற் பெயர்வோ, ளாயர் முதுமகள்"
 (சீலப். கடு; க௭எ - க௭டி.) என்பதனாலும் ஆய்ச்சியர் தெய்வத்
தருள்பெறப் பலியாக அட்டபாலளித்தல் அறிய வாகும்.

௩. உருப்பசியும் திரிலாத்தமையும் அழகிய மகளிர்க்கு உவமை கூறும்படி யிகச் சிறந்த அழகுடையராய் விளங்கும் தேவதாசியர்; இவர்களுள் உருப்பசியாவாள் திருமாலின் கூருகிய நாராயணமுனிவர் வதரிகார ண்யத்துத் தவஞ் செய்வதை அழித்தற் பொருட்டுத் தேவேந்திரனால் விடுக்கப்பட்ட தேவதாசியர்கள் வெட்கியோடும்படி அம்முனிவரால் தமது தொடையில் உண்டாகப்பெற்றவனென்றும் ஊரு (தொடை) வில் தோன்றினமையால் அவளுக்கு ஊர்வசி யென்ற பெயர்வந்த தென்றும் சொல்லுவர். அப்பெயர் உருப்பசி யெனத்திரிந்து நின்றது திரிலாத்தமையாவாள் பி.மதேவரால் அழகுடையபொருளொவ்வொன் றினுமுள்ள சிறந்த அழகை எள்ளளவு எள்ளளவாக விடுத்துச்சேர்த்துப் படைக்கப் பெற்றவனென்ப. இப்பெயரே இப்பொருளை அறிவிக்கும்

௪. "சிலை வல்லான் போலஞ் செறிவினான்" கலி. (௧௪௩: ௩௪.) என்று சிறப்பிக்கப் படுதல் கருதி, காமனும் என உம்மை கொடுத்தார்.

புத்திபேதம் * க்ருயதொன்றுநிற்கும், † உடையவனப்பெல்லாமியங்கீர்த்தார், ‡ படை வியோன், || பேர்விளங்கி, + அயன், x போடுவன்.

எஃஅ கலித்தொகை ௧0௯.

காமன் மாயேன்மகதைவின் அவனும் அந்நிலத்திற்குத் தெய்வமாதல் "அவ்வகையிறவும்" (௧) என்றவழி வகை என்றதனாற் கொள்ளப்பட்டது. தெரியாஎன்பது *செய்தெனெச்சம். இருவர், திருமகளும் † பூமகளுமெனினு மாம். (௨) கண்டார் வினாவொடு சிவணிநின்ற அகை.

உக (௩) இவடான் இவடான் ‡ என்று நெஞ்சொடு வினயினான்.

வருந்தனோய் செய்திறப்பி னல்லான் மருந்தல்லன் யார்க்கு மணங்காதல் சான்றொன் றார்ப்பெண்டிர்

மாங்காய் || நறுங்காடி கூட்டுவேம் பாங்கு
 மெழுநின் (ச) ÷ கிளையொடு போகென்று தத்தங்
 கொழுநரைப் போகாமற் காத்து முழுநாளும்
 வாயி லடைப்ப வரும்

எ - து: அதுவேயுமன்றித் தன்னை கோக்கினவெல்லார்க்கும் வருத்த
 மாதல் அடைந்தவனென்று கருகினிவ்வூர்கனிற் பெண்டிரெல்லாரும் மோருக்கு
 மாறாக மாங்காயை நறிய x ஊறுகாயாகக் கூட்டி ஊறுகாக்கடவேம்; நீ எவ்விடத்
 தும் + போய் மோர்முதலியன விற்றுச்சிரியும் நின் சுற்றத்தாருடனே
 போவாயாக என்று கூறித் தம்முடைய கணவரைப் புறத்துப் போகாமற்
 காத்துக்கொண்டு இவ்வருங்காலையேயன்றி ஒருகாள்முழுதும் வாயிலே இடை

க. தொல் அகத். கு. கஅ. இவ்வுரைகாபர் தொல். அகத். ௫ - ஆம்
 குத்திரவுரையில் "படையிலொன்.....புகின்" என்னும் பகுதியை
 மேற்கோள் காட்டி இக்குறிப்பையும் எழுதியுள்ளார்.

உ. "படையிலொன்..... புகின்" என்னும் பகுதி கண்டிரென்பது
 அசைநிலையாய்வருதற்கு மேற்; தொல். எசச. கு. உக. 'கண்டிர்' தெய்.

ங. ஐஞ்சீரடிக்கிய சரிதகத்தான்வந்ததற்கு "இவடான், வருத்தநோய்.....
 .... வரும்" என்னும் பகுதி மேற்கோள். தொல். செய். கு. கருச. நச.

ச. "கிளையொடுங் காத்ததன் கொழுநன் மார்பே" குறுந். அ௦. என்னும்
 தொடர் இங்கே நோக்கற்பாலது.

டு. காடியென்பது ஊறுகாயென்னும் பொருளில் வருதலை, "காடி
 வைத்த கலனுடை மூக்கின்" என்பழி, 'புளியங்காய் நெல்லிக்காய்

'முதலியன ஊறுவிட்டு வைத்ததனைக் காடியென்றார்' என்று இவர்
 எழுதியிருக்கும் விளக்கத்தால் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * செய்ததெனெச்சம், + மூமகளுமாம் கண்டிர், † என்றது நெஞ்சொடு
 || கறுக்கடி கூட்டு, ÷ கிளையொடுங் போவென்று, x ஊறுகறியாகக்,
 + போயம்மோர்.

நான்காவது முல்லை கோ.

எடுக

யிட்க்கொண்டு நிற்கும்படியாக வாராநிற்கும்; இவள் தான் மனம்வருத்தும் படி நோயைச்செய்து போவதன்றி அச் கோய்தீர்க்கும் மருந்தல்லளெனச் சொல்லெதிர் பெறாஅன் சொல்லி யின்புற்றான். ஏ - று.

சுற்றத்தொடு போவென்றார், அவரோடு இவள் போங்காலத்து, தம் கணவற்குப்பின் ஈசேறல் இயையான தென்பது பற்றி,

இதனால், இவனுக்கு அசைவு பிறந்தது.

இது காமஞ்சாலாவிளமையோனென்னும்(க)சூத்திரத்து வினாவலபாங்கி னோரும் இங்கனக் கூறலா மென்றமைத்தாம்.

மருந்தல்லளென்றது, காமஞ்சாலா விளமையோனென்றது.

மோர்விற்கின்றமை கூற வினாவலபாங்கினளாயிற்று.

இஃது இவடானென ஐஞ்சீர் அடிக்ஈய சரிதகத்தான் இற்ற கலிவெண் பாட்டு. (க)

(கக0.) கடிக்கொ ளிருங்காப்பிற் புல்லினத் தாயர்

குடிதொறு நல்லாரை வேண்டுதி யெல்லா

விடுதேண் மருந்தோரின் வேட்கை தொடுதரத்

துன்னித்தந் தாங்கே நகைகுறித் தெம்மைத்

தினேத்தற் கெளியமாக் கண்டை யனைக்கெளியார்

வெண்ணெய்க்கு மன்ன னெனக்கொண்டா யொண்ணுதா

லாங்குநீ கூறி னனைத்தாக நீங்குக;

அ அச்சுததான் மாறி யசைவினற் போத்தந்து

கிச்சர் தடுமாறு மெல்லிய லாய்மகண்

மத்தம் பிணித்த கயிறுபோ ளின்னலஞ்

சுற்றிச் சுழலுமென் னெஞ்சு;

கஉ விடிந்த பொழுதினு மில்வயிற் போகாது

கொடுந்தொழுவி னுட்பட்ட கன்றிற்குச் சூழும்

கடுஞ்சூலா நாகுபோ ளிற்கண்டு நாளா

நடுங்களு ருற்றதென் னெஞ்சு;

கசு எவ்வ மிகுதா வெந்திறத் தெஞ்ஞா ன்று

க. தொல். அகத். கு. ௭௦.

(பிரதிபேதம்) * மருத்தல்லன். எ - று. மருத்தல்லனென்றது காமஞ்.....னென்ற...
மோரை விந்நித் தலைமகற.....ளாயிற்று. இது இவடானென வஞ்சிசீயேய்
...பாட்டு. †சேவலியையாமையான் என்பது.

எக௦

கலித்தொகை கக௦.

கைதோயன் மாத்திரை யல்லது செய்தி

யறியா தளித்தென் னுயிர் ;

௨௦ அன்னையோ, மன்றத்துக் கண்டாங்கே சான்றார் மகளிரை
யின்றி யமையேனென் றின்னவுஞ் சொல்லுவாய்
நின்றாய்நீ சென்றீ யெமர்காண்பர் நானையுங்
கன்றொடு சேறும் புலத்து.

இது வினைவலபாங்கினால் *வேண்ணெய் (க) நொடைத்துக் சென்ற
தலைவியைக்கண்டு வினைவலபாங்கிற்றலைவர் மெய்தீண்டித் தளது ஆற்ற
மையை அறிவித்துழி, அவள் ஈண்டுப் பிறாறிவர், நானைக்கன்றொடு
†சேறுமென இடங்கூறியது.

இதன் பொருள்.

கடிக்கொ ளிருங்(௨)காப்பிற்(௩)புல்லினத் தாயர்

குடிதொறு நல்லாரை வேண்டிதி யெல்லா

விடுதெண் மருந்தோநின்[†]வேட்கை தொடுதரத்

துன்னித்தந் தாங்கே நகைசுறித் தெய்மைமர்

தினைத்தற் கெளியமாக் கண்டை யனைக்கெளியாள்

||வேண்ணெய்ப்பக்கு மன்ன கொணக்கொண்டா -[†] யொண்ணுதா

லாங்குநீ கூறி னனைத்தாக நீங்குக

எ - து: ஏதா! வரைவுகொண்ட பெரிய குறுப்பிடத்தே இருக்கின்ற ஆட்டிடையருடைய குடிதோறமுள்ள மகளிரை விரும்பாநின்றாய்; = நினது காம வேட்கை ஏறிந்த தேளுக்குக் கடுப்பற + அப்பொழுதே இட்டு: தீர்க்கும் மருந்துபோல வேட்கைதோன்றியபொழுதே கூடத்தீர்க்க வேண்டிவதொன்றோ? அல்லவோ! நின்றோடு ஞாநகைசெய்தலைக் குறித்து நீ என் மெய்யைத் தீண்டெதற்கு யாம் நினை அணைந்து மெய்யைத் தந்த + அப்பொழுதே, எம்மைப் புணர்ச்சிக்கும் x எளியமாக நீ மனத்தாலேகண்டாய்; அங்கனம் கண்டது, மோரை வேண்டினார்க்குச் சிறிது மோரைவார்த்து எளியளானவனொருத்தி வெண்ணெயை வேண்டினார்க்கு**வெண்ணெயைஇட்டு எளியளா

க. நொடைக்கு - விற்பதற்கு. இது நொடுவென்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்த தொழிற் பெயர்.

உ. காப்பினென்றும் படிக்கலாம்.

ங. "புல்லினத்தாயர்" (கலீ. க௦௩: ௪௭.) என்பது மதன்குறிப்பும்பார்க்க.

புரட்சிபேதம்) * வெண்ணை, + சென்றுமென், † வாழ்க்கைதொடிதா, || வெண்ணைக்கும் + ஒன்றுதலாங்கு, = நின்காமவாட்கை, + இப்பொழுதே, x எளியமாதளி. ** வெண்ணெயை.

நான்காவது முல்லை க0.

எக்க

யிருப்பள் என்று நெஞ்சாலே * கருதினாற்போலே இருந்ததென்றான்; அது கேட்ட தலைவன் ஒள்ளிய றதலினைபுடையாய்! அங்கனம் நீ கூட்டத்தை மறத்துக் கூறுவையாயின், அக்கூட்டம் இல்லையாவதாக இனி நினை விட்டு நீங்குக என்றான். எ - து.

அ அச்சத்தான் மாறி யசைவினாற் போத்தந்து

|ரிச்சந் தடுமாறு மெல்லிய லாய்மகண்

(க)மத்தம் பிணித்த கயிறுபோ னின்னலஞ்

சுற்றிச் சுழலுமென் னெஞ்சு

எ - து: மெல்லிய இயல்பினையுடைய ஆய்ச்சாநியிற் பிறந்த மகள்! மத்தைச் † சுற்றிய கயிறுபோல ‡ நின் னுடைய நலத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டு சுழன்றுதிரிகின்ற என்னுடைய நெஞ்சு நீ கூறிய கூற்றினால் தனக்கு உண்டா

புது அச்சத்தினாலே நின்னிடத்துரின்று மீண்டு தான் நிலைபெறமாட்டாது
பின்னரும் அரைசகின்ற அரைவாலே என்னிடத்தினின்றும் புறப்பட்டு
நாடோறும் மீளத் தடுமாறாதீர்கும் என்றான். எ - று.

கஉ விடிந்த பொழுதுகூனு மிவ்வயிற் போகாது

(உ)கொடுந்தொழுவி னுட்பட்ட கன்றிற்குச் சூழும்

(ஊ)கடுஞ்சூலா நா.குடோ கிற்கண்டு நாளு

|| கடுங்களு ருற்றதெவ் தெஞ்சு

க. (அ) “மத்தம் புல்லிய கயிற்றின் மற்றவா, ரத்த லைவிடினித்த லைவிடார்” சீவக. சஉ௩. (ஆ) “போயொருகான் மீளும் புகுந்தொருகான்” மீண்டேகு. மாயர் கொணர்ந்த வடுபாலின்—ரேயல், கடைவார்தன் கைபோலு மாயிற்றே காலன், வடிவாய வேலான் மனம்” நள. கலி தொடர். ௧௦௩.

உ. “கோக்கிநின் றுள்சிறைப் பட்டகன், காவர்கள் திற்புனிற் றுவன கார்மயிற் சாயலே” சீவக. ௧௧௩௩. (ஆ) “தன்று தடையுண் டெதி ரழைக்கக் கதறிக் கனைக்குப் புனிற்றப்போல்” பெரிய.கழறிற். ௧௩௫. (இ) “கன்று பிடியுடக் தீரகுறு. தாயைப்போல” கம்ப. பிணவீட்டு. ௩௬. (ஈ) “கன்றொழி புனிற்ற வெண்ணக் கதறினர்” கந்த. பாளு. ௨௦௫. (உ) “அன்தகாவீன்ற, என் தொஞ் வினைத்தினைத்து மறகாநின்ற கபிலையைப்போலென் பட்டான்” வில்லி. பதினேழாம்போர். ௨௩௭. என்பவையும் (ஊ) இத்தாற்பக்கம் சஅ௫: ௨-வது குறிப்பில் இவ்விடத்திற்குப் பொருத்துவனவும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

௩. கடுஞ்சூல் என்பது (அ) “கடுஞ்சூன் மந்தி” பெரும். ௩௧௫. (ஆ) “பிடிக்குற்ற, கடுஞ்சூல் வயாவிற்று” கலி. ௪௦: ௨௬-௨௭. (இ) “கடுஞ்

(பிரதிபேதம்) * கடுகிஞ்சூலே, † சழற்றிய. ‡ நின்னலஞ்சூழ்த், || கடுகஞ்சூரிட்டதென்.

எ - து: என்று, பின்னும் முத்தூல்கொண்ட பசு, இல்லிடத்தினின்றும்
 *தாரிய இடத்தில் இடப்படாத வளைந்த தொழுவினுள்ளே கட்டிவைத்த தன்
 கன்றிற்குப் பொழுது விடிந்த காலத்திலும் மேயப்போகாது சூழ்த்துகிரியும்;
 அந்நாகு போலே நின்னைக் கண்டு என்னெஞ்சு நாடோறும் (க) நடுங்குகின்ற
 வருத்தத்தை உற்றதுகாணென்றான். எ - று.

(உ)நாகு, சண்டு இளமை.

கசு எவ்வ மிகுதர வெந்திறத் தெஞ்ஞான்று

(ஈ) நெய்கடை பாலிற் பயன்பாது மின்றாகித்

கைதோயன் மாத்திரை யல்லது செய்தி

யறியா தளித்தென் னுயிர்

எ - து: என்று பின்னரும் என்னிடத்து, எந்நாளும் வருத்தம் மிகுகையி
 னாலே அளித்தக்க என்றுடைய உயிர் மருந்தைபிட்டு செய்கையக் கடைத்த
 வாங்கின பாலிடத்து துகர்வார்க்குச் சிறிதும் || பயன்படுதவில்லையாய் அவர்
 கைசென்று தோய்ந்து விடுகின்ற அளவாய்விட்டது; அதுவும் ஒழிய மேல்
 தான் செய்வதோர் செயலையும் அறியாதென்றான். எ - று.

என்றதனால், நீ என் உயிரிடத்துள்ள நன்மையை ஒருவழியாலே வாங்கித்
 கொண்டு விட்டாயென்றும் அது பின்னர் நீ பயன் கொள்ளுகாலத்து
 நினைக்கு ஓர் இன்பம் + தருதல் ஆற்றாதென்றால் கூறினாயிற்று.

குன் மடப்பிடி" அகம். எது: சு. என விலங்குகட்கும், (ஈ) "கடுஞ்
 குன் மகளிர்" மது. சு஠க; (உ) "கடுஞ்சூற் சிறுவன்" (ஊ) "கடுஞ்
 குன் மகளே" ஐங். ஈ஠க, ஈஅக; (எ) "கடுஞ்சூன் மகளிர்" மணி.
 எ: அஉ. என மக்கட்கும் கூர்ப்படு தலுமன்றி. (ஏ) "கடுஞ்சூல் முண்
 டகம் கதிர்மணி கழாஅலவும்" சிறுபாண. கசஅ. என ஓர் அறிவுயிர்க்குள்
கூறப்படுகிறது.

க. "நடுங்குநர் - நடுங்குதற்கு எதுவாய அநர்" கலி. ஠க: கஅ; குறள்.
 சு஠க. உரைபார்க்க.

உ. நாகு, ஈண்டு இளமையென்றது: நாகென்பதனை, (தொல். மர. கு. ௩.) பெண்பாற் பெயராகக் கொள்ளாது (தொல். மர. கு. ௨௬.) இளமைப் பெயராகக்கொண்டு இளமையையுடைய கன்றென்று பொருள்கொள்ளவேண்டுமென்று கருதிப்போலும்; இஃது இப்பொருளில் வருவது, "கல்லாவின் சன்றாயி னாகும் விலபெறுஉம்" (நாலடி. ௧௧௫.) என்பதனாலும் அறியலாகும்.

௩. பாலைக் காய்ச்சாமலே இயந்திரத்தினுதவியால் அதிலுள்ள வெண்ணெயை யெடுத்தவிட்டு, சென்னை முகவிய இடங்களில் விற்கும் பால் உண்பவர்க்குப் பயன்படாமையென இதே அறிதற்பாலது.

(பிரதிபேதம்) * தூரிய இடப்படாத. † பிள்ளரும், ‡ ஈந்தாளும். || பயன்படுதலில்லையாய வாசைசென்ற, † தருமாதலாற்றுகின்றதும்.

நான்காவது முல்லை கக. எக்.௩.

௨௦ (க) அன்னையோ, மன்றத்துக் *கண்டாங்கே சான்றார் மகளிரை
 †பின்றி யமையெனென் றின்னவுஞ் சொல்லுவாய்
 நின்றாய்நீ சென்றீ யெமர் காண்பர் ‡நானாயுந்
 கன்றொடு சேறும் புலத்து

ஏ - து: அதுகேட்டவன், நீ அத்தன்மையை யுடையயோ என அருள் செய்து, பலருக் திரிசின்ற மன்றத்திலே எதிர்ப்பட்ட அப்பொழுதெரிண்ணைப் போலன்றி அமைதியை யுடையோர் மகளிரை இவ்விடத்துப் புணர்ச்சியின்றாயின் உயர்வாழேனென்ற நின்றாய்; இவ்விடத்து நின்றால் எம் முடையசுற்றத்தார் காண்பர்; இனிஇன்றேயன்றி நானாயும் புலத்திலே கன்றுமேய்க்கற்குப் போவோம்; அண்டு வந்து இக்கண்மையன || உற்றவை மேற் சொல்லுவாய்; நீதான்இனி ஈண்டு நீல்வாழற்போவென இடங்கடறினான்.எ-று.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சிவேட்கை பிறத்தது.

இது கெடுவெண்பாட்டும் xபின்னர் மூன்றுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் சுரிதகமும் பெற்ற அகப்புறக் கலிவெண்பாட்டு. (௧௦)

(ககக.) (உ) தீம்பால் கறந்த கலமாற்றிக் (ஈ) கன்றெல்லார்
தாம்பிற் பிணித்து மனைநீ இ யாய்தந்த

க. பழிதீர் முறுவல் சிறிதே தோற்றலென்பதற்கு, (அ) “அன்னையோ...
.....புலத்து” என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டி, இதனுள்
‘அன்னையோ’ என்பது நகையொடு கூடிய சொல் என்பர் இளம்
பூரணர்; தொல். களவி. சூ. ௨௦. (ஆ) வறிது நகை தோற்றற்கு
“அன்னையோ.....சொல்லுவாய்” என்னும் பகுதியை மேற்கோள்
காட்டுவர் நான்கவிராசசம்பியும்; நாற்கவி. சூ. ௧௨௭.

௨. (அ) “ஆயர் வேட்டுவர்” என்னும் (தொல். அகத். ௨௧.) சூத்திர
வுரையில், ‘ஆயர் வேட்டுவரென்னும் இரண்டு பெயரே எடுத்த ஒதினா
ரேனும் ஒன்றெனமுடித்தலான் அந்நிலங்கட்குரிய எனப்பெயர்க
ளான் வருவனவுக் கொள்’ என்றாகுறி, அதற்கு இச்செய்யுளை மேற்
கோள் காட்டினர் நச்சினூர்க்கினியர்; (ஆ) இதனைத் தலைமுதல்
உள்ளப் புணர்ச்சியின் உரிமையுண்டிருந்தவாற்றிற்கும் வரைந்தெய்தத்
கூறலுற்ற வாற்றிற்கும் (தொல். களவி. சூ. ௮.) (இ) * பிறதனையான்
(* இயற்றனையான் என்றும் பிரதிபேதம்) வந்த கவிவெண்பாட்டுக்கும்
(தொல். செய். சூ. ௧௪௧. ‘ஒருபொருள்’) மேற்கோள் காட்டினர்
இளம்பூரணர். (ஈ) இந்நூற்பக்கம் எக: ௧-ஆம் குறிப்பும்பார்க்க.

௩. (அ) “சிறுதாம்பு தொடுத்த பசுவீக்கன்றின்” முல்லைப்பாட்டி, ௧௨.
(ஆ) “தன்று தாம்பரிந்து” சீவக. ௪௨௨.

(பிரதிபேதம்) * கண்டாங்குச் சான்றர், † அன்றியமையலென். ‡ கான்பெய் கன்றெடு,
|| உற்றமே. x பின்னிரண்டுணென்பாட்டும், பின்னிரண்டுணென்பாட்டும்.

90

எகச

கலித்தொகை ககக.

(க) பூங்கரை நீலம் * புடைதாழ மெய்யசைஇப் (உ) பாங்கரு

முல்லையுச் † தாய (ஈ) பாட்டங்காற் றோழிநம்

இ (ச) புல்லினத் தாயர் மகளிரோ டெல்லா

மொருங்கு விளைபாட வவ்வழி வந்த

(ஈ) குருந்தம்பூக் கண்ணிப் பொதுவன்மற் றென்னை

முற்றிழை யேள் மடநல்லாய் நீயாடுஞ்

சிற்தில் புணிகோ சிற்தென்றா நெல்லாரீ

க0 பெற்றேய்யா மென்று பிறர்செய்த வில்லி ரூப்பாய்

கற்ற திலைமன்ற கானென்றேன் ||முற்றிழாய்

(அ)தாதுகுழ் ÷ கூந்தற் றகைபெறத் தைஇய

கோதை புணிகோ நினக்கென்றா நெல்லாரீ

|யேதிலார் தந்தபூக் × கொள்வாய் நுனிமிகப்

கரு பேதையை மன்ற பெரிதென்றேன் + மாதரா

யைய (எ)பிதிர்ந்த (அ)சுணங்கணி மென்முலைமேற்

றெய்யி லெழுதுகோ மற்றென்றான் யாம்பிறர்

க. "பூக்கரை நீலத் தழீஇ" கலி. ககடு. கச.

உ. 'பாங்கரும்' என்பதை நான்காமடியின முகந்தீராகக்கொண்டு அதனை ஐஞ்சீரடியாக்கலுமாக.

ங. "பாங்கரும் பாட்டங்காற் கன்றொடு செல்வேம்" கலி, ககஈ. க.

ச. இந்துர்ப்பக்கம் சுஅள: க-ஆறு குறிப்புப்பாக்க.

டு. (அ) "குருந்தவ கண்ணிக் கோவலர்" ஐங். சகக. (ஆ) "குருந்தலை வான் படலை குடிசு சுரும்பார்ப்ப, வாயன் புகுதரும் போழ்தினான்" ஐந் - எழு. உஅ. (இ) "குருந்தமென் கண்ணி குடுங் கோவலர் கொழுந்த" பாகவதம். (க0) வேய்வகுழலிசைத்த. கக.

சு. "தாதுகுழ் கூந்தல்" என்பதனொடு, (அ) "கொய்பூர், தாதுகொண்டனகத் தப்பி" சீவக. உகசஅ; (ஆ) "போதுகொண்டணியிற் பொறுக்க லாற்றாத், தாதுகொண்டிருந்த தாழிருவ கூந்தலர்" பெருங். (ச) சக: கச0 - கசக. என்பவை ஒப்புநோக்கற்பாலன.

ஏ. (அ) "சுணங்கு பிதிர்ந்து... ..வெம்முலை" சீறுபாண். உச - உச. (ஆ) "பிதிரு முலைமேற் சுணங்கு" தீணமொழி. உஅ. (இ) "பிதிர் சுணங்கணி வெம்முலை" நாடந். வேற்றரு. க.

அ. “சனங்கணி வனமுலை” நற் க: சு; கலி: சு: க.
 (பிரதிபேதம்) * புடைத்தாழ, † தாயப்பாட்டங்கால், ‡ முற்றிழையொணமட, முற்றிழை
 யோமட || முற்றிய, + கூத்தகை, x கொள்வானி, + ஆயிழாய்.

நான்காவது முல்லை கக.

எகடு

*செய்புற நோக்கி யிருத்துமோ நீபெரிது
 மையலை மாதோ † விடுகென்றேன் றையலாய்

உ௦ சொல்லிய வாறெல்லா மாறுமா நியான் பெயர்ப்ப
வல்லாந்தான் போலப் பெயர்ந்தா ன்வனைநீ
 யாயர் மகளி (க)ரியல்புரைத் (உ)தெந்தையும்
 (நு)யாயு மறிய வுரைத்தீயின் யானுற்ற
 நோயுக் களைஞவை மன்.

இது தலைவி ஆயுத்தீடைத் தலைவனைக் கண்டவாறும் அவனைக்கூறி
 யளவும்கூறி, தோழியைத் தலைவனை வரைவுகடாவி யாய்க்கீத அறத்தோடு
 நிற்கவேண்டுமென்றது.

இதன் பொருள்.

தோழி! இனிய பாலிச் சறந்த கலங்களை அவ்விடத்து நின்றும்
எடுத்துவைத்துக் கன்றகையெல்லாந் தாம்பாற் கட்டி மனைக்கண்ணே
சிறுத்திக் தாய்தந்த பூத்தொழிலினையுங்கரையினையுமுடைய நீலத்தையுடைய
ஆடை பக்கத்தே தாழாநிற்க மெய்யை அசைத்துப் (ச) பாங்கர்க்கொடியும்
முல்லைக்கொடியும்பரந்த (ந)முற்றாட்டாகிய தோட்டத்திடத்தே நம்முடைய
ஆட்டினத்தையுடைய ஆயர்மகளிரோடே(சு)மற்றை இருகூற்றில் ஆயர்மகளி
ரெல்லாருஞ் சே. வினையாடாநிற்ப அவ்விடத்தேவந்த குருந்தம்பூவாற் செய்த
கண்ணியையுடைய பொதுவன் || பின்னை என்னைநோக்கிச் சூழ்ந்த அணிகலங்
களையும் — அழகினையும் மடப்பத்தையுமுடைய கல்லாய்! நீ இழைத்து வினை
யாடுஞ் சிற்றிலை யானுஞ் சிறிது புனைவேனோ என்றான்; யான் அதற்கு ஏடா!

க. 'இயல்' என்பது 'இலக்கணம்' என்னும் பொருளில் வருதல் பெரு வழக்கு. 'இயல்பு' என்பதும் அப்பொருளில் வருதலை (அ) "அந்நான்கே மொழிபுணரியல்பே" (ஆ) "இயல்புற காடின்" என்னும் தோல்காப்பியப்பகுதிகட்கு இவ்வொழுதியிருக்கும் உரையானுமறிக.

உ. "எந்தையும்.....மன்" என்பது குரவரை வரைவெதிர் கொள்ளு வித்தற்கு மேற்கோள்; நாற்கவி. கு. ககச.

ஈ. "வாவி யுறையு மடவனமே யென்னுடைய, ஆவி யுவந்தளித்தா யாதி யால் - காவினிடைக், தேர்வேந்தற் கென்னிலைமை சென்றுரைத்தி" நள. சுயம்வர. ௫⁰.

ஈ. இந்நூற்பக்கம் சுரு.அ: ௫-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ஊ. முற்றாடி - ஸர்வமானியம்.

ஈ. முற்றை இருகூறு - பசுவினம், எருமையினம்.

(பிரதிபேதம்) * செய்வற. † விடுவென்றேன். ‡ ஆயமகளிர், || பிள்ளையெண்ணி. + அழகியமுடையமடப்பந்தையுடைய ஈல்லாளே.

எகுகி கலித்தொகை கக்க.

வரைந்துகொண்டு எமக்கு ஒரில்லை அமைத்தலறியாயாய்த் தன் சுற்றத்தார் எடுத்த இல்லிலே இவளிருக்க யாம்பெற்றேமென்று நினைத்திருக்குமவன் நீ; ஆதலால், உறுதியாக நீ உலகியலிற்கற்றதொன்றும் இல்லைக்காணென்றேன்; *அதன்பின்புமுற்றிழாய்! கட்டினமாலையை நினக்குத் தாதுருழந்தகூந்தலிலே அழகு பெறப் புனைவேளை என்றான்; யான் †அதற்கு ஏடா! ‡ வரைந்து கொண்டு, விடாமற் கோதை புனைதல் அறியாயாய், (க)எஞ் சுற்றத்தார் மிகக் கொண்டுவந்து குட்டின பூவை மிகப் பூவென்றுகொள்ளுமவன் நீ; ‡ஆதலால் உலகில் உறுதியாகப் பெரிதும் பேதை+தன்மையையுடையை என்றேன்;

அதன்பின்பு || மாதராய்! வியக்க^௨ தகக சிதறின சுணங்கு அணிந்த மெல்லிய
 (௨)முலைமேலே தொய்யில்எழுதுக குழம்பால் எழுதுவேனோ என்றன்; யான்
 அதற்கு நீ வரைந்துகொண்டு வெளிபாக எழுதுதல் நீன் மனத்து இல்லை, யாம்
 ஈப்பொழுதும் (௩) என்சற்றத்தார் கோலஞ்செய்து எழுதுங்காலம் பார்த்
 + திருப்பேமோ? இனி இங்ஙனம் இருத்தலாற்றேம், ∴ இங்ஙனங்கூறுதலின்
 நீ பெரிதும் மயக்கத்தையுடைய, இங்ஙனம் x அன்புள்ளார்போலக் கூறு
 சின்றுய், அவற்றைத்தவிர் என்று கூறினேன்; தையலாய்! அவற்றின்
 பின்னர் அவன் சொன்ன நெறிகொல்லாவற்றையும் + இங்ஙனம் மாறாய்
மாறாய் யான் மறுக்க, = இனிக்குளவு நீ குழா தென்று(ச) ** அலமந்தான்
போலே மீண்டு போயினான்; அவனை ஆயர்மகனிரை + வரைந்துகொள்ளும்
இலக்கணத்தை அறிவித்து, பின்னர் என்றுடைய தகதையும் (ந) யாயும்
இக்கணவொழுக்கம் அறியுமபடி அரத்தொடு ++ நிலைவகையால் உரைப்பை

- க. "பண்ணித்தமர்தந் தொருபுறம் தைஇய, கண்ண" கலி. ௧௦௧: ௬-௧௦.
 உ. "இளமுலைமேற், ரெய்யி வெழுதவும் வல்லன்" கலி. ௧௪௩: ௩௨-௩௩.
 ன. "என்றோணமேற், கரும்பெழுது தொய்யிற்கு" (கலி. ௬௩: ௬ - ௭.)
என்பதனுரையால் மகனிரைக்கு அவாகணவரேயன்றிச சுற்றத்தாரும்

கோலஞ்செய்தலுண்டென்பது அறியலாகும்.

௪. அலமருதல் - சமுலுதல்; என்றது, மனமயங்குதலை. இப்பொருளில்
அல்லாத்தவென்னுஞ்சொல் வருதலை, (அ) "அலவந்தா ரலவுற"
 (கலி. ௨௧: ௨) (ஆ) "அல்லாத தவணடுங்க" (இ) "அலவந்தகன்
 கோயி வாழ்கடல்போ லாயிற்றே" (ஈ) "அலறி யல்லாப்ப போன்
 ருரே" (ஊ. ௨௧௬௩, ௨௧௬௪, ௨௧௬௬) என்பவற்றின் உரையாலும்
 அறிக. (உ) "அல்லாப்புற மஞ்சின்ன" (ஊ. ௩௦௧௭) என்பழி,
அல்லாப்பென்பதற்கு, வருத்தமென்னுட்பொருளும் காணப்படுகிறது.

௫. யாய் - என் தாய். (அ) "யாயு ஞாயும் யாரா கியரோ" குறுந். ௪௦.
 (ஆ) "யாயேகண்ண னுக கடுக்காதலனே" அகம். ௧௨: ௧; (இ) "நீனின்ற

பிரதிபேதம் * அதன்பின்பு கட்டினமாதையை கிணக்கு முற்றினதாத, † அதற்குயரைத்து,
 ‡ துதலாறுறுசியாக, || ஆய்மாய், ÷ இருப்போமோ. ∴ அங்கனம், x அன்
 புள்ளாரைப்போல, + இங்கனமாறாயன். = இக்களவு, ** அலமந்தான்.
 † வந்துகொள்ளும், ‡ ‡ நிலைவகையாயுரைப்பையாயின்.

யின், அவன் உற்ற நோயன்றி யான் உற்ற நோயையும் மிகப்போக்குவை ;
தனைக் குறிக்கொள் என்றான். எ - று.

இதனால், தலைவிக்கு அசைவு பிறந்தது.

இது (க)பன்னிரடியின் இகந்து தனையும் விரவி ஐஞ்சீரடியும்வந்து ஒரு
பாருணுதலாது வந்த கவிவெண்பாட்டி. (கக)

கஉ.) யாரிவ நென்னை விலக்குவா னீருளர்

பூந்தா மரைப்போது தந்த விரவுத்தார்க்

கல்லாப் பொதுவனை நீமாறு நின்னெடு

சொல்லலோம் பென்ற ரெமர் ;

ரு எல்லா, கடாஅய கண்ணாற் கலைஇயநோய் செய்யு

நடாஅக் கரும்பமன்ற தோளாரைக் காணின்

விடாஅலோம் பென்ற ரெமர் ;

அ கடாஅயார், நல்லாரைக் காணின் விலக்கி நயந்தவர்

பல்லித முண்கண்ணுந் தோளும் புகழ்பாட

நல்லது கற்பித்தார் மன்ற நுமர்பெரிதும்

வல்ல ரெமர்கட் செயல் ;

உ ஒஓ, வழங்காப் பொழுதுநீ கன்றுமேய்ப் பாய்போல்

வழங்க லறிவா ருரையாரே லெம்மை

யிகழ்ந்தாரே யன்றோ வெமர் ;

ஓக்கு, மறிவல்யா நெல்லா னிடு ;

க விடேன்யா, நென்னீ குறித்த திருக்கூந்தா

னின்னையென் முன்னின்று

சொல்லலோம் பென்றமை யன்றி யவனை நீ

புல்லலோம் பென்ற துடையரோ மெல்ல

படிவத்தா னெடியோனை முதற்பயந்த, தாயென்று முதுமறை பரவி
 னும், யாயென் ஈல்ல தியாந்துணர் யலமே" (தொல். செய். கு. ௧௪௧.
 பேர். உரை.மேற்கோள்) என்பவையும் இது தன்மையொட்டுத்தபெய
 ரென்று கல்லாடரும் தன்மையொடொட்டிய பெயரென்று நச்சினாக
 கினியரும் எழுதியிருப்பவையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௧. பன்னிரண்டடியின் இகந்த ஒரு பொருணுதலாதுவரும் கலிவெண்
 பாட்டுக்கு இச்செய்யுள்மேற்கோள்; தொல். செய். கு. ௧௪௩. பேர். ௧௪.

௭௧௮

கலித்தொகை ௧௧௨.

௨௦ முயங்குநின் முள்ளெயி றுண்கு மெவன்கொலோ
 மாயப் பொதுவ னுரைத்த ஷரையெல்லாம்
 வாயாவ தாயிற் றலைப்பட்டாம் பெய்யாயிற்
 சாயலின் மார்பிற் கமழ்தார் குழைத்தநின்
 னையித முண்கண் பசப்பத் தடமென்றோள்
 சாயினு மேள ருடைத்து.

இது வினைவலபாங்கிற் றலைவியை ஆற்றிடைக் கண்டு வினைவலபாங்
 கிற்றலைவன் விலக்கி நகையாய் இருவருந் சிலமொழி கூறியவழி அவள்
 கூட்டத்திற் று உடம்பட்டது. இது (க)கைக்கிளை.

இதன் பொருள்.

(உ)யாரிவ னென்னை விலக்குவா ஃனீ(நு)ருளர்
 பூந்தா மரைப்போது தந்த விரவுத்தார்க்

(ச)கல்லாப் பொதுவனை நீமாறு நின்னொடு
 சொல்லலோம் பென்றா ரெமர்

எ - து: என்னை விலக்குவானாகிய இவன் எமக்கு என்ன உறவுடைய
 என(நு)முன்னிலைப்புறமொழியாகப் புலந்துகறி, பின்னர் அவனைநோக்கி
 நீரிலே, அசைகின்ற பொலிவையுடைய தாமரையினது பூவை எமக்கு வினை

க. (அ) “கல்லாப் பொதுவினை நீமாறு” எனப்பொதுவியர் கூறலும் “கடாஅக் கரும்பமன்ற தோளாரைக் காணின், விடாஅலோம் பென்ற ரெமர்” எனப் பொதுவர் கூறலும் மிக்க காமத்து மிடலாகிய பெருந் திணை யாதலின் முல்லையுட் கோத்தாரென (தொல். அகத். கு. கந.) உரையில் இவரே வேறு திணையாக எழுதியிருப்பது இங்கே ஆராயத் தக்கது.

உ. தலைவன் சொல்லெதிர் தலைவி உடம்பாடிருப்பவும், இசைவில்லா தாரைப்போல அல்ல கூற்றுக் கூறுதற்கு, ‘யாரிவ னென்னை..... ரெமர்’ என்பதனை மேற்கோள் காட்டி, ‘எவன்கொலோ..... ஏளருடைத்து’ என உடம்பாடு கூறினாளாதலின், முற்கூறியது அல்ல கூற்றாயிற்று என்பர் இளம்பூரணர்; தொல். களவி. கு. கக.

ங. உளர்தல் - அசைதல்.

ச. “கல்லாக் கோவலர்” (ஐங். ௩௦௪) என்பது இங்கு ஒப்புநோக்கம் பாலது.

சி. ‘யாரை நீ யென்னை விலக்குவாய்’ என்றது “யாரிவனென்னை விலக்கு வான்” என்றது முன்னிலையிற் புறமாக மொழிந்தது.

(பிரதிபேதம்) * நீளுபூந்தாமரை. † புலாந்தை. ‡ அசைக்கின்ற பூவையுடையதாமரை.

நான்காவது முல்லை கஉ.

எகக்

ரிடத் தந்த, (க)பலமலர் விரவுதலையுடைத்தாகிய தாரிணையுடைய, * நினது ரதித்தன்மை கல்வாதபடி இயல்பாகப்பட்ட இடையனார் தன்மையை டைய; இவ்வொழுக்கம் அறிந்தாரைப்போல எம்முடைய சுற்றத்தார் ன்னோடு சிலசொல்லுதலைப் பாதுகாத்துக்கொள் என்றார்; ஆதலால் நீ ண்டி நில்லாது போ என்றான். * எ - று.

“எந்நில மருங்கிற் ற்பூவும்” (உ)என்பதனால், தாமரை கூறினார்.

சி எல்லா, கடாஅய (௩)கண்ணை கலைஇயனோய் செய்யு நடாஅக் (சி)கரும்பமன்ற தோளாரைக் காணின் விடாஅலோம் பென்ற ரெமர்

எ - து: அதுகேட்டவன் எவ்! வேட்கை செலுத்தின கண்ணிலே
 னத்தைக் கலக்கின காமநோயை உண்டாக்கும் எழுதுகரும்பு நெருங்கின
 தாளிணையுடைய மகளிரைக் கண்டாயயிற் போகவிடாதே கொள்; அவர்
 செய்த நோயை அவரைக் கொண்டே பரிசுரித்துக்கொள்ளென்று கூறினர்
 ம்முடைய சுற்றத்தார் என்றான். எ - து.

அ கடாஅயார், நல்லாரைக் காணின் விலக்கி நயந்தவர்
பல்லித முண்கண்ணுந் தோளும் புகழ்பாட
நல்லது கற்பித்தார் மீற நாமர்பெரிதும்
வல்ல ரெமர்கட் செயல

எ - து: அதுகேட்டவன் அங்நனம் பரிசுரித்துக்கொள்ளென்று கூறி
 ரவர்கள் அதுவேயன்றி நல்ல மகளிரைக் கண்டாயயிற் போகாமல் தடுத்து
 யிரும்பி அவருடைய (ந) பல பூக்களையும் போலுங் கண்ணையும் புகழப்படு

க. (அ) "பிடவமுங் .....கோடலும்.....காயாவும் பிறவு, மணிகொள
 மலேந்த கண்ணியர்" (ஆ) "மெல்லினர்க் கொன்றையு மென்மலர்க்

காயாவும், புல்லிலை வெட்சியும் பிடவந் தளவுங், குல்லையுங் குருந்துங்
கோடலும் பாங்கருங், கல்லவுங் கடத்தவுங் கமழ்கண்ணி மலேந்தனர்"
 கலி. ௧௦௧: ௨ - ௬; ௧௦௩: ௧ - ௪ என்பவையும் இந்நூற்பக்கம் ௬௩௮:
 ௨-ஆம் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

௨. தோல். அகத். கு. ௧௧.

௩. இந்நூற்பக்கம் ௭௦௬: ௩-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

௪. "தோண்மேற், கரும்பெழுது தொய்யிற்கு" கலி. ௬௩. ௭ - ௮ என்ப
 தும் அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ஈ. பல பூக்களென்பதற்கு, மகளிர் கண்ணுக்கு உவமையாகக் கூறப்படு
செந்தாமரை, குவளை, கருசெய்தல், கருவிளை, நகுமுதலியறலர்களென்று

பிரதிபேதம்) * சாசித்தன்மையைக்கல்லாதவடிவியல்பாக. † பூவும்புள்ளும்.

தோனையும் பாடும்படியாக கல்லதொரு தொழில் கற்பித்தார்; அவர்தாம் அறுதியாக; எம்முடைய சுற்றத்தாரிடத்து அவர் வரைவுகோத்தற்குச் செய்யுஞ் செயலை நம்முடைய சுற்றத்தார் பெரிதும் வல்லராபிருந்தாரென்றான். எ - று.

*இஃது, இகழ்ச்சி.

கஉ ஒஹ, (4) வழங்காய் பொழுது கன்றுமேய்ப் பாய்ப்பால்
வழங்க லறிவா ருரைபாரே டிலெண்ணை
யிகழ்ந்தாரே யன்றே வெயர்

எ - து: அதுகேட்டவன் கன் மனத்தே ஓர்! என வியந்து, பின்னர்
வெயில்வெம்மையால் ஒருவரும் வழங்காக உச்சிக்காலத்தே நீ கன்றுமேய்ப்
பாய்ப்பால் பிறர்க்கு கோயைச்செய்து திரிகின்றதன்மையை அறிந்திருக்
கின்றவர்கள் இப்படிக்க திரிகின்றனென்று எனக்கு உரையா திருப்பாராயில் எம்
முடைய சுற்றத்தார் எம்மை இகழ்ந்தாரேயல்லவோ என்றான். எ - று.

கநி ஒக்கு, மறிவல்பா நெல்லா விடு

எ - து: அதுகேட்டவன் கூறியது ஒக்கும்; எடா! இது பொய்
யென்றுயான் அறியவேண்டா; இக்கூற்றைக் கைவிடென்றான். எ - று.

கக விடேன்யா, நென்னீ குறித்த திருங்கூந்தா
னின்னையென் முன்னின்று
சொல்லலோம் பென்றமை யன்றி யவனை
புல்லலோம் பென்ற துடையரோ மெல்ல
உ0 || முயங்குநின் முன்னெயி றுண்கு மெவன்கொலோ
மாய்ப் பொதுவ னுரைத்த வுரைபெல்லாம்

கொள்ளலாம். இவ்வுரைபாசிரியர் இதழென்பதைச் சீனையாகு பெயராகிப் பல்லிதழென்பதற்கு, பல புவென்று பொருள் கூறினர். இதற்கே பலவாகிய இதழினைபுடையதென்று அன்மொழித் தொகையாகிப் புவென்று பொருள் கூறவாருமுள். 'பல்லித முண்கண்' என்னுந்தொடர்மொழி, (நந். உசு: கக; துயந். ஓ; ஐங். கஊ, ககூ, ககூ, ககூ, சஎக; கலி. சஓ: கக, கஊ: கஊ) பலவிடங்களிலும் வருதல்காண்க.

க. வினைவல பாங்கின ளாய தலைவியை நோக்கித் தலைவன் கூறியதற்கு, "வழங்காப் பொழுதநீ.....வெமர்" என்பது மேற்கோள்; 'தொல். அகத். கு. உக. நச'.

(பிரதிபேதம்) * உதகூட்டி. † என்னை. ‡ மேய்ப்பாரைப்போலே. || முயங்கிநின் முன்னெயிறுமெயன்.

நான்காவது முல்லை கஉ. எஉக

வாயாவ தாயிற் றலைப்பட்டாம் பொய்யாயிற்
(க)சாயலின் மாப்பிற் கமழ்(உ)தார் *குழைத்தநின்
னாயித முண்கண் பசப்பத் தடமென்றோள்
சாயினு மேள ருடைத்து

ஏ - து: அதுகேட்டவன் யான் நினை விடேன்; கரிய உத்தலை டையாய்! யான் கூறிய கூற்றை நீ பொய்யாகக் குறித்ததென்? யான் பொய்குறித்திலேன்; அது நிற்க, நின் சுற்றக்கார் நினை என்முன்னே

ன்ற சில சொல்லுதலைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளெனச் சொன்னமையன்றி அவனை நீ புல்லுதலைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளென்ற வார்த்தையை அவர் டையரோ? இல்லையன்றே! ஆகலால் நீ மெக்கென முயங்குவாய்; அப் பொழுது யான் நின் கரிய (க) எயிற்றை உண்பேனென்றான்; அதுகேட் வன், இவன்கூறியது எத்தன்மைத்தோவென நெஞ்சொடு உசாவி, பின்னும் ன்னெஞ்சை நோக்கி, பொய்யை வல்ல பொதுவன் கூறிய கூற்றெல்லாம்

மய்யாயிருப்பதோர் வாய்க்கை யாயில் அவனிடத்து † மனைவாழ்க்கையினோ
ட்டேமுகின்றேம் ; அன்றி அது பொய்யாயிற்றேல் மென்மை இனிகாசிய
வார்பிற் கமழ்கின்ற மாலையை வருக்கின நின்னுடைய அழகிய இதழ்போலங்
சு)கண்கள் பசலைநிறங் கொள்ளப் ‡ பெருமையையுடைய மெல்லியதோள் பின்
சர் மெலியினும் நின் மேனி இப்பொழுது பெறகின்ற அழகையுடைத்துக்
காண் எனக் கூட்டத்திற்கு உடம்பட்டுக் கூறினான். எ - று.

குழைத்த என்னும் பெயரெச்சம் நின் என்னும் பெயரொடு முடிந்தது.
என்று மேய்ப்பாய்போ லென்பதனால், வினைவல பாங்காயிற்று. “நோயு

- க. (அ) “ஊரன் மார்பே,..... இன்சாயற்றே” (ஐங். கச.) என்பதும்
(ஆ) “இன்சாயன் மார்பன்” (கலி. சுடு. ௩.) என்பதும் அதன் குறிப்
பும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.
- உ. தார் குழைதலைக்குறித்து, சீவக. ௨௦௩௪, ௨௦௪௨; பு - வெ. பெருந்.
௧௨; இவற்றில் வருபவையும் “குழைந்தநின் றுரும்” (கலி. கச:
கச - ௧௨.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே நோக்கற்பாலன.
- ஈ. (அ) “கரும்பின், காலரி கடினைக் கண்ணயின் நன்ன, வாலெயி
றாறிய வசையி நீரீர்” தருந். ௨௧௭. (ஆ) “முள்ளாழ் முனையெயிற்
றமிழ்துறற் தீநிரைக், கள்ளினு மகிழ்செய்யுமெனவுரைத்தும்” கலி.
ச: ௧௩ - ௧௪. (இ) “பாலொடு தேன்கலர் தற்றே பணிமொழி,
வாலெயி றாறிய நீர்” தருந். ௧௧௨௧. என்பவையும் (ஈ) இந்நூற்பக்கம்
௩௩: ௧ - ஆங்குறிப்பில் இவ்விடத்துக்குப்பொருள் துவனவும் அப்பக்கம்
௩ - ஆங் குறிப்பும் பார்க்க.
- ச. இந்நூற்பக்கம் ௨௭௧: ௩ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * குழைந்தவென், † மனைவாழ்க்கையிலே. ‡ பெருமையையுடைய தோள்.

மின்பதும்” என்னும்(க) சூத்திரத்து, “உறுப்புடை யதுபோ லுணர்வுடையது போன், மறத்தரைப் பதுபோ னெஞ்சொடு புணர்த்தும்” என்பதனால் உறுப் புடைத்தாகக் கூறினான்.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுடையதை பிறந்தது.

இது முச்சீரடியும் இருசீரடியும் இடையேவந்த கொச்சகக் கவி. (௧௨)

(கக௩.) நலமிக நந்திய நயவரு தடமென்றே

ளலமா லமருண்க ணந்நல்லாய் நீயுறீஇ

யுலமா லுயவுநோய்க் குய்யுமா றுரைத்துச்செல் ;

ச பேரேமுற் றுர்போல முன்னின்று விலக்குவா

யாரெல்லா நின்னை யறிந்ததூஉ மில்வழி ;

சு தளரியா லென்னறிதல் வேண்டிற் பகையஞ்சாப்

புல்லினத் தாயர் மகனென் மற்றியான் ;

சு ஒக்குமன் ;

புல்லினத் தாயனை யாயிற் குடஞ்சுட்டு

நல்லினத் தாய ரெமர் ;

கக எல்லா ;

நின்னொடு சொல்லி நேதமோ வில்லைமன் ;

ஏதமன் ரெல்லை வுருவான் ளிடு ;

கச விடேன் ;

உடம்பட்டு நீப்பார் கிளவி மடம்பட்டு

மெல்லிய வாத லறியினு மெல்லியா

னின்மொழிகொண் டியானே விடுவேன்மற் ரென்மொழிகொண்

டென்னெஞ்ச மேவல் செயின் ;

கக நெஞ்சேவல் செய்யா தெனநின்றாய்க் கெஞ்சிய

காதல்கொள் காமந் கலக்குற வேதிலார்

பொய்மொழி தேறுவ தென் ;

உஉ தெளிந்தேன் ரெரியிழா யான் ;

உ௩ பல்கால்பாந் காண்யாற் றவீர்மணற் றண்பொழி

க. நொல். பொருளி. கு. உ.

(பிரதிபேதம்) * னெந்தமென்பதஞல், னெந்த மென்பதஞல்.

நான்காவது முல்லை காட.

எஉக

முல்லை குருந்தொடு முச்சிவேயந் தெல்லை
யிரவுற்ற தின்னக் கழிப்பி
யரவுற் றுருமி னதிரும் குரல்போற் பொருமுர
ணல்லேறு நாகுட னின்றன
பல்லா னினநிரை நாமுடன் செலற்கே.

இது வினைவலபாங்கீற் றலைவியை ஆற்றிடைக்கண்டு அவனை வினை
வலபாங்கீற் றலைவன் விலக்கி அவனோடு சீறிது கூறியவழி அவன் *கூட
லுறுகின்றான் கூறியது. இது கைக்களை.

இதன் பொருள்.

நலமிக நந்திய நயவரு தடமென்றே

(க) னலமர (உ) லமருண்க ணந்நல்லாய் நீயுழி இ

(ந) யுலமர லுயவுநோய்க் குய்யுமா றுரைத்துச்செல்

எ - து: நன்மை மிகப் பெருகிய விரும்பம் வருகின்ற பெருமைகீய
யுடைய மெல்லிய தோளினையும் சமுலதலுடைய, முகத்தோடு பொருந்தினை
கண்ணினையும் அழகினையுமுடைய நல்லாளே! கீ உற்றதலை உழத்தலை
யுடைய வருந்து நோய்க்கு (ஈ) உய்யும் நெறியைக் கூறிப் பின்புபோ என
விலக்கினான். எ - து.

ஈ (நீ) || பேரேழுற் றுர்போல முன்னின்று விலக்குவா

யாரெல்லா நினை யறிந்ததூஉ யில்வழி

க. 1 "அலமர லுண்கண்ணார்" (கலி. எக: கஉ) என்பதும் இத்தூற்பக்கம்

ஈஈக: உ-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. அமர்க்கண் கலி ௪0: க; ௫எ: உஉ.

௩. (அ) “உலமரல் வருத்த முறுதம்” அகம். ௧௮: ௧௩; (ஆ) “யா மூல மர” கலி. ௮௩: ௨.

௪. உய்யும் நெறி - தப்பிப் பிழைக்கும் வழி; உயவு நோயைப் போக்கு
கின்ற வழியென்றமாம்.

௫. (அ) எல்லான் என்பது எல்லாவென அண்மைக்கண் ஈழிந்ததென்று கொண்டு, “பேரேமுற் றர்போல.....யாரெல்லா” என்னும்பகுதியை மேற்கோள்காட்டுவர், மயிலைநாதர்; நன். பெயரி. கு. ௫௦ (ஆ) “ஏழுந விரண்டு முளவென மொழிப்” என்புழி, ஏழுநல் மயங்குதலை
புணர்த்திவருதற்கு, “பேரேமுற் றர்போலமுன்னீன் றுவிலக்குவாய்”

(பிரதிபேதம்) * உடஉடம்பட்டாளாக அண் கூறியது. இது, † நீயுந் தியவுலமரல், ‡ உறுதி
முந்தையுடைய, || பேரேமுற் றர்போல.

எஉசு

கலித்தொகை ௧௧௩.

எ - து: அதுகேட்டவன், ஏடா! நின்னை முன்பு கண்டு அறிந்ததாஉ
யில்லாத என்னிடத்தே பெரிய பித்தேறினாரைப் போல முன்னே நின்ற
(க)விலக்குகின்ற நீ யார்தான் என்றான். எ - று.

௬ (உ)தளரியா வென்னறிதல் வேண்டிற் புகையஞ்சாய்

(௩)புல்லினத் தாயர் மகனேன் மற்றியான்

எ - து: அதுகேட்டவன், என்னை நீ அறிதலை விரும்பின் மனர்த்தனர்
கின்ற இயல்பினையுடையாய்! யான் புகைக்கு அஞ்சாத ஆட்டினத்தை
யுடைய ஆயரானவர்க்கு ஒருமகனாக * லுளேனென்று தன் செல்வக்குடிப்
பிறப்பு உணர்த்தினான். எ - று.

அ † லுக்குமன்

புல்லினத் தாயனை யாயிற்(சு) குடஞ்சுட்டு

நல்லினத் தாய ரெமர்

எ - து: அதுகேட்டவன், அது மிகவும் ஒக்குமென அதற்கு உடம்பட்டு,
பின்னர் நீ ஆட்டினத்தை யுடைய ஆயனார் தன்மையை யுடைய யாயின்
எம்முடைய சுற்றத்தார் நும் இனத்திற சிறந்த இன்னதனைக் குடம் பால்

போதுமென்று கருதப்படும் பசுவினத்தையுடைய இடையொனத்தன்செல்வக் குடிப்பிறப்பு உணர்த்தினான். எ - று.

கக எல்லா

நின்னொடு சொல்லி நேதம மில்லைகள்

எ - து: அதுகேட்டவன், எஃ! இம்மனைஞ் சிறத்த நின்னோடே சில மொழி கூறின் மிகக் குற்றமோ இல்லை என்றான். எ - று.

கக † ஏதமன் றெல்லை வருவான் விடு

எ - து: அதுகேட்டவன், இருவரும் ஒத்த குடியாயிற் பின்னைச் சில ||கூறிற் குற்றமென்? யான் நானாவருதற்கு இப்பொழுது போகவிடு என்றான். எ - று.

என்பது மேற்கோள்; தொல். கள. கு. கடி. நச. (இ) “எம்மை, முன்னகின் ருங்கே விலக்கிய வெல்லாகீ, யென்னேமும் ருஅய் விடு” (கலி. ௧௧௬: ௨ - ௪.) என்பது இதனோடு ஒப்புறோக்கற்பாலது. (ஈ) “பேரே முறுநர்” என்பது நற். ௨௨௦: ௭. (உ) இந்நூற்பக்கம் ௪௪௮: ௪-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

க. “நின்னைத் தகைத்தனைன்” கலி. ௧௦௮: ௨௦.

௨. “தளரிய வவரொடு” கலி. ௬௬: ௧௭. என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

௩. கலி. ௧௦௭: ௨. அடியையும் அதன் குறிப்பையும் பார்க்க.

௪. இந்நூற்பக்கம் ௧௮௭: ௨ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

(ப்ரதிபேதம்) * உடையென்று, † ஒக்கும்புலி. ‡ ஏதமன்மென்னை, ||கூறிக்கும்மென்.

நான்காவது முல்லை கக.

எஃ

௧௪ விடேன்

உடம்பட்டு நீப்பார் கிளவி மடம்பட்டு

மெல்லிய *வாத லறியினு மெல்லியா [கொண்

(க) னின்மொழிகொண் டியானோ † விடுவேன்மற் றென்மொழி

டென்னெஞ்சு மேவல் செயின்

எ - து: அதுகேட்டவன், யான் விடேனென்று கூறி, பின்னரும் (௨) என்னுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு என் றெஞ்சும் அறியாமையிலேபுகுத்து

எனக்கு வலிச்செய்யுமாயின், உலகத்தில் ஒருதாரியக்கூற்றால் (௩) உடன் பட்டி மனத்தால் உடன்படாதார் கூற்றுச் செவிக்கு மெத்தென்றிருத்தலை அறிந்திருந்தே இன்னும், மெல்லிய இயல்பினையுடையாய்! நின்னுடைய வஞ்சு மானமொழியை உண்மையாகக்கொண்டு யானே போகவிடுவேன்; அதனாற் பெற்றதென்? அஃது வலிச்செய்யாதாயிற்றே என்றான். எ - று.

கக நெஞ்சேவல் செய்யா தெனரின்றாய்க் கெஞ்சிய

(ச) காதல்கொள் காமங் கலக்குற (ரு) வேதிலார்

|| பொய்ம்மொழி தேறுவ தென்

எ - று: நின்னைக் கைகடந்து நின்ற காதுலைக்கொண்ட காமங் கலக்குற லுறுகையினாலே என்னெஞ்சு எனக்கு வலிச்செய்யாதெனச் சொல்லிநின்ற உனக்கு ஏதிலார் கூறிய பொய்யாகிய வார்த்தையைத் தெளியுத்தன்மை ஏங்கினே உண்டாயிற்று என்றான். எ - று.

க. “நின்மொழி... ..செயின்” என்பது மறுத்துரைப்பதுபோல் தலை மகன் கூற்று உவகைபற்றிவந்ததற்கு மேற்கோள்; தொல். பொருளி. ௫. உ. இளம்.

உ. “அவர்கெஞ் சுவர்க்காதல் கண்டு மெவனெஞ்சே, நீயெமக் காகா தது” குறள். கஉகக.

ங. (அ) “மனத்தி னமையா தவரை யெனைத்தொன்றஞ், சொல்லினாற் | தேறற்பாற் தன்று” (ஆ) “நட்டார்போ னல்லவை சொல்லினு | மொட்டார்சொ, லொல்லை யுணரப் பமம்” குறள். அஉரு, அஉச.

ச. (அ) “காதல் காமங் காமத்துச் செந்தது” பரி. க: கச. (ஆ) “காதல் செய் காமங் கனற்ற” பு-வே. கைக்கிளை. பெண்பாறு. ச.

டு. “ஏதிலார் யாதும் புசல விழைமகன், கோதொரீஇக் கொள்ளை | முதுக்குறைவு - நேர்நின்று, காக்கை வெளிதென்பா ரென்சோலார் | தாய்க்கொலை, சால்புடைத் தென்பாரு முண்டு” நீதிநீழறி. கஉ.

(பிரதிபேதம்) * ஆலையினும். † விடுவேனென்மொழி, ‡ ஆயினும், || நின்மொழி.

எதிலாரென்றது, தான் ஏதிலெனல்லெனென்னும்பொருண்மை ருறிய்
பாய்த் தோன்றக் கூறியது. பொய்ம்மொழியென்றது தான் உண்மைகூறவும்
பொய்யாகக் கொண்டானென்பது தோன்றக் கூறியது.

உஉ தெளிந்தேன் *நெரியிழா யான்

எ - து: அதுகேட்டவன், தெரிந்த இழையினையுடையாய்! நீ இப்
பொழுது கூறிய கூற்றால் நீ முன்னர் 'வருவான் விடு' என்றது உண்மை
யென்று யான் தெளிந்தேன் என்றான். எ - று.

உ௩ பஸ்கால்யாம் கரன்யாற் றவிர்ப்பணற் றண்பொழி

லல்க லகலறை யாயமொ டாடி

முல்லை குருந்தொடு முச்சுவேய்ந் தெல்லீ

யிரவுற்ற †தின்னக் கழிப்பி

யரவுற்(க)றுருமி னதிருக் குரல்போற் பொருமுர

ணல்லேறு நாகுட னின்றன

பல்லா னினநிரை நாமுடன் செலற்கே

எ - து: என்று பின்னர், யாம் முல்லைப்பூவைக் குருத்தம்பூவோடே
முடியிலே சூடிப் பலகாலும் காட்டாற்றில் விளங்குகின்ற மணலையுடைய
குளிர்ந்த பொழிவிடத்து யாம் முன்பு || தங்கும் அகன்ற பாதையிலே ஆயத்
தோடே விளையாடுகையினலே பசற்பொழுது போய் இராப்பொழுது வந்த
தோன்றிற்று; அது வருவதற்குமுன்னர்ப் போகாமல் + தாழ்க்கின் நம்மைக்
கோப்பிப்பார்கள்; அதனை உணராது நீ இன்னக் காலங்கழியாநின்றாய்; பல
பசுவின் திணுடைய திரளுக்குள்ளே, (உ)பாம்புசேர்கையினலே அதிரும் உருமி
ணுடைய குரல்போல அதிரும் பொருகின்ற மாறுபாட்டினையுடைய நல்ல
(௩) ஏறுநாகுடனே தம்மிற் கூடி நின்றன; அவைபோல நாமுக்கடிச் சேர்ப்
போதற்குக் கூட்டத்திற்கு உடம்படுவாயாக என்றான். எ - று.

(அ) "வானேறு வானத் தூற்ற வயமுர, னனைற் றெருத்த லதனே
| டெதிர்செறுப்ப" கா. க. (ஆ); "இடியார் கடுமுழக் கேறு" தே.

(இ) "இடிக்குர லானேற் றினமெதிர் செறுப்ப" கல். கூடி: ௧௦.

(ஈ) “(அடலேறு) இடியிட்டதிர்கா ரெதிதேந்றெழுந் தாங்கு கோக்கி”
 திருவினை. மாயப்பசுவை வதைத்த. கஎ.

உ. இந்நூற்பக்கம் உஎச: ௫-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ஈ. | “மல்லன் மறுகின் மடகா குடலாகச், செல்லு மழவிடைபோற் செம்
 - மாந்து” நன. சயம். கடுக.

பிரதிபேதம்) † தெரியழாய் எ-து, † தெரிந்தேன், † இன்னும், || தங்கும்பாறையிலே
 † தாட்கின்.

நான்காவது முல்லை கசு.

எஉஎ

“ஒங்குசினைத் தொடுத்தவ்வுசல் பாம்பென, முழுமுத துரிய வருமெறிந்
 கன்றே”(க)என்றார் பிறரும்.

(உ)யாங் கூட ஆயத்தோடு ஆடியெனத் தானுங்கூட ஆடினென்றதனா
 னும், பொழுது † வைகிப்போதற்குத் தாம் தமக்குரியால்லரென்றமையானும்,
ஏறும் நாகும் கூடப் போமாறபோல நாமும் கூடப்போக என்றமையானும்,
வினைவிட பான்கினராயிற்று. அரவுறவெனத் திரிக்க.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சிவேட்கை பிறந்தது.

இது நரவும் இரண்டடியான் இரண்டு கொச்சகமும் தனிச்சொல்லும்
 குறவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் ஓரடியான் இரண்டும் தனிச்சொல்லும்
 செவிவெண்பாட்டும் குறவெண்பாட்டும் சிந்தடி † யோரடியா வென்றும்
சொந்திரடியும் ஐஞ்சீரும் வந்து (ஈ) போக்கிலக்கண || மில்லாத ஆசிரியச்
 சரிதகமும் பெற்ற உறழ்கலி. (கஉ)

(ககசு.) வாரி நெறிப்பட்ட டிரும்புறந் தாஅழ்ந்த

வோரிப் புதல்வ னழுதன னென்பவோ
 புதுவ மலர்கைஇ யெமரென் பெயரால்
 வதுவை யயர்வாரைக் கண்டு மதியறியா
 வேழையை யென்றகல நக்குவந் தீயாய்நீ
 தோழி யவனுழைச் சென்ற; ;

எ சென்றியா னறிவேன் கூறுக மற்றினி ;

க. அகம். சுஅ: சு - ஏ.

உ. “அடியேயார் பாங்கினும்” என்னும் தொல். அகத். உட-ஆம் குத்திரவுரையிலும் இவ்வரையாசிரியர் தலைவனும் தலைவியும் வினைவல பாங்கின ரென்பதற்கு “பல்கால்யாம் ....செலற்கே” என்னும்பகுதியை மேற்கோள்காட்டி, இக்குறிப்புக்குச் சிறிது வேறாக “இது தாழ்த்துப் போதற்குத் தலைமையின்றிக் கடித்திப்போகல் வேண்டுமென்றமையானும், கல்லேறும் நாகும்போல் நாமும், கூடப் போகல் வேண்டுமென்றமையானும் தலைவன் வினைவலபாங்கின னாயிற்றென்க. வினைவல்லானென்னுபாங்கினென்றதனால் தமரேவல்செய்வதுபெறுதும்; இஃது அவ்வநிலத்து இழித்தோர்க்கு என்னான்றும் தொழிலேயாய் நிகழும்” என்று எழுதியிருக்கிறார்.

ஊ. இது போக்கிலக்கணயில்லாத ஆசிரியச்சரிதகம் பெற்று உறழ்கலியாயிற்றென்பர் போராசிரியரும். நச்சினூக்கினியரும் அவ்வாறே கூறுவர். தொல். செய். கு. கடுக.

(பிரதிபேதம்) * பூதலம்பாம்பென, † வைத்திப்போதற்கு, ‡ ஓரடியானென்றும்புக்கும், || இவ்வழி ஆசிரியச், x ஒத்தாழிசைக்கலி.

எஉஅ கலித்தொகை ககசு.

அ சொல்லறியாப் பேதை மடவைமற் றெல்லா
நினக்கொருஉ மற்றென் றகலகலு றீடின்று
நினக்கு வருவதாக் காண்பா யனைத்தாகச்
சொல்லிய சொல்லும் வியங்கொளக் கூறு ;
கஉ தருமணற் றுழப்பெய் தில்பூவ லூட்டி
யெருமைப் பெடையோ டெமரீங் கயரும்
பெருமண மெல்லார் தனித்தே யொழிய
வரிமணன் முன்றுறைச் சிற்றில் புணர்த
திருறுத லாயத்தார் தம்முட் புணர்ந்த
வொருமணந் தானறியு மாயி னெனைத்துந்
தெருமால் கைவிட் டிருக்கோ வலர்ந்த

சிரிநீ ருகெகை யலகம் பெறினு

மருநெறி யாயர் மகளிர்க்

கிருமணங் கூடுத லில்லியல் பன்றே.

இஃது “ஆங்கதன் புறத்துப் புரைபட வந்த மறுத்தலோடுதோகைகு (க) *என்பது, அவன் வரைவுவேண்டின †இடத்து அவ்வரைவு புறத்த தாகியவழித் தலைவி தன்னுயர்வு உண்டாகத் தோன்றிய மறுத்தலோடே ழற்கூறியவற்றைத் †தோதுத்து” என்று பொருள்கூறி, “அதன்புறமெனவே அதந்த அயலாகிய நோதாமலர்வராவாயிற்று” என்றும்; உயர்வு, (2)தூடிப் பிறப்புந் கற்பும்; அதற்கேற்பப் பிறர்வரைவு மறுத்துத் || தலைவன் வரையுமாறு நீ கூறெனத் தோழிக்குத் =கூறியது.

இதன் பொருள்.

வாரி நெறிப்பட்ட டிரும்புறந் + தாஅழ்ந்த

(நு)வோரிப் புதல்வ னமுதன +னென்பவோ

க. தோல். களவி. கு. கசு. இதனுரையில் இவர் இச்செய்திக்கே இச் செய்யுளைமேற்கோள்காட்டி, சிறிதுவேறுபட இக்குறிப்பையும் எழுதியிருக்கிறார்.

உ. (அ) “இற்பிறப்பு மூழுக்கு மிழக்க மில், கற்பும் யான்பிறர்க் கெக்தனக் காட்டுகேன்” (ஆ) “இற்பிறப் பென்ப தொன்று மிரும் பொறையென்ப தொன்று, கற்பெனும் பெயர்தொன்றுக் களிசடம் புரியக் கண்டேன்” க. ப. குடாமணி. கள, திருவடி. கஉ.

க. சூரி-ஆண்பின்னையின் தலைமயிர்.

(பிரதிபேதம்) * என்றது. † இடத்தே யரைவு. இடத்தவரைவு. †தொகுத்தெப்பதற்குப் பொருள். அதன்புறமெனவேநோதாமலர்வராவாயிற்று. உயர்வு. || தலைவன் வரையுமாறு. = உறிஞன். + தாழ்த்த. + என்பவோ வோரும்புதவ.

நான்காவது முல்லை கசு.

எஉக

புதுவ மலர்தைஇ யெமமென் பெயரால்

வதுவை யயர்வாரைக் * கண்டு மதியறிபா

வேழையை யென்றகல நக்குவந் தீயாய்நீ

தோழி யவனுழைச் சென்று

†எ - து: தோழி! புதியனவாகிய மலர்களைச் சூழ எம்முடைய சுற்றத் தார் என்பெயரைச் சொல்லிப் பெண்பிள்ளைக்கவியாணஞ் செய்கின்றவர்களைக் கண்டு வைத்தும் கோதி நெறித்தற்றொழிலிலே பட்டுப் பெரிய முதுகிலே தாழ்த்துகிடக்கின்ற மயிரினையுடைய புதல்வன் அழுதனனென்பவோ? அங்ஙனங் கூறுவார்களாயின், நீ அவனிடத்தே சென்று இவ்வதுவை நின்னை விட்டு அகலாதின்க அது நின்னிடத்தே ஆம்படி வரைந்துகொள்ளும் மதியை அறியாதவழைத்தன்மையையுடையென்ற சிரித்துவாரா||யென்றான். எ - து.

கோதி நெறித்த முதுகிலே கிடக்கின்ற மயிரினையுடைய புதல்வனென்றதனும் பயன், மயிர்முடி கூடி இளமை முதிர்ந்து காமச்செவ்வி அறிந்து களவொழுக்கத்திற்கு உரியவையும் தான் வரைந்து கொள்ளத் தன்மை அறியாமல் இருமுதுகுரவர்கீழே விழ்கின்ற பன்னையாயிருக்கின்றவனென்பது உணர்த்திற்று.

அழுதனனென்பவோ என்றது, (க) நொதுமலர்வரைவுவர் தூழியும் தான் வரைவின்முயலாது வருந்திலனென்று உரிமையினால் கூறுவார்களோ என்ற வாறு. இஃது அழுதையென்னும் மெய்ப்பாடு. பெயராலென்பது உருபுமயக்கம்.

எ சென்றியா வறிவேன் கூறுக = மாற்றினி

எ - து: அதுகேட்ட தோழி ஆண்டுச்சென்று அவனிலையை அறிவேன்; பின்னை, அவற்குக் கூறுவனவற்றை இனிக் கூறுவாயாக என்றான். எ - து.

அ சொல்லறியாப் பேதை மடவைமற் றெல்லா

நினக்கொரு உ - மற் றென் றகலகலு நீடின்று

நினக்கு வருவதாக் காண்பர் யனைத்தாகச்

சொல்லிய சொல்லும் வியங்கொளக் கூறு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, மடவாய்! நீ அவனிடத்தே சென்று என்! நின் குரவரை நோக்கி இவ்வதுவை என்னிடத்தே தயாகவேண்டு

க. நொதுமலர் - அயலார்.

(9ரதிபேதம்) * கண்டுவிடக்கிமந், † எ-து. க்காத் நெறித்தற்.....தாழ்த்துகிடக்கின்ற புதல்வனென்றதனும் பயன்.....களவொழுக்கத்திற்கு முரியவாயும்..... மெய்ப்பாடு. தோழி! புதியவாகிய, † கண்டியைத்துமோரிப்புதல்வன், || என்றான். பெயராலென்பது = மாற்றினி, ‡ மற் றென்றகல். எ-து: அதுகேட்ட

தலை மடவாய் என்றார்.....வியுயினமைபற்றி. அகலுநீய்ந்து நினக்கு,
 + உறு என்பது மடவாய், X சூகவேறுமென்று.

92

எனஉ

கலித்தொகை கீகசு.

மென்று சொல்லுஞ் சொல்லை அறியாதபேதை; ஆகையினாலே *இவ்வதுவை
 கினக்குரித்தன்றி அகலும்; அவ்வகற்சிதான் நீட்டித்தலில்லை; அது கொது
 மலர்க்கின்றி நினக்குவருவதாக நெஞ்சாலே காண்பாய்; அங்கனம் †காணு
 யாயின் அது நின்னை ஒருவுமென்று நீங்கு; அங்கனம் நீங்கும்பொழுது
 இவ்வதுவை தனக்குரித்தாக முயலும்படி நீ சொல்லிய சொற்றாலும் முன்பு
 வரைவுகடாயவுஞ் சொல்லாத அவன் நினையாமல்(க)நின்வலை அவன்மனங்
 காரியமென்றே கொள்ளும்படி உறுவாயாக ||என்றார். ஏ - று.

மடவாயென்றார், ஆண்டுக்கூறவனவற்றைத்(உ)தான் அறியாள்போலத்
 தன்னை வியுயினமைபற்றி.

கஉ (நு) தரு(சு)மணற் றுழப்பெய் தில்(ரு)சூவ லூட்டி
 யெருமைப் பெடையோ டெமரீங் கயரும்
 பெருமண மெல்லார் (சு)தனித்தே (எ)யொழிய
 (அ)வரிமணன் முன்றுறைச் சிற்றில் ஷுபீனந்த

- க. "விரைந்து தொழில்மீகட்டு ஞால நிரர்தினிது, சொல்லுதல் வல்
 லார்ப்பெறின" நறவு கசஅ.
- உ. "தானறித்து கூறுத் தலைமற் றிடையது, கோனடைந்த தீதென்று
 கூறமால்" பாரதம்.
- க. (அ) "தருமணன் ஞெமிரிய திருக்கர் முறறத்து" நெடுநல். கூ. நற்.
 கசக. உ. பெருங். (ச) சஎ: ககஎ.(ஆ) "தருமணன் ஞெமிரிய திருக்கர்

முற்றம்" அகம். கஅஎ. கூ. (இ) "தருமணன் முற்றத்து" மது. கஅச; பெருங். 1க) கூச: ச0.(ஈ) "தருமணன் ஞெமரிய திருரா ஞெருசிறை" மணி. கஅ: சச. (உ) "தருமணற் பேரீல" (ஊ) "தருமணற் பந்தர்" (எ) "தருமணன் ஞெமரிய தண்பூம் பந்தருள்" பெருங். (ச) கூக: ககச; கூச: சக; (ச) கூ: கஉ.

ச. "வரைப்பின் மணற்றூழ்ப் பெய்து" கலி. ககடு: கக.

இ. (அ) "பூவலாட்டிய புனைமாண் பந்தர்க், காவற்சிற்றிற்கடிமனை" சீவப். கக: இ - கூ. (ஆ) "பூவற் படுவீல" புறம். கூகக: க. (இ) "பூவலங் குன்றம்" களவழி. கஉ.

க. "தனித்து" என்பதைத் தனிக்கவெணற் திரித்து, யான் தனியே தீங்கிணளுக என்க.

எ. 'ஒழிய' என்பதற்கு அவனையன்றி வேறு சிலரிடத்தே தங்குகையி லேயே என்பதைப் பொருளாகக்கொள்க; ஒழிதல் - நீங்குதல். இஃது இப்பொருட்டாதலை 'ஒழிய' 'ஒழிந்திடான்' (சீவக. உககக, உடுச) என்பவற்றாக் கெழுதியிருக்கும் உரையான் உணர்க.

அ. "வரிமணல்" பட். க0. கலி. கஉஎ: இ.

(பிரதிபேதம்) ஈபின்னைஇய்தவை, † காயையிறயின்னைஅது, ‡ சொல்லாக அயன். || என்முன்றருமணல், + புனைந்திருசுதல்.

நான்காவது முல்லை கச.

எருக

திருகுத லாயத்தார் * தம்முட் புணர்ந்த
வொருமணற் தானறியு மாயி னெனைத்துந்

தெருமால் கைவிட் டிருக்கோ † வலர்ந்த

விரிநீ ருநிக்கை(க)யுலகம் பெறினு

முருநெறி யாயர் மகளிர்க்

கிருமணற் ‡ கூடுத லில்லியல் பன்றே

எ-து: என்ற பின்னும் தோழியை கோக்கி, ஆராய்ந்து பார்க்கில் அறவினை யுடைத்தாகிய மணவினையுடைய (2) துறைபின்முன்னே சிற்றிலிழைத்த வினையாடிய அழகிய நுகலினையுடைய ஆயத்தார் தம்முள்ளே லின்ற || பான் தனியே நீங்கினேனாக அவன் புணர்ந்த ஒருமணத்தை கம்முடைய செஞ்ச தான் அறியும்; அங்கனம் அறிக்கொளிக்கவும். (௩) கொண்டு வந்து குவித்த மணலைக் தங்கப் பாப்பி இல்லை (4) செம்மண்ணப்பூசித் தெய்வமாக வைத்த (5) எருமையாகிய பேட்டின் கொம்போடு எம்முடைய சற்றத்தார் இவ்விடத்த நடத்தும் பெண்ணினாக் கல்வியாண்மெல்லாம் அவனை யின்றி கேறலெ றிடத்தே தங்குகையினூலே இந்ருமணம் - உண்டாகாவின்றது; இவ்விருமணம் பார்த்த திரை விரிவின்ற கடலை உடுக்கையாகவுடைய உலகத்தைப் பெறும் ஆரிய நெறியையுடைய ஆயர்மகாரிர்க்கு உண்டாகல் குடிப்பிறப்பிற்கு இயல் பன்றென்று யான் தெருமருகலைச் சிறிது கைவிட்டிருக்கவோ? கைவிட் டிருக்கின், குடிப்பழுதுமாய்க் கரும்பும் கீங்குமன்றே என்றான். எ - து.

இனி, இருமணக்கூடுதல் இயல்பன்றாரிருக்க ஒரு மணத்தான் அறியு மாயிற் பெருமணமெல்லாக் தனித்தே + அறியச் செய்தே தெருமால் கைவிட் டிருக்கோ என்றும் பொருண்முடியாமை காண்க.

இதனால், தலைவிக்குத் தம் யிறறயால் அச்சமே தோன்றிற்று.

- க. "பழியெனி, னுலகுடன் பெறினுங் கொள்ளவர்" புறம். ௧௮௨: ௫ - ௬.
- உ. "முன்றறை" என்பதற்குத் 'துறை முன்' என்றே. பொருள் உறவர் பிறரும்; பரி. ௧௨: ௩௬: புறம். ௧௩௬: ௨௫.
- ங. "தாயே, புணைமா ணிஞ்சி பூவ ஊட்டி, மனைமண வடுத்த மாலை காற்றி, யுவந்தினி தயரும்" அகம். ௧௧௫: ௨ - ௫.
- ச. "பூவஊட்டி" (அகம். ௧௧௫: ௩) என்பதற்கு, சுவரைப் புதுக்கோலங் செய்து துன்றும் பூவல் - சிவப்பு என்றும் குறிப்புக் காணப்படுகிறது.
- ஊ. இச்செய்தி வேறெற்கும் கண்டதன்று.

(பிரதிபேதம்) * தம்யிற்புணர்ந்த, † மலர்ந்த, ‡ உறுதல். || யாவீக்கினேனாக. + உண்டா கின்றது, x சிறிதாகலை, + ஒழிக்கசெய்தே.

எருமைப் பெடையென்றது * "பேடையும் பெடையும்" என்னும் (க)
குத்திரத்த நாடினென்றதனால் அமைத்தாம்.

(உ)இது வெள்ளைக்கொச்சகமும் ஓரடியானென்றும் கொச்சகமும் போத்
திலக்கண ியில்லாத ஆசிரியச்சரிதகமும் பெற்ற உறழ்கலி. (கச)

(ககரு.) தோழிநாங், காணுமை யுண்ட கடுங்கள்ளை மெய்கூர

நாணது சென்று நடுங்க வுரைத்தாங்குக்
கரந்ததூஉங் கையொடு கோட்பட்டாங் கண்டாய்நம்
புல்லினத் தாய மகன்சூடி வந்ததேரர்

இ முல்லை யொருகாமுங் கண்ணியு மெல்லியால்
கூந்தலுட் பெய்து முடித்தேன்மற் றோழியாய்
வெண்ணெ யுரைஇ விரித்த கதுப்போடே
யன்னையு மத்தனு மில்லரா யாய்நாண
வன்னைமுன் வீழ்ந்தன்றப் பூ ;

கஃ அந்தீன, வினவலுஞ் செய்யாள் சினவலுஞ் செய்யா
ணொருப்புக்கை தொட்டவர் போல விதிர்த்திட்டு
நீங்கிப் புறங்கடைப் போயினுள் யானுமென்
சாந்துளர் கூழை முடியா நிலந்தாழ்ந்த
பூங்கரை நீலந் தழீஇத் தளர்பொல்கிப்
பாங்கருங் கானத் தொளித்தே னதற்கெல்லா
வீங்கெவ னஞ்சு வது ;

கௌ அஞ்சல், அவன் கண்ணி நீபுனைந்தா யாயி னமரு
மவன்க ணடைசூழ்ந்தார் நின்னை யகன்கண்
வரைப்பின் மணற்றமுப் பெய்து திரைப்பில்
வதுவையு மீங்கே யயர்ப வதுவேயா
மல்கலுஞ் சூழ்ந்த வினை.

இது தலைவிகளவுவேளிப்பட்டதென்று அஞ்சித்தொழிக்குச்சொல்ல,
 || நமர் நீர்னை அவற்கே கொடுக்கச் சும்நீதாரொனச் சொல்லி அக்சம்
 நீக்கியது.

க. நொல். மரபியல். கு. ௫௪.

உ. இச்செய்யுள் போக்கிலக்கணமில்லாத ஆரியச் சரிதகம்பெற்ற உற்ற
 கலிக்கு மேற்கோள்; நொல். செய். கு. ௧௫௧. பேர். ௩௪.

(பிரதிபேதம்) * பேடை பெடையும், பெட்டையும் பெடையும். † இல்லாவாரிய.
 ‡ சொல்லவேளினை. || எம்.

நான்காவது முல்லை கடு.

எட்கு

இதன் பொருள்.

(க)தொழிராங், (உ)காணுமை(நு)யுண்ட கடுக்கள்ளை மெய்கூர

(ச)நாணுது சென்று நடுங்க வுரைத்தாங்குக்

கார்த்தூஉங் (டு)கையொடு கோட்பட்டாங் கண்டாட்கம்

(ஆ)புல்லினக் * தாய மகன்குடி வந்ததோர்

டு முல்லை யொருகாழங் கண்ணியு மெல்லியால்

கூந்தலுட் பெய்து முடித்தேன்மற் றோழியாய்

(எ)†வெண்ணெ யுரைஇ னிரித்த கதுப்போடே

யன்னையு மத்தனு யில்லரா யாய்நாண

வன்னைமுன் வீழ்த்தன்றப் பூ

க. 'ஆயர்வேட்டுவர்' என்னும் (நொல். அகக். உக.) சூத்திரவுரையில்
 'ஆயர்வேட்டுவரென்னும் இரண்டு பெயரே எடுத்தோதினாரெனும்
 ஒன்றென முடித்தலான் அந்நிலங்கட்டுரிய எண்ப்பெயர்களான்
 வருவனவுங் கொள்' என்று கூறி. "கோழி நாங்.....மகன்"
 என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டுவர். ௩௪.

உ. (அ) "சம்மு னாணுகர் போலத் தம்முண், மதுமறைக் துண்டோர்
 மகிழ்ச்சிபோல, வுள்ளத் துள்ளே மகிழ்ப்" நொல். 'களவி. கு. உக.
 ௩௪; நாற். கு. ௧௪௧. மேற். (ஆ) "என்னொற்றிக் கண்சாய் பவர்"

தூறல். கஉஎ. (டு) “மட்டொளித் துண்ணு மாந்தர் மாண்புபோன்
மறைந்து வண்ணப், பட்டொளித் தொழிப வல்குற் பசங்கடிக் கலா
பர் தொன்ற” சீவக. உடுகஉ.

உ. “அந்தீந்தேறன் மாந்தினர் மயங்கி .....புலவிக் காலத்துப்
போற்று துரைத்த. காவியங்கண்ணர் கட்டுரை யெட்டுக்கு, நாவொடு
நவிலா நகைபடு கிளவியும்” சீலப். கச: ககஉ - ககக.

ச. “நானென்னு நல்லாள் புறங்கொடுக்கும் கன்னென்னும், பேணப்
பெருங்குற்றத் தார்க்கு” தூறல். கஉச.

டு. “தலைப்பெய்து, கையொடு கண்டாய்” கலி. கடு: உஎ - உஅ என்பதும்
அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. “புல்லினத் தாயர்மகன்” (கலி. க௦௩: சஎ) என்பதும் அதன் குறிப்பும்
பார்க்க.

எ. “ஐங் கூந்த லுளாச், சிறமுல்லை நாரியதற்கு” (கலி. க௦டு: ௫௩-௫௪.)
என்றதற்கு, ‘ஐவகைப்பட்ட கூந்தலை ஆற்ற அது வெண்ணெயின்
நாற்றம் நீங்கிச் சிறிய முல்லைப்பூவின் நாற்றம் மேலியிக நாரியதற்கு’
என்று எழுதியிருக்குமுறை ஈண்டு அறிதற்பாலது.

(பிரதிபேதம்) * ஆயர்மகன். † வெண்ணெயினது. ‡ இல்லாராய்ப்பாண.

எகச

கலித்தொகை ககடு.

*எ - து: மெல்லிய இயல்பினைபுடையாய்! கம்யாட்டினத்தைபுடைம

(க)ஆயர்மகன் குடிவந்ததொரு முல்லைத்தொடையினையும் அதனாற் செய்த
தோர்(உ)கண்ணையையும்கூந்தலிலேயிட்டுமிகவும்முடித்தேன்;தோழி! அப்பூச்
செவிலித்தாய் || வெண்ணெய்தேய்க்கவிரித்த மயிரோடே நற்றயுந் தந்தை
முதலியோரும் இவ்விடத்தேயிராநிற்க நற்றயுந் கெட்டுநானும்படியாகச்
செவிலிமுன்னே கீழ்த்தது; ஆகையினாலே () தோழி! பிரர் காணாமையுண்ட
(உ)கள்ளின்களிப்பு மெய்யிடத்தே தோன்றி மிகுகையினாலே பின்னை காண
மற்சென்று பிரர் நடுங்கும்படி அக்கடுங்கள்ளைத் தாமுண்டபடியை உரைத்
தாற்போல - நாம் காந்தகனவொழுக்கமுந் கையோடே பிடித்துக்கொள்ளப்
பட்டேய் காணென்றான். எ - று.

க0 அதனை, + வினவலுஞ் செய்யாள் சினவலுஞ் செய்யா
 ணெருப்புக்கை தொட்டவர் போல விதித்திட்டி
 நீங்கிப் புறங்கடைப் போயினாள் யானுமென்
 சாந்துளர் கூழை முடியா சிலந்தாழ்ந்த

(அ)பூங்கரை நீலந் தழீஇத் தளர்பொல்கிப்

(ஆ)பாங்கரும் காணத் தொளித்தீத னாதற்கெல்லா

விடுகெவ X னஞ்ச வது

எ - து: பின்னரும் அப்புவை வந்தபடி என்னென்று கேட்டலுஞ் செய்
 யானாய்ச் சினத்தலுஞ் செய்யானாய் டெருப்பைக் கைபாலே தீண்டினவர்கள்
 = அக்கையைப் பிதிர்க்கு மாறுபோலக் கையைப் பிதிர்ந்து நீங்கிப் புறமாகிய
 புறத்தேபோனாள்; அவள்போன பின்பு யானும் என்னுடைய மயிர்ச் . சந்தனம்
 பூசி உலர்த்தின மயிரை முடித்து சிலந்தே ** தாழ்ந்த பூத்தொழிலையுடைத்

க. (அ) “முல்லைக் கண்ணிப் பல்லான் கோவலர்” பதிற். உச: ௨௦.

(ஆ) “முல்லையங் கண்ணிசந்தக் கால்விசை முறுக்கியாய, ரொவ்வென
 வெலிப்ப வோடி” சீவக. சக.அ.

உ. “கூழையு னேதிலான், கைபுனை கண்ணி முடித்தாள்” கலி. ௧௦௭:
 ௧௪ - ௧௫.

க. “மெய்க்கண், மகிழா னறிப நரா” நான்மணி. எக.

ச. “பூக்கரை நீலம் புடைதாழ” கலி. ௧௧௧: ௩.

ஊ. “பாங்கரும் பாட்டங்கால்” கலி. ௧௧௧: ௧.

(பிரதிபேதம்) * எ - து, பெல்லியலாய் கம்மாட்டினத்தை. + செய்தவழினை யுடைய கண்
 னியையும். † முடித்தேன் அப்பூ. || வெண்ணதேய்க்க. என்னெய்தேய்க்க.
 1) தோழி. + காங்கரந்த ஒழுக்கமும். + வினவலுஞ்சொல்லான் சினவலுஞ்.
 சொல்லான். X அஞ்சவது அஞ்சல். எ-து: = தக்கையைப், . சந்தனமெழுதி
 யுலர்த்தின, ** தாழ்த்தியுத்தொழி.

நான் காவது முல்லை க்கு.

எக்டு

ஆரிய கரையினையுடைய 'நீல ஆடையைக் கையாலே சிறிதேறத் தழுவித்-
கொண்டு அச்சத்தால் தளர்ந்து நடந்து பக்கத்திலுண்டான செல்லுதற்கரிய
காணத்திலே சென்று ஒளித்தே வென்றான்; அதுகேட்டதோழி, எஃ! அப்பூ
வீழ்ந்ததற்கு நீ அலவிடத்தே அஞ்சுவது என்னகாரியத்திற் *கென்றான். எ - று.

கஎ அஞ்சல், (க) அவன்கண்ணி நீபுனைந்தா யாயி னமரு

மவன்க ணடைசூழ்ந்தார் நினை யகன்கண்

வரைப்பின் (உ)மணற்றூழப் +பெய்து திரைப்பில்

வதுவையு மீங்கே யயர்ப வதுவேயா

மல்கலுஞ் சூழ்ந்த வினை

எ - து: என்று பின்னும் நின் தலைவன் கண்ணியை நீ குழலாயின்
அதற்கேற்ப நம்முடைய சற்றத்தாரும் நினை அளவிடத்தீத அடுத்தலைச்
சூழ்ந்தார்; அதுவியன்றி அகன்ற இடத்தைபுடைய முற்றத்தே மணலைத்
‡ தங்கப்பெய்து திரையிடிக் கல்யாணமும் இப்பொழுதே செய்வார்கள்;
பகலையன்றிப் போன இரவிலும் ஆராய்ந்த காரியம் || அக்காரியமேயாம்?;
நீ அஞ்சாதேகொள்ளென்றான். எ - று.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்ச்சியுவகை உறத்தது.

+இஃது ஐஞ்சீரகி வந்த தரவும் பாட்டுஞ் சரிதசமும் பெற்ற கவி
வெண்பா. (கடு)

(கககி.) பாங்கரும் பாட்டங்காற் கன்றொடு செல்வேமெந்

தாம்பி நொருதலை பற்றினை யீங்கெம்மை

முன்னையின் றுங்கே விலக்கிய வெல்லாநீ

யென்னையே முற்றாய் விரி;

ரு விடேஎன், தொடையு செல்வார்த் துமித்தெதிர் மண்டுந்

கடுவய நாசுபோ னேக்கிக் கொடுமையா

னீங்கிச் சினவுவாய் மற்று ;

க. "நின் கூழையு னேறவன், கண்ணிதந் திட்ட தெனக்கேட்டு..... |
நினையப், பொய்யில் பொதுவற் கடைசூழ்ந்தார் தந்தையோ,
டையன்மா ரெல்லா மொருங்கு" கலி. ௧௦௭: ௩௦ - ௩௨.

உ. “மணற்ருழப பெய்து” (கலி. ௧௧௪: ௧௨) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * : என்னுள் அவன்கண்ணி, † பெய்த வதவையும், ‡ தக்கப்பெய்த கல்வி யானமிப்பொழுதே. || அக்காரியமேயாமியிவஞ்சாதே, + இவனஞ்சிரிச்சி.

என்கூ கவித்ரிகாணக கககூ.

அ நீநீங்கு, கன்றுசேர்ந் தார்கட் கதவீற்றாச் சென்றாங்கு
வன்கண்ண ளாய்வர லோம்பு ;

க0 யாய்வருக வொன்றே பிறர்வருக மற்றுநின்
கோவரினு மிங்கே வருக தளரேனயா
னீயருளி நல்கப் பெறின் ;

க௩ நின்னையான் சொல்லினவும் பேணாய் நினைஇக்
கனைபெய லேற்றிற் றலைசாய்த் தெனையதூஉ
மாறெதீர் கூறி மயக்குப் படுகுவாய்
கலத்தொடியாஞ் செல்வுழி நாடிப் புலத்தும்
வருவையா னுணியீ நீ.

இது வினைவலபாங்கீர் றலைவியை பூற்றிகைக்கண்டு * விலக்கிய
நலைவனேடு அவள சில மொழிகூறிக் துறியிடங் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)பாங்கரும் (உ)பாட்டங்காற் (௩)கன்றொடு செல்வேமெந்

† தாம்பி னொருதலை பற்றினை ஈந்(ச)கெம்மை

முன்னையின் றுங்கே விலக்கிய வெல்லாநீ

‡ பெய்க்கை (௫)யே முற்றாய் விடு

எ - து: மனைப் || பக்கத்திற், பிறர் சேருதற்கரிய, நாம் பயிர் செய்யுந்
தோட்டத்திடத்தேகன்றோடுபோகாரீன்றேம்; அந்நமன்போகின்றஎம்முடைய
கையில் தாம்பின் ஒரு தலையைப் பிடித்தனையாய் எம்மை இவ்விடத்தே + முன்
பேயும் ஒருதர நின்று விலக்கினுற்போல விலக்குதற்கு, எடா! நீ என்ன
பித்தேறியாய்? நீ என்னைப் போகவிடு என்றான். எ - து.

க. “பாங்கரும் காணத்து” கலி. ௧௧௫: ௧௫.

க. “பாட்டங்கால்” கலி. ௧௧௬: ௪.

௩. “கண்டெல்லார் தாம்பில்” கலி. ககந: க - உ. என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

௪. “பேரோமுற்றார்போல முன்னின்ற விலக்குவா, யாரெல்லா நினை யறிந்ததாட மில்வழி” கலி. ககந: ச - ஓ.

௫. இந் தூத்பக்கம் எஉந: ஓ - ஆன் குறிப்புப் பார்க்க

(பிரதிபேதம்) * விலக்கியவத்தலைவனோடு, † தாம்பிலொருதலை, ‡ என்னே முற்றாய்விடு, || பக்கத்திற்சேருதற்கரிய காமப்பயிரைச்செய்யும், + முன்பேவுமொருத்தர் நின்று விலக்கொழைப்போல.

நான்காவது முல்லை கக. எஉஎ

எஉஎ

௫ * விடேஎன், (க)தொடறிய செல்வார்த் துமித்தெநிர் மண்டு கடு †வய நாகுபோ னேக்கித் (உ)தொடுவாயி னீங்கிச் சினவுவாய் ‡ மற்று

எ - து: அதுகேட்டவன், யான் நினைப்போகவிடேன்; தன்னைத் தீண்டிதற்குச் செல்லுமவர்களை இடையே விலக்கி எதிரே மிக்குச்செல்லும் கடிய வலியினையுடைய நாகுபோலே செறுத்துநோக்கித் தொழுவின் வாயிவி னின்றும் போந்து நின்று பின்னைச் சினப்பா ||யென்றான். எ - து.

அ நீரிக்கு, கன்றுசேர்ந் தார்கட் + தத (ந)வீற்றாச் சென்றாங்கு வன்கண்ண ளாய்வர லோம்பு

எ - து: அதுகேட்டவன், நீ இவ்விடத்து நின்றும் போ; அதுவென் னெனில் தன்னுடைய கன்றைச் சேர்ந்தார்மேலே கோபத்தையுடைய புனிற் றாச் Xசென்றாற்போல நீ என்மேலே வந்தது காணில் யாய் தறுகண்மையை யுடையளாய் வந்துதிறுதலுமுண்டொண்; அய்வரவை நீபேணிக் + கொள்வா யென்றான். எ - து.

க0 யாய்வருக வொன்றோ டிறர்வருக மற்றுசின்

கோவரினு மிக்கே வருக **தளரேன்யா

(ச)னீயருளி நல்கப் பெறின்

க. வயாவென்பது வேட்கைப் பெருக்கத்தை யுணர்த்துமென்பதற்கு,
 “தொடருய செல்வார்த் துயித்தெதிர் மண்ஊம், கடுவயா நாகுபோ
 ளோக்கி” என்பதனை மேற்கோள்காட்டி, வயாவென்பது கன்றின்மேற்
 காதன்யிருதி குறித்து நின்றதென்பர், தெய்வச்சிவையார்; தொல்.
 உரி. கு. ஊ. ‘வயாவென்’

உ. எழுப்பதல் எடுப்புதலென வருதல்போல, தொழு, தொடுவென மூகரம்
 டகரமாய் வந்ததுபோலும்.

க. (அ) “ஈற்று, அச்சப்பொருளில் ஒன்றாகக் (தொல். மெய்ப்ப. கு. க)
 கூறப்பட்டிருத்தலும் (ஆ) “கடுஞ்சுவா நாகுபோ ளிற்கண்டு நானு,
 கடுக்கரு ருற்றதென் னெஞ்சு” (கலி. கக: கச- கடு.) என்பதும் (ஈ)
 “கன்றமர் கறவை மான, முன்சமத் தெதிர்ந்ததன் ரேழுற்கு வருமே”
 (புறம். உளடு: அ - கூ.) என்பதும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

ச. (அ) “நின்றோழி யென்னை, யருளியல் வேண்டுவல்” (ஆ) “கனிநன்
 னுன் தன்னையொரு, பெண்டி ராருளக் கிடந்த தெவன்கொலோ?”

(பிரதிபேதம்) * விடேன் தொடிய செல்வோர்த். †. வயாநாகுபோலோக்கிக் கொடுமையா,
 † மற்று நீரிக்கு. எ-து: || என்ருள் தன் கன்று, + கதழிற்கும், x சென்
 ருப்போக, செஞ்சுப்போல, + கொள்ளென்றும். யாய்.

93

எகஉஅ கலித்தொகை ககௌ.

எ - து: அதசேட்டவன், நீ அருள்செய்து என்னைக் கூடப்பெறிள்,
 அய்விடத்தே ஒன்று தாய் வருக; ஒன்று அயலார் வருக; அவர்களேயன்றிப்
 பின்னை நின்ற தந்தை தான் வரினும் வருக; அதற்கு யான் வருத்தெனென்
 றான். எ.- து.

கக *நின்னையான் சொல்லினவும் பேணுய் நினைஇக்
 (க)கனைபெய ட்லேற்றிற் றலைசாய்த் தெனையதூஉ
 மாறெதிர் கூறி மயக் குப் படுகுறாய்
 கலத்தொடியான் செல்வுழி நாடிப் புலத்தும்
 [வருவாயா னுணர்வி நீ

எ-து: அதசேட்டகலைவி. ஈன்னையான் எத்தன்மைமவாகவுஞ்சொன்ன

|| வார்த்தைகளைப் பரிசீலனா யாகக் கூட்டத்தையே நினைந்து செல்க்த மழையிடத்து ஏறபோலே தலையைச் சாய்த்து யான் கூரியகற்றிற்கு எகிராச் சில சொற்களைக் கூறி இன்னும் மயக்கமுறகின்றவனே ! நாணயில்லாதவனே ! நீ கறவைக்கலத்தோடே யாஞ் செல்லும் பசுமேய்க்கின்ற இடத்தையும் நாடி என் கமையன்மார் நிற்கும் புலத்திலும் வருவையாயிருந்தாய்; ஆண்டிக் கூடுது மெனக் குறியிடும் கூறினன். எ - று.

இதனால், - இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுடைக பிரத்தது.

இஃது ஐஞ்சீரடுக்கிவந்த கலிவெண்பாட்டு.

(கக)

(ககஎ) மாண வுருக்கிய நன்னொன் மணியுறீஇப்
பேணிக் துடைத்தன்ன றேணியாய் கோங்கின்
முதிரா விளமுடை யொப்ப வெதிரிய
தொய்யில் பொறித்த வனமுலையாய் மற்றுநின்
கைய தெவன்மற் றுரை ;

க கையதை, சேரிக் கிழவன் மகளேன்யான் மற்றிலீதோர்
மாதர்ப் புலைத்தி விலையாகச் செய்ததோர்
போழிற் புனைந்த வரிப்புட்டில் புட்டிலு ளென்னுள
காண்டக்கா யெற்காட்டிக் காண் ;

(ஊ) “இருளுறழ் கூத்தலா ளென்னை, யருளுறச் செயினுமக் கறனுயர்
ரதுவே” (க) “நீகல்கி னுண்டென் னுயிர்” கலி: கக: கச - கஎ,
கக - ௨௦; கச௦: கக - கச; கச: க௨.

க. |“நீனைபெயல்” (கலி. ௪௫: ௪) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.
(பிரதிபேதம்) * நீனைபெயல், † ஏற்றித் தலைசாய்த்த, ‡ வருகையால், || வார்த்தைகளையும்.
ப்ரிகரியாய், + இருவரும் புணர்ச்சியுடைக யெய்தினார் இது அஞ்சீர்,

நான்காவது முல்லைகள். ௭௩௬

௧௦ காணினி, தோட்டார் கதுப்பினென் றோழி யவரொடு
காட்டுச்சார்க் கொய்த சிறுமுல்லை மற்றிவை
முல்லை யிவையாயின் முற்றிய கூழையா

யெல்லிற்றுப் போழ்தாயி னீதோளிக் கண்டேனாற்
 செல்லென்று திண்ணை விடுவேன்யான் ஈற்றெனக்கு
 மெல்லிய தீதாரா யறிவு.

*மூல்துணுந்நிடைத்தலைவர் தலைவையைக் கையதுவிறுய்ச்சேர்ந்தது.

இதன் பொருள்.

மாண வுருக்கிய கன்(க)பொன் மணியுறீஇப்

பேணிக் குடைத்தவன் மேலியாய்(உ)கோங்கின்

முதிரா விவமுடை பொய்ய வெதிரிய

- க. "பொன்னுரை மகையன்ன மாமைக்கண்" (கலி. ௪௮: ௧௭) என்ப
 தும் அதன் குறிப்பும் ஒப்புக்கோக்கற்பாலன.
- உ. கோங்கு பாலையிலத்துக்குறித்தாகக் கூடப்படுவது; பொரியரையுடையது; வேணிந்தாலத்து மலரும் இயல்பினது; தோகதச்செய்கையில் மகயிர்க்குலை கேட்டு மலர்வதாகக் கூடப்படுவது. இம்மலர் பொன்

னிதமும் விரிந்து தோன்றலுமுடையதாதலால், இதற்கு விளக்கும் பொற்கிண்ணமும் பொற்றட்டிம் பொற்றட்டத்தட்டிம்பொற்குடையும் கூரிதகம்மன்னுமடபாணமும் உவமைபாகக் கூடப்படுகின்றன. இவை (அ) "அலர்முலை உதிகே நான கோங்கமு. மலர்வமு மெல்லடி யினை வருவகைத், நிலைவறே டல்வுழிர் வாரந ரின்புற, நிலைபெறு பஞ்சியி னெறிக னர்குமே" எனவும் (ஆ) "பொரியரைக் கோங்கின் பொன் மருள் பசவீ" எனவும் (இ) "திருமலைக் கோங்கம பயந்த, வண்மிகு கொழுமுடை யுடையும் பொழுதே," (ஈ) "வேணிற் கோங்கின் பூம் பொருட்டி" எனவும் (உ) "கோங்க மாதர் குதலையைக் கேட்டலுள், தேற்கொள் போது சினைக்கொறும் பூத்தலால்" எனவும் (ஊ) "பொன் போதலர் கோங் கோங்கு சோலை" எனவும் (எ) "கோங்கின், கா லுறக் கழன்ற கண்கமழ் பனிமலர், கைவிடு கூடரிற் றோன்றும்" (ஏ) "செல்கடர் செங்கொடி போலப், பல்பூங் கோங்க மணிந்த

காடே” எனவும் (ஐ) “உள்ளம்போற் கோங்கு மலருந் திருநாடன்” எனவும் (ஓ) “கோங்கலர் சேர்ந்த மாங்கனி தன்னைப், பாங்குற விருத்த பல்பொறி மஞ்ஞையைச், செம்பொற்றட்டிற் நீம்பா லேந்திப், பைக்கிளி யூட்டுமோர் பாவையா மென்றும்” எனவும் (ஔ) “பொன் (பிரதிபேதம்.) * இத ஆற்றிடைத்தலையியை.

எசு0

கவித்தொகைக்கள்.

(க)தொய்யில் பொறித்த வனமுலையாய் மற்றும்நின்
கைய தெவன்மற்றுரை

எ - து: மாட்சிமைப்பட உருக்கி ஓடவைத்த கல்ல பொன்னிலே நீல மணியை அழுத்திப் பேணி ஒப்பமிட்டாற்போன்ற கரிய சிறத்தையுடையாய்! முதிராத கோங்கினது இனைய முகையையொப்பத் தோன்றின தொய்யி லெழுதினவனமுலையையுடையாய்! பின்னை சின் கையிடத்தது யாதுதான் உரையென்றான். எ - து.

* கையதை, சேரிக் கிழவன் மகளேன்யான் மற்றிஓதோர்

மாதர்ப் புலைத்தி விலையாகச் செய்ததோர்

போழிற் புனைந்த வரிப்புட்டில்; புட்டிலு ளென்னுள

* காண்டக்கா யெற்காட்டிக் காண்

எ - து: அதுகேட்டவன், என் கையிடத்தது, இச்சேரிக்குரிய இடையர்மகளாயிருப்பேன் யான், பின்னை என் கையில் இருக்கின்ற இது காதலை யுடைய புலைத்தி விற்கப்படுவதொன்றாக முடைந்ததொரு புட்டில்; அது தான் பின்பு பனம் குருத்தின் வகிராற் பொத்தின தொழிலையுடைய புட்டி லென்றான். அதுகேட்டவன், (2) காட்சிதக்கவளே! இப்புட்டிலுள் என்ன பண்டங்களுள்? அவற்றை எனக்குக் காட்டிக்காணென்றான். எ - து

செய் கண்ணம் பொலிய வெள்ளி, நானகோ லறைகுறைந் துதிர்வன
பேல, வரவ வண்டின மூதுதொறுந் குரவத், தோங்குசினை நறுவீ

கோங்கல ருறைப்ப" எனவும் (௨௩) "புல்விதழ்க் கோங்கின் மெல், விதழ்க் குடைபு" (௨௪) "ருடைமாக மெனவேத்திக் கோங்கம்போ தவிழ்த்தனவே" (௨௫) "குடையவிழ்வன கொழுமலரின குளிர்களியன கோங்கம்" (௨௬) கோங்கு பொற்குடை கொண்டு கவித்தன" எனவும் (௨௭) "கைவல் வினைவன் றையுபு சொரிந்த, சுரிதக வருவின வாகிப் பெரிய, கோங்கக் குவிமுறை யவிழ" எனவும் வருவன வற்றால் அறியலாகும். இதன் ருது பொன்னிறமுடையதென்பத கலி. ௩௩: ௧௨-ஆம். அடியாணுணரப்படும். இதன் காய் சால்போன்ற தென்றம, பஞ்சுடையதென்றும் கூறலர்; இதன் அரும்பும் மகளிர் கொங்கையும் ஒன்றற்கொன்று உவமையாகக் கூறப்படுதலை இன்றும் பங்கம் ௩௪௪. ௨ - ஆம் குறிப்பால் உணர்க.

௧. (அ) "தொய்யில் பொறித்த சுணக்கெதி ரினமுலை" மது. ௪௧௧. (ஆ) "தொய்யில் பொறித்த வனமுலை" (இ) "தொய்யில் பொறித்த வழி" கலி. ௧௧: ௧௨; ௧௪௪: ௨௪.

௨. காண் - அழகுமாம்.

பிரதிபேதம்) *காண்ட்காய் காட்டிக்காண். † எவருள் தோட்டார்.

நான்காவது முல்லை கள.

எசீக

காணினி, (க)தோட்டார் கதுப்பினென் றேழி யவரோடு
காட்டுச்சார்க்கு கொய்த சிறுமுல்லை; மற்றிவை;
முல்லை யிவையாயின் முற்றிய கூழையா

பெல்லிற்றுப் போழ்தாயி னீதோளிக் கண்டேறும்
(உ)செல்லென்று நின்னை விடுவேன்பான் மற்றெனக்கு
மெல்லிய தோரா வறிவு.

எ - து: அதுகேட்டவன், இனிக்காண்பாயாக; பின்னை இவை இது முாலே நிறையப்பட்ட மயிரினையுடைய என் தோழி ஆயத்தாருடனே காட்டிடத்தே பறித்த சிறுமுல்லையென்றான்; அது கேட்டவன், முடிக்கூடின்

மயிரினை யுடையாய்! யான் தனியே இவ்விடத்தே * கண்டேனே; இருந்த இவை முல்லைப் பூவாயின், இவை தொடுத்து முடிந்து நான் கூடுதற்குப் பொழுதாயின், ஒளி இத்தன்மைத்தாயிராநின்றது; நின் நினைவு போக்கிலேயாகில் யான் போவென்று விடுவதுஞ் செய்வேன்; பின்னை எனக்கு நின்னைப் போகவிடலை † ஓராது இவ்வாறு என் அறிவு இளைத்திராக்ன்றது; இனி இக் கூட்டத்திற்கு உடம்பட நில்லவன்றான். 6 - து.

இது (6) † இதோளி ஈதோளியெனச் சுட்டு நினைநின்றது; இது சுட்டு முதலாகிய இகரவீற்று வல்லெழுத்து மிக்கு நின்றது.

க. (அ) 'தோட்டார் கதுப்பினர்' நுளவ. 360௫. (ஆ) 'தோட்டார் குழலியொடு' சிலப். 86: 3௧௮.

உ. "நின்மொழிகொண் டியானே விடுவேன்மற் றென்மொழிகொண் டென்னெஞ்ச மேவல் செயின்" கலி. 36௩: 3௧ - 3௮.

உ. "ஒரு காலத்து வழங்கப்பட்ட சொல் ஒரு காலத்து வாராநாகலும் பொருள் வேறுபடுதலுமுடைய; அதோளி இதோளி உதோளி எனவும் குயின் எனவும் நின்ற இவை ஒருகாலத் தளவாகி இக்காலத்தில வாயின. இவை முற்காலத்துளவென்பதேகொண்டு வீழ்த்தகர்லத்தும் செய்யுள் செய்யப்படா. அவை ஆசிரியர் நூல் செய்த காலத்து உளவாயினும் கடைச்சங்கத்தார் காலத்து வீழ்த்தமையிற் பாட்டினுக் தொகையினும் அவற்றை காட்டிக்கொண்டு செய்யுள் செய்திலர்; அவற்றுக்கு இது மாபிலக்கணமாகவு் னென்பது" என்ற பேராசிரியரும் "ஒருகாலத்து வழங்கிய சொற்கள் ஒருகாலத்து வழங்காதனவு முன்" என்பதற்கு, அதோளி இத்தோளி உதோளி குயின் என்பவற்றை மேற்கோள் காட்டி, 'இவை இடைச்சங்கத்திற் காதாவாயின'

பித்திபேதம்) * கண்டேனே யிருத்திலை, † ஓராநிவணனறநியு, ஓராநி வணனறநியு; ‡ இது தொளியீதொளியென.

எச்சு உ நான்காவது முல்லை கள்.

இதனால், இருவார்க்கும் புனர்ச்சிபுவகை அபிந்தது.

என்று நச்சினூர்க்கினியரும், "மரபேதானும்" என்னும் (தொல். ஷே. ௮௦.) சூத்திரத்தினுரையில் எழுதி யிருக்கிறார்கள்; "இவை இடைச் சங்கத்திற் காகாவாயின' என்ற நச்சினூர்க்கினியருக்குக் கடைச்சங்கத்திற் காகுமென்பது கருத்தென்று கொள்ளலாகாது; இச்சொற்கள் வழக்கி வில்லையென்பதே கருத்தென்று கொள்ள வேண்டும். ஆனால், 'சுட்டு முதலாகிய விகரவிறதியும்' என்னும் (தொல். தொகை. ௧௭) சூத்திரவுரையில் இளம்பூரணர்சுட்டுமுதலாகிய இகரவிறதிக்கு, அதோளி, இதோளி, உதோளி என்னுஞ் சொற்களை உதாரணங்காட்டி யிருக்கிறார். நச்சினூர்க்கினியரும் அவரையே பின்பற்றி அச்சூத்திரவுரையில் அப்பகுதிக்கு அச்சொற்களையே உதாரணங்காட்டி யிருப்பதோடு 'அதோளி - அவ்விடமென்னும் பொருட்டு' என்று குறிப்பும் எழுதியிருக்கிறார். 'குறமலவென்னும் புள்ளிமுன்னர், யல்கா னிற்றன் மெய்பெற் றன்றே" என்னும் (தொல். நூன்மரபு ௨௭.) சூத்திரத்தினுரையில், இவ்வகை ஆசிரியர் சூத்திரஞ்செய்தவின் அக்காலத்து இந்நூலுக்கு புள்ளிநளின் முன்னும் யகரம் வரப்பெற்று ஒரு மொழியாக வழங்கிப் சொற்கள் உள்வென்பது பெற்றும். அவை இக்காலத்து இந்நூலின் என்று கூறப்பவாகிய இவர், அதோளி முதலிய சொற்கள் முற்காலத்துளவாகி இவர்காலத்து இலையாயின் 'சுட்டு முதலாகிய விகரவிறதியும்' என்னுஞ்சூத்திரவுரையிலும் 'இவ்வகை ஆசிரியர்சூத்திரஞ்செய்தவின் அக்காலத்துச், சுட்டுமுதல் இகரவீரண சொற்கள் உள்வென்பது பெற்றும்; அதுவா இக்காலத்து இறந்தன' என்றன்றோ கூறவேண்டும். இவா கூற்றுள்ளே முன்னுக்குப் பின் முன்னுகின்றதே எனின் முன்னுது அமைத்துக்கொள்ளல் வேண்டும்.

நாமறிந்த அளவில் இச்சொற்குப் பொருளறிவித்தவர் இவரே. அங்கு, அதோளியென்பதற்கு அவ்விடமென்று பொருள்கூறி யிருப்பது போலவே இந்நூலிலும் இவ்வெய்யுளில் 'இதோளி' என்னுஞ் சொல்லுக்கு 'இவ்விடம்' என்று பொருள் கூறியிருக்கிறார். இவற்றையும்

செய்யுளியலுரையில் இவர் எழுதியிருப்பதையும் நோக்கின், இச் சொற்கள் மிகுதியாக வழங்காமை கருதிச் செய்யுளியலில் அவ்வாறு எழுதினாரென்றும் இவை அருகி வழங்குமென்பதே இவர் கருத்தென்றும் கொள்ளுதலேதகுதியாம். “கதிர்த்ததண் பூண் கம்புடாழ் லீலிக் கபிரூர னாரைவண் -டானம்” (சீவக. ௨௧௦௮.) என்பதனுரையில் ‘பூணிகம்பு னென்பன இறந்தவழக்கு’ என்று இவர் எழுதியுள்ள (பிரதிபேதம்) * தோன்றிற்று.

கவித்தொகை ககள.

எசுந்

இது கொச்சகக் கவி.

(கள)

*முல்லைக்களி முற்றம்.

கருத்தையும் கோர்க்க. 'இதோளி' என்னுஞ்சொல் ஒன்றே முதல்
 நீண்டாவது இத்தாலிற் காணப்படுகின்றது; அதோளி உதோளி
 வெண்பன நாமறித்த அளவில் ஓரிடத்துங் காணப்படவில்லை. வடமலை
 யானமாகிய தனிச்சேரிப்பக்கத்து இப்போதும் ஒளியென்பது இட
 மென்னும் பொருளில் பெரிபாரைச் சுட்டி உயர்ச்சொற் கிளவியாய்
 வழங்குமென்ப; இச்சொற்கள்பண்டைக்காலத்தே சுற்றிகரங்குறைத்து
 ளக் கருயும் வழங்கின வென்பது தொல். புள்ளி. ௧௦௩-ஆம் குத்திர
 வுடைய புள்ளி சாரணநகரம் அறியலாகும். கன்னடத்தில் அத
 மொன் இதொள் என்பது அகில மென் னார் பொருளில் வழங்கு
 மென்பதும் இங்கே கருதக்கூடாது. அன்றியும், இக்காலத்து அவ்வீடம்
 இவ்வீடமென்னும் பொருளில் வழங்கும் அதோ இதோ என்னுஞ்
 சொற்களும் அதோள் இதோள் என்பவற்றின் சிதைவோ என்றும்
 ஐயமுண்டாகிறது. இவற்றைப் பாதகச் சிதைவென்பாருமுளர்.
 இவற்றன், இதோவென்பது சிவஞானமுனிவாரற் செய்யுளிலும் பல
 இடத்து எடுத்தாளப்படுகிறது. "மற்றிதா கோன்றகின்ற, சோலைநூற்
 வரையென்றி" (சீவக. ௧௨௩௨) என்பார். இதா வென்பது இவ்வீட
 மென்னும் பொருளில் சிந்தாமணியிலும் வந்துள்ளது. அங்கு 'இதா,
 திசைச்சொல்' என்று இவ்வையாசிரியர் குறிப்பு எழுதியிருக்கிறார்.

(பேர்தீபேதம்) * முல்லைப்பாட்டு முதலாம், முல்லை முற்றும்.

வ
 டு. மாணிக்கம்,
 மகா-வாழ்வு காப்பகம்,
 செல்வாபாதிபதி, சேலம்.